NEW YORK TIMES ÇOK SATANLAR YAZARI

DIANA GABALDON

YABANCI #2

KEHRİBARDAKİ YUSUFÇUK

MİLYONLARI BÜYÜLEYEN BİR EFSANE

epsilon®

KEHRİBARDAKİ YUSUFÇUK

KEHRİBARDAKİ YUSUFÇUK
Orijinal Adı: Dragonfly In Amber
Yazarı: Diana Gabaldon
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Yasemin Büte
Editör: Ayşe Tunca
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi. No: 18 / 4-5 Taksim/İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

KEHRİBARDAKİ YUSUFÇUK

Diana Gabaldon

Çeviri

Yasemin Büte

epsilon

GİRİŞ

Şafak vaktinde üç kez uyandım. Birincisi acı içinde, sonraki neşeyle ve sonuncusu ise yalnızlığımla boğuşarak oldu. Büyük kaybın gözyaşları beni uykumdan yavaşça uyandırdı ve nemli bir çamaşırın rahatlatan dokunuşları gibi yüzümü yıkadı. Yüzümü ıslak yastığa çevirip hüzün mağarasındaki nehre bırakıverdim kendimi. Hatırlıyorum… Ve sonra yeraltındaki derin uykuya daldım.

Bir sonraki uyanışım şiddetli bir zevkle oldu, bedenim fiziksel zevkin çalkantılarıyla kavisler çiziyor, dokunuşu tenimi canlandırıyor, sinirlerimi yok ediyordu çünkü birleşmenin oluşturduğu dalgalanmalar her yana yayılmaya başlamıştı. Bilincimi uzaklaştırıp yeniden zevke daldım, bir erkeğin tatmin etme tutkusunu ve keskin sıcak kokusunu incelemeye koyulmuştum. Sonra aşkımın bütün endişelerimi gideren kollarında uykuya daldım.

Üçüncüsünde ise aşkın ya da acının dokunuşlarının ötesinde yapayalnız uyandım uykumdan. Taşların görünüşü aklımda hâlâ tazeliğini koruyor. Küçük bir halka, yüksek yeşil bir tepenin sırtında duran taşlar… Tepenin adı Craigh na Dun: perilerin tepesi. Bazıları tepenin büyülü, diğerleri ise lanetli olduğunu söylüyor. Her iki taraf da haklı. Ama hiç kimse taşların görevini ya da amacını bilmiyor.

Ben hariç.

BÖLÜM 1
“Aynanın İçi, Karanlık”

1
Kayıtlar Toplanıyor

Inverness, 1968

Roger Wakefield odanın ortasında dururken kendini kuşatılmış hissediyordu. Hissinde tamamen haklı olduğunu düşünüyordu çünkü bu zamana kadar hep kuşatılmıştı: antika ve yadigârlarla dolu masalarla, koltuk örtüleri, ağır Viktorya stili mobilyalarla, kendinden emin ayakların yürürken kaymasını sağlamak için kurnazca fırsat kollayan, cilalanmış yere serilen küçük örgü halılarla. Mobilyalar, kıyafetler ve kâğıtlarla dolu on iki oda etrafını kuşatmıştı. Ve bir de kitaplar… Ah, Tanrım, kitaplar!

Bulunduğu çalışma odasının üç tarafı kitaplıkla çevriliydi. Herkes patlama noktasına gelene kadar bir şeyler tıkmıştı. Karton kapaklı gizemli romanlar büyük kalın kitapların önünde parlak, masum yığınların içinde duruyorlardı. Nadir bulunan eski seriler kütüphanelerden yürütülmüştü ve üzerlerinde risaleler, bildiriler ve el yazmaları vardı.

Benzer bir durum, odanın geri kalan kısmında da devam ediyordu. Kitaplar ve kâğıtlar her yeri düzensizce doldurmuştu ve gömme dolaplar adeta ağırlıktan inliyor, eklenti yerlerinden gıcırdıyordu. Üvey babası uzun ve dopdolu bir hayat yaşamıştı ve en iyi on yılını kutsal kitaba ayırarak geçirmişti. Papaz Efendi Bay Reginald Wakefield, seksen küsurluk hayatında hiçbir şeyini kaldırıp atmamıştı.

Roger ön kapıdan kaçıp Moris Minor'ına atlayarak Oxford'a dönmeyi, bu papaz evini ve onun içerdiği merhamet havasını terk etmek istiyordu. Derin derin nefes alırken *sakin ol* diyordu kendine. *Sen bununla başa çıkabilirsin. Kitap kısmı kolay. Onları sınıflandırıp sonra taşınması için birini çağırmakta hiçbir şey yok. Tabii büyük damperli bir kamyona ihtiyaç duyacaklardır ama bu halledilir. Kıyafetler de problem değil. Oxfam çoğunu alacaktır.*

Oxfam'ın, 1948 dolaylarında giyilmiş bir yığın siyah takım elbiseyle ne yapacağını bilmiyordu. Biraz daha rahat nefes almaya başlamıştı. Roger papaz efendinin işlerini halletmek için bir aylığına Oxford'daki tarih

departmanından izin almıştı. Belki her şeye rağmen bu yeterli olacaktı ama Roger'ın stresli anlarına bakılırsa bu iş yıllar sürecekmiş gibi görünüyordu.

Masanın bir tanesine yanaşıp küçük bir çini tabak aldı. Tabak küçük metal dikdörtgenlerle doluydu, üstünde on sekizinci yüzyılda dilencilere mahalleliler tarafından verilen bir çeşit izin anlamına gelen bir nişan vardı. Lambanın yanında duran seramik şişe koleksiyonu ve etrafı gümüşle kaplanmış salyangoz şeklinde bir enfiye kutusu da onların yanında duruyordu. Bunları müzeye mi vermeliydi? Kuşkuyla düşünmeye başladı. Ev Jacobite temsili yapıtlarla doluydu. Papaz Efendi amatör bir tarihçiydi ama on sekizinci yüzyıl onun favori av kaynağıydı.

Parmakları, gayri ihtiyari, enfiye kutusuna dokunmak için uzanmıştı. Yazıtın siyah çizgileri kopyalanmıştı, Canongatelerin hazinelerinin isim ve tarihleri yazılıydı: Edinburgh 1726. Belki de Papaz Efendinin seçmece antikalarından birkaç tane almalıydı… Sonra geri çekilip başını kararlı bir şekilde salladı. "Hiçbir şey yapılmayacak," dedi. Yüksek sesle konuşuyordu. "Bu delilik". Geleneksel çöplerle çevrili bu ucube evde yaşamayı bırakmalıydı. "Kendi kendine konuşuyorsun," diye mırıldandı.

Geleneksel çöp düşüncesi ona garajı hatırlatmış ve birden dizlerinin üzerine eğilivermişti. Gerçekte Roger'ın büyük amcası olan Papaz Efendi, Roger'ın anne babası İkinci Dünya Savaşı'nda öldüğü zaman onu beş yaşındayken evlat edinmişti. Annesi yıldırım saldırısında, babası da kanalın soğuk karanlık sularında ölüvermişti. Papaz Efendi, doğal bir koruma içgüdüsüyle Roger'ın anne ve babasının yerini almış ve onlarla ilgili her şeyi karton kutulara mühürleyip garajın arka tarafına kaldırmıştı. Roger yirmi yıldır bu sandıkların açılmadığını biliyordu.

Roger anne babasının anısına saygısızlık ettiği düşüncesiyle içi sızlayarak eski bir bildiri çıkardı. "Ah, Tanrım," dedi yüksek sesle "Her şeye tamam, ama bu…"

Cevaplanmayı bekleyen kapı zili Roger'ın irkilip dilini ısırmasına sebep oldu.

Papaz evinin kapısı nemli hava yüzünden hafifçe eğilmişti. Bu da evin uzun zamandır burada bulunduğunun bir göstergesiydi. Roger gıcırdayan bir ses eşliğinde kapıyı açtı. Karşısında bir kadın duruyordu.

“Nasıl yardımcı olabilirim?”

Bayan hafif kilolu ve tatlı biriydi. Roger, beyaz kıyafetli bu bayandan oldukça etkilenmişti. Kadının kıvırcık kahverengi gür saçları topuzla başında toplanmıştı. Ve bu güzelliğin ortasında en mükemmel olanı ise gözleriydi. Yıllanmış bir şarabı andırıyordu.

Gözleri Roger’ın kırk beş numara bez ayakkabılarından yüzüne yönelmişti, ondan biraz daha uzundu. Yüzündeki gülümseme giderek büyüdü. “Basmakalıp sözleri kullanmaktan nefret ediyorum,” dedi kadın. “Ama ne kadar da büyümüşsün böyle Roger!”

Roger yüzünün kızardığını hissediyordu. Kadın bir kahkaha atıp elini uzattı. “Sen Roger’sın değil mi? Benim adım Claire Randall. Papaz Efendinin eski bir arkadaşıyım. Seni en son gördüğümde beş yaşındaydın.”

“Şey, babamın bir arkadaşı olduğunuzu mu söylüyorsunuz? O zaman olanları biliyorsunuz…”

Gülümseme kaybolmuş ve yerini pişmanlıkla bakan gözlere bırakmıştı.

“Evet, duyduğumda çok üzüldüm. Kalp, değil mi?”

“Evet. Çok ani oldu. Bu işlerle ilgilenmek için Oxford’dan anca gelebildim.”

Roger, Papaz Efendinin ölümünü, evini ve içindekileri kapsayan işleri anlatmak istercesine belli belirsiz bir el işareti yaptı.

“Babanın kütüphanesini hatırladığım kadarıyla, sen bu işi gelecek yılbaşına kadar anca halledersin,” dedi Claire.

“Seni bu durumdayken rahatsız etmemeliydik,” dedi yumuşak sesli biri.

“Ah, unuttum,” dedi Claire, verandanın köşesinde duran kızına dönerek. “Roger Wakefield, kızım Brianna.”

Brianna Randall öne doğru bir adım attı, yüzünde çekingen bir gülümseme vardı. Roger bir an öylece bakakalmıştı ama sonra ne yapması gerektiğini hatırladı. Bir adım geri çekilerek kapıyı iyice açtı. Bir an gömleğini en son ne zaman değiştirdiğini merak etti.

“Önemli değil, önemli değil!” dedi, samimiydi. “Ben de zaten ara vermek istiyordum. İçeri girmez misiniz?”

Roger bayanlara Papaz Efendinin aynı zamanda ilgi çekici sayılan çalışma odasına doğru giden holü gösterdi. Claire’in kızı Roger’ın yakından gördüğü en uzun kızlardan biriydi. 1.80 boylarında olmalı, diye düşünmüştü. Kız geçerken holün tepesinden başını görebilmişti. Roger onları takip ederken farkında olmadan doğruldu, böylece genç kızın boyunu geçebilmişti. Odaya geçen bayanları takip ederken başını çalışma odasında bulunan pervaza çarpmamak için son anda çabucak eğildi.

“Daha önceden gelmek istiyordum,” dedi Claire, koltuğa yerleşirken. Papazın çalışma odasının duvarlarından biri yere kadar camla kaplanmıştı ve güneş ışığı onun açık kahverengi saçlarının üzerine adeta bir inci gibi düşüyordu. Bukleler bu hapisten kurtulmaya çalışıyordu. Kadın konuşurken buklelerini kulağının arkasına koydu.

“Aslında geçen sene gelmeye niyetlenmiştim ama hastanede acil bir durum gerçekleşti, bu arada ben doktorum,” diye açıklama yaptı kadın. Roger’ın saklamaya engel olmadığı şaşkın bakışı dudaklarının biraz da olsa yukarı kıvrılmasına sebep olmuştu. “Ama maalesef gelemedik. Babanı yeniden görmeyi çok istiyordum.”

Roger papazın öldüğünü bildikleri halde niye geldiklerini merak ediyordu ama bunu sormak pek de kibar olmayacaktı. Bu yüzden sadece, “Manzarayı beğendiniz mi?” diye sormakla yetindi.

“Evet, Londra’dan geliyoruz,” diye cevap verdi Claire ve kızına gülümsedi. “Bree’nin bu ülkeyi görmesini istedim. Burada yaşamamış olmasına rağmen o da benim gibi bir İngiliz.”

“Gerçekten mi?” Roger Brianna’ya bakıyordu. İngilizlere hiç benzemiyor, diye düşündü. Boyunun uzun olmasının yanı sıra koyu kızıl saçları vardı. Omuzlarına bol gelen bir kıyafet giymişti ve oldukça güçlü görünüyordu. Yüzü keskin hatlara sahipti, uzun ve düz bir burnu vardı.

“Ben Amerika’da doğdum,” diye açıkladı Brianna, “ama annem de babam da İngiliz.”

“Eşim iki yıl önce vefat etti. Tanırsın diye düşünüyorum, Frank Randall,” dedi Claire.

“Frank Randall! Tabii ki!” Roger alnına bir şaplak attı. Brianna’nın kıkırdamasıyla yanaklarının kızardığını hissetti. “Aptal olduğumu düşüneceksiniz ama sizin kim olduğunuzu daha yeni anladım.”

İsim çok şey anlatıyordu. Frank Randall ünlü bir tarihçiydi ve Papaz Efendi’nin de iyi arkadaşlarından biriydi. Yıllar boyunca James yanlılarının gizemini araştırmışlardı. Frank Randall’ın bu papaz evine son gelişinin üzerinden on sene geçmişti.

“Inverness yakınlarındaki tarihi yerleri de ziyaret edecek misiniz?” diye sordu Roger kendini toplayarak. “Culloden’a gittiniz mi?”

“Daha değil,” diye yanıt verdi Brianna. “Bu hafta sonuna doğru gitmeyi düşünüyoruz,” diye devam etti gülümseyerek. “Bu öğleden sonra Ness Gölü’nü gezmek için yer ayırttık,” diye açıklama yaptı Claire. “Belki yarın da Fort William’a gideriz ya da Inverness’ı biraz daha inceleriz. Son geldiğimden bu yana burası çok gelişmiş.”

“En son ne zaman gelmiştiniz?” Roger rehberlik için gönüllü olmalı mıyım diye düşünüyordu. Zamanını iyi değerlendirmeliydi ama Randallar Papaz Efendi’nin en iyi arkadaşlarıydı. Ayrıca bu cazibeli bayanlarla Fort William’a gitmek, garajı temizlemekten daha ilgi çekici görünüyordu. Bunun üzerine bu işi listesinde ikinci sırayı aldı

“Nerdeyse yirmi seneden fazla. Uzun zaman oldu.” Claire’in ses tonunda bir tuhaflık vardı ve bu Roger’ın ona bakmasına neden oldu ama Claire onun bu bakışına sadece bir gülümseyişle yanıt verdi.

“Şey,” diye söze başladı Roger. “Kuzey İskoçya’da bulunduğunuz süre boyunca eğer sizin için bir şey yapmam gerekiyorsa…”

Claire hâlâ gülümsüyordu ama yüzünde düşüncelerinin değiştiğini anlatan bir ifade vardı. Roger, Claire’in böyle bir teklifi beklemediğini düşündü. Claire ilk önce Brianna’ya, sonra da Roger’a baktı.

“Ah, anne!” dedi Brianna koltuğunda doğrulmaya çalışırken. “Bay Wakefield’ı rahatsız etmek istemezsin herhalde! Yapması gereken çok şey

var baksana!” derken kutular ve sonsuz kitap yığınlarıyla dolu çalışma odasını gösterdi.

“Ah, hayır önemli değil!” diye itiraz etti Roger. “Şey… O nedir?”

Claire kızına endişesini gidermeye çalışan bir bakış fırlattı. “Onun başına üşüşmeyi ya da onu peşimizden sürüklemeyi planlamıyordum,” dedi, sözleri iğneleyiciydi. “Ama belki yardımcı olacak birilerini tanıyordur. Bu küçük tarihi bir proje,” diye açıklamaya başladı Claire Roger’a. “On sekizinci yüzyıldaki James yanlıları, Süslü Prens Charlie ve tüm bunlar hakkında deneyim sahibi olan birine ihtiyacım var.”

Roger öne doğru eğilmişti, konu ilgisini çekmişti. “James yanlıları mı?” diye sordu. “Bu dönem benim ilgi alanıma girmiyor. Culloden’a çok yakın yerlerde yaşanıldığından başka bir şey bilmiyorum. Culloden son savaşın yapıldığı yerdir bilirsin,” diye açıkladı Brianna’ya. “Süslü Prens’in onları katlettiği yerdir.”

“Doğru,” dedi Claire. “Ve benim bulmak istediğim şey de bu işin aslı.” Claire çantasına uzanıp katlanmış bir kâğıt çıkardı.

Roger kâğıdı açıp çabucak incelemeye koyuldu. Yaklaşık otuz kişinin bulunduğu bir isim listesiydi, hepsi de erkekti. Kâğıdın başında şöyle bir başlık vardı: *Jacobite Ayaklanması, 1745-Culloden*

“Ah, 1745 mi?” diye sordu Roger. “Bu adamlar Culloden’da savaştı, değil mi?”

“Evet, savaştılar,” dedi Claire. “Öğrenmek istediğim, kaçının bu savaştan sağ olarak kurtulduğu.”

Roger listeyi incelerken bir yandan da çenesini ovuşturuyordu. “Bu basit bir soru,” dedi, “ama yanıtı bulmak çok zor. Prens Charles’ı takip eden Kuzey İskoçyalı birçok klan üyesi Culloden arazisinde öldürüldü ve cenazeleri de tek tek yakılmak yerine yığınlar halinde mezarlara gömüldü. İşaret olarak da klan isminin yazdığı basit bir taştan başka bir şey yoktu.”

“Biliyorum,” dedi Claire. “Brianna oraya hiç gitmedi ama ben uzun zaman önce oraya gitmiştim.” Roger Claire’in gözlerinde geçici bir gölge gördüğünü düşünüyordu ama çantasına uzanmasıyla bunu hemen gizlemişti. Culloden arazisi etkileyici bir yerdi. Gözlerinden birkaç damla

yaşın gelmesini engelleyememişti. Dışarıya, geniş araziye baktı ve çimlerin altında yatan katledilmiş Kuzey İskoçyalıların kahramanlıklarını ve yiğitliklerini düşündü.

Claire Roger'a birkaç kâğıt uzattı. Roger, kâğıdın kenarına dokunan uzun beyaz parmağı görünce, "Güzel eller," diye geçirdi içinden. İyi bakılmışlardı ve her bir elde tek bir yüzük vardı. Sağ elindeki gümüş olanı özellikle dikkat çekiciydi. İngiltere Kralı'nı sembolize eden deve dikeni çiçeği ile süslenmiş bir yüzüktü.

"Bu isimler de onların eşlerinin ismi, bu zamana kadar onları biliyordum. Sanırım bu yardımcı olabilir çünkü kocaları Culloden'da öldürüldüyse bu kadınlar yeniden evlenmişler mi ya da göç etmişler mi bakabilirsin. Sence pederin baktığı mahalle kayıtlarında var mıdır? Hepsi aynı mahalleden. Kilise Broch-Mordha'da, buranın biraz güneyinde kalıyor."

"Bu iyi bir fikir," dedi Roger biraz şaşırmış bir halde. "Ancak bir tarihçinin aklına gelebilecek bir düşünce."

"Ben bir tarihçi sayılmam," dedi Claire Randall. "Diğer bir taraftan bakacak olursak, birisiyle yaşadığın zaman tuhaf düşüncelerini de kapıyorsun."

"Tabii ki." Birden Roger'ın aklına bir şey geldi ve koltuğundan kalktı. "Gittikçe kötü bir ev sahibi oluyorum. Lütfen izin verin de size içecek bir şeyler getireyim, hem siz de bu konu hakkında bana biraz daha bilgi verirsiniz. Belki kendim de yardımcı olabilirim."

Ortalığın karışık olmasına rağmen Roger sürahinin nerede olduğunu biliyordu ve misafirlerine viski sunmuştu. Brianna'nınkine biraz fazla soda koymuştu. Kızın, sanki bardağın içinde en iyi Glenfiddich maltı değil karınca zehri varmış gibi içkisini yudumlaması gözünden kaçmamıştı. Teklif karşısında viskiyi sek içen Claire ise bu durumdan daha hoşnut kalmışa benziyordu.

"Şey." Roger yerine oturmuş ve kâğıtları yeniden eline almıştı. "Tarihi dönemleri araştırmak ilginç olabilir. Bu adamların aynı mahalleden olduklarını mı söylüyorsun? Bence tek ya da yedi farklı soydan geliyorlar çünkü Fraser adında birçok insan gördüm."

Claire onaylarcasına kafasını sallamıştı, elleri kucağındaydı. “Aynı malikâneden geliyorlar. Broch Tuarach adında küçük bir Kuzey İskoçyalı çiftliği. Daha çok Lallybroch olarak biliniyor. Bir reis olarak Lord Lovat’a sadık olmamalarına rağmen Fraser soyunun bir bölümünü oluşturuyorlar. Bu adamlar ayaklanmaya çok önceden katılmışlar. Culloden’dan önce Lovat’ın adamları gelmezken bu adamlar Prestonpan Savaşı’nda çarpışmışlardı.”

“Gerçekten mi? Bu çok ilginç.” On sekizinci yüzyıl şartlarında küçük kiracı çiftçiler genelde yaşadıkları yerde ölüyorlar ve köy kilisesine kaydediliyorlardı, düzenli olarak da mahalle kilisesinde kayıtları oluyordu. Ama 1745’de Süslü Prens Charlie’nin İskoçya tahtını yeniden kazanma girişimi o dönemin bütün normal düzenini mahvetmişti.

Culloden felaketinden sonra gelen kıtlık birçok Kuzey İskoçyalının Yeni Dünya’ya göç etmesine sebep olmuştu. Diğerleri de iş ve yiyecek aramak için küçük vadilere ya da şehir yakınlarındaki arazilere sürüklenmişti. Birkaçı inatla, topraklarını ve geleneklerini sürdürmek için kalmıştı.

“Bu harika bir çalışma olabilir,” dedi Roger, yüksek sesle düşünüyordu. “Çoğu işçinin yazgısını incele ve onlara ne olduğunu gör. Eğer hepsi Culloden’da öldüyse durumun ilginçliği azalır ama şanslı olanlar açığa çıkacaktır.” Eğer soran Claire Randall olmasaydı Roger iyi bir mola vermek için bu projede yer alırdı.

“Evet, sanırım bu konuda sana yardımcı olabilirim,” dedi. Onun sıcak gülüşü adamı memnun etmişti.

“Gerçekten mi? Bu harika!”

“Büyük bir zevkle,” diye karşılık verdi Roger. Kâğıtları katladı ve masanın üstüne koydu. “Hemen bu konuyla ilgileneceğim. Ama önce yolculuğunuzun nasıl geçtiğini anlatın.”

Konuşma genel bir hale dönüşmüştü. Randallar Londra’dan buraya kadar olan gezi hikâyelerini anlatarak Roger’ı eğlendiriyorlardı. Roger’ın dikkati ise başka yöne kaymıştı çünkü bir an önce bu proje için bir araştırma planı başlatmak istiyordu. Aslında bu görevi üstlenmekle kendini suçlu hissetmişti çünkü hiç zamanı yoktu. Diğer yandan ise bu ilginç bir konuydu. Ayrıca saygıdeğer papazın dokümanlarını temizleme ihtiyacıyla da bu işi

birleştirmek mümkündü. Garajda kırk sekiz tane kutu olduğunu biliyordu; sınıflandırılmış James yanlıları ve dahası. Bu düşünce bile onun içini sıkmaya yetmişti.

Ani bir irkilmeyle aklını garajdan alıp konuşmayı yakalamak için konuyu değiştirerek araya girdi.

“Druidler mi?” Roger kendini sersem gibi hissediyordu. Bardağının içine dikkatlice baktı, gerçekten de soda ekleyip eklemediğini kontrol etmek istiyordu.

“Onları duymamış mıydın?” Claire hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. “Baban – saygıdeğer papaz – onları tanıyordu. Ama belki de sana anlatacak kadar önemli bulmamıştır. Bir çeşit şaka olarak düşünmüş olabilir.”

Roger kafasını kaşıyınca koyu siyah saçları iyice kabardı. “Hayır, gerçekten hatırlamıyorum. Ama haklısın, herhalde önemli bir şey olduğunu düşünmemiştir.”

“Şey, bunun ne olduğunu bilmiyorum.” Bacak bacak üstüne attı. Güneş ışığı, çoraplarının üzerinde çizgiler halinde parıldıyor, altındaki uzun kemiğin zarafetini vurguluyordu.

“En son Frank ile birlikte buraya geldiğim zaman… Tanrım tam yirmi üç sene önceydi! Saygıdeğer papaz herkesin bildiği yerel bir gruptan bahsetmişti, modern Druidler, sanırım isimleri buydu. Onların ne kadar gerçek olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, hatta hiç.” Brianna öne doğru eğildi. Konu ilgisini çekmiş, ellerinin arasındaki viski bardağını unutmuştu.

“Saygıdeğer papaz onları, yani paganizmi yasal olarak dikkate almamıştı, bilirsin. Ama onun kâhyası Bayan Graham bu grubun içindeydi, böylece an be an onların ne yaptıklarından haberdar oluyordu ve Frank’e mayısın ilk gününün şafağında bir çeşit ayin yapılacağını söylemişti.”

Roger kafasını salladı. Yaşlı Bayan Graham’ı bu olaya uydurmaya çalışıyordu. Aslında oldukça uygun bir insandı; pagan ayinlerini yapıp şafakta taş halkalar etrafında dans ediyor olabilirdi. Onun bu Druid ayinlerinden hatırladığı tek şey içlerinden bazılarının örgü kafeslerde

yakılarak kurban edildiğiydi. Bu İskoçyalı Presbiteryan leydisine uymayan bir davranıştı.

“Tepenin başında taşlardan bir halka vardı. Biz de onlara casusluk etmek için şafaktan önce oraya gitmiştik.” Claire devam ediyordu, özür dilercesine omuz silkti. “Âlimlerin nasıl olduklarını bilirsin, söz konusu kendi yerleri olunca vicdanlarını dinlemez, sosyal duyarlılığı bırakırlar.” Roger irkilmişti ama yine de onu onaylar bir şekilde kafasını salladı.

“Ve onlar oradaydı,” diye devam etti. “Bayan Graham da katılmıştı. Çarşaf giymişlerdi. Monoton bir melodiyle bir şeyler söyleyip taş halkanın ortasında dans ediyorlardı. Frank büyülenmişti.” Yüzünde bir gülümseme oluştu. “Çok etkileyiciydi, ben bile etkilenmiştim.”

Claire bir an için durakladı ve Roger’ı süzdü.

“Bayan Graham’ın birkaç sene önce vefat ettiğini duydum. Ama merak ettiğim bir şey var… Onun bir ailesinin olduğunu biliyor musun? Bu tarz grup üyelerinin geriye miras bıraktığına inanıyorum. Belki bana bunlardan bahsedecek bir kızı ya da torunu vardır.”

“Şey,” diye söze başladı Roger, “bir kız torunu var. Adı Fiona, Fiona Graham. Aslında büyükannesi öldükten sonra buraya, papaz evine yardıma gelmişti. Saygıdeğer papaz kendi başının çaresine bakamayacak kadar yaşlanmıştı.”

Bir çarşaf içinde dans eden Bayan Graham’ın yerini alabilecek biri varsa o da eski mistik bilginin gardiyanı olan on dokuz yaşındaki Fiona olabilir, diye düşündü Roger ve cesaretini toplayıp devam etti.

“Korkarım şimdi burada değil ama sizin için sorarım.”

Claire boş ver dercesine elini salladı. “Dert etme. Başka zaman yaparsın. Yeterince vaktini aldık zaten.”

Claire, Roger’ın korktuğu gibi, boş bardağını koltukların arasında duran masaya koymuştu. Brianna da neşeyle kendi dolu bardağını onun yanına koydu. Roger Brianna’nın tırnaklarını yediğini fark etti. Bu küçük kusur onun sinirlerinin harekete geçmesini sağlamıştı. Roger’ın ilgisini çekmişti ve onun gitmesini istemiyordu, içinde onu yeniden göreceğine dair bir rahatlama hissi yoktu.

“Taş halkalardan bahsediyorduk,” dedi çabucak. “Bahsettiğin şeyi bildiğimi düşünüyorum. Güzel manzaralı ve kasabadan da o kadar uzakta değil.” Brianna Randall gülümseyince, Roger onun elmacık kemiğinin üzerinde üç tane ben olduğunu fark etti. “Sanırım bu projeye Broch Tuarach’a giderek başlayabilirim. O da taş halkanın olduğu yönde, böylece belki… Aaaaaaa!”

Büyük hantal çantasını aniden çeken Claire Randall masadaki iki viski bardağına çarpmış, malt viski ve soda Roger’ın kucağına dökülmüştü.

“Gerçekten çok üzgünüm,” diye özür diledi, utancından kızardığı açıkça belli oluyordu. Yere eğilip kırılan kristalin parçalarını toplamaya başlayınca Roger onu durdurmaya çalıştı.

Brianna büfeden peçete aldı ve yardım için hemen yanına koştu, bir yandan da söyleniyordu. “Anne gerçekten seni nasıl ameliyata sokuyorlar bilmiyorum. Ekmek kutusundan küçük şeyler konusunda bile hiç güven vermiyorsun. Bak ayakkabısını ne hale getirdin!” Yere eğilip kazara dökülen İskoç viskisini temizlemeye ve yere dökülen parçaları toplamaya başladı. “Ve pantolonunu da.”

Peçetelikten yeni bir peçete alıp Roger’ın ayakkabılarını parlattı ve daha sonra başını kaldırıp Roger’ın hafifçe nemli olan yerlerine dokundu. Roger gözlerini yumdu ve telaşla motor yolunda olan korkunç bir araba kazasını, Britanya milli vergi dairesini ve evrendeki herhangi bir canlıyı düşündü. Kendini rezil edecek bir durumdan kurtarmaya çalışıyordu çünkü Brianna Randall’ın sıcak nefesi ıslak pantolon kumaşından içeriye doğru süzülüyordu.

“Hımm, belki gerisini kendin yapmak istersin?” Ses burun hizasında bir yerlerden geliyordu, gözlerini açtı ve bir çift koyu mavi gözün büyük bir gülümsemeyle ona baktığını gördü. Brianna’nın ona uzattığı peçeteyi güçlükle alabilmişti, sanki bir tren tarafından kovalanmış gibi nefes alıyordu.

Pantolonunu fırçalamak için başını öne eğdiğinde Claire Randall’ın sempati ve şaşkınlıkla onu izleyen gözleriyle karşılaşmıştı. İfadesinden başka bir şey anlayamıyordu. Gözlerinde afet öncesi parıldamayı

gördüğünü düşünmüştü. Onun kadar utanmış olmalıydı, belki de bu sadece onun hayal gücüydü.

“Ne zamandan beri Druidlerle ilgileniyorsun anne?” dedi Brianna neşeli bir ses tonuyla. Roger Wakefield ile sohbet ederken onun yanaklarını ısırdığını fark etmiştim ama o zaman sakladığı parıltı şimdi yüzünde açıkça belli oluyordu. “Kendi çarşafını giyip onlara katılacak mısın?”

“Her perşembe hastanedeki grup toplantısına katılmaktansa böyle bir gruba bağlı olmak daha eğlenceli olur,” dedim. “Tabii biraz daha soğuk.” Brianna kahkahalara boğulunca, o sırada önümüzden geçmekte olan iki genç kız birden irkildiler.

“Hayır,” dedim ciddi bir tavır takınarak. “O Druid leydisi değil. Eğer yapabilirsem İskoçya’da bulmayı istediğim, tanıdığım biri var. Elimde adresi yok. Haber almayalı yirmi yıldan fazla oldu. Büyücülük, batıl inançlar, halk efsaneleri ve bunun gibi tuhaf şeylerle ilgilenirdi. O zamanlar buraya yakın bir yerde oturuyordu. Eğer hâlâ buradaysa bunun gibi bir gruba katıldığını düşünüyorum.”

“Adı ne?”

Kafamı salladım ve buklelerimden kayan açılmış tokamı tutmaya çalıştım. Toka parmaklarımın arasından kaydı ve yolun üzerindeki çimlerin arasına düştü.

“Kahretsin!” dedim ve tokayı almak için yere eğildim. Sık çimlerin arasında tokamı ararken ellerim titriyor, tokayı bulmak da zorluk çekiyordum. Nemden dolayı çimler ıslaktı. Geillis Duncan’ın düşüncesi bile sinirlerimin bozulmasına yetmişti.

“Bilmiyorum,” dedim buklelerimi fırçalarken. “Yani demek istediğim uzun zaman oldu, eminin şu an farklı bir adı vardır. Duldu. Belki yeniden evlenmiştir ya da kızlık soyadını kullanıyordur.”

Brianna konuşmaya olan ilgisini kaybetti ve sessizce yürümeye başladı. Sonra birden, “Anne, Roger Wakefield hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Ona bakıyordum; yanakları kızarmıştı ama belki bu ilkbahar rüzgârından da olabilirdi.

“Çok hoş bir adama benziyor,” dedim neşeyle. “Kesinlikle çok da zeki. Oxford’daki en genç profesörlerden biri.” Zeki olduğunu biliyordum. Hiç hayal kuruyor mudur diye merak etmiştim. Bu gibi bilimsel işlerle uğraşan kişiler hayal kurmazdı. Gerçi hayal kurmak yararlı olabilirdi.

“Harika gözleri var,” dedi Brianna. “Sen hiç öyle yeşil göz gördün mü?”

“Evet, çok dikkat çekici gözleri var,” dedim onun düşüncesine katıldığımı belli ederek. “Gözleri hep öyleydi. Daha o çocukken, onunla ilk tanıştığımda bunu fark ettiğimi hatırlıyorum.”

Brianna kaşlarını çatmış bana bakıyordu.

“Anne! Kapıyı açtığında ‘Roger ne kadar büyümüşsün’ demek zorunda mıydın? Ne kadar utanç verici!”

Güldüm.

“Hımm, en son gördüğünde biri dizlerinin dibinde dolaşıp duruyorsa ve daha sonra onu sana tepeden bakarken buluyorsan, kendini değişikliği belirtmekten alıkoyamıyorsun,” diye savundum kendimi.

“Anne!” diye bağırdı. Bir yandan da kahkahalarla gülüyordu.

“Ayrıca çok da güzel kalçaları var,” diye ekledim. O gülmeye devam ediyordu. “Viski almaya gittiği zaman fark ettim.”

“Anne! Biri duyacak!”

Neredeyse otobüs durağına varmıştık. Durakta bekleyen üç kadın ve yaşlı bir centilmen gözlerini dikmiş bize bakıyorlardı.

“Burası Göl Turu yapan otobüsün geçtiği durak mı?” diye sordum, bir yandan durakta asılı olan ilan ve reklamları incelerken.

“Ah, evet,” dedi bayanlardan biri kibarca. “Otobüs yaklaşık on dakika içinde gelecek.” Bir yandan, mavi kotu ve beyaz yağmurluğuyla Amerikalı olduğunu açıkça belli eden Brianna’yı inceliyordu.

“Ness Gölü’nü görmeye mi gideceksiniz? Herhalde ilk kez gideceksiniz, değil mi?”

Bayana gülümsedim. “Yirmi sene önce eşimle birlikte gölde gezinti yapmıştım ama kızımın İskoçya’ya ilk gelişi.”

“Ah, öyle mi?” Bu diğer bayanların da ilgisini çekmişti. Etrafımıza toplandılar. Birden dost canlısı kesildiler ve büyük sarı otobüs köşeden görünene kadar bize tavsiye verip çeşitli sorular sordular.

Brianna basamaklardan çıkmadan önce durakladı. Çam ağcıyla çevrili mavi renkli göle doğru dalgalanan yeşil serpantin çizimine hayran kalmıştı.

“Bu eğlenceli olacak,” dedi, gülümsüyordu. “Bir de canavar gördüğümüzü düşünsene!”

“Ne olacağını asla bilemezsin,” dedim.

Roger günün geri kalan kısmını dalgın bir halde geçirmişti, öylece bir işten diğerine atlayıp duruyordu. Antikaları Koruma Derneği’ne bağışlanması için hazırlanmış olan kitaplar kutularından çıkmış, darmadağın bir şekilde yerde duruyorlardı, Papaz Efendinin eski yük kamyonu sürüşe hazırdı.

Papaz Efendi’nin çalışmalarını kökünden temizlemesi gerektiğini biliyordu. Bu iş adeta kocaman bir yığındı. Önemli olan bu yığından hangilerini kendine ayırması, hangilerini Antikaları Koruma Derneği’ne ya da Papaz Efendi’nin eski kolej kütüphanesine yollaması gerektiğine karar vermekti. Er ya da geç her gözü ağzına kadar kâğıtlarla dolmuş büyük masayı düzenleyecekti. Ve odanın bir köşesinde duvara dekore edilmiş bir şekilde duran seyyar dolabın düzenlemesini de yapmak zorundaydı. Bu can sıkan işe başlamasının dışında Roger’ı engelleyen başka bir şey daha vardı. Her ne kadar gerekli de olsa o bu işleri yapmak istemiyordu. Sadece Claire’in projesi üzerinde çalışmak, Culloden’daki klan üyelerinin izlerini takip etmek istiyordu.

Küçük bir araştırma projesi olmasına rağmen yeteri kadar ilginç bir projeydi. Ama aslında böyle değildi. Hayır, diye düşündü. Dürüst olmak gerekirse, Roger Claire Randall’ın projesini ele almak istiyordu çünkü bir an önce Bayan Thomas’ın pansiyonuna gidip bütün sonuçları Brianna Randall’ın ayaklarının altına sermek istiyordu, tıpkı bir şövalyenin ejderhanın başında yaptığı gibi. Eğer yeterli derecede sonuç elde edemezse,

onu yeniden görmek ve onunla yeniden konuşmak için bazı bahaneler bulmak zorunda kalacaktı.

Roger Brianna’nın ona Bronzino resmini hatırlattığına karar vermişti. O ve annesi onda tuhaf bir izlenim bırakmışlardı. Her ne kadar onu hak etmeseler de geçmişlerinden ayrı tuttukları parlak ve hassas detayları vardı. Brianna parlak renklere hâkimdi ve Bronzino’nun tablosundaki çocuk bakıcısının onu gözleriyle takip etmesini sağlıyordu. Roger hiç viski bardağına çizilen bir Bronzino resmi görmemişti ama eğer böyle bir şey olsaydı bu kesinlikle Brianna Randall gibi olurdu.

“Ah, lanet olsun,” dedi yüksek sesle. “Yarın Culloden evindeki kayıtlara bakmak o kadar uzun sürmeyecektir, değil mi?” dedi, masayla konuşuyordu. “Sen bir gün daha bekleyebilirsin. Zaten bekleyeceksin.” Şimdi de duvarla konuşuyordu ve sonra ona meydan okurcasına raftan bir tane roman çaldı. Öfkeli gözlerle etrafına bakınıyordu, hiçbir mobilya ona itiraz edemezdi, hiç çıt çıkmıyordu ama elektrik sobası vızıldıyordu. Roger sobayı ve hızla ışığı da kapatarak odadan ayrıldı.

Bir dakika sonra geri geldi ve odanın karanlığına dalmış bir halde masanın üstündeki isim listesini aldı.

“Ah lanet olsun,” dedi, listeyi gömleğinin cebine yerleştirirken. “Sabah bu lanet olası şeyi unutmamalıyım.” Daha sonra kalbinin üstündeki kâğıtların yumuşak hışırtısını hissederek yatağına gitti.

Ness Gölü’nden döndüğümüzde hava rüzgârlı ve yağmurluydu, kendimizi kaldığımız pansiyonun sıcak akşam yemeğine ve salondaki ateşe bırakıvermiştik. Brianna yağda pişmiş yumurtayı yedikten sonra esnemeye başlamıştı. Bir süre sonra odaya gidip duş alacağını söyleyerek izin istedi. Ben alt katta biraz daha kalıp pansiyon sahibi Bayan Thomas’la sohbet etmiştim. Odaya çıkıp duş alıp geceliğimi giymeden önce saat neredeyse ondu.

Brianna erken yatar ve erken kalkardı. Odamıza çıktığımda beni yumuşak nefesi karşılamıştı. Erken yatan uykucu aynı zamanda sesli bir uykucuydu. Odada dikkatlice hareket ediyordum, kıyafetlerimi çıkarıp katlamış, kenara koymuştum ama küçük de olsa onu uyandırma gibi bir tehlike vardı. Ben

işlerimi hallederken ev gayet sessizdi, bu yüzden hareketlerimin olduğundan daha çok ses çıkardığını biliyordum.

Yanıma Frank'in birkaç kitabını almıştım, Inverness kütüphanesine bağışlayacağım kitaplar da vardı. Kitaplar bavulumun en altındaydı, üstteki eşyalarım ezilmesin diye oraya yerleştirmiştim. Kitapları bavuldan tek tek alıp yatağın üzerine koydum. Beş ciltlik seri, kuşe kâğıdına basılmıştı ve parlak kapakları vardı. Güzel, önemli kitaplardı. Her biri beş ya da altı yüz sayfalıktı.

Eşimin toplu eserlerinin içinde birçok açıklama bulunuyordu. Kitapların kapaklarında, hayranlık gösteren eleştiriler yer alıyordu. Ayrıca tarih konusunda uzman olan birçok kişinin yorumları da eserleri süslüyordu. Fena değil, diye düşünmüştüm. Başarı takdir edilmeliydi. Kısa, itibarlı ve otoriter.

Sabah onları unutmayayım diye çantamın yanındaki masaya dizmiştim. Her cildin başlığı tabii ki de farklıydı, bu yüzden "Frank W. Randall" ile biten yazıya göre üst üste dizmiştim. Yatağımın yanındaki küçük zayıf ışıklı gece lambasının altında mücevher gibi parlıyorlardı.

Pansiyon sessizdi. Yılın bu zamanlarında misafir için erken bir zamandı bu yüzden diğerleri çoktan uykularına dalmışlardı. Brianna uyurken hafif sesler çıkarıyordu, yatakta yuvarlandığı için kızıl saçlarının bir kısmı yüzünü örtmüştü. Uzun çıplak ayağı battaniyenin dışına çıkmıştı, yavaşça üzerine örttüm.

Uyuyan bir çocuğa dokunma hissinin verdiği huzur hiçbir zaman geçmez, her ne kadar bu çocuk artık annesinden uzun olsa da. Yüzündeki saçı geriye itip alnını okşadım. Ben bunu yapınca uykusunda gülümsedi ama bu hoşnutluğun verdiği tepkisi hemen yok oldu. Onu izlemekten kolay kolay vazgeçemiyordum, daha önceleri de yaptığım gibi eğilip kulağına şöyle fısıldadım: "Tanrım, ona ne kadar benziyorsun."

Yutkundum - artık bu acıya alışmıştım - ve sandalyeden geceliğimi alıp giyindim. Nisan ayında Kuzey İskoçya oldukça soğuk bir gece geçiriyordu henüz yatağımın sıcak mabetine sığınmaya hazır değildim.

Pansiyoncu kadına ateşin yanık kalmasında bir sakınca olup olmayacağını sormuş ve ayrılmadan önce, masrafı ne kadarsa

ödeyeceğimin garantisini vermiştim. Kapıyı yavaşça kapatırken onun uzun bacaklarının sıçramasını ve tekrar mavi battaniyenin üzerine düşmesini izledim.

"Fena değil," diye fısıldadım karanlık koridora doğru. "Belki öyle kısa değil ama aşırı otoriter."

Küçük salon karanlık ve sıcaktı, ateş parlak alevler saçıyordu. Ateşin önüne küçük bir koltuk çekip ayaklarımı paravanaya dayadım. Modern hayatın bütün seslerini duyabiliyordum; giriş kattaki buzdolabının vızıldamasını, gereğinden fazla ısıtan merkezi ısıtmanın sesini, dışarıda aceleyle giden arabanın geçişini.

Ama her şeyin altında İskoçya'nın derin sessizliği yatıyordu. Onu hissetmek için öylece oturmuştum. Bu duyguyu hissetmeyeli yirmi sene olmuştu ama karanlığın sakinleştirici gücü hâlâ oradaydı, dağların arasında özenle kollarını açmıştı.

Elbisemin cebine uzanıp Roger Wakefield'e bir kopyasını verdiğim kâğıdı aldım. Ateş ışığında okuyamayacak kadar karanlıktı ama isimleri görmeme gerek yoktu. İpekle örtülmüş dizimin üzerindeki kâğıdı açtım, okunamayan yazılara kör bir insan edasıyla bakıyordum. Her satırın üstünde parmaklarımı gezdiriyor, dua eder gibi kendi kendime isimleri fısıldıyordum. O isimler bu soğuk ilkbahar gecesine benden daha fazla aittiler. Daha sonra dışarıdaki karanlığın gelip içimdeki boşluğu doldurmasına izin verircesine alevlere bakmaya devam ettim.

Ve onları çağırırcasına isimlerini söylemeye başladım, onların bekledikleri boş karanlığı geçmiş, ilk basamağa ulaşmıştım.

2
Entrikalar Artıyor

Roger ertesi sabah yirmi sayfalık kâğıtlarla Culloden evinden ayrılmıştı, içindeki kafa karışıklığı git gide daha da artıyordu. İlk bakışta çok basit gibi görünen bu tarihi araştırmanın tuhaf bir tutarlılığı vardı, hiç hata yoktu.

Claire Randall'ın listesinde bulunan Culloden da ölen kişilerden sadece üçünü bulabilmişti. Bu kendi içinde önemli bir şey değildi. Charles Stuart'ın ordusunun kayıtları neredeyse hiç uyumlu değildi çünkü bazı klan üyeleri meraktan Süslü Prens'in tarafına geçmişlerdi ve birçoğu da sebepsiz yere orduyu bırakmıştı, yasal bilgi pek yoktu. Kuzey İskoçya ordusunun kayıtları gelişigüzel yazılmış ve sonlara doğru tamamen dağılmıştı. Ücretle ilgili çok az bilgi vardı.

İnce uzun resmi dikkatlice katlayıp başını çarpmamaya dikkat ederek eski model arabasına atladı. Kolunun altındaki kâğıt tomarını açtı ve fotokopisini çektiği kâğıtlara hiddetli bir şekilde baktı. Tuhaf olan, Claire'in listesinde olan isimlerin neredeyse çoğunun başka bir ordunun listesinde bulunmasıydı.

Yaklaşan felaketin büyüklüğünü fark ettiklerinde insanlar kaçmışlardı, hiçbir şey tuhaf değildi. Hayır, bunu anlaşılmaz kılan şey Claire'in listesindeki isimleri göstermesi ve Lovat alayı altında olması, Simon Fraser ve Lord Lovat tarafından Stuartlara maddi destek sözü verilerek mücadeleye sonradan gönderilmesiydi.

Ama Claire kesinlikle – orijinal kâğıtların bunu doğruladığına bakılırsa - buradaki adamların hepsinin Broch Tuarach adındaki malikâneden olduklarını söylemişti. Aslında MacKenzie klan topraklarının sınırı Fraser topraklarının güney ve batı sınırındaydı. Ayrıca bu adamların mücadelenin başlamasına yakın meydana gelen Prestonpan Savaşı'ndan beri Kuzey İskoçya ordusunda bulunduklarını da söylemişti.

Roger kafasını iki yana salladı. Bu akıllıca değildi. Belli ki Claire zamanları karıştırmıştı – zaten kendisi de bir tarihçi olmadığını belirtmişti. Ama yerden emin miydi? Ve Fraser beyine bağlılıklarına dair ant içmemiş Broch Tuarach malikânesindeki bu insanlar nasıl oluyordu da Simon

Fraser'ın emrinde oluyorlardı? Doğru, Lord Lovat "Eski Kurt" olarak bilinirdi ve bu iyi bir nedendi ama Roger bu eski kontun böyle bir şey için etkili bir kurnazlığa sahip olmasından şüphe duyuyordu.

Roger kendine kızıyordu, arabayı çalıştırıp otoparkın dışına çıktı. Culloden Evi'ndeki arşivler tam değildi, çoğu Lord George Murray'in mektuplarını, maddi problemlerini içeren, turistler için müzede sergilenecek olan şeylerle ilgiliydi. Roger'ın bundan daha fazlasına ihtiyacı vardı.

"Dayan dostum," dedi kendi kendine. Dönerken gözlerini kısarak dikiz aynasına baktı. "Culloden'da ölmeyen birine ne olduğunu bulmakla görevlendirildin. Savaştan tek parça halinde ayrıldıklarında oraya nasıl vardıkları önemli mi?"

Ama bu düşünceden bir türlü uzaklaşamıyordu. Ne kadar tuhaf bir durumdu. İsimler çok kullanıldığı için iyice karışmıştı, özellikle Kuzey İskoçya'da, nüfusun yarısında "Alexander" ismine rastlamak mümkündü. Sonuç olarak insanlar adet olduğu üzere yaşadıklara yere, soylarına ya da soyadlarına göre tanınıyorlardı. James yanlısı beylerinden biri "Lochiel" idi, aslında Lochiel'dan Donald Cameron ve böylece Donald adlı diğerlerinden ayırt edilebiliyordu.

Donald ya da Alec adı taşımayan bütün Kuzey İskoçyalı Beyler John adını alırlardı. Ölü listesinde bulduğu bu üç isim Claire'in listesine uyum sağlıyordu. Biri Donald Murray, diğeri Alexander MacKenzie Fraser ve sonuncusu da John Graham Fraser. Hiçbirinde yer adı yoktu, sadece adları ve ait oldukları alay adları yazıyordu. Lovat komutasındaki alay ve Fraser alayı.

Ama yer ismi olmadan Roger bu isimlerin Claire'in listesindekilerle aynı olup olmadığından emin olamıyordu. Ölü listesinde en azından altı tane John Fraser vardı ve bu bile tam değildi. İngilizler derlenen kayıtların tamlığına ya da doğruluğuna özen göstermemişlerdi, boy beyleri tarafından sadece eve gelmeyenler hesaplanmıştı. Çoğunlukla beyler eve gitmiyordu çünkü bu durum sorun yaratabiliyordu.

Roger sinirle saçlarını karıştırmaya başladı, başına yaptığı masaj beynini rahatlatıyordu. Eğer bu üç isim aynı kişiye ait değilse, gizem iyice artacaktı. Charles Stuart'ın ordusunun yarısı Culloden'da katledilmişti. Ve Lovat'ın

bir sürü adamı vardı. Böyle bir durumda otuz kişilik bir grubun kurban vermeden kurtulması inanılmazdı. Lovat'ın adamlarının efendisi ayaklanmaya geç gelmişti. Aynı fikre sahip olan diğer alaylarda firar yaygınken, Fraserlar sadık kalmış ve sonunda da acı çekmişlerdi.

Arkasından gelen korna sesi Roger'ın ürkmesine sebep oldu ve büyük kızgın kamyonun yanından geçmesine izin verdi. Aynı anda hem düşünmenin hem de araba kullanmanın uygun bir davranış olmadığına karar vermişti. Eğer böyle giderse, taş bir duvarın altında ezilecekti.

Bir dakika öylece kaldı, iyice düşünmek istiyordu. Böyle bir durumda Bayan Thomas'ın pansiyonuna gidip, Claire'e ne bulduğunu anlatması gerekirdi. Eğer giderse bu fikrin cazibesini arttıran Brianna Randall'ı görme ihtimali de vardı.

Diğer bir yandan, onun tarihi içgüdüleri daha fazla bilgi için yanıp tutuşuyordu. Ve Claire'in bunu sağlayacak doğru kişi olduğundan da emin değildi. Claire'in niçin ona bu projede bir komisyon sağlaması gerektiğini de anlayamıyordu ve aynı zamanda ona eksik bilgi vermesi de bu durumla çatışıyordu. Bu akıllıca değildi ve Claire Randall onun fazlasıyla akıllı biri olduğunu biliyordu.

Hâlâ üzerine dökülen viskiyi düşünüyordu. O anı hatırladıkça yanakları gitgide kızarıyordu. Claire bu işi bir amaç uğruna yapıyordu ve bu konuda kararlı görünüyordu, eşek şakası yapıyor gibi görünmüyordu. Roger kendini, Claire'in bunu Brianna'yı da Broch Tuarach'a davet etmemesi için yaptığına inandırmak istiyordu. Claire bunu Roger'ı o yerden uzakta tutmak için mi yapmıştı yoksa Brianna'yı da oraya götürmesini engellemek için mi? Claire'in kendi öz kızından bir şeyler sakladığını düşünüyordu ama bunun ne olduğunu tahmin edemiyordu. Bu olayın onunla ne bağlantısı olduğunu anlamakta zorluk çekiyordu.

Eğer iki şey olmasaydı bu işi bırakırdı. Biri Brianna, diğeri ise engelleyemediği meraktı. Neler olacağını merak ediyordu ve bunu bulmaya da niyetliydi.

Yumruklarını sıkıp direksiyona dayadı. Düşünüyor, trafiğin yoğunluğunu önemsemiyordu. En azından artık karar vermişti, motoru yeniden çalıştırdı

ve yola çıktı. Inverness merkezine doğru yola koyuldu, tren istasyonuna gidiyordu.

Scotsman uçuşu onu üç saatte Edinburgh'e götürürdü. Stuart'ın yardımcı papazı, Papaz Efendi'nin yakın bir arkadaşıydı. Bununla başlayarak bir ipucu bulabilirdi. Her şey bir bulmaca gibiydi. Lovat'ın alayındaki isimler, bu otuz kişinin Broch Tuarach, Kaptan James Fraser kumandası altında olduğunu gösteriyordu. Bu adam Broch Tuarach ve Lovatlı Fraser arasındaki tek ve açık bağlantıydı. Roger, James Fraser'ın niçin Claire'in listesinde olmadığını merak ediyordu.

Güneş doğmuştu. Bu nisan ayı için nadir rastlanan bir olaydı, Roger parlak esintiyi hissedebilmek için camı neredeyse sonuna kadar açmıştı.

Bütün gece Edinburgh'da kalmak zorunda kalmış, ertesi gün de geç gelmişti. Uzun tren yolculuğu onu yormuştu. Çok az yemek yiyebilmişti ve ateşli güzel Fiona Roger yatağa gitmeden önce ona bir şeyler hazırlamakta ısrar etmişti. Ama bugün Roger enerjisini toplamıştı ve kararlıydı, küçük Broch Mordha köyüne, Broch Tuarach adındaki malikâneye gidiyordu. Annesi Brianna Randall'ın Broch Tuarach'a gitmesini istemiyor olabilirdi ama onun oraya gitmesini engelleyecek hiçbir şey yoktu.

Roger, Broch Tuarach'ı bulmuştu ya da en azından o öyle sanıyordu. Kocaman taş yığınları vardı, etrafı hem yaşamak hem de korunmak için kullanılan eski kule kalıntılarıyla çevriliydi. "Kuzey kulesi" anlamına gelen Gaelic'i biliyordu ve böyle bir kulenin neden bu adı aldığını da merak ediyordu.

Malikânenin büyük bir kısmı ayakta kalmış olmasına rağmen aşınmıştı. Malikânenin amblemi okunmaz hale gelmişti. Kapı avlusuna bir kazık dikilmişti. Roger evin üstündeki yokuşta duruyor ve evin etrafına bakınıyordu. İlk bakışta, Claire'in kızının buraya gelmesini engelleyecek bir şey görememişti.

Kapı avlusuna park ettiği arabasından indi. Güzel bir manzarası vardı ama çok uzaktaydı. Buraya gelmesi yaklaşık kırk beş dakikasını almıştı ve ana yoldan şehir yoluna geçtiğinde dikkatli manevralar yapması gerekmişti. Neyse ki arabanın yağ deposunu kırmadan gelebilmişti…

Evin içine girmedi. Terk edilmiş olduğu açıkça belliydi ve belki de tehlikeli bir durum yoktu. Fraser adı birçok yerde kazılıydı, aynı zamanda aile mezarlığı olduğu belli olan küçük mezar taşları da bu adla süslenmişti, okunabiliyordu. Bunu anlamak için büyük bir çaba sarf etmesine gerek yoktu, düşünmesi yeterdi. Bu taşların hiçbirinde listede bulunan isimler kazılı değildi. Bir süre daha yürümek zorunda kalmıştı. AA haritasına göre Broch Mhorda köyü üç mil ötedeydi.

Korktuğu başına gelmişti. Küçük köy kilisesi işlevini kaybetmiş ve yıllar önce kapatılmıştı. Kapıya ısrarla vurması, kendisine boş bakışların yöneltilmesine sebep olmuştu. Sonunda yaşlı bir çiftçiden bazı bilgiler aldı. Eski mahalle kayıtları Fort William'daki müzeye ya da Inverness'e gönderilmiş olabilirdi, böyle ıvır zıvırlarla ilgilenen bir başkan vardı.

Yorgun ve susamıştı ama cesaretini kaybetmemişti. Roger arabasına yeniden atladı ve aynı sırada olan köy birahanesine sığındı. Bu bir yenilgi belirtisiydi ve genelde o bunu yapardı. Bir bira içti, belki iki. Fevkalade sıcak bir gündü.

Şimdi de, acaba aradığı kayıtlar Papaz Efendi'nin arşivinde var mıdır diye düşünüyordu. Bu, bir genç kızı etkilemek için vahşi bir ceylanı kovalamaya benziyordu. Bu yüzden kendi işini ihmal ediyordu. Edinburgh seyahatinden edindiği bilgiler Culloden Evi'nden elde ettiği üç isimden daha azdı. Üç isim de farklı alaylardan geliyordu ve Broch Tuarach grubuna ait değillerdi.

Stuart Papers'ın üç tane odası vardı. Müzenin bodrum katında tahmin edilemeyecek kadar çok dosya vardı ve neredeyse hiç çalışma yapamamıştı. Culloden Evi'nde gördüğü iki ücret bordrosunu bulmuştu. Eski Kurt'un oğlu komutası altında olan alayın bir kısmına katılan kişiler listelenmişti. Eski Kurt'un oğlu Genç Simon olmalıydı. Piç kurusu oyunu bölmüş, diye düşünüyordu Roger. Stuartlara karşı savaşan tarafa mirasını göndermiş ve böylece kendisi de evde oturmuştu. Zaten Kral Geordie'ye sadık olduğunu da devamlı ilan ediyordu. Tam da ona yakışan bir şeydi.

Bu liste Genç Simon Fraser'ın kumandan olduğunu gösteriyordu, James Fraser'ın adı ima bile edilmiyordu. Birçok alay raporunda ve diğer dökümanlarda da durum böyleydi. Eğer aynı adam olsaydı, mücadelede bizzat kendi bulunurdu. "James Fraser" ismiyle, onun Broch Tuarachlı olanlardan biri olduğunu söylemek imkânsızdı. James ismi Duncan ya da

Robert gibi Kuzey İskoçya'da yaygın kullanılan bir isimdi. Aradığı James Fraser olması için yanında kişisel bilgi de ekli olmalıydı ama bu dökümanda aradığı kişi yoktu.

Roger omuz silkerek sinirli bir şekilde doymak bilmeyen sinek sürüsünü başından savmaya çalışıyordu. Bu kayıtlarda mantık ararsa işi yıllar sürebilirdi. Kafasını biraz olsun dağıtmak için karanlığa, birahanenin atmosferine daldı. Araştırmanın yarattığı çılgın düşünceleri dışarıda bırakmıştı.

Soğuk, acı birayı yudumluyor, zihninden bu zamana kadar ne kadar yol kat ettiğini geçiriyordu. Seçenekleri belliydi. Inverness'e geç gitmek anlamına gelmesine rağmen bugün Fort William'a gitmek için zamanı vardı. Eğer Fort William müzesinde hiçbir şey yoksa, Papaz Efendi'nin arşivlerini inceleyecekti. İronikti ama bir sonraki adımı buydu.

Peki daha sonra? Bardaktaki son yudumları da içti ve sonra birahanenin sahibini çağırıp başka bir tane daha istedi. Eğer o da işe yaramazsa, her kilise avlusunu, Broch Tuarach yakınındaki her yeri araştıracaktı. Bu kısa zamanda yapabileceği en iyi şey buydu. Randalların sabırla sonuçları beklemek için gelecek iki üç yıl Inverness'da kalacaklarını sanmıyordu.

Roger cebinde tarihçilerin sürekli taşıdıkları not defterinin olduğunu hissetti. Broch Mordha'dan ayrılmadan önce eski kilise avlusunda nelerin bırakıldığına bir bakmak istemişti. Ne olacağı asla bilinemezdi, en azından bu onun geri dönmesini engellemişti.

Ertesi gün öğlen vakti, Randallar Roger'ın daveti üzerine çaya gelmişlerdi, böylece onun raporlarını da dinlemiş olacaklardı.

"Listendeki birkaç ismi buldum," dedi Roger Claire'e. "Bu çok tuhaf ama kesin olarak Culloden'da ölen birilerini bulmadım. Üçünü bulduğumu düşünüyordum ama daha sonra aynı isimde farklı insanlar olarak karşıma çıktılar." Roger Dr. Randall'a bakıyordu. Kadın hâlâ sessiz duruyordu, sanki nerede olduğunu unutmuş gibi bir eliyle sıkı sıkı koltuğun kenarını tutuyordu.

"Şey, oturmaz mısınız?" diye önerdi Roger. Claire onu başıyla onayladı ve koltuğun kenarına oturdu. Roger meraklı gözlerle onu süzüyordu ama bir

yandan da yaptığı araştırmayı anlatmaya devam ediyor, notları ona uzatıyordu.

“Söylediğim gibi, bu tuhaf. Bütün isimlerin izini süremem. Civardaki mahalle kayıtlarına bakmayı ve Broch Tuarach’daki mezarlıkları kolaçan etmeyi düşünüyorum. Bu kayıtların çoğunu babamın bildirilerinden buldum. Ama en azından savaşta ölen bir ya da iki kişiyi bulduğumu düşünebilirsin, bunların hepsi Culloden’da verilmiş. Eğer, senin söylediğine göre, onlar Fraser alaylarından birindeyseler, savaşın yoğun olduğu bir yerde yani savaşın merkezinde olmaları gerekir.”

“Biliyorum.” Ses tonunda Roger’ın ona bakmasını sağlayacak bir şey vardı ama masaya eğildiği için yüzü görünmüyordu. Kayıtların çoğu fotokopiydi. Fotokopi teknolojisi Stuart Papers’da muhafaza edilen hükümet arşivlerini koruyamıyordu ama birkaç tane orijinal kâğıt vardı, bunlar da Papaz Efendi’nin on sekizinci yüzyıl dökümanlarındandı. Kibarca kayıtları alıp açtı, dikkatlice dokunuyordu çünkü gereğinden fazla inceydiler.

“Haklısın, bu çok tuhaf.” Roger şimdi sesindeki tonu algılayabilmişti, bu heyecandı. Tatmin ve rahatlama duygusu birbirine karışmıştı. Bir şekilde böyle olduğuna inanıyor ya da en azından bunu umut ediyordu.

“Anlatın bana…” dedi tereddütle. “Bulduğunuz isimler. Eğer Culloden’da ölmedilerse, onlara ne oldu?”

Bunun onun için bu kadar önemli olması Roger’ı şaşırtmıştı ama araştırmalarını not ettiği kâğıdı alıp açtı. “İkisi gemi alayındaydı. Culloden’dan sonra Amerika’ya göç etmişler. Dördü doğal sebeplerden dolayı bir sene sonra ölmüş ki bu sürpriz değil, Culloden’dan sonra çok ağır derecede kıtlık hâkim oldu ve çoğu insan Kuzey İskoçya’da öldü. Bu mahalle kayıtlarında bulduğum ise aynı mahalleden değil. Sizin listenizdeki kişilerden olup olmadığından da emin değilim.”

Roger Claire’in omuzlarının gerildiğini fark etmişti.

“Hâlâ geri kalan kısmına bakmamı istiyor musunuz?” diye sordu, cevabın “evet” olmasını umut ediyordu. Roger annesinin omuzlarının üstünden Brianna’yı izliyordu. Duvarın yanında annesinin projesine karşı ilgisizmiş

gibi yarı dönük halde duruyordu ama Roger onun kaşlarının arasındaki kırışığı görebiliyordu.

Belki o da Roger’ın hissettiği şeyi hissediyordu, elektrik akımı gibi Claire’i saran bu bastırılmış heyecan tuhaf bir ortam yaratıyordu. Roger, Claire odaya adımını atar atmaz bunu fark etmişti ve açıklamaları bunu daha da arttırıyordu. Eğer ona dokunursa, aralarından büyük bir kıvılcım çıkacağını hayal ediyordu.

Odanın kapısının çalınması düşüncelerinin kesilmesine sebep oldu. Kapı açıldı ve içeri Fiona Graham girdi. Üzerinde dolu bir çaydanlık, peçeteler, üç çeşit sandviç, kremalı kek, pandispanya ve kaymaklı çörekler olan bir servis arabasını itiyordu.

Brianna’nın gözleri parıldadı. “Bunların hepsi bizim için mi yoksa on kişi daha mı bekliyorsunuz?”

Claire Randall çay saati için yapılmış hazırlıklara göz gezdirdi, gülümsüyordu. Elektrik akımı hâlâ devam ediyordu ama etkisini az da olsa kaybetmişti. Roger onun ellerinden birini görebiliyordu, eteğini o kadar çok sıkıyordu ki yüzüğünün kenarı etine batıyordu.

“Çay harika, haftalarca bir şey yememize gerek kalmayacak,” dedi. “Harika görünüyor!”

Fiona’nın yüzü sevinçten parlıyordu. Küçük kahverengi bir tavuk gibi kısa, balıketli ve hoş bir kızdı. Roger derin bir iç çekti. Misafirlerinin onun konukseverliğinden memnun kaldığının farkındaydı ama aslında bu ikramların onun takdirini kazanmak için yapıldığını da biliyordu, misafirlerininki değil. On dokuz yaşındaki Fiona hayatta tek bir hırs için yanıp tutuşanlardandı. Evlenmek. Başarılı bir erkeğin tercihi olmak. Roger, Papaz Efendi’nin eşyalarını toplamak ve Inverness’ın en başarılı tarih profesörü asistanı olmaya karar verdiği için bir hafta önce erken geldiğinde Fiona ona göz kulak olmaya başlamıştı.

O günden beri, Roger adeta bir yılbaşı hindisi gibi doldurulmaya başlanmıştı. Ayakkabıları parlatılıyor, pijamaları, diş fırçası çıkarılıyor, yatağı hazırlanıyor, paltosu temizleniyor, akşamları onun için gazete alınıyor ve tabağının yanına konuyor, masa başında uzun saatler çalıştığında boynu ovuluyor ve beden, zihin rahatlığı ve genel sağlığı için devamlı bir

hizmet içinde olunuyordu. Roger daha önce evinde hiç böyle bir yaylım ateşine maruz kalmamıştı.

Kısacası Fiona, Roger için deli oluyordu. Roger'ın şimdiki tıraşsız ev kıyafetli hali, toplumun ve mesleğin isteklerinden zaman zaman özgür kalan erkeklerin sevdiği doğallıktan daha çok Fiona'nın ani kovalamacasına bir tepkiydi.

Fiona Graham ile mukaddes çatı altında birleşme düşüncesi Roger'ın iliklerine kadar buz kesmesine sebep oluyordu. Sürekli Roger'a musallat olması onu kesinlikle bir sene içinde deliye döndürürdü. Ayrıca, şimdi gözlerini çay servis arabasına dikmiş nereden başlayacağını düşünen Brianna Randall da vardı.

Roger bugün ilgisini aklı karışık olan Claire Randall'a ve onun projesine yöneltmişti, kızını izlemekten kaçınıyordu. Claire Randall her ne kadar altmışında olsa da onu yirmilik genç kız gibi gösteren yarı şeffaf teni ve sağlam kemikleriyle sevimli bir bayandı. Ama Brianna Randall'ı izlemek onun nefesini kesiyordu.

Brianna kendini bir kraliçe edasıyla taşıyordu, diğer uzun boylu kızların yaptığı gibi kamburunu çıkarıp yürümüyordu. Annesinin düz beli ve zarif duruşu dikkate alınırsa bu zerafetin nereden geldiğini anlamak hiç de zor değildi. Sırf o muhteşem endamı değil, adeta altın ve bakır saçılmış, kehribar ve tarçınla çizilmiş, yüzünü ve omuzlarını bir mont gibi saran o beline kadar uzanan şelale gibi çağlayan kızıl saçları… Gözleri, o kadar koyu bir maviydi ki, bazı ışıkların altında siyah gibi duruyordu. İnsanı öpmeye davet eden kalın alt dudağını ise babasından almış olmalıydı.

Roger kızın babasının hayatta olmamasından memnun gibiydi çünkü bir baba olarak Roger'ın düşündüğü şeylere gücenebilirdi. Birden düşüncülerinin yüzüne yansımasından korktu.

"Çay?" diye sordu samimice. "Şahane. Harika. Muhteşem görünüyorlar Fiona. Teşekkürler, Fiona. Ben, başka bir şey istediğimizi sanmıyorum."

Fiona, Roger'ın gitmesini ima eden sözlerini önemsemeden misafirlerden gelen yorumlara kibarca başını sallayarak cevap vermişti. Hamarat bir tavırla tabakları ve fincanları yerleştirip çayları koydu, tabaklara kek servisi

yaptı. Her halinden ısrarla kalmak istediği belliydi, evin hanımıymış gibi davranıyordu.

“Hamurunuza biraz daha krema ister misiniz, Rog – Bay Wakefield, demek istemiştim,” dedi. Onun cevabını beklemeden konuşmaya devam etti. “Çok zayıfsınız, beslenmeye ihtiyacınız var.” Sonra Brianna Randall’a bir bakış attı. “Erkeklerin nasıl olduğunu bilirsiniz. Bir kadın onlara göz kulak olmazsa doğru düzgün yemek yemezler.”

“Senin gibi biri ona baktığı için ne kadar şanslı,” diye cevap verdi Brianna nazikçe.

Roger, Fiona’yı boğma hissi geçene kadar nefesini tuttu ve parmaklarını birkaç kez çıtırdattı.

“Fiona,” dedi sonunda. “Bana bir iyilik yapar mısın?”

Fiona, Roger için bir şey yapma düşüncesiyle ağzı kulaklarına varmış ve adeta bir balkabağı yanmaya başlamıştı. “Tabii ki, Rog – Bay Wakefield! Ne isterseniz!”

Roger böyle davrandığı için utanmıştı ama yine de bunu yapmakta kararlıydı. Bu kendisi olduğu kadar onun iyiliği içindi de. Eğer Fiona gitmezse, sorumluluğu elden bırakıp ikisinin de pişman olacağı bir şey yapacaktı.

“Ah, teşekkürler, Fiona. Önemli bir şey değil. Ben sadece biraz…biraz,” – köy tüccarının adını hatırlamaya çalışıyordu. “Ana caddedeki Bay Buchan’dan biraz tütün istiyorum da. Acaba benim için gidip alır mısın? Böyle harika bir çaydan sonra iyi bir pipo güzel olur.”

Fiona çoktan fırfırlı, dantel işlemeli önlüğünü çıkartmıştı bile. Bu Roger’ın gözünden kaçmamıştı. Odanın kapısı kızın ardından kapandığında, Roger bir iç rahatlamasıyla gözlerini yumdu, aslında sigara bile içmezdi. Bir iç rahatlamasıyla misafirleriyle sohbetine devam etti.

“Listemdeki isimlerin geri kalan kısmına da bakmanı isteyip istemediğimi soruyorsun sanırım,” dedi Claire bir çırpıda. Roger tuhaf bir hisse kapılmıştı, Fiona’nın gitmesiyle Claire’in de rahatladığını düşünüyordu. “Evet, istiyorum, tabii eğer seni daha fazla sıkıntıya sokmayacaksa?”

“Hayır, hayır!” dedi Roger, işin içine biraz yalancılık katmıştı. “Memnunniyetle.”

Roger’ın eli belli belirsiz çay servis arabasının ortasında dolanıyordu, sonra bir yılan gibi on iki yıllık Muir Breame viskisiyle dolu kristal sürahiyi kavradı. Fiona’yla yaşadığı çarpışmadan sonra artık kendi hâkimiyetine sahip olduğunu hissetmişti.

“Biraz bundan ister misiniz?” diye sordu misafirlerine nazikçe. Brianna’nın yüzündeki hoşnutsuzluk ifadesini yakalayınca ekledi. “Ya da biraz daha çay?”

“Çay,” dedi Brianna içi rahatlamış bir şekilde.

“Ne kaçırdığını bilmiyorsun,” dedi Claire sevinç içinde viski kokusunu içine çekerken.

“Ah,evet, biliyorum,” diye karşılık verdi Brianna. “Bu yüzden kaçırıyorum.” Sonra omzunu silkti ve Roger’a baktı.

“Massachussetts’de yasal olarak içki içmen için yirmi bir yaşında olman gerekiyor,” diye açıkladı Claire Roger’a. “Bree’nin daha sekiz ayı var bu yüzden de viski alışkanlığı yok.”

“Viski sevmemeyi bir suçmuş gibi gösteriyorsun,” dedi Brianna durumu protesto eden bir tavırla, bir yandan fincanın üzerinden Roger’a gülümsemeyi de ihmal etmiyordu.

Roger yanıt olarak tek kaşını kaldırdı. “Sevgili bayan,” dedi. “Burası İskoçya. Tabii ki viski sevmemek bir suç!”

“Ah, öyle mi?” diye cevap verdi Brianna tatlılıkla, Roger’ın kısık İskoç mırıltısını harika bir şekilde taklit etmişti. “O zaman cinayet gibi ağır bir suçmuş gibi düşünelim, olur mu?”

Roger viskisini yudumlarken şaşkınlıkla gülmeye başladı, neredeyse boğuluyordu. Öksürürken bir yandan da göğsüne vuruyordu, o da aynı durumda mı diye görmek için Claire’e baktı. Dudaklarında zorlukla yerleştirdiği bir gülümseme vardı ama yüzü hâlâ solgundu. Sonra göz kırptı ve gülümsemesi biraz daha doğal bir hale büründü.

Roger aralarındaki konuşmaların nasıl bu kadar kolaylıkla hem böyle saçma şeylerden hem de Claire'in projesi gibi ciddi konulardan oluştuğuna şaşırıyordu. Brianna açıkça babasının işine ilgi duyuyor ve James Yanlıları için daha büyük çaba sarf edilmesi gerektiğini biliyordu, hatta annesinden daha fazla.

"Bunu Cullodenlara göre yapmaları çok şaşırtıcı," dedi. "Kuzey İskoçyalıların Prestonpan Savaşı'nı iki bin kişiyle kazandıklarını biliyor muydun? Sekiz binlik kişilik İngiliz ordusuna karşı? İnanılmaz!"

"Falkirk Savaşı da bunun gibiydi," diye lafa karıştı Roger. "Sayıca ve orduca fazla, yürüyerek… Aslında yaptıkları şeyi kesinlikle yapamazlardı ama yaptılar!"

"Mmm," dedi Claire, viskisinden büyük bir yudum daha alırken. "Onlar yaptı."

"Düşünüyorum da," dedi Roger Brianna'ya. Önemsiz bir konudan bahsedermiş gibi bir hava yaratmıştı.

"Belki benimle savaş yerlerini ve diğer yerleri görmeye gelmek istersin? Çok ilginç yerler ve eminim oralarda araştırma için yanıp tutuşuyorsundur."

Brianna gülümsedi ve çayının içine düşecekmiş gibi görünen saçlarını geriye attı. "Yardım hakkında bir şey diyemem ama gelmeyi çok isterim."

"Harika!" Kabul edişine hem şaşırmış hem de sevinmişti, eliyle aradığı sürahiyi neredeyse düşürecekti. Claire hemen zekice cevabı yapıştırdı ve Roger'ın bardağını dikkatli bir şekilde doldurdu.

"Geçen seferki kazadan sonra, en azından bunu yapmalıyım," dedi. Roger karşılık olarak ona bir gülümsemeyle cevap verdi.

Şimdi onun hazır ve rahatlamış olduğunu görüyordu. Roger önceki endişelerinden şüphelenmeye başlamıştı. Belki de geçen seferki gerçekten kazaydı. Bu sevimli yüz ona hiçbir şey anlatmıyordu.

Yarım saat sonra, çay servis masası karışmış, sürahi boşalmış ve üçü de iyice sarhoş olmuş bir halde oturuyorlardı. Brianna biraz çekinse de en sonunda Roger'a lavaboyu kullanıp kullanamayacağını sordu.

“Ah! Tabii ki.” Roger güçlükle de olsa ayağa kalkabilmişti, midesinde kek ve bademli pandispanyanın ağırlığını hissedebiliyordu. Eğer Fiona’dan kurtulamazsa, Oxford’a oldukça kilolu bir halde dönecekti.

“Eski tarz bir banyo,” diye açıkladı, holün sonunu işaret ederken. “Sifon tavanda duruyor.”

“İngiliz Müzesi’nde bu tip bir banyo görmüştüm,” dedi Brianna onu kafasıyla onaylayarak.

“Ama onlar çıkışta değil bayanların yatak odasındaydı,” dedi tereddütle ve sonra “İngiliz Müzesi’ndeki tuvalet kâğıtlarından kullanmıyorsundur, değil mi? Eğer kullanıyorsan, benim kendi kâğıt mendilim var,” diye ekledi.

Roger tek gözünü kısmış ona bakıyordu. “Ya bu çok saçma bir laf ya da ben düşündüğümden daha çok içtim,” dedi. Brianna çayı içerken, Claire ve Roger fazlasıyla viski içmişlerdi.

Claire kahkaha atıyordu. Sonra çantasından kâğıt mendil çıkartarak Brianna’ya uzattı. “Müzedeki gibi H. M. Hükümet amblemli profinli kâğıt değil ama zaten muhtemelen onun kadar iyi olmayacaktır,” dedi kızına. “İngiliz tuvalet kâğıtları genelde daha serttir.”

“Teşekkürler.” Brianna mendilleri alıp kapıya yönelmişti ama sonra geri döndü. “Niye insanlar folyo hissi veren tuvalet kâğıtları yaparlar?”

“İnsanlarımız meşe kalplidir,” dedi Roger. “Kıçları adeta paslanmaz çeliktendir. Bu milli kişiliğimizin bir simgesi.”

“İskoçyalıları düşünürsek, sanırım bu kalıtsal bir durum,” diye ekledi Claire. ”At sırtında fistan giyen bu tarz erkeklerin popoları eyer gibidir.”

Brianna kahkahaya boğuldu. “Tuvalet kâğıdı yerine kullandıkları şeyi görmek istemezdim,” dedi.

“Aslında, bu o kadar kötü değil,” dedi Claire, onları şaşırtan bir şekilde. “Sığır kuyruğu yaprakları gerçekten çok hoştur. İki katlı banyo kâğıdı kadar iyidir. Ve kışın biraz nemli olur; çok sağlıklı değildir ama yeterince rahattır.”

Roger ve Brianna bir an için ona aval aval baktılar.

“Eee, şey, bir kitapta okumuştum,” dedi, utanmış görünüyordu.

Hâlâ kıkırdayan Brianna kolaylıkla yolunu bulmaya çalışırken, Claire kapıda kalakalmıştı.

“Bize böyle katılman gerçekten çok hoş,” dedi Roger’a gülümseyerek. Anlık gerginliği kaybolmuş yerini onun her zamanki güzelliği almıştı. “Ve ayrıca benim için bu isimleri araştırman da büyük bir incelik.”

“Benim için büyük bir zevk,” dedi Roger onu rahatlatmaya çalışarak. “Örümcek ağı ve naftalin içermeyen güzel bir değişiklik oldu. James Yanlıları hakkında başka bir şey bulur bulmaz hemen size haber vereceğim.”

“Teşekkürler.” Claire’in çekindiği bir şey vardı, sesini alçaltarak konuşmasına devam etti. “Aslında, hazır Bree burada yokken…sana söylemek istediğim bir şey var, özel.”

Roger boğazını temizledi ve saygısını ifade eden bir şekilde kravatını düzeltti.

“Tabii ki söyleyebilirsiniz,” dedi, çay partisinden edindiği başarının sevincini hissederek. “Tamamen hizmetinizdeyim.”

“Bree’ye seninle birlikte arazilere gelmek isteyip istemediğini sordun. Senden istediğim…eğer senin için sakıncası yoksa, onu götürmeni istemediğim bir yer var.”

Roger’ın beyninde alarmlar çalmaya başlamıştı. Broch Tuarach’ın gizemini bulabilecek miydi?

“Craigh na Dun olarak bilinen taş yapıt.” Roger, Claire’in yüzü öne eğildiğinde onun gayet ciddi olduğunu gördü. “Anlatamayacağım, önemli bir sebebi var. Brianna’yı oraya kendim götürmek istiyorum ama korkarım sebebini sana anlatamayacağım, şimdilik. Zamanı gelince bileceksin ama şimdi değil. Bana söz verebilir misin?”

Garip düşünceler peşe peşe Roger’ın aklına akın ediyordu. Demek ki kızı uzak tuttuğu yer Broch Tuarach değildi! Bir sır açığa çıkmıştı ama diğeri daha derindi.

“Siz nasıl isterseniz,” dedi. “Tabii ki.”

“Teşekkürler.” Claire yavaşça onun koluna dokundu ve tekrar koltuğuna oturmak için döndü. Işığın altındaki gölgeyi görünce, Roger’ın aklına birdenbire bir şey gelmişti. Belki sormak için zamanı değildi ama bundan bir zarar gelmezdi.

“Ah, Dr. Randall – Claire?”

Claire ona döndü. Brianna’nın gitmesiyle dikkati dağılan Roger, Claire Randall’ın gerçekte ne kadar güzel olduğunu fark etmişti. Yüzü viskiden kızarmıştı ve gözlerinin benzersiz bir rengi vardı. Kristal bir kehribar gibi, diye düşündü.

“Kişilerin adını bulmaya çalıştığım kayıtlarda,” diye söze başladı Roger, kelimelerini özenle seçiyordu, “Liderleri olarak görünen Kaptan James Fraser diye birinden bahsediliyor. Ama o sizin listenizde yok. Merak ettiğim bir şey var, ona ne olduğunu biliyor musunuz?”

Claire hiç kımıldamadan öylece kalmıştı, bu öğlen buraya gelişinin nedenini ona hatırlatmak istiyordu. Ama sonra kendine gelip temkinli bir şekilde cevap verdi.

“Evet, ona ne olduğunu biliyorum.” Sakin konuşuyordu ama yüzündeki bütün renkler gitmişti. Roger, Claire’in nabzının boğazında attığını hissedebiliyordu.

“Onu listeye eklemedim çünkü zaten ona ne olduğunu biliyorum. Jamie Fraser Culloden’da öldü.”

“Emin misiniz?”

Claire endişesini gidermeye çalışarak hole doğru baktı. Brianna’nın geleceğini bildiren eski tokmağın sesini duydu.

“Evet,” dedi, arkasına bakmadan. “Kesinlikle eminim. Ah, Bay Wakefield… Roger, demek istemiştim.” Tekrar ona doğru döndü, tuhaf gözlerini ona çevirmişti. Bu ışıkta, tamamen sarı gibiler, diye düşündü Roger. Büyük bir kedinin gözü, bir leoparın gözleri gibi.

“Lütfen,” dedi. “Kızıma Jamie Fraser’dan bahsetmeyin.”

Geç olmuştu ve Roger uzun süredir yataktaydı ama bir türlü uyuyamamıştı. Fiona'nın onu zorlamasından mı, Claire Randall'ın çelişkilerinden mi yoksa Brianna Randall ile birlikte yapacağı arazi gezintilerinin verdiği heyecandan mı bilinmez ama hâlâ uyanıktı. Dönüp koyunları saymaktansa bu uyanık halini kullanmaya karar vermişti. Papaz Efendi'nin çalışmaları üzerine kafa yormak muhtemelen onun uykusunu getirecekti.

Fiona'nın odasının ışığı hâlâ yanıktı ama Roger parmak ucuna basarak merdivenlerden iniyor, onu rahatsız etmek istemiyordu. Ama sonra ışığın birden kapanmasıyla bir an öylece kalakaldı ve önündeki görevin büyüklüğünü düşündü.

Duvar, Papaz Wakefield'in zekâsını ortaya koyuyordu. Geniş bir kitaplıktı. Raflar, kâğıtlardan, notlardan, fotoğraflardan, makbuzlardan, reçetelerden, kuş tüyü kalemlerden, zarflardan, posta pullarından, adres kâğıtlarından, kartpostallardan, lastik bantlardan ve birbirine zımbayla tutturulmuş diğer ıvır zıvırlardan görünmeyecek hale gelmişti.

Önemsiz şeyler her yeri doldurmuştu ama Papaz Efendi ihtiyacı olanı hep elini koyduğu gibi bulurdu. Roger duvarın NASA'nın bile anlayamayacağı bir hafiflikte tasarlandığını düşünüyordu.

Roger endişeli bir halde duvara bakıyordu. Başlamak için mantığına uygun bir yer bulamamıştı. Eli çekingen bir şekilde Piskopos tarafından gönderilen Genel Toplantı listesine uzandığı sırada dikkati pastel boyayla çizilmiş bir ejderhaya yöneldi, parlayan burun deliğinden duman esintileri çıkarıyor, açılan ağzından yeşil alevler saçıyordu.

Roger kâğıdın altında yazan başlıklara bakıyordu. Açıklamaları hayal meyal hatırlıyordu, ejderha yeşil alev püskürtüyordu çünkü o ıspanak yiyordu. Genel Toplantı listesini yerine koyup duvardan uzaklaştı, buraya daha sonra el atacaktı.

Meşeden yapılmış en az kırk çekmecesi olan, ağzına kadar dolu masa bir turtaya benziyordu. İç çekerek bir sandalye alıp oturdu ve Papaz Efendi'nin değerli gördüğü şeyleri incelemeye başladı.

Ödenmiş bir yığın makbuz vardı. Ve başka yasal dökümanlar; otomobil senetleri, mimar raporları, bina denetim sertifikaları. Başka tarihi notlar ve

kayıtlar. Aile yadigârları. Ve bir yığın çöp.

Roger o kadar dalmıştı ki arkasından kapının açıldığının ve yaklaşan ayak seslerinin farkında değildi. Birden yanında büyük bir demlik belirivermişti.

Birden ürpererek doğruldu.

“Biraz çay iyi gelir diye düşündüm, Bay Wake – Roger, demek istemiştim.” Fiona üzerinde bir fincan ve bisküvi tabağı olan bir tepsi getirmişti.

“Ah, teşekkürler.” Aslında acıkmıştı, Fiona’ya gülümsemesi yuvarlak, güzel yanaklarına kan sıçramasına sebep olmuştu. Fiona bundan cesaret alarak gitmemiş ve masanın köşesine oturmuştu. Roger işine devam edip bir yandan çikolatalı bisküvileri yerken onu kendinden geçmiş bir halde izliyordu.

Roger mütevaziliği elden bırakmayarak Fiona’nın varlığından haberdar olduğunu belli etmek istemişti. Bisküviden bir ısırık alıp mırıldandı. “Çok güzel.”

“Bisküviler mi? Ben yaptım biliyorsun.” Fiona’nın utangaçlığı giderek büyüyordu. Çekici, küçük kız, Fiona. Küçük, yuvarlak, koyu kıvırcık saçlı ve büyük kahverengi gözlü. Roger birden kendini Brianna Randall’ın yemek pişirip pişirmediğini merak ederken bulmuştu. Sonra kafasındaki hayali dağıtmak için başını iki yana salladı.

Fiona bunu onun inanmayışının bir göstergesi olarak anlamış ve biraz daha yakınlaşmıştı.

“Hayır, gerçekten,” diye ısrar etti. “Büyükannemin tariflerinden birtanesi. Büyükannem her zaman bu kurabiyelerin Papaz Efendi’nin favorisi olduğunu söylerdi.” Büyük kahverengi gözleri buğulanmıştı. “Bana bütün yemek tarifi kitaplarını ve eşyalarını bıraktı. Torunu olduğum için, biliyorsun.”

“Büyükannen için çok üzgünüm.” Roger samimiydi. “Ani mi oldu?”

Fiona üzgün bir şekilde kafasını sallamıştı. “Ah, evet. O gün bütün gün hava yağmurluydu. Büyükannem akşam yemeğinden sonra biraz yorgun

olduğunu söyleyip yatağına gitmişti.” Genç kız derin bir iç çekti. “Uyumaya gitti ve bir daha da uyanmadı.”

“Ölmenin en güzel şekli,” dedi Roger. “Buna sevindim.” Bayan Graham, Roger papaz evine gelmeden önce buradaydı. O zamanlar beş yaşındaydı, yeni evlatlık edinilmişti ve korkuyordu. Bayan Graham o zamanlar orta yaşlı çocukları olan dul bir bayandı, Roger eve geldiğinde okul tatildeyken ona bolca çikolata verir ve adeta anne şefkati gösterirdi. O ve Papaz Efendi tuhaf bir çift oluşturmuşlardı ama birlikte bu eski evi gerçek bir ev haline getirmişlerdi.

Roger hatıralarından sıyrılarak, Fiona’nın elini tuttu. Fiona da ona karşılık vermiş, kahverengi gözleri hemen eriyivermişti. Küçük gül goncası ağzı yavaşça aralanmış ve Roger’a yanaşmıştı. Roger Fiona’nın nefesini kulağında hissedebiliyordu.

“Ee, şey, teşekkürler,” dedi Roger ve elini Fiona’nın yanıp tutuşan elinden çekti. “Çok teşekkürler. Şey için şey… eee… çay ve bisküvi için. Güzeldi. Bu çok güzeldi. Çok iyi geldi. Teşekkürler.” Roger işine dönüp şaşkınlığını örtmek için aceleyle önüne başka bir kâğıt yığını çekti. Çekmeceden rastgele bir gazete küpürü çıkarmıştı.

Sarı gazete küpürlerini açıp masaya yaydı. Derin düşüncelerle kaşlarını çatmış ve başını kirlenmiş metinlere gömmüştü. Birkaç dakika sonra Fiona derin bir iç çekerek kapıya doğru yöneldi. Roger ona bakmıyordu.

Kendiyle baş başa kaldığında derin bir oh çekti, gözlerini kapadı ve bu olaydan kıl payı kurtulduğu için Tanrı’ya dua etti. Evet, Fiona çekici bir kızdı. Evet, şüphesiz iyi yemek yapıyordu. Ama ayrıca meraklı, müdahaleci, sinirlendirici ve tamamen evlilik meraklısı bir kızdı. Bir kez olsun elini onun elinin üstüne koysa, şüphesiz gelecek ay evlilik tarihini açıklardı. Ama eğer böyle bir evlilik açıklaması olacaksa, Roger Wakefield ile mahalle kayıtlarında olacak olan isim Brianna Randall olurdu, tabii eğer kabul ederse.

Bununla ilgili neler diyeceğini merak ederken, Roger gözlerini açtı. O sırada önünde zihninde canlandırdığı Randall’ın düğün belgesi vardı.

Tabii ki de Brianna Randall değildi, bu Claire Randall’dı. Başlıkta *ölümden döndü* yazıyordu. Altında Claire Randall’ın fotoğrafı vardı, yirmi

sene daha genç ama şimdikinden biraz daha farklıydı. Fotoğrafı hastanede çekilmişti, saçları dağılmış, bayrak gibi sallanıyordu, ince dudakları çelik kapan gibiydi ve olağanüstü gözleri direk kameraya bakıyordu.

Roger şok olmuş bir halde gazete yığınlarını karıştırdı ve sonra tekrar o sayfaya dönerek dikkatlice okumaya başladı. Kâğıtlar hikâyeyi oldukça hüzünlü bir şekilde anlatmasına rağmen yine de gerçekleri tam olarak yansıtamıyordu.

Tarihçi Dr. Franklin W. Randall'ın eşi Claire Randall İskoçya tatilinde Inverness'da ortadan kaybolmuştu, 1945 yılı ilkbahar sonlarıydı. En son araba kullanırken görülmüştü ama hiç iz bırakmadan ortadan yok olmuştu. Bütün araştırmalar boştu, polis ve Claire'in eşi sonunda onun bir serseri tarafından öldürüldüğünü ve bedeninin kayalık bir mağarada saklandığını düşünmüşlerdi.

Ama 1948 yılında, yaklaşık üç sene sonra, Claire Randall geri dönmüştü. Darmadağınık bir halde, paçavralar içinde kaybolduğu yerde dolaşırken bulunmuştu. Kötü beslenmiş olmasına rağmen fiziksel olarak sağlıklı görünüyordu ama Bayan Randall tamamen yolunu şaşırmış bir haldeydi.

Haberi okurken kaşlarını kaldıran Roger, haberin geri kalanını okumak için sayfaları karıştırdı. Haberlerde, Bayan Randall'ın yerel bir hastanede şok geçirdiği ve tedavi gördüğünden başka bir bilgi yoktu. Yanında mutlu olan eşin, Frank Randall'ın fotoğrafı da vardı. Mutlu olmaktan çok şaşırmışa benziyordu. Gerçi Roger eleştirel bir şekilde böyle düşünüyordu, kimse onu suçlayamazdı.

Fotoğrafı iyice incelemeye koyuldu. Frank Randall ince, yakışıklı, aristokratik görünümlü bir adamdı. Hastane kapısındaki duruşu pervasız zarafetini belli ediyordu, yeniden ortaya çıkmış eşini ziyarete gelirken fotoğrafçının onu yakalaması ise onu şaşırtmışa benziyordu.

Roger uzun, dar çenesini, başının kıvrımlarını inceledi ve babasında Brianna'ya ait bir iz bulmaya çalıştı. Bu düşünce ilgisini çekmişti, ayağa kalkıp kitaplıktan Frank Randall'ın bir tane kitabını aldı. Kitabın kapağını açtı ve daha iyi bir fotoğrafını buldu. Frank Randall'ın kitaptaki fotoğrafı hem renkliydi hem de bütün yüz hatları belliydi. Saçlar tamamen koyu kahverengiydi, kızıl değildi. Bu alev gibi parlayan görkem büyükanne ve

büyükbabasından geliyor olmalıydı, kedi gibi yana yatmış koyu mavi gözler çok güzellerdi ama annesininki gibi değildi ama babasınınkine de benzemiyordu. Benzetmeye çalışıyordu ama ünlü tarihçinin yüzünde alev alev yanan tanrıçaya dair hiçbir şey bulamamıştı.

Derin bir iç çekerek kitabı kapattı ve haber küpürlerini topladı. Bu hayal dünyasında gezinmeyi bırakması gerekiyordu yoksa gelecek on iki ayı da burada geçirmek zorunda kalacaktı.

Tam haberi yadigâr yığınların içine koyacaktı ki ‘Periler tarafından mı kaçırıldı?’ başlığı dikkatini çekti. Haberden çok, başlığın üstündeki tarih: 6 Mayıs 1948.

Haber küpürünü bıraktı çünkü elinde patlamaya hazır bir bomba vardı. Gözlerini kapattı ve Randalllarla yaptığı konuşmayı düşünmeye başladı. “Massachusetts’de içki içmek için yirmi bir yaşında olman gerekiyor,” demişti Claire. “Brianna’nın daha sekiz ayı var.” Yani yirmi yaşındaydı. Brianna Randall yirmi yaşındaydı.

Hafızası hesaplamak için yeteri kadar hızlı olmadığından ayağa kalkıp papazın sürekli tuttuğu takvimi karalamaya başladı. Sonunda tarihi buldu. Parmaklarıyla üzerine bastırıyordu, beynine kan sıçramıştı.

Claire Randall esrarengiz kayboluşundan dağınık, kötü beslenmiş, anlaşılmayan bir halde ve aynı zamanda hamile olarak dönmüştü.

Bunca zaman süren araştırmadan sonra Roger sonunda uyuyabilmişti ama uzun süre uyanık kalmasının sonucunda sabah geç kalkmıştı, gözlerinden uyku akıyordu ve başında inanılmaz bir ağrı vardı. Ne soğuk su ne de Fiona’nın kahvaltıdaki cıvıltıları baş ağrısını geçirebilmişti.

Bu his o kadar sıkıcıydı ki işi bırakıp biraz yürüyüş için evden uzaklaştı. Hafif yağmurun altında yürürken temiz havanın baş ağrısına iyi geldiğini fark etti ama bu maalesef dün geceki keşfini düşünmesini engelleyememişti.

Brianna bilmiyordu. Bu, devamlı babasından bahsetmesi ya da babası olarak düşündüğü adamı, Frank Randall’ı anlatmasından gayet açıktı. Herhalde Claire de bilmesini istememişti ya da kendisi anlatacaktı. Bu İskoçya gezisinin sebebi bu muydu? Asıl babası İskoçyalı olmalıydı.

Ayrıca, Claire İskoçya’da kaybolmuş ve yine burada bulunmuştu. Acaba adam hâlâ burada mıydı?

Bu şok edici bir düşünceydi. Claire gerçek babasıyla tanıştırmak için mi kızını İskoçya’ya getirmişti? Roger şüpheyle kafasını salladı. Bu riskli bir düşünceydi. Brianna için kafa karışıklığına Claire için de acıya sebep olacaktı. Babası için de korku verici bir şeydi. Ve kız maalesef babası Frank Randall’a çok düşkündü. Sevdiği ve idol olarak kabul ettiği adamla kan bağının olmadığını öğrendiğinde ne hissedecekti?

Roger kendini onun yerine koyduğunda içini kötü bir his kapladı. Bunların hiçbirini sormak istemiyordu. Keşke dünkü gibi çok mutlu bir durumda olsaydı. Claire Randall’ı çok seviyordu, hem de çok. Ama artık onun zina suçu işlediğini biliyordu. Aynı zamanda aşırı duygusallığı için de kendiyle alay ediyordu. Frank Randall ile hayatının nasıl olduğunu kim bilebilirdi ki? Belki başka bir adama gitmesinin iyi bir nedeni vardı. Peki o zaman neden geri dönmüştü?

Roger terli ve canı sıkkın bir halde eve geri dönmüştü. Holde ceketini çıkarıp duş almak için yukarıya çıktı. Duş almak bazen onu rahatlatıyordu ve rahatlamaya ihtiyacı vardı.

Dolabındaki askılara bir göz attı, beyaz bornozunu arıyordu. Sonra bir müddet durdu ve eli dolabının arka tarafına uzandı, istediği şeyi bulana kadar dolabın iyice gerilerine gitti.

Sevgiyle giyilen eski bir elbise bulmuştu. Sarı ipeğin rengi solmuştu ama rengarenk tavuskuşu hâlâ cüretkar bir şekilde duruyordu. Kuyruğunu kaygısız bir şekilde dağıtmıştı, gözleri siyah boncuk gibiydi. Yumuşak kumaşı burnuna yaklaştırdı ve gözlerini kapayıp kokusunu içine çekti. Borkum Riff’in bayıltacak kokusu ve viski kokusu Papaz Wakefield’ı geri getirmişti, babasının duvarındaki önemsiz işler bunu yapamıyordu.

Birçok kez bu rahatlatıcı kokuyu içine çekmişti, üstünde Eski Baharat kolonyası diye bir not vardı. Yüzünü ipeğin rahatlatıcı çekiciliğine bastırmıştı, adeta Papaz Efendi’nin tombul kolları onu korurcasına sarmıştı ve ona sığınak olacağına dair söz veriyordu. Yaşlı adamın diğer kıyafetlerini Oxfam’a vermişti ama nedense bundan ayrılamamıştı.

Cübbeyi çıplak omuzlarına aldı, sıcaklığı onu şaşırtmıştı, sanki tenini okşayan bir parmak varmış gibiydi. Onu bedenine sarıp beline sıkı olmayan bir düğüm attı.

Fiona'nın baskınına karşı gözünü açık tutuyordu, koridordan banyoya doğru ilerledi. Şofben banyonun girişinde kutsal ilkbaharın, çirkin ve ebedi gardiyanı gibi duruyordu. Roger'ın diğer gençlik anılarından bir tanesi ise sıcak suyun akmasını sağlayan şofbenin çakmak taşını çakmaktı. Gaz tehlikeli bir tıslama sesi çıkarmış, patlama korkusuyla ter içinde kalan ve ölümün yakın olduğunu düşünen elleri çakmak taşından kaymıştı.

Şimdi ise şofben kendiliğinden yanıyordu. Gaz gümbürdemiş ve metal kalkan altındaki alevler yanmaya başlamıştı. Roger "sıcak" musluğunu açabildiği kadar açtı, sonra da ılınsın diye "soğuk" musluğunu açtı. Küvetin dolmasını beklerken aynanın karşısına geçip kendini izlemeye başladı.

Hiçbir şeyi eksik değil, diye düşündü. Kapının arkasından uzun yansıması görünmeden önce karnını içeri çekip sonra geri bırakmıştı. Yakışıklıydı. Uzun bacaklıydı ama leylek gibi bacakları yoktu. Acaba omuzlara doğru bedeni biraz sıskalaşıyor muydu? Kendini eleştirircesine kaşlarını çattı, yağsız bedenini öne arkaya büküyordu.

Sanki tıraşlıyormuş gibi elini kalın siyah saçlarının arasında gezdirdi. Kendini sakallı ve uzun saçlı hayal ediyordu. Gösterişli olur muydu? Bu durumda muhtemelen küpesi de olurdu. O zaman Edward Teach ya da Henry Morgan gibi korsana benzeyen bir görüntüsü olurdu. Kaşlarını yana doğru çekip dişlerini gösterdi.

"Grrrrrrrrr," dedi birden.

"Bay Wakefield?" dedi yansıması.

Roger korkarak gerileyince ayak parmağını eski küvetin çıkıntısına vurdu.

"Ahhhh!"

"İyi misiniz, Bay Wakefield?" dedi ayna. Kapı tokmağı vurulmuştu.

"Evet, tabii ki de iyiyim!" dedi kapıya öfkeyle bakarak. "Git, Fiona. Duş alıyorum!"

Kapının dışından kıkırdama sesi geliyordu.

“Bir günde iki kez demek. Defne kokulu sabun ister misin? Eğer istersen orada, dolapta var.”

“Hayır, istemiyorum,” diye karşılık verdi. Su seviyesi küvetin yarısına gelmiş, Roger muslukları kapatmıştı. Ani sessizlik rahatlatıcıydı, buharı ciğerlerine çekti. Sıcaktan irkilmişti. Suyun içine girdi ve dikkatle oturdu, sıcaklık bedenine nüfuz ettikçe yüzünün yavaş yavaş terlediğini hissediyordu.

“Bay Wakefield?” Ses geri gelmişti, ardıç kuşu gibi kapının diğer tarafından cıvıldıyordu.

“Git, Fiona,” dedi dişlerini gıcırdatarak, kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Etrafındaki buhar yükselmeye başlamıştı, bir âşığın kollarındaymış gibi rahatlatıcıydı. “İhtiyacım olan her şey var.”

“Hayır, yok,” dedi ses.

“Evet, var.” Gözleri sırasıra dizilmiş şişelerin, kavanozların, küvetin üstündeki rafın üzerinde gezindi. “Şampuan, üç çeşit. Saç tipine göre. Tıraş kremi. Tıraş makinesi. Vücut sabunu. Yüz sabunu. Tıraş sonrası losyon. Parfüm. Deodorant. Hiçbir şey eksik değil Fiona.”

“Peki havlu?” dedi genç kız tatlılıkla.

Banyoda havlunun olmadığından emin olmak için iyice baktıktan sonra Roger gözlerini kapadı, dişlerini sıktı ve yavaşça içinden ona kadar saydı. Sonra bunun çok etkili olmadığını fark edince bir kez de yirmiye kadar saydı. En sonunda ağzı köpürmeden cevap vereceğini düşündüğünde sakince seslendi.

“Tamam, Fiona. Lütfen kapının oraya bırak. Ve sonra lütfen… lütfen Fiona git.”

Geri çekilen ayak seslerinin itaatkar hışırtısı başarıyla tamamlanmıştı. Roger bir iç çekişle kendi başına kalmanın zevkini tadıyordu. Huzur. Sakinlik. Fiona’sız.

Şimdi, rahatça üzücü keşfini düşünebilirdi, kendini Brianna’nın gizemli gerçek babasını düşünürken bulmuştu. Adamın gerçekten bir çekiciliği olmalıydı; Claire Randall gibi bir kadını cezp edecek kadar etkili miydi?

Brianna’nın babasının İskoç olup olmadığını merak ediyordu. Yaşıyor muydu yoksa Inverness’da mı yaşamıştı? Claire’in kaygısının ne kadar yerinde olduğunu hesaplamaya çalışıyordu. Ve sakladığı sırların. Bu ondan istediği karışık ricaları da kapsıyor muydu? Brianna’yı ne Craigh na Dun’a götürmesini ne de ona Broch Tuarach kaptanından bahsetmesini istemişti. Ama neden?

Bu ani düşünce onun birden küvete oturmasına sebep oldu. Ya onun endişelendiği on sekizinci yüzyıl James yanlısı bir asker değilse, aynı zamanda adı da yoksa? Ya 1947 yılında kızının babası olan adamın adı James Fraser ise? Bu isim Kuzey İskoçya’da gayet yaygındı.

Evet, diye düşündü, bu her şeyi çok iyi açıklıyordu. Claire’in taş yapıyı kızına kendisinin göstermek istemesi belki gizli babasıyla ilgiliydi. Belki orası adamla tanıştığı yerdi ya da belki de Brianna’ya gebe kaldığı yerdi. Roger bu yerin şaşırtıcı bir buluşma noktası olduğunun farkına varmıştı. Lise yıllarında kızları oraya götürürdü, halkadaki pagan gizemin havası her zaman işe yarıyordu.

Roger’ın zihninde bir an, Claire’in güzel beyaz kollarının ve bacaklarının ilginç görüntüsü canlandı. Vahşice birbirine kenetlenmiş çıplak iki vücut... Kızıl saçlı adam bedenini zorluyor, iki beden yağmurda kayıyor ve ezilen çimlerin üstünde kirleniyorlardı. Kendinden geçmiş bedenler taşlar arasında kıvrılıyordu. Manzara o kadar şok ediciydi ki Roger titremiş ve sırtından akan ter banyodaki suyun buharına karışmıştı.

Yüce Tanrım! Bir daha görüştüklerinde Claire’in gözlerine nasıl bakacaktı? Peki Brianna’ya ne diyecekti? “Son zamanlarda iyi bir kitap okudun mu?” “En son hangi filmi izledin?” “Biliyor musun sen gayrimeşru bir çocuksun?”

Bu düşünceden sıyrılmak için kafasını iki yana salladı. Bir dahaki karşılaşmalarında ne yapacaktı? Boktan bir durumun içindeydi. Bu durumda yer almayı hiç istemezdi ama maalesef içindeydi. Claire Randall’ı seviyordu, Brianna Randall’ı da... Hatta doğruyu söylemek gerekirse genç

kızı ondan daha çok seviyordu. Brianna'yı korumak, ne acı yaşayacaksa yaşasın onu korumak istiyordu. Ama bunun başka bir yolu yoktu. Onun yapacağı en iyi şey Claire Randall yapmak istediği şeyi yapana kadar çenesini tutmak olacaktı. Sonra zaten parçalar yerine oturacaktı.

3
Anneler ve Kızları

Inverness'da kaç tane küçük çay mağazası olduğunu merak ediyordum. Ana caddenin her iki tarafı da alabildiğince küçük kafeler ve turist mağazalarıyla doluydu. Bir keresinde Kraliçe Victoria Kraliyet onayıyla seyahat edenler için Kuzey İskoçya'yı güvenilir bir yer haline getirdiğinden beri turistler her geçen gün artan sayılarıyla sürü halinde kuzeye akın ediyorlardı. Güneyden hiçbir şeyin gelmesine alışık olmayan ama silahlı saldırı ya da politik müdahaleye alışık olan İskoçlar bu görkemle mücadele etmeye başlamışlardı.

Herhangi bir Kuzey İskoçya kasabasının ana caddesinde bir iki adımdan fazlasını yürümek mümkün değildir çünkü illa bir yerde kurabiye, Edinburgh taşı, deve dikeni şeklinde işlenmiş mendiller, oyuncak tulumlar, İskoç eteğinin önüne asılan kürk torba şeklinde bozuk para cüzdanları ve göz kamaştıran her çeşit sahte soy ekoseleri, akla gelebilecek her kumaştan yapılan şapkalar, kravatlar ve peçeteler, erkeklerin pantolonlarının altına giydikleri naylon iç çamaşırını yapmak için kullanılan iğrenç sarı rengi ' Buchanan' kumaşı satan bir mağazaya rastlamak kaçınılmazdır.

"Eski Günlerin Hatırasına" adlı şarkıyı söyleyen vahşi Ness Gölü canavarının tasvirinin yapıldığı bir çeşit çay saati havlusuna bakarken Victoria'nın bunlar için bir cevabı vardır diye düşündüm.

Brianna mağazaların arasındaki dar yolda yavaş yavaş gezinirken kafasını yukarı kaldırdı, şaşırmış bir halde dükkânın kirişinde asılı duran bir mala bakıyordu.

"Bunların gerçek olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu, bir erkek geyiğin boynuzlarını işaret ediyordu. Geyiğin çatalları meraklı bir halde ormandan gelen tulum sesine doğru yönelmişti.

"Boynuzlar mı? Ah, evet. Plastik teknolojinin bu kadar iyi olduğunu düşünemiyorum," diye yanıtladım. "Ayrıca, fiyatına bak. Her şeyin yüz poundun üzerinde olması da gayet gerçek."

"Bunun yerine Jane'e bir ekose alacağım."

“İyi kaliteli yün bir ekosenin fiyatı da bundan pek farkı olmayacaktır,” dedim. “Ama uçakla eve götürmesi daha kolay olacaktır. Hadi karşıya geçelim de şu mağazaya göz atalım, en kaliteli orada.”

Yağmur yağmaya başlayınca kâğıt torbalarımızı giymemiz için ısrar ettiğim yağmurluklarımızın altına sokuşturduk. Brianna şaşkınlıkla burnundan solumaya başlamıştı.

“Bu şeylerin adına ‘yağmurluk’ demeye alıştın ve gerçek adlarını unuttun resmen. Bir İskoç tarafından icat edildiğine şaşırmam doğrusu,” dedi, bir yandan da sayvanın köşesinden akan suya bakıyordu. “Burada hava hep yağmurlu mudur?”

“Çoğunlukla,” dedim, yaklaşmakta olan trafiği göz önüne alarak sağanak yağan yağmura dikkatle bakıyordum. “Bay Macintosh’un her zaman korkak olduğunu düşünmeme rağmen tanıdığım çoğu İskoç yağmurdan etkilenmez.” Dudaklarımı birden ısırdım ama en azından, Brianna yaptığım gafı fark etmemiş, oluklardan aşağıya akan bilek seviyesindeki dereye bakıyordu.

“Ne dersin anne, bence karşıya geçmektense yukarı çıkmak daha iyi. Buradan böyle karşıya geçemeyiz.”

Kabul edercesine başımı sallayarak caddede onu takip ettim, ıslak yağmurluğumun altında kalbimin atışını hissedebiliyordum. Ne zaman bununla başa çıkabilmeyi öğreneceksin, dedim kendi kendime. Ağzından çıkacak kelimeleri devamlı kontrol edemezsin, söylemek istediklerinin yarısını içinde tutmaya devam edemezsin. Niye ona anlatmıyorsun?

Şimdi değil, dedim yine kendi kendime. Korkak birisi değilim, yoksa öyle miydim? Bu önemli değildi. Ama söylemek için daha zaman vardı. İlk önce onun İskoçya’yı görmesini istiyordum. Burası o kadar önemli değildi ama şehrin diğer tarafları... Ve Culloden. Hikâyenin sonunu ona anlatabilmeyi isterdim. Ama bunun için Roger Wakefield’e ihtiyacım vardı.

Bunları düşünüp kendimi cesaretlendirmeye çalışırken otoparka bırakılmış hurda, portakal renkli bir Morris gözüme ilişti. Sisli ve yağmurlu havada trafik lambası gibi parlıyordu.

Brianna da bunu fark etmişti. Inverness'da böyle renkli ve hurdaya çıkmış araba pek olmazdı. Arabayı işaret ederek, "Bak, Anne, bu Roger Wakefield'ın arabası değil mi?" diye sordu.

"Evet, ben de öyle düşündüm," dedim. Sağ tarafta bir kafe vardı. Taze hamur, bayat tost ve kahve kokusu yağmurlu havaya karışmıştı. Brianna'nın kolundan tutup onu kafeye doğru çektim.

"Sanırım acıktım," dedim. "Haydi, gel, biraz kakao içip bisküvi yiyelim."

Hâlâ çikolatayla kandırılacak kadar çocuk ruhlu ve günün her zamanı yemek yemek için de gençti. Bree itiraz etmeden sandalyeye oturdu ve çaydan ıslanmış yeşil kâğıtlı menüyü aldı.

Aslında kakao istemiyordum ama düşünmek için bir iki dakikaya ihtiyacım vardı. Caddenin karşısındaki otoparkta büyük bir işaret vardı, *İskoç demiryolu için* yazısını okumuştum, çeşitli yasal tehditler tarafından takip edilen, istasyon yolcusu olmadan park etmiş insanların araçlarına ne olacaktı. Roger'ın Inverness'daki kuralları bilip bilmediğini bilmiyordum, trene bineceği için şansı vardı. Kesinlikle bir yere gidiyordu, yüksek ihtimalle ya Edinburgh'a ya da Londra'ya. Bu projeyi çok ciddiye alıyordu.

Edinburgh'dan trenle kendi başımıza gelmiştik. Tren saatlerini hatırlamaya çalıştım ama pek başarılı olamadım.

"Acaba Roger akşam treniyle döner mi?" dedi Bree. Düşüncelerimi acayip bir şekilde seslendirmişti, bu öyle etkili olmuştu ki kakaomu içerken boğulmama sebep olacaktı. Roger'ı yeniden görüp göremeyeceği için endişeleniyordu, genç Wakefield'ı ne kadar dikkate aldığının farkında mıydı diye düşünmeye başladım.

Oldukça dikkate alıyordu, bu ortadaydı.

"Düşünüyorum da," dedi, "belki Roger Wakefield için bir şey yapmalıyız, senin projenle ilgilendiği için teşekkür niyetine bir şeyler yapabiliriz, ne dersin?"

"İyi fikir," dedim, şaşırmıştım. "Sence neden hoşlanır?"

İlham beklercesine kaşlarını çatmış kakaosuna bakıyordu. "Bilmiyorum. Güzel bir şey olsun. Öyle görünüyor ki bu proje için çok uğraşmak

gerekecek.” Kaşlarını kaldırarak bana bir bakış fırlattı.

“Niye ona sormuyorsun?” dedi. “Eğer on sekizinci yüzyıldaki kişilerin izlerini bulmak istiyorsan, bunu yapabilecek yerler var. Soyağacı ya da bunun gibi şeyler, demek istiyorum. Babam eğer bir soy ağacını çıkartacaksa ya da bunu yapmak için zamanı yoksa İskoç Araştırma merkezini kullanıyordu.”

“Evet, biliyorum,” dedim ve derin bir nefes aldım. Durduğumuz zemin sallanıyordu sanki. “Bu proje baban…için çok özeldi. Bunu Roger Wakefield’ın üstlenmesini istemişti.”

“Ah.” Bir müddet sessiz kaldı, yağmurun cama çarpmasını ve kafe camından süzülen damlacıkları izliyordu.

“Babamı özledin mi?” diye sordu aniden. Burnu sızlıyor, kirpikleri aşağı bakıyordu. Benden çekiniyordu.

“Evet,” dedim, fincanıma uzanıp büyük bir yudum alırken. “Biz hiçbir zaman anlaşamazdık, biliyorsun, ama ...evet. Birbirimize karşı her zaman saygılıydık. Bu çok şey ifade eder. Her şeye rağmen birbirimizi severdik. Evet, onu çok özledim.”

Bree hiçbir şey demeden sadece başını salladı ve elini elimin üzerine koyarak sıkıca tuttu. Ben de parmaklarımla onun elini sıkıca kavradım, uzun ve sıcacık... Bir süre öyle oturduk ve sessizce kakaolarımızı yudumladık.

Muşamba üzerinde tiz bir ses çıkartarak sandalyeyi geriye doğru ittim. “Bir şeyi unuttum. Hastaneye bir mektup yollamam lazım. Kasaba yolundayken bunu yapacaktım ama unuttum. Eğer acele edersem, sanırım gidecek olan postaya yetişebilirim. Bahsettiğim mağazaya gitmeye ne dersin, caddenin sonunda, ben de işimi hallettikten sonra yanına gelirim,” dedim.

Bree şaşırmışçasına bakıyordu ama yine de tamam dercesine başını salladı.

“Ah, tamam, postanenin yolu uzun değil mi? Sırılsıklam olacaksın.”

“Evet, öyle. Taksiyle gideceğim.” Hesabı ödemek için bir poudnluk kâğıt para bıraktım ve yağmurluğumu yeniden sırtıma geçirdim.

Çoğu şehirde taksiler genellikle göz önünde olmazlar. Ama Inverness’da durum tam tersidir. Otel önünde beklemekte olan iki siyah taksi görmeden önce daha beş metre bile yürümemiştim. Sonra da, samimiyetin nesli tükenmiş olduğu hissiyle kendimi içerdeki parfüm kokusuna ve sıcaklığa bıraktım. Ayak koyma yerinin ve rahat olmasının yanında, İngiliz taksileri Amerikan taksilerinden farklı kokuyordu. Geçen yirmi senede bu küçük şeyleri özlediğimi hiç fark etmemiştim.

“Altmış dört numara mı? Bir İskoç papaz evi mi?” Taksinin sıcak olmasına rağmen şoför kulaklarına kadar sarınmıştı, serseri rüzgârdan korunmak için bir de yuvarlak bir şapka takmıştı. Modern İskoç’tan biraz uzak diye düşündüm, sağlam İskoçyalılar uzun bir yolculuktan sonra sıcakta bir gömlek ve bir ekoseyle uyuyabilirlerdi. Diğer bir taraftan ıslak bir ekoseyle sıcakta uyumak tercihim değildi. Şoföre burası der gibi kafamı salladım, bir su birikintisinin üstünde durduk.

Roger’ın yardımcısıyla buluşmaya giderken kendimi yıkılmış hissediyordum, Roger dışarıdaydı, üstelik Bree’yi de kandırmıştım. Ayrıca ikisine de ne yaptığımı anlatmak çok zordu. Daha onlara yapmak zorunda olduğum şeyi nasıl ve ne zaman anlatacağıma tam olarak karar verememiştim ama daha zamanı olduğunu biliyordum.

Parmaklarım yağmurluğumun cebinde dolanıyordu, İskoç Araştırması’ndan gelen zarfın çıtırtısını duyabiliyordum. Frank’ın işlerine o kadar ilgi göstermememe rağmen firma hakkında bilgim vardı. İskoçya soy ağacını araştıran profesyonel araştırmacıların devam ettirdiği bir firmaydı; Robert the Bruce ile kan bağını gösteren soy ağacını veren yer değildi.

Her zamanki işlerini tam olarak yapmışlar, Roger Wakefield üzerinde tedbirli bir çalışma sergilemişlerdi. Roger’ın anne ve babasının, büyükanne ve büyükbabasının kim olduklarını biliyordum, yedi sekiz nesil geriye dayanıyordu. Bilmediğim şey Roger’a ne anlam yüklendiğiydi. Bunu da zaman gösterecekti.

Taksiye hesabı ödemiş, ıslak yoldan eski papaz evine doğru yürümeye başlamıştım. Veranda yolu kuruydu, kapı açılmadan önce ıslaklığı silkeleme

şansım vardı.

Fiona beni oldukça iyi karşıladı. Yuvarlak, neşeli bir yüzü vardı. En doğal etkisi gülüşüydü. Üstünde bir kot ve fırfırlı bir önlük vardı, mutfaktan pişirdiği limonlu kekin kokusu geliyordu.

“Bayan Randall!” dedi. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Seninle büyükannen hakkında konuşmak istiyorum, Fiona.”

“İyi olduğuna emin misin, anne? Eğer seninle kalmamı istiyorsan Roger’ı arar yarın gitmemizin bir sakıncası olup olmayacağını sorarım.” Brianna pansiyonun yatak odasında tereddüt içinde kalmıştı, endişe yüzünden kaşlarının arasındaki kırışık derinleşmişti. Yürüyüşe çıkacağı için botlarını, kotunu ve kazağını giymişti, bunların üstüne de Frank’in ona ölmeden iki sene önce Paris’ten aldığı parlak portakal ve mavi renkli ipek şalını almıştı.

“Tıpkı gözlerin gibi, benim küçük güzelim,” der, omuzlarını örterken gülümserdi. Bu onların arasında bir şakaydı. Bree on beş yaşından beri Frank’e tepeden bakıyordu. Bu sözü ona bebekliğinden beri söylerdi ve bu eski kelimenin şefkati Frank onun burnuna gelinceye dek sürmüştü.

Şalın mavi kısmı onun gözlerinin rengindeydi; İskoç gölünün, yazın açan mavi gökyüzünün ve yüksek dağların sisli mavisinin rengiydi. Bree’nin ona ne kadar düşkün olduğunu biliyordum.

“Hayır, iyiyim,” diyerek onu ikna etmeye çalışıyordum. Sıcak tutsun diye altına örgü bez konulan küçük çaydanlığı ve gümüş tabaktaki tostu gösterdim, hepsi de masada duruyordu.

“Bayan Thomas çay ve tost getirdi. Belki birazdan bunları yerim.” Pijamaların altından boş midemin guruldamasını duymamasını umuyordum.

“Şey, o zaman tamam.” İstekli bir şekilde kapıya yöneldi. “Culloden’dan sonra hemen buraya geliriz.”

“Benim için acele etmeyin,” diye seslendim arkasından.

Alttaki kapının kapanma sesini duyana kadar bekledim ve gittiğine emin oldum. Ondan sonra, bir gece önce yatağın yanındaki çekmeceme sakladığım bademli büyük Hershey çikolatasını çıkardım.

Midemle yeniden samimi bağlar kurulmuştu, yastığa yaslanmış dışarıya, gökyüzündeki yoğun sise bakıyordum. Ihlamurun tomurcuklu dalı aralıklarla cama vuruyor, rüzgâr gittikçe artıyordu. Oda yeterince sıcaktı, yatağın ayak kısmından merkezi ısıtmanın gümbürdeyen sesi geliyordu ama ben yine de titriyordum. Culloden arazisi soğuk olmalıydı.

Ama belki de 1746 yılı kadar soğuk değildi. Süslü Prens Charlie askerlerini soğukla ve İngilizlerin top ateşi gürlemeleriyle baş başa bırakmıştı. Kayıtlara göre o zaman hava çok soğuktu ve Kuzey İskoçya yaralıları bir yığın ölüyle birlikte yerde yatmışlardı, kan ve yağmur içindeydiler, İngiliz galiplerinin merhametini bekliyorlardı. İngiliz ordusunun kumandanı Cumberland Dükü onlara hiç fırsat vermemişti.

Ölüler bir odun yığını gibi dizilmiş ve hastalık yayılmasını önlemek için yakılmışlardı. Tarih ise yaralıların da aynı kaderi paylaştığını söylüyordu, asil bir kurşun onlara çok görülmüştü. Şimdi hepsi Culloden arazisinin çimlerinin altında yatıyordu.

Yaklaşık otuz sene önce orayı görmüştüm, balayı için Frank beni oraya götürmüştü. Şimdi Frank de öldü ve ben de kızımı İskoçya'ya geri getirdim. Brianna'nın Culloden'ı görmesini istiyordum ama dünyadaki hiçbir güç beni bir daha o kanlı araziye götüremez.

Yatakta kalmayı tercih etmiştim, Brianna ve Roger'ın uzun yolculuğuna eşlik etmekten beni alıkoyan bu ani isteksizliğe inanarak gitmemiştim. Eğer öğlen yemeği için aşağıya inersem Bayan Thomas gevezelik edebilirdi. Çekmeceye bir göz attım, üç şeker ve gizemli bir roman vardı. Şanslıydım, bunlar beni bugünlük idare ederdi.

Roman oldukça iyiydi ama dışarıda artan rüzgâr ürkütücüydü, sıcak yatağın kucaklayışı iyi gelmişti. Huzurlu bir şekilde uykuya daldım, rüyamda İskoç erkeklerini görüyordum, sıcakta vızıldayan arı sesi gibi ateşin etrafında yumuşak sesle konuşan İskoçların sesini.

4
Culloden

“Ne kadar domuz suratlı, küçük, cimri bir yüz!” Brianna, Culloden Ziyaret Merkezi’nde fuayenin bir tarafında gözdağı verircesine duran kırmızı elbiseli mankene büyülenmiş bir şekilde dikkatle bakıyordu. Peruğu pudralanmış, düşük kaşlı ve sarkık pembe yanaklıydı.

“Hımm, biraz şişkoydu,” diye şaşkın bir halde onun düşüncesine katıldı Roger da. “Cehennem generali, en azından şurada duran zeki kuzeniyle kıyaslarsak.” Roger fuayenin diğer tarafında duran uzun figürü, Charles Stuart’ı göstermişti. Beyaz şapkalı mavi kadife bonesinin altından soylu bir bakış atıyordu, Cumberland Dükü’nü önemsemeyen kibirli bir havası vardı.

“Ona ‘Kasap Billy’ derlerdi.” Roger, Dük’ü gösteriyordu, beyaz dizlikli pantolonu ve altın örgü ceketi içinde vurdumduymaz görünüyordu. “Muhteşem bir sebep. Yaptıkları şeyin dışında” – alçak gökyüzünden sersemlemiş ilkbahar yeşili araziyi gösterdi – “Cumberland’ın askerleri Kuzey İskoçya’da görülen en berbat İngiliz terörünün sorumlusudur. Savaştan kurtulanları bu tepelere kovalamış, yakmışlar ve talan etmişlerdi. Kadınlar ve çocuklar açlıktan ölmeye mahkûm kalmışlardı ve erkekler Charlie için savaşıp savaşmadıklarını önemsemeden, hiçbir çaba sarf etmeden durdukları yerden ateş açmışlardı. Dük’ün çağdaşlarından bir tanesi ona şöyle demişti: ‘O bir çöl yaratmış, adına huzur koymuştu.’ Ve sanırım Cumberland Dükü buralarda hâlâ popüler değil.”

Bu doğruydu. Ziyaretçi müzesinin papazı, Roger’ın arkadaşı, ona, Süslü Prens’in figürüne saygılı davranılırken, Dük’ün ceketinin düğmelerinin sürekli kaybolduğunu ve figürün kendisiyle bile alay ettiğini söylemişti.

“Bir sabah erken geldiğini ve ışıkları açtığında onun asil karnına gerçek İskoç hançerini saplı olarak bulduğunu söylemişti,” dedi Roger, küçük figüre başını sallayarak bakarken. “Sanki ona gerçekmiş gibi davrandıklarını söylemişti.”

“Ben de öyle düşünüyorum,” diye mırıldandı Brianna, kaşları kalkık bir halde Dük’e bakıyordu. “İnsanlar bu olayı hâlâ önemsiyorlar mı?”

“Ah, evet. İskoçların hafızaları iyidir ve onlar asla böyle insanları affetmezler.”

“Gerçekten mi?” Brianna ona şüpheyle baktı. “Sen İskoçyalı mısın, Roger? Wakefield bir İskoç adına benzemiyor ama Cumberland Dükü’nden bahsederken sesinde bir şey vardı…” Brianna’nın dudaklarına hilekâr bir gülümseme konmuştu. Roger ona şaka yapılıp yapılmadığından emin olmamasına rağmen ciddi bir şekilde cevap verdi.

“Ah, evet,” dedi gülümseyerek. “Ben İskoçyalıyım. Wakefield benim gerçek adım değil, Papaz Efendi beni evlatlık aldığında bu adı koymuştu. O annemin amcasıydı, annem ve babam savaşta öldürülünce beni yanına aldı. Benim gerçek adım MacKenzie. Cumberland Dükü’nünki gibi.” Cama doğru bakarak kafasını sallıyordu, Culloden arazisinin anıtları acı bir şekilde önlerinde duruyordu. “Dışarıda MacKenzie adını taşıyan bir soy anıtı var, akrabalarımın birçoğu o anıtın altında.”

Uzanıp altın apoletin sallanmasına izin verdi. “Çok milli duygularla yaklaşamıyorum ama unutamıyorum da.” Roger Brianna’ya elini uzattı. “Dışarı çıkalım mı?”

Dışarısı çok soğuktu, sert rüzgâr sancaklara şiddetle çarpıyordu. Direğin üstündeki bayrak adeta uçuyordu. Biri sarı, biri kırmızı olan bayraklar ordularının arkasındaki iki kumandanın durduğu yeri gösteriyorlardı, savaşı bekleyen orduların.

“Şey, yolun gerisinde, gördüğüm,” dedi Brianna. “Serseri bir kurşunun gelme şansı yok.”

Roger onun titrediğini gördü ve onu biraz daha kendine doğru çekti. Ona dokunmanın verdiği hazla çıldıracağını düşünüyordu ama bunu gizleyerek tarihi monologa liderlik etmeyi denemeye karar verdi. “Şey, bu generalin nasıl geride durduğunu gösteriyor. Özellikle Charlie savaşın sonunda o kadar hızlı kaçmış ki, geride som gümüş piknik setini bırakmış.”

“Piknik seti mi? Savaşa piknik seti mi getirmiş?”

“Ah, evet,” dedi Roger, Brianna için İskoç olmak hoşuna gitmişti. Üniversitede Oxbridge konuşması altında aksanını yumuşatmakta zorluk

çekiyordu ama şimdi o bunu öğrendiğinde yüzünde oluşan gülümseme hatırına kendini özgür bırakmıştı.

“Ona neden Prens Charlie dendiğini biliyor musun?” diye sordu. “İngiliz halkı, bunu askerlerinin onu ne kadar çok sevdiğini gösteren bir takma ad olarak biliyorlar.”

“Öyle değil mi?”

Roger kafasını iki yana salladı. “Hayır. Askerleri onu Prens Tcharlach diye çağırırdı.” Bunu dikkatli bir şekilde hecelemişti. “Bu Gaelce Charles demektir. Tcharlach mac Seamus, Charles, James’in oğlu. Çok resmi ama saygılı. İngilizce’de ‘Charlie’ nasılsa Gaelce’ de de ‘Tcharlach’ odur.”

Brianna gülümsedi. “O zaman Süslü Prens değil miydi?”

“Hayır, o zaman değildi,” dedi Roger omuzlarını silkerek. “Şimdi ise öyle. Geçmişte yapılan küçük tarihsel hatalardan sadece bir tanesi. Bunun gibi bir sürü var.”

“Ve sen de bir tarihçisin!” dedi Brianna şakayla karışık.

Roger hafifçe gülümsedi.

Savaş alanına giden çakıl döşeli yolda yavaşça dolanıyorlardı, Roger orada savaşan farklı alayların durumlarını göstererek savaşı ve kumandanlarla ilgili küçük hikâyeleri anlatıyordu.

Onlar yürürken rüzgâr da yavaşlamış, arazinin sessizliği öne çıkmıştı. Onların da konuşması azalmıştı, arada sırada fısıltıyla sadece bugünden ve geçmişten bahsediyorlardı. Gökyüzündeki bulutlar griydi ve o taşın altındaki her şey dilsiz görünüyordu, sadece arazideki bitkilerin fısıltıları, onları besleyen iki kişinin sesinden bahsediyordu.

“Burası Ölüm Kuyusu denilen yer.” Roger küçük bir filizin yanına eğildi. Taşların altındaki karanlık suların oluşturduğu küçük bir havuzdu. “Kuzey İskoçyalı beylerden biri burada ölmüştü ve adamları yüzündeki kanı buradaki suyla yıkamışlardı. Orada da soyun mezarlığı var.”

Klan taşı olan büyük kaya parçası granittendi, lekelenmiş ve havadan dolayı rengi solmuştu. Arazinin yanında dağınık halde yayılan yumuşak

çimlerin üstüne konulmuşlardı. Her birinin adı yazılıydı. Zamanla hava taşları öylesine aşındırmıştı ki bazılarının adları neredeyse okunmuyordu. MacGillivray. MacDonald. Fraser. Grant. Chisholm. MacKenzie.

“Bak,” dedi Brianna, fısıltı halinde konuşuyordu. Taşlardan birini gösteriyordu. Üzerinde yeşil gri ince bir dal yığını vardı, birkaç bahar önceki çiçekler dallarla karışmıştı.

“Süpürge otu,” dedi Roger. “Yazın çok olur, süpürge otu açtığı zaman her klan mezarlığında bunlardan görebilirsin. Her yerde beyaz süpürge otu olur. Beyaz şans içindir ve krallık için. Charlie’nin amblemidir ve bir de beyaz gül.”

“Onları kim bırakıyor?” Brianna yola çömelmiş, nazik parmaklarıyla dallara dokunuyordu.

“Ziyaretçiler.” Roger da onun yanına çöktü. Fraser mezarlığındakilere bakıyordu. “Ziyaret eden insanlar burada ölenlerin soyundan gelenler. Ya da onları hatırlamayı sevenler.”

Brianna yan gözle ona baktı, saçları uçuşuyordu. “Sen hiç bunu yaptın mı?”

Roger gülümseyerek dizlerinin arasından sarkan ellerine bakıyordu.

“Evet. Çok duygusal ama yaptım.” Brianna arazinin diğer tarafında bulunan sık çalılıklara bakıyordu.

“Hangisi süpürge otu göster bana,” dedi.

Eve giderken, Culloden melankolisi yavaş yavaş ortadan kaybolmuş ama paylaşılan duygusal hisler havada asılı kalmıştı ama onlar eski birer arkadaş gibi konuşup gülüyorlardı.

“Annemin bizimle gelmemesi çok kötü oldu,” dedi Brianna Randalllar’ın kaldığı pansiyon yoluna girerken.

Roger, Claire Randall’ı çok sevmesine rağmen yine de onun gelmemesinden memnun kalmıştı. Üçünün bir kalabalık oluşturacağını düşünmüştü. Bir müddet sonra, “Annen nasıl? Umarım ciddi bir şey yoktur,” dedi.

“Ah, hayır. Üzüntüden dolayı midesi ağrıyormuş, en azından onun söylediği bu.” Brianna bir an için kaşlarını çattı. Sonra Roger’a dönüp elini onun bileğinin üstüne koydu. Roger dizlerinden kasıklarına kadar bütün kaslarının titrediğini hissediyordu ve Brianna’nın söylediği şeyleri yakalamada zorluk çekmeye başlamıştı. O hâlâ annesinden bahsediyordu.

“… iyi olduğunu düşünüyor musun?” diyerek bitirdi cümlesini. Brianna kafasını sallıyor ve saçlarının dalgalanmasıyla, arabanın zayıf ışığında bile bakır rengi iyice parlıyordu. “Bilmiyorum. Zihni çok karışık görünüyor. Hasta değil kesinlikle ama bir şey hakkında fazlasıyla endişeleniyor.”

Roger birden midesinde ağır bir çukur hissetti.

“Hımm,” dedi. “Belki işten uzak olduğu içindir. Eminim her şey yoluna girer.” Brianna gülümsedi. Artık pansiyonun önüne gelmişlerdi.

“Bugün harikaydı, Roger,” dedi, hafifçe omzuna dokunarak. “Ama annemin projesinde bir yardımım dokunmuyor diye üzülüyorum. Bu pislik yığınında sana yardım etmemi ister misin?”

Roger’ın ruhu aydınlanmaya başlamıştı. Ona gülümseyip, “Sanırım oranın düzenlenmesi gerekecek. Yarın gelip benimle birlikte garajı düzenlemeye ne dersin? Eğer pislik istiyorsan, bundan daha fazlasını bulamazsın.”

“Harika,” deyip gülümsedi, arabaya yaslanmış ona bakıyordu. “Belki annem de gelip yardım eder.”

Yüzünün sertleştiğini hissediyordu ama yine de nazik gülüşünü korudu.

“Olur,” dedi. “Harika, ben de öyle umuyordum.”

Ertesi gün papaz evine yardım etmeye gelen bir tek Brianna olmuştu.

“Annem halk kütüphanesinde,” dedi. “Eski telefon rehberlerine bakıyor. Eskiden tanıdığı birini arıyor.”

Bunu duyan Roger’ın kalbi hızlı atmaya başlamıştı. Bir gece önce Papaz Efendi’nin telefon rehberine göz atmıştı. “James Fraser” adında üç kişi vardı ve bir de ilk ismi farklı olan iki kişi vardı ama onun da orta ismi “J” ile başlıyordu.

“Şey, umarım onu bulur,” dedi, ilgilenmiyormuş gibi görünmeye çalışarak. “Yardım etmek istediğinden gerçekten emin misin? Bu çok sıkıcı, pis bir iş.” Roger şüpheyle Brianna’ya bakıyordu. Brianna kafasını evet dercesine salladı. Hiç de bundan rahatsızmış gibi değildi.

“Biliyorum. Bazen babama eski kayıtları temizlemesinde ve dipnotları bulmasında yardım ediyordum. Annemin projesi için en azından bu konuda sana yardımcı olmak isterim.”

“Tamam.” Roger beyaz gömleğine bir göz attı. “Üstümü değiştireyim sonra işleri toparlamaya gideriz.”

Garaj kapısı gıcırdadı ve sonra kaçınılmaza teslim olarak birden iki yana açıldı, toz bulutunun ve tahtaların ortasında kalakalmışlardı.

Brianna tozdan kurtulmak için ellerini sallayıp duruyordu. En sonunda öksürerek, “Pöfff!” dedi. “Burası ne zamandır kullanılmıyor?”

“Uzun süredir, sanırım.” Roger kesin bir cevap verememişti. Garajın içindeki feneri yaktı. Işık, karton kutuları, tahta kasaları, etiketleri soyulmuş eski sandıkları ve biçimsiz branda yığınları aydınlanmıştı. Orada burada, kabuklarından yeni çıkmış küçük dinozor iskeletlerini andıran mobilya ayakları vardı.

Hurdaların içinde bir çeşit çatlak vardı. Roger yavaş yavaş buraya doğru ilerledi. Zaman zaman gölge ve toz yüzünden gözden kayboluyordu, neyse ki tavanda kesik kesik de olsa yanan fener sayesinde nerede olduğu belli oluyordu. Sonunda yukarda asılı duran kabloyu bulunca bir zafer çığlığı attı ve garaj birdenbire aydınlandı.

“Buradan,” dedi Roger ve Brianna’yı elinden tutarak götürdü. “Arkada temiz bir yer var.”

Arka duvara yaslanmış eski bir masa vardı. Belki de normalde Papaz Efendi’nin yemek odasının can alıcı eşyalarından biriydi. Dinlenmek için bu tozlu tapınağa gelmeden önce mutfak tezgâhı, masa, sehpa ve resim masası gibi farklı amaçlar için kullanılmıştı. Tepesinde örümcek ağı kaplamış bir cam parçası duruyor, boya sıçramış yüzeye loş bir ışık yansıtıyordu.

“Burada çalışabiliriz,” dedi Roger ve yığınların arasından bir sandalye çekip büyük bir mendille üstündeki toz yığınını üstünkörü temizledi. “Hadi otur, ben camı açabilecek miyim bir ona bakacağım yoksa burada boğuluruz.”

Brianna onu onaylarcasına kafasını salladı ama oturmak yerine hurdaların yanında dikilmeyi tercih etmişti. Roger eğilmiş pencere çerçevesini açmaya çalışırken arkasında duran Brianna’nın kutular üstündeki etiketleri okuyan sesini duyabiliyordu. “Burada 1930-33 yazıyor,” dedi. “Ve burada da 1942-46. Bunlar nedir?”

“Günlük,” dedi Roger. Kirli eşikten dirseğiyle destek alırken homurdanıyordu. “Babam – Papaz Efendi, her zaman günlük tutardı. Her akşam yemeğinden sonra oturup günlüğünü yazardı.”

“Yazacak çok şeyi vardı demek.” Brianna kutulardan birkaçını yukarı kaldırmış ve altındakilere bakmak için kenara yığmıştı. “Burada üzerlerinde ‘Kerse’, ‘Livingston’, ‘Balnain’, ‘Mahalleli’ yazan bir yığın kutu var, bunlar ne?”

“Köylüler,” dedi Roger. Bir müddet ara verdi çünkü nefes nefese kalmıştı. Alnını silince gömleğinin kolunda kocaman bir kir izi çıktı. Neyse ki her ikisi de eski kıyafetlerini giymişlerdi. Bu pislikte araştırma yapmak için gayet uygun görünüyorlardı. “Bunlar çeşitli Kuzey İskoçya köyleri hakkında tarihi notlar olmalı. Bazı kutular kitap gibi şeylerle dolu. Kuzey İskoçya’daki bazı turist mağazalarında da bunlardan görebilirsin.”

Eski araç takımının asılı olduğu askı tahtasına döndü ve pencereye saldırmak için büyük bir tornavida aldı.

“*Mahalle Kayıtları* yazanlara bak,” diye önerdi Roger. “Ya da Broch Tuarach çevresindeki köylere.”

“Civardaki köyleri bilmiyorum,” dedi Brianna.

“Ah, evet, unutmuşum.” Roger çerçevenin kenarına tornavidayı sokmuş, eski boyalı tahtayı oyuyordu. “Broch Mordha…hmm Mariannan ve… Aziz Kilda isimlerine bakabilirsin. Başkaları da var ama kapanmış ya da yıkılmış uygun kiliselerin bunlar olduğunu düşünüyorum.”

“Tamam.” Brianna asılı olan bez brandayı bir kenara kaldırınca birden keskin bir çığlıkla geri çekildi.

“Ne? Ne var?” Roger hemen ona doğru döndü, tornavida elinde hazır bekliyordu.

“Bilmiyorum. Bu brandaya dokunduğumda altından bir şey fırladı,” dedi Brianna. Roger silahını aşağıya indirdi, rahatlamıştı.

“Ah, onlar mı? Fare ya da sıçandır.”

“Sıçan mı! Burada sıçan mı var?” Brianna’nın endişesi açıkça fark edilebiliyordu.

“Şey, umarım yoktur, eğer öyleyse aradığımız kayıtları çoktan kemirip yok etmiş olabilirler,” diye cevapladı onu Roger. Sonra feneri Brianna’ya verdi. “Karanlık yerlerde bunu kullan, en azından bir sürprizle karşılaşmazsın.”

“Sağ ol.” Brianna feneri aldı ama artık karton kutulara sadece gönülsüzce bir göz atmakla yetiniyordu.

“Artık devam edebilirsin,” dedi Roger. “Ya da bir fareyle ilgili bir hiciv söylememi ister misin?”

Brianna’nın yüzünde kocaman bir gülümseme belirmişti. “Fareyle ilgili bir hiciv mi? Nedir o?”

Roger cevabını geciktirdi çünkü yine pencereyi zorlamaya başlamıştı. Gömleğinin kumaşından kasının gerildiğini hissedene kadar itmeye devam etti ve sonunda parçalayıcı bir sesle pencere yol vermiş havanın serin canlandırıcı sesi onun açtığı aralıktan içeriye giriverdi.

“Tanrım, bu çok daha iyi.” Abartılı bir şekilde kendini serinletiyordu, bir yandan Brianna’ya da gülümsemeyi ihmal etmiyordu. “Şimdi, bununla uğraşabiliriz.”

Brianna feneri ona vermiş ve bir adım geriye çekilmişti. “Sen kutuları bul, ben de onları ayırayım, ne dersin? Peki, bu fare hicvi nedir?”

“Korkak,” dedi, brandanın altını aramak için eğilirken. “Fare hicvi eski bir İskoçya geleneğidir; evinde ya da ambarında fare veya sıçan varsa

onların gitmesi için bir şiir yazar ya da bulundukları yerde yemeğin az olduğunu başka yerde daha fazlası olduğunu anlatan bir şarkı söylersin. Onlara nereye ve nasıl gideceklerini anlatırsın, fare iyi bir fareyse gider.”

Çeşitli Jacobite etiketli kartonları kenara çekip onları masaya taşırken bir yandan da şarkısını söylüyordu.

“Siz fareler, o kadar çoksunuz ki,

Bol yemek istiyorsanız,

Gidin fareler, haydi gidin.”

Kutuları büyük bir gürültü çıkararak bıraktı. Brianna’nın gülümsemesine karşılık olarak önünde eğildi ve yığınların arasına dönerek gür sesiyle şarkısına devam etti.

“Haydi gidin, Campbell’ın bahçesine,

Bekçi kedinin olmadığı yere,

Karalâhana yeşile dönmüş iyice.

Gidin ve midenizi doldurun,

Kalıp da çizmelerimi kemirmeyin,

Gidin fareler, haydi gidin!”

Brianna minnettar bir şekilde burnundan soluyordu. “Bunu şimdi mi yazdın?”

“Tabii ki.” Roger gösterişli bir şekilde başka bir kutuyu daha masaya koydu. “İyi bir fare hicvi her zaman orijinal olmalıdır.” Kutular serisine bir bakış fırlatmıştı. “İyi bir performanstan sonra buranın hiçbir yerinde fare olmamalı.”

“İyi.” Brianna cebinden iri bir çakı çıkartıp kutunun üstündeki bandı yırttı. “Bir gün pansiyona da gelmelisin. Annem banyoda bir fare olduğundan emin. Bir şey onun sabun çantasını kemiriyormuş.”

“Sabun yiyen bir farenin nasıl bir şey çıkacağını Tanrı bilir. Sanırım benim aciz kabiliyetim bunun çok gerisinde.” Roger düşmekte olan eski bir

ansiklopedi yığınının arkasından yırtık bir diz yastığı çıkardı ve Brianna'nın yanına bıraktı. "Sen mahalle kayıtlarını al, onları okumak biraz daha kolay olur."

Brianna ve Roger samimi bir arkadaşlık içinde sabaha kadar çalışmışlardı. İlginç yerleri okuyor, kitaplara zarar veren acayip parlak böcekleri kovuyor ve toz bulutunun içinde kalıyorlardı ama hâlâ ellerine proje için fayda sağlayacak bir şey geçmemişti.

"Birazdan öğlen yemeği için ara versek iyi olacak," dedi Roger sonunda. Fiona'nın merhametinin bolca olduğu eve gitmeyi çok istiyordu. Brianna'nın karnı da en az onunki kadar gurulduyordu.

"Tamam. Eğer yorulmadıysan, yemekten sonra gelir devam ederiz." Brianna durmuş vücudunu esnetiyordu, kıvrılmış eli eski garajın kirişine değiyordu. Ellerini kotunun iki yanına sildi.

"Hey!" diye durdu birden kapının yanında. Onu takip eden Roger güçlükle durabilmişti, burnu neredeyse onun başına dokunacaktı.

"Ne oldu?" diye sordu. "Yoksa başka bir fare mi?" Güneşin, genç kızın bakır altın parıltılı tek örgü halindeki saçlarını aydınlattığını fark etmişti. Onu saran küçük altın rengindeki toz bulutu ve öğlen ışığının altında orta çağda yaşamış kadınlara benzediğini düşündü.

"Hayır. Şuna bak, Roger!" Yığınların ortasında duran karton kutuyu işaret ediyordu. Kutunun üstünde Papaz Efendi'nin kaleminden çıktığı belli olan bir yazı vardı: "Randall"

Roger içinde heyecan ve endişe karışımı bir şeyler hissetti. Brianna'nın heyecanı ise neredeyse tavana sıçramıştı.

"Belki aradığımız şey bu kutunun içindedir!" diye bağırdı heyecanla. "Annem babamın ilgilendiği bir şey olduğunu söylemişti, belki önceden Papaz Efendi'ye anlatmıştır."

"Olabilir." İsmi görünce Roger'ın içini bir korku hissi kaplamıştı. Dizlerinin üstüne çöküp kutuyu kucağına aldı. "Haydi, bunu eve götürelim. Yemekten sonra orada bakarız."

Papaz Efendi’nin çalışma odasında açtıkları kutuda birçok tuhaf şey vardı. Birkaç mahalle kaydının fotokopisi, iki ya da üç ordu içtima listesi, sayısız mektup, gri kapaklı küçük bir not defteri, kenarları kıvrılmış eski fotoğraflar ve köşesinde “Randall” etiketi olan sert bir dosya.

Brianna dosyayı alıp açtı. “Bu babamın soyağacı!” dedi. “Bak…” Dosyayı Roger’a uzattı. İçinde kalın parşömen kâğıdından iki kâğıt vardı, soyağacını belirten çizgiler aşağı yukarı çizilmişlerdi. Başlangıç tarihi 1633’dü ve son kayıt da ikinci sayfanın sonunda yer alıyordu.

Frank Wolverton Randall ile Claire Elizabeth Beauchamp, 1937.

“Sen doğmadan önce yapılmış,” diye mırıldandı Roger.

Brianna onun omuzlarının üstünden dikkatlice bakıyordu, parmakları yavaşça kâğıdın üzerinde geziniyordu. “Ben bunu daha önce görmüştüm, babamda da bir kopyası vardı. Bana hep gösterirdi. Ayrıca beni de alta eklemişti, bu ondan önceki kopya olmalı.”

“Belki Papaz Efendi onun için bir çalışma yapmıştır.” Roger dosyayı Brianna’ya geri vermiş ve masadaki kâğıt yığınlarını toplamaya başlamıştı.

“Ve burada da senin için bir aile yadigârı var,” dedi. Kâğıdın başındaki yazıyı işaret etti. “Ordudaki komisyondan bir mektup, Majesteleri Kral II. George imzalı.”

“İkinci George? Bu Amerikan Devrimi’nden önce.”

“Epey önce. 1735 tarihli. Jonathan Wolverton Randall adına. Bu ismi biliyor musun?”

“Evet,” dedi Brianna başını sallayarak ve saçı gözünün önüne düştü. Dikkatlice saçını geriye atıp mektubu aldı. “Babam ondan hep bahsederdi. Hakkında en çok şey bildiği birkaç atasından biri. Culloden’da Süslü Prens için çarpışan ordunun kumandanıymış,” dedi ve Roger’a bakıp göz kırptı. “Bu savaşta öldüğünü düşünüyorum. Orada yakılmamıştır, değil mi?”

Roger kafasını iki yana salladı. “Ben öyle düşünmüyorum. Savaştan sonra oraları temizleyen İngilizlerdi. Cenaze töreni için subaylarını gemiyle evlerine göndermişlerdi.”

Fiona’nın kapıda belirmesi üzerine konuşmayı kestiler.

“Bay Wakefield,” diye seslendi. “Papaz Efendi’nin kamyonunu götürmek için bir adam geldi ama aracı çalıştıramıyormuş. Ona yardım edip edemeyeceğinizi soruyor?”

Roger kendini suçlu hissediyordu. Test için akümülatörü garaja götürmüştü ve hâlâ arka koltuğunda duruyordu. Papaz Efendi’nin kamyonunun çalışmaması gayet doğaldı.

“Bununla ilgilenmek zorundayım,” dedi Brianna’ya. “Korkarım biraz uzun sürebilir.”

“Ah, tamam,” dedi Roger’a gülümseyerek. “Ben de gitsem iyi olur. Annem şimdiye kadar çoktan gelmiştir. Eğer zaman kalırsa Clava Cairns’e gitmeyi düşünüyorduk. Yemek için teşekkürler.”

“Benim için – ve Fiona için bir zevkti.” Roger onunla birlikte gidemeyeceği için pişmanlık duyuyordu ama görev çağırıyordu. Masadaki dağılmış kâğıtlara bakıp gülümsedi ve sonra onları toplayıp tekrar kutuya koydu.

“İşte burada,” dedi. “Bunlar sizin aile kayıtlarınız. Al bunları. Belki annenin ilgisini çeker.”

“Gerçekten mi? Şey, teşekkürler Roger. Emin misin?”

“Kesinlikle,” dedi. Soyağacını dikkatlice en üste yerleştirmişti. “Ah, bekle. Belki hepsini değil.” Gri not defterinin köşesi komisyon mektubunun altından görünüyordu. Onu aldı ve sonra kutuyu yeniden düzenledi. “Bu Papaz Efendi’nin günlüklerinden bir tanesine benziyor. Orada ne işi olduğunu bilmiyorum ama bunu da diğerlerinin yanına koysam iyi olur, tarih cemiyeti her şeyi tam ister.”

“Ah, kesinlikle.” Brianna gitmek için kalktı ve kutuyu kucakladı ama bir yandan da tereddütle ona bakıyordu. “Benimle gelmek ister misin?”

Roger ona gülümsedi. Saçında örümcek ağı vardı, hatta bir tanesi burnuna doğru bir köprü oluşturmuştu.

“Maalesef gelemem,” dedi. “Yarın görüşelim mi?”

Papaz Efendi'nin günlüğü Roger'ın aklından bir türlü çıkmıyordu. Can sıkan eski kamyonu çalıştırma işinden sonra mobilya muhammini ziyaret etti. Sıra, yığınların içinden değerli olanları ayırmaya gelmişti. Papaz Efendi'nin değerli mobilyalarını müzayede ile satışa çıkaracaktı.

Papaz Efendi'nin eşyalarını elden çıkarmak Roger'ı huzursuz bir melankoliye sokmuştu. Bu işe yaramaz antikaları temizlerken aynı zamanda kendi gençliğini de söküp atıyordu. Akşam yemeğinden sonra çalışma odasına oturmaya gittiğinde günlüğü, Randallara olan merakı yüzünden almak zorunda kaldığını ya da yıllardır onun babası olan adamla küçük bir bağlantı bulmaya çalıştığını söyleyememişti.

Günlük düzenli olarak yazılmıştı, kilise cemiyetine üye olanların bütün kayıtları ve Papaz Efendi Wakefield'ın da yıllardır yer aldığı cemiyet olaylarıyla ilgili her şey yazılmıştı. Soluk renkli gri not defterinin hissiyatı ve sayfaların görüntüsü Roger'a Papaz Efendi'nin siluetini anımsatmıştı. Sanki onu günlük olaylarını yazarken görür gibiydi, masada duran lambası kel başını parlatıyordu.

"Bu disiplin işidir," diyordu Roger'a. "Aklında olan şeyleri düzenli olarak yazmanda fayda var, biliyorsun Katolik rahipleri günün her saati hizmet ederler ve papazların kendi dua kitapları vardır. Ama korkarım benim böyle bir sadakat yeteneğim yok. Günlük olayları yazmak aklımı temizlemeye yardımcı oluyor. Böylece akşam dualarımı rahatlıkla temiz bir kalple yapabiliyorum."

Temiz bir kalp. Roger da böyle sakin olmayı diliyordu ama sakinlik Papaz Efendi'nin masasında bulduğu gazete kupürlerinden beri ona uğramıyordu.

Roger kitaptan rastgele bir sayfa açtı ve yavaşça sayfaları çevirmeye başladı, "Randall" kelimesinin geçtiği yerleri arıyordu. Defterin kapsadığı tarih 1948 Ocak – Haziran ayları arasıydı. 1948 yılının Mayıs ayında, Claire Randall esrarengiz kayboluşundan geri dönmüştü. Papaz Efendi Randallları iyi tanırdı ve böyle bir olay kesinlikle günlüğünde yer alıyor olmalıydı

Kendinden emin bir şekilde 7 Mayıs tarihli sayfayı açtı ve okumaya başladı.

Bu akşam W. Frank Randall'ı ziyaret et, bu iş eşi ile ilgili. Öyle acı verici ki! Onu dün çok zayıf gördüm ve gözlerdeki bakışı beni huzursuz etti, zavallı

kadın.

Aklını oynatmak için bu bile yeterli, neyin içinde olursa olsun – ne olursa olsun. Bu konuyla ilgili korkunç dedikodular var. Dr. Bartholomew'in dikkatsizliği yüzünden herkes onun hamile olduğunu öğrendi. Bu hem Frank hem de onun için çok zor, elbette. Kalbim ikisinin yanında.

Bayan Graham bu hafta hasta – bundan daha iyi bir zaman seçemezdi. Dini kurum için yapılacak eşya satışı gelecek haftaya kaldı, veranda eski kıyafetlerle dolu…

Roger sayfaları çeviriyordu, Randalllar hakkında başka şeyler arıyordu ve bulmuştu da, bir sonraki hafta.

10 Mayıs

Frank Randall'a akşam yemeğine gidilecek. Hem onunla hem de eşiyle açıkça görüşmek en iyisi. Dedikoduların bazılarını bastırma umuduyla saatlerce onunla oturdum. Gitgide daha da acı veriyor, onun delirdiği hakkında söylentiler dolaşıyor. Claire Randall'ı tanıyorum, ahlaksız olarak düşünülmesindense deli olarak düşünülmesi onu daha fazla mı kırar bilemiyorum, bundan emin değilim.

Onunla yaşadıkları hakkında defalarca konuşmaya çalıştım ama nafile, bununla ilgili hiçbir şey konuşmuyor. Her şeyden konuşuyoruz ama onun aklının bambaşka bir yerde olduğu belli.

Bu pazar günü, bu korkunç dedikodularla ilgili vaaz vereceğim, gerçi bir yandan da bu vaazın durumu daha kötü bir hale getirmesinden korkuyorum.

12 Mayıs

…Claire Randall'ın deli olduğu söylentileri bitmek bilmiyor. Bu dedikoduları sürekli işitmeme rağmen davranışlarında en ufacık bir dengesizlik yok.

Bazı korkunç sırlar taşıdığını düşünüyorum; tutmaya kararlı olduğu sırlar. Bununla ilgili Frank ile konuştum. O da suskun ama onun Frank'e bir şeyler anlattığından eminim. Eğer bunu açığa çıkartırsam, yardım edebilirim. Elimden ne gelirse yapacağım.

14 Mayıs

Frank Randall beni ziyaret etti. Çok şaşırtıcı. Benim yardım edip edemeyeceğimi sordu ama niye sorduğunu ve neler bildiğini bilmiyorum. Bu onun için çok önemli görünüyor. Kendini çok sıktığı belli oluyor.

Claire'in sağlığı seyahat etmek için oldukça uygun – bu hafta onu Londra'ya götüreceğini ima etti. Üniversite adresine mektup yollayacağımdan emin olmak istedi; eşine hiçbir imada bulunulmayacaktı.

Jonathan Randall ile ilgili birkaç bilgi bulmuştum. Frank'e dediğim gibi James Fraser'la ilgili hiçbir ipucu yok. Tam bir sır perdesi.

Tam bir sır perdesi. Roger bir şeyden birkaç şey çıkarmaya çalışıyordu. Frank Randall Papaz Efendi'den ne yapmasını istemişti? Jonathan Randall ve James Fraser hakkında bir şeyler bulmasını mı? Bu çok açıktı. O zaman Claire eşine James Fraser ile ilgili bir şeyler söylemiş olmalıydı. Ona bir şeyler anlatmıştı ama her şeyi değil.

1746 yılında Culloden'da ölen bir İngiliz ordusu kumandanı ile ilgili nasıl bir bağlantı olabilirdi, 1945'de Claire'in kaybolma gizemiyle bu adamın adıyla ve dahası Brianna'ya olan hamileliğiyle olan bağlantısı anlaşılmazdı

Günlüğün geri kalan kısmı mahallede olan olayları anlatıyordu; Derick Gowan'ın kronikleşmiş sarhoşluğu, mayıs ayının sonuna doğru ölü olarak Ness Gölü'nden çıkarılan cemiyet üyesinin cinayetinin sonuçlandırılması, Maggie Brown ve William Dundee'nin acele düğünü, bir ay önce kızları June'un vaftizi, Bayan Graham'ın apandis ameliyatı, Herbert mahallesindeki bayanlardan gelen yemek akını sonucu Papaz Efendi'nin bunların üstesinden gelme girişimi ve Papaz Efendi'nin köpeği bundan en kârlı çıkan olması.

Günlüğü okuyan Roger kendi kendine gülüyordu, Papaz Efendi'nin kalabalığa olan ilgisi yaşlı papazın kelimelerinde can bulmuştu. Kitaba göz gezdirirken az daha Frank Randall'ın düşündüren ricasını unutuyordu.

18 Haziran

Frank Randall'dan kısa bir not geldi, eşinin sağlığının biraz tehlikede olduğunu söylüyordu. Hamilelik tehlikeliymiş ve benden dua etmemi istiyor.

Dua edeceğimin garantisini verirken, her ikisine de iyi dileklerimi sundum ve ona daha fazla bilgi verdim. Bunun ona ne sağlayacağını söyleyemem ama bu onun kararı. St. Kilda'daki Jonathan Randall'ın mezarında şaşırtıcı bir keşifle karşılaştığımı anlatmış ve ona taşın fotoğrafını isteyip istemediğini sormuştum.

Hepsi buydu. Randallları ya da James Fraser'ı anlatan başka bir şey yoktu. Roger kitabı yere bırakmış şakaklarına masaj yapıyordu. Yana yatık yazılan el yazısını okumak başını ağrıtmıştı.

James Fraser ile ilgili düşüncelerinin doğrulanmasının yanında her şey birbirine girmişti. Önemi arttıkça daha bir anlaşılmaz oluyordu her şey. Tanrı aşkına Jonathan Randall'ın bu işle ne ilgisi vardı ve bu adam neden St. Kilda'da yakılmıştı? Komisyon mektubu Jonathan Randall'ın doğum yerini Sussex'de bir malikâne olarak gösteriyordu. İskoçya'nın uzak bir kilise avlusunda ne işi vardı? Doğru, Culloden'dan o kadar uzak değildi ama niçin gemiyle Sussex'e gönderilmemişti?

“Başka bir isteğiniz var mı, Bay Wakefield?” Fiona'nın sesi onu işe yaramaz düşüncelerinden uyandırmıştı. Oturdu, gözlerini kırpıştırdı ve Fiona'nın elinde bir süpürge ve toz bezi tuttuğunu gördü.

“Ne? Yok, hayır, teşekkürler Fiona. Ama sen bu şeylerle ne yapıyorsun? Gecenin bu saatinde temizlik yapmayacaksın sanırım?”

“Şey, kilise hanımları,” diye açıkladı Fiona. “Hatırlarsınız, aylık toplantılarını burada yapabileceklerini söylemiştiniz ve toplantı da yarın. Biraz ortalığı toplamamın iyi olacağını düşünmüştüm.”

Kilise hanımları mı? Roger kırk tane ev hanımını düşününce birden ürkmüştü. Her yerde sempati gösterisi, kazak, hırka, elbise ve incilerin bol olduğu bir çığın papaz evine çökmesinin düşüncesi bile çileden çıkmasına yetmişti.

“Siz de hanımlarla çay saatine katılacak mısınız?” diye sordu Fiona. “Papaz Efendi hep katılırdı.”

Brianna Randall ile eğlence ve kilise hanımlarıyla çay, Roger bunların ikisini aynı anda düşünemiyordu bile.

“Şey, hayır,” dedi aniden. “Benim…benim yarına bir sözüm var.” Eli Papaz Efendi’nin masasının üstünde duran telefona uzandı. “Eğer izin verirsen Fiona, bir görüşme yapmam gerekiyor.”

Brianna kendi kendine gülerek yatak odasında dolanıyordu. Kitabımı okumayı bırakıp soran gözlerle ona baktım.

“Telefon Roger’dan mıydı?” diye sordum.

“Nereden bildin?” Bir anlığına şaşırmışçasına baktı ama sonra sırıttı ve sabahlığını çıkarttı. “Ah, çünkü Inverness’da tanıdığım tek erkek o, değil mi?”

“Hiçbir erkek arkadaşının bu kadar uzak bir mesafe varken seni arayacağını sanmıyorum,” dedim ve sonra masadaki saate göz attım. “Hele bu saatte. Şimdi hepsi futbol maçındadır.”

Brianna söylediklerimi önemsemedi, battaniyenin altından ayakları görünüyordu. “Roger yarın bizi St. Kilda denilen yere davet etmek için aramış. İlginç bir kilise olduğunu söylüyor.”

“Duymuştum,” dedim esneyerek. “Pekâlâ, neden olmasın? Bitki kesme aletimi de yanıma alırım. Belki burçak çiçeğinden de bulabilirim – bir araştırması için Dr. Abertnathy’ye bu konuda söz vermiştim. Ama eğer bütün gün mezar taşlarını okuyarak geçireceksek, ben zamanında dönerim. Geçmişi irdelemek oldukça ağır bir iş.”

Brianna’nın yüzüne hafif bir gölge düştü, onun bir şey demek istediğini düşünüyordum. Ama sonra başını onaylarcasına salladı ve ışığı kapatmaya gitti ama hâlâ dudağının kenarında asılı kalmış gizli bir gülümseme vardı.

Karanlıkta uzanmış onun küçük sarsılmalarının ve dönüşlerinin ahenkli uyku moduna geçişini izliyordum. St. Kilda demek. Oraya hiç gitmemiştim ama bu yeri biliyordum. Brianna’nın söylediğine göre eski bir kiliseymiş. Tenha, turistlerin gezdikleri yerlerin dışında ve hatta araştırmacıların bile nadiren gittikleri bir yermiş. Belki beklediğim şey için iyi bir fırsat olabilirdi.

Roger ve Brianna ile birlikte orada olabilirdim, yalnız, biraz rahatsız edilme korkusu vardı. Ama belki St. Kilda’nın ölü üyelerinin arasında bütün bunları onlara anlatmak en uygunu olurdu. Roger daha Lallybroch

askerlerinin geri kalan kısmının nerede olduğunu kanıtlamadı ama en azından Culloden'da canlı kalanlardan olduğu belli ve şimdi gerçekten bilmeye ihtiyacım olan şey de bu. Bu işin sonunda Bree'ye de anlatabilirim.

Görüşmenin yaklaştığını düşündükçe ağzım kuruyordu. Bunun için hangi kelimeleri kullanacaktım? Nasıl olacağını gözümde canlandırmaya çalışıyordum. Anlatacağım şeye nasıl tepki göstereceklerdi? Zihnimde olayı canlandırma çalışmam başarısızlıkla sonuçlandı. Dahası Frank'e, Papaz Efendi Wakefield'e mektup yazmayacağıma dair söz verdiğim için de pişmanım. Eğer yazsaydım, belki şu an Roger her şeyi biliyor olacaktı. Belki de bilmeyecekti, Papaz Efendi bana inanmayabilirdi.

Kıpır kıpırdım, yerimde dönüp duruyor, ilham gelmesini bekliyordum ama bedenimi inanılmaz bir bezginlik sarıyordu. Sonunda vazgeçip sırtüstü yattım ve gözlerimi yumdum. Düşüncelerim Papaz Efendi'nin ruhunu çağırdığında, İncil'e ait alıntılar yorulan zihnimde beliriverмişti; yarın kâfi. Papaz Efendi'nin sesi kulağıma mırıldanır gibiydi. Yarın kâfi kötülük orada. Ve sonra uykuya daldım.

Zifiri karanlıkta uyandım, kalp atışlarım bir davul çalar gibi bedenimi sarsıyordu. "Yüce Tanrım!" diye haykırarak uyandım.

İpek geceliğim terden yapış yapıştı. Aşağıya baktığımda bulanık bir halde de olsa göğüs uçlarımın dışarıya fırlayacak gibi olduklarını görebiliyordum, mermer gibi sertlerdi. Titreme veren kasılmalar hâlâ ayak bileklerime ve uyluklarıma doğru yayılıyordu, tıpkı bir depremin artçı şokları gibi. Umarım çok bağırmamışımdır. Belki de bağırmadım. Brianna'nın nefes alıp verişini duyabiliyordum, kulağa endişesiz ve düzenli geliyordu.

Kendimi yatağa geri attım. Güçsüzlükten titriyordum, ıslak şakaklarıma doğru bir yanma hissi vardı.

"Yüce Tanrım," diye mırıldanıyordum, kalp atışlarım normale dönene kadar derin derin nefes alıp verdim.

Uykumun bölünmesi, rüyalarımın devamlı yarıda kalmasına sebep oluyordu. Anneliğin ilk dönemlerinde, staj, ihtisas döneminde ve gece nöbetlerinde, bilinçsizce uykuya dalıyordum. Uzandığım zaman film fragmanlarından farksız, parlak, karanlıkta rahatsız edici rastgele ateşlenen

fişekleri anımsatan rüyalar görüyordum; yeniden gelmek üzere hücum etmeye hazırlanan rüyalar.

Son yıllarda, bir şeyin devamını andıran normal seyirlerde rüyalar görmeye başlamıştım. Her zamanki gibi rüyalardı – ya kâbus ya da güzel bir rüya – gördüğüm rüyalardan uzun sahneler aklımda dolanıp duruyordu. Ve bu tarz rüyalara alışıktım.

Bu rüyalar çoğunlukla saten çarşafların yumuşak dokunuşu gibi dalga dalga geliyordu ve eğer beni uyandırıyorlarsa, yeniden uykuya dalıyordum ve sabaha kadar hafızamdan silinmiyorlardı.

Ama bu seferki farklıydı. Çok şey hatırlamıyordum ama beni sımsıkı saran duygulu elleri belli belirsiz hatırlıyordum; sert ve ısrarcı, kur yapmadan ama mecbur bıraktıran saran eller. Ve bir ses, neredeyse bağıran bir ses kulağımın içinde yankılanıyor, kalp atışlarımın sesine karışıyordu.

Sıçramanın etkisiyle elimi göğsüme koymuştum, ipeğin altındaki yumuşak göğüslerimi hissediyordum. Brianna'nın nefesi ahengine kaldığı yerden devam ediyordu. Daha o küçükken bu sesi dinlediğimi hatırlıyorum; yavaş, güven veren bir ritim, daha ufacık bir kalp atışı olsa bile adeta karanlıktan fidana doğru bir sesleniş.

Elimin altında hissettiğim kalp atışlarım yavaşlıyordu. Bir çocuğu göğsünüze doğru tuttuğunuz zaman küçük kafası emmek için hemen göğüslerinizin üzerine gelir.

Bebekler yumuşacıktır. Kim bakarsa baksın onlarda narin, hassas bir ten görür ve gül yaprağını andıran bu yumuşaklığın dokunmaya davetiye verdiğini bilir. Onunla birlikte yaşayıp onu sevdiğiniz zaman, yumuşaklığın maneviyata dönüştüğünü hissedersiniz. Yuvarlak yanakları muhallebi gibi titrektir, küçücük elleri kemiksiz gibi görünür. Eklemleri erimiş lastik gibidir ve varlığından dolayı onu tutkuyla sert bir şekilde öptüğünüz de dudaklarınız adeta içeriye batar ve sanki hiç kemiği olmayan bir bedeni olduğunu fark edersiniz. Kendinize doğru tuttuğunuz zaman ezilip büzülürler, sanki bedeninizin içine süzülmek isterler.

Ama her çocukta güçlü olmanın küçük bir belirtisi en başından beri mutlaka vardır. Bu şey *benlik*tir ve kişiliğin özünü şekillendirir.

İkinci sene, kemikler sertleşir ve çocuk ayağa kalkmaya başlar. Kafatası, içindeki yumuşaklığı korumak için bir kask gibi serttir. Ve *benlik* de büyüyordur.

Onlara bakarken, ağaç özü gibi sağlam büyüdüklerini görürsünüz.

Yüz kemikleri altı yaşındayken belli olur, ruhu da yedi. Kapsülleşme süreci devam eder, ergenliğin parlak deniz kabuğunda bu zirveye ulaşırlar ve bütün yumuşaklıklar sonradan buluğ çağındakilerin kendine uygun olanı seçmeye çalıştıkları birçok yeni kişilik, sedef katmanının altında gizlidir.

Sonraki yıllarda, sağlamlık özden yayılır. *Benlik* duygusu kehribardaki böcek gibi hazır, duyarlı ve tam olana kadar ruh kendine uygun olanı bulup keşfeder.

Sanırım ben bu dönemi aşalı çok oldu, yumuşaklığın bütün izini kaybettim ve orta yaşın paslanmaz çelik basamağına bıraktım kendimi. Ama şimdi Frank'in ölümünün beni birçok yerden çatlattığını düşünüyorum. Ve dahası bu çatlaklar gitgide genişliyor. Öyle ki artık inkârlarla da geçiştiremiyorum. Kızımı İskoçya'ya getirdim, umarım Brianna İskoç dağlarının sırtı gibi sert kemikleriyle, *benlik* duygusu merkezine ulaşılırken kendini sağlam tutacak kadar güçlüdür.

Ama benim özüm artık kendini *benlikten* daha fazla ayrı tutamıyor ve içimdeki yumuşaklığa kalkan olacak bir korumam da yok. Artık ne olduğuma ve Bree'nin de ne olacağına dair bir fikrim yok. Sadece ne yapmam gerektiğini biliyorum o kadar.

Geri geldiğimde, Kuzey İskoçya'nın serin havasında bir rüya daha gördüm. Ve rüyamdaki ses kulaklarımda ve kalbimde yankılanıyordu, sözlerini Brianna'nın nefesiyle tekrarlamaya devam ediyordu.

"Sen benimsin," diyordu ses. "Benim! Ve gitmene izin vermeyeceğim."

5
Aziz Eş

St. Kilda kilisesinin avlusu güneşin altında sessizce uzanıyordu. Tamamıyla düz bir yer değildi, bazı jeolojik olaylar yüzünden tepenin yanı platolarla çevrilmişti. Yer eğilimli ve kıvrımlıydı, bu yüzden mezar taşlarından biri küçük bir çukurun içindeyken bir diğeri de çıkıntı yapmış bir şekilde tepede durabiliyordu. Toprağın yer değiştirmesi mezar taşlarının çayırın üstünde devrilmesine, eğilmesine ve kırılmasına sebep olmuştu.

“Biraz düzensiz,” dedi Roger özür dilercesine. Kilise avlusunun kapısında durmuş, dev porsuk ağacının gölgesinde duran eski taşlara bakıyorlardı. Bu ağaçlar kuzey denizinden gelebilecek fırtınalardan korunmak için dikilmişti. Bulutlar körfezin bu kadar uzağından bile belli oluyordu ama güneş tepeleri ısıtıyordu, hava oldukça sıcaktı.

“Babam yılda bir ya da iki kez arkadaşlarıyla buraya gelir, burayı düzene sokardı ama sanırım bu çok uzun zaman önceymiş.” Bodruma açılan kapıyı açarken çatlayan menteşeyi, kapı mandalını ve sarkan çiviyi fark etti.

“Hoş, sakin bir yer.” Brianna paramparça olan kapıdan dikkatle geçti. “Çok eski, değil mi?”

“Evet. Babam burasının ilk kiliselerden ya da tapınaklardan biri olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden bu kadar uygunsuz bir yerde. Oxford’daki arkadaşlarından biri her zaman buraya gelip altında ne olduğunu görmek için kazı yapacağını söyler dururdu ama yıllardır dini hizmet vermemesine rağmen kilise otoritelerinden izin çıkmadı.”

“Bir tırmanış yeri gibi.” Yanakları rehber kitabına gömülmüş olan Brianna’nın yüzünden büyük çaba harcadığı belli oluyordu “Yine de güzel.” Hayranlıkla kilisenin ön yüzünü inceliyordu. Doğal sarp kayalıklara kurulmuş, taşlar ve tahtalar elle yerleştirilmişti, turba ve çamurla kaplı ufak bir ziftlenme vardı. Bu yüzden sanki burada büyümüş gibi görünüyorlardı, doğal bir kayalık yeriydi. Eski oymalar kapı ve pencere çerçevelerini süslüyordu. Bazıları Hıristiyanlığın sembolüydü, bazıları ise daha da eskiydi.

“Jonathan Randall’ın mezarı orada, değil mi?” diye sordu Brianna kilise avlusunu işaret ederek. “Annem çok şaşıracak!”

“Evet, öyle umuyorum. Daha önceden hiç görmedim.” Roger bu sürprizin hoş olacağını umuyordu; bir gece önce telefonda Brianna’ya bunu söylediğinde genç kız çok heyecanlanmıştı.

“Jonathan Randall’ı biliyorum,” dedi Roger’a. “Babam ondan hep hayranlıkla bahsederdi, soyağacındaki ilginç insanlardan biri olduğunu söylüyordu. İyi bir asker olduğunu düşünüyorum. Babam sahip olduğu düşünce ve fikirleri ondan almış.”

“Gerçekten mi?” Roger Claire’i arayan gözlerle arkasına bakıyordu. “Annenin bu bitki kesme aleti konusunda yardıma ihtiyacı olur mu?”

Brianna kafasını iki yana salladı. “Gerek yok. Yolda ilgisini çeken bir bitki bulduysa karşı koyamaz ve bir süre inceler. Birazdan yanımıza olur.”

Sessiz bir yerdi. Öğle saati yaklaşırken kuşlar, hatta platoyu saran yeşillikler bile sessizdi, ağaçların dallarını kımıldatacak küçük bir rüzgâr bile yoktu. Kilise avlusu, plastik çiçeklerin ya da yeni mezarların izi olmadan büyük üzüntüye tanıklık edercesine, sadece eski ölülerin huzuru altında nefes alıyordu. Savaş ve üzüntüden geri kalan hayatlarının tek gerçeği, günümüz insanını rahata erdirmek için bu boş toprakların yalnız tepelerinde yatmak olmuştu.

Üç ziyaretçi de yavaş hareket ediyor, eski kilise avlusunda yavaş yavaş geziniyorlardı. Roger ve Brianna eski taşlardaki tuhaf yazıları sesli bir şekilde okuyorlardı. Claire kendi başına bir yerde durmuş, bir asmayı kırpmakla ya da çiçek veren küçük bir bitkiyi sökmekle uğraşıyordu.

Roger bir taşa eğilmiş Brianna’nın okuduğu yazıyı dinlerken sırıtıyordu.

“*Yaklaş ve oku ama şapkan başında olmasın,*” diye yazıyı okumaya devam ediyordu. “*Burada fikirleriyle ve modern içki içişiyle ünlü Bailie William Watson yatmaktadır.*” Brianna taşı inceledikten sonra doğruldu, gülmekten yüzü kızarmıştı. “Tarih yok – WilliamWatson’ın ne zaman yaşadığını merak ettim.”

“Büyük olasılıkla on sekizinci yüzyıldır,” dedi Roger. “On yedinci yüzyıldan kalma taşları okumak neredeyse imkânsız ve iki yüz yıldır buraya

kimse gömülmedi. Kilise 1800lü yıllarda hizmete kapatılmıştı.”

Bir müddet sonra, Brianna haykırırcasına bir ses çıkardı. “İşte burada!” Durmuş ve kilise avlusundan uzakta, meraklı gözlerle elinde yeşillikle bakan Claire’e el sallıyordu. “Anne! Gel de şuna bak!”

Claire geri dönmüş ve onların önünde durdukları yuvarlak taşlı mezara gelmişti, mezar taşlarının arasından dikkatle geçiyordu.

“Nedir o?” diye sordu. “İlginç bir mezar mı buldunuz?”

“Öyle sanıyorum. İsme dikkat ettiniz mi?” Roger bir adım geriye çekildi, böylece Claire adı rahatlıkla görebiliyordu.

“Tanrı aşkına!” Zorlukla ayakta duruyordu. Roger Claire’e baktı ve birden onun ne kadar solgun bir hale geldiğini fark etti. Yazıları solmuş taşa bakakalmıştı ve güçlükle yutkunuyordu. Elinde tuttuğu bitkiyi farkında olmadan ezmişti.

“Dr. Randall – Claire iyi misin?”

Gözleri boş boş bakıyordu, onu duymuyor gibiydi. Sonra gözlerini kırpıştırıp ona baktı. Hâlâ solgundu ama biraz daha iyi görünüyordu. Kendine gelmiş gibiydi.

“İyiyim,” dedi, sesi donuktu. Öne eğilmiş ve sanki kabartma yazı okuyormuş gibi parmaklarını taşın üstündeki yazının üzerinde gezdiriyordu.

“Jonathan Wolverton Randall,” dedi yumuşak bir sesle. “1705-1746. Sana demiştim, değil mi? Lanet olası sana söylemiştim!” Sesi biraz öncekine göre daha canlıydı ve öfkeyle doluydu..

“Anne! İyi misin?” Brianna annesinin bu haline çok üzülmüştü ve kolunu sıkıca tutuyordu.

Roger, Claire’in gözlerine kara bir bulutun çöktüğünü fark etmişti ama bu his iki insanın ona baktığını gördüğünde birden kaybolmuştu, dehşet içindeydi. Claire hafifçe gülümsedikten sonra tekrar yüzünü astı. Başını onaylarcasına sallıyordu.

“Evet, evet, tabii ki. İyiyim.” Ellerini açınca sıkıca tuttuğu bitki de yere düştü.

“Sana sürpriz olacağını düşünmüştüm,” dedi Brianna annesine endişeyle bakarken. “Bu babamın atalarından biri, değil mi? Culloden’da ölen askerlerden biri?”

Claire ayaklarının yanında duran mezar taşına bakıyordu.

“Evet, öyle,” dedi. “Ve o öldü, öyle mi?”

Roger ve Brianna’nın bakışları değişmişti. Roger, kendini sorumlu hissederek Claire’in omzuna dokundu.

“Bugün sıcak bir gün,” dedi Roger, ortamı sakinleştirmeye çalışıyordu. “Belki kiliseye gidip biraz gölgenin altında dinlensek iyi olur. Ön tarafta çok ilginç oyma süslemeleri var, gerçekten de görmeye değer.”

Claire ona gülümsedi. Bu seferki gerçek bir gülümsemeydi.

“Siz gidin,” dedi. “Biraz hava almaya ihtiyacım var. Biraz daha burada kalmak istiyorum.”

“Ben de seninle kalıyorum.” Brianna etrafta geziniyordu, açıkçası annesini kendi başına bırakmak istemiyordu ama Claire her ikisini de iyi olduğuna ve sadece biraz havaya ihtiyacı olduğuna inandırmak istiyordu.

“Gerek yok,” dedi, kesin bir ses tonuyla. “Ben gerçekten iyiyim. Oradaki ağaçların gölgesinde biraz oturacağım. Siz gidin. Biraz kendi başıma kalmaya ihtiyacım var,” dedi, Roger bir şey demek istiyordu ama sonra sessiz kalmayı tercih etti.

Claire hiç ses çıkarmadan arkasına dönmüş ve kilise avlusunun batı tarafındaki porsuk ağaçlarının olduğu yere yürümeye başlamıştı. Brianna tereddüt içindeydi, annesinin arkasından bakakalmıştı. Bunun üzerine Roger kızı dirseğinden tuttu ve onu kiliseye doğru yöneltti.

“Onu yalnız bırakmak en iyisi,” diye mırıldandı. “Hem annen bir doktor, öyle değil mi? Neyin iyi olacağını o daha iyi bilir.”

“Evet… Sanırım.” Claire’in arkasından son bir kez daha baktı ve Roger’ın onu götürmesine izin verdi.

***

Kilisenin boş, tahta bir odadan farkı yoktu. Terk edilmiş ön cephesi diğer tarafta kalmıştı çünkü taşınamıyordu. Sığ havuz odanın bir tarafında duran taşın oyulmasıyla yapılmıştı. Havuzun üstünde St. Kilda'nın oyulmuş yüzü tavana doğru bakıyordu.

"Sanırım ilk pagan papazlarından biri," dedi Roger, parmağıyla oyma heykeli işaret ederken. "Rahibe başlığının ve örtünün nereye eklendiğini görebilirsin."

"Aynı pişmiş yumurta gibi," dedi Brianna.

Tozlu havayı içlerine çekerek kilise duvarlarına bakarak geziyorlardı. Taş duvarlardaki oyma süsleri inceliyor ve uzun zaman önce eski kilise üyelerinin aklına gelen sözlerin yazıldığı bir plaketi okuyorlardı. Kilise içinde sessizce konuşuyorlardı, her ikisi de avludan gelebilecek sese kulak kesilmişlerdi ama hiç ses yoktu. Yavaş yavaş rahatlamaya başlamışlardı.

Roger odanın ön tarafında giden Brianna'yı takip ediyordu.

Hepsi kilisenin önünde duruyorlardı, sunak taşının olduğu çıkıntı düz bir tahtadan yapılmıştı. Roger Brianna'nın yanında dururken omurga kemiğinde bir titreme hissetti. İkisi de sunak taşına bakıyordu.

Düşünceleri adeta kilise duvarlarında yankılanıyordu. Roger Brianna'nın bunları duymasını istemiyordu. Birbirlerini sadece bir haftadır tanıyorlardı, hepsi bu. Neredeyse hiç özel bir şey konuşmamışlardı. Eğer Brianna onun ne düşündüğünü bilseydi, ya geri giderdi ya da korkardı. Ya da en kötüsü, gülerdi.

Roger ona baktığı zaman Brianna'nın yüzünün hâlâ soğuk ve ciddi olduğunu gördü. O da koyu mavi gözlerindeki garip bir ifadeyle ona bakıyordu ve bu bakışlar Roger'ın bilinçsiz bir şekilde ona yaklaşmasını sağlamıştı.

Öpüşmeleri düğünlerdeki formalitelere göre çok kısa ve şefkatliydi ama etkisi aralarında kötü bir bağlılığın olduğunu işaret eder gibiydi.

Roger'ın elleri geri çekilmişti ama Brianna'nın ellerinin, dudaklarının ve bedeninin sıcaklığı hâlâ içindeydi. Sanki şu an bile ona dokunuyormuş gibiydi. Bir an öylece kala kalmışlardı, bedenleri birbirine yapışıktı ve birbirlerinin nefeslerini içlerine çekiyorlardı. Sonra Brianna geri çekildi.

Roger avuçlarının içinde hâlâ onun dokunuşlarını hissedebiliyordu. Yumruklarını sıktı, sanki o hissi orada hapsetmek istermiş gibiydi.

Sonra birden kilisedeki hava buz gibi olmuştu, bir çığlık sesi toz zerreciklerinin uçmasına sebep oldu. Roger hiç düşünmeden dışarıya çıktı ve koşmaya, tökezleyerek, yıkılmış taşların üstünden atlayarak, porsuk ağaçlarının karanlığına doğru ilerlemeye başladı. Yoluna çıkan dalları itiyordu, arkasından gelen Brianna'yı umursayacak halde bile değildi, hızla, hiçbir şey düşünmeden koşuyordu.

En sonunda Claire Randall'ın gölgeler altındaki solgun yüzünü gördü. Rengi tamamen çekilmişti, ağaçların karanlık dallarının altında duran bir hayalete benziyordu. Bir an ayakta durup sallanmış ve sonra çimenlere, dizlerinin üstüne çökmüştü. Ayakları artık onu taşıyacak halde değildi.

"Anne!" Brianna hemen annesinin yanına oturdu ve gevşek ellerini ovmaya başladı. "Anne, ne oldu? Bayıldın mı? Başını dizlerinin arasına koyman gerekiyor. Niye buraya uzanmıyorsun?"

Claire kızının yardımına karşı koyuyordu, bitkin başını bir kez daha doğrultmaya çalıştı.

"Uzanmak istemiyorum," diye itiraz etti. "Ben…ah, Tanrım. Ah, yüce Tanrım." Çimlerin üstüne diz çökerken, titreyen ellerini taşa doğru uzattı. Granit kaplı, basit bir taştı.

"Dr. Randall! Şey, Claire?" Roger da Claire'in diğer yanına diz çökmüştü, ona destek vermek için kolunu tutuyordu. Bu halinden çok etkilenmişti. Claire'in şakaklarından ter boşalıyordu ve her an yeniden devrilip düşecekmiş gibi görünüyordu. "Claire," diye seslendi yeniden, onu içine düştüğü hipnozdan uyandırmak istiyordu. "Ne oldu? Bildiğin biri mi?" Konuşurken kendi kelimeleri kulaklarında çınlıyordu. Brianna'ya dediği gibi on sekizinci yüzyıldan beri buraya kimse gömülmemişti. İki yüz yıldır buraya kimse gömülmüyordu.

Claire'in parmakları onu kendinden uzaklaştırdı ve taşa dokundu, sanki bir bedene dokunur gibi okşuyordu taşı. Kısık bir sesle yazıları okumaya başladı ama dedikleri anlaşılabiliyordu.

"*James Alexander Malcolm MacKenzie Fraser*," diye okudu yüksek sesle. "Evet, onu tanıyorum." Elleri yere düşmüş altta yazan küçük yazıları saklamak isteyen taşın etrafındaki çimleri sıkıyordu.

"*Claire'in aziz eşi*," diye okumaya devam etti.

"Evet, onu tanıyorum," dedi yeniden yumuşak bir sesle, Roger onu zar zor duyuyordu. "Ben Claire. O da benim eşim." Sonra dönüp kızının yüzüne baktı. Bembeyaz olmuştu ve adeta şoka girmişti. "Ve senin de baban," dedi.

Roger ve Brianna ona bakakaldılar. Kilise avlusu sessizdi, sadece esen porsuk ağaçlarının sesi duyuluyordu.

"Hayır!" dedim öfkeyle. "Beşinci kez hayır! Su içmek istemiyorum. Kafama güneş de geçmedi. Bayılmadım da. Hasta değilim. Ve düşündüğünüz şeyi tahmin ederek şunu da söyleyeyim, aklımı da kaçırmadım."

Roger ve Brianna düşündükleri şeyin doğruluğunu kanıtlayan bakışlarını değiştirmişlerdi. Beni aralarına alarak kilise avlusundan çıkarıp arabaya bindirmişlerdi. Hastaneye gitmek istememiştim, bu yüzden papaz evine gelmiştik. Roger şok etkisini gidermek için iyileştirici etkisi olan bir viski vermişti ama gözleri bir yandan da sürekli olarak telefonu kontrol ediyordu. Sanırım deli gömleğine ihtiyaç duyulup duyulmayacağını düşünüyordu.

"Anneciğim." Brianna yumuşak bir sesle konuşuyordu. "Çok üzgünsün, biliyorum."

"Tabii ki üzgünüm!" Kızgındım. Uzun ve titrek bir nefes aldım ve kendimi sakin bir şekilde konuşmaya hazır hissedene kadar ağzımı açmamaya karar verdim.

"Hem de çok üzgünüm," diye söze başladım yeniden. "Ama deli değilim," diyerek tekrar sustum, kontrolümü kaybetmek istemiyordum. Planladığım şey bu değildi. Gerçi ne yapmak istediğimi tam olarak bilmiyordum ama bu değildi, düşüncelerimi böyle hazırlıksız bir şekilde ağzımdan kaçırmak istemiyordum. Kanlı mezarı görmek bütün planlarımı alt üst etmişti.

“Lanet olsun, Jamie Fraser!” dedim öfkeyle. “Bu kadar uzakta ne halt ediyorsun? Culloden’dan binlerce kilometre ötede!”

Brianna yan gözle bana bakıyordu ve Roger’ın eli de telefonun yanındaydı. Durdum ve kendimi toparlamaya çalıştım.

Sakin ol, Beauchamp, dedim kendi kendime. Derin derin nefes alıyordum. Bir…iki… Daha iyi. Evet. Bu çok kolay; yapman gereken tek şey onlara gerçeği anlatmak. İskoçya’ya bu yüzden geldin, öyle değil mi?

Ağzımı açtım ama ses çıkmıyordu. Ağzımı ve gözlerimi yeniden kapadım, sinirlerimin yatışmasını istiyordum, ikisinin yüzünü görmezsem sakinleşeceğimi umuyordum. İzin… ver de… gerçeği… söyleyeyim… diye dua ediyordum, kimle konuştuğumu bilmiyordum. Jamie olmalı, diye düşündüm.

Bir keresinde gerçeği anlatmıştım ve pek de iyi gitmemişti.

Gözlerimi sıkıca yumdum. Hastaneyi saran karbonik asidi kokluyor ve kolalanmış yastıkları bir kez daha yanaklarımda hissediyordum. Koridordan Frank’in sesi geliyordu, şaşkınlıktan ve öfkeden nefesi kesilmişti.

“Ne demek istiyorsun, ona baskı yapmayayım mı? Ona baskı yapmayayım mı? Eşim neredeyse üç yıldır ortada yok ve geri geldiğinde onu pis, dağınık ve hamile olarak buluyorum, Tanrı aşkına, soru soramayacak mıyım?”

Ve kulağıma bir doktorun sesi geliyordu, yavaşça konuşuyordu. Kelimeleri yakalamaya çalışıyordum. *Yanılma, travmatik* durum… Frank’ın sesi hâlâ kavgacı ve müdahaleciydi, koridoru inletiyordu. Bu ses içimdeki acı ve terör fırtınasının büyüttüğü sesle aynıydı.

Bedenimi bir top gibi kıvırıp yastığı göğsüme çekmiş onu ısırabildiğim kadar ısırıyordum. O kadar sert ısırmıştım ki yastığın içindeki ipeksi tüyleri dişlerimde hissedebiliyordum.

Şimdi ise yeni bir öfkenin bana verebileceği herhangi bir zarara karşı dişlerimi gıcırdatıyordum. Daha sonra durdum ve gözlerimi açtım.

“Bak,” dedim elimden geldiğince sakin olmaya çalışarak. “Üzgünüm, bunun kulağa hoş gelmediğinin farkındayım ama gerçek bu ve bunun

hakkında yapabileceğim bir şey yok.”

Bu konuşma Roger’a yakınlaşan Brianna’nın şüphelerini gidermemişti. Roger benzi atmış halini kaybetmiş, artık daha ihtiyatlı görünüyordu. Hayal gücü gerçeği anlayabilecek kadar kuvvetli olabilir miydi?

İfadesinden güç alarak sıktığım yumruklarımı açtım.

“O lanet olası taşlar,” dedim, “perilerin tepesi denilen yerdeki, halka şeklinde dizilmiş taşları biliyor musun?”

“Craigh na Dun,” dedi Roger. “Ondan mı bahsediyorsun?”

“Evet.” Derin bir iç çektim. “O zaman perili tepe efsanesini de biliyorsundur. Taş kayalıklarına yakalanan insanların iki yüzyıl sonra uyandıklarını duymuş muydun?”

Bunu duyan Brianna etkilenmişe benziyordu.

“Anne, gerçekten yatıp dinlenmeye ihtiyacın var,” dedi. Oturduğu koltuktan kalkmak üzereydi. “Fiona’ya gidip…”

Roger onu kolundan tutarak durdurdu.

“Hayır, bekle,” dedi. Bana bakıyordu, tıpkı mikroskobun altına yeni bir lam koyan bir bilim adamını andırıyordu. “Devam et,” dedi.

“Teşekkürler,” diyerek devam ettim. “Merak etme, perilerle ilgili saçma sapan şeyler anlatmayacağım. Sadece bu efsanenin temelini bilmek istersiniz diye düşünmüştüm. Orada neler olduğunu gerçekten bilmiyorum, ya da nasıl olduğunu ama gerçek şu ki…” Derin bir nefes daha aldım. “Gerçek şu ki 1945 yılında o halkadaki lanetli taşların arasında dolanıyordum ve kendimi 1743 yılına tepenin aşağısını boylamış bir halde buldum.”

Bunu Frank’e söylediğim zaman bir an için bana bakmış ve yatağımın yanındaki masada duran vazoyu kapıp yere fırlatmıştı.

Roger ise yeni mikrobu zafere giden bir bilim adamı gibi bakıyordu. Niye böyle olduğunu merak etmiştim ama zaten mantıklı kelimeleri bulmaya çalışırken oldukça zorlanıyordum.

“İlk koştuğum insan iki dirhem bir çekirdek giyinmiş bir İngiliz askeriydi,” dedim. “Bir şeylerin yanlış olduğunu ima edermiş gibi bana bakıyordu.”

Roger’ın yüzünde küçük bir gülümseme oluştu, Brianna ise dehşete düşmüş bir halde bakıyordu. “Tahmin edebiliyorum,” dedi.

“İşin zor tarafı, geri dönemiyordum.” Dinleme arzusu içinde olan Roger’a düşüncelerimi anlatmak istiyordum, bana inansın ya da inanmasın.

“Şöyle bir durum vardı. Bir leydi onlara eşlik etmeden bir yere gidemiyorlardı, eğer giderlerse, bunu güzel bir kıyafet ya da Oxford mokasen ayakkabı giyerek yapamıyorlardı,” diye açıklamaya devam ettim. “Tanıştığım herkes, bende bir tuhaflık olduğunun farkındaydı ama ne olduğunu bilmiyorlardı. Nasıl bilebilirlerdi ki? Onlara anlatamazdım, baksana şimdi bile anlatamıyorum ve o zamanki durum oldukça çılgın ve tedirginlik vericiydi. Örme sepet bile yoktu,” diye ekledim, espri yapmaya çalışarak. Ama pek başarılı olamadım, Brianna öncekinden daha da endişeli görünüyordu.

“O albay,” diye devam ettim. Sekiz askerin albayı olan Jonathan Wolverton Randall’ı hatırlamak kısa süreliğini de olsa ürpermeme sebep olmuştu. “İlk başta halüsinasyon gördüğümü düşünmüştüm çünkü bu adam Frank’e çok benziyordu. Hatta ilk başta o diye düşünmüştüm.” Frank’in kitabının bir kopyası olan masaya göz attım, arka kapağında esmer, ince suratlı yakışıklı adamın bir fotoğrafı vardı.

“Ufak bir rastlantı,” dedi Roger. Gözlerini merakla açmış bana bakıyordu.

“Şey, öyle ya da değil,” dedim, gözlerimi kitap yığınından zorlukla alarak. “Frank’in atası olduğunu biliyorsun. Bu ailedeki bütün herkes birbirine çok benziyordu,” diye ekledim, diğer farklılıkları vurgulamayı düşünmüyordum.

“Kim – kime benziyordu?” Brianna uyuşmuş gibi görünüyordu.

“Gaddar, pislik bir sapık,” dedim. Bir çift göz önce parladı, sonra da korkuyla bana bakmaya başladı.

“Bu şekilde bakmana gerek yok,” dedim. “On sekizinci yüzyılda da sapıklıklar vardı. Bu yeni bir şey değil, biliyorsun. Sadece daha kötüsü ve

kimsenin umursamadığı şeyler. Sadece sessiz kalman ve görünürde nazik olman gerekiyor. Kara Jack Randall bir askerdi. Kuzey İskoçya'da bir garnizonu yönetiyor, klanı kontrol altında tutuyordu. Bütün aktiviteleri için yeterli alana sahipti ve hepsi de yasal olarak onaylıydı." Hâlâ elimde tutmakta olduğum şifalı viskiden kocaman bir yudum alıp devam ettim.

"İnsanların canını yakmaktan zevk alıyordu," dedim. "Bunu çok seviyordu."

"Seni…hiç incitti mi?" Roger bir müddet durduktan sonra kibarlıkla sorusunu yöneltmişti. Bree kendi kabuğuna çekilmiş gibi görünüyordu ama ne kadar gergin olduğu açıkça fark ediliyordu.

"Tam olarak değil. En azından o kadar çok değil," dedim. Midemde soğuk bir şey hissetmiştim. Viski bardağı, Jack Randall'ın vurduğu yeri adeta eritiyordu. Birden zihnimde bu anı canlanmıştı. İyileşmesi uzun süren bir yaraydı bu.

"Oldukça farklı zevkleri vardı. Ama asıl istediği…Jamie'ydi." *Aşk* kelimesini hiçbir şekilde kullanamıyordum. Boğazımda bir düğüm oluşmuştu ve viskinin son yudumunu da böylelikle içtim. Roger sürahiyi eline aldı ve sorarcasına tek kaşını kaldırarak bana baktı. Onu başımla onaylayınca bardağımı tekrar doldurdu.

"Jamie. Bu Jamie Fraser? Ve o…"

"O benim eşimdi," dedim.

Brianna sinekleri kovan bir at gibi başını sallıyordu.

"Ama senin zaten bir eşin var," dedi. "Sen böyle bir şey yapamazsın, olsa bile, yani demek istediğim, sen yapamazsın."

"Yapmak zorundaydım," dedim, donuk bir sesle. "Ayrıca, bir amaç uğruna da yapmamıştım."

"Anne, kazayla evlenmiş olamazsın!" Brianna sabırlı nazik halini kaybediyordu. Her ne kadar bir öfke belirtisi olsa bile sanırım bu iyi bir şeydi.

“Şey, tam da kazara sayılmazdı,” dedim. “Jack Randall ile başa çıkmanın en iyi yolu buydu. Jamie beni korumak için benimle evlenmişti,” diyerek cümlemi bitirdim. Bardağımın üstünden Bree’ye bakıyordum. “Bunu yapmak zorunda değildi ama yaptı.”

Düğün gecemizin anısını zihnimden kovmaya çalışıyordum. Bakirdi ve elleri bana dokunurken titriyordu. Çok iyi bir nedenden dolayı ben daha çok korkuyordum. Ve sonra şafak vaktinde bana sahip olmuştu, çıplak sırtı çıplak bir göğüsle birleşmişti, uylukları sıcacıktı ve sertliğini tam anlamıyla üzerimde hissediyordum. Saçlarımın arasından bana, *Sakın korkma. Burada sadece ikimiz varız*, diye mırıldanıyordu.

“Gördün mü?” Roger’a döndüm. “Geri dönememiştim. Scott beni bulduğunda Kumandan Randall’dan kaçıyordum. Bir sığır yakalama partisiydi. Jamie de onlarlaydı, annesinin akrabalarıyla, Leochlu MacKenzie. Benimle ne yapacaklarını bilmiyorlardı ama yine de bir tutsak olarak beni de yanlarında götürmüşlerdi. Ve ben yine kaçamamıştım.”

Leoch Kalesi’nden başarısızlıkla sonuçlanan kaçma çabamı düşündüm. Ve Jamie’ye anlattığım günü… Frank gibi o da inanmamıştı ama en azından beni tepeye, taşlara götürmeye niyetliydi.

“Belki benim bir cadı olduğumu düşünmüştür,” dedim ve gözlerimi yumdum. Bu düşünce beni gülümsetmişti. “Şimdi ise cadı olduğunu düşünmektense senin bir deli olduğunu düşünüyorlar. Kültürel adetler işte,” dedim. “Bugünlerde buna sihir yerine felsefe deniyor. Aralarında o kadar bir fark yok.” Roger beni başıyla onayladı, yine de biraz şoka uğramış gibi görünüyordu.

“Beni büyücülüğe zorlamışlardı,” diye devam ettim. “Cranesmuir Köyü’nde, kalenin biraz aşağısında. Sonra Jamie beni kurtarmıştı ve ben de sonra ona her şeyi anlatmıştım. Daha sonra beni tepeye götürmüş ve geri gitmemi söylemişti. Frank’e dönmemi.” Bir an durdum ve derin bir nefes aldım, ekim ayındaki o öğleden sonrasını hatırladım. Kaderimi kontrol ettiğim yeri, benden alıp götürülen, sonra bir anda yeniden ellerimin içine verilenleri hatırladım. Bana şans verilmemişti ama benden çok şey talep ediliyordu.

“Geri git!” demişti. “Burada sana yarayan bir şey yok! Tehlikeden başka hiçbir şey yok.”

“Gerçekten benim için bir şey yok mu?” diye sormuştum. Çok nazik bir konuşmaydı, cevap vermemişti ve ben de kendi seçimimi yapmıştım.

“Çok geç,” demiştim, ellerime bakıyordum, dizlerimin üstünde duruyorlardı. Hava kararmıştı, yağmur yağacaktı. İki evlilik yüzüğüm de, hafif parlak altın ve gümüştendi. Jamie ile evlendiğim zaman Frank’ın altın yüzüğünü sol elimden çıkartmamıştım ama Jamie’nin gümüş yüzüğünü sağ elimin dördüncü parmağına takmıştım, tam tamına yirmi senenin her günü yüzük parmağımda takılı durmuştu.

“Frank’i seviyordum,” dedim sakin bir sesle. Bree’ye bakmıyordum. “Hem de çok sevmiştim. Ama aynı zamanda Jamie de benim kalbimdi, bedenimin nefesiydi. Onu bırakamıyordum, yapamıyordum,” dedim ve kafamı birden kaldırıp Bree’ye baktım. Buz gibi bir suratla bana bakıyordu.

Tekrardan ellerime, aşağıya bakıp devam ettim.

“Beni kendi evine Lallybroch’a çağırmıştı. Çok güzel bir yerdi.” Gözlerimi kapatmıştım, Brianna’nın yüzüne bakmak istemiyordum. Birden içim Broch Tuarach-Lallybroch malikânesinin ve orada yaşayan insanların özlemiyle dolmuştu. Güzel bir Kuzey İskoçya çiftliği… Ormanıyla, deresiyle, Kuzey İskoçya için az ama çok verimli toprakları vardı. Sevimli, huzur dolu bir yer. Kuzey İskoçya’yı sıkıntıya sokan depreşen savaştan çok uzağa, dağların gerisinde yüksek tepelerin içine kurulmuştu. Ama Lallybroch bile geçici bir sığınak olduğunu kanıtlamıştı.

“Jamie bir hayduttu.” Gözümün önüne İngilizler tarafından kırbaçlanmış sırtı gelmişti. Geniş omuzlarını saran derin çizgiler dağlanmış bir örgü gibiydi. “Başına bir ödül konmuştu. Kiracılarından biri onu İngilizlere gammazlamış ve sonunda yakalanmıştı, Wentworth Hapishanesi’ne götürülmüştü, asılacaktı.”

“Cehennem gibi bir yer,” dedi Roger. “Orayı gördün mü? Duvarlar neredeyse üç metre kalınlığında olmalı!”

Gözlerimi açtım. “Evet, öyleler,” dedim. “İçeriye girmiştim. Ama o kalın duvarların bile kapıları vardı.” Wentworth Hapishanesi’ne girmemi

sağlayan cesareti düşündükçe içime bir ürperti gelmişti, yüreğimin götürdüğü yere gitmiştim. *Bunu senin için yapabilirsem*, diyordum Jamie'ye sessizce, *bunu da yapabilirdim*. *Ama yardım et bana, seni lanet olası büyük İskoçyalı - bana yardım et!*

"Onu dışarıya çıkarabilmiştim," dedim derin bir nefes alarak. "Jack Randall, Wentworth'da garnizon talep etmişti." Kelimelerimin tükendiği kareleri hatırlamak istemiyordum ama hatıralar durmuyordu. Jamie çıplak ve kanlar içinde Eldrige Manor'da yerde atıyordu, tapınak bulduğumuz yerde.

"Beni tekrar oraya götürmelerine izin vermeyeceğim, Sassenach," demişti bana, ellerindeki ezilmiş kemikleri sarıp yaralarını temizlerken acıdan dişlerini sıkıyordu. *Sassenach*. İlk gördüğünden beri bana böyle diyordu. Gaelce yabancı demekti. Bir İngiliz insanı. İlk başta jest olsun diye sonra da alışkanlıktan böyle demeye başlamıştı.

Ve onu bulmalarına izin vermemiştim. Akrabalarının yardımıyla, küçük Fraser klanı, Murtagh'ı, Fransa'ya kanala götürmüştüm ve St. Anne de Beaupré Manastırı'na. Fraser amcalarından biri bulmuştu burayı. Artık güvendeydik ama onun hayatını kurtarınca benim görevimin bununla kalmadığını anlamıştım.

Jack Randall'ın ona yaptığı şey kırbaçların sırtına battığı gibi onun ruhuna batıyor ve bırakılan her yara devamlılığını koruyordu. Şimdi bile emin değildim, yaptığım şey, onun ruhunu çağırıp onun zihninin karanlığında tek elden onlarla savaşmak ve onu iyileştirmek olunca sihir ve tıp arasında pek de fark yoktu.

Hâlâ o soğukluğu hissedebiliyordum, beni ezen ağır taşlar ve ondan aldığım kalın kürk, boynumu saran eller ve karanlıkta beni avlayan, yanan bedeni…

"Ama onu iyileştirmiştim," dedim yumuşak bir sesle. "Bana geri gelmişti."

Brianna yavaşça kafasını sallıyordu, şaşırmıştı ve inatla kafasını sallıyordu. "Grahamlar aptaldır, Campbellller hilekârdır, MacKenzieler çekici ama hoştur ve Fraserler inatçıdır." Jamie bir keresinde klanların

kişilikleri hakkında bilgi verirken böyle demişti. Pek de yanılmamıştı, Fraserler oldukça inatçıydı, hem o hem de Bree.

“Buna inanmıyorum,” dedi. Ayağa kalkmış, bana bakıyordu. “Sanırım bu Culloden’daki adamlarla ilgili çok şey düşündün,” dedi. “Ayrıca, kendini çok zorladın ve belki babamın ölümü…”

“Frank senin baban değil,” dedim bir çırpıda.

“Evet, öyle!” Öyle hızlı geriye çekildi ki, ikimiz de irkildik.

Frank zamanında “gerçeği kabul ettirmeye mecbur bırakma” eğilimi olan doktorların ısrarlarına boyun eğmişti, böyle bir şey yapılması hamileliğime zarar verebilirdi. Koridorda bir sürü mırıldanma ve bağırtı vardı. Ve ben sağlık bakımından zayıf, kalben yaralıydım, bu yüzden de anlatmaktan vazgeçmiştim.

Ama bu sefer vazgeçmeyecektim.

“Frank’e söz vermiştim,” dedim. “Yirmi sene önce sen doğduğunda. Ondan ayrılmaya çalıştım ama o beni bırakmadı. Seni seviyordu.” Brianna’ya bakarken sesimin yumuşadığını hissettim. “Gerçeğe inanamıyordu ama tabii ki senin baban olmadığını da biliyordu. Sana bunu anlatmamamı istemişti ama o yaşadığı sürece bunu yapmayacaktım. Sonrası bana kalmıştı.” Yutkundum ve kuruyan dudaklarımı yaladım.

“Onu sahiplenmiştim çünkü seni seviyordu. Ama Frank öldü ve senin de kim olduğunu bilmen gerek.”

“Eğer şüphe ediyorsan,” dedim. “Uluslararası Resim Galerisi’ne git. Orada Ellen MacKenzie’nin bir fotoğrafı var; Jamie’nin annesi. Bunu takıyor.” Boğazımdaki kolyeye dokundum. İskoçya nehrinden toplanmış tatlı su incilerinden dizilmiş, ortasında ajurlu altından bir madalyon olan bir kolyeydi. “Jamie bunu düğün günümüzde vermişti.”

Brianna’ya bakıyordum, ayakta dimdik ve sert bir şekilde duruyordu. Yüzünde duyduklarını inkâr eden bir ifade vardı. “Eline bir ayna al,” dedim. “Bir resme ve sonra da kendine bak. Tıpa tıp aynısı olmasan da büyük annene çok benziyorsun.”

Roger Brianna’ya bakıyordu, daha önce ona hiç böyle baktığını görmemiştim. Bir ona bir bana bakıyordu, aklındakileri toparlamak ister gibiydi. Sonra birden omuzlarını dikleştirdi ve Brianna’nın yanında oturduğu koltuktan kalktı.

“Bende görmek isteyeceğin bir şey var,” dedi. Ve çabucak Papaz Efendi’nin eski masasına gidip çekmecesinden sararmış bir gazete kupürü çıkardı.

“Bunları okurken tarihlere bak,” dedi Brianna’ya sayfayı verirken. Ayakta duruyordu. Sonra dönüp bana baktı. Uzun ve soğukkanlı bir bakıştı bu. İnanmıyordu ama bir yandan şüphe etmek için hayal gücünü de zorluyordu.

1743, dedi. Sanki kendi kendine konuşuyor gibiydi. Hayretle kafasını sallıyordu. “1945 yılında. Tanrım, hiç böyle düşünmemiştim. Yüce Tanrım, kim düşünebilirdi ki?”

Şaşırmıştım. “Sen biliyor muydun? Brianna’nın babasını yani?”

Brianna’nın elindeki haberler sayfasına bakarak kafasını salladı. Brianna henüz onlara bakmıyordu ama Roger’a yarı şaşkın yarı kızgın bir şekilde bakmayı ihmal etmemişti. Gözlerinde büyüyen öfkeyi görebiliyordum. Sanırım Roger da bunun farkındaydı. Aceleyle onun yanından ayrılıp bana yanaştı ve çeşitli sorular sormaya başladı.

“Peki, bana verdiğin bu isimler? Culloden’da savaşanlardan tanıdığın var mıydı?”

Rahatlamıştım, sakindim. “Evet, onları tanıyordum.” Tam bu esnada şiddetli bir yağmur başladı. Brianna’nın kafası haber kupürlerinin içine gömülmüştü. Saçları yüzünü saklıyordu ama burnunun ucunun kızardığını görebiliyordum. Jamie de üzüldüğü ya da öfkelendiği zaman böyle kızarırdı. Fraser’ın bu hallerine alışıktım.

“Ve sen Fransa’daydın,” diye mırıldandı Roger, bana daha da yaklaşmıştı. Yüzündeki şok fark ediliyordu. Ve tabii ki heyecan da… “Senin bildiğini sanmıyordum…”

“Evet, biliyordum,” dedim. “Bu yüzden Paris’e gittik. Jamie’ye 1745 Culloden olayını ve neler olacağını anlatmıştım. Bu yüzden Charles Stuart’ı durdurmak için Paris’e gitmiştik.”

BÖLÜM 2
Fransız Tahtını Sahiplenenler

Le Havre, Fransa: Şubat 1744

6
Sorunlar

“Ekmek,” diye mırıldanıyordum sessizce, gözlerim kapalıydı. Yanımdaki büyük sıcak objeden hiçbir cevap gelmiyordu, sadece zayıf bir nefes alma sesi vardı o kadar.

“Ekmek!” dedim biraz daha yüksek sesle. Birden pijamalı kişinin ürkmüş bir halde sıçradığını hissettim. Bütün kaslarımı gererek yatağın kenarını tuttum, iç organlarımın yerlerini dengelemeyi umuyordum.

Yatağın diğer tarafından gürültüler gelmeye başlamıştı, daha sonra bunu bir çekmecenin açılma sesi takip etmişti. Çıplak ayakların yavaşça tahtaya indiğini duyabiliyordum daha sonra da yatağın ağır bir bedenin üstüne oturmasıyla çöktüğünü hissettim.

“Burada, Sassenach,” diyordu ses, endişeliydi. Alt dudağımda kuru bir ekmek kabuğunun dokunuşunu hissettim. Ekmeği, gözlerimi açmadan el yordamıyla buldum ve sonra alıp yavaşça çiğnemeye başladım. Her bir lokma kurumuş boğazımdan zorla geçiyordu.

Ekmeğin kurumuş kırıntıları boğazımdan geçip midemdeki yerini alıyordu, saframda küçük yığınlar halinde uzanmaya başlamışlardı. İçimdeki bulantı hissi yavaşlamış, en azından iç organlarım biraz olsun rahatlamıştı. Gözlerimi açtığımda Jamie Fraser’ın bana bakan endişeli yüzüyle karşılaştım.

“Biraz daha iyi misin?” diye sordu. Başımı evet dercesine sallayıp yerimde doğrulmaya çalıştım. Sırtımdan tutup bana yardımcı oldu. Yanıma oturmuş ve beni kendine doğru çekmişti. Uykudan karışmış saçlarımı okşuyordu.

“Zavallı aşkım,” dedi. “Biraz şarap ister misin? Çantamda matarada ren şarabı var.”

“Yok, hayır, teşekkürler.” Şarap içtiğimi düşünmek içimin ürpermesine sebep olmuştu. Sonra bu histen kurtularak kendime gelmeye çalıştım.

“Birazdan iyi olurum.” Neşeli görünmeye çalışıyordum. “Endişelenme, hamile bir kadının sabahları kendini böyle hasta hissetmesi normal.”

Jamie şüpheli bir bakışla ayağa kalktı ve pencere yanındaki sandalyeden kıyafetlerini alıp getirdi. Fransa’da şubat ayı çok soğuktu, pencerenin kabarcıklı camı buğuyla kaplanmıştı.

Jamie çıplaktı ve tüylerinin diken diken olması kollarındaki ve bacaklarındaki kızıl-altın tüyleri de etkilemişti. Soğuğa rağmen ne titriyor ne de çorabını ve gömleğini giymek için acele ediyordu. Giyinmesine ara vererek yatağa, yanıma geldi ve bana sıkı sıkı sarıldı.

“Uyu,” dedi. “Ateşi yakması için oda hizmetlisini çağıracağım. Belki biraz daha dinlenmen gerekebilir, neyse ki bir şeyler yedin. Şimdi iyisin, değil mi?” Tam emin olmamakla birlikte ona güven veren bir şekilde başımı salladım.

“Ben öyle sanmıyorum.” Yatağa bir bakış fırlattım. Misafirhanelerdeki yorganlar çok temiz değildi. Ama yine de Jamie’nin kesesindeki gümüşler hanın en iyi odasını temin etmemizi sağlamıştı. Dar yatak, saman ve yünden çok, kaz tüyüyle doldurulmuştu.

“Hımm, belki biraz daha uzanabilirim,” diye mırıldandım. Ayaklarımı buz gibi yerden çektim ve yatakta sıcaklığı arayarak yorganın altına sokmuştum. Midem bir yudum suyla daha rahatlamış olacaktı, çatlamış ibrikten bardağıma su doldurdum.

“Neye vuruyorsun?” diye sordum suyumu yudumlarken. “Burada örümcek yok, öyle değil mi?”

Jamie eteğinin düğmelerini iliklerken kafasını iki yana salladı.

“Ah, hayır,” dedi. Başını masaya doğru eğerken elleri bir şeyle uğraşıyordu. “Sadece bir fare. Sanırım ekmeğe gelmiş.”

Aşağıya bakınca yerdeki yumuşak gri şeyi gördüm, burnunda parıldayan ufak bir kan damlası vardı. Hemen ne olduğunu fark etmiştim.

“Tamam,” dedim, bir müddet sonra. “Kusmamı gerektirecek bir şey yok.”

“Ağzını çalkala, Sassenach ama yutma, Tanrı aşkına.” Jamie benim için fincanı tutmuş, sanki küçük pasaklı bir çocukmuşum gibi bir bezle ağzımı silmişti. Sonra beni kucakladı ve yavaşça yatağa yatırdı. Kaşlarını çatmış, endişeyle bana bakıyordu.

“Belki burada kalsam iyi olur,” dedi.

“Ah, hayır, hayır, ben iyiyim,” dedim ve öyleydim de. Sabahları mide bulantısıyla uğraşıyordum, hiçbir şeyi midemde tutamıyordum. Ama nöbet geçtikten sonra tamamen kendimi yeniden doğmuş gibi iyi hissediyordum. Ağzımda ekşilik ve karın kaslarımdaki hafif kırgınlık dışında gayet normaldim. Yorganı üstümden attım ve iyi olduğumu kanıtlamak için ayağa kalktım.

“Gördün mü? İyiyim. Ve sen de gitmek zorundasın, kuzenini bekletmene gerek yok.”

Kapının altından gelen soğuk havanın geceliğime işlemesine rağmen neşelenmeye başlamıştım. Jamie beni yalnız bırakma konusunda hâlâ tereddüt ediyordu. Onun yanına gidip sıkıca sarıldım, şüphesini gidermek istiyordum. Öyle sıcaktı ki…

“Bir kilt etek haricinde hiçbir şey giymemene rağmen nasıl böyle şömine gibi sıcacık olabiliyorsun?”

“Üstümde bir de gömlek var,” diyerek bana karşı çıktı, gülümsüyordu.

Bir müddet öyle sarılı kaldık. Soğuk Fransa sabahının erken saatlerinde birbirimizin sıcaklığını hissederek eğleniyorduk, elinde çıralarla hızlıca yürüyen oda hizmetçisinin çarpma ve sürtme sesi gittikçe yaklaşıyordu.

Jamie biraz değişmiş, üzerimde baskı kurmaya başlamıştı. Kışın yolculuk yapmanın zorlukları yüzünden, Ste. Anne’den Le Havre’ye gelmek için neredeyse bir hafta boyunca yolculuk etmiştik. Hana geç gelmemizin yanı sıra, ıslak, pis, yorgun ve soğuktan titrer haldeydik. Düzensiz uyanmalarımın artması yüzünden manastırda kaldığımız geceden beri neredeyse birbirimize hiç dokunmamıştık.

“Benimle yatağa gelir misin?” diye sordum, sesim oldukça davetkâr çıkmıştı.

Jamie tereddüt etmişti. Beni istediği, kilt eteğinin kumaşından ve ellerimin üstündeki sıcak ellerinden apaçık ortadaydı ama beni kollarının arasına almak için hiçbir girişimde bulunmuyordu.

"Şey," dedi, endişeliydi.

"İstiyorsun, değil mi?" Emin olmak için soğuk elimi kilt eteğinin altına soktum.

"Ah! Şey…evet. Evet, istiyorum." Elimdeki kanıt durumu onaylıyordu. Elimi bacaklarının arasına sokunca belli belirsiz inledi. "Ah, Tanrım. Bunu yapma, Sassenach. Ellerimi senden alamıyorum."

Bana sarıldı ve uzun kollarıyla beni sarmaladı. Yüzümü bembeyaz gömleğine gömdü. Manastırdaki kardeş Alfonse'un kullandığı kolalı çamaşırın kokusunu alabiliyordum.

"Neden?" diye sordum, yüzüm gömleğine gömülü olduğu için sesim boğuk çıkmıştı. "Gitmek için daha vaktin var, değil mi? Rıhtıma gitmek o kadar uzun sürmez."

"Sorun bu değil," dedi karışmış saçlarımı okşarken.

"Ah, çok mu şişmanım?" Aslında karnım neredeyse düzdü ve rahatsızlığımdan dolayı eskisinden daha da inceydim. "Yoksa öyle mi?"

"Hayır," dedi gülerek. "Çok konuşuyorsun." Eğilip beni öptü ve sonra kucaklayıp yatağa oturdu, beni de kucağında tutuyordu. Yatağa uzanıp onu kendime çektim.

"Claire, hayır!" diyerek bana karşı koydu ama ben kilt eteğini çözmeye başlamıştım bile.

Ona bakıyordum. "Neden?"

"Şey," dedi, biraz utanmıştı. "Bebek…demek istediğim, ona zarar vermek istemiyorum."

Güldüm.

"Jamie, ona zarar veremezsin ki. Daha parmağımın ucu kadar." Elimle bebeğin büyüklüğünü gösterdim ve sonra da parmağımı alt dudağının

kıvrımlarına götürdüm. Elimi tuttu ve eğilip beni öptü.

“Emin misin?” diye sordu. “Yani… Sarsılmaktan hoşlanacağını sanmıyorum…”

“Fark etmez bile…” Onu rahatlatmaya çalışıyordum, ellerim hâlâ eteğini çözmekle meşguldü.

“Şey… Eğer sen eminsen.”

Kapının sertçe çalındığını duyduk, kusursuz Fransız zamanlaması. Oda hizmetlisi çağdışı bir yolla işini halletmiş, kapıyı tahta bir çubukla zorlamış ve içeriye girmişti. Kapının ve pervazın çizik yüzeyine bakılırsa bu onun genel davranışı olmalıydı.

“Bonjur, Mösyö, Madam,” diye mırıldandı. Yatağa doğru verdiği kısa ve kaba bir selamlamayla şömineye dönmesi bir olmuştu. Bazı insanlar onun davranışının kelimelerinden daha etkili olduğunu söylüyordu. Herhangi bir ev kılığında olan hizmetçilerin misafirhanenin patronuymuş gibi davranmaları bu zamanda oldukça alışılmış bir şeydi. Ben de karşılık olarak belli belirsiz, “Bonjur, Matmazel,” dedim. Aynı zamanda Jamie’nin eteğinin çıkmasına da izin vermiştim. Yorganın altına geçtim, kızaran yanaklarımı saklamaya çalışıyordum.

Jamie soğukkanlılığını koruyarak çaktırmadan yastıklardan bir tanesini kucağına aldı ve çenesini dirseğine dayadı. Hizmetçiyle evin mutfağını öven hoş bir sohbet ediyordu.

“Şarabı nereden alıyorsunuz, Matmazel?” diye sordu kibarca.

“Buradan, buradan,” dedi kadın omuz silkerek. Aceleyle çıraları yerleştiriyordu. “Nerede daha ucuz olursa oradan.” Kadının tombul yüzü şöminenin oradan Jamie’ye yan bir bakış atınca yüzünün ne buruşmuş olduğu görünüyordu.

“Ben daha çok alırım,” dedi, kadına sırıtarak. Kadın keyiflenmişti.

“Bahse girerim, ben de sizin aldığınız fiyattan alabilirim. Hem de iki kat daha kalitelisini,” dedi. “Hanımına söyle.”

Kadın şüpheyle kaşlarını kaldırarak, “Sizin fiyatınız ne kadar, Mösyö?” diye sordu.

Büyük bir özveriyle bir Fransız jesti yaptı. “Hiçbir şey Matmazel. Şarap satan bir akrabamla buluşmaya gideceğim. Gelmemin şerefine belki yeni bir iş sağlamak için onu buraya getirebilirim, ne dersiniz?”

Kadın onaylar gibi başını salladı, akıllıca olduğuna kanaat getirmiş olmalıydı. Yerden kalkarken homurdanıyordu.

“Şey, yeterli, Mösyö. Ben bir patronuma sorayım.”

Kapı, hizmetçinin hünerle sallanan kalçalarının yardımıyla arkasından güm diye kapandı. Yastığı bir kenara koyan Jamie ayağa kalktı ve kilt eteğini iliklemeye başladı.

“Nereye gittiğini sanıyorsun?” diye itiraz ettim.

Bana baktı. Geniş ağzında isteksiz bir gülümseme belirivermişti.

“Ah, şey… Yapabileceğinden emin misin, Sassenach?”

“Sen eminsen, ben de eminim,” dedim ona karşı koymayarak.

Jamie bana sert bir bakış attı.

“O zaman, bir seferliğine,” dedi. “Çünkü hamile annelerin suyuna gidilmesi gerektiğini duymuştum.” Eteğin yere düşmesine izin verdi. Gömleğiyle yanıma oturunca ağırlığından yatak gacırdadı.

Yorganın altına girdiğinde nefesi zayıf bir rüzgâr gibi çıkıyordu. Geceliğimin ön tarafını açtı ve göğüslerimin dışarı çıkmasını sağladı. Başını öne eğip onları öpmeye ve diliyle uçlarına nazikçe dokunmaya başladı. Erkekliğinin sihirli bir değnek gibi kalktığını gördüm.

“Tanrım, çok tatlılar,” diye mırıldanıyordu bir yanda da. Hayran olmuşçasına göğüslerimi kavradı.

“Büyümüşler,” dedi. “Biraz. Ve meme uçların biraz daha koyulaşmış.” Sabahın gümüş ışığında işaret parmağı bedenimin üzerinde daireler çiziyordu.

Yorganı kaldırdı ve yanıma yuvarlandı. Kollarının arasındaydım, ellerimi sırtına doladım ve daha sonra da kalçalarını kavradım. Çıplak teni sabahın serinliğinden titriyordu ama dokunuşlarımın sıcaklığı diken diken olan tüylerinin rahatlamasını sağlıyordu.

Bir seferde içime girmesini istemiştim ama o kibarca buna karşı koymuştu. Boynumu ve kulaklarımı ısırıyordu. Bir eli uyluklarıma kaymıştı ama o daha bunu yapmadan geceliğim kendiliğinden süzülmüştü.

Başı daha aşağılardaydı ve elleri kibarca iki uyluğumu aralıyordu. Soğuk havanın bacaklarımın arasına değmesiyle bir an ürperdim ama sonra dudaklarının yaydığı sıcaklıkla rahatlamaya başladım.

Saçları dağınıktı, daha toplamamıştı ve yumuşak kızıl dokunuşlar uyluklarımı okşuyordu. Bedeninin ağırlığını tamamen bacaklarımın arasında hissedebiliyordum, geniş elleri kalçalarımı sarmıştı.

Aşağıdan soru sorar gibi mırıldanan sesini duydum.

Ben de karşılık olarak kalçalarımla bir kavis çizdim. Gülüşünün sıcaklığını tenimde hissettim.

Elleri kalçalarımdan aşağıya kayarak beni kaldırdı. Küçük bir titreme büyüyüp yayıldıkça kendimi rahatlamış hissediyordum. Tam anlamıyla gevşemiş ve nefes nefese kalmıştım, Jamie’nin başı uyluklarımda dinleniyordu. Kendime gelmem için bir müddet bekledi, asıl görevine geçmeden önce bacaklarımı okşuyordu.

Geriye düşen başını sakinleştirmek için kulaklarını okşuyordum. Bu kadar geniş ve dobra bir adamın küçük ve güzel kulaklarının olması gayet tutarsızlıktı.

“Uçları sivriler,” dedim. “Biraz. Faun’unkiler gibi.”

“Ah, öyle mi?” deyip işine bir müddet ara verdi. “Küçük bir geyik gibi demek istiyorsun sanırım ya da klasik resimlerde gördüğün çıplak bir kadını kovalayan keçi bacakları gibi.”

Kafamı kaldırdım ve kahverengi nemli saçlarının parıldayışına, koyu mavi gözlerine baktım.

“Eğer ayakkabı olursa giymelisin,” dedim ve kafamı yeniden yastığa gömdüm. Bedenimi sarsan bir kahkaha patlattı.

“Ah,” dedim kendimi zorlayarak. “Ah, Jamie, gel buraya.”

“Daha değil,” dedi ve dilinin ucuyla kıvranmamı sağlayan bir şeyler yapmaya başladı.

“Şimdi,” dedim.

Cevap vermeye gerek duymadı. Aslında ben de konuşarak nefesimi tüketmek istemiyordum.

“Ah,” dedim bir müddet sonra. “Bu…”

“Evet?”

“Güzel,” diye mırıldandım. “Buraya gel.”

“Geleceğim,” dedi, yüzü görünmüyordu. “İster misin eğer ben…”

“Jamie,” dedim. “Buraya gel.”

Boyun eğerek bir iç çekti ve doğrulup onu yukarı çekmeme izin verdi. Ağırlığını dirseklerinin üzerinde dengeleyerek sonunda yerleşebilmişti, üstümde rahattı. Göğüs göğse, dudak dudağaydık. Karşı koymak için dudaklarını araladı ama ben hızlıca onu öpüyordum. Kendini durduramadan uyluklarımın arasına kaydı. İçime girdiğinde istem dışı bir zevkle yavaşça inledi. Kasları gergindi, omuzlarımı sıkıca tutuyordu.

Jamie kibar ve yavaştı, şimdi durmuş derin derin beni öpüyordu. Benim sessiz şevkime karşılık yeniden hareket etmeye başlamıştı. Ellerimi yavaşça sırtında gezdiriyordum, yeni iyileşmeye başlayan taze yaralarına bastırmamak için dikkatli davranıyordum. Uyluğundaki uzun kas benimkinin üstünde titriyordu ama kendini geride tutuyordu, ihtiyacı olan hızı yapmak konusunda isteksiz davranıyordu.

Kalçalarımı ona doğru yaklaştırdım, onu daha derinlerde istiyordum.

Gözlerini kapamış, alnı kırışmıştı. Dudakları aralık, nefesi hızlıydı.

“Yapamam,” dedi. “Ah, Tanrım, dayanamıyorum.” Birden kalçaları ellerimin altında iyice gerildi ve birbirimize kenetlendik.

Derin bir tatmin nefes alınca onu daha sert bir şekilde kendime çektim.

“İyi misin?” diye sordu birkaç dakika sonra.

“Asla bırakmam biliyorsun,” dedim gülümseyerek.

Jamie kısık sesle güldü. Sonra beni kendine doğru çekti ve yanaklarını saçlarıma bastırdı. Yorganı çekip omuzlarını örttüm, sıcaklık etrafımızı sarmıştı. Ateşini sıcaklığı daha yatağa ulaşmamıştı ama camdaki buzlanma çözülmüş ve kenarındaki kırağılar damla damla erimeye başlamıştı.

Bir müddet öyle yattık, şöminedeki elma ağacının yanmasıyla çıkan çıtırtı sesini ve misafirhanedekilerin güne başlama seslerini dinliyorduk. Avlunun karşısındaki balkonlardan sesler geliyordu, karlı taşların üstündeki nal ve ayak seslerini de duyabiliyorduk. Şimdi de aşağıdan tiz bir ses geliyordu, ev sahibinin sesi mutfaktaki fırının arkasından yükseliyordu.

“Trés françis, n’est-ce pas?” Tahta zeminden gelen münakaşa seslerini duyunca gülümsedim. Otelin sahibinin eşiyle şarap tüccarının arasındaki tatlı hesaplaşma komikti.

“Çopur fahişenin hastalıklı oğlu!” Kadının sesi gittikçe yükseliyordu. “Geçen haftaki konyak at sidiği gibiydi.”

Tek omuzlunun vereceği cevabı hayal etmeye gerek bile duymamıştım.

“Nasıl anladınız, Madam? Altı bardaktan sonra hepsi aynı tatta değil miydi?”

Jamie benimle birlikte güldüğünde yatak yavaşça sallandı. Başını yastıktan kaldırdı ve tahta zeminin aralığından gelen kızarmış jambon kokusunu hoşuna gitmişçesine kokladı.

“Evet, Fransa,” dedi. “Yemek, içki ve aşk.” Kırışmış geceliğimi üstüme çekmeden önce çıplak kalçalarımı okşadı.

“Jamie,” dedim yavaşça. “Mutlu musun? Bebekten dolayı?” İskoçya’da suçlu olduğu için kendi evinden uzakta olması ve bu yüzden Fransa’da belirsiz bir bekleyiş içinde, yeni bir yükümlülüğün heyecanını yaşayamaması gayet affedilebilir bir durumdu.

Bir müddet sessiz kaldı. Beni sıkı, sıkı sarıyordu. Sonra derin bir iç çektiğini işittim.

“Evet, Sassenach.” Elleri aşağılarda dolanıyor, nazikçe karnımı okşuyordu. “Mutluyum ve bir aygır gibi de gurur duyuyorum. Ama bir o kadar da korkuyorum.”

“Doğumdan dolayı mı? Ben iyi olacağım.” Endişesinden dolayı onu suçlayamazdım. Kendi annesi doğum yaparken ölmüştü, doğum ve sonrasında oluşan komplikasyonlar, bu zamanda kadınların ölümüne sebep olabiliyordu. Ben bir ya da iki şeyden emindim, ne olursa olsun kendimi buradaki tıbbi bakıma maruz bırakma gibi bir niyetim yoktu.

“Evet, o ve diğer her şey,” dedi yavaşça. “Seni korumak istiyorum, Sassenach, seni ve bebeği bedenimle bir pelerin, bir deniz kabuğu gibi örterek korumak istiyorum.” Sesi kısık ve yumuşaktı. “Senin için her şeyi yapabilirim ama…yapabileceğim çok bir şey de yok. Ne kadar güçlü ve istekli olduğum önemli değil, gitmek zorunda olduğun yere ben gelemem, sana yardım da edemem. Bu şeylerin olabileceğini düşünmek, onları durdurmak beni çaresiz bırakıyor. Evet, korkuyorum, Sassenach.”

“Ama,” - beni kendine doğru çevirdi, eli bir göğsümün üstündeydi - “ama göğsünde yatıp bebeğimle seni düşündüğüm zaman…sanki bir sabun köpüğü gibi boşluğa düşecekmişim gibi hissediyorum.”

Beni sıkıca göğsüne bastırdı, ben de elimden geldiğince sıkı bir şekilde ona sarıldım.

“Ah, Claire, beni seni sevmeye mecbur bırakarak kalbimi öyle kırıyorsun ki.”

Bir müddet uyuduktan sonra yavaşça kalktım. Meydandaki kilise çanını duyabiliyordum. Bütün gün aktivitelerin yapılacağını belli eden ritmik çanların çalındığı St. Anne Manastırı’ndan dolayı bu sese alışkındım. Direk pencereye baktım ve ışığın yoğunluğunu ölçerek saatin kaç olduğunu tahmin etmeye çalıştım. Parlak, açık bir hava vardı ve camda artık hiç buzlanma yoktu. Kilise çanları Angelus için çalıyordu, öğle vaktiydi.

Gerindim ve bir seferliğine de olsa erken kalkmamam gerektiğini bilmenin keyfini çıkardım. Erken hamileliğim beni çok yoruyordu ve

yolculuk etmenin verdiği stres de beni daha halsiz bırakmıştı, bu yüzden uzun süre dinlenmek iyi gelmişti.

Seyahat boyunca devamlı yağmur ve kar yağmıştı, fırtına Fransa sahilini de etkilemişti. Daha da kötü olabilirdi çünkü aslında biz Roma'ya gitmeye karar vermiştik, Le Havre'ya değil. Bu havada oraya gitmek üç ya da dört haftamızı alırdı.

Başka yerdeyken para kazanma fırsatı da karşımıza çıkmıştı. Jamie, İskoçya Krallığı'ndan sürülen James Francis Edward Stuart'a ya da Fransa Tahtı'na varis olan Şövalye St. George'a tercüman olarak bir iş teklifi almıştı. Sadakatlerine dayanarak biz de Roma yakınlarındaki varislerin maiyetine katılmaya karar vermiştik.

Çok değil, kısa bir süre önce, Jamie'nin amcası, St. Anne Manastırı'nın başrahibi Alexander bizi çalışma odasına çağırmıştı.

"Majestelerinden duydum," diyerek direk konuya girmişti.

"Hangisi?" diye sormuştu Jamie. İki adamın ailevi benzerliği duruşlarından bile fark ediliyordu, ikisi de sandalyelerinde dimdik oturuyorlardı. Başrahibin duruşu, doğal sofuluğundan kaynaklanıyordu, Jamie'ninki ise sandalyenin tahtasına değen sırtında yeni yeni iyileşmeye başlayan yaralarından kaynaklanıyordu.

"Majesteleri Kral James," diye cevap verdi amcası. Kaşlarını çatmış bana bakıyordu. Sakinliğimi korumaya çalışıyordum. Baş Rahip Alexander'ın çalışma odasında bulunmam bana güvendiğinin bir işaretiydi ve bu yüzden hiçbir şeyi tehlikeye atmak istemiyordum. Beni sadece altı haftadır tanıyordu, Noel'den sonraki gün işkenceden ve hapse düşmekten neredeyse ölü halde kurtulan Jamie ile birlikte kapısına gelmiştik. Daha sonraki sohbetlerimiz de rahibin bana güvenmesini sağlamıştı. Diğer bir yandan ben hâlâ bir İngiliz'dim. Ve İngiliz Kralı'nın adı da George'du, James değil.

"Öyle mi? O zaman bir çevirmene ihtiyacı olmaz?" Jamie hâlâ zayıftı ama Rahibin kararlılığını ve disiplinini önemseyen Kardeşlerle dışarıda çalışmış ve yüzü eski rengine dönmeye başlamıştı.

"Sadık bir hizmetliye ve arkadaşa ihtiyacı var." Rahip Alexander parmağıyla masanın üstünde duran mektubu işaret ediyordu, mektubun

armalı mührü kırılmıştı. Dudaklarını büzmüş, bir bana bir yeğenine bakıp duruyordu.

“Şimdi söyleyeceğim şey tekrarlanmamalı,” dedi sert bir tavırla. “Daha sonra yayılır ama şimdilik – ” Ona güvenilir ve ağzım sıkıdır edasıyla bakmaya çalışmıştım. Jamie de başını onaylar gibi sallamıştı, sabırsız görünüyordu.

“Ekselansları Prens Charles Edward, Roma’dan ayrıldı ve bu hafta içinde Fransa’ya varmış olacak,” demişti Rahip ve söylediği şeyin önemini vurgulamak istercesine öne eğilmişti.

Ve bu önemliydi. James Stuart 1715’de tahtını geri almak için beyhude bir girişimde bulunmuştu. Aptalca bir askeri operasyon destek eksikliğinden dolayı başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Ondan beri – Alexander’a göre – sürgün edilen İskoçya’nın James’i usanmadan çalışmış, devamlı arkadaşlarına, krallara ve tabii ki kuzeni Fransa’nın Louis’ine yazmıştı, İskoçya ve İngiltere tahtını istemesinde haklı olduğunu ve oğlu Prens Charles’ın da bu tahtın varisi olduğunu defalarca vurgulamıştı.

“Louis maalesef bu yerinde talebe kulaklarını tıkadı,” demişti Baş Rahip, kaşlarını çatmış bir halde mektuba bakarken. “Eğer bu konudaki önemi kavrayıp sorumluluklarının farkına varsa, aziz krallığı tutan kişilerin sevinmesine sebep olur.”

Jacobiteler James yanlısıydı. St. Anne Manastırı’nın başrahibi Alexander – İskoçya doğumlu Alexander Fraser – bunlardan biriydi. Jamie bana Alexander’ın kovulmuş Kral ile sık sık mektuplaştığını anlatmıştı, Stuart ile haberleşenlerden de haberdardı.

“Bunun için iyi bir yerde,” diye açıklamıştı bana, yaptıklarımız hakkında tartışırken. “Papanın elçi sistemi, İtalya’ya, Fransa’ya ve İspanya’ya diğerlerinden daha hızlı ulaşıyordu. Ve papanın elçileri devletin gümrük memurları tarafından da durdurulmuyordu, bu yüzden mektupların yakalanma olasılığı da çok düşüktü.”

Roma’ya sürülen İskoçya’nın James’i Papa tarafından da destekleniyordu, İngiltere ve İskoçya da tek bir Katolik monarşisi olması onun ilgisini çekiyordu. Bu yüzden James’in gizli mektuplarının çoğunluğu papanın elçileri tarafından taşınıyordu ve Kilise hiyerarşisine de güvenli ellerle

giriyordu. Tıpkı St. Anne de Beaupré Manastırı'nın Baş Rahibi Alexander'a geldiği gibi. İskoçya'daki Kral'ı destekleyen kişilerle iletişime geçmek için güvenilen tek kişiydi, aynı zamanda Roma'dan Edinburgh'a ve Kuzey İskoçya'ya mektup yollama konusunda da en az risk taşıyan kişiydi.

Prens Charles'ın Fransa'ya yapacağı seyahatin önemini vurgularken Alexander'ı ilgiyle izliyordum. Benim kilomda kısa boylu, esmer ve yeğeninden daha kısaydı ama baygın, yana çekik gözleri aynıydı. Ayrıca yetenekli ve keskin zekâlıydı.

"İşte böyle," diyerek sözünü bitirdi ve koyu kahverengi sakallarını okşamaya başladı. "Ekselans'ın babasının namına Louis'in daveti üzerine Fransa'ya geldiğini ya da davetsiz geldiğini de söyleyemem."

"Bu çok farklı da değil," dedi Jamie tek kaşını düşünceli bir şekilde kaldırarak.

"Doğru, delikanlı," dedi hafifçe gülümseyerek. "Çok doğru. Ve eğer isterseniz, sen ve eşinin hizmet için gideceği yer de orası."

Teklif açıktı. Majesteleri Kral James, eğer en sadık en itibarlı arkadaşı Alexander'ın yeğeni Paris'e gitmeyi ve ne gerekli olursa olsun oğlu Prens Charles Edward'a yardım etmeyi kabul ederse, hem seyahat masraflarını karşılayacak hem de ona küçük bir maaş bağlayacaktı.

Afallamıştım. Aslında Roma'ya gidecektik çünkü araştırmalarımıza başlamak için en uygun yer orasıymış gibi görünüyordu. '45'deki ikinci Jacobite ayaklanmasını önlemek için... Tarihten bildiğim kadarıyla, ayaklanmanın masrafları Fransa tarafından karşılanıyordu ve Charles Edward Stuart tarafından gerçekleştiriliyordu. Düşündüğüm gibi süreç böyle ilerlerse birlik Bonnie komutasında olacak ve Prens Charlie 1746 yılında Culloden'da yıkıcı bir felaketle karşı karşıya kalacak, Kuzey İskoçya halkı bu felaketin etkisini iki yüzyıl boyunca çekecekti.

Şimdi yıl 1744'dü ve açıkça görünüyordu ki Charles kendi başına Fransa'nın desteğini almak için çalışmalara başlıyordu. Liderlerinin yanında olmak mı yoksa isyanı durdurmayı denemek mi daha iyiydi?

Duvarın içindeki küçük tapınakta, amcasının omuzlarının üstünden bakan Jamie'ye bakmıştım. Gözleri St. Anne'nin süslenmiş heykeline ve

ayaklarında yer alan çiçek destesine takılmıştı, donuk yüzünün arkasında düşünceli bir halde olduğu belli oluyordu. En azından bir kere göz kırpmış ve amcasına gülümsemişti.

“Ekselansları neye ihtiyacı olursa olsun, öyle mi?” demişti. “Sanırım, bunu yapabilirim. Gideceğiz.”

Ve gelmiştik. Direk Paris’e gelmek yerine, St. Anne sahilinden Le Havre’ye, Jamie’nin kuzeni Jared Fraser ile tanışmaya gelmiştik.

İskoçyalı zengin bir göçmen olan Jared şarap ve içki ithalatçısıydı, Paris’te küçük bir mağazası ve büyük bir konağı, aynı zamanda da Le Havre’de büyük bir mağazası vardı. Jamie Paris’e geleceğimizi bildiren bir yazı yazdığında onunla görüşmek için buraya gelip gelmeyeceğimizi sormuştu.

İyice dinlenmiştim, biraz açlık hissediyordum. Masanın üstünde yemek vardı. Ben uyurken Jamie oda hizmetçisine yemek götürmesini söylemiş olmalıydı.

Elbisem yoktu ama yakınımda seyahatte giydiğim kadifemsi bir pelerinim vardı. Oturmuş ve kendimi rahatlatmadan önce omuzlarımı ısıtması için üstüme almıştım ve sonra ateşi desteklemek için şömineye biraz daha odun atıp kahvaltımın başına geçtim.

Katı ekmeği ve fırınlanmış jambonu keyifle çiğniyordum, yediklerimi de bir sürahi sütle yumuşatıyordum. Jamie’nin de bu şekilde beslendiğini umuyordum. Jared’ın iyi bir arkadaş olduğu konusunda ısrarcıydı ama Jamie’nin akrabalarının ev sahipliğinden şüphelerim vardı, bu zamana kadar sadece birkaçıyla tanışmıştım. Baş Rahip Alexander bir erkek olarak bu zamana kadar tanışmış olduğum iyi bir ev sahibiydi, başrahip pozisyonunda olmasına rağmen birdenbire hayatına giren şüpheli yeğenine karşı gayet misafirperver davranmıştı. Ama Jamie’nin annesinin halkıyla misafirlerimiz, Leochlu MacKenzieler bir önceki sonbahar beni öldürmeye kalkmışlar ve beni yakalayıp cadı muamelesi etmişlerdi.

“Bu Jared bir Fraser ve Fraserler sizin MacKenzie akrabalarınızdan biraz daha güvenilir. Peki, daha önce onunla hiç görüştün mü?”

“On sekiz yaşındayken bir ara onunla birlikte yaşamıştım,” diye anlatmıştı. Mektubunun üstüne mum damlatmış ve oluşan yeşil gri birikintinin üstüne babasının düğün yüzüğünü bastırmıştı. Küçük yuvarlak taşlı bir yakut, yuvasında Fraser soyuna ait bir yazıyla süslenmişti; *Motto, je suis prest: Ben hazırım*.

“Okulumu bitirmek ve dünyayı biraz daha öğrenmek için Paris’e geldiğimde onunla birlikte kalmamı söylemişti. Bana karşı çok nazikti, babamın iyi bir arkadaşıydı. Ve Paris halkını içki satan bir insandan başka kimse daha iyi tanıyamazdı,” diye eklemiş ve mumdan yüzüğü çıkartmıştı. “Charles Stuart’ın yanına, Louis’in sarayına çıkmadan önce Jared ile konuşmak istiyorum. Yeniden dışarıya çıkma şansım olabilirmiş gibi geliyor,” diyerek sözlerini bitirmişti.

“Neden? Bir sorun olacağını mı düşünüyorsun?” diye sormuştum.

Endişeli bakışlarımı görünce gülümsemişti.

“Hayır. Hiçbir zorluk olacağını sanmıyorum. Ama İncil ne diyor, Sassenach? *Prenslere güvenmeyin*.” Kalkmış ve beni alnımdan öpmüştü. Sonra yüzüğü tekrardan torbasına koymuştu. “Ben kimim ki Tanrı’nın sözünü göz ardı edeceğim?”

Öğleden sonrasını Kardeş Ambrose’un ayrılırken verdiği bitki kitabını okuyarak geçirmiştim. Bana bir de ihtiyaç olur diye iğne ve iplik vermişti. Hiçbirimizin öyle çok elbisesi yoktu, seyahat ederken avantajlı bir durum olmasına rağmen, delikli çoraplar ve sökük elbiseler de oldukça rahatsız ediciydi. İğne kutum benim için göğsümde taşıdığım bitki kitabı kadar kıymetliydi.

İğne elbise kumaşından bir batıp bir çıkıyor, pencereden gelen ışığın altında parıldıyordu. Jamie’nin Jared ile olan görüşmesinin nasıl geçtiğini merak ediyordum. Prens Charles’ın nasıl biri olduğunu hâlâ merak ediyordum. Tanışacağım ilk tarihi ünlü kişi olacaktı, etrafında dönen efsanelerden daha fazlasını biliyordum, asıl kişi tamamen bir sırdı. ’45 Ayaklanması tamamen bu genç adamın kişiliğine dayanıyordu. Yenilgi ya da başarı. Bir de bu bütün olanlar başka bir genç insana daha dayanacaktı: Jamie Fraser. Ve ben.

Koridordan gelen ağır ayak sesleri saatin geç olduğunu farkına varmamı sağladığı sırada ben dikişimin ve düşüncelerin içine hapsolmuştum. Hava soğurken saçaklardaki su damlası durmuş ve batan güneşin ışıkları çatıda asılı olan buz sarkıtlarının üzerinde parlar olmuştu. Sonra odanın kapısı açıldı ve Jamie içeri girdi.

Bana bakarken belli belirsiz gülümsedi. Sonra masanın yanında öylece durdu, sanki bir şey hatırlamak ister gibi yüzü çekilmişti. Pelerinini çıkarıp katladı ve yatağın ucuna koydu, sonra doğruldu ve diğer sandalyeye doğru yürümeye başladı. Büyük bir duyarlılıkla oturdu ve gözlerini yumdu.

Ben ise hâlâ oturuyordum, kucağımda unuttuğum dikişim vardı. Büyük bir ilgiyle, gösterdiği performansı izliyordum. Bir müddet sonra gözlerini açtı ve bana gülümsedi ama hiçbir şey söylemiyordu. Öne eğildi, büyük bir dikkatle yüzümü inceliyordu. Sanki beni haftalardır görmemişti. Sonunda yüzünde rahatlamış bir ifade belirdi.

“Viski,” dedi tatmin olmuş bir ses tonuyla.

“Görüyorum,” dedim dikkatle. “Biraz fazla değil mi sence?”

Başını bir yandan diğer bir yana sanki çok ağırmış gibi yavaş bir şekilde sallıyordu.

“Ben değil,” dedi. “Sen.”

“Ben mi?” dedim öfkeyle.

“Gözlerin,” dedi. Yüzünde huzur veren bir gülümseme vardı. Kendi gözleri yumuşak ve buğuluydu, tıpkı yağmur altında kalmış bir alabalık havuzu gibi.

“Gözlerim mi? Gözlerimin onunla ne ilgisi…”

“Arkadan gelen güneş ışığıyla çok güzel bir viskinin rengini andırıyorlar. Bu sabah onları şeriye benzetmiştim ama yanılmışım. Ne şeriye ne de konyağa benziyor. Tam bir viski. Demek istediğim buydu.” Bunu söylerken kendisinden öylesine hoşnuttu ki kendimi gülmekten alıkoyamamıştım.

“Jamie, çok sarhoşsun. Ne yaptınız?”

Yüzündeki ifade değişti ve kaşlarını çattı.

“Ben sarhoş değilim.”

“Ah, öyle mi?” Dikişi bir yana bıraktım ve elimi alnına koymak için yanına gittim. Soğuk ve nemliydi ama yüzü ateş gibi yanıyordu. Kolunu belime dolayıp beni kendine yakınlaştırdı, şefkatle göğsüme yaslanmıştı. Üstünden karışık bir içki kokusu yayılıyordu, neredeyse görünecek kadar keskindi.

“Yaklaş bana, Sassenach,” diye mırıldandı. “Benim viski gözlü kadınım, aşkım. İzin ver de seni yatağa götüreyim.”

Kimin yatağa götürülmesi gerektiği tartışılabilir bir konuydu ama tartışmayacaktım. Yatağa gitmek istemesinin sebebi önemli değildi, ne de olsa kendisi eninde sonunda oraya gidecekti. Eğildim ve onun ayağa kalkmasına yardım etmek için bir omzumu koltukaltına koydum ama o geriye yaslanıp yavaşça kalktı. Haşmetle kendi gücünü gösteriyordu.

“Yardıma ihtiyacım yok,” dedi. “Sana söylemiştim. Sarhoş değilim.”

“Haklısın,” dedim. “*Sarhoş* kelimesi şimdiki halini anlatmaya yetmez. Jamie, sen körkütük sarhoşsun.”

Gözleri eteğinin, önüne sonra yere ve daha sonra da benim geceliğime yönelmişti.

“Hayır, değilim,” dedi. “O işi dışarıda yaptım.” Bana doğru bir adım attı, büyük bir şevkle bakıyordu. “Bana gel, Sassenach. Ben hazırım.”

Hazır kelimesinin bu durumda biraz abartı olduğunu düşünmüştüm. Düğmeleri yarısına kadar çözülmüştü ve gömleği omuzlarının üstünde yamuk yumuk duruyordu ama bunu kendi başına halledebilecekmiş gibi bir hali yoktu.

Diğer bir yandan, göğsü yarıya kadar açıktı. Ona baktığımı fark etmişti, elimi aldı ve göğsüne götürdü. Çok sıcaktı. Diğer koluyla da bana sarıldı ve eğilip beni dudaklarımdan öptü. Onun nefesini içime çekerken ben de kendimi sarhoş gibi hissetmiştim.

“Tamam,” dedim gülerek. “Eğer sen hazırsan, ben de hazırım. Ama ilk başta üstünü çıkarayım gerçi bugün yeteri kadar dikiş işiyle uğraştım ama.”

Üstünü çıkarırken hiç kıpırdamadan durmaya devam ediyordu. Ben kendi üstümü çıkarıp yatağa gittiğim zaman bile yerinden kımıldamamıştı.

Yatağa girip ona doğru döndüm. Günbatımında al yanakları muhteşem görünüyordu. Çok yakışıklı bir Yunan heykeline benziyordu. Uzun burunlu çıkık elmacık kemikli yüzü tıpkı Roma paralarının üstündeki profillere benziyordu. Geniş yumuşak dudaklarında bir gülümseme vardı ve çekik gözleri uzaklara bakıyordu. Tamamen hareketsizdi.

Endişeyle onu izlemeye devam ettim.

“Jamie, sarhoş olup olmadığını nereden anlıyorsun?” diye sordum.

Sesimi duyunca irkildi ve sallanmaya başladı ama neyse ki son anda şömine rafına tutunmayı başarabildi. Gözleri odayı şöyle bir taradı ve sonra yüzüme odaklandı.

“Ah, çok kolay, Sassanach. Eğer ayağa kalkabiliyorsan sarhoş değilsin demektir.” Şömineden uzaklaşıp bana doğru bir adım atmaya çalıştı ama şöminenin önüne gelince yavaşça çöküverdi. Gözleri ifadesiz ve büyüktü, hülyalı yüzünde tatlı bir gülümseme vardı.

“Ah, evet anlıyorum,” dedim.

Dışarıda şarkı söyleyen horozun sesi ve aşağıdaki tencere tıkırtıları ertesi gün şafaktan sonra beni uyandırmıştı. Yanımdaki kişi de birden irkilerek uyandı. Ani hareket başını sarsmıştı.

Geceden kalanları incelemek için tek gözümü açtım. Fena görünmüyor, diye düşündüm. Güneş ışıklarından kaçmak için gözlerini sıkı sıkı yummuştu, saçları kirpi iğnesi gibi dik dik olmuştu ama teni soluk ve temiz, yorganı tutan elleri sabitti.

Göz kapaklarından birini kaldırıp içine baktım ve çocuksu bir ses tonuyla, “Evde kimse var mı?” diye sordum.

Baktığım gözü yavaşça açıldı. Elimi çekip cazibeli bir şekilde güldüm.

“Günaydın,” dedi ve gözlerini tekrar yumdu.

“Kaç kilo olduğun hakkında bir fikrin var mı?” diye sordum sohbet edermiş gibi.

“Hayır.”

Cevabındaki kesinlik bilmediğini ve aynı zamanda bu konuyla da ilgilenmediğini gösteriyordu ama ben ısrarlıydım.

“Hesabıma göre yaklaşık doksan beş kilosun. Yani, iyi besili bir yabani domuz kadar. Maalesef, seni mızrakla alt üst etmek ve kulübene götürecek bir hayvan sürücüm yok.”

Bir gözü yeniden açıldı, düşünceli gözlerle bana, sonra da odanın diğer tarafındaki şömineye baktı. Dudağının kenarında tereddütle bir gülümseme belirdi.

“Beni yatağa nasıl yatırdın?”

“Ben yapmadım ki. Seni kımıldatmadım bile, sadece üstüne bir yorgan örttüm ve şöminenin orda bıraktım. Sonra sen uyandın ve gecenin bir yarısı kendi başına yatağa geldin.”

Şaşırmış halde baktı ve diğer gözünü de açtı.

“Ben mi?”

Başımı evet der gibi salladım, sol kulağının üstünden dikilen saçı yatırmaya çalışıyordum.

“Ah, evet. Sadece tek bir amacın vardı.”

“Tek bir amaç mı?” Kaşlarını çatmış, düşünüyordu. Bir yandan da kollarını esnetiyordu. Sonra tekrardan bana döndü.

“Hayır, yapmış olamam.”

“Evet, yaptın hem de iki kez.”

Gözlerini kısarak göğsünün aşağısına baktı. Sanki bu imkânsız durumu onaylamaya çalışır gibiydi. Daha sonra tekrar bana baktı.

“Gerçekten mi? Bu pek iyi değil çünkü bununla ilgili tek bir şey bile hatırlamıyorum.” Tereddütle bakakalmıştı, utanmış gibi görünüyordu. “Aptalca bir şey yapmadım, değil mi?”

Yanına yuvarlanıp kolunun altına kıvrıldım.

“Hayır, aptalca bir şey yaptığını söyleyemem. Sadece konuşamıyordun o kadar.”

“Bu küçük şeyi koruduğu için Tanrı’ya şükürler olsun,” deyince kıkır kıkır gülmeye başladım.

“*Seni seviyorum* haricinde her şeyin söylenişini unutmuştun ama bunu bol bol söyledin.”

“Ah, öyle mi?”

Başını çevirdi ve yavaşça koltuk altındaki tarçınımsı kokuyu şüpheyle içine çekti.

“Yüce Tanrım!” deyip beni yanından uzaklaştırmaya çalıştı. “Başını koltuk altıma koymak istemezsin sanırım, Sassenach. Bir hafta önce ölmüş bir ayı gibi kokuyorum.”

“Konyak sonrası zil zurna sarhoş olmuştun,” dedim ve onu kucakladım. “Nasıl bu kadar sarhoş olabildin?”

“Jared’ın misafirperverliği yüzünden.” Derin bir iç çekerek yastığa yerleşti, kolu sıkıca omzumu kavramıştı.

“Limandaki mağazasını göstermek için beni oraya götürdü. Deposunda tuttuğu nadir bulunan kaliteli Portekiz konyağı ve Jamaika romu vardı.” Suratını ekşitti, bir şey hatırlamak ister gibiydi. “Şarap fena değildi ama tadına bakmak isteyip ağız dolusu içersen yere püskürtebilirsin. Ama hiçbirimiz konyağı bu şekilde ziyan etmiyoruz. Ayrıca, Jared şöyle dedi, tadını tam alabilmek için içkinin boğazına doğru sızmasına izin verecekmişsin.”

“Peki, ne kadar içtin?” diye sordum.

“İkinci şişenin yarısında ne kadar içtiğimi hesaplamayı bıraktım.” Tam böyle derken kilise çanı çalmaya başladı, insanları ayine çağırıyordu. Birden Jamie dimdik oturdu ve güneş ışığıyla parlayan pencereye baktı.

“Yüce Tanrım, Sassenach! Saat kaç?”

“Altı sanırım,” dedim, kafam karışmıştı. “Ne oldu ki?”

Jamie hâlâ oturuyor olmasına rağmen sakinleşmişti.

“Ah, bu iyi. Birden Angelus çanı diye korktum. Bütün zamanları birbirine karıştırmışım.”

“Bence de öyle. Önemli bir şey mi var?”

Aniden gelen bir enerji patlamasıyla yorganı üstünden attı ve ayağa kalktı. Bir an sersemlemişti ama sonra dengesini toparlayabildi. İki eli hâlâ başını tutuyordu, kafasının orada olduğundan emin olmak ister gibiydi.

“Evet,” derken nefesi kesilir gibi olmuştu. “Bu sabah limanda bir randevumuz var, Jared’ın mağazasında. İkimiz de davetliyiz.”

“Gerçekten mi?” Yataktan güçlükle çıkmış ve altındaki lazımlığı aramaya başlamıştım. “Eğer işi bitirmeyi planlıyorsa, bir şahit isteyeceğini sanmıyorum.”

Jamie gömleğini giymekle meşguldü.

“İşi bitirmek derken?”

“Şey, diğer akrabalarının çoğu seni ya da beni öldürmek istemişti. Niye bu Jared olmasın? Öyle görünüyor ki seni zehirleme konusunda oldukça iyi bir iş çıkarmış.”

“Çok komik, Sassenach,” dedi. “Giyecek düzgün bir şeyin var mı?”

Seyahatlerimizde yün gri elbisemi giyiyordum. Bu elbiseyi St. Anne Manastırı’nda iyi bir hasta bakıcıdan almıştım ama İskoçya’dan kaçtığım zaman giydiğim elbiseyi de tamir etmiştim, Bayan Annabelle MacRannoch’dan hediyeydi. Güzel, kadifemsi ve yaprak yeşiliydi, beni biraz solgun gösteriyordu ama yeterince şıktı.

“Sanırım evet, tabii üstünde çok fazla tuzlu su lekesi yoksa.”

Küçük seyahat çantamın yanına eğilmiş, yeşil elbisemi çıkartıyordum. Jamie de yanıma eğilmiş ilaç çantamla uğraşıyor, şişeleri kutuları, gazlı bezli bitkileri karıştırıyordu.

“Burada baş ağrısı için bir şey yok mu, Sassenach?”

Omuzlarının üstünden bir göz attım ve sonra uzanıp bir şişeyi gösterdim.

“Çok kuvvetli değildir ama kara ısırgan otu yardımcı olabilir. Rezene tohumlu söğüt kabuğu çayı da iyi gelir ama onu demlemek uzun zaman alır. Senin için sakciğer reçetesi hazırlayayım mı? Akşamdan kalma tedavisinde üstüne yoktur.”

Şüpheli mavi gözlerle bana baktı.

“Kulağa kötü geliyor.”

“Evet,” dedim. “Ama kustuktan sonra biraz daha iyi hissediyorsun.”

Ayağa kalktı ve ayak parmağıyla odadaki tası bana doğru itti.

“Sabahları kusmak senin işin, Sassenach,” dedi. “Bununla işini hallet ve sonra üstünü giyin. Ben baş ağrısına dayanabilirim.”

Jared Munro Fraser küçük, zayıf, siyah gözlü bir adamdı, bize Le Havre’ye kadar eşlik etmiş olan uzaktan kuzeni Murtagh’a çok benziyordu. Jared’ı ilk gördüğüm zaman mağazasının açık olan kapısında haşmetli bir şekilde duruyordu. Öyle ki fıçıları taşıyan liman işçileri etrafından geçmekte zorluk çekiyorlardı. Benzerlik o kadar güçlüydü ki gözlerimi kırpıştırıp ovalamıştım. Murtagh bildiğim kadarıyla hâlâ oteldeydi ve topal atıyla ilgileniyordu.

Jared aynı zayıf, siyah saçlara ve boncuk gözlere sahipti ve onun da maymun gibi kuvvetli bir cüssesi vardı. Ama yakınlaştıkça bütün benzerlikler duruvermişti. Jamie centilmence kalabalığın kapattığı yolu benim için açınca aradaki farklılıkları daha iyi görür olmuştum. Jared’in yüzü ince ve daha uzundu, sevimli kalkık bir burnu vardı. Bu da uzaktan görüldüğünde haşmetli bulunan duruşunu tamamen bozuyordu.

Sığırlarla uğraşmaktansa başarılı bir tüccar olmayı seçmişti. Ayrıca Murtagh’ın aksine nasıl güleceğini de biliyordu. Bizi gördüğünde Jared’in yüzünde kocaman bir gülümseme belirmişti.

“Hayatım!” dedi ve beni kolumdan tutıp iki işçinin büyük fıçıları yuvarladığı dev kapının kenarına çekti. “Sonunda seni görmek ne güzel!” Fıçı gürültülü bir şekilde yokuştan yuvarlanıyordu, yanımdan geçerken ezilen kar seslerini duyabiliyordum.

“Roma’da bunun gibi yapabilirsin,” dedi Jared büyük fıçının mağazada oluşturduğu engele bakarken. “Ama limana değil. Sürekli şarap şişeleri arasında gidip geliyorum. Aslında, Belle Rough limanının yeni nakliyesini görmek istiyordum. Belki siz de ilgi duyup bana eşlik etmek istersiniz?”

Başıyla onay veren Jamie’ye bir göz attım ve Jared’i takip etmeye başladık, gümbürdeyen fıçıların ve kutuların arasından yan çizerek ilerliyorduk. Adamlar, çocuklar, herkes kumaş toplarını, tahıl kutularını, erzakları, un çuvallarını, işlenmiş bakır silindirleri ve gemiyle nakliye edilecek eşyaları yüklemekle meşguldü.

Le Havre nakliye trafiğinin önemli merkezlerinden bir tanesiydi ve liman şehrin kalbiydi. Uzun, sağlam iskele, limanın yaklaşık dörtte birini kapsıyordu. Onun yanında daha küçük iskeleler de vardı. Demirlenmiş üç gemi direği, guletler, kayıklar ve küçük kürek gemileri... Fransa’da hazırlanan bir sıra dolusu gemi vardı.

Jamie beni dirseğimden tutup taşınan kutulardan, yuvarlanan fıçılardan korumak için kenara çekti. Dikkatsiz tüccarlar ve denizciler nereye gittiğine bakmadan iskeledeki kalabalığa hızlı bir şekilde bunları iletmeye çalışıyorlardı.

İskeleye gittiğimizde Jared diğer ilginç şeyleri göstererek bana onlar hakkında bir şeyler anlatmaya başladı. Tarihi ve çeşitli gemilerin sahiplerinin tutarsız tavırlarını açıklıyordu. Yolumuzun üstündeki Arianna, Jared’in kendi gemisiydi. Anladığıma göre gemilerin tek bir sahibi olmalıydı. Şirket sahipli teknelerin numaraları vardı. Sadece birkaçı bireylere aitti. Jared’in kıymetli düşüncesine saygı duymaya başlamıştım.

Arianna sıralanmış gemilerin ortasında demirlenmişti, büyük mağazanın yakınındaydı ve üstünde yana yatık harflerle Fraser yazıyordu. Bu ismi yazılı görmek bedenimde tuhaf bir titreşimin olmasına sebep olmuştu. Aynı adı paylaşmanın verdiği bir ittifak ve aitlik hissi ve bir de akraba olduğunu onaylama hissi.

Arianna üç direkli bir gemiydi, ön tarafı oldukça genişti. İskele tarafında iki tane bombardıman silahı vardı. Sanırım bu açık denizlerde olabilecek hırsızlığa karşı alınan bir önlemdi. Erkeklerin hepsi amaçlarına göre

iskelede toplanmışlardı, iskele tıpkı saldırı altında olan bir karınca yuvası gibi görünüyordu.

Bütün tekneler bağlanmıştı ama artan akıntı tekneleri yavaşça sallamaya başlamıştı, geminin civadrası bize doğru sallanıyordu. Korkunç bir şekilde dekore edilmişti. Ürkütücü açık göğüsleri ve karışmış bukleleri tuzdan pul pul görünüyordu. Sanki deniz havasını sevmiyormuş gibi bir hali vardı.

"Çok güzel, öyle değil mi?" diye sordu Jared. Sanırım gemiden bahsediyordu, oradaki figürden değil.

"Çok güzel," dedi Jamie kibarca. Sandaldaki su borusuna hoşnutsuz bir bakış attığını fark etmiştim, küçük dalgalar gemiye çarpıyordu. Gözlerinden gezintiye çıkmak zorunda kalmayalım diye dua ettiğini anlayabiliyordum. Savaşta cesur bir savaşçı, zeki, gözüpek ve korkusuz olan Jamie Fraser tam bir kara adamıydı.

Kesinlikle Tarwathie'den balina avlayan ya da mal için dünyayı gezen denizci İskoçyalılardan değildi, deniz onu o kadar çok tutardı ki aralık ayında Kanal'ı geçtiğimiz seyahatte neredeyse ölüyordu. İşkence gördüğü hapis zamanındaki gibi zayıf düşmüştü. Jared ile birlikte yaptıkları dünkü içki ziyafeti bununla aynı kategoride de değildi, bu onu hiçbir şekilde denize karşı dayanıklı yapamazdı.

Kuzeninin Arianna'nın dayanıklılığını ve hızını övdüğü konuşmasını dinlerken, yüzünden kötü anıların geçtiğini görebiliyordum. Yanına gidip kulağına bir şeyler fısıldadım.

"Demir atılmışken bir şey olmuyor değil mi?"

"Bilmiyorum, Sassenach," dedi. Tiksinti duygusuyla gemiye bir göz attı. "Ama sanırım keşfe çıkacağız." Jared çoktan iskeleyi yarılamış, kaptanla selamlaşıyordu. "Eğer yeşile dönersem, bayılmamı önleyebilir misin? Jared'in ayakkabılarının üstüne kusarsam kötü bir izlenim bırakmış olurum."

Rahatlatıcı bir şekilde kolunu sıvazladım. "Endişelenme. Sana güveniyorum."

"Bu sadece laf," dedi yere bakarak.

Gemi seviye olarak ayakkabılarımızın altına geliyordu ama Jamie ve midesi mertçe kendisini temize çıkartmıştı, belki de kaptanın bize ikram ettiği konyak etkili olmuştu.

"İyi bir imalat," dedi Jamie, bardağı hafifçe burnuna doğru tutatken. Gözlerini kapadı ve zengin kokusunu içine çekti. "Portekiz, değil mi?"

Jared keyifle gülümsedi ve kaptanı dirseğiyle dürttü.

"Görüyor musun, Portis? Sana onun doğal bir damak tadı olduğunu söylemiştim! Daha önce sadece bir kere tadına bakmıştı!"

Yanaklarımı ısırmış, Jamie'nin gözlerine bakmaya çekinmiştim. İri, pasaklı görünümlü kaptan canı sıkılmış bir şekilde bakıyor olsa da Jamie'ye bakarak nazikçe gülümsemişti. Üç altın dişi de görünüyordu. Sağlığını taşınabilir bir eşya gibi tutan bir adamdı.

"Genç," dedi. "Fıçı karnını kuru tutuyorsun, değil mi?"

Jamie birden utandı ve sert yüzü birden kızardı. Bir kulağının küpeyle delinmiş olduğunu büyülenmiş bir halde fark ettim.

İskelede yer alan hareketliliğe şöyle bir göz attı, sonra biz daha yudumlarken üç yudumda konyağını bitiren kaptanın bardağına baktı. "Hımm, Portis kamaranı kullanmama izin verir misin? Yeğenim ve eşiyle bir görüşme yapmalıyım da, geminin arkasına yapılan yüklemede bir sorun olabilir, seslerden öyle anlaşılıyor." Bu kurnazca eklenmiş gözlem Kaptan Portis'in dışarı çıkmasına yetmişti.

Jared kapıya doğru bir adım attı ve kaptanın kocaman gövdesinin arkasından dikkatlice kapattı, gelen gürültü oldukça azalmıştı. Kaptanın küçük masasına döndü ve konuşmaya başlamadan önce merasim gereği bardakları yeniden doldurdu. Sonra Jamie'ye ve bana bakıp gülümsedi.

"Böyle bir istekte bulunmam biraz aceleci olacak," diye söze başladı. "Ama iyi bir kaptanın ellerimden geçip gittiğini görüyorum. Gerçek şu ki," – bardağını öyle bir kaldırdı ki içindeki konyağın birkaç damlası kamaranın pirinç kaplı zeminine sıçradı - "bir adama ihtiyacım var." Bardağı Jamie'ye doğrulttu ve sonra dudaklarına götürüp içti.

“İyi bir adama,” diyerek tokuşturdu kadehini. “Hayatım, Moselle bölgesinde yeni bir şaraphane açma fırsatım var. Ama bunun değerlendirmesini yapacak olursam, emrimdekileri bunun için görevlendirme konusunda pek rahat hissetmiediğimi söylemeliyim. Olanakları kendim görmeye ve gelişimlerinde tavsiye vermeye mecburum. Bunun için de birkaç ay gerekli.”

Düşünceli bir şekilde bardağına baktı ve mis kokulu kahverengi sıvıyı döndürmeye başladı. Kokusu bütün kamarayı sarmıştı. Birkaç damladan fazlasını içememiştim ama yine kendimi sersem gibi hissetmeme yetmişti, içkiden dolayı içimi bir heyecan kaplamıştı.

“Kaybetmemek için çok iyi bir fırsat,” dedi Jared. “Rhone bölgesindeki diğer şaraphanelerle iyi bir anlaşma fırsatı da var. Ürünler muhteşem, Paris’te nadiren bulunan şeyler. Tanrım yaz mevsiminde soylular arasında kar tanesi gibi satılır!” Kurnaz siyah gözleri hırstan parlamıştı ama bana bakarken şaka yaptığı belli oluyordu.

“Ama...”

“Ama,” lafını ben tamamladım, “güvenilir biri olmadan burayı bırakamazsın.”

“Güzel ve çekici olduğu kadar zeki de. Seni tebrik ederim, kuzen.” Jamie’ye doğru eğildi, tek kaşı gülünç bir şekilde havaya kalkmıştı.

“Ama itiraf etmeliyim ki bu işe kalkışacağım zaman büyük bir kaybın eşiğinde olduğumu sanıyordum,” dedi ve bardağını masaya koydu. Sanki böyle önemli bir konuda konuşurken bu bardak ciddiyetsizlik yaratıyormuş gibi hissediyordu. “Ama sen St. Anne’den yazıp Paris’e gelmeyi düşündüğünü yazınca…” Bir an tereddütte kaldıktan sonra Jamie’ye gülümsedi, ellerinde tuhaf, hafif bir titreme vardı.

“Seni tanıyorum, genç adam.” Jamie’ye baktı ve onu onaylarcasına başını salladı. “Akıllısın, senin cevabını bir dua gibi beklediğimi belirtmem gerek. Belki de seninle birkaç görüşmeden sonra bu teklifi yapmam gerekirdi.”

Bu iş için uygun olup olmadığını görmek istiyor diye düşündüğüm sırada ifadesiz bir şekilde ona gülümseyiverdim. Gözlerim Jamie’ninkine takılmıştı, tek kaşı seyiriyordu. Bu hafta bizim için teklif haftasıydı. Malına

mülküne el konulmuş bir kanun kaçağı ve şüpheli bir İngiliz casusuna göre fazlasıyla talep gördüğümüzü söyleyebilirdim.

Jared’in teklifi gayet cömertti. Jamie gelecek altı ay boyunca bu Fransız işiyle ilgilenirken, Jared sadece ona maaş vermekle kalmayacak, Paris’teki tüm çalışanlarıyla konağını da bizim emrimize bırakacaktı.

“Bu hiç bir şey, hiçbir şey,” dedi Jamie buna itiraz etmeye kalkışınca. Burnunun ucuna parmağını bastırdı ve bana gülümsedi. “Şarap işinde hoş bayanların akşam yemeği partileri düzenlemesi büyük bir erdem sayılır, kuzen. Müşterilerine bir şarabı tattırdın mı ne kadar satacağını tahmin bile edemezsin.” Kararlılıkla başını sallıyordu.

Paris sosyetesine akşam yemeği düzenleme fikri aslında kulağa hoş geliyordu. Jamie bana bakıyordu, tek kaşını soru sorarcasına kaldırmıştı. Zorlukla yutkundum ve gülümseyerek ona bakıp başımı onaylarcasına salladım. Bu iyi bir teklifti. Böyle bir işi yönetmek için kendini cesaretli hissediyorsa, benim tek yapmam gereken şey akşam yemeği düzenlemek ve Fransızcamı daha akıcı bir hale getirmekti.

“Önemli değil,” diye mırıldandım. Jared zaten benim onayıma garanti gözüyle bakıyordu, siyah gözleri Jamie’ye dikilmişti.

“Ve sonra, sanırım bu kuruluş için bazı ihtiyaçların da olacak.”

Jamie hafifçe gülümsedi, bunun üzerine Jared kısa bir kahkaha atıp tekrar konyak bardağını aldı. Su bardağına konyaklarımızı almış ve büyük bir hazla yudumlamaya başlamıştık.

“Haydi şerefe!” dedi. “Birlikteliğimize, kuzen ve majestelerine!” Konyak bardağını saygıyla kaldırıp gösterişli bir şekilde su bardağının üstünden geçirdi ve dudaklarına götürdü.

Bu tuhaf davranışı şaşırmış bir halde izlemiştim ama Jamie’nin Jared’e gülümseyişinden bunun onun için bir şeyler ifade ettiği belli oluyordu. O da bardağını aldı ve suyun üstünden geçirdi.

“Majestelerine,” diye tekrarladı. Sonra şaşkınlıkla ona baktığımı gördü ve açıklama yapma gereği duydu. “Su üstündeki majestelerine, Sassenach.”

“Ne?” dedim şaşkınlıkla ama sonra ne demek olduğunu anladım. “Ah!” Su üstündeki kral -Kral James. Bu az da olsa Jamie ile benim Paris’te bulunmamızda herkesin bir payı olduğunu gösteriyordu, yani bütün bunlar pek de rastlantı sayılmazdı.

Eğer Jared da bir James yanlısıysa, Baş Rahip Alexander ile yazışması rastlantıdan da öte olmalıydı. Jamie’nin bizim gelişimizi haber veren mektubu Alexander’ın tanıdığı biriyle buluşmamızı sağlamıştı, bu da Kral James’in komisyonu olduğunu da açıklıyordu. Bizim Paris’te bulunmamız aynı zamanda Jared’in kendi planlarıyla da uyuşuyordu ve sonuç olarak bu daha iyiydi. Jacobitelerin karmaşık iletişim sistemine minnettarlık duyarak kendi bardağımı havaya kaldırdım ve karşı sulardaki Majesteleriyle bizim yeni ortağımız Jared için içtim.

Jared ve Jamie sonradan iş için konuşmaya dalmışlardı, kafa kafaya vermiş, mürekkepli kâğıtları, yükleme manifestolarını ve faturaları inceliyorlardı. Küçük kabin, tütün, konyak ve pis denizci kokularıyla dolmuştu ve bende hafif bir mide bulantısı başlamıştı. Burada durmama gerek kalmadığını görerek sessizce ayağa kalkıp güverteye doğru ilerlemeye başladım.

Arka bölmede hâlâ devam eden tartışmadan dikkatli olarak kaçınmaya çalışmış ve halat makaraların olduğu, bağlı olduklarını düşündüğüm şeylerin, yuvarlanmış kumaş toplarının içinden geminin ön tarafındaki sessiz bir köşeye gelmiştim. Buradan limanı tamamen görebiliyordum.

Küpeşteye karşı bir sandığın üstünde oturmuş, tuzlu rüzgâr kokusunun, gemideki mayhoş balık kokusunun ve limanın keyfini çıkartıyordum. Hava hâlâ soğuktu ama pelerinimin beni sıkı sıkı sarmasından dolayı yeterince sıcaktım. Gemi yavaşça sallanıyor, gelgitler artıyordu. İskele direklerinin yanındaki yosunların kalktığını, girdap gibi döndüklerini, aralarındaki küçük siyah midyeleri engellediklerini görebiliyordum.

Midye düşüncesi bana bir önceki akşam yemeğinde yediğim buharda pişmiş tereyağlı midyeleri hatırlatmıştı, birden açlıktan öleceğimi sandım. Hamileliğin bu olağandışı zıtlığı sindirim sistemimi devamlı göz önünde tutmama sebep oluyordu. Eğer midem bulanmıyorsa kurt gibi acıkmış oluyordum. Yemek düşüncesi aklıma midyeleri getirmişti, Jared’in ima ettiği eğlence dolgunluğuna geri dönmüştüm. Akşam yemeği partileri...

İskoçya'yı kurtarmak için tuhaf bir başlangıç gibi görünüyordu ama yine de daha iyi bir şey düşünemiyordum.

Charles Stuart ile en azından bir akşam yemeğinde aynı masada olursak, gözümü ondan ayırmayacaktım. Düşüncesi bile gülmeme yetmişti. Eğer İskoçya'ya bir gemi yollayacağının işaretini verirse belki çorbasına bir şeyler damlatabilirdim.

Belki bu o kadar da komik değildi. Bu bana Geillis Duncan'ı hatırlattı, yüzümdeki gülümseme nasıl da soluvermişti. Cranesmuir'deki vekil hâkimin eşi, bir ziyafette eşinin yemeğine toz siyanür dökerek ölümüne sebep olmuştu. Bu olaydan sonra cadı olarak suçlanmış, ben onunlayken de tutuklanmıştı. Duruşmaya kendi başıma gitmiştim. Jamie'nin beni kurtardığı duruşma. Cranesmuir'de hırsızların tıkıldığı o soğuk karanlık delikte geçirilen birkaç günün anısı hâlâ tazeliğini koruyordu. Birden esen rüzgârın soğuduğunu hissetim.

Titriyordum, bir ürpertiden başka bir şey değildi. Kendimi Geillis Duncan'ı düşünmekten alıkoyamıyordum. Kim olduğu çok etkiliydi. O da bir Jacobite'dı, Stuart'ı destekleyenlerden biriydi, deli damgasından daha fazlasını duymuştu. Daha kötüsü ise onun da benim gibi taşlardan gelmiş olmasıydı.

Bende olduğu gibi onun da geçmişe kazayla mı yoksa kasten mi gelip gelmediğini bilmiyordum. Tam olarak nereden geldiğini de bilmiyordum. Ama onu en son gördüğümde, onu yakılmaya mahkûm eden hâkimlere karşı gelen çığlıklar atan uzun boylu, güzel bir kadındı. Kolları yükseğe bağlanmış ve bir aşı izini açığa vuran halkası görünmüştü. Ben de derhal kolumun üstünde bulunan pürüzlü yuvarlağı hissetmiştim, pelerinimin altında duruyordu, Birden bedenimi yeni bir titreme kaplamıştı.

Yan iskelede büyüyen karmaşayla bu kötü anılarımdan sıyrılıverdim. Bir geminin iskelesinde adamlar toplanmıştı, bağrışmalar ve itişmeler de vardı. Kavga değildi. Kalabalık, yoldan iskelenin sonundaki büyük bir deponun kapısına doğru yığılıyordu. Israrla itiş kakışlarla ilerliyorlardı.

Birden Jamie arkamda beliriverdi ve onu Jared takip etti. Aşağıdaki kalabalığa bakıyordu. Bağrışları pür dikkat dinlediğim için onların geldiklerini duymamıştım.

“Bu ne?” diye sordum ve Jamie’nin göğsüne yaslandım. Ayağımızın altındaki geminin artan sallanmasına karşı kendimi desteklemeye çalışıyordum. Kokusunu rahatlıkla içime çekebiliyordum. Otelde banyo yapmıştı ve güneşle toza rağmen hâlâ temiz ve sıcaktı. Kokuyu keskin bir şekilde almak hamileliğin diğer bir etkisiydi. Bunca pislik ve liman kokusunun içinde bile onun kokusunu alabiliyordum, bir kalabalığın içindeki tek bir sesi duyar gibi.

“Bilmiyorum. Diğer gemilerde sorun var gibi görünüyor.” Aşağı indi ve dengemi sağlamak için dirseğimi tuttu. Jared döndü ve boğuk Fransızcasıyla yakınındaki denizciye bağırdı. Adam hemen küpeştenin üstünden atladı ve halatı bağladı, katranlı örgülü saçları suya sarkıyordu. Adamın kalabalığa karışmasını, teknedeki diğer denizciyi dürtmesini, el kol hareketleriyle tamamlanan cevabı almasını izliyorduk.

Jared’in kaşları çatılmıştı, örgülü saçlı adam yine iskeledeki kalabalığa karışmıştı. Denizci ona kalın Fransız aksanıyla pek anlayamadığım bir şeyler söylemişti. Birkaç kelimelik konuşmadan sonra Jared etrafta dolanıp yanıma geldi ve elini küpeşteye dayadı.

“Patagonia gemisinde bir hastalık olduğunu söylüyor.”

“Ne tür bir hastalıkmış?” Yanımda ilaç çantamı getirmemiştim bu yüzden yapabileceğim fazla bir şey yoktu ama yine de merak ediyordum. Jared endişeli ve mutsuz bakıyordu.

“Çiçek hastalığı olmasından korkuyorlar ama tam da emin değiller. İskele ve liman müfettişi çağrılmış.”

“Bir bakmamı ister misin?” diye önerdim. “En azından bulaşıcı hastalık olup olmadığını söyleyebilirim.”

Jared’in kaşları zayıf siyah saçlarının altında kaybolmuştu. Jamie sıkılgan bir şekilde bakıyordu.

“Eşim iyi bir hekim olarak bilinir, kuzen,” diye açıkladı ama sonra bana dönüp kafasını hayır der gibi salladı.

“Hayır, Sassenach, Bu pek güvenli olmaz.”

Patagonia’nin iskelesini rahatlıkla görebiliyordum. Toplanan kalabalık şimdi birden geriye çekilmişti, itip kakıyorlar ve birbirlerinin ayaklarına basıyorlardı. İki denizci güverteden aşağıya inmişti, aralarında bir sedye gibi uzun bir yelken tutuyorlardı. Beyaz kumaş taşıdıkları adamın ağırlığının altında aşağıya sarkıyordu ve geçici hamaktan güneş yanığı bir kol sallanıyordu.

Denizciler burunlarını ve ağızlarını kapatmak için birer bez parçası bağlamışlardı, yüzlerini sedyeden uzak tutuyorlar, birbirlerine homurdanırken başlarını geri çekiyorlardı, parçalara ayrılmış uzun tahta üzerinde sorumlulukları için önlem alıyorlardı. Bir çift, büyülenmiş kalabalığın gürültüsünün arasından geçti ve deponun yanında kayboldu.

Ani bir kararla döndüm ve Arianna iskelesine doğru ilerlemeye başladım.

“Endişelenme,” dedim Jamie’ye arkamı dönerek. “Eğer bir çiçek hastalığıysa, bununla başa çıkarım.” Beni duyan denizcilerden biri durdu ve bana baktı, ben de gülümseyip yanından geçtim.

Kalabalık hâlâ oradaydı, itişler kakışlar artık bitmişti, bu yüzden denizci topluluğu arasından yolumu bulup aralarına karışmam o kadar zor olmamıştı. Çoğu aralarından geçerken kaşlarını çatıp bana bakmıştı. Depo artık kullanılmıyordu. Büyük odayı ne balya ne fıçılar dolduruyordu ama testere, kereste, isli et ve balık kokuları diğer kokular arasından ayırt edilebiliyordu. Hasta adam kapının yanına bırakılmıştı, saman yığının üstünde yatıyordu. Ben içeri girdiğimde onu getirenler dışarı çıkmışlardı, zaten çıkmak için pek hevesli görünüyorlardı.

Dikkatlice yanına yaklaşıp birkaç adım ötesinde durdum. Ateşten yanıyordu, derisi koyu kırmızı, beyaz bir apseyle kabuk bağlamıştı. İnliyor, başını bir yandan diğer yana çevirip duruyordu, su ister gibi ağzını aralıyordu.

“Biraz su getirin,” dedim yanındaki denizcilerden birine.

Hasta adamın yanına diz çöküp oturdum ve kirli gömleğini açtım. Tiksindirici şekilde pis kokuyordu. Muhtemelen hiç temizlenmemişti, kendi pisliği içinde yatmasına izin vermişlerdi. Arkadaşları ona dokunmaya korkmuş olmalıydılar. Kolları temizdi ama apseler göğsünü ve karnını sarmıştı, derisi ateş gibi yanıyordu.

Adamı incelerken Jamie içeriye girmişti yanında Jared de vardı. Onlarla birlikte altın çapul memur kıyafetli kısa boylu armut biçimli bir adam ve iki adam daha gelmişti, biri kıyafetlerinden anlaşıldığı üzere soylu ya da zengin burjuvalardandı, diğeri ise uzun boylu temiz orta sınıf bir denizciydi. Muhtemelen felaket gemisinin kaptanıydı.

Görünen ortadaydı. Daha önceleri birçok kez çiçek hastalığıyla karşılaşmıştım, dünyanın gelişmemiş bölgelerinde... İyi bir arkeolog olan amcam Lamb ilk yıllarımda beni oralara götürmüştü. Bu cinste kanama yoktu, genelde hastalık böbreklere vurduğu zaman kanama olurdu ama diğer yandan klasik belirtilerin hepsini taşıyordu.

“Korkarım çiçek hastalığı,” dedim.

Patagonia’nın kaptanı acı içinde bir ses çıkardı ve bana doğru bir adım attı. Yüzünü buruşturmuş, elini bana vuracakmış gibi havaya kaldırmıştı.

“Hayır!” diye bağırdı. “Aptal kadın! Kaltak! Femme sans cervelle! Beni mahvetmek mi istiyorsun?”

Son sözü Jamie’nin boğazına yapışmasıyla yarıda kalmıştı. Diğer eliyle de adamın gömleğini sıkı sıkı tutuyordu, adamın ayakları havaya kalkmıştı.

“Eşime karşı saygılı bir tavır takınmanızı öneririm, Mösyö,” dedi Jamie. Yüzü moraran kaptan kesik kesik başını sallayınca Jamie onu yere bıraktı. Bir adım geriye çekildi, nefes darlığı çekiyordu. Arkadaşının yanına gidip boğazını ovalamaya başladı.

Kısa boylu şişman müfettiş hasta adamın üstüne dikkatlice eğildi, onun yaptığı gibi büyük baharat topunu burnuna tuttu. Dışarıdaki gürültü birden kesilmişti, başka bir sedyenin içeri girmesi için deponun kapısından geri çekilmişlerdi.

Önümüzdeki adam birden oturunca küçük müfettiş öyle irkildi ki neredeyse düşecekti. Adam depoya şöyle bir baktı, sonra gözleri döndü ve saman yığınlarının üstüne düştü. Ölmemişti ama sonuç yine aynıydı.

“Öldü,” dedim.

Baharat topuyla saygınlığını yeniden toplayan küçük müfettiş bir adım daha attı ve hasta adama baktı. “Çiçek hastalığı. Bayan haklı. Üzgünüm,

Mösyö le Comte ama yasayı bilirsiniz, herkese eşit davranır.”.

Adam derin bir nefes alıp bana baktı. Sinirli görünüyordu sonra başını müfettişe çevirdi.

“Eminim, bu halledilebilir, Mösyö Pamplemousse. Yalnız görüşebilir miyiz…” Baş kalfanın terk edilmiş barakasını işaret etti, büyük binanın içinde yer alan küçük bir yerdi. İyi elbiseli soylu adam Mösyö le Comte, zayıf, biraz kısa, kalın kaşlı ve ince dudaklı bir adamdı. İşlerini bu yolla hallettiği her halinden anlaşılıyordu.

Ama küçük müfettiş geriledi ve ellerini öne doğru uzattı. Sanki kendini savunmaya geçmişti.

“Non, Mösyö le Comte,” demişti. “Je le regrette, mais c’est impossible… Bu olamaz. Birçok kişi zaten bunu öğrendi. Haberler şimdiye kadar bütün iskeleye yayılmıştır.” Çaresiz bir şekilde Jamie ve Jared’e baktı, sonra da belli belirsiz deponun kapısını işaret etti. Öğleden sonra güneşinin etkisiyle altın bir nurla çevrelenmiş izleyiciler gölge gibi görünüyorlardı.

“Hayır,” dedi yeniden, tombik yüzü bir çözüm bulmanın etkisiyle sertleşmişti. “Beni bağışlayın, Mösyö, Madam,” diye ekledi. Sanki beni ilk kez görüyormuş gibiydi. “Şimdi gidip geminin tahribat işlemlerini halletmek zorundayım.”

Kaptanın bu sözünde tıkanmış bir feryat gizliydi. Daha sonra uzaklaşıp binadan aceleyle çıktı.

Havada bir gerginlik vardı. Mösyö le Comte ve kaptanı bana bakınca, Jamie de onlara tehditkâr bir bakış attı.

Kont bana doğru bir adım attı, gözleri öfkeden parlıyordu. “Ne yaptığınızın farkında mısınız?” diye homurdandı. “Bugün yaptığınızın hesabını ödeyeceksiniz!”

Birden Jamie Kont’a doğru döndü ama Jared ondan önce davranarak Jamie’nin kolundan tuttu ve beni de kapıya yöneltti. Yaralı kaptana da anlaşılmayan bir şeyler fısıldamıştı, kaptan da cevap olarak sadece başını sallamakla yetinmişti.

“Zavallı herif,” dedi Jared başını iki yana sallayarak. İskele soğuktu, serin rüzgâr demirlenmiş gemileri sallıyordu. Jared suratını ekşitti ve tuhaf kırmızı bir rengi olan yelken bezinden mendilini cebinden çıkarttı, “Haydi, bayan bir taverna bulalım. Bir şeyler içmek istiyorum.”

İskele sahilinde bir tavernanın üst katına yerleştik, masada bir sürahi şarap vardı. Jared bir sandalyeye çökmüş kendi kendine eğleniyor, sesli şekilde iç geçiriyordu.

“Tanrım, ne şans ama!” Bardağını bol miktarda şarap doldurmuş ve bir dikişte içmişti, şimdi yeniden şarap dolduruyordu. Ona baktığımı görünce sırıtıp sürahiyi bana doğru itti.

“Hayatım, şarap var,” dedi. “Tozu temizlemek için yeterince içki var. Tadına bakmadan hemen bir dikişte iç.” Kendi tavsiyesine uyarak bardağını boşalttı ve sürahiye yeniden uzandı. Jamie’ye bir gün önce ne olduğunu anlamaya başlamıştım.

“İyi şans mı yoksa kötü şans mı?” diye sordum, endişeliydim. Cevabın “kötü” olmasını bekliyordum ama küçük tüccarın neşeli havasının, güçlü akü asidini andıran kırmızı şarap yüzünden olduğu belliydi. Kendi bardağımı aldım, azı dişimin minesine zarar vermemesini umuyordum.

“Aziz Germain için kötü ama benim için iyi,” dedi kısaca ve sandalyesinden kalkıp pencereden dışarı baktı.

“Güzel,” dedi memnuniyetle ve tekrar sandalyesine yeniden oturdu. “Güneş doğana kadar şarapları boşaltıp depoya taşıyacaklar.”

Jamie sandalyesinin arkasına yaslanmış, tek kaşı havada dudağında bir gülümsemeyle kuzenini inceliyordu.

“Mösyö le Comte ve Aziz Germain’inin içkilerini de alacak mıyız kuzen?”

Ağzı kulaklarına varan bir sırıtış alt çenesindeki iki altın dişin ortaya çıkmasına sebep olmuş ve bu Jared’ı korsan gibi göstermişti.

“En iyisi eski liman Pinhao’dan,” dedi neşeyle. “Ona bir servet kazandırır. Üzüm hasadının yarısı Noval bağından ve artık bu yıl onun işine yaramayacak.”

“Ve sanırım Noval’ın diğer yarısı da senin depona yüklenecek.” Keyfinin sebebini anlamaya başlamıştım.

“Aynen!” Jared kıkırdamaya başladı, bu düşünceye dört elle sarıldığı belliydi. “Paris’te neyin satacağını biliyor musun?” dedi masaya bardağını koyarken. “Sınırlı sayıda mal olacak ve ben de tekel olacağım. Tanrım, yılın kazancı olacak!”

Ayağa kalktım ve pencereden dışarı baktım. Arianna demirliydi, yükler arka güverteden dikkatlice boşaltılıyor ve kasalara koyuluyordu. Seyahat için hazırlıklar son hızıyla devam ediyordu.

“Neşenizi bölmek istemem ama ,” dedim çekingen bir ses tonuyla. “Senin yüklemenin de Aziz Germain nakliyatının yeriyle aynı olduğunu mu söylemiştin?”

“Evet, söyledim,” dedi Jared ve yanıma geldi, gözlerini kısmış aşağıdaki işçi kafilesine bakıyordu. “Noval İspanya ve Portekiz’in en iyi nakliyatını yapar. Bütün şişelemeyi alabilirim ama merkezi alamam. Ne oldu ki?”

“Eğer gemiler aynı yerden geliyorsa senin denizcilerinin de çiçek hastalığına yakalanma olasılığı yüksek,” dedim.

Bu düşünce Jared’ın şaraptan kızarmış yanaklarının renginin kaçmasına sebep oldu ve şifa niyetine bir yudum daha aldı.

“Tanrım!” dedi ve içki koyduğu bardağına uzandı. “Ama bunu hallederim diye düşünüyorum,” dedi kendine güvendiğini gösteren bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak. “İskelenin yarısı zaten boşaltıldı. Ama en iyisi gidip kaptanla konuşmak,” dedi kaşlarını çatarak. “Yükleme biter bitmez paralarını vermesini söyleyeceğim ve kim hasta görünüyorsa maaşlarını alıp gitmelerine izin vereceğim.” Kararlı bir şekilde dönüp odanın kapısına yöneldi ve sonra da bir an için kapıda durup omzunun üstünden, “Yemek siparişini verin!” dedi gözden kaybolmadan önce.

Aklı karışık bir halde hiç elini sürmediği içkisine bakan Jamie’ye döndüm.

“Bunu yapmamalı!” dedim. “Eğer güvertesinde çiçek hastalığı varsa, adamlarının gitmesine izin vererek bütün şehre salgının yayılmasına sebep olacak.”

Jamie yavaşça kafasını salladı.

"Sanırım böyle bir şey yapmamasını ummaktan başka çaremiz yok," dedi kibar bir ses tonuyla.

Kapıya yöneldim. "Ama… Bir şey yapmayacak mıyız? En azından bu adamlara bir bakayım. Ve diğer gemideki denizcilere de ne yapmaları gerektiğini anlatayım…"

"Sassenach." Derinden gelen sesi hâlâ sakindi ama beni uyardığı her halinden belli oluyordu.

"Ne?" Arkamı döndüğümde onu önüne eğilmiş bir vaziyette buldum, bardağının üstünden dikkatlice bana bakıyordu. Konuşmadan önce bir dakika boyunca düşünceli bir halde bana bakmaya devam etti.

"Yapmamız gereken şeyin önemli olduğunu düşünüyor musun, Sassenach?"

Elim kapının tokmağından düşüverdi.

"Stuartların İskoçya'da başlatacakları ayaklanmayı durdurma olayını mı? Evet, tabii ki de. Neden sordun?"

Başını salladı, küçük bir öğrencisiyle uğraşan sabırlı bir öğretmen gibiydi.

"Evet, eğer öyleyse Jared gelene kadar buraya gelir oturur ve benimle birlikte şarap içersin. Eğer öyle değilse…" Durdu ve derin bir nefes verdi.

"Eğer öyle değilse, denizciler ve tüccarlarla dolu olan iskeleye inersin ve onlar kadının gemiye kötü şans getirdiğini düşünürler. Zaten daha şimdiden senin Aziz Germain'in gemisini lanetlediğin hakkında dedikodu yaymaya başlamışlardır, oraya gider onlara ne yapmaları gerektiğini anlatırsın. Neyse ki, senin boğazını kesip limandan fırlatmadan önce ve tabii ki senden sonra da beni, korkularından sana tecavüz etmeye kalkmayacaklardır, elbette eğer ilk önce Aziz Germain seni boğmak istemezse. Adamın sana nasıl baktığını görmedin mi?"

Masaya geri dönüp oturdum.

"Gördüm," dedim. "Ama yapabilir mi? Yapamaz…"

Jamie kaşını kaldırdı ve bir bardak şarabı önüme koydu.

“Yapabilir ve eğer erkek olsaydın şimdiye kadar çoktan yapmıştı. Tanrı aşkına, Sassenach, adamın yıllık gelirine mal oldun! Eğer liman müfettişine bütün şahitlerin önünde çiçek hastalığını söylemeseydin birkaç rüşvetle bu konu halledilebilirdi. Jared’ın bizi buraya apar topar getirmesinin sebebi ne sanıyorsun? Kaliteli içki içmemiz için mi?”

Dudaklarımın gerildiğini hissettim, sanki sürahiden yakıcı bir içki içmiştim.

“Yani demek istediğin… Tehlikede miyiz?”

Arkasına yaslandı ve başını salladı.

“Şimdi anladın,” dedi kibarca. “Jared’ın sana tehlikeden bahsedeceğini sanmıyorum. Mürettebatını görme bahanesiyle bizi korumak için birkaç adam ayarlamaya gittiğini umuyorum. O yeterince güvende ve herkes onu tanıyor, mürettebatı ve işçileri de dışarıda.”

Ellerimi diken diken olan koluma sürtmeye başlamıştım. Şömine de neşeli bir ateş vardı, oda yeterince sıcaktı ama ben üşüyordum.

“Kont St. Germain hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?” Jamie’den şüphem yoktu ama onun bu adamı nerden tanıdığını merak etmiştim.

Jamie şarabından küçük bir yudum aldı ama suratını buruşturarak tekrar masanın üzerine bıraktı.

“Paris’te yaşadığım zamanlarda onunla ilgili birkaç şey duymuştum. Zaten Jared dün beni birkaç kez onunla ilgili uyarmıştı. Jared’ın Paris’teki baş rakibiydi.”

Dirseklerimi hurdası çıkmış masaya dayadım ve yanaklarımı ellerimin arasına aldım.

“Her şeyi berbat ettim, değil mi?” dedim pişmanlıkla. “İyi bir başlangıç yapmana engel oldum.”

Gülümsedi ve yerinden kalkıp arkama gelerek kollarıyla beni sardı. Açıklamalarından dolayı hâlâ gergindim ama arkamda onun güçlü bedenini

hissetmek iyi gelmişti. Alnımdan nazikçe öptü.

"Endişelenme, Sassenach," dedi. "Kendi başımın çaresine bakabilirim. Sana da dikkat edeceğim ve sen de izin vereceksin." Onu başımla onayladım ve sonra göğsüne dayandım.

"İzin veriyorum," dedi. "Le Havre halkı çiçek hastalığıyla kendileri başa çıkmak zorunda kalacak."

Jared neredeyse bir saat sonra gelmişti, kulakları soğuktan kızarmıştı ama boğazı yırtılmamıştı, korkulacak bir şey yok gibi görünüyordu. Onu gördüğüme sevinmiştim.

"Her şey yolunda," dedi, gözlerinin içi gülüyordu. "Hiçbir şey yok, sadece iskorbüt, ishal ve titreme, çiçek hastalığı yok." Etrafına baktı ve sabırsızlıkla ellerini birbirine sürtmeye başladı. "Yemek nerede?"

Yanakları rüzgârdan kızarmıştı, neşeli görünüyordu. Açıkçası adam öldürmeyi bile rekabete dönüştüren rakipleriyle uğraşmak bu tüccar için günlük bir işti.

Daha sonra Jared yemek siparişi verdi, yanında kendi mağazası için gönderilen harika bir şarap getirmişti. Yemekten sonra Jamie ile birlikte Fransız tüccarlarla nasıl başa çıkılacağı üzerine bir konuşmaya daldılar.

"Eşkiyalar," dedi. "Her Jackobite, sana bakar bakmaz seni arkandan hançerlemek ister. Pis hırsızlar. Onlara sakın güvenme. Ve soylulara kesinlikle kredi verme."

Jared'ın koruma için aşağıda iki adam bırakmasına rağmen hâlâ az da olsa endişeliydim. Yemekten sonra pencerenin yanına geçtim ve rıhtıma gelip gidenleri izlemeye başladım. Dışarıyı izlemem çok da iyi değil, diye düşünüyordum. Rıhtımdaki gördüğüm herkese suikastçı gözüyle bakıyordum.

Bulutlar limanın üstünü örtmeye başlamıştı. Bu gece yine kar yağacaktı. Sığda duran tekneler artan rüzgârda sallanıyorlardı. Liman güneş batarken bir an soluk yeşil rengine bürünmüştü.

Hava karardıkça koşuşturmalar da sakinleşmişti, işçiler evlerine doğru yol almaya başlamışlardı. Ama yine de çok tenha sayılmazdı. Bahtsız

Patagonia’nin etrafında küçük bir kalabalık toplanmıştı. Bazı üniformalı adamlar iskelenin ayağını bir şeritle çevreliyorlardı. Şüphesiz yüklerin çıkmasını ya da getirilmesini önlemeye çalışıyorlardı. Jared mürettebattaki sağlıklı kişilerin kıyıya çıkmasına izin verildiğini söylemişti ama gemide giydikleri hiçbir kıyafeti götürmelerine izin verilmemişti.

“Almanların altında olmaktan daha iyidir,” dedi, çenesinde çıkmaya başlayan kirli sakalını kabaca kaşırken. “İskeleye yanaşan bir gemi salgın hastalıklı olarak biliniyorsa, lanet olası Hollandalılar denizcileri kıyıya çıplak bırakırlar.”

“Kıyıya geldiklerinde kıyafet için ne yapıyorlar peki?” diye sordum.

“Bilmiyorum,” dedi Jared dalgın bir halde. “Ama birkaç adım sonra bir genelev bulduklarında affınıza sığınmalarına gerek kalacağını sanmıyorum, hayatım,” diye ekledi tereddütle. Sonra birden bir bayanla konuştuğunun farkına vardı.

Mahcubiyetini örtmeye çalıştı ve ayağa kalkıp camdan bakmak için yanıma geldi.

“Ah,” dedi. “Gemiyi yakmak için hazırlanıyorlar.”

Çekme halatları ölüme mahkûm olan Patagonia’nın etrafına sarılmıştı ve kürekçilerin kullandığı bir dizi küçük kayık hazır bir şekilde işaret bekliyorlardı. İşaret günün ölü ışığında bile altın sakalı görünen liman müfettişi tarafından verilecekti. Bir müddet sonra bağırdı ve bir semafor gibi ellerini başının üstünde bir ileri bir geri sallamaya başladı.

Bağırması kayık ve kürek gemilerinin kaptanlarına da ulaşmıştı. Halatlar yavaşça sudan çekiliyordu. Halatlar gerginleştikçe sessizlik çöken iskelede sesi duyulan su çıkardığı sesle ağır kendiri yıkıyordu. Kayıklardaki bağrışlar sadece bir sesten ibaretti. Ölüme mahkûm edilmiş geminin çıtırdayışları karanlık iskelede bir ürpertiye dönüşmüş ve rüzgâr, onun kısa yolculuğuna çıkarken çıkardığı inleme seslerini gizlemişti.

Gemi iskelenin ortasına çekilmişti, diğer gemilerden oldukça uzaktaydı. Güvertesine benzin dökülmüş, halatlar çıkarılmış, kürek gemileri çekilmişti. Liman müfettişinin küçük yuvarlak bedeni onu taşıyan botun üstünde ayağa kalkmıştı.

Kolunu geriye çekip meşaleyi fırlattığında arkasındaki kürekçi geriye yaslandı. Ağır sopa, benzine bulanmış bir bezle sarılmıştı, üzerindeki ateş mavi bir pırıltı halindeydi, sopa döne döne gitti ve sonunda küpeştenin arkasına düştü. Liman müfettişi etkisini beklemeden, küreklere asılan kürekçiye deli gibi el kol hareketleri yapmaya başlamıştı. En sonunda küçük kayık karanlık sulara karıştı.

Uzun bir müddet, hiçbir şey olmadı ama sonra iskelede sessiz duran kalabalık mırıldanmaya başlamıştı. Jamie'nin soluk yüzünü pencerenin camında benim yansımamın üzerinde görebiliyordum. Cam soğuktu ve nefesimizle çabucak buğulanıyordu; pelerinimin kenarıyla hemen onu siliyordum.

"Orada," dedi Jamie, sesi yumuşaktı. Alevler küpeştenin arkasında birden parlayıvermişti. Sonra titrek ışık, çarmığa sıçradı. Gökyüzüne doğru turuncu-kırmızı çizgiler yükseliyordu. Alevler, benzinle ıslanmış küpeştede adeta dans ediyordu, sonra bir tanesi yelkene sıçradı ve onu alevlere boğdu.

Bir dakikadan kısa bir sürede, mizananın direği ve ana yelken açılmış, alevler demirlerine doğru ilerlemeye başlamıştı. Alevler hızla her yeri sardı.

"Şimdi," dedi Jared birden. "Merdivenlere inelim. Bir dakika içinde tam tutuşma başlar, şimdi uzaklaşmak için en iyi zaman. Kimse bizi fark etmez."

Jared haklıydı. Tavernanın kapısından dikkatlice çıkarken Jared'ın yanındaki iki adam bize yardım ettiler. Kendi denizcileriydi ve silahlıydılar ama kimse bizim varlığımızı fark etmemişti. Herkes iskeleye dönmüştü. Patagonia'nın üst katı şimdi görünüyordu, siyah iskelet dalga dalga yayılan alevler içinde kaybolmaya başlamıştı. Peş peşe patlamalar meydana geliyordu, sesler öyle yakından geliyordu ki sanki silahlı bir çatışma vardı. Sonunda geminin ortasında kıvılcım pınarına dönüşen müthiş bir patlama meydana geldi ve keresteler yanmaya başladı.

"Haydi, gidelim." Jamie'nin eli kolumu tutuyordu. Jared'ı takip ediyorduk, iki denizci de bizi kolluyordu. Rıhtımdan kaçmıştık, sanki gizlice yangını başlatan bizdik.

7
Kral İle Görüşme

Jared'ın Paris'teki evi Rue Tremoulins'deydi. İyi bir bölgeydi. Taş yüzlü evler, üç, dört veya beş kattan oluşuyordu ve dip dibe duruyorlardı. Bazı yerlerde kendi alanında tek başına duran evler de vardı ama atletik bir hırsız hiç zorluk çekmeden damdan dama atlayarak kaçabilirdi.

"Hımm," dedi Murtagh, Jared'in evini dikkatle incelerken. "Kendi pansiyonumu kendim bulurum."

"Başını sokacak nezih bir çatı bulmak sinirlerini geriyorsa, sen ahırda da uyuyabilirsin," diye önerdi Jamie. Küçük somurtkan vaftiz babasına sırıtıyordu. "İstediklerini gümüş bir tepside getirecek bir uşağımız var."

Evin içi şık ve rahat mobilyalarla döşenmişti, diğer soylu ve varlıklı burjuvaların evleriyle kıyaslama yaptığımda burası oldukça sadeydi. Sanırım bunun sebebi evin bir hanımının olmamasıydı. Jared hiç evlenmemişti.

"Şey, onun bir metresi vardı, tabii," diye açıklamıştı Jamie kuzeninin özel hayatı ile ilgili sorular sormaya başladığım zaman.

"Ah, tabii," diye mırıldandım.

"Ama kadın evliydi. Jared bana bir iş adamının gönül işlerinin bekâr bir bayanla olmaması gerektiğini çünkü hem masraf hem de zaman açısından çok istekleri olduğunu söylemişti. Ve eğer onlardan biriyle evlenirsen, paranı tüketirler ve seni de en sonunda çulsuz bir şekilde ortada bırakırlarmış."

"Bu yararlı tavsiyeden sonra senin evliliğin hakkında ne düşünüyor peki?"

Jamie güldü. "Şey, benim param yok o yüzden böyle olması zor. Senin çok zarif olduğunu düşünüyor ve benim de sana yeni bir elbise almam gerektiğini."

Elma yeşili kadife eteğime baktım, giyilmek için biraz fazla eskiydi.

“Sanırım evet,” diye onayladım onu. “Yakında yatak çarşafına sarılmak zorunda kalacağım, şimdiden belimi sıkmaya başladı.”

“Başka nerelerden sıkıyor?” diye sordu sırıtarak. “İştahın yerine geldi, değil mi Sassenach?”

“Sersem,” dedim buz gibi bir sesle. “Sen de çok iyi biliyorsun ki Annabelle MacRannoch normal bir bedene ve kürek gibi bir şekle sahip ama ben öyle değilim.”

“Evet, değilsin,” derken gözlerinde minnettarlık hissi vardı. “Tanrı’ya şükürler olsun.” Sonra da kalçalarımı okşamaya başladı.

“Bu sabah hesap defterlerine bakmak için Jared ile birlikte mağazaya gideceğim, sonra da birkaç müşteriyi arayacağız. Kendi başına kalabilirsin, değil mi?”

“Evet, tabii ki,” dedim. “Ben de biraz evi inceler, hizmetçilerle tanışırım.” Geçen öğlen geldiğimizde toplu halde tanışmıştım, odamızda sadece basit bir yemek yemiştik ve sadece yemekleri getiren uşağı, sabahları perdeleri açıp ateşi yakan ve lazımlığı götüren hizmetçiyi görmüştüm. Birden hizmetkâr düşüncesi biraz cesaretimi kırdı ama bunun emir eri ve yardımcı hemşireleri yönlendirmekten farksız olduğunu düşünerek kendime geldim. Daha önce 1943 yılında Fransız savaş alanı merkezinde kıdemli hemşire olarak çalışmıştım.

Jamie’nin gidişinden sonra, kendime çeki düzen vermek için odama çekildim. Eğer Jared benim akşam yemeği düzenlemem gerektiği konusunda ciddiyse, bu işe yeni bir elbiseyle başlamam gerekiyordu.

İlaç çantamın yan cebinde yıpranmış bir söğüt dalı vardı, dişlerimi bununla temizliyordum. Bir tanesini aldım ve dişlerimi temizlemeye başladım, bir yandan da bizi buraya getiren şaşırtıcı yazgıyı düşünüyordum.

Geleceğimizi yeniden kurmak için ya Avrupa’ya ya da Amerika’ya gitmemiz gerekiyordu. Ve Jamie’nin midesinin gemiye karşı olan hassaslığını bildiğim için, yeni bir başlangıç olarak Fransa’ya gelmek iyi bir fikir gibi görünmüştü.

Fraserların Fransa’yla güçlü bir bağları vardı. Çoğu, Başrahip Alexander ve Jared gibi, burada yaşıyorlar ve vatanları İskoçya’ya nadiren

gidiyorlardı. Ve tabii birçok James yanlısı da vardı, Jamie bana sürgüne yollanan krallarını takip eden James yanlılarının onun kendini yenilemesini beklerken ya Fransa'da ya da İtalya'da yaşadıklarını anlatmıştı.

"Hep bununla ilgili konuşulur," demişti. "Ama çoğunlukla evlerde, tavernalarda değil. Bu yüzden hiç bir şey açığa çıkmıyor. Eğer bu konuşmalar tavernaya kadar düşerse, tehlikeli bir durum haline gelmiş demektir."

"Anlat bana," demiştim, ceketindeki tozu fırçalarken onu izliyordum. "Bütün İskoçyalılar doğuştan mı siyasete karşı ilgi duyuyor yoksa sadece sen mi böylesin?"

Jamie bir an için gülmüş ama sonra anında tekrar ciddi haline bürünüvermişti. Gardırobu açıp ceketini astı. Etkili görünmesinden çok eskimiş görünüyordu.

"Anlatayım, Sassenach. Tabii ki de bu doğuştan gelen bir şey değil ama ben MacKenzie ve Fraserlar arasında büyüdüm, bu durumda çok fazla bir seçeneğim yoktu. Ve sen Fransız sosyetesinde bir yıl, ne dendiğini, ne anlama geldiğini ve bu ikisi arasındaki farkı anlatmayı öğrenmeden iki yılını bir orduda geçirmedin. O zamanlar Kuzey İskoçyalı ne mülk sahipleri ne de çiftçi işçileri vardı."

Merak ediyordum. Buradaki gayemizde başarılı olamasak ne olacaktı? Silahlı ayaklanmayı, Stuart monarşisinin yenilenmesi için başlanan girişimi, sürgün edilmiş kralın oğlu öncülüğünde olan bunca şeyi merak ediyordum.

"Süslü Prens Charlie," dedim kendi kendime, bir yandan aynadaki yansımama bakarken. O şimdi buradaydı, aynı şehirdeydik, belki çok da uzakta değildi. Nasıl biriydi acaba? Onu sadece dönemsel tarihi portrelerden biliyordum; yakışıklı, on altı yaşındaki bir genç kızın güzelliğine sahip, açık pembe dudaklı, pudralı saçlı ve zamanın modasına uygun bir şekilde giyinmiş biri. Ya da hayali resimlerde, aynı kişinin güçlü bir versiyonu olurdu; geniş ağızlı kılıcını havada sallarken İskoçya sahilinde kıyıya yanaşmış kayığın dışına adımını atmış bir halde.

İskoçya'yı bozacak, babası ve kendisi için yapacağı geri kazanma çabaları boşa gitmiş olacaktı. Yenilgi kaçınılmazdı, ülkeyi bölmek için yeteri kadar etkili olacaktı ve onu takip edenlerle birlikte Culloden arazisinde kanlı bir

uygarlık savaşına öncülük etmiş olacaktı. Sonra o güvenli bir şekilde Fransa'ya kaçacak ama düşmanlarının intikamı o ayrıldıktan sonra bile zorla alınacaktı.

Böyle bir felaketi önlemeye gelmiştik ama buradaki huzuru ve Jared'ın evindeki lüks hayatı görünce hepsi inanılmaz görünüyordu. Bir isyan nasıl durdurulabilirdi? Eğer tavernalarda isyan teşvik edilebiliyorsa, yemek masasında da durdurulabilirdi. Aynadaki yansımama omuz silktim ve kendime serseri bir bakış fırlattım.

İlk başta korku ve endişeyle bana bakan hizmetkârlar, artık onların işlerine karışma gibi bir niyetim olmadığını anlamış ve ihtiyatlı bir nezaketle rahatlamışlardı. Koridorda denetimimde olan bir düzine hizmetli vardı. Aslında, uşağı, seyis yamağını ve benim kalabalıkta fark etmediğim yardımcıyı da hesaplarsak on altı kişi vardı. Jared'ın işteki başarısını takdir ediyordum, ta ki hizmetlilere ne kadar az para ödediğini fark edene kadar. Uşağa yılda bir çift yeni ayakkabı ve iki lira veriyordu, hizmetçiler ve mutfaktakiler de önemsiz bir miktar alıyorlardı. Aynı zamanda soylu aşçı Madam Vionnet'e ve kâhya Magnus'a da pek bir şey verdiği söylenemezdi.

Ben evle ilgili bir şeyler öğrenip sofra hizmetçilerinin dedikodularından bilgi toplarken, Jamie Jared ile birlikte her gün dışarıdaydı. Müşterileri çağırıp onlarla görüşüyorlar, sürgün prense değerli olduklarını kanıtlayacak sosyal bağlantılar kurarak "Majestelerine yardımcı" olmak için kendini geliştiriyordu. Böylece yemeğe gelenler arasında kim müttefik kim düşman ayırt edebilecektik.

"Aziz Germain mı?" dedim. Marguerite parkeleri parlatırken konuşmasında tanıdık bir isim yakalamıştım. "Kont Aziz Germain mı?"

"Oui, Madam." Küçük şişman bir kızdı, tuhaf basık bir yüzü ve patlak gözleri vardı, öyle ki kalkan balığı gibi bakıyordu ama samimi ve memnun etmek için çabalayan bir hali de vardı. Şimdi de ağzını küçük bir halka halinde büzmüş, önemli bir dedikoduyu söylemeye hazırlanıyordu. Mümkün olduğunca onu cesaretlendirmeye çalışıyordum.

"Kont, Madam, çok kötü bir ünü vardır," dedi, sanki olağanüstü bir durummuş gibi.

Ona göre bu doğruydu ve neredeyse yemeğe gelen herkes de bunu biliyordu. Kaşlarımı kaldırmış, daha fazla bilgi için bekliyordum.

“Ruhunu şeytana satmış biri, bilirsiniz,” dedi gizlice. Sanki centilmen şömine duvarının arkasına saklanmış gibi etrafına bakınarak kısık sesle konuşuyordu. “Şeytana tapma ayinini kutlar, masum çocukların kanını ve etini kötü ruhlarla birlikte paylaşır.”

Düşman için iyi kişiyi seçmişsin, diye düşündüm kendi kendime.

“Ah, bunu herkes biliyor Madam,” dedi Marguerite. “Ama önemli olan bu değil. Kadınlar, o nereye giderse gitsin kendilerini onun önüne atıyorlar. Çünkü o zengin biri.” Bu son değerlendirme teraziyi dengeleme konusunda etkiliydi.

“Ne ilginç,” dedim. “Ama ben Mösyö le Comte’nin Mösyö Jared’ın bir rakibi olduğunu sanıyordum. Şarap ithalat etmiyor mu? Neden Mösyö Jared onu buraya davet etti?”

Marguerite parlattığı yerden kafanı kaldırdı ve gülümsedi.

“Neden mi, Madam! Mösyö Jared yemekte en iyi Beaune şarabını ikram eder ve Mösyö le Comte’ye on kasa kazandığını ve yemeğin sonunda ona bir şişe ikram edebileceğini söyler!”

“Anlıyorum,” dedim sırıtarak. “Ve Mösyö Jared de aynı şekilde yemeğe davet ediliyor mu?”

Başıyla sorumu onayladı. “Ah, evet Madam. Ama bu pek sık olmaz!”

Neyse ki Kont St. Germain bu akşam yemeğe davet edilmemişti. Ailece yemek yedik. Jared ayrılmadan Jamie’ye birkaç detayı daha tekrarlıyordu. Bunlardan en önemlisi Kral’ın yardımcısıyla ilgiliydi.

Kral’ın yardımcısına eşlik edilmeye çağrılmak düşündürücü bir iyilik, dedi Jared.

“Sana değil, delikanlı,” dedi Jamie’ye sonra kibarca. “Bana. Kral Almanya’dan ya da Duverney’den geldiğimden emin olmak istiyor, en azından ekonomi bakanının yaptığı gibi. Vergilerin en sonuncusu tüccarları sert bir şekilde etkilemişti ve Kraliyet hazinesine kötü bir etki bırakmış ve

sen de tahmin edersin ki iyi olan yabancılar ayrılmıştı.” Vergileri düşünmek suratının ekşitmesine sebep olmuştu, çatalındaki yılan balığına kaşlarını çatarak bakıyordu.

“Pazartesi günü, haftaya gideceğim. Wilhelmina’nın sağ salim Calais’e geldiği haberini bekliyorum.” Jared balığından başka bir parça daha aldı ve ağzı dolu bir halde konuşmaya başladı. “İşi iyi ellere bırakıyorum, delikanlı. Bu konuda hiçbir endişem yok. Diğer yerlere gitmeden önce yine biraz daha konuşuruz. Kont Marischal ile bir görüşme ayarlayacağım ki iki gün sonra onunla Montmartre’ye gidelim, Majesteleri Prens Charles Edward’a saygılarını sunman için.”

Birden midemde heyecandan bir güm sesi hissetmiştim, Jamie’ye bakıyordum. Sanki bu önemli bir şey değilmiş gibi sadece başını sallamakla yetinmişti ama bana baktığında gözlerinin parladığını fark ettim. Bu bir başlangıçtı.

“Majesteleri Paris’te emekli hayatı yaşar,” dedi Jared tabağındaki tereyağını alırken. “Kral resmi olarak onu kabul etmeden burada, sosyetede görünmesi uygun olmaz. Bu yüzden Majesteleri nadiren evinden dışarı çıkar ve birkaç kişiyle görüşüp saygılarını sunmak için gelen babasını destekleyenleri kabul eder.”

“Benim duyduğum şey bu değildi,” diye araya girdim.

“Ne?” Işıltıyla parlayan bir çift göz bana yönelmişti. Jared çatalını bırakmış ve son balık lokmasını kaderine terk etmişti.

Jamie kaşlarını kaldırarak bana baktı. “Nereden duydun, Sassenach ve kimden?”

“Hizmetçilerden,” dedim, kendi balığıma konsantre olmaya çalışarak. Jared’ın kaşlarını çattığını gördüm. Evin hanımının hizmetçilerle dedikoduya karışması düşündürücü bir şeymiş gibi bakıyordu. Boş ver, diye düşündüm kendi kendime. Zaten benim için yapacak fazla bir şey yoktu.

“Hizmetçiler Majesteleri Prens Charles’ın Prenses Louise de La Tour de Rohan’ı ziyaret ettiğini söylüyorlar,” dedim ve çatalımdaki balığı alarak yavaşça çiğnemeye başladım. Lezzetliydi ama lokmamı çoktan yutmama

rağmen endişelendim, sanki yaratık hâlâ canlıydı. Dikkatlice çiğniyordum. Ne kadar yavaş o kadar iyiydi.

“Leydi’nin eşi olmadığında,” dedim sonra dikkatlice.

Jamie ve Jared şaşkınlıkla bana bakıyorlardı.

“Prenses de Rohan mı?” dedi Jared. “Marie- Louise- Henriette-Jeanne de La Tour d’Auvergne? Kocasının ailesi Kral ile çok yakın.” Endişeyle parmaklarını dudaklarına sürtüyordu. “Bu çok tehlikeli olabilir,” diye mırıldandı. Kendi kendine konuşuyor gibiydi. “Aptal biri olmadığını biliyorum. .Bu konuda kesinlikle çok duyarlıdır. Bu sadece dikkatsizlik. Böyle şeyler Roma’da farklıdır. Hâlâ…” Mırıldanmayı bıraktı ve kararlılıkla Jared’e döndü.

“Majestelerinin hizmetindeyken ilk görevin bu olacak, delikanlı. Majestelerinden yaşça büyük olabilirsin ama Paris’te tecrübe yargılama kabiliyeti kazanmıştın,” dedi Jamie’ye gülümseyerek. “Majesteleriyle arkadaş olacaksın. Onun hizmetinde olan adamlarla birlikte yoluna yön vereceksin. Zaten şimdiye kadar birçoğuyla tanıştın. Olabildiğin kadar nazik davranıp ona yanlış yöndeki bir kahramanlığın babasının amaçlarına zarar verebileceğini anlatacaksın.”

Jamie onu başıyla onayladı ama aklından geçen başka bir şey daha var gibi görünüyordu.

“Hizmetçilerimiz Majestleri’nin bu ziyaretinden nasıl haberdar olmuş, Sassenach?” diye sordu. “Haftada bir kez dışarıya çıkıyor, o da ayine gitmek için, öyle değil mi?”

Cevaplamak için lokmamı yutmayı bekledim.

“Bu zamana kadar bunu da inceledim, mutfak hizmetçimiz yardımcıdan duymuş, o da seyis yamağından, o da yandaki seyisten. Arada kaç kişi olduğunu bilmiyorum ama Rohan evi üç ev aşağıda. Prensesin de bizi tanıdığını sanıyorum,” diye ekledim neşeyle. “Eğer mutfak hizmetçileriyle konuşuyorsa biliyordur.”

“Leydiler mutfak hizmetçileriyle dedikodu yapmaz,” dedi Jared soğuk bir sesle. Sonra da kısık gözlerle Jamie’ye baktı.

Jamie’nin dudağının kenarının seğirdiğinin farkına varmıştım ama o Montrachet’inden bir yudum aldı ve Jared’ın tartışmayı uzatmak için en son girişimini engellemek amacıyla konuyu değiştirdi ve Jamaika yolundaki rom sevkiyatından bahsetmeye başladı.

Jared tabakların toplanıp konyağın getirilmesi için zili çaldığında, kendimi hoş görmeye çalıştım.

En sonunda yatağıma uzanınca gözlerimi yumdum ve Jamaika’nın tropikal güneşi altındaki beyaz kumsalını düşünmeye çalıştım. Ama Jamaika’yı düşünmek Whilhelmina’yı ve gemileri düşünmeme sebep olmuş, bu da denizi ve büyük yeşil dalgalar arasında sarılan kıvrılan dev yılan balığını hayal etmemi sağlamıştı. Jamie’nin gelişiyle dikkatim dağıldı ve içim rahatlayarak oturdum.

Jamie kapalı kapıya yaslanmış, boyunbağını gevşetirken kendi kendine gülüyordu. “Kendimi tütsülenmiş sosis gibi hissediyorum. Jared’ı çok seviyorum ama lanet olası purolarıyla birlikte Almanya’ya gideceğine de çok seviniyorum.”

“Eğer puro kokuyorsan yanıma gelme,” dedim.

“Onları suçlamıyorum.” Ceketini çıkarmış, gömleğinin düğmelerini çözmeye başlamıştı. “Bunun bir plan olduğunu düşünüyorum,” dedi sessizce. “Arılar gibi.”

“Arılar mı?”

“Arı kovanını nasıl hareket ettirirsin biliyor musun?” dedi. Camı açmış ve gömleğini pencerenin kanadına asmıştı. “Bulabildiğin en güçlü tütünlü puroyu alırsın, onu kovana batırırsın ve peteğe üflersin. Arılar sersemlemiş bir halde düşer ve sen de onları istediğin yere götürebilirsin. Sanırım bu Jared’ın müşterilerine yaptığı şey. Onları baygın hale getirene kadar içiriyor ve sonra kendilerine gelmeden istediklerinden daha fazla şarap siparişi vermelerini sağlıyor.”

Kıkırdadım, Jamie de bana gülümsedi. Jared’ın koridorda yaklaşan ayak seslerini duyunca parmağımı dudaklarına bastırdım. Jared kendi odasına gitmek için koridoru kullanmak zorundaydı.

Tehlike geçtikten sonra Jamie yanıma gelip gerindi. Üzerinde sadece kilt eteği ve çorapları vardı.

“O kadar da kötü değil, değil mi? Eğer öyleyse, soyunma odasında uyuyabilirim. Ya da havalansın diye başımı camdan dışarı çıkabilirim.”

Saçlarını kokladım, kırmızı dalgalar arasından tütün kokusu yayılıyordu. Mum ışığı altında parlayan yumuşak saçlarını okşamaya başladım. Parmaklarımı saçlarının arasında gezdiriyordum.

“Hayır, o kadar kötü değil. Jared çok yakında gideceği için endişeli değil misin?”

Alnımdan öptü ve yanıma uzanıp başını yastığa koydu. Sonra bana gülümsedi ve başını iki yana salladı.

“Hayır. Bütün asil müşterilerle ve kaptanlarla tanıştım. Bütün mağazaları ve memurları biliyorum, fiyat listeleri ve mal stok defteri de hafızama işlendi. Öğrenmem gerekeni de çalışarak yapmam gerekiyor. Jared bana daha fazlasını öğretemez.”

“Peki, Prens Charles?”

Gözleri yarı kapalıydı, dudaklarından teslim olmuş gibi küçük bir mırıldanma gelmişti. “Evet, bunda da Tanrı’nın merhametine güvenmem lazım, Jared’a değil. Eğer Jared yaptığım şeyi görmezse daha kolay olacak.”

Jamie bana doğru döndü ve kolunu belime doladı, şimdi birbirimize daha yakındık.

“Ne yapmalıyız?” diye sordum. “Bir fikrin var mı, Jamie?”

Nefesi yüzümde ılık bir dalga halinde yayıldı, konyak kokuyordu. Onu öpmek için başımı uzattım ve cevap vermeden önce bir müddet öpüşmüştük.

“Ah, evet bir fikrim var,” dedi ve sonra iç çekerek geri çekildi. “İşe yarayıp yaramayacağını Tanrı bilir ama bir fikrim var.”

“Anlat bana.”

Sırt üstü döndü ve beni tek koluyla kavradı, başı omzunun üstündeydi.

“Şey,” diye başladı, “anladığım kadarıyla bu para meselesi, Sassenach.”

“Para mı? Ben bunun siyasi olduğunu düşünüyordum. Fransızlar James’in geri gelmesini istemiyor çünkü bu durum İngilizlerle sıkıntı yaratır, öyle değil mi? Hatırladığım kadarıyla, Louis, Charles Stuart’ın onun Kral George’a dikkatini vermesini istiyordu.”

“Öyle yaptığını söyleyebilirim,” dedi, “ama yenilenmiş krallar para alır. Ve Louis’in öyle çok parası yok. Zaten olsaydı bu parayı ilk fırsatta Brüksel’e savaş açmak için ya da İngiliz ekonomisini işgal etmek için kullanırdı. Jared’in Kraliyet Hazinesi ve vergiler hakkında söylediklerini duydun.”

“Evet, ama…”

“Hayır, bunu yapacak olan kişi Louis değil,” dedi. “Gerçi bununla ilgili söyleyecek sözü var ama James ve Charles’ın üzerinde çalışmakta olduğu farklı para kaynakları var ve bunlar Fransız bankacı aileler, Vatikan ve İspanya Sarayı.”

“James’in Vatikan’ı, İspanya’yı ve Charles’ın da Fransız bankacıları koruduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordum.

Başıyla onay verdi ve gözlerini tavandaki oymalı panoya dikti. Ceviz pano yumuşaktı ve mumun titrek ışığında açık kahverengi görünüyordu.

“Evet, düşünüyorum. Alex amcam bana Majesteleri Kral James ile yazışmalarını göstermişti ve şunu söyleyebilirim ki İspanyollar onun en iyi fırsatı olacak. Papa ona destek vermek için zorlama yapacak, bilirsin Katolik Monarşisi. Papa Clement birçok kere James’i desteklemişti ve şimdi Clement öldü, Benedict buna devam ediyor. Ama İspanyalı Philip ve Louis de James’in kuzenleri ve onun dediği gibi Burbon kanı zorunlu.” Yan gözle bana bakarken gülümsedi. “Ve bundan anladığım üzere, sana şunu söyleyebilirim ki para söz konusu olunca Kraliyet kanı akar, Sassenach.”

Bu sırada tek elle çorabını çıkarttı ve sandalyenin üstüne koydu.

“James otuz yıl önce İspanya’dan para almıştı,” dedi. “Küçük bir filo ve tabii ki de denizcileri de. Bu 1715’deki Ayaklanma içindi. Ama kötü bir şansı vardı ve James’in ordusu daha kendisi gelmeden Sheriffsmuir’de bozguna uğramıştı. Bu yüzden İspanya’nın, Stuart’ın yenilenmesi için

ikinci kere finansal destek vermeye hevesli olacağını sanmıyorum - başarılı olunacak bir fikir değil.”

“Bu yüzden Charles Fransa’ya, Louis ve bankacılar üzerinde çalışmak için geldi,” dedim. “Ve tarihten bildiğim kadarıyla da başarılı da olacak. Bu bizi nereye yönlendirecek?”

Jamie kolunu omuzlarımdan çekmiş geriniyordu,.

“ Bu beni bankacılara şarap satmaya yönlendiriyor, Sassenach,” dedi esneyerek. “Ve sen de hizmetçilerle konuşuyorsun. Eğer yeterince tütün üflersek belki arıları sersemletebiliriz.”

Jared gitmeden önce Jamie’yi Montmartre’de ki küçük eve, Majesteleri Prens Charles Edward Casimir’in oturduğu eve götürdü.

İkisi de en iyi kıyafetlerini giymişlerdi. Onlar yokken ben de zamanımı karşılaşmayı hayal ederek geçirmiştim.

“Nasıl geçti?” diye sordum merdivenlerde Jamie’yi yalnız yakaladığım bir anda. “Nasıl biri?”

Kafasını kaşıdı, düşünüyordu.

“Şey,” dedi sonunda, “dişi ağrıyordu.”

“Ne?”

“Böyle söyledi. Çok acı çekiyor gibi görünüyordu. Yüzünün bir tarafını tutup duruyordu, çenesi biraz şişmişti. Genelde böyle gergin bir halde olup olmadığını ya da bu durum canını yaktığı için böyle davrandığını söyleyemem ama fazla konuşmadı.”

Resmi bir tanışmadan sonra, yaşlı adam, Jared, Kont Marischal ve yoksul görünümlü bir tipten daha çok “Balhaldy” olarak adlandırabileceğimiz bir tiple birlikte İskoçya politikası hakkında konuşmaya başlamışlardı, Jamie ve Majestelerini fazla yalnız bırakmamışlardı.

“Her birimiz konyak içiyorduk,” Jamie benim teşvik etmem sonucunda itaatkâr bir şekilde olanları anlatıyordu. “Paris’i nasıl bulduğunu sordum ve bana sıkıcı bulduğunu söyledi çünkü ava çıkamıyormuş. Sonra avlanmadan bahsettik. Silahlı avlanmaktan çok köpeklerle ava çıkmayı tercih

ediyormuş, ben de öyle tercih ettiğimi söyledim. Sonra bana bir İtalya gezisinde ava çıktığında kaç tane sülün avladığını anlattı. Camdan gelen rüzgâr dişini ağrıtana kadar İtalya'dan bahsetti. Evin sağlam olmadığını da söyledi, sadece bir villaymış. Sonra diş ağrısı için biraz daha konyak içti. Daha sonra ona Kuzey İskoçya'daki geyik avlarından bahsettim o da bir gün bunu denemek istediğini söyledi ve benim oklu avlama da iyi olup olmadığımı sordu. Ben de iyi olduğumu söyledim, o da öyle bir fırsat olursa İskoçya'da beni ava davet etmeyi umduğunu söyledi. Sonra Jared arkadaki mağazaya gitmesi gerektiğini söyledi bu yüzden Majesteleri bana elini uzattı, ben de öptüm ve oradan ayrıldık."

"Hmm," demiştim. Bu neden, ünlü ya da ünlü olmak üzere ya da ünlü olması muhtemelen birinin de günlük davranışlarının olmak zorunda olduğunu gösterse de Süslü Prens'iyle ilgili olan bu raporlama beni biraz hayal kırıklığına uğratmıştı, bunu kabul etmek zorundaydım. Jamie'nin vurguladığı önemli olan ise planlarına göz kulak olmak için Jamie'nin Majesteleri ile iyice tanışmış olmasıydı. Fransa Kralı'nın da etkileyici bir kişilik olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

Bunu keşfetmek için çok da uzun zaman geçmemişti. Bir hafta sonra, Jamie Kral'ın yardımcısına eşlik etmek için soğuk bir alacakaranlık vakti kalkmış ve Versay'e doğru uzun bir yolculuğa çıkmak için giyinmişti. Louis her sabah hiç saniye kaybetmeden saat altıda kalkardı. Bu saatte Kral'ın sabah hazırlanması için seçilen birkaç kişi koridorda toplanmalı, yeni günü selamlamak için sarayda yardımcı olan hizmetliler ve soylu beylerin de kafilesine katılmak için hazırda bulunmaları gerekiyordu.

Kâhya Magnus tarafından uyandırılan Jamie yataktan sendeleyerek kalkmış ve hazırlanmaya başlamıştı, bir yandan esniyor bir yandan da homurdanıyordu. Ben ise, kendimizin yapmaya gerek olmadığı hoşnutsuz bir şeyi başkasının yaparken görmenin verdiği tatlı hissin keyfini çıkartıyordum.

"Dikkatli izle," dedim, uykulu bir sesle. "Bana her şeyi anlatacaksın, biliyorsun."

Jamie beni öpmek için eğildi ve sonra atının eyerini görmek için elinde mumla dışarı çıktı. Uykuya dalmadan önce duyduğum son şey Jamie'nin merdivenlerdeki sesiydi.

Versay'ın uzun mesafesi ve Jared'ın ikaz ettiği öğlen yemeğine davet edilme şansı ile birlikte öğleden önce dönmemesine şaşırmamıştım ama yine de çay saatinde gelene kadar endişelenmekten kendimi alıkoyamamıştım.

"Evet, Kral'ın yardımcısı nasıldı?" diye sordum Jamie'nin ceketini çıkartmasına yardım ederken. Sarayda kalın sert domuz derisi eldivenleri giymiş ama kaygan kadife üzerindeki armalı gümüş düğmeleri kullanmamıştı.

"Ah, böyle daha iyi," dedi. Düğmeleri açmanın verdiği rahatlıkla geniş omuzlarını rahatlatmaya çalışıyordu. Ceketi omuzlarını öyle çok sıkmıştı ki, Jamie'yi ceketinden kurtarmak yumurtayı kabuğundan soymak gibi bir şey olmuştu.

"İlginç, Sassenach," dedi soruma cevaben.

Soylu beyler kafilesi Kraliyet yatak odasına geldiğinde her biri törensel bir şekilde onun havlu takımını, usturasını, bira bardağını taşıyormuş. Yatak odasındayken bir centilmen güneş ışığını tutan ağır perdeleri açmış, büyük yatağın örtüsünü kaldırmış ve doğan güneşle birlikte ilginç bakışlara maruz kalan Kral Louis'in yüzünü ortaya çıkarmış.

Yatağın kenarına oturan Kral esnemiş ve çenesindeki kirli sakalını kaşımaya başlamış, bu arada hizmetlileri gümüş ve altın nakışlı ağır ipek sabahlığını omuzlarına çekmişler ve diz çöküp Kral'ın uyurken giydiği ağır çorapları çıkartmış, bunun yerine hafif ipek çorabını ve tavşan kürkünden yapılmış terliklerini giydirmişler.

Sarayın soylu beyleri, saygıyla tek tek hükümdarlarını selamlayıp, Majesteleri'nin gecesinin nasıl geçtiğini sormak için ayaklarının dibine gelip diz çökmüşler.

"Çok da iyi olmadığını söyleyebilirim," dedi Jamie gözlemlerini anlatmayı bitirdikten sonra. "Bir ya da iki saat uyuduğu ve kötü rüyalar gördüğü belli oluyordu."

Kan çanağı gözleri ve sarkık çenesine rağmen Majesteleri şefkatle saray adamlarını başıyla onaylamış ve sonra yavaşça ayağa kalkıp odanın gerisinde bekleyen ayrıcalıklı misafirlerine bir göz atmış. Moral

bozukluğuyla bir el işareti yapan Kral odanın bir centilmenini çağırmış ve bu kişi de Majestelerinin hazırda bekleyen sandalyesine oturmasına yardım etmiş. Ziyaretçilerin Dük d’Orleans’a, Kral’ın önünde diz çöküp selamlamak için birkaç kelime söylemesine öncülük tanırken, Majesteleri gözleri kapalı bir halde görevlilerinin yaptığı hizmetin zevkini çıkarıyormuş. Usulen yapılan ricalar bir müddet sonra söylenecekmiş, Louis’in onları dinlemek için biraz daha uyanık olduğu bir zamanda.

“Bir istekte bulunmak için orada bulunmuyordum, sadece yardım amaçlıydı,” dedi Jamie, “bu yüzden diz çöküp sadece ‘Günaydın Majesteleri’ dedim, Dük o sırada ona benim kim olduğumu söylüyordu.”

“Kral sana bir şey dedi mi?” diye sordum.

Jamie sırıtmış gerinirken ellerini başının gerisinde birleştirdi. “Ah, evet. Bir gözünü açtı ve buna inanamıyormuş gibi bana baktı.”

Louis pek önemsemeyen bir ilgiyle ziyaretçilerine bir bakmış ve sonra Jamie’ye, “Büyüksün, değil mi?” diye sormuş.

“Ben de, ‘Evet, Majesteleri,’ diye cevap verdim,” dedi Jamie. “Sonra bana, ‘Dans edebiliyor musun?’ diye sordu, ben de edebildiğimi söyledim. Sonra yine gözlerini kapattı ve Dük benim geri çekilmem gerektiğini söyledi.”

Merasim tamamlanmıştı, yatak odası görevlisi ve asıl soylu beyler yardımıyla Kral’ın hazırlanması işine girişmişlerdi. Onlar böyle davranırken, çeşitli arzuhalciler Dük d’Orléans’ın işaretiyle öne doğru çıkmışlardı, Kral’ın boynuna göre usturayı yerleştirirken ya da boynunu eğip peruğunu düzeltirken kulağına bir şeyler mırıldanıyorlardı.

“Ah? Peki sen Majesteleri’nin burnunu silmekle şereflendirildin mi?” diye sordum.

Jamie sırıtıyordu.

“Hayır, Tanrı’ya şükür. Gardırobun bir kenarına gizlendim, adeta bir parçası olmaya çalışıyordum. Kont ve Dükler küçük İskoçyalıyı yakalamak istercesine gözleriyle beni takip ediyorlardı.”

“Şey, ama en azından her şeyi görebilecek kadar uzunsun değil mi?”

“Ah, evet. Gördüm, onu lazımlıklı sandalyede kendini rahatlatırken bile görebildim.”

“Bunu gerçekten yaptı mı? Herkesin gözü önünde?” Ağzım açık kalmıştı. Bunları okumuştum tabii ki ama yine de inanmak oldukça zordu.

“Ah, evet, yüzünü yıkayıp burnunu temizlerken herkes görgülü davranıyordu. Dük de Neve korkunç derecede onurlu görünüyordu,” diye ekledi alaycı bir ses tonuyla, “Majesteleri’nin kıçını silerken. Havluyla ne yaptıklarına dikkat edemedim, dışarı çıkarıp allayıp pullamışlardır şüphesiz.”

“Çok yorucu bir iş,” dedi, bilek kaslarını esnetmek için eğilmiş, ellerini yere değdirmeye çalışıyordu. “Sonsuza kadar böyle. Baykuşunki kadar sıkı olan bir adam.”

“Baykuşun ki kadar sıkı ne demek?” diye sordum, şaşırmış bir şekilde gülüyordum. “Kabız mı demek istiyorsun?”

“Evet, kabız. Şüphesiz, sarayda yediklerinden,” dedi, şimdi de geriye doğru kendini esnetiyordu. “Kötü perhiz, hepsi de krema ve tereyağlı. Her sabah kahvaltı için yulaf yemeli - dikkat etmesi lazım. Bağırsaklar için çok iyi, bilirsin.”

Eğer İskoçyalılar bir şey de inat ederlerse, aslında birçok şeyde inat etmeye meyillidirler, kahvaltıda yulaf yemek de bir erdem göstergesidir. Fakir bir ülkede uzun yaşamak için yulaftan başka seçenek yoktur. Bunu bir erdeme dönüştürmüşler ve yulafı sevdiklerinde ısrar etmişlerdir.

Jamie şimdi kendini yere atmış arka kaslarını gevşetmesi için gösterdiğim İngiliz Kraliyet Hava Kuvvetleri egzersizlerini yapıyordu.

İlk söylediğine dönerek, “Neden ‘baykuşunki kadar sıkı’ dedin? Bunu daha önceden duymuştum ama sarhoş anlamında, kabız anlamında değil. Baykuşlar kabız mı?” diye sordum.

Hareketlerini tamamlamış, halının üstünde nefes nefese yatıyordu.

“Ah, evet.” Derin bir nefes verip oturdu ve yüzündeki saçları geriye doğru itti. “Aslında tam da değil ama bir hikâyesi var. Herkes sana baykuşların kıç deliği olmadığını söyleyecektir, bu yüzden yedikleri şeyleri o şekilde

boşaltamazlar. Diğer yoldan atamadıkları için de, kemikleri, kılları ve bunun gibi şeyleri bir top haline getirip kusarlar.”

“Gerçekten mi?”

“Ah, evet, gerçekten doğru. Bir baykuş ağacı görürsen, yerdeki küçük topaklara bakabilirsin. Baykuşların yaptığı iğrenç bir yığındır,” diye ekledi ve boynunun hava alması için yakalığını çıkarttı.

“Ama onların bir kıç deliği var,” dedi.. “Bir keresinde sapanla yakalamış ve bakmıştım.”

“Araştırmacı birisin,” dedim gülerek.

“Kesinlikle, Sassenach.” Sırıttı. “Bu yolla da boşaltabiliyorlar. Emin olmak için bir keresinde Ian ile birlikte bir baykuş ağacının altında bütün gün oturmuştuk.”

“Yüce Tanrım, bunu çok merak etmiş olmalısın,” dedim.

“Şey, bilmek istiyordum. Ian o kadar uzun süre beklemek istememişti ve onun kıpırdanmasını kesmek için ona vurmuştum.” Jamie olayları hatırlayınca gülmeye başlamıştı. “Böylece işi halledene kadar yanımda oturmak zorunda kalmıştı ve sonra baykuşun yaptığı küçük topağı yakalayıp gömleğimin yakasına sıkıştırmış ve sonra yok olmuştu. Tanrım görsen rüzgâr gibi koşuyordu.” Yüzünü hafif bir üzüntü kaplamıştı, hızlı ayaklı genç arkadaşının anısı topallayan eniştesininkiyle karışmıştı, yabancı bir savaşta atılan top mermi onu tahta bir bacağa mahkûm etmişti.

“Kötü bir yaşam tarzı,” dedim, dikkatini başka bir yöne çevirmek istiyordum. “Baykuşları demiyorum, Kral’dan bahsediyorum. Hiçbir özelin yok, tuvalette bile.”

“Ben de böyle bir durumda olmak istemezdim,” dedi. “Ama o Kral.”

“Ve bütün bu gücü, lüksü ve yapılan her şeyi destekliyorsun.”

Omuz silkti. “Öyle ya da böyle Tanrı’nın onun için yaptığı pazarlık bu, küçük bir şansı var ve o da bunu en iyi şekilde değerlendirmek zorunda.” Sonra şalını alıp üstüne çekti.

Gümüş broşu ondan aldım ve omuzlarının üstündeki parlak kumaşa iğneledim.

“Benim de kendim için bir pazarlığım var, Sassenach,” dedi sessizce. Yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. “Tanrı’ya şükür, kıçımı silmesi için Ian’a gerek yok. Ama ben toprak sahibi olarak doğdum. Bu toprakların ve üstündeki insanların vekilharcıyım ve onlarla en iyi pazarlığı yapmak zorundayım.”

Sonra uzandı ve saçlarıma dokundu.

“Bu yüzden senin gelip deneyelim ve ne yapacağımızı görelim demen beni çok memnun etmişti. Bir tarafım seni ve çocuğu alıp uzaklara gitmek istiyordu, hayatımın geri kalan kısmını tarlalarda çalışıp hayvanları sürmek, akşamları yanına gelip gece boyunca yanında yatmak istiyordu.”

Koyu mavi gözler düşüncelere dalmıştı.

“Ama eğer yaparsam,” diye devam etti. Bu konuşma kendisinden çok banaydı. “Ruhumun bir parçasının yeminli olduğunu hissediyorum ve ben, ben arkamdan seslenen benim olan insanların sesini duyduğumu düşünüyorum.”

Elimi omzuna koyunca gülümseyerek bana baktı.

“Ben de yapabileceğini düşünüyorum,” dedim. “Jamie… Ne olursa olsun, ne yapmak zorunda olursak olalım…” Durdum, söylenebilecek bir kelime arıyordum. Üstlendiğimiz saf yüce görev tökezlememe neden olmuş ve beni konuşamaz hale getirmişti. Biz kimdik, tarihin yönünü değiştirip, sırf kendimiz için değil, prensesler ve köylüler, tüm İskoçya için olayların akşını değiştirecek kişi biz miydik?

Jamie elini elimin üstüne koydu ve rahatlatıcı bir şekilde sıktı.

“Hiç kimse bizden daha iyisini bekleyemez, Sassenach. Kan akacaksa bile, bu en azından bizim yüzümüzden olmayacak. Ama yine de Tanrı’ya bunun olmaması için yalvar.”

8
Yaşayan Hayaletler ve Timsahlar

Kraliyet ziyaretçileri ve Jared'ın günlük işleri arasında Jamie'nin hayatı oldukça yoğunlaşmaya başlamıştı. Her sabah Murtagh ile birlikte kahvaltıdan sonra ortadan kayboluyor, mağazaya gelecek olan yeni teslimatı denetliyor, mal dokümanlarını hazırlıyor, Seine'deki güverteye, oldukça nahoş tavernalara yapılan tanıtımları denetlemeye gidiyordu.

"En azından yanına Murtagh'ı alsan," demiştim, "birlikteyken, çıkabilecek olayları daha rahat halledersiniz." Dayanıklı küçük soylu beyefendi etkisiz biriydi, kılık kıyafeti güvertede işe yaramaz kimsenin giydiği yarı kalitede ekose kumaştandı ama Murtagh ile birlikte Jamie'yi Wentworth Hapishanesi'nden kurtarmak için İskoçya'nın yarısını atla geçmiştik ve bu yüzden Jamie'nin sağlığı için dünyada ondan başka kimseye güvenemezdim.

Öğlen yemeğinden sonra, Jamie hem sosyal hem de iş görüşmelerini yapıyordu, ikisi de günden güne artıyordu, hesap defterlerine ve muhasebe kayıtlarına sadece akşam yemeğinden önce, bir ya da iki saat bakabiliyordu. Çok meşguldü.

Ama ben değildim. Baş aşçı, Madam Vionnet ile birkaç gün süren tatlı çatışmadan sonra evle ilgilenenin kendisi olduğunu söylemişti. Madam her sabah oturma odasına gelip günün menüsünü bana danışıyordu ve mutfağın ihtiyaçlarından olan meyve, sebze, yağ, şehrin dışından her sabah getirilen taze süt, Seine'den yakalanan balık ve sokakta satılan yosunlarla kaplanmış taze midye ile dolu listeyi harcama giderleriyle birlikte bana gösteriyordu. Yapılanın hatırına listeye şöyle bir bakıyor ve her şeyi kabul ediyor, bir gece önceki akşam yemeği için teşekkür ediyordum, yaptığım sadece buydu. Genelde çamaşır dolabının, şarap kilerinin ve kilerin anahtarının benden istenmesi dışında kendimle baş başa kalıyordum, ta ki akşam yemeği için hazırlanıp giyinene kadar.

Jared'ın sosyal hayatı o evdeymiş gibi devam ediyordu. Hâlâ eğlenceler hakkında şüphelerim vardı ama her akşam küçük de olsa yemek daveti veriyorduk, asilzadeler, şövalyeler, leydiler, sürgündeki fakir James yanlısını, zengin tüccarlara ve eşlerine davet veriyorduk.

Ama yine de akşam yemeği için yapılan yeme, içme hazırlıkları etkili bir iş sayılmazdı. Bu yüzden Jamie sonunda onun için hesapların kopyasının girdilerini yapmamı önerdi.

“Kendini yemekten iyidir,” demişti ve yediğim tırnaklarıma bakmıştı. “Ayrıca mağazadaki yazıcıdan daha iyi bir el yazın var.”

Böylece onun yanında çalışmaya başlamıştım, bir öğlen Bay Silas Hawkins iki fıçı Flaman konyağı siparişi vermek için geldiğinde büyük hesap defterlerinin başına çalışkanlıkla çökmüştüm. Bay Hawkins şişman ve zengin biriydi; Jared gibi göçmendi, Fransa’dan kendi memleketine konyak ihraç etmede uzmanlaşmış bir İngiliz’di.

İçki içmeyen bir tüccarın, insanlara bol miktarda şarap ve içki satmasını daha zor bulduğunu düşünüyorum. Bay Hawkins bu konuda çok kısmetliydi çünkü kırmızı yanakları ve eğlence düşkünüymüş gibi güzel bir gülüşü vardı, Jamie bana onun kendi mallarından asla içmediğini, sert bira haricinde de nadiren içki içtiğini söylemişti, ayrıca yemeğe olan düşkünlüğü de gittiği tavernalarda bir efsane halini almıştı. Yumuşak güler yüzlülüğünün altında saklı düşüncelerini kimse bilemezdi.

“Yokluğunda kuzenini özlüyorum,” demişti Jamie’ye, “ama işini yaptırmak için başkasına güvenmekte de iyi iş çıkarmış. Aile de işini devam ettirmek için bir İskoçyalıya güvenmiş.”

Küçük parlak gözleri Jamie’nin kilt eteğine dikilmişti, salonunun koyu tahta kaplamalarının yanında Fraser’ın kırmızı parlaklığı göz alıyordu.

“İskoçya’dan yeni geldiniz, değil mi?” diye sormuştu Bay Hawkins sıradan bir soruymuş gibi.

“Hayır, bir müddet Fransa’daydım.” Jamie gülmüş ve sorunun yönünü değiştirmeye çalışmıştı. Bay Hawkins’den bir tüy kalem almıştı ama onun yazı stiline uygun olmadığını anlayınca onu bir kenara koyup yan masada küçük bir cam kaptan taze bir geyik tüyü almıştı.

“Ah, kıyafetinizden Kuzey İskoçyalı olduğunuzu görüyorum. Son zamanlarda ülkenin bu kısmıyla ilgili meydana gelen hassas olaylar hakkında tavsiyelerde bulunacağınızı düşünmüştüm. Böyle dedikodular

hemen duyulur, bilirsiniz.” Bay Hawkins sandalyesini Jamie’nin yanına yaklaştırmıştı.

“Bu dedikodular, İskoçya’da meydana gelen herhangi bir olay değil mi?” Jamie titizlikle tüyün ucunu açmaya çalışıyordu. “Hassas derken eğer politikadan bahsediyorsanız, korkarım böyle şeylerle pek ilgim olmadığını söylemeliyim.” Küçük çakı, tüyün gövdesinden kıymık parçaları koparırken sert vuruş sesleri çıkartıyordu.

Bay Hawkins kesesinden birkaç gümüş para çıkarmıştı.

“Eğer öyleysen, tanıdığım ilk politikayla ilgilenmeyen İskoçyalısın.”

Jamie işini bitirmiş, tüyün ucuna bakıyordu.

“Evet, şey, beni ilgilendiren başka şeyler var. Tüketicilerle ilgili işlerle uğraşıyorum, siz de kendinizden bilirsiniz.”

“Evet, öyle.” Bay Hawkins yığdığı paraları hesaplayıp iki küçük parayla yer değiştirmişti. “Charles Stuart’ın yakın zamanda Paris’e geldiğini duydum,” demişti. Yuvarlak içkici yüzü pek ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu ama gözleri yuvalarından çıkacak gibiydi.

“Ah, evet,” diye mırıldanmıştı Jamie, sesinin tonu bunun bilgi niyetine mi yoksa kibarlıktan dolayı mı böyle dediğini tam belli etmiyordu, aralarında pek fark yoktu. Ondan önce makbuzu almış ve her bir sayfayı büyük bir dikkatle imzalamıştı, harfleri karalamaktan çok bir alışkanlık olarak düzenle yazıyordu. Solak bir adamın bir çocuğu sağ elle yazmasına zorluyormuş gibiydi, harfler de her zaman zorlanırdı.

“Bu konuda kuzeninin şefkatini paylaşmıyorsun, o zaman?” Hawkins tarafsız görünen Jamie’yi izliyordu.

“Bir şüpheniz mi var, efendim?” Jamie başını kaldırmış, bakışlarıyla Bay Hawkins’in kafasını karıştırmıştı. Tıknaz tüccar bir an bu bakışa takılmış ve sonra havayı dağıtmaya çalışmıştı.

“Asla,” demişti yavaşça. “Ama kuzeninizin II. James’e düşkün olduğu hallerine alışkınım, onları gizlemeye çalışmazdı. Sadece bütün İskoçlar Stuart’ın bu taht iddiasına karşı aynı zihniyetteler mi onu merak etmiştim.”

“Eğer Kuzey İskoçyalılarla iş yapacak olursanız,” dedi Jamie yavaşça, bu sırada bir yandan da makbuzun bir kopyasını adama vermişti, “gökyüzündeki bulutların haricinde iki kişinin bir konuda hem fikir olduğunu nadiren görürsünüz.”

Bay Hawkins gülmeye başlamıştı, yeleğinin altından göbeği sallanıyordu, kâğıtları ceketinin cebine sıkıştırmıştı. Jamie’nin bu araştırmacı takibe hevesli olmadığını görerek, misafirperver bir halde, elimde Madeira ve bisküvilerle içeriye girmiştim.

Bay Hawkins bir an özenmiş gibi görünse de sonra üzülerek ikramı reddetmiş, ayağa kalkmak için sandalyesini geriye itmişti.

“Hayır, hayır, teşekkürler, hanımefendi ama hayır. Arabella bu Perşembe limana girecek ve ben de Calais’de onu karşılamak zorundayım. Nakliyatın gitmesine izin vermeden önce yapacak bir sürü işim var.” Cebinden çıkarttığı bir deste sipariş ve makbuzlara yüzünü ekşiterek bakmıştı, bu yığına Jamie’nin ki de eklenmişti, sonra bunları seyahat çantasının içine koymuştu.

“Ama,” demişti, yüzü aydınlanmış bir halde. “Yoldayken birkaç iş yapabilirim; buradaki ve Calais arasında olan otel ve halk evleriyle görüşebilirim.”

“Burası ve sahil arasındaki bütün tavernalarla görüşmeye kalkarsanız, gelecek aya kadar Calais’e ulaşamazsınız,” demişti Jamie. Kendi kesesini almış ve para yığınını onun içine boşaltmıştı.

“Çok doğru, bayım,” demişti Bay Hawkins ve pişmanlıkla kaşlarını çatmıştı. “Sanırım bir ya da iki kişi bırakmam gerekecek, böylece ben yokken işleri yürütecekler.”

“Kesinlikle, eğer zamanınız bu kadar değerliyse Calais’e sizin yerinize gidecek birini yollayın.” diye öneride bulunmuştum.

Etkilenmişçesine gözleri dönmüştü ama sevimli küçük ağzını bir keder kaplamıştı.

“Yapabilirdim, hanımefendi. Ama nakliyatı taşıyacak olan Arabella, iyi bir görevliye verecek hiç bir şeyim yok. Yeğenim Mary gemide. Henüz on

beş yaşında ve daha önce evinden hiç ayrılmadı. Paris'te kaybolacak diye yalnız başına bırakmaya dahi korkuyorum."

"Ben böyle düşünmüyorum," diye nazikçe itiraz etmiştim. İsim çok tanıdık geliyordu ama sebebini bir türlü kestiremiyordum. Mary Hawkins. Tam olarak hiçbir şeyle bağdaştıramıyordum. Jamie Bay Hawkins'i kapıya kadar geçirmek için ayağa kalktığında bile hâlâ bunu düşünüyordum.

"Yeğeninizin seyahatinin güzel olacağına inanıyorum," demişti nazikçe. "Sonra eğitim için mi gelecek yoksa akraba ziyareti için mi?"

"Evlilik için," dedi amcası büyük bir gurula. "Kardeşim onu evlendirmek için büyük bir fırsat yakaladı, bu konuda çok kısmetli. Fransız asilzadelerinden biri." Bununla şanını arttırmak istediği belli oluyordu. "Büyük kardeşim bir baronettir, bilirsiniz."

"On beş yaşında mı?" Şaşırmıştım. Erken yaşta evliliklerin yaygın olduğunu biliyordum ama on beş yaş? Ben on dokuzumda evlenmiştim - ve yirmi yedimde yeniden. Yirmi yedi yaşın nasıl bir cehennem olduğunu iyi biliyordum.

"O zaman yeğeniniz nişanlısını uzun zamandır tanıyor olmalı, değil mi?"diye sormuştum dikkatli bir şekilde.

"Onunla hiç tanışmadı. Aslında," - Bay Hawkins daha bir yakınlaşmış, parmaklarını dudağına götürmüş ve sesini alçaltmıştı - "daha evlilik hakkında bir şey bilmiyor. Görüşmeler daha tamamlanmadı, görüyorsunuz ya."

Bunu duyunca dehşete düşmüştüm, bir şey söylemek için ağzımı açmıştım ama Jamie beni uyarmak için dirseğimi sıkmıştı.

"Eğer beyefendi asilzadeyse, belki yeğeninizi sarayda görebiliriz," demiş ve beni hızla kapıya doğru itmişti. Bay Hawkins mecburen ayağına basmamdan kurtulmak için geri çekilmişti ama hâlâ konuşmasına devam ediyordu.

"Aslında olabilir, beyefendi Broch Tuarach. Sizin ve eşinizin yeğenimle tanışmasını bir onur sayarım. Sosyeteden şehirli bir bayanla tanışmak eminim ona da büyük yarar sağlayacaktır," diye eklemişti. "Böyle şeyler iş arkadaşlığından tahmin edilemiyor."

Cehennemi tahmin edemiyorsun, demiştim içimden kızgınlıkla. Ailenden birini bir Fransız asilzadesine sıkıştırmak için her şeyi yaparsın sen, hatta yeğenini bile…

“Yeğeninizin nişanlısı kim acaba?” diye sormuştum.

Bay Hawkins’in yüzü kurnazlıkla parlamış, kulağıma kısık sesle fısıldamak için eğilmişti.

“Aslında sözleşme imzalanana kadar söylememem lazım ama sizin gibi bir hanımefendiyi görüp de… Size Gascogne evinin bir ferdi olduğunu söyleyebilirim. Hem de yüksek mertebeden bir fert!”

“Öyle mi?” demiştim.

Bay Hawkins ellerini ovuşturarak aşırı bir sevinçle uzaklaşmıştı. Sonra hemen Jamie’ye dönmüştüm.

“Gascogne! Demek istediği… ama o olamaz, değil mi? Geçen hafta yemeğe gelen, çenesinde iğrenç lekesi olan iğrenç yaşlı canavar değil, değil mi?”

“Vikont Marigny?” demişti Jamie, tanımlamama gülerek. “Sanırım evet, o dul ve o evdeki tek bekar erkek o, bildiğim kadarıyla. O kadar da kötü olduğunu sanmıyorum. Sakalını büyütmenin tek yolu bu. Biraz güve yemiş o kadar,” diye kabul etti, “ama bu iğrenç herifin kötü bir aldatmacasına dayanıyor.”

“O on beş yaşındaki bir kızla böyle… böyle… evlenemez! Hem de daha o kıza sormadan!”

“Ah, sanırım evet, evlenir,” demişti Jamie, kızmaya başlamıştı. “Ne olursa olsun Sassenach, bu senin problemin değil.” İki kolumdan tutmuş ve beni sarsmaya başlamıştı.

“Beni duyuyor musun? Biliyorum bu senin için çok tuhaf ama durumlar böyle. Ne de olsa isteğine karşı sen de evlendirildin. Daha buna alışmadın mı?”

“Bazen, şüphe ediyorum!” diyerek kendimi hızlıca çekmeye çalışmıştım, kollarımı kurtarmak istiyordum ama o beni tutmuş ve gülümseyerek beni

öpmüştü. Bir dakika sonra onunla kavga etmeyi kesmiştim. Kucağına kendimi bırakmıştım, teslim olmuştum, ama sadece bir anlığına. Mary Hawkins ile görüşüp bu önerilen evlilik hakkında ne düşündüğünü öğrenebiliriz diye düşünüyordum. Eğer o adının Vikont Marigny ile aynı kâğıtta yer almasını istemiyorsa... Sonra birden kaskatı kesilmiş ve Jamie'nin kollarından sıyrılmıştım.

"Ne oldu?" demişti, endişeliydi. "Hasta mısın, hayatım? Bembeyaz olmuşsun!"

Haklı olup olmadığıma dair endişeye kapılmıştım. Birden Mary Hawkins ismini nerede gördüğümü hatırlayıvermiştim. Jamie yanılmıştı. Bu benim sorunumdu. İsmin bir soyağacının başında ince bir el yazısıyla yazılmış halini görmüştüm, mürekkep eskiydi ve zamanla solmuştu. Mary Hawkins ihtiyar Vikont Marigny'nin eşi olamayacaktı. O Jonathan Randall ile bizim Kralımızın zamanında 1745 yılında evlenecekti.

"Şey, o yapamaz değil mi?" demişti Jamie. "Jack Randall öldü." Bardağa konyak doldurup bana vermişti.

"Ayaklarını havaya kaldır, Sassenach," demişti. "Hâlâ solgun görünüyorsun." Söylediğine uymuş ayaklarımı kaldırmış ve koltuğa uzanmıştım. Jamie başımın yanına oturmuş, elini omzuma koymuştu. Parmakları sıcacık ve güçlüydü, omzuma masaj yapıyordu.

"Marcus MacRannoch bana Randall'ın Wentworth Hapishanesi'nin zindanında hayvanlar tarafından ölene kadar ayaklar altında çiğnendiğini söylemişti." Bunu yeniden anlatıyordu sanki tekrarlamayla kendini rahatlatıyor gibiydi. "Kan içinde kalan bir bez bebek gibi. Bay Marcus'un anlattığı şey buydu. Çok emin konuşmuştu."

"Evet." Konyağımdan bir yudum almıştım, yanaklarıma canlılık geldiğini hissediyordum. "Bana da böyle söylemişti. Haklısın, Kaptan Randall öldü. Sadece öyle hatırladım." Sol elime bakmıştım, ilk düğün yüzüğüm parıldıyordu. Jamie'nin İskoç gümüşü yüzüğü ise diğer elimin dördüncü parmağındaydı.

"Ah." Jamie hâlâ omzuma dokunuyordu. Başı öne eğilmişti ama benim bakışlarımı yakalamaya çalışıyordu. Jamie'yi Wentworth'tan kurtardığım günden beri ne Frank'ten ne de Jonathan Randall'ın ölümünden

bahsediyorduk. O zamanlar önemsiz görünüyordu, elimizden geldiğince bu durumun artık bize tehdit oluşturmayacağını düşünmeye çalışıyorduk. O zamandan beri Jamie'ye Wentworth anılarını hatırlatmak istemiyordum.

"Öldüğünü biliyorsun, değil mi, mo duinne?" Jamie sakince konuşuyordu, parmakları bileğimi okşuyordu, Frank'ten bahsettiğini biliyordum, bahsettiği Jonathan değildi.

"Belki değildir," demiştim, gözlerim hâlâ yüzükteydi. Elimi kaldırmıştım, yüzük zayıf öğleden sonra ışığında parlıyordu. "Eğer o öldüyse, Jamie - eğer var olmayacaksa, çünkü Jonathan da öldü, o zaman bana verdiği yüzüğü hâlâ niye takıyorum?"

Jamie yüzüğe bakmıştı, dudağının kenarındaki ufak kasın seyirdiğini görebiliyordum. Yüzü de soluktu, görebiliyordum. Jonathan Randall'ın düşüncesinin onu incitip incitmediğini bilmiyordum.

"Ölmeden önce Randall'ın hiç çocuğu olmadığından eminsin, değil mi?" diye sormuştu. "Bu sorumuza cevap olabilir."

"Olabilir," demiştim. "Ama hayır, emin değilim. Frank," - sesim ismi söyleyince titremişti ve Jamie'nin bileğimdeki tutuşu da sertleşmişti - "Frank Jonathan Randall'ın ölümü hakkında farklı şeyler söylemişti. O Jonathan Randall'ın Culloden arazisinde öldüğünü söylemişti, bu son Ayaklanmada ve oğlu, Frank'in altı nesil önceki büyükbabası, onun babası öldükten birkaç ay sonra doğmuştu. Onun dul eşi birkaç yıl sonra yeniden evlenmişti. Gayrimeşru bir çocuk olsa bile, bu Frank'in soyu olamaz."

Jamie'nin alnı kırışmıştı, kaşlarının arasında ince bir çizgi oluşmuştu. "Burada bir hata olabilir mi, o zaman çocuk Randall'ın olamaz? Frank, Mary Hawkins'in soyundan gelebilir, çünkü o hâlâ yaşıyor."

Çaresizce başımı iki yana sallamıştım.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum. Eğer Frank'ı tanısaydın... Sana hiç bahsetmemiştim. Jonathan Randall'ı ilk gördüğüm zaman, ilk başta onu Frank sanmıştım. Tabii ki de aynısı değildi ama benzerlik…ürkütücüydü. Hayır, Jack Randall Frank'ın atası olmalı."

"Anlıyorum." Jamie'nin parmakları nemlenmişti.

“O zaman…belki de yüzük hiçbir şey ifade etmiyordur, mo duinne,” demişti.

“Belki de evet.” Yüzüğe dokunmuştum, etim kadar sıcaktı ve çaresizce ellerimden yere düşmüştü. “Ah, Jamie, bilmiyorum! Hiçbir şey bilmiyorum!”

“Ben de, Sassenach.” Bana gülümsemeye çalışıyordu.

“Bir şey var,” demişti. “Frank’in sana Jonathan Randall’ın Culloden arazisinde öldüğünü söylediğini anlatmıştın, değil mi?”

“Evet. Aslında, Jack Randall’a bunu, Wentworth’da onu korkutmak için kendim de söylemiştim, beni karlar içinde dışarıya bıraktığı zaman, sana gelmeden önce.” Gözleri ve ağzı birden bir kasılmayla kenetlenince panikleyerek ayağa kalkmıştım.

“Jamie! İyi misin?” Elimi başına koymaya çalışmıştım ama o dokunuşumdan kaçmış, ayağa kalkıp cama doğru gitmişti.

“Hayır. Evet. İyiyim, Sassenach. Bütün sabah mektupları yazdım ve bu yüzden başım ağrıyor. Endişelenme.” Beni kendinden uzaklaştırmış, alnını pencerenin soğuk camına dayamış ve gözlerini sımsıkı kapamıştı. Konuşmaya devam ediyordu, sanki acıyı uzaklaştırmak ister gibiydi.

“Eğer sen - ve Frank - Jack Randall’ın Culloden’da öldüğünü biliyorsanız... Ama biz de bunun olmadığını biliyoruz… O zaman bu yapılabilir, Claire.”

“Ne yapılabilir?” Endişeli bir şekilde bekleyip duruyordum, yardım etmek istiyordum ama ne yapacağımı da bilmiyordum. Hiçbir şekilde kendisine dokunulmasını istemiyordu.

“Bildiğin şey değişecek.” Başını camdan kaldırmış ve bana gülümsemişti. Yüzü hâlâ beyazdı ama anlık kasılmanın izleri yok olmuştu. “Jack Randall ölmesi gerektiği yerden önce öldü ve Mary Hawkins başka bir adamla evlenecek. Bu şu anlama geliyor senin Frank’in doğmayacak ya da belki başka bir şekilde doğacak.” Kendini rahatlamış hissediyordu. “Ve bu da demek oluyor ki yapmak istediğimiz şeyde başarılı olma şansımız var. Belki Jack Randall Culloden arazisinde ölmedi çünkü savaş hiç olmadı.”

Yanıma gelip bana sarılmıştı. Ben de beline sarılmıştım, sıkıca, hiç kıpırdamadan. Başını eğmiş, alnını saçlarıma dayamıştı.

“Bunun seni üzeceğini biliyorum, mo duinne. Ama iyi günlerin geleceğini bilmek seni rahatlatmıyor mu?”

“Evet.” Gömleğine yaslanırken sonunda ona bunu fısıldayabilmiştim. Kendimi kollarına bırakmıştım, ellerim yanaklarındaydı. Gözlerinin arasındaki çizgi derinleşmişti, gözleri açıkça başka yere odaklanmıştı ama bana gülümsüyordu.

“Jamie,” diye seslenmiştim, “haydi git de yat. D’Arbanvilleslere bu akşam gelemeyeceğimizi bildiren bir not gönderirim.”

“Ah, hayır,” diye itiraz etmişti. “Ben iyiyim. Bir baş ağrısı sadece, Sassenach. Devamlı yazmaktan kaynaklanıyor, bir saatlik uyku iyi gelecektir. Şimdi gidip dinleneceğim.” Kapıya doğru yönelmişti, sonra bir an duraksayıp arkasına dönmüştü. Gülümsüyordu.

“Eğer uykumda bağırırsam, Sassenach, sadece elini alnıma koy ve bana şöyle de, ‘Jack Randall öldü.’ Bu bana iyi gelecektir.”

D’Arbanvilleslerde hem yemek hem de toplantı iyi geçmişti. Eve geç vakitte dönmüştük ve ben kafamı yastığa koyar koymaz derin bir uykuya dalmıştım. Deliksiz uyuyordum ama birden gece yarısı uyanıvermiştim, bir şeylerin ters olduğunu hissetmiştim.

Gece soğuktu ve yorgan yere düşmüştü, üstümde sadece ince yünden bir örtü kalmıştı. Yarı uykulu dönüp Jamie’nin sıcaklığını hissetmek istemiştim. Ama o yoktu.

Yatakta oturmuş ona bakınıyordum, sonunda onu görebilmiştim, pencerenin oradaki koltukta oturuyordu, başını ellerinin arasına almıştı.

“Jamie! Ne oldu? Yine başın mı ağrıyor?” İlaç çantamı bulmak için mumu bulmaya çalışıyordum ama bir şey aramamı bırakıp ona doğru gitmemi sağlamıştı.

Zor nefes alıyordu, sanki saatlerce koşmuş gibiydi ve çok da soğuktu, bedeni terden sırılsıklam olmuştu. Omuzlarına dokunuyordum, demir bir heykel gibi sert ve buz gibilerdi.

Dokunuşumdan ürkmüş ve ayağa fırlamıştı, gözleri büyümüştü ve gecenin doldurduğu odada simsiyah görünüyorlardı.

“Seni korkutmak istememiştim,” dedim. “İyi misin?”

Uyurgezer olup olmadığından şüpheleniyordum çünkü ifadesi hiç değişmemişti. Öylece bana bakıyordu, gördüğü şey her neyse hiç hoşuna gitmemişti.

“Jamie!” dedim sertçe. “Jamie, uyan!”

Gözlerini kırpıştırmış ve bana bakmıştı, yüzündeki korkuyu görebiliyordum.

“İyiyim,” dedi. “Uyanığım.” Kendini inandırmaya çalışıyormuş gibi konuşuyordu.

“Ne oldu? Kâbus mu gördün?”

“Bir rüya. Evet. Sadece bir rüya.”

Bir adım atıp elimi koluna koymuştum.

“Anlat bana. Eğer anlatırsan geçer gider.”

Kollarıyla beni sımsıkı kavramıştı, ona dokunmamı ister gibi sımsıkı tutuyordu beni. Havada dolunay vardı ve ben vücudunun her kasının nasıl gerilmiş olduğunu fark edebiliyordum, taş gibi sert ve hareketsizdi ama bir yandan da öfkeden titriyordu, patlamaya hazır gibiydi.

“Hayır,” dedi, hâlâ sesi sersemlemiş gibi çıkıyordu.

“Evet,” dedim. “Jamie, konuş benimle. Anlat bana. Ne gördüğünü anlat bana.”

“Hiç bir şey…görmedim. Hiçbir şey görmedim.”

Jamie’yi odanın karanlık gölgelerinden pencereden yansıyan parlak ay ışığına doğru çevirmiştim. Işık iyi gelmiş gibiydi, nefes alıp verişi yavaşlamıştı ve kelimeler ağzından kararsız ve acı dolu parçalar halinde yavaş yavaş dökülmeye başlamıştı.

Rüyasında Wentworth Hapishanesi’nin taşlarını görmüştü. Konuştukça Jack Randall’ın hayaleti odada geziyordu. Çıplak halde yatağa yatmıştı, yün örtünün üstündeydi.

Hemen arkasından gelen atın nefes seslerini duymuştu, sırılsıklam olmuş tenini hissediyordu, ter vücudunun aşağılarına doğru kayıyordu. Öfkeden dişlerini sıkıyordu. Arkasındaki adam küçük hareketler yapıp kahkahalara boğuluyordu.

“Ah, seni asmadan önce biraz vaktimiz var, evlat,” diye fısıldamıştı Jamie’ye. “Eğlenmek için bol zamanımız var.” Randall birden hareket etmişti, ani ve sert... Jamie istemsiz bir inilti çıkarmıştı.

Randall’ın eli alnındaki saçlarda geziniyor, onları kulağının arkasına atıyordu. Sıcak nefesini kulağında hissedebiliyordu, kurtulmak için kafasını öteki tarafa çevirmişti ama o Jamie’yi takip ediyordu.

“Sen hiç asılan bir adam gördün mü, Fraser?” Kelimeler devam ediyordu, onun cevap vermesini beklemiyorlardı, uzun, ince bir el yeleğine doğru uzanmış ve sonra karın boşluğuna vurmuştu, kelimeler adeta onunla dalga geçiyordu.

“Evet, tabii ki de gördün. Fransa’daydın, zaman zaman kaçakların asıldığını görmüşsündür. Asılan bir adamın bağırsakları gevşer, değil mi? Ve halat birden boynuna dolanıp sıkmaya başlar.” El onu sımsıkı tutuyor, hafifçe, sertçe okşuyor ve ona vuruyordu. Eli yatağın kenarını sımsıkı tutuyordu, eğri büğrü yastıkta yüzünü bir o yana bir bu yana çevirip durmuştu ama kelimeler hâlâ onu takip ediyordu.

“Bu senin başına gelecek, Fraser. Birkaç saat içinde ilişkiyi hissedeceksin.” Ses kahkahalara boğuluyordu, kendi kendine eğleniyordu. “Kıçın benim zevkimden yanarak kendi ölümüne gideceksin ve bağırsakların gevşediğinde bacaklarının arasında dolaşan benim kıvılcımım olacak ve darağacının altında damla damla yere akacak.”

Hiç ses çıkartmıyordu, kendini kokluyordu, hapisteki yaraları kirden kabuk bağlamıştı, korku ve öfkenin oluşturduğu ter keskin kokuyordu. Ve arkasındaki adamın hayvanın leş kokusu da lavantanın hassas kokusuna bırakmıştı kendini.

“Örtü,” demişti Jamie bana. Gözleri hâlâ kapalıydı, ay ışığında yüzünün gergin olduğu belli oluyordu. “Yüzümün altında sertti ve önümde duvarların taşlarını görebiliyordum. Kafamı toplayacak hiçbir şey yok yoktu… hiç bir şey göremiyordum. Bu yüzden gözlerimi sımsıkı kapattım ve yanağımın altındaki örtüyü düşünmeye çalıştım. Acının ve onun….haricinde hissedebildiğim tek şey oydu. Onu…tutabiliyordum.”

“Jamie. Sana sarılmama izin ver.” Sessizce konuşuyordum, kanında hissedebildiğim öfkesini dindirmeye çalışıyordum. Kollarımı kavrayışı onları uyuşturacak kadar sertti. Ama ona daha fazla yaklaşmama izin vermiyordu, bana sarılmak istediği kadar beni kendinden uzakta tutuyordu.

Birden beni bıraktı ve titremeye başladı, dolunayın yansıdığı cama doğru döndü. Gergindi, sanki boğuluyormuş gibi titriyordu ama sesi sakindi.

“Hayır. Seni bu şekilde kullanamam, sevgilim. Sen bunun bir parçası olamazsın.”

Ona doğru bir adım atmıştım ama ani bir hareketle beni durdurmuştu. Yüzünü yeniden cama çevirmişti, şimdi sakindi ve baktığı cam gibi donuktu.

“Yatağına dön, sevgilim. Beni benimle bırak, birazdan iyi olurum. Şimdi endişelenecek bir şey yok.”

Kollarını esnetmiş ve pencerenin çerçevesini tutmuştu, bedeniyle ışığı kapatıyordu.

“Sadece bir rüyaydı. Jack Randall öldü.”

Sonunda uykuya yenik düşmüştüm, Jamie hâlâ camın önündeydi ve aya bakıyordu. Şafak vaktinde uyandığım zaman Jamie uykuya dalmıştı, pencerenin önündeki koltuğa kıvrılmış, şalına sarılmış, sıcak tutsun diye pelerinimi de bacaklarına sarmıştı.

Benim bakışlarım onu uyandırmıştı ve normal görünüyordu, sinir bozucu bir neşesi vardı. Ama ben gece olanları unutamazdım, bu yüzden kahvaltıdan sonra ilaç çantamın yanına gittim.

Aklımdaki uyku toniği için gerekli olan bazı bitkiler eksikti. Ama sonra Marguerite’in bahsettiği birini hatırladım. Raymond Rue de Varennes’de bir

aktardı. Bir cadı, diye söz etmişti. Görmeye değecek bir yer. O zaman sorun yoktu. Jamie bütün sabah mağazada olacaktı. Emrimde bir at arabası ve bir de hizmetçi vardı, gidip orayı görebilirdim.

Temiz tahta tezgâh mağazanın iki yanını da kaplıyordu, bir kişinin iki kat yüksekliğindeki raflar yerden tavana kadar uzanıyordu. Bazı raflar cam kapılarla kaplanmıştı, sanırım nadir ve pahalı olan şeyleri korumak için yapılmıştı. Süslenmiş tombik Eros heykeli, dolapların üstünde terk edilmiş bir halde duruyordu.

“Mösyö Raymond?” diye sormuştum tezgâhın arkasındaki genç bayana.

“Maître (Usta) Raymond,” diye düzeltmişti genç kız. Görgüsüzce kırmızı burnunu koluna silmiş ve mağazanın gerisine doğru bir el hareketi yapmıştı, yarı açık kapının kirişinden sızan kahverengimsi kötü bulutlar havada süzülüyordu.

Cadı ya da değil, Raymond bunun için uygun birisiydi. Duman çatının siyah kirişinden dolanarak şöminenin siyah dam taşına doğru süzülüyordu. Meraklı bir şekilde etrafı koklamaya başlamıştım. Mağazadaki diğer keskin kokuların arasında, ateş tarafından gelen ağır alkollü koku diğerlerinden ayırt edilebiliyordu. Yan tarafımdaki temiz şişelerin düzenli dizimi şüphelerimi daha da güçlendirmişti. İşi büyü ya da iksir olsun, Usta Raymond iyi kalitede kirazlı konyak yapımında gayet iyi iş çıkarıyordu.

Damıtıcı ateşin önüne çökmüştü, şöminenin içine kömür parçalarını atıyordu. İçeri girdiğimi duyunca, doğruldu ve beni memnun bir gülümsemeyle karşıladı.

“Nasılsınız?” diye sordum kibarca. Büyücünün mağarasına girmiş gibi bir his kaplamıştı içimi, öyle ki cevap olarak kurbağa gibi vıraklasa şaşırmayacaktım.

Zaten Usta Raymond, büyük, güler yüzlü bir kurbağadan başka bir şeye benzemiyordu. Boyu kısaydı, fıçı göğüslü, çarpık bacaklıydı, bataklıkta yaşamanın sonucu olduğunu düşündüğüm kalın nemli bir derisi ve yuvarlak dost canlısı siyah gözleri vardı. Bunlar dışında rengi yeşil değildi, tek ihtiyacı olan biraz çirkinlikti.

“Madonna!” dedi, yüzü sevinçten parlıyordu. “Senin için ne yapabilirim?” Dişlerinin hiçbiri yoktu. Şaşkınlık içinde ona bakıyordum.

“Madonna?” dedi tekrar, soru sorarcasına bana bakıyordu.

Ne kadar kaba davrandığımı fark eder etmez dudağımı ısırmıştım, kızarmış bir halde ve hiç düşünmeden, “Sadece güzel genç bir kız tarafından öpülüp öpülmediğinizi merak etmiştim,” dedim.

Kahkahalarla gülmeye başladığında yüzüm daha bir kızarmaya başlamıştı. Kahkahalarla, “Birçok kez Madonna, Ama görüyorsun ya pek işe yaramadı. Vırak,” dedi.

Yarı açık kapıdan bakan dükkândaki yardımcı kızın ilgisini çektiğimizi anlayınca çaresiz bir şekilde kahkahalarımızı yarıda kesmek zorunda kalmıştık. Usta Raymond onu uzaklaştırmak için bir el işareti yapmıştı, sonra cama doğru topallayarak yürümüş ve öksürerek kurşun camı açmış, dumanın çıkmasını sağlamıştı.

“Ah, böyle daha iyi!” demişti, serin ilkbahar havası içeri girdiğinde derin derin nefes alıyordu. Bana dönmüş, omuzlarına dökülen gümüş rengi uzun saçlarını arkaya doğru atmıştı. “Şimdi Madonna. Arkadaş olduğumuza göre, ben bir şeyi yapmaya devam ederken sen biraz bekleyebilir misin?”

Yüzüm hâlâ kızarıktı, bir seferde kabul etmiştim, o da ateşten yanmış raflarına geri dönmüştü, kutuları yeniden doldurmaya başladığında hâlâ gülüyordu. Ben de bunu fırsat bilerek çalışma odasına bakınmaya başlamıştım. Eşyaların dizimine şaşkınlıkla bakıyordum.

Oldukça iri bir timsah, büyük bir olasılıkla içi doldurulmuştu, tavanda asılıydı. Sarı karın kabuğuna bakmıştım, sert ve parlaktı, sanki balmumuyla kaplanmıştı.

“Bu gerçek mi?” diye sordum.

Usta Raymond yukarıya bakıp gülümsemişti.

“Benim timsahım mı? Ah, bundan emin olabilirsin, Madonna. Müşterilere güven verir.” Göz hizasına gelen raftan başını birden çekmişti. Burada beyaz porselen kavanozlar diziliydi, her biri altın yaldızlı çizgilerle süslenmişti, üstünde çiçek ve hayvan resimleri ve siyah süslü yazıyla

yazılmış bir etiket vardı. Benim yakınımda olan üç kavanozda Latince etiket vardı, zor avlanan bir timsahın kanı ve aynı hayvanın karaciğeri ve ödü diye çevirmiştim, muhtemelen mağazanın tavanında uğursuzca sallanan hayvanındı.

Kavanozlardan bir tanesini alıp tıkacını açmış ve koklamıştım.

“Çalgıcı otu,” dedim, burnum uyuşmuştu. “Ve kekik. İçinde ceviz yağı da var, diye düşünüyorum ama böyle kötü kokması için ne kullanıyorsun?” Kavanozu eğmiş, içindeki pis tortulu siyah sıvıyı inceliyordum.

“Ah, burnunuz oraya sadece süs için konmamış, Madonna!” Kocaman bir sırıtma kurbağaya benzeyen yüzünü adeta ikiye bölmüştü.

“Siyah madde su kabağının çürümüş parçası,” diye bilgi verdi ve biraz daha yaklaşıp kısık sesle konuşmaya başladı. “Kokusu şey…tamamen kan gibi.”

“Bir timsahın değil,” dedim ve yukarıya doğru bir bakış fırlattım.

“Böyle bir sinizm, hem de genç birinde,” diye mırıldanmaya başladı Raymond. “Sarayın hanımefendi ve beyefendileri şükür ki doğaya güveniyorlar, bir aristokratın düşüncesiyle akıllarında beliren duyguya değil. Hayır, aslında bir domuzun kanı, Madonna. Domuzlar timsahlardan daha uygun.”

“Evet,” diyerek ona katıldım. “Bu size oldukça pahalıya mal olmuş olmalı.”

“Çok şükür, miras kaldı, şimdiki malzemelerim ve çok daha fazlası buranın önceki sahibinden.” Yumuşak siyah gözlerinin derinliklerinde inceden bir titreme görmüştüm, son zamanlarda ifade ayrımında oldukça hassaslaşmıştım, Jamie’nin işlerine yardımcı olur diye partideki yüzleri küçük bir ipucu yakalamak amacıyla devamlı izleyip duruyordum.

Tıknaz küçük dükkân sahibi biraz daha yakına eğilmiş, bir elini gizlice elimin üstüne koymuştu.

“Bir profesyonelsin, değil mi?” diye sordu. “Söylemeliyim ki görmüyorsun.”

İlk tepkim elimi çekmek olmuştu ama dokunuşu o kadar rahatlatıcıydı ki; biraz kişisellikten uzak ama oldukça sıcak ve rahatlatıcı. Kurşun camın kenarlarında oluşan ayaza bir göz atmıştım ve işte bu diye düşünmüştüm. Eldiven giymemiş elleri oldukça sıcaktı, yılın bu mevsiminde hiç kimsenin elleri bu kadar sıcak olamazdı.

“Bu sizin ‘profesyonel’ derken neyi kastettiğinize bağlı,” dedim. “Ben bir hekimim.”

“Ah, hekim mi?” Sandalyesine yaslanmış ilgiyle bana bakıyordu. “Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Başka bir şey? Falcılık yok mu, aşk iksiri falan?”

Vicdan azabı duymuştum, Murtagh ile birlikte Jamie’yi Kuzey İskoçya’da aradığımızda fal baktığımız ve iki Çingene gibi akşam yemeklerimizde şarkı söylediğimiz günleri hatırlamıştım.

“Başka bir şey yok,” dedim, yüzüm yine hafiften kızarmıştı.

“Anı zamanda profesyonel bir yalancı değilsin,” dedi, şaşırmış bir şekilde bana bakıyordu. “Ne acı. Evet, size nasıl yardımcı olabilirim, Madonna?”

İhtiyaçlarımı anlatmıştım, o da dinlerken arifane bir şekilde başını sallıyordu, kalın gri saçları omuzlarına doğru sallanıyordu. Mağazasının gizli odasında peruk falan takmıyordu, ya da saçlarını pudralamıyordu. Saçı geniş yüksek alnından geriye doğru fırçalanmıştı ve omuzlarına düz iniyordu, saçının bittiği yer çok keskindi, sanki kör bir makasla kesilmiş gibiydi.

Konuşkan, bitki ve botanik kullanımında oldukça bilgili birisiydi. Oradan buradan kavanozlar alıp biraz sallıyor ve yaprakları koklamam ya da tadına bakmam için avcuna döküyordu.

Sohbetimiz mağazadan yükselen seslerle kesilmişti. Zarif kıyafetli bir uşak tezgaha doğru yaslanmış, tezgahtar kıza bir şeyler söylüyordu. Ya da bir şeyler demeye çalışıyordu. Tam anlamıyla konuşmaları takip edebilmek benim için oldukça zordu ama kızın hareketlerinden az çok bir şeyler anlamıştım. Lahana ve sosisten bahsediliyordu, hiçbiri karşılıksız kalmayacaktı.

Daha sonra mağaza dükkânının pat diye kapanan kapısı birden açılmıştı. Uşağın arkasında destekçisi içeri girmişti, rujla maskelenmiş bir hışımla yürüyen bir tipti.

“Ah,” diye mırıldandı Raymond, mağazasında meydana gelen dramaya kolumun altından bakıyordu. “La Vicomtesse de Rambeau.”

“Onu tanıyor musun?”

“Evet, Madonna,” dedi Raymond, başını sallayarak. “Oldukça masraflı biridir.”

Ne demek istediğini anlamıştım çünkü şüpheli leydi münakaşanın kaynağını delil olarak getirmişti, içinde bir çeşit turşuluk olan küçük kavanozdu. Leydi kavanozu nişan alıp düşündürücü bir güçle dosdoğru dolabın cam kapağına fırlatmıştı.

Çarpışma hemen sessizliğe bürünmüştü. Vikontes tek bir noktaya odaklanmış ve cılız parmağını kıza doğrultmuştu.

“Sen,” dedi, sesi metal gibi titriyordu, “siyah iksiri al getir. Çabuk.”

Genç kız itiraz etmek için ağzını açmıştı sonra Vikontes’in başka bir silaha ulaştığını görünce arka odaya kaçmıştı.

Bayanın içeri gireceğini tahmin ederek, Raymond kafasının üstündeki şişeye uzanmış ve içeri girer girmez kızın vermişti.

“Bunu ona ver,” dedi, titreyerek. “Başka bir şey daha kırmadan.”

Tezgâhtar kız ürkerek şişeyi vermek için geri dönmüştü, Raymond bana baktı, alaycı bir yüz ifadesi vardı.

“Bir rakibi için zehir,” dedi. “En azından o öyle biliyor.”

“Peki gerçekte neydi? Acı müshil mi?”

Şaşırmış bir şekilde bana bakmıştı.

“Bunda çok iyisin,” dedi. “Doğal bir yetenek mi, yoksa eğitimini mi aldın? Şey, her neyse. Evet, bu doğru, müshildi. Rakibi yarın hasta düşecek, Vikontes’in intikam tutkusunu tatmin etmek için göz göre göre acı çekecek ve onun mal satımının en iyisi olduğunu ona inandıracak, sonra o

iyileşecek, başka sürekli bir rahatsızlık olmayacak ve Vikontes bunun papazın müdahalesiyle bir iyileşme olduğunu ya da kurbanla çalışan bir büyücünün işi olduğunu düşünecek.”

“Peki mağazandaki zarar?” Öğleden sonra yansıyan ışık tezgâhın üstündeki cam parçalarına vuruyordu ve üstünde Vikontes’in ödeme için bıraktığı gümüş para görünüyordu.

“Eşitlenecek,” dedi sakince. “Gelecek ay düşük ilacı için gelecek, o zaman sırf zararı ödetmekle kalmayacağım, aynı zamanda üç yeni dolap da yaptıracağım. Ve oda tartışmasız bunu yapacak.” Hafifçe gülümsemişti ama yüzünde hiç de gururlu bir ifade yoktu. “Sadece doğru zaman, bilirsiniz.”

Siyah gözlerdeki titreme beni endişelendirmişti. Bunu hiç belli etmemiştim ama bildiğinden neredeyse emindim.

“Vikontes’e vereceğin ilaç işe yarayacak mı?” diye sordum.

“Sadece doğru zaman,” diye tekrar etti, alaycı bir şekilde başını yana eğdi. “Daha erken, her şey iyi olacak. Ama uzun süre beklemek tehlikeli.”

Sesindeki uyarı oldukça netti. Ona gülümsedim.

“Benim için değil,” dedim. “Sadece öğrenmek için.”

Rahatlamıştı.

“Ah. Ben öyle düşünmemiştim.”

Sokağın aşağısından gelen gümbürtü Vikontes’in mavi-gümüş rengi arabasının geçtiğini haber veriyordu. Uşak el sallıyor ve arkasından bağırıyordu.

“A la lanterne,” diye mırıldandım.

“Kağnının kime seslendiğini sorma,” dedim, Raymond’a dönerek. “Seni çağırıyor.”

Raymond şaşırmış bir halde bakıyordu.

“Şey, yani arındırma için senin kullandığın bitkinin siyah nane olduğunu mu söylüyorsun? Ben kendim için beyaz kullanıyorum.”

“Gerçekten mi? Neden?”

Daha sonra Vikontes’i bir kenara bırakmış ve oturup işimizi tamamlamaya başlamıştık.

9
Versay İhtişamı

Salonun kapısını arkamdan sessizce kapattım ve bir an öylece durdum, cesaretimi toplamaya çalışıyordum. Derin bir nefes almaya çalıştım ama balina kemiği korsenin sıkılığı, ancak boğuk bir nefes almamı sağlamıştı.

Bir avuç dolusu siparişle işe girişen Jamie sese doğru baktı, donmuş ve gözleri genişlemiş haldeydi. Dudakları aralanmıştı ama hiçbir şey demedi.

“Nasıl buldun?” Odaya adımımı attım, terzi kadının gösterdiği elbise beni etkilemişti, üst eteğin içindeki ipek kıvrımlı ince kumaşı gösteriyordu.

Jamie birkaç göz kırptı.

“Bu…kırmızı, değil mi?” dedi.

“Oldukça.” Sang-du-Christ, kesinlikle. İsa’nın kanı, mevsimin en moda rengiydi.

“Bunu her kadın giyemez, Madam,” diye bilgi veriyordu terzi kadın. “Ama siz, bu tenle! Bütün gece eteğinizin altında emekleyen erkekler görebilirsiniz!”

“Eğer biri bunu yapmaya cüret ederse, parmaklarını ezerim,” dedim. Ne de olsa bu istenilen bir tepkiydi. Ama bunun belli olmasını istiyordum. Jamie beni kalabalıkta olmamı sağlayacak bir şeylere zorluyordu. Sabahın sisli olmasına karşın, Kral onu hatırlamış ve bizi Versay’de bir baloya davet etmişti.

“Parayla adamların kulaklarını almaya ihtiyacım olacak,” dedi Jamie, erkenden birlikte plan yapıyorduk. “Ne iyi bir mevkiye ne de güce sahibim, bu onların işimi araştırmalarına sebep olacak.” Derin bir iç çekti, yün geceliğimin içinde çekici olmadığıma karar veren bir bakışla bana bakıyordu.

“Ve Paris’ten korkuyorum çünkü eğer gerekirse, Saray’da sosyeteye katılmamız gerekecek. İskoç olduğumu bilecekler; insanların bana Prens Charles hakkında ya da İskoçya’nın Stuartların geri dönmesini isteyip istemedikleri hakkında soru sormaları çok normal. Ve ben de çoğu İskoç’un

Stuartların bir daha geri gelmeyeceğine dair bahse gireceğini ihtiyatlı bir şekilde temin edebilirim - aksinin söyleneceğine rağmen.”

“Evet, dikkatli olman gerek,” dedim. “Yoksa Süslü Prens’i bir dahaki ziyaretinde seni köpekleriyle karşılar.” Charles’ın işlerinde beraber olduğunu gizleme planına göre Jamie Montmartre’deki küçük eve haftalık olarak nezaket ziyaretinde bulunmayı da ihmal etmiyordu.

Jamie gülümsedi. “Evet, Majesteleri’ne ve James yanlılarına göre ben Stuart’ın amacını destekleyen sadık biriyim. Charles Stuart Saray’da görünene kadar, onun bulunma şansını benim sözlerim ortaya çıkarmamalı. Paris’teki II. James yanlıları kural gereği kendilerini gizli tutarlar. Çünkü sosyetede görünecek paraları yoktur. Ama Jared sayesinde bizim var.”

Tamamen farklı sebeplerden ötürü de olsa Jared, Jamie’nin onun olağan iş eğlence olanaklarını genişletmemiz gerektiği önerisiyle aynı fikirdeydi. Böylece Fransız sosyetesi ve zengin bankacı aile reislerinin yolu kapımıza düşebilir, Ren şarabı, hoş sohbet ve güzel eğlenceyle cezp edilebilir ve akılları çelinebilirdi. Ayrıca Murtagh’ın geçen iki haftasını Kanal’ın karşısına götürmekle zamanını harcadığı iyi kalitedeki İskoç viskisini de işin içine katabilirdik.

“Bu tarz ya da başka eğlence türleri onların ilgisini çeker, biliyorsun,” dedi Jamie, Kont Sévigny ve Ziraat Bakanı’nın eşi arasındaki kaba meseleyi anlatan şiirin basıldığı kâğıdın arkasına planların taslağını çiziyordu. “Bütün asilzadeler görünüşe önem verirler. Bunu dikkate alırsak bakmalarını sağlayacak bir şeyler sunmamız gerekecek.”

Yüzündeki sersemlemiş bakışı değerlendirirsek, iyi bir başlangıç yapmıştım. Hafifçe sallandım ve elbisenin geniş eteğini zil gibi sallamaya başladım.

“Fena değil, değil mi?” diye sordum. “Gayet dikkat çekici.”

“Dikkat çekici mi?” Adeta bir ördek gibi ses çıkarmaya başlamıştı. “Dikkat çekici mi? Tanrım, her yerini görebiliyorum, üçüncü kaburga kemiğinin aşağısını bile.”

Aşağıya baktım.

“Hayır, göremezsin. Dantelin altındaki ben değilim, beyaz şarmözün astarı.”

“Nedense aynı sana benziyor! Bu şekilde kesinlikle toplum içine çıkamazsın!”

Bu laftan sonra biraz öfkelendim. Dekolteli elbisenin içinde kendimi biraz sinirli hissediyordum, hem de terzi kadının modaya uygun taslağını göstermesine rağmen. Ama Jamie’nin tepkisi içimde kendimi savunmam gerektiği hissini uyandırdı ve isyankar davrandım.

“Fark edilebilir olmamı söylemiştin,” diye ona hatırlattım. “En son Saray modasıyla kıyaslarsak bu hiç bir şey. İnan bana, Madam de Pérignon ve Düşes de Rouen’le karşılaştırırsak ben aralarındaki en iffetli kişi olurum.” Sonra ellerimi kalçalarıma koydum ve onu incelemeye koyuldum. “Yoksa Saray’da yeşil kadife elbisemle mi görünmemi istiyorsun?”

Jamie gözlerini göğüs dekoltemden çekti, dudaklarını gerginleştirdi.

Tam bir İskoçyalı gibi görünüyordu.

Uzlaştırıcı olmaya çalışarak yanına yaklaştım ve elimi koluna koydum.

“Sen daha önce Saray’a gittin, leydilerin nasıl giyindiğini daha iyi biliyorsun. Yani bunun o kadar aşırı olmadığını sen de biliyorsun.”

Bana bakıp gülümsedi, hafif utanmış görünüyordu.

“Evet,” dedi. “Evet, bu doğru. Sadece…şey, sen benim karımsın, Sassenach. Benim o leydilere baktığım gözle başkalarının da sana bakmasını istemiyorum.”

Güldüm ve ellerimi boynuna dolayıp beni öpmesi için onu kendime çektim. Beni belimden kavradı, parmağı bilinçsizce gövdemi kaplayan kırmızı ipeğin yumuşaklığına dokunuyordu. Dokunuşu artarak bedenimde gezintiye çıktı ve boynumdaki yumuşak kumaşı kaydırdı, diğer eli de yumuşak göğsümü kavradı, korsenin bağladığı yerden yukarı doğru kalkmışlardı, ince ipeğin tek katının altında şehvetli bir şekilde özgürce duruyorlardı. Jamie sonunda beni bırakıp doğruldu ve başını şüpheli bir şekilde sallamaya başladı.

“Sanırım, bu elbiseyi giymelisin, Sassenach ama Tanrı aşkına dikkatli ol.”

“Dikkatli? Neden?”

Dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi.

“Bu elbisenin içinde nasıl göründüğünün farkında değil misin? Suç işlemek zorunda kalabilirim.” Öfkelenmişti. “Yukarı kısmını…biraz da olsa kapatamaz mısın? Bir… dantel ya da başka bir şey? Bir mendil?”

“Erkekler,” dedim, “modadan pek anlamıyorlar. Ama merak etme. Terzi kadın bunun için bir yelpaze verdi.” İşlenmiş dantelden yapılan yelpazeyi açtım ve cezbedici bir şekilde koynumda sallamaya başladım.

Jamie düşünceli bir şekilde bana bakakalmıştı, sonra pelerinimi almak için gardıroba yöneldi.

“Bana bir iyilik yapar mısın, Sassenach?” dedi, ağır kadifeyi omuzlarıma örterken. “Daha büyük bir yelpaze al.”

İlgi çekme açısından, elbise büyük bir başarıya imza atmıştı. Jamie’nin kan basıncı açısından ise başarılı olduğu söylenemezdi.

Koruma içgüdüsüyle yanımda bekleyip duruyordu, bana doğru bakan her erkeğe vahşi bir şekilde bakıyordu, ta ki salonun karşısında bizi fark eden Annalise de Marillac yanımıza gelene kadar. Bizi güzel gülüşüyle karşılamıştı. Yüzümdeki gülümsemenin donduğunu hissedebiliyordum. Annalise de Marillac ile tanışıklığı – Jamie’nin dediğine göre - bir önceki Paris ziyaretine dayanıyordu. Güzel, çekici ve zarif bir leydiydi.

“Mon petit sauvage!” diye selamladı Jamie’yi. “Tanışman gereken biri var. Aslında birkaç kişi.” Köşedeki satranç masasında toplanmış, heyecanla bir şeyler anlatan birkaç adamın oluşturduğu grubu işaret etti. Dük d’Orléans ve sayılı bankacılardan olan Gérand Gobelin’i hemen fark ettim. Etkili bir gruba benziyordu.

“Gel de onlarla satranç oyna.” Annalise bir kelebek gibi Jamie’nin koluna konmuştu. “Hem Majesteleri’nin seninle tanışması için iyi bir yer.”

Kral’ın katılacağı akşam yemeğinden sonra görünmesi bekleniyordu. Bu arada misafirler bir o yana bir bu yana dolaşıp sohbet ediyorlar, duvardaki

resimlere hayranlıkla bakıyorlar, yelpazeler arkasında flört ediyorlardı. Şekerlemelerin, küçük tart ve şarapların tadına bakıyorlar ve zaman zaman tuhaf örtülü girintinin içinde ihtiyatlı bir şekilde kayboluyorlardı.

Jamie tereddüt edince Annalise onu biraz daha çekiştirdi. “Haydi gel,” diye ısrar ediyordu. “Leydin için endişelenme,” - elbisemi beğendiğini belli eden bir bakış attı - “burada uzun süre yalnız kalmaz.”

“Zaten benim korktuğum şey de bu ya,” diye mırıldandı Jamie. “Tamam o zaman bir dakika içinde geliyorum.” Jamie Annalise’ın onu kavrayan elinden kurtuldu ve kulağıma fısıldamak için eğildi.

“Bu gizli oyukların birinde seni bulursam, Sassenach, yanındaki adamı ölmüş bil. Tabii kendini de…”

“Ah, hayır yapamazsın,” dedim. “Bir daha beni vurmayacağına dair yemin etmiştin.”

Gülümsedi.

“Ne kadar istesem de seni vuramam.”

“İyi. O zaman ne yapmak istiyorsun?” diye sordum dalga geçerek.

“Aklımda bir şey var,” diye cevap verdi. “Ne olduğunu bilmiyorum ama hiç hoşuna gitmeyecek.”

Etrafa son kez kötü bir bakış attıktan ve omuzlarımı imalı bir şekle sıktıktan sonra Jamie Annalise’nin ona öncülük etmesine izin verdi.

Annalise haklıydı. Jamie’nin öfkeli varlığı yanımdan uzaklaşınca sarayın centilmenleri olgun tutkulu bir meyveye atlayan papağan sürüsü gibi etrafıma toplanmışlardı.

Elim defalarca öpülüyor, uzun uzadıya tutuluyor ve abartılı iltifatlar söyleniyor, baharatlı şaraplar getiriliyordu. Böyle geçen yarım saatten sonra ayaklarım acımaya başlamıştı. Tabii yüzüm gülmekten, elim de böyle kullanılmaktan.

Yelpaze konusunda uyuştuğumuz için Jamie’ye minnet borçluydum. Onun hassaslığı sayesinde, süpürge otundan atlayan İskoç geyiğine ait olduğu söylenen kuyruklu yalanlarla bezenmiş büyük bir tane yelpaze

almıştım. Böylece morlar içindeki coşkulu bir genç adamın ilgisini şefkatle uzaklaştırabilmiş, somonlu bir parça tostu azar azar yerken çenemin altına düşen kırıntıların yönünü değiştirmiştim.

Sadece tost kırıntılarını değil. Jamie benden uzun olmasından dolayı göbeğimi görebildiğini söylemişti ama bu konuda rahattım çünkü Fransız saray beylerinin çoğu benden kısaydı.

Jamie’nin göğsüne sokulmak çok hoşuma gidiyordu, burnum rahatça o küçük boşlukta kendine yer buluyordu. Hayranlarımdan kısa ve cesur ruhlu olan birkaçı benzer bir tecrübeyle eğleniyor gibi görünüyorlardı. Onların cesaretini kırma konusunda başarılı olamadığım zamanlar, yelpazeyi sertçe kapatıp kafalarına vuruyordum.

Kapıdaki uşağın sesini duymak oldukça iç rahatlatıcıydı. “Sa Majesté, Le Roi Louis!”

Kral şafak vaktinde kalkmasına rağmen akşamları çiçek gibi açılıyordu. Benden o kadar uzun değildi, Louis adamlarıyla birlikte içeri girmiş, sağa sola göz atıyor, kibar bir şekilde başıyla selam veriyordu.

Kral’ın neye benzediğini görme fikrinin iyi bir yolu olduğunu düşünerek ona bakıyordum. O kadar yakışıklı değildi ama öyleymiş gibi davranıyordu. Gerek kıyafetinin şıklığı gerekse etrafındakilerin ona karşı davranışı bu izlenimi arttırıyordu. Son moda geriye doğru taranmış bir peruk takmıştı, ceketi ince ipekle işlenmişti. Elmas düğmeli ipek krem rengi lüks yeleğini sergilemek için ceketi yarıdan kesikti, ayakkabısındaki büyük kelebek şeklindeki tokasına da uyuyordu.

Koyu sert bakışlı gözleri kalabalıkta şöyle bir dolandı ve kibirli burnu sanki ilgiyi kokluyormuş gibi havaya doğru kalktı.

Sarı ipekten ceket ve yeleğiyle, kilt etek ve İskoç şalıyla, eski İskoç modasına uygun örgülü kızıl saçlarını bir omzundan bırakan Jamie kıyafetinin hakkını veriyordu. En azından Kral’ın ilgisini çekenin Jamie olduğunu düşünüyordum, Le Roi Louis yönünü değiştirip bize doğru gelmeye başladı. Kızıl Deniz’in dalgalarını andıran kalabalığı açarak yaklaşmaya başlamıştı. Daha önceki partiden tanıdığım Madam de La Tourelle, bir filika gibi Kral’ı yakından takip ediyordu.

Kırmızı elbisemi unutmuştum. Majesteleri birden benim önümde durdu ve elini beline koyarak abartılı bir şekilde reveransa geçti.

“Chére Madam!” dedi. “Bizi büyülediniz!”

Jamie’nin derin bir nefes aldığını duydum, sonra bir adım öne geçip Kral’ın önünde reveransa geçti.

“Eşimi takdim edeyim Majesteleri, leydim Broch Tuarach.” Doğruldu ve geriye çekildi. Jamie’nin çabuk el hareketinden oldukça büyülenmiştim ki, reverans yapmam gerektiğine dair verdiği işaretini hemen fark edemedim ve bir an için boş gözlerle ona baktım.

Reverans yaptığımda nereye bakacağımı merak ederek gözlerimi yerden ayırmıyordum. Madam Nesle de la Tourelle Louis’in hemen arkasında duruyordu, yüzünde sıkılmış bir ifadeyle tanışma merasimini izliyordu. Dedikoducular Nesle’nin Louis’in yeni gözdesi olduğunu söylüyorlardı. Şu sıralar revaçta olan bayan göğüs altından kesilmiş bir elbise giyiyordu, açıkça modaya uygun olduğu belli olan bürümcük kumaşındandı ama bu elbise ne ısınmak ne de örtünmek için giyilirdi.

Benim aklımı karıştıran ne elbise ne de onu ortaya çıkaran bakışlardı. Nesle’nin göğüsleri oldukça uygun büyüklükte ve güzel orandaydı, kahverengimsi meme uçları delinmiş ve mücevherlerle süslenmişti. Yakut gözlü elmas kaplı bir çift kuğu birbirlerine doğru boyunlarını uzatmış, üstünde oturdukları altın halkada tehlikeli bir şekilde sallanıyorlardı. İşçilik muhteşemdi ve malzemeler de harikaydı ama her bir altın halkanın meme ucundan geçmesi biraz tuhaf hissetmeme sebep olmuştu. Meme uçları ters düz edilmiş gibiydi ama her birini kaplayan büyük inciler onları gizliyordu, ana halkanın yanına düğümlenen ince altın bir zincir sarkıyordu.

Doğruldum, yüzüm kızarmıştı ve öksürüyordum, özür dileyerek geriledim ve nazik bir şekilde mendilime öksürdüm. Arkamdaki varlığını hissetmiştim, Jamie’nin ayağına basmaktan çekinerek durdum.

“Marie d’Arbanville’ye bunu Usta Raymond’ın onun için yaptığını söyledi,” dedim Jamie’ye gizlice. Kral’ın metresine bakıyordu ve büyülenmiş bakışları hiç oralı olmamıştı bile.

“Bir önerim var.” dedim. “Eğer Usta Raymond’a kimyon toniğinin tarifini verirsem benim için de böyle bir şey yapabilir.”

Sonunda Jamie bana bakmıştı. Dirseğimi tuttu ve dinlenme köşesine çekti.

“Eğer Usta Raymond ile bu kadar çok konuşursan,” dedi, “senin meme uçlarını ben delip bir şeyler takacağım.”

Kral, Apollo Salonu’na doğru gidiyordu, boş olan yer geçişiyle yemek odasından gelenlerle hemen dolmuştu. Jamie’nin sevkiyatla uğraşan zengin bir ailenin reisi, Mösyö Genet ile sohbete daldığını görüp gizlice ayaklarımı dinlendirmek için boş bir yer aramaya başladım.

Dinlenme köşelerinden bir tanesi çok yakındaydı ve seslerden anlaşıldığına göre de boştu. Yanımdan ayrılamayan hayranlarımdan birini şarap almaya gönderdim ve hemen köşeye kaçtım.

İçerisi oturmaktan çok uzanmaya uygundu, manalı bir kanepe, küçük bir masa ve bir çift sandalyeyle döşenmişti. Yine de oturdum ve ayakkabılarımı çıkarttım, rahatlamanın etkisiyle derin bir oh çekip ayaklarımı diğer sandalyeye dayadım.

Arkamdaki perde zilinin zayıf şıngırtısı ortadan yok olmamın fark edilmez olmadığını bildiriyordu.

“Madam! Sonunda yalnızız!”

“Evet, ne yazık ki,” dedim iç çekerek. Sayısız kontlardan biri olmalı diye düşündüm. Ama hayır, bu bir Vikonttu. Birisi beni önceden tanıştırmıştı, bu Vikont de Rambeau’ydu. Kısa olanlardan biri. Yelpazemin altından o küçük gözleriyle beni süzdüğünü hatırlar gibi olmuştum.

Vakit kaybetmeden, ustalıkla sandalyenin tekine oturdu ve ayaklarımı kucağına aldı. İpek çoraplı parmağımı şehvetle kasıklarında tutuyordu.

“Ah, ma petite! Ne kadar zarif! Güzelliğiniz beni baştan çıkartıyor!”

Ayaklarımın zarif olduğu düşüncesinde yanılgıya düşüp düşmediğini merak ediyordum. Bir tanesini dudaklarına götürerek, yavaş yavaş parmağımı ısırmaya başladı.

“C’est un cochon qui vit dans la ville, c’est un cochon qui vit…”

Ayaklarımı kucağından çekip büyük jüponumun engellemesine rağmen aceleyle ayağa kalktım.

“Eşim sizi burada bulduğunda bu durumdan pek hoşnut kalacağını sanmıyorum.”

“Eşiniz mi? Peh!” Elini sallaması Jamie’yi pek önemsemediğini gösteriyordu. “Uzun süre daha meşgul olacak, eminim. Hazır kedi ortada yokken…bana gel, ma petite souris. İnlemelerini duymama izin ver.”

Muhtemelen mücadele için kendini güçlendirme niyetindeydi çünkü Vikont cebinden süslü enfiye kutusunu çıkarıp siyah tanecikleri eline ustaca serpti ve sonra da burnuna çekti.

Derin bir nefes aldı, gözleri beklentiyle parıldıyordu, perdenin birden şıngırdayan sesiyle bir tarafa çekilmesi başını birden çekmesine neden olmuştu. Ani girişle amacı yolundan sapmış Vikont kuvvetle koynuma doğru hapşırmaya başlamıştı.

Çığlık attım.

“Seni iğrenç adam!” dedim ve kapalı yelpazemle yüzüne sertçe vurdum.

Vikont geriye doğru tökezledi, gözleri dolmuştu. Ayağı yerde duran ayakkabılarıma takıldı ve başı kapı aralığında duran Jamie’nin kollarına düştü.

“Bir hayli ilgi çektin,” dedim sonunda.

“Peh,” dedi. “Thesalaud şanslı, beynini çıkarıp ona yedirebilirdim.”

“Ortaya ilginç bir manzara çıkardı,” dedim.

Bana baktı ve öfkesi gülümsemeye dönüştü.

“Evet, şey. Yine de adamı boğmadım.”

“Vikont senin tutuşunu beğenmiş olmalı diye düşünüyorum.”

Yeniden öfkelendi. Kral gülmeyi kestiği zaman bizi sarayın odalarından birine yerleştirmiş, bu gece Paris’e dönmememiz konusunda ısrar etmişti.

“Her şeye rağmen, mon chevalier,” demişti, terasta Jamie’nin ıslanmış bedenine bakarken, “soğuk algınlığına yakalanmanızı istemeyiz. Saray böyle bir durumda büyük bir eğlenceden mahrum kalacakmış gibi hissediyorum ve Madam da beni asla affetmez. Affeder misiniz, sevgilim?” Uzanmış ve Madam de La Tourelle’nin meme ucunu oynarcasına çimdiklemişti.

Kral’ın metresi hafiften kızmış görünüyordu ama yine de itaatkâr bir şekilde gülümsemişti. Kral’ın ilgisi başka yöne kaymış olmasına rağmen ben fark etmiştim, Madam bakışlarını Jamie’den ayıramıyordu. Jamie oldukça etkileyiciydi, kabul ediyorum, bedenine yapışmış elbiseleriyle meşale ışığında üstünden sular damlayarak ayakta duruyordu.

Islak gömleğini çıkartmıştı ve böyle çok daha iyi görünüyordu.

“Sana,” dedi, kötü bir bakışla bana bakıyordu, “şu dinlenme köşelerinden uzak durman gerektiğini söylememiş miydim?”

“Evet. Ee, oyunu beğendi mi?” diye sordum kibarca.

“Ne?”

“Evlilik haklarını savunmadan önce işe yarar birileriyle tanıştın mı demek istiyorum.”

Saçlarını lavaboda duran havluyla kuvvetlice sildi. “Ah, evet. Mösyö Duverney ile satranç oynadım. Üstelik yendim de ve onu kızdırdım.”

“Ah, bu kulağa umut verici geliyor. Peki, Mösyö Duverney kim?”

Sırıtarak havluyla bana vurdu. “Fransız Ekonomi Başkanı, Sassenach.”

“Ah. Sen de bundan hoşnutsun çünkü onu kızdırmayı başardın?”

“Kaybettiği için kendine kızgın, Sassenach,” dedi Jamie açıklayarak. “Şimdi beni yenene kadar rahat durmayacak. Pazar günü yeniden oynamak için eve gelecek.”

“Ah, çok iyi!” dedim. “Ve bu süreçte onu, Stuartların beklentisinin oldukça belirsiz olduğunun garantisini verip kan bağı olsun ya da olmasın Louis’in onlara destek vermeyeceğine inandırabilirsin.”

Başını salladı ve iki eliyle saçlarını geriye doğru taradı. Ateş daha harlanmamıştı ve Jamie titriyordu.

“Satranç oynamayı nereden öğrendin?” diye sordum şüpheli bir şekilde. “Nereden öğrendiğini bilmiyorum.”

“Colum MacKenzie öğretti,” dedi. “On altı yaşındayken, Leoch Şatosu’nda bir sene kalmıştım. Fransızca, Almanca, matematik ve bunun gibi dersler için hocam vardı, bir de her akşam bir saatliğine Colum’un odasına satranç oynamaya gidiyordum. Ama genelde beni yenmesi bir saati bulmuyordu,” diye ekledi pişmanlıkla.

“Şüphesiz çok iyisin,” dedim.

Jamie ayağa kalkmış, palaskasını çözmüş, kısık gözlerle bana bakıyordu. “Yaptığın şeyi anlamadığımı mı sanıyorsun, Sassenach. Konuyu değiştirip, bir fahişe gibi beni pohpohluyorsun. Dinlenme köşesi hakkında bir şey demeyeceğimi mi sanıyorsun?”

“Bana vurmayacağını söyledin,” diye hatırlattım, koltukta kendime güvenli bir yer bulmaya çalışıyordum.

Yeniden öfkelendi, çekmeceli dolabın üstüne palaskasını vurdu ve kilt eteğini ıslanmış gömleğinin yanına attı.

“Çocuklu bir kadına vuracak bir adama mı benziyorum?” diye sordu.

Şüpheli bir şekilde ona bakıyordum. Islak kırmızı saçları ve vücudundaki görünen beyaz yara iziyle çırılçıplak karşımda duruyordu, sanki Viking gemisine atlamış ve aklına koyduğu tecavüzü ve soygunu yapacak biriymiş gibi görünüyordu.

“Aslında, yapacakmış gibi görünüyorsun,” dedim. “Dinlenme köşesine gelince, evet, demiştin. Keşke ayakkabılarımı dışarıda çıkarabilseydim ama o geri zekâlının beni takip edip parmağımı ısıracağını nereden bilebilirdim? Bana vurmak istemiyorsan o zaman aklında ne var?” Koltuğun başına tutundum.

Yatağa uzanmış bana sırıtıyordu.

“Şu fahişe elbiseni çıkart, Sassenach ve yatağa gel.”

“Neden?”

“Sana vuramam ya da seni fıskiyede boğamam,” dedi. “Seni korkunç derece azarlayacağım ama gözlerimi uzun süre açık tutacağımı sanmıyorum.” Esnemişti, gözlerini kırpıştırdı ve yeniden bana sırıttı. “Bunu sabah bana hatırlat olur mu?”

***

“Daha iyi mi?” Jamie’nin koyu mavi gözleri endişeyle bulutlanmıştı. “Bu kadar hasta olman normal mi, Sassenach?”

Terli şakaklarımdan saçlarımı çektim ve nemli havluyu yüzüme dokundurdum.

“Normal olup olmadığını bilmiyorum,” dedim, sesim zayıf çıkmıştı, “ama en azından normal olduğuna inanıyorum. Bazı kadınlar hamilelik boyunca böyle hastalanırlar.”

Jamie saati anlamak için masadaki saate bakmak yerine her zamanki gibi güneşe bakıyordu.

“Aşağıya kahvaltıya inecek kadar kendini iyi hissediyor musun, Sassenach yoksa hizmetçiye bir şeyler getirmesini söyleyeyim mi?”

“Şimdi biraz daha iyiyim.” Ve öyleydim de. Sabah hastalanmamın dışında amansız mide bulantısı da buna eşlik ediyordu, bir iki dakika içinde kendimi iyi hissedecektim. “Ağzımı çalkalamama izin ver.”

Yüzümü bol suyla yıkamak için lavaboya eğildiğimde odanın kapısının vurulduğunu duydum. Muhtemelen bize yeni kıyafetler getirmesi için Paris’teki eve yollanan uşaktır, diye düşündüm.

Şaşırmıştım, öğle yemeğine davet eden bir yazıyla gelen saray beyefendilerinden biriydi.

“Majesteleri bugün bir İngiliz asilzadesine yemek veriyor,” dedi saray adamı, “Paris’e yeni gelmiş. Majesteleri, Ekselansları Dük ve onun arkadaşları için öğlen yemeğine şehirden iyi İngiliz tüccarlarını da çağırdı. Birisi Majestelerine sizin eşiniz Madam’ın da bir İngiliz olduğunu söyledi, bundan dolayı siz de yemeğe davetlisiniz.”

Jamie bana bir bakış attıktan sonra, “Majesteleri’ne yemeğe katılmaktan onur duyacağımızı söyleyebilirsiniz,” dedi.

Bundan hemen sonra, her zamanki gibi somurtkan suratıyla Murtagh kıyafet bohçasıyla ve istediğim ilaç kutumla geldi. Jamie onu bilgilendirmek için içeriye aldı. Ben de aceleyle yeni elbisemi giymeye çalışıyor, ilk defa bir hizmetçi tutmayı reddettiğim için pişmanlık duyuyordum. Saçımın her zamanki asi durumu iri bir İskoç’un koynunda uyuyarak yatışmıyordu. Yabani arapsaçı gibiydi ve evcilleştirmek için yaptığım bütün tarama ve fırçalamalara karşı koyuyordu.

Sonunda büyük bir çaba serf ettikten sonra pembeleşmiş halde ortaya çıktım ama neyse ki saçım biraz şekle girmişti. Jamie bana baktı ve bıyık altından kirpiklerim hakkında bir şeyler mırıldandı ama sonra ona yakıcı bir bakış atınca susmak için iyi bir nedene sahip olduğunu anladı.

Saray bahçesinde taş yol ve fıskiyeler etrafında yapılan gezinti biraz da olsa sinirlerimin yatışmasına yardımcı olmuştu. Çoğu ağaç hâlâ yapraklarını açmamıştı ama hava martın sonu için oldukça sıcaktı, dallardaki harika filizlerin kokusu taze ve keskindi. Yolun ve muhafaza altına alınmış yüzlerce beyaz mermer heykellerin kenarında bulunan yüksek kestane ve kavakların canlandığı hissedilebiliyordu.

Saçlarında üzüm olan ve flüt çalan yarı giyinik bir adam heykelinin yanında durmuştum. Adamın hemen yanında bir de elbisesindeki üzümleri yiyen bir keçi figürü vardı.

“Bu kim?” diye sordum. “Pan mi?”

Jamie gülerek kafasını iki yana salladı. Eski kilt eteğini ve eskimiş rahat bir ceket giymişti ama bana göre yanımızdan konuşarak geçen lüks giyimli saray adamlarından daha iyi görünüyordu.

“Hayır, Pan ile ilgili bir heykelin olduğunu düşünüyorum ama bu o değil. Bu insanın dört ruh halinden bir tanesi.”

“Ya, oldukça komik görünüyor.” Keçinin gülümseyen arkadaşına bir göz attım.

Jamie kahkahalarla güldü.

“Ve sen bir hekimsin, Sassenach! Bu bir çeşit mizah değil. İnsan vücudunu oluşturan dört ruh halini biliyor musun? Bu asalet,” - flüt çalan kişiyi gösteriyordu, sonra da yolun aşağısını işaret etti - “ve bu da melankoli.” Elinde açık bir kitabı tutan uzun bir adamı gösteriyordu.

Jamie yolun karşısını gösterdi. “Ve oradaki de öfke,” - kaşlarını çatarak bakan çıplak ve güçlü genç bir adamdı, bileğini ısırmaya çalışan mermer aslanı dikkate bile almıyordu – “ve o da soğukkanlılık.”

“Jüpiter mi?” şapkalı sakallı soğukkanlılık iki kolunu göğsünde kavuşturmuştu ve ayağında bir tane tosbağa vardı.

“Hımm,” diye bir tepki verdim.

“Sizin zamanınızda hekimler ruh haliyle ilgilenmiyorlar mı?” diye sordu Jamie düşünceli bir şekilde.

“Hayır,” dedim. “Biz virüslerle ilgileniyoruz.”

“Gerçekten mi? Virüs,” dedi kendi kendine, kelimeyi söylemeye çalışıyordu, İskoçyalı haliyle r harfini telaffuz etmek onun için gerçekten de çok güçtü ve kulağa da oldukça kötü geliyordu. “Virüsler. Peki virüsler neye benziyor?”

Amerika’yı temsil eden, tüylü bir etek ve başlık giymiş gelinlik çağındaki genç kız heykeline bakıyordum, ayaklarında timsah vardı.

“Şey, böyle renkli heykeller değiller,” dedim.

Amerika’nın ayağındaki timsah bana Usta Raymond’ın dükkânındakini hatırlatmıştı.

“Usta Raymond’a gitmeme mi ima ediyorsun?” diye sordum. “Ya da meme uçlarıma takı taktırmamı mı?”

“Kesinlikle meme uçlarını deldirmeni istemiyorum,” dedi, Amerika’nın çıplak göğüslerinden başka bir anlam çıkartmayayım diye dirseğimden tuttu ve aceleyle beni ileriye doğru götürdü. “Ama hayır. Usta Raymond’a da gitmeni istemiyorum. Bu adam hakkında dedikodular var.”

“Paris’te herkes hakkında dedikodu var,” dedim, “ve Usta Raymond’un da bunları bildiğine bahse girerim.”

Jamie onaylarcasına başını salladı, saçları ilkbahar güneşinde parlıyordu.

“Ah, evet, ben de öyle umuyorum. Ama terasta ve salonda yararlı bir şeyler öğrenebileceğimi düşünüyorum. Usta Raymond’un belli bir halkanın merkezi olduğu söyleniyor ama bu halka II. James yanlısı değil.”

“Ciddi misin? Kim, peki?”

“Simsarlar ve büyüye inananlar. Belki de cadılar.”

“Jamie sen gerçekten cadılara ve iblislere inanmıyorsun, değil mi?”

Bahçenin “Yeşil Halı” denen bir bölümüne gelmiştik. Baharın ilk günlerinde geniş yeşillik alan pek renkli değildi ama insanlar üzerine yayılmış, bu nadiren bulunan huzurlu günün keyfini çıkartıyorlardı.

“Cadılar mı, hayır,” dedi ve çimenlerin üstüne oturdu. “Kont St. Germain, olabilir.”

Kont St. Germain’in Le Havre’deki bakışlarını hatırladım, güneşe ve üzerimde şalımın olmasına rağmen titredim.

“Usta Raymond ile bir bağlantısı olduğunu mu düşünüyorsun?”

Jamie omuz silkti. “Bilmiyorum. Ama St. Germain ile ilgili dedikoduları sen bana anlattın, değil mi? Ve eğer Usta Raymond’un bu halkayla bir bağlantısı varsa ondan uzak durmanın iyi olacağını düşünüyorum, Sassenach.” Yüzünde hafif bir gülümseme vardı. “Ne de olsa her seferinde seni yanmaktan kurtaramam.”

Ağacın gölgesi bana Cranesmuir’de hırsızların kaldığı zindanın soğuk kasvetini hatırlatmıştı. Titredim, güneşten uzakta Jamie’ye daha da çok yakınlaştım.

“Ben de öyle düşünüyorum.”

Güvercinler çimenlikte birbirlerine kur yapıyorlardı. Sarayın bay ve bayanları da heykel bahçesine uzanan yolda aynı tavrı sergiliyorlardı. Aralarındaki büyük fark ise güvercinlerin bu konuda daha sessiz olmasıydı.

Dinlendiğimiz yerin arkasındaki üç leydi, dün geceki oyunun coşkusunu hala içlerinden atamamış bir halde yüksek sesle konuşuyorlardı.

“Harika! La Couelle’nin sesi gerçekten harika!”

“Ah, harika! Evet, muhteşem!”

“Sadece sesi mi? Onunla ilgili her şeye mükemmel denilmeli!”

“Ah, evet, harika!”

Leydilerin, tahtadan sökülen bir çiviyi andıran tiz sesleri çok rahatsız ediciydi. Buna karşın bay güvercin alçalarak yakınıma gelmiş ve bal gibi tatlı sesiyle ötüyor, derin âşıkane ötüşü net olmayan bir fısıltıya dönüşüyordu. Düzenli olarak göğsünü şişiriyor ve eğiliyordu. Kalbini, pek de etkilenmiş gibi görünmeyen sevgilisinin ayakları altına seriyordu.

Bakışımı güvercinden, adımlarını dantelle süslenmiş mendili yakalamak için hızlandıran saray görevlisine çevirdim. Mendil, eski dostu tarafından hazırlanan bir tuzak gibi işveli bir şekilde yere düşmüştü.

“Leydiler ondan L’Andouille diye bahsediyor. Neden?” diye sordum.

Jamie uykulu bir halde homurdandı ve giden saray görevlisine bakmak için tek gözünü açtı.

“Ne? Ah, ‘Sosis.’ Bu rogerını pantolonun içinde tutamıyor demektir. Bilirsin bu tipleri…leydiler, uşaklar, fahişeler, hizmetçiler. Eğer dedikodular doğruysa bile,” dedi ve gözlerini kısarak havuza doğru baktı. Bir saray leydisi büyük göğüslerine yaslandırdığı yumuşak beyaz finosuyla yaklaşıyordu. “Bu havlayan bigudili küçük şeyin yanında benimkini riske atmam.”

“Senin rogerı mı?” dedim şaşırarak. “Ben bazen onu peter diye çağırdıklarını duymuştum. Ve Yankilerin bazı durumlarda bundan malafat diye bahsettiklerini duymuştum. Bir keresinde ‘Kalın Malafat’ lakabı takılan bir hastamı espri olsun diye öyle çağırmıştım, adam neredeyse gülmekten ölecekti.”

Jamie kendi kendine gülüyor, sıcak ilkbahar güneşinin altında esniyordu.

Alnının gerisine düşen saçlarını okşadım ve onu gözlerinin ortasından öptüm.

“Niye erkekler ona isim takıyor?” diye sordum. “John Thomas mesela, roger gibi. Ama kadınlar böyle bir şey yapmıyor.”

“Yapmıyorlar mı?” Jamie şaşırmıştı.

“Tabii ki de hayır. Ben kendiminkine jane diyeyim bari.”

Jamie’nin göğsü gülmekten bir inip bir kalkıyordu. Üstüne yuvarlandım, altımdaki sertlikle eğleniyordum. Kalçalarımı aşağıya doğru bastırıyordum ama müdahaleci jüpon yüzünden bu yaptığım sadece küçük bir hareket olarak kalıyordu.

“Şey,” dedi Jamie, “seninki kendi kendine inip kalkmıyor, bu durumda istediklerine pek aldırmayacaksın. En azından bu zamana kadar bildiklerimden söylüyorum,” diye ekledi ve tek kaşını kaldırıp soru sorarcasına bana baktı.

“Hayır, gerek kalmıyor, Tanrı’ya şükür. Fransızların kendilerininkine ‘pierre’ deyip demediklerini merak ediyorum,” dedim ve yeşil kadife içindeki şık züppeye baktım.

Jamie’nin attığı kahkaha güvercinlerin ürkmesine sebep oldu. Kızgınlıktan kanat çırparak tüylerini kabarttılar ve yerdeki otları etrafa saçtılar. Şimdiye kadar bayanın kollarında bir yumak gibi tembel tembel oturan yumuşak beyaz fino da sebep olduklarından habersiz uyanmıştı. Pin pon topu gibi sıcak yuvasından birden çıktı ve güvercinleri kovalamak için heyecanlı bir şekilde koşmaya başladı. Çılgınca havlıyordu, sahibi de onun arkasından bağırıyordu.

“Bilmiyorum, Sassenach,” dedi gözlerinden akan yaşları silerken. “Duyduğum tek Fransız adam ona ‘georges’ diyordu.”

“Georges mi!” dedim, önümüzden geçen neşeli bir grubun dikkatini çekecek kadar sesli bir şekilde.

Yemek salonu sıcak ve saray adamları ve izleyenlerle birlikte oldukça kalabalıktı. Elbise kasnağımın korsesinin bir ipi gevşemiş ve sol böbreğimin altına baskı yapıyordu, devamlı derin nefes alıyordum, hamilelikten dolayı devamlı kıvranıyor ve her iki dakikada bir tuvalet ihtiyacı hissediyordum. Ama yine de idare edebiliyordum. Ne de olsa Kral’dan önce masadan kalkmak ciddi bir durum ihlaliydi, her ne kadar

öğlen yemeği Versay’deki geleneksel akşam yemeğine göre sıradan bir iş olsa bile. Ya da daha yeni anlıyordum. “Sıradan” da olsa göreceli bir zamandı.

Masada sadece üç çeşit turşu vardı, sekiz değil. Hafif bir çorba vardı ve o kadar yoğun değildi. Geyik eti sadece kızartılmıştı, küçük şişlerle servis edilmemişti, balık şarapla pişirilirken kılçıksız olarak sunulmuştu, bütün değildi ve karidesle doldurulmamıştı.

Ustalıkla, büyüleyici bir şekilde hamur işinden çubuklarla yapılmış bir yuva hazırlanmıştı, çiçeklenmiş gerçek elma filizleriyle süslenmişti, her bir kenarına da tüyleri yolunmuş ve kızartılmış iki bülbül konmuştu, bülbüller elma ve tarçınla doldurulmuş, sonra tüyleri yeniden konulmuştu. Ve yuvada yavru kuşlar da vardı, kahverengi küçük körpe kanatları balla kaplanmıştı, sevgiyle açılan isli ağızları da bademli hamurla doldurulduğunun işaretini veriyordu.

Nefis yemek, hayranlarının horultuları eşliğinde masada bir zafer turu attıktan sonra Kral’ın önüne kondu ve Kral, Madam de La Tourelle ile sohbetini bitirerek uzun koluyla yavru kuşu yuvasından koparıp ağzına attı.

Dişlerinden çıtır çıtır sesler geliyordu. Gırtlağındaki kasların dalgalanmasını izliyordum, küçük kemiklerin enkazının adeta kendi boğazımdan geçtiğini hissedebiliyordum. Parmakları şimdi de başka bir bebeğe ulaşıyordu.

O anda masadan ayrılmanın ya da kaçmanın Majesteleri’ni hor görmekten daha kötü bir şey olacağını biliyordum.

Birkaç dakika sonra fundalıkların ortasından kalkarken arkamdan bir ses duydum. Öfkeli bahçıvanın haklı bakışlarıyla karşılaşacağımı düşünüp suçlu bir şekilde döndüğüm sırada öfkeli bir eşin bakışlarıyla karşılaştım.

“Lanet olsun, Claire, bunu her zaman yapmak zorunda mısın?”

“Tek kelime ile evet,” dedim ve fıskiyenin süslü kenarına yorgun bir şekilde oturdum. Ellerim nemliydi ve onları eteğime siliyordum. “Eğlence olsun diye yaptığımı mı düşünüyorsun?” Başımın döndüğünü hissediyordum, gözlerimi kapamıştım, fıskiyenin içine düşmeden önce dengemi sağlamaya çalışıyordum.

Birden belimde bir el hissettim ve kollarına düştüm, yanıma oturmuş beni kendime getirmeye çalışıyordu.

“Ah, Tanrım. Üzgünüm, mo duinne. İyi misin, Claire?”

Ona bakmak için doğruldum ve gülümsedim.

“İyiyim, sadece bir baş dönmesi.” Uzandım ve endişesini gidermeye çalıştım. Yeniden gülümsedi ama hâlâ endişeli görünüyordu. Elini ıslattı ve yanaklarımı ovdu. Solgun görünüyor olmalıydım.

“Üzgünüm,” dedim. “Gerçekten, Jamie dayanamıyorum.”

Nemli eli rahatlatıcı bir şekilde ensemi ovuyordu, güçlü ve dayanıklıydı. Patlak gözlü yunusların ağzından akan damlacıklar saçlarıma geliyordu.

“Önemli değil, Sassenach. Seni üzmek istemedim. Sadece…sadece kendimi kalın kafalı bir salak gibi hissediyorum. Seni öyle zavallı halde görünce sana böyle davrandım çünkü sana bu konuda ufacık bir yardımım bile dokunamıyor. Bunun yerine seni kınadım ve sana kızdım… Neden bana buraya geleceğini söylemedin, Sassenach?”

Gülme krizine girdim, düşmemek için koluna tutunuyordum.

“Canın cehenneme, Jamie,” dedim sonunda, gülmekten gözlerim dolmuştu. “Hemen oraya git. Şimdi daha iyi misin?”

“Evet, iyiyim,” dedi, yüzü aydınlanmıştı. “Böyle saçma konuşmaya başladığın zaman senin iyi olduğunu anlıyorum. Sen iyi misin, Sassenach?”

“Evet,” dedim, oturmuş ve dikkatimi çevreye verebilmiştim. Versay halka açıktı, işçi ve küçük tüccar grupları parlak renkli saray sakinlerine karışmıştı, herkes güzel havanın tadını çıkartıyordu.

Terasın yanındaki kapı birden açılınca çene çalan bir insan yığını Kral’ın misafirlerinin arasına saçılmaya başladı. Bu yeni göçle öğlen yemeğindeki akın daha da çok genişlemişti, iki büyük at arabasının bahçe kenarından, seyislerin olduğu yere gittiğini görebiliyordum.

Kadınlı erkekli büyük bir gruptu, etraftaki parlak giyimli saray halkına bakıldığında daha bir aklı başında giyinmiş görünüyorlardı. Görünüşlerinin dışında oldukça da gürültücülerdi. Biraz uzağımda Fransızca konuşan

insanların sesleri bana kaz ve ördekleri anımsatıyordu. İngilizce ise daha yavaştı, tonlamalar yavaş yavaş yükseliyor ve alçalıyordu. Bireysel konuşmaları ayırt etmek bu mesafede mümkün değildi, boğuk sesli arkadaş canlısı bir çoban köpeğinin havlama sesi duyuluyordu. Bizim yönümüze doğru gelen grup, köpeklerin kovaladığı bir kaz sürüsü gibiydi.

Gecikmiş de olsa İngiliz takımı gelmişti. Şüphesiz mutfak takımı başka bir yemek hazırlayıp masayı onlar için kurarken onlar da büyük bir kibarlıkla bahçeye yönlendirileceklerdi.

Grubu büyük bir dikkatle inceliyordum. Sandringham Dükü'nü tanıyordum, İskoçya'da Leoch Şatosu'nda tanışmıştım. Fıçı göğsü her yerden belli oluyordu, son moda peruğuyla dikkat çeken Louis ile birlikte yan yana yürüyorlardı.

Diğer insanların çoğu yabancıydı, kapıdan içeri girenin orta çağ modasına uygun kıyafetiyle geleceği beklenen Düşes Claymlore olduğunu sanıyordum. Normalde malikânede kalan Kraliçe durum gereği hızlı hızlı yürüyordu. Alışılmadık durumun heyecanıyla tatlı yüzü kızarmış Kraliçe bir an önce ziyaretçisinin yanına gitmek için çabalıyordu.

Düşes'in arkasındaki genç kız gözüme takılmıştı. Sade giyinişliydi, herhangi bir kalabalıkta kendini belli edecek bir güzelliği vardı. Kısa boyluydu, siyah, parlak saçları, bembeyaz bir teni ve koyu pembe yanakları vardı.

Rengi bana benim zamanımda giydiğim bir elbiseyi hatırlatmıştı, hafif pamuklu, gelincik kırmızısı bir elbiseydi. Bu düşünceyle içimde büyük bir özlem oluştu, mermerin kenarına tutundum, göz kapaklarım özlemden karıncalanmıştı. Samimi bir İngilizce konuşuluyor diye düşündüm, İskoçya'da geçen onca aydan ve Fransızcadan sonra ziyaretçiler kendimi evimdeymişim gibi hissetmemi sağlamışlardı.

Sonra onu gördüm. Kan beynime sıçradı, gözlerim inanmak istemiyordu, pudralanmış peruğu onu daha geniş gösteriyordu. Beynimin içinde çanlar çalınmaya başlanmıştı. Bilinçaltım aynı şeyi söylüyordu "Frank", bedenim hoş geldin demek için ona doğrulmuştu. "Frank değil." Beyin merkezimden gelen bu ses daha güçlüydü, devamlı bunu tekrar edip duruyordum. "O'nun Frank olmadığını biliyorsun." Ayaklarım birbirine dolanmıştı. Panikle

sendeledim, ellerim ve midem kasıldı, mantığımın sesi inatla içgüdülerim ve bilgilerimle hareket etmemi sağlıyordu. Açık alnı, başının kibirli durması... Düşünemiyordum. Bu Frank olamazdı. Eğer o değilse o zaman bu…

“Jack Randall.” Bu benim sesim değildi, Jamie’nin sesi sanki burada değilmiş gibi geliyordu. Tuhaf davranışımı fark edip o da baktığım yere bakmış ve gördüğüm şeyi görmüştü.

Hiç hareket etmiyordu. Artan paniğin etkisiyle neredeyse nefes almıyordu. Yakındaki hizmetçinin yanımda duran İskoç savaşçısının donmuş bedenine baktığını fark etmemiştim, mars heykeli kadar hareketsizdi.

Hâlâ kıpırdamadan duruyordu. Bir aslan gibi sessizdi, çimlerin bir parçası gibiydi, bakışları bozkırları yakan güneşinki gibi sıcak ve kıpırtısızdı. Gözlerinin derinliklerinde bir şey gördüm.

Murtagh yardım etmek için çok uzakta, bahçenin diğer tarafındaydı. Bir iki adımla Randall gelebilirdi, bir iki adım içerisinde kılıç çekilebilirdi. Jamie’nin kolunu tuttum. Kulaklarım uğuldamaya başladı.

“Jamie,”dedim. “Jamie!” Ve bayıldım.

10
Rüyalar

Güneşin, tozun ve zihnimdeki kopuk sahnelerin oluşturduğu pusun etkisiyle titreyerek kalktım.

Frank bana doğru eğildi, yüzü endişeliydi. Elimi tutuyordu ama o değildi. Tuttuğum el Frank'inden daha büyüktü ve parmaklarım bileğindeki sert tüyleri hissedebiliyordu. Frank'in elleri ise bir kız eli gibi yumuşacıktı.

"İyi misin?" Ses Frank'in sesiydi, yavaş ve görgülü.

"Claire!" Bu ses derin ve sertti, Frank'in sesi değildi. Görgülü de değildi. Korku ve ıstırap doluydu.

"Jamie." Hatırlamaya çalıştığım resimle uyum sağlayan adı bulabilmiştim. "Jamie! Sakın…" Dimdik oturdum. Endişeli yüzlerin oluşturduğu bir halkanın ortasındaydım, iki ya da üç saray adamı başımdaydı, bir yer de Kral'a aitti, bana doğru eğilmiş, sempatik bir ilgiyle bakıyordu.

İki adam iki tarafıma tozların içinde diz çökmüşlerdi. Jamie büyüyen gözleri ve solgun yüzüyle sağ tarafımdaydı. Ve sol tarafımda ise…

"İyi misiniz, Madam?" Açık ela gözler endişeli bir şekilde bana bakıyordu. O tabii ki de Frank değildi. Jonathan Randall da değildi. Bu genç, Kaptan'dan daha gençti, aralarında rahat bir on yaş vardı. Belki de benim yaşıma yakındı, yüzü soluk ve kırışıksızdı. Dudakları aynı keskin hatlara sahipti ama Kaptan'daki gaddar ifadeye sahip değildi.

"Sen…" dedim, ona doğru eğilmiştim. "Sen…"

"Alexander Randall, Ekselansları, Madam," diye cevap verdi ve olmayan şapkasıyla selam verir gibi başıyla bir hareket yaptı. "Tanıştığımızı hatırlamıyorum?" dedi, bana şüpheyle bakıyordu.

"Ben, ee, şey, hayır, tanışmıyoruz," dedim, Jamie'nin koluna yaslanmıştım. Kolu bir demir gibi sertti ama elimi tutan eli titriyordu, saklamak için elini eteğimin bir katının altına koymuştum.

“Normal bir tanışma olmadı ama, Bayan…hayır Leydi Broch Tuarach, değil mi?” Yüksekten gelen tiz ses yukarıya bakmamı sağlamıştı, kızarık melek yüzlü Sandringham Dükü, Kont de Sévigny ve Dük d’Orléans’ın omuzlarının üstünden ilgiyle bakıyordu. Gücünün yettiği aralıktan hantal bedenini ittirmişti ve ayağa kalkmam için bana bir el uzatmıştı. Tatlı avcum hâlâ onun elindeydi, Alexander Randall kafası karışmış bir halde bakan Ekselanslarına reverans yaptı.

“Bay Randall sekreterim olarak benim emrimde, Leydi Broch Tuarach. Papazlık soylu bir şeydir ama maalesef kutsal amaç şarabın parasını ödemiyor, değil mi Alex?” Genç adam kızarmıştı ama yine de kibarca işi ile ilgili bilgi vermeye başlamıştı. Sonradan onun genç bir papaz olduğunu belli eden siyah takımı ve beyaz atkısını fark ettim.

“Papaz olduğum doğrudur, Leydim. Bununla birlikte büyük bir şükranlıkla onun işlerini de hallediyorum.” Dudaklarının hafif gerginliği şükranlığının o kadar derin olmadığını gösteriyordu. Dük’e baktım, güneş ışığında kamaşan gözlerini bulmaya çalışıyordum, ifadesi anlaşılmazdı.

Bu küçük tablo Kral’ın iki uşağı çağırdığını belli eden el çırpışıyla bozuldu, Louis’in yanına gelen hizmetçiler itirazlarıma rağmen iki kolumdan tutup beni zorla tahtırevana oturttular.

“Kesinlikle hayır, Madam,” dedi. “Eve gidin ve dinlenin; yarınki baloda hasta olmanızı istemeyiz?” Gözlerini yüzümden alamıyordu, teşekkür edebilmek için aklını yeterince başına toplayan Jamie’ye reverans yaptı. “Lordum teşekkürlerinizi ancak sevgili eşinizle dans etmeme izin verirseniz kabul edebilirim.”

Jamie’nin dudakları gerilmişti ama reverans yapıp şöyle dedi. “Eşim onur duyacaktır, Majesteleri.” Bana gülümsüyordu. “Yarın akşam baloya katılacak kadar iyi olursa, siz Majesteleri ile dans etmeyi dört gözle bekliyor olacak.” Sonra resmi izni beklemeden döndü ve başını tahtırevanı taşıyanlara çevirdi.

“Eve,” dedi.

Çiçek kokuları arasında sıcak ve sarsıcı bir yolculuktan sonra sonunda evdeydik, ağır ipek elbisemin kasnağını çıkarttım.

Jamie’yi boş şöminenin yanında otururken buldum, gözleri kapalıydı, elleri dizindeydi, bir şey düşünüyordu. Rengi, çizgili gömleği gibi soluktu, şöminenin gölgesinde bir hayalet gibi parlıyordu.

“Tanrım,” diye mırıldandı. “Yüce Tanrım, azizlerin aşkına, bu kadar benzerlik. Adamın katili olmaktan kıl payı kurtuldum. Fark ettin mi Claire, eğer sen bayılmasaydın… Yüce Tanrım, adamı öldürmekten bahsediyorum, o kadar çok istedim ki...” Bu düşünce onu ürpertmişti.

“Buraya gel, ayaklarını yükseğe kaldırmalısın,” dedim. Ağır, oymalı pufu ona doğru çekiyordum.

“Hayır, şimdi iyiyim,” dedi ve pufu itti. “O…Jack Randall’ın kardeşi mi?”

“Bu ihtimal oldukça yüksek,” dedim. “Başka kimse ona bu kadar benzeyemez.”

“Sandringham için çalıştığını biliyor muydun?”

Başımı iki yana salladım. “Bilmiyordum, adından ve rahip olduğundan başka bir şey bilmiyorum. Frank onunla pek ilgilenmezdi çünkü o onun direk atası değildi.” Frank’in adını söylerken sesim titremişti.

Jamie küçük içki şişesini bırakıp yanıma geldi. Beni kaldırdı ve göğsüne yasladı. Gömleğinden Versay’in bahçe kokusu yayılıyordu. Başımın tepesini öptü ve yatağa yöneldi.

“Gel uzan Claire,” dedi yavaşça. “Bugün ikimiz için de uzun bir gündü.”

Alexander Randall ile karşılaşmak Jamie’nin rüya görmesine neden olacak diye korkuyordum. O kadar sık olmuyordu ama bazen yanımdan kalktığını hissediyordum. Sonra yataktan sendeleyerek sıçrayıp bütün geceyi pencerenin yanında geçiriyordu, sanki bütün o teselliden ya da engellerden kaçar gibiydi. Sabah olunca Jack Randall ve evdeki diğer iblisler kutularına hapsediliyordu ve her şey yeniden düzeliyordu.

Jamie hemen uykuya dalmıştı, günün stresi şimdiden yüzünden yok olmuştu, mumu söndürdüğüm zaman yüzü huzurlu ve rahatlamış görünüyordu.

Soğuk bacaklarıma yayılan sıcak dalgalanmalarla kıpırdamadan öylece yatmak çok keyifliydi, ama sırtımın, boynumun, bacaklarımın ağrısı uykunun yumuşaklığını bölüyordu. Bilinçaltım yine ortaya çıkmıştı, sarayın dışında yaşanan sahne devamlı tekrarlanıyordu, siyah saçlının bana bakışı, açık alnı, yapışık kulakları ve köşeli çenesi büyük bir yanılgıya sebep olmuştu, bu durum kalbimi hem sevindiriyor hem de neşelendiriyordu. O olduğunu düşündüğüm Frank. Frank. Uykuya daldığımda gördüğüm yüz Frank’in yüzüydü.

Konferans salonu Londra Üniversitesi’nin bir amfisiydi. Eski ağaç tavan ve modern yer döşemeleri, hareketli ayaklar altında da muşamba vardı. Sıralar da eski yumuşak tahta sıralardı. Yeni sıralar sadece fen sınıflarında vardı. Tarih dersi altmış yıllık yaralı tahtalarda işleniyordu. Ne de olsa konu aynıydı ve değişmiyordu, neden yer değişsin ki?

“Sanat eserleri,” - Frank’in sesiydi - “ve kullandığımız eşyalar.” Uzun parmakları gümüş bir şamdanın kenarına dokunuyordu, pencereden yansıyan güneş metalin üzerine kıvılcımlar yayıyordu, sanki parmakları elektrikliydi.

İngiltere Müzesi’nden ödünç alınan eşyalar masanın üstünde tek sıra halinde duruyordu, ön sırada oturan öğrencilere oldukça yakındı. Altın monte edilmiş İngiliz parfüm şişesi, oyma kapaklı yaldızlı yazı takımı, kırık boynuz kaşık ve iki kuğu içki bardağıyla küçük bir mermer saat.

Sıralı eşyaların arkasında bir dizi tablo masada düz bir şekilde duruyor, yüzeye yansıyan ışık simalarını belirsizleştiriyordu.

Frank’in siyah saçlı başı eşyalara eğilmişti, dikkatini oraya vermişti. Toprak pipoyu kaldırmış, hemen kırılacak bir yumurta kabuğuymuş gibi tek elle tutuyordu.

“Tarihin belli dönemlerinde,” diye söze başladı, “tarihi kendi döneminde ele alırız, o dönemde yaşamış insanların yazılı ifadeleri mevcuttur. Ya da o zamanki insanların nasıl yaşadığını anlatan dönemsel eşyalar vardır.”

Pipoyu ağzına koymuş, nefesini dışarıya üflemiş ve komik bir şekilde kaşlarını kaldırmıştı. İzleyicilerden boğuk bir kıkırdama yükselmişti. Frank de gülümsemiş ve pipoyu yerine koymuştu.

Zeki bakışlı kahverengi saçlı bir çocuğu kaldırdı. Başarılı bir hoca hilesiydi. Sanki sınıfta ikisinden başka kimse yokmuş gibi, izleyicilerden birini seçti. Bir müddet sonra başka birine yönelmişti. Salondaki herkes her an onun odağı olabilecekleri hissine kapılmıştı.

"Güzel eşyalardı." Parmağı saat üstünde dönen kuğuların üzerinde geziniyordu. Kuğuların ikisi de boyunlarını eğmişti. "Değerleri korumamız gerekir ama bu yamalı çay örtüsünü ya da eskimiş şekerliği kim ister ki?" Gözlüklü tatlı sarışın bayan buna cevaben gülümsemiş ve kıkır kıkır gülmüştü.

"Ama bu işe yarar bir eşyaydı. Dokümanlarda kayıt edilmeyen eşyalar kullanılmış, kırılmış ya da ikinci kere düşünülmeden bırakılmıştır, bu o zamanki insanların nasıl yaşadığını anlatır. Örneğin bu pipoların çokluğu toplumun bunu ve tütünü ne kadar sık kullandığını gösterir, yüksek tabakadan,"- parmağı enfiye kutusunun üstündeydi -"düşük tabakaya." Şimdi de sevecenlikle uzun pipo sapına dokunuyordu.

Bir kadın, onun her söylediği sözü not alıyordu. Gülen ela gözlerinin yanında çizgiler vardı.

"Her şeyi not almak zorunda değilsiniz, Bayan Smith," dedi.

Kadın kızarmış ve kalemini yere bırakmıştı ama yine de Frank'in zayıf esmer yüzüne bakıp utangaç ama arkadaş canlısı bir şekilde gülümsedi. Şimdi öğrencilere hâkimdi, sınıfta sıcak bir ortam vardı, parlak ışıltılı nesneler dikkat çekiyordu. Şikâyet etmeden ya da dikkatlerini kaybetmeden onu izliyorlardı. Yoğun ama mantıklı bir tartışma başlamıştı. Boynundaki gerginlik artık geçmişti çünkü öğrencilerin dikkatini toplayınca gevşemişti.

"Tarihin en iyi tanıkları onu yaşayan kişilerdir, değil mi?" Gülmüş ve kırık boynuz kaşığı eline almıştı. "Eşyaların üstündeki yazıları en iyi şekilde hazırlamak insanın doğasında vardır çünkü yazılan bir şeyin okunacağını bilirsiniz. İnsanlar önemli olduğunu düşündükleri şeyler üzerinde konsantre olmaya meyillidirler ve onu halk kullanımı için düzenlerler. Kraliyet tören detaylarını eşit ilgiyle kayıt eden azimli birini bulmak oldukça zordur."

Frank iyice rahatlamış, masaya yaslanmıştı.

“Sevimli eşyalar ve eski sanat eserleri çoğunlukla sunulan parçalardır. Ama lazımlık, kaşık, ucuz pipo gibi eşyaların insanlar tarafından gerçekten kullandığını biliriz.”

“Peki, bu insanlar hakkında elimizde ne var? Tarihi insanları bizden farklılarmış gibi düşünürüz, bazen mitolojik olarak ele alırız. Ama bazıları bunlarla oynuyordu,” dedi ve parmağıyla kutuyu okşadı. “Bir leydi bunu kullanmıştı,” derken parfüm şişesini öne doğru sürükledi. “Parfümü kulağının arkasına, bileklerine sürüyordu… Bayanlar başka nereye parfüm sürer?” Başını birden kaldırmış ve ön sıradaki balıketli sarışın genç kıza gülümsemişti. Genç kadın kızarmış, kıkırdıyordu. Daha sonra hafifçe V yakalı bluzunun yakasına dokundu.

“Ah, evet. Orası. Bunun sahibi bayan da öyle yapıyordu.”

Hâlâ kıza gülümsüyordu. Parfüm şişesinin kapağını açtı ve burnuna götürdü.

“O nedir, Profesör? Arpége?” Bu öğrenci o kadar çekingen değildi. Frank gibi siyah saçlıydı, gri gözlerinden onunla flört ettiği açıkça belli oluyordu.

Frank gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı.

“Hayır. Bu L’Heure Bleu. Benim favorim.”

Masaya geri döndü. Saçları alnına düştü ve eli minyatürlerin olduğu sırada geziniyordu.

“Ve şimdi de sıra özel portrelere geldi. Sanat aynı zamanda insanların kendisini de görmektir. Ama onlar bizim için ne kadar gerçekçi?”

Küçük oval şeyi kaldırdı ve sınıfa çevirip arkasına yapıştırılan küçük etiketi okumaya başladı.

“Nathaniel Plimer tarafından yapılan bir Leydi, 1786 yılı imzalı. Kıvırcık, kahverengi saçları tepede toplanmış, pembe bir elbise giymiş, bir de fırfır yakalı kombinezonu var. Arka fonda bulutlu bir gökyüzü görüyoruz.”

“Horace Hone tarafından yapılmış bir erkek portesi.1780 yılında yapılmış, saçları kuyruk örgü haline getirilmiş, kahverengi bir ceket, mavi yelek ve patiska jabo giymiş.”

Resimdeki adam yuvarlak yüzlüydü. Çiziminden on sekizinci yüzyıla ait bir tablo olduğu anlaşılıyordu.

“Sanatçıları biliyoruz,” dedi ve portreyi yere bıraktı. “İşlerine imzalarını atıyorlar ya da teknikleriyle, kullandıkları malzemelerle kişiliklerinden izler bırakıyorlardı. Ama resimlerini yaptıkları insanlar? Onları görüyoruz ama onlar hakkında bir şey bilmiyoruz. Tuhaf saç şekilleri, tuhaf kıyafetleri ile tanıdığınız insanlara benzemiyorlar, değil mi? Ve ressamların kullandıkları teknik... Hepsi birbirine benziyor. Çoğu şişman suratlı ve soluk yüzlü, onlar hakkında söylenecek fazla bir şey yok. ” Bir portre daha aldı.

“Bir erkek…”

Elinde tuttuğu tabloda Jamie’nin mavi gözleri, iyi taranmamış karışık saçlarının altında parlıyordu. Saçı alışılmadık bir şekilde örülmüş ve ucuna kurdele takılmıştı. Geniş ağzı neredeyse konuşacak gibiydi.

“Ama onlar gerçek insanlardı.” Frank’ın sesi ısrarcıydı. “Onlar da sizin yaptığınız çoğu şeyi yaptı, ressamlara gitmek ya da motor sürmek gibi,” - sınıfta kıkırdamalar oldu - “çocuklarıyla ilgileniyor, sevdikleri eşleri vardı...şey bazen onlarla…” Sınıftakiler gülmeye başlamışlardı.

“Bir leydi,” dedi. Bir portre daha gösteriyordu. Resme bakınca bir an için titredi. “Kahverengi kıvırcık saçları omuzlarına dökülüyor, incilerden yapılmış bir kolyesi var. Tarih yok. Ressam bilinmiyor.”

Bu bir aynaydı, portre değildi. Yanaklarım kızarmıştı ve dudaklarım titriyordu çünkü Frank’in parmakları çenemde ve zarif boynumda geziniyordu. Sesini duyunca gözlerim doldu ve yaşlar yanaklarımdan aşağıya süzülmeye başladı. O ise hâlâ ders anlatıyordu. Portreyi yerine koydu, şimdi ahşap tavana bakıyordum.

“Tarih yok. Ressam adı yok. Ama bu…bu, gerçek.”

Zor nefes alıyordum, portrenin üzerine konulan bardak yüzünden boğulduğumu düşünüyordum. Bardağın baskısı yumuşak ve nemliydi, başımı çevirmeye çalışıyordum. En sonunda uyandım. Gözyaşlarımla ıslanan yastığı hissedebiliyordum. Jamie omuzlarımı tuttu, sıcacıktı.

“Sevgilim. Sadece rüya görüyorsun. Yanındayım.”

Yüzümü çıplak omuzlarının sıcaklığına gömdüm, yaşların yanaklarımdan ve çenemden süzüldüğünü hissedebiliyordum. Sert koluna sıkıca yapıştım, Paris'in gece sesleri yavaşça kulağıma geliyordu, beni yeniden hayata getirmişlerdi, kendime gelmiştim.

"Üzgünüm," diye fısıldadım. "Ben şey hakkında rüya görüyordum…"

Sırtımı okşuyordu. Yastığın altındaki mendile uzanmaya çalıştı.

"Biliyorum. Onun adını sayıklıyordun."

Başımı yeniden omzuna yasladım. Kendi kokusu, yorgan ve temiz çarşafların kokusuna karıştı.

"Üzgünüm," dedim yeniden.

Homurdanmaya benzer bir ses çıkardı, gülmüyordu.

"Şey, kıskanmadığımı söyleyemem," dedi. "Rüyalarında onu görmeni anlayabiliyorum. Ya da onun için döktüğün gözyaşlarını." Parmağı yanağımdan akan bir gözyaşını takip etti ve sonra mendille sildi.

"Gerçekten mi?"

"Bu çok doğal, belki bir gün benim için de yas tutabilirsin," dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Yüzümü göğsüne bastırdım.

"Senin için ağlamayacağım çünkü bunu yapmak zorunda kalmayacağım. Ben seni kaybedemem, kaybedemem!" Düşüncesi bile beni mahvetmeye yetiyordu.

"Geri döneceğim diye endişelenmiyorsun, değil mi? Frank'i…rüyamda gördüğüm için böyle düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hayır." Sesi yumuşaktı. Beni sıkıca saran kolları beni sahiplendiğini anlatan hızlı bir cevaptı.

"Hayır," dedi yeniden. "Biz birbirimize bağlandık, sen ve ben... Ve dünyadaki hiçbir güç beni senden ayıramaz." Saçlarımı okşamaya başladı. "Evlendiğimizde sana ettiğim yemini hatırlıyor musun?"

“Evet, hatırlıyorum. Kanımın kanı, canımın canı…’”

“Tek vücut olmak için tüm bedenimi sana veriyorum,” diye tamamladı Jamie. “Evet, ben bu yemini tutacağım Sassenach ve sen de.” Bana doğru döndü, bir eli hafif şiş olan karnımı tutuyordu.

“Kanımın kanı,” diye fısıldadı, “ve canımın canı. Beni içinde yaşıyorsun, Claire ve beni bırakamazsın, ne olursa olsun. Sen benimsin, her zaman, bunu iste ya da isteme, beni iste ya da isteme. Benimsin ve ben seni asla bırakmayacağım.”

Karnımın üstündeki elini tuttum.

“Beni asla bırakamazsın.”

“Elbette,” dedi, yüzünde hafif bir gülümseme vardı. “Tabii ki yeminimi tutacağım.” Beni kollarıyla sardı ve başını omuzlarıma koydu. Kulağıma fısıldarken sıcak nefesini hissedebiliyordum.

“Ve ruhumu hayatımın sonuna kadar sana veriyorum.”

11
Faydalı İşler

"Bu küçük tuhaf adam kim?" diye sordum Jamie'ye merakla. Şüpheli adam Rohanların evinin salonunda toplanan gruba doğru yavaşça ilerliyordu. Bir an durakladı ve eleştirel bir gözle grubu inceledi, sonra da omuz silkip geçti. Daha sonra birden bir adam ve bayanın yanına yanaştı, bir çeşit emir verir gibi yüzlerine doğru bir şey tuttu. Her ne yapıyorsa, yaptığı şey şaka olarak düşünülebilirdi.

Daha Jamie bana cevap vermeden, küçük adam bizi fark etti ve yüzü aydınlandı. Küçük bir av kuşunun birden ürkmüş iri bir tavşanın üzerine gelmesi gibi aniden Jamie'ye saldırdı.

"Şarkı söyle," diye emretti.

"Ne?" Jamie şaşkınlık içinde küçük adama bakıyordu.

"Şarkı söyle dedim," diye yineledi adam sözlerini sabırla. Jamie'yi hayranlıkla göğsünden itekliyordu. "Harika bir sese sahip olduğuna eminim."

"Ah, sesi güçlüdür," dedim. "Bağırdığı zaman üç meydan ilerisinden sesini duyabilirsiniz."

Jamie bana kötü kötü baktı. Küçük adam Jamie'nin etrafında daire çiziyordu, sırtının genişliğini ölçüyor, bir ağaçkakanın ağacı gagalaması gibi ona hafifçe vuruyordu.

"Ben şarkı söyleyemem," diye itiraz etti.

"Saçma çok saçma, tabii ki de söyleyebilirsin. Güzel derin bir bariton." Küçük adam keyifle bir şeyler mırıldanıyordu. "Mükemmel. İşte aradığımız bu. Biraz yardımla hazır olursun. Bu tonu yakalamaya çalış."

Cebinden ustalıkla küçük bir diyapazon çıkarttı ve onu Jamie'nin sol kulağına tuttu.

Jamie gözlerini havaya doğru kaldırdı ve sonra omuz silkip itaatkâr bir halde şarkı söylemeye çalıştı. Küçük adam sanki silahla vurulmuş gibi geri

çekildi.

“Hayır,” dedi şaşkınlıkla.

“Korkarım öyle,” dedim tatlılıkla. “O haklı. Görüyorsunuz ya, o şarkı söyleyemez.”

Küçük adam özür dilercesine gözlerini kısarak Jamie’ye baktı ve sonra diyapazonu bir kez daha ayarlayıp ona doğru tuttu.

“Bir kez daha,” dedi. “Sadece dinle ve aynı sesi çıkarmaya çalış.”

Jamie sabırla diyapazonda çıkan sesi dinledi ve yeniden söyledi. Nota sesleri arasında sıkışıp kalmış bir çıtırtıya benzeyen bir ses çıkarttı.

“Mümkün değil,” dedi küçük adam, üzgün bir şekilde bakıyordu. “Kimse bu kadar uyumsuz olamaz.”

“Ben olurum,” dedi Jamie neşeyle ve kibarca küçük adama selam verdi. İlgiyle bizi izleyen küçük bir kalabalık başımıza toplanmıştı.

“O olur,” dedim ziyaretçilere teminat vererek. “Görüyorsunuz ya, onun müzik kulağı yok.”

“Evet, görüyorum,” dedi küçük adam, oldukça üzgündü. Sonra şüpheli bir gözle bana bakmaya başladı.

“Bana hiç bakmayın!” dedim gülerek.

“Sizin de mi müzik kulağınız yok, Madam?” Kötürüm bir kuşa yaklaşan bir yılan gibi gözlerini kıstı. Üzerime yürümeye başladı ve diyapazonu ayarladı, tıpkı bir yılan gibi titriyordu.

“Bir dakika,” dedim ve onu durdurdum. “Siz kimsiniz?”

“Bu Bay Johannes Gerstmann, Sassenach.” Şaşkınlıkla bakıyordum. Jamie küçük adama yeniden reverans yaptı. “Kral’ın şan öğretmeni. Eşim Leydi Broch Tuarach’ı takdim edebilir miyim, Bay Gerstmann?” Jamie’ye bu konuda güveniyordum, Saray’ın bütün sakinlerini biliyordu, nüfuslu olup olmamaları önemli değildi.

Johannes Gerstmann. Fransız Sarayı’nda farklı bir şive keşfettim. Alman mı yoksa Avusturyalı mı diye merak ediyordum.

“Küçük bir koro topluyorum da,” diye açıklama yaptı küçük şan öğretmeni. “Seslerin eğitilmeye ihtiyacı yoktur ama güçlü ve doğru olmaları gerekir.” Jamie’ye hayal kırıklığıyla baktı. Bunun üzerine Jamie Bay Gerstmann’dan diyapazonu aldı ve bana doğru tuttu.

“Ah, tamam,” dedim ve şarkı söylemeye başladım.

Her ne duyduysa bu Bay Gerstmann’ı cesaretlendirmişti, dikkatle bana bakıyordu. Peruğu biraz büyüktü ve başını salladığı zaman öne doğru kayıyordu. “Harika bir ton, Madam! Gerçekten çok güzel, çok güzel. Belki Le Papillon’u duymuşsunuzdur?” dedi ve bir parça mırıldandı.

“Şey, duydum,” diye cevap verdim. “Melodisinden bahsediyorum. Sözlerini bilmiyorum.”

“Ah! Zor değil, Madam. Bakın…”

Kolum şan öğretmenine mahkûm olmuştu ve kendimi kaçınılmaz bir halde öteki odaya, klavsen sesinin olduğu yere çekilirken buldum. Bay Gerstmann çılgın bir yaban arısı gibi kulağıma bir şeyler vızıldıyordu.

Çaresizce Jamie’ye baktım. Ekonomi Bakanı’nın genç oğlu Mösyö Duverney ile sohbet etmeden önce bana sırıtmış ve veda edercesine kadehini bana doğru kaldırmıştı.

Rohanların evi – sarayı andıran bu eve sadece ‘ev’ denebilirse - arka bahçeye ve terasa doğru fenerle aydınlatılmıştı. Bay Gerstmann beni koridora çekerken, hizmetçilerin aceleyle yemek odasına girip çıktığını görebiliyordum, daha sonra yerlerini alacak yemekler için örtüleri ve gümüş takımlarını yerleştiriyorlardı. Çoğu ‘salon’ küçüktü ama Prenses Louise de La Tour de Rohan’ın geniş bir yüreği vardı.

Prensesle bir hafta önce başka bir partide tanışmış ve onu biraz şaşkınlıkla karşılamıştım. Balıketli ve biraz da soluk tenliydi, küçük yuvarlak bir çenesi ve yuvarlak bir yüzü vardı. Prens Charles’ı gelenek kurallarını yok sayarak ayartmaya çalışan leydi bu muydu? diye düşündüm reverans yaparken.

Ama yine de onu çekici kılan bir canlılığa ve sevecen pembe dudaklara sahipti. Ağzı onun vücudunun en güzel kısmıydı.

“Büyülendim!” dedi. Ona takdim edildiğim zaman ellerimi tuttu. “Sonunda seninle tanışmak ne güzel! Eşim ve babam minnetle İngiliz asilzadesi Broch Tuarach’la duruyorlar ama onun harika eşi hakkında hiçbir şey söylememişlerdi. Gerçekten büyülendim. Broch Tuarach demek zorunda mıyım yoksa Leydi Tuarach dememin bir sakıncası olur mu? Bütün hepsini hatırlayacağımı sanmıyorum. İskoçca mı? Ne kadar büyüleyici!”

Aslında Broch Tuarach “kalenin kuzey yüzü” anlamına geliyordu ama o bana “Leydi Kuzeyin Yüzü” demek istiyorsa benim için bir sakınca yoktu. En sonunda “Tuarach” adından vazgeçip bana sadece “Ma chére Claire” demeyi tercih etti.

Louise, müzik odasında şarkı söyleyen grubun içindeydi, sürekli birileriyle sohbet ediyor ve gülüp duruyordu. Beni görünce odanın içinden eteğini savuştura savuştura yanıma geldi, solgun yüzü yine heyecanlıydı.

“Ma Chére Claire!” dedi ve beni kabaca Bay Gerstmann’ın yanından çekti. “Tam zamanında geldin! Gel, bu aptal İngiliz çocukla benim yerime konuşmalısın.”

“Aptal İngiliz çocuk” aslında çok genç biriydi. Yaşı en fazla on beş olan genç bir kızdı, koyu parlak bukleli saçları vardı. Yanakları utandığı için kızarmıştı, bana parlak bir gelinciği hatırlattı. Aslında bana onu hatırlatan yanaklarıydı. Versay’de bahçede gülümsediğim kızdı, Alexander Randall ile karşılaşmadan önce...

“Madam Fraser da İngiliz’dir.” Louise genç kızla konuşuyordu. “Kendini evinde hissetmeni sağlayacak. Çok çekingen.” Louise ona söylediklerini bitirip nefes almaksızın bana döndü. “Konuş onunla, bizimle şarkı söylemeye ikna et. Harika bir sesi var, seni temin ederim. Çocuk senindir, eğlenmene bak!” Ve teşekkür ederek odanın diğer tarafına gitti. Yeni gelen birinin elbisesine hayretle bakıyor, klavsen başında oturan aşırı kilolu genci okşayıp Dük di Castellotti ile konuşurken parmaklarıyla gencin lüleleriyle oynuyordu.

“Onu izlemek seni yormuş olmalı, değil mi?” dedim. Kıza gülümsüyordum. Onun dudaklarında da küçük bir gülümseme belirdi. Başıyla bana reverans yaptı ama bir şey söylemedi. Bunun oldukça

bunaltıcı olduğunu düşünmeye başlamıştım. Louise’in partisi başımı döndürmüştü.

“Ben Claire Fraser,” dedim, “ama Louise bana senin adını söylemeyi unuttu.” Davetkâr bir halde durdum ama o hiçbir şey söylemedi. Yüzü gittikçe daha çok kızarıyordu, dudakları birbirine kenetlenmişti ve yumruklarıyla elbisesinin iki yanını sıkıyordu. Görüntüsünden dolayı biraz endişelenmiştim ama sonunda konuşmak için cesaretini toplamış gibi görünüyordu. Derin bir nefes aldı ve darağacında son sözlerini söyleyecek gibi çenesini kaldırdı.

“B-b-ben b-b-ben,” diye başladı, sessizliğinin ve çekingenliğinin sebebini anladım. Gözlerini kapadı ve dudaklarını ısırdı, sonra gözlerini açıp yeniden denemeye çalıştı. “M-M-Mary Hawkins,” dedi en sonunda. “Ben ş-ş-şarkı söylemeyeceğim,” diye ekledi.

Bu Silas Hawkins’in yeğeniydi, baronetin kızı, Vikont Marigny’ye vaat edilen nişanlısı! Böyle bir genç kıza katlanmak için herhalde insanın büyük beklentilerinin olması gerekirdi. Vikont’un burada olup olmadığını görmek için etrafa baktım ve olmadığını görünce rahatladım.

“Endişelenme,” dedim ve onu müzik odasına doluşan insan selinden korumak için önüne geçtim. “Eğer istemiyorsan konuşmak zorunda değilsin. Ama belki şarkı söylemeyi deneyebilirsin,” dedim, aklıma bir fikir gelmişti. “Kekelemeyi bu yolla tedavi eden bir hekim biliyorum. İnsanların şarkı söyledikleri zaman kekelemediklerini söylüyor.”

Mary Hawkins’in gözleri heyecanla büyüdü. Etrafa bakındım ve yakınlarda perdeyle kapatılmış bir dinlenme köşesi olduğunu gördüm.

“Buraya gel,” deyip elinden tuttum. “Burada oturabilirsin, kimseyle de konuşmak zorunda kalmazsın. Eğer şarkı söylemek istersen başladığımız zaman gelirsin, eğer istemezsen parti bitene kadar burada oturursun.” Bir süre bana baktıktan sonra şükranla bana gülümsedi ve koltuğa gömüldü.

Dışarıda oyalanıyordum. Hizmetçiler onu rahatsız etmesin diye perdeyi çekmiş, gelen geçenle sohbet ediyordum.

“Bu akşam ne kadar güzel görünüyorsunuz, ma chére!” Bu Madam de Ramage’dı, Kraliçe’nin leydilerinden biriydi. Bu yaşlı, asil bayan

Tremoulins Caddesi’ne bir ya da iki kez akşam yemeğine gelmişti.

Samimice beni kucakladı ve kimsenin bizi görmediğinden emin olmak için etrafına bakındı.“Seni burada görmeyi umuyordum, tatlım,” dedi, bana biraz daha yaklaş ve sesini alçalttı. “Kont St. Germain konusunda dikkatli olman için sana tavsiyede bulunmak istiyordum.”

Hafifçe baktığı yöne doğru döndüm. Le Havre limanından ince yüzlü bir adam görmüştüm, kolunda şık giyimli genç bir bayanla birlikte müzik odasına giriyordu. Beni görmedi. Sonra aceleyle Madam de Ramage’a döndüm.

“O ne…yani ben…” Yüzümün yandığını hissediyordum, suratsız Kont’un görüntüsü aklımı karıştırmıştı.

“Evet, seninle konuşulduğu duyuldu, Madam de Ramage yardımcı olmak istiyordu. Le Havre’de biraz zorluk yaşandığını duydum?”

“Biraz,” dedim. “Yaptığım tek şey çiçek hastalığını fark etmek oldu ama bu, onun gemisinin yıkımıyla sonuçlandı ve… elbette bu onun hiç hoşuna gitmedi,”

“Ah, demek öyle.” Madam de Ramage söylediklerimden memnun kalmışa benziyordu. Hikâyenin içeriğini merak ediyordum, Paris halkının işine yarayacak bilgi ve dedikodular ona avantaj sağlamıştı.

“İnsanlara senin cadı olduğuna inandığını söylüyor,” dedi, gülümsedi ve odanın karşısındaki bir arkadaşına el salladı. “İyi hikâye! Ah, kimse buna inanmaz. Eğer bu gibi olaylara birinin adı karışırsa, bunun Mösyö le Kont olduğunu herkes bilir.”

“Gerçekten mi?” Bununla neyi kastettiğini sormak istemiştim ama Bay Gerstmann koşuşturarak gelmiş ve tavuk sürüsü kışkışlar gibi el çırpmaya başlamıştı.

“Gelin, gelin madamlar!” dedi. “Herkes burada. Şarkı başlasın!”

Koro aceleyle klavsenin yanına toplanırken dönüp dönüp Mary Hawkins’i bıraktığım dinlenme köşesine bakıyordum. Perdeyi çektiğimi sanmıştım ama emin değildim.

“Çok güzel, Sassenach,” dedi Jamie yeniden yanına gittiğimde. Şarkı söyledikten sonra yüzüm kızarmış ve nefes nefese kalmıştım. Bana bakarak gülümsemiş ve omuzlarımı okşamıştı.

“Nasıl anladın?” diye sordum, yanımızdan geçen uşaktan bir bardak şarap alırken.

“Senin sesin yüksek çıkıyordu,” dedi soğukkanlılıkla. “Her kelimeyi duydum.” Sonra birden kaskatı kesildiğini hissettim, neye ya da kime baktığını görmek için arkamı dönmüştüm.

Yeni gelen bayan ufacıktı, başı neredeyse Jamie’nin en yüksek kaburga kemiğine denk geliyordu, elleri ve ayakları bir bebeğinki gibiydi, siyah yaban eriği gibi gözlerinin üstündeki kaşları ise Çin süslerini andırıyordu. Hafifliği ile dalga geçer gibi yürüyordu sanki.

“Annalise de Marillac,” dedim, ona hayranlıkla bakarak. “Sevimli görünüyor, değil mi?”

“Ah, evet.” Sesindeki tonu yukarı bakmama neden olmuştu. Kulaklarının tepesi bile pembeydi.

“Sanırım sen Fransa’daki yıllarını hep savaşarak geçirdin, hiç romantik zafer kazanmadın,” dedim alaycı bir şekilde.

Şaşırarak bu söylediğime gülmeye başladı. Bu sırada kadın bu sesi duyunca bize doğru dönmüştü. Kalabalığın arasında Jamie’yi görünce yüzü aydınlanmıştı. Bize doğru gelecek gibi döndü ama muhteşem eflatun satenden bir peruk takan bir bay tarafından yolu kesildi. Yeni partnerine eşlik etmeden önce üzgün ve işveli bir şekilde Jamie’ye hızlı bir selam verdi.

“Komik olan ne?” diye sordum çünkü kadının eteğini sallayarak gitmesinden sonra hâlâ sırıttığını görmüştüm.

Birden benim varlığımın farkına vardı ve bana bakarak gülümsedi.

“Ah, hiçbir şey, Sassenach. Senin şu savaşmak hakkında söylediklerine gülüyorum. Bir kere on sekiz yaşındayken düello yaptım, Annalise de Marillac üzerineydi.”

Sesi birden rüyalar âleminden geliyor gibi çıktı. Kalabalığın arasında reverans yapan başı dikkatlice izliyordu, etrafı beyaz öbekli peruklar pudralı saçlar ve son moda pembe peruklarla sarılıydı.

“Düello mu? Kimle?” diye sordum.

“Ah, o burada değil,” dedi Jamie. “O öldü.”

“Sen mi öldürdün?” Bunu telaşla, gereğinden fazla yüksek sesle söylemiştim. Yakınımızdaki birkaç meraklı bakış bize doğru dönünce Jamie dirseğimden tuttu ve beni Fransız kapıların olduğu yere götürdü.

“Sesine dikkat et, Sassenach,” dedi. “Hayır, onu ben öldürmedim. Ama istemiştim,” diye ekledi pişmanlıkla. “Ama yapmadım. İki sene önce marazi gırtlak iltihabından öldü. Bana da Jared söylemişti.”

Bahçe yoluna gelmiştik, yolun aşağısında, fıskiyelerin oradaki açıklıkta iskele babası gibi duran uşaklar fener ışığıyla etrafı aydınlatıyorlardı. Büyük bir havuzun ortasında endişeli bakışlarla duran Triton heykelinin üzerinden dört yunus heykeli su fışkırtıyordu, o da üç dişli kılıcını etkisizce onlara savuruyordu

“Böyle yapma,” dedim. “Ne oldu?”

“Tamam,” diye kabul etti. “Şey, Annalise’nin sevimli biri olduğunu söyledin, değil mi?”

“Ah, öyle mi? Sen şimdi böyle söylüyorsan, öyleymiş gibi görebilirim,” dedim tatlı bir ses tonuyla ama bakışlarım sertti ve sonra ona bakıp hafifçe gülümsedim.

“Evet, Paris’te bu konuda aynı fikirde olan tek genç ben değildim, ya da onun uğruna başını kaybetmeyi göze alan. Bulutların üstünde geziyor gibiydim. Evinden çıkıp arabasına binerken onu görme umuduyla sokakta beklerdim. Yemek yemeyi bile unuttum. Jared ceketimi giyince bostan korkuluğuna benzediğimi, saçlarımın da hiç iyi durumda olmadığını söylüyordu.” Ellerini gayriihtiyarî başına götürdü ve boynuna doğru sıkıca toplayıp mavi kurdele ile bağladığı kusursuz saçlarını okşadı.

“Yemek yemeyi mi unuttun? Tanrım, kendini kaybetmiş olmalısın,” dedim.

Kıkırdayarak cevap verdi. “Ah, evet. Daha kötüsü ise Charles Gauloise ile çıkmaya başladıklarında olmuştu. İyi dinle, Annalise herkesle çıkıyordu – bu gayet doğaldı – ama akşam yemeklerinde asıl partner olarak onu seçiyordu, bense arada sırada, partilerde daha çok onunla dans ediyordum ve…en can alıcı yeri ise Sassenach, babasının terasında ay ışığında ikisini öpüşürken yakalamam olmuştu. İşte o zaman onu düelloya davet ettim.”

Bu arada biz de fıskiyenin yanına gelmiştik. Jamie durunca fıskiyenin kenarına oturduk. Yunusların kabarık dudaklarından çıkan su rüzgâra karşı fışkırıyordu. Jamie siyah suya elini soktu ve etrafa damlalar sıçratarak sudan elini çıkardı. Parmaklarından akan gümüş rengi damlaları inceliyordu.

“Şimdi olduğu gibi, o zamanlarda da Paris’te düello yasaktı. Ama gizli yerler vardı, her zaman vardır. Seçimi ona bıraktım ve Bois de Boulogne’de bir yer bulmuştu. Seven Saint Caddesi’ne yakın, meşe ağaçlarıyla gizlenmiş bir yer. Silah seçimini de ona bıraktım. Ben silahı tercih ederdim ama o kılıcı seçti.”

“Bunu neden yaptı? Sen ondan daha uzun olmalısın.” Bu konuda uzman değildim ama kılıç dövüşü hakkında biraz da olsa strateji ve taktik öğrenmiştim. Jamie ve Murtagh iki ya da üç günde bir çalışıyorlardı; çarpışmalar, siper almalar, bahçenin aşağı ve yukarısına doğru giderek hamle yapmalar.

“Neden mi kılıcı seçti? Çünkü o bunda çok iyiydi. Sanırım silahla onu kazara öldürebileceğimi düşündü, öbür yandan sadece kılıcı çekmekle yetineceğimi biliyordu. Onu öldürmek gibi bir niyetim yoktu, emin olabilirsin,” diye açıklama yaptı. “Sadece onu rezil etmek istiyordum. Ve bunu da biliyordu. Charles aptal biri değildi.” Pişmanlıkla başını iki yana salladı.

Fıskiyeden gelen su damlaları lülelerimin başlığımdan çıkmasına sebep oluyordu ve saçlarım yüzümü örtmeye başlamıştı. Bir tutam saçı geriye doğru iterken, “Peki onu küçük düşürebildin mi?” diye sordum.

“En azından onu yaralayabildim.” Sesindeki tatmini duyunca şaşırdım ve kaşlarımı kaldırarak ona baktım. “Kılıç kullanmayı Charles LeJune’den öğrenmişti, Fransa’daki en iyi kılıç ustası,” dedi Jamie. “Lanetli bir pire ile

savaşıyor gibiydim ama onu sağ elinden yaralamıştım.” Elini saçına doğru götürüp örgüsünü kontrol etti.

“Saçım dövüşün ortasına doğru gevşemişti,” dedi. “Saçıma taktığım bağcık kopmak üzereydi, rüzgâr gözlerime doğru esiyordu, tek görebildiğim gömlek içindeki küçük beyaz Charles’ın şekliydi, balık gibi bir öne bir arkaya atılıyordu. Onu bu sayede yakalayabilmiş ve sonunda balığı vurmuştum,” dedi homurdanarak.

“Ona doğru geldiğimde korumasını çıkarttığını gördüm, bir kolundan yaraladığımı biliyordum. Sonunda saçlarımı yüzümden çektim ve şuradaki havuz gibi büyük ve siyah olan gözlerindeki yaşlarını silen Annalise’ye baktım.” Yanımızdaki siyah gümüş rengi havuzu gösteriyordu.

“Bıçağımı kınıma sokmuş, saçlarımı geriye doğru yatıştırmış bir halde öylece bekliyordum. Sanırım az da olsa Annalise’nin kollarıma atılmasını umut ettim.”

“Hımm,” dedim kibarca. “Tahmin edeyim, gelmedi mi?”

“Kadınlar hakkında pek bir şey bilmiyorum, değil mi?” diye sordu. “Hayır, geldi ve kendini onun üstüne attı tabii ki.” Sesinde biraz kendini küçümseyen ve biraz da alay eden bir ton vardı. “Bir ay sonra da onunla evlendiğini duydum.”

Pişmanlık karışımı bir gülümsemeyle birden titredi. “Tabii benim kalbim kırılmıştı. Eve, İskoçya’ya döndüm ve babamın artık sabrı taşana kadar haftalarca üzgün bir halde dolaştım.” Gülüyordu. “Papaz olmayı bile düşündüm. Bir akşam yemekte babama belki ilkbaharda manastıra gidip rahipliğe başlayabileceğimi söylemiştim.”

Ben de gülmeye başladım. “Hiçlik yemininde zorluk çekmezdin ama belki iffet ve bağlılık seni zorlayabilirdi. Peki baban ne dedi?”

Esmer yüzünde daha da beyaz görünen dişlerini göstererek sırıttı. “Yulaf lapası yiyordu. Kaşığı bırakıp bana baktı. Sonra iç çekip kafasını salladı ve, ‘Bugün uzun bir gündü Jamie,’ dedi. Sonra kaşığını yeniden aldı ve yemeğine devam etti, ben de bir daha bu konuda bir şey söylemedim.”

Terasa baktı, bir ileri bir geri dans edenler yoktu. İnsanlar dinlenmeye çekilmiş, şarap içiyor, yelpazelerin arkasında flörtleşiyorlardı. Eskiyi

hatırlayınca bir iç çekti.

“Evet, çok sevgili Annalise de Marillac. Rüzgâr gibi zarif ve gömleğinin içine sokup bir kedi gibi taşımak isteyeceğin kadar küçük.”

Sessizleştim, açık kapıdan gelen hafif müziği dinliyor ve kırk numara ayaklarımı kaplayan parıltılı saten terliklerimi düşünüyordum.

Bir dakika sonra Jamie benim suskunluğumun farkına vardı.

“Ne oldu, Sassenach?” diye sordu, eli kolumdaydı.

“Ah, hiçbir şey,” dedim iç çekerek. “Sadece birisinin beni ‘rüzgâr gibi zarif’ diye tanımlayıp tanımlamadığını merak ettim de.”

“Ah.” Fener ışığının altında uzun burnu ve sert çenesi daha çok belli oluyordu. Bana döndüğünde yüzündeki hafif gülümsemeyi fark ettim.

“Seni düşündüğüm zaman ilk aklıma gelen kelime ‘zarif’ değil.” Kolunu belime doladı, diğer eli de ipek kaplı kolumun üstündeydi. Sıcacıktı.

“Ama seninle ruhumla konuşuyor gibi konuşuyorum,” dedi ve yüzümü kendisine doğru çevirdi. Uzandı ve yüzümü ellerinin arsına aldı. Parmakları şakaklarımı hafifçe kavrıyordu.

“Ve Sassenach,” diye fısıldadı, “senin yüzün benim kalbim.”

Birkaç dakika için rüzgâr yönünü değiştirdi ve fıskiyeden sıçrayan su ayrılmamıza neden oldu. Aniden gelen su yüzünden gülmeye başladık. Jamie merakla başını terasa çevirdi. Ben de koluna girdim, başımı sallıyordum.

“Evet,” dedim, balo salonuna giden geniş merdivenleri yavaş yavaş çıkarken, “görüyorsun ya kadınlar hakkında biraz daha bir şey öğrendin.”

Derin ve yüksek sesle gülmeye başladı. Belimi sıkıca kavramıştı.

“Kadınlar hakkında öğrendiğim en önemli şey, Sassenach, içlerinden birini seçebilmek.” Bir adım uzaklaştı ve önümde reverans yaptı, sonra da içerdeki parlak manzaranın kapısına doğru bir el hareketi yaparak, “Bu dansı bana lütfeder misiniz, bayan?” diye sordu.

Bir sonraki gün Kral’ın şan öğretmeniyle karşılaştığım yere, d’Arbanvilleslere gittim. Yemekten sonra da Jamie’ye onunla aramızda geçen konuşmayı anlattım.

“Sen ne?” Jamie gözlerini kısmış bana bakıyor, söylediğim şeyin şaka olduğunu düşünüyordu.

“Söyledim ya, Bay Gerstmann bir arkadaşıyla tanışmamı ilginç bulacağımı söyledi. Valide Hildegarde L’Hôpital des Anges’in sorumlusuymuş. Sen de biliyorsun, katedralin yanındaki hayırsever bir hastane.”

“Nerede olduğunu biliyorum.”

“Boğaz iltihabı var, ben de ona ne yapması, gerektiğini hangi ilaçları kullanması gerektiğini ve hastalıklarla nasıl ilgilendiğimi anlattım.

“Şaşırmadım aslında,” dedi, sesi alay eder gibiydi. Ses tonunu önemsemedim ve konuşmama devam ettim.

“Bu yüzden ben de yarın o hastaneye gidiyorum.” İlaç kutuma uzandım. “Belki de ilk seferinde bunu yanımda götürmesem daha iyi olur,” dedim ve hızlıca içinde ne var ne yok kontrol ettim. “Çok ısrarcı görünmesem daha iyi. Sen ne düşünüyorsun?”

“Israrcı mı?” dedi. Sesi şaşırmış gibiydi. “Bu yeri ziyaret etmeyi mi yoksa oraya yerleşmeyi mi düşünüyorsun?”

“Şey, ben,” dedim. Derin bir nefes aldım. “Ben düşündüm ki, belki orada düzenli bir şekilde çalışabilirim. Bay Gerstmann bütün fizikçilerin ve hekimlerin zamanını oraya adadıklarını söyledi. Çoğu zaman evlerine gelmeyebiliyorlar ama benim çok zamanım var ve ben…”

“Çok zamanın mı var?”

“Her söylediğimi tekrar etmeyi kes,” dedim. “Evet, çok zamanım var. Balolara, akşam yemeği davetlerine ve bunun gibi şeylere gitmenin önemli olduğunu biliyorum ama bunlar bütün günümü almıyor, hem o kadarına da gerek yok. Ben…”

“Sassenach, sen hamilesin! Dilencilere ve suçlulara hemşirelik yapmayı kastetmiyorsun değil mi?” Sesi şimdi biraz daha çaresiz çıkıyordu. Bana, birden delirmiş gibi davranmaya başlayan bir insanla nasıl başa çıkacağını merak ediyor gibi bakıyordu.

“Unutmadım,” diyerek onu rahatlatmaya çalıştım. Elimi karnıma götürdüm ve ona baktım.

“Henüz fark edilir değil. Bol bir elbiseyle uzun bir süre daha onu saklayabilirim. Ve sabah mide bulantıları haricinde de bir sorunum yok. Uzun zaman çalışmamam için bir sebep değil.”

“Benim istememem dışında hiçbir sorun yok!” Eve geldiğinde hiçbir arkadaşın gelmeyeceğini umarak çoraplarını çıkarmış ve yakalığını çözmüştü. Boynundaki sinirin gerildiğini görebiliyordum.

“Jamie,” dedim ve onunla mantıklı bir şekilde konuşmaya çalıştım. “Ben kim olduğumu biliyorum.”

“Sen benim eşimsin!”

“İyi, tamam.”

“Ben bir doktorum, Jamie. İnsan iyileştiriyorum. Bunu bilmek için de çok iyi bir sebebin var.”

Sinirden yüzü kızarmıştı. “Evet, biliyorum, yaralı olduğumda beni sen iyileştirdin. Dilenciler ve fahişelerle ilgilenmenin doğru olduğunu mu düşüneyim yani? Sassenach, L’Hôpital des Anges’e ne tür insanların geldiğini bilmiyor musun?” Bir anlığına da olsa hislerimden vazgeçerim umuduyla yalvaran gözlerle bana bakıyordu.

“Ne fark eder?”

Etrafına bakındı ve şöminenin üstünde bu konuşmaya şahitlik eden portreye yalvarır gibi baktı. Sanki onun mantıksızlığımı onaylamasını istiyordu.

“Tanrı aşkına, kötü bir hastalığa yakalanabilirsin! Beni düşünmüyorsun tamam ama çocuğunu da mı düşünmüyorsun?”

“Tabii ki düşünüyorum! Beni ne sanıyorsun, sorumsuz biri miyim ben?”

“Kocasını terk edip sokakta yatan ayak takımıyla oynamaya giden biri!” dedi ve elini dikleşen saçlarına götürdü.

“Seni terk etmek mi? Louise de Rohan’ın hizmetçilerini izlemek, kötü şiir ya da müzik dinlemek, d’Arbanvilleslerin partilerinde çürümek yerine bir şeyleri yapmayı istemek seni terk etmek anlamına mı geliyor? İşe yarar biri olmak istiyorum!”

“Kendi evinle ilgilenmek işe yaramıyor mu? Benimle evli olmak işe yarar bir şey değil mi?” Sinirden saçındaki bağcık açılmış, kalın bir saç tutamı kabarmıştı. İntikam meleği gibi dik dik bana bakıyordu.

“Şuna bakın hele,” dedim sertçe. “Evli olmak senin için etkili bir iş mi? Bütün gün evde dolanıp, benim etrafımda pervane olduğunu hiç görmedim. Ya da evle ilgilendiğini... Saçmalıyorsun.”

“Saçmalamak mı? Sen ne demek istiyorsun?”diye sordu.

“Bütün bunlar. Hepsi saçmalık. Diğer bir kelimeyle zırvalık. Madam Vionet her şeyi yapıyor, hatta benden kat kat daha iyi yapıyor.”

Bu oldukça doğruydu ve onun biraz da olsa durmasını sağlamıştı. “Ah, öyle mi? Ya gitmeni yasaklarsam?” Bu sefer de ben sustum. Durmuş onu süzüyordum. Gözleri yağmur karası tahta rengindeydi, geniş ağzı tek çizgi haline gelmişti. Omuzları geniş ve dikti, kollarını demirden bir heykel gibi göğsünde kavuşturmuştu, “yasaklamak” onu en iyi tanımlayan kelimeydi.

“Gitmemi yasaklayacak mısın?” Eğer gitmemi yasaklarsa ne yapardım? Seçenekler aklıma hücum etmeye başladı, parmaklarının arasını fildişi zarf açacağıyla delmekten, evi onunla birlikte yakmaya varana kadar her şeyi düşündüm. Kabul edemediğim tek şey vazgeçmekti.

Durdu ve konuşmadan önce derin bir nefes aldı. Ellerini yumruk haline getirmişti.

“Hayır,” dedi. “Hayır, sana yasak koyamam.” Titreyen sesini kontrol etmek istiyordu. “Ya bunu senden rica edersem?”

Başımı aşağıya eğdim. İlk başta L’Hôpital des Anges’i ziyaret etme fikri ilginç bir fikir gibi gelmişti, Paris halkının sonsuz dedikodularını ve önemsiz entrikalarını dinlemenin yanında ilginç bir seçimdi. Ama şimdi…

Yumruklarımı sıkarken kollarımdaki kasların şiştiğini hissedebiliyordum. Aslında çalışmayı istemiyordum, çalışmaya ihtiyacım vardı.

"Bilmiyorum," dedim sonunda.

Jamie derin bir nefes aldı ve yavaş yavaş bıraktı.

"Bunu düşünecek misin, Claire?" Gözlerinin üstümde olduğunu hissedebiliyordum. Daha sonra başımı onaylarcasına salladım.

"Düşüneceğim."

"Güzel." Siniri geçti, dönüp uzaklaşmış ve odanın etrafında dolaşmaya başlamıştı. Küçük süs eşyalarını alıp tek sıra halinde diziyordu. En sonunda kitaplığın yanına gitti ve oraya yaslanıp deri kaplan zarflara bakmaya başladı. Farkında olmadan yanına gittim ve elimi koluna koydum.

"Jamie, seni üzmek istememiştim."

Bana baktı ve gülümsedi.

"Evet, şey... Ben de seninle kavga etmek istememiştim, Sassenach. Çabuk sinirleniyorum, çok kırılganım." Özür dilercesine elimi okşadı ve sonra yana geçip masanın üstüne baktı.

"Çok çalışıyorsun," dedim, onu takip ediyordum.

"Sorun bu değil." Başını iki yana sallıyordu, masanın ortasında duran deri kaplı büyük yığını çevirip açtı.

"Şarap işi tamam. Çok uğraş isteyen bir iş ama ben bunu önemsemiyorum. Sorun diğeri." Küçük mektup yığınını gösterdi. Mektupların üstünde bir taş duruyordu. Bir tanesi Jared'ındı ve üstünde Stuartların beyaz gül amblemi vardı. Mektuplar, Baş Rahip Alexander'dan, Mar Kontu'ndan ve diğer II. James yanlılarından geliyordu. Hepsi gizli araştırmalar, puslu sözler ve çelişkili beklentilerle yüklüydü.

"Kendimi sanki kuş tüyleriyle savaşıyor gibi hissediyorum!" dedi öfkeyle. "Gerçek bir savaş, ellerimle hâkim olduğum bir şey, başarabileceğim bir şey. Ama bu…" Bir avuç dolusu mektubu masadan alıp havaya fırlattı. Kâğıtlar zikzak yaparak koltuğun üstüne düştüler..

“Tutunacak bir şey yok,” dedi çaresizce. “Binlerce insanla konuşup yüzlerce mektup yazabilir, kör oluncaya kadar Charles ile içki içebilirim ama başarıp başaramayacağımı asla bilmiyorum.”

Dağınık mektupları bıraktım, hizmetçilerden biri sonra gelir toplardı.

“Jamie,” dedim yumuşak bir sesle. “Hiçbir şey yapamayabiliriz ama en azından deneyebiliriz.”

Belli belirsiz gülümsedi, elleriyle masadan destek alıyordu. “Evet. ‘Biz’ demen beni mutlu ediyor, Sassenach. Bazen kendimi öyle yalnız hissediyorum ki.”

Kollarımı beline doladım ve yüzümü sırtına yasladım.

“Seni bununla baş başa bırakmayacağımı biliyorsun,” dedim. “Sonuçta seni bu işin içine ben soktum.”

Güldüğünü hissedebiliyordum.

“Evet, sen soktun. Ama bunun sorumluluğunu Sana yükleyemem, Sassenach.” Döndü ve beni alnımdan öpmek için eğildi. “Yorgun görünüyorsun, mo duinne. Yatağa git. Ben biraz çalışıp yanına gelirim.”

“Tamam.” Hamilelikteki kronik uykusuzluk yeni bir enerji vermesine rağmen bu akşam kendimi yorgun hissediyordum. Gündüz vakti, tam tersine çok canlı oluyordum. Canlı olmanın heyecanı içimde taşıyordu.

Giderken kapının orda durdum. Jamie hâlâ masaya yaslanmış bir şekilde duruyordu ve açık derinin içindeki sayfalara bakıyordu.

“Jamie?” dedim.

“Efendim?”

“Hastane konusu… Sana düşüneceğimi söyledim. Sen de düşünür müsün?”

Başını çevirdi. Tek kaşı soru sorar gibi havaya kalkmıştı. Sonra gülüp başını salladı.

“Yanına sonra geleceğim, Sassenach.”

Hâlâ sulu kar yağıyordu, donmuş küçük yağmur damlaları camda tıkırdıyor, rüzgâr bacadan onları savururken ateşin içinde adeta tıslıyordu. Rüzgâr şiddetliydi, bacadan inlemeler, homurdanmalar geliyordu ama tam tersine yatak odası sıcacıktı. Yatak oldukça sıcak ve rahattı, kaz tüyü yorganlarla, yumuşak kabarık yastıklarla donatılmıştı.

Büyük eli karnımı kaplıyor, ince ipek geceliğime sıcaklık yayıyordu.

“Hayır, orası değil. Ayrıca biraz daha sert bastırman gerek.” Elini aldım ve parmaklarımla biraz daha aşağıya bastırdım, kasık kemiğimin biraz üstüne. Rahim kendini göstermeye başlamıştı, greyfurttan biraz daha büyük bir şişlik vardı.

“Evet, hissedebiliyorum,” diye mırıldandı. “Gerçekten orada.” Sevinçle gülümsedi, bana bakarken gözleri parlıyordu. “Hareket ettiğini hissedebiliyor musun?”

Başımı iki yana salladım. “Daha değil. Birkaç ay sonra sanırım, kardeşin Jenny’nin dediği şeyi hatırlasana.”

“Doğru,” dedi ve küçük şişliği öptü. “Dalhousie’ye ne dersin, Sassenach?”

“Dalhousie mi?”

“İsim olarak,” dedi karnımı okşarken. “Bir ismi olmalı.”

“Evet,” dedim. “Peki sana erkek olduğunu düşündüren şey nedir? Kız da olabilir.”

“Ah? Ah, evet, doğru.” Bu olasılık aklına yeni gelmiş gibi kabul etti. “Erkek isimleriyle başlamaya ne dersin? Seni büyüten amcanın adını koyalım mı?”

“Hımm.” Kaşlarımı çatarak karnıma baktım. Amcamı çok sevmeme rağmen zavallı bebeğime ‘Lambert’ ya da ‘Quentin’ adını vermek istemiyordum. “Hayır, sanmıyorum. Hem senin amcalarının isimlerinden bir tanesini de vermek istemiyorum.”

Jamie farkında olmadan eliyle hafif hafif karnıma vururken bir yandan da isim düşünüyordu.

“Babanın adına ne dersin, Sassenach?” diye sordu.

Hatırlamak için biraz düşündüm.

“Henry,” dedim. “Henry Montmorency Beauchamp.”

Jamie, “Montmorency Fraser adında bir çocuğum olsun istemiyorum. ‘Henry’ adını da sevmem zaten,” dedi.

“William’a ne dersin?” diye önerdim. “Kardeşinin adı?” Büyük kardeşi William, çocukken ölmüştü ama Jamie’de büyük etki yaratacak kadar da uzun yaşamıştı.

Kaşları çatıldı. “Hımm,” dedi. “Evet, belki. Ya da onu şey diye çağırırız…”

“James,” dedi bacadan gelen derin kasvetli ses.

“Ne?” dedim yatakta doğrulurken.

“James,” diyordu şömine, sabırsızdı. “James, James!”

“Yüce Tanrım,” dedi Jamie, şömineden sıçrayan aleve bakıyordu. Kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu görebiliyordum. Bir an için adeta donmuş bir halde oturdu, sonra aklına bir fikir geldi yataktan zıplayıp çatı penceresine gitti. Aklına üstüne bir şey almak gelmemişti.

Pencereyi açtı ve buz gibi havanın içeri girmesini sağladı. Daha sonra kafasını gecenin karanlığına doğru uzattı. Boğuk bir ses duydum. Jamie biraz daha yukarı çıktı, ulaşmak için ayaklarının ucuna basıyordu, sonra yavaşça içeri girdi. Yanında kolunu boynuna doladığı, siyah kıyafetli yakışıklı bir çocuk vardı. Adamakıllı ıslanmış bir eli kanlı bir bezle sarılıydı.

Ziyaretçi eşikte duruyordu. Acemice yere basmış ve sonra da yere yığılmıştı. Sonra bir seferde ayağa kalkmaya çalıştı ve bana reverans yaptı.

“Madam,” dedi kalın Fransız aksanıyla. “Haber vermeden geldiğim için affınıza sığınıyorum. Davetsizce içeri girdim ama böyle uygunsuz bir saatte arkadaşım James’i çağırmam gerekiyordu.”

Kuvvetli görünen bir adamdı. Kalın açık kahve kıvırcık saçları omuzlarına dökülüyordu, soluk yüzlüydü ve yanakları soğuktan kızarmıştı. Burnu hafifçe akıyordu.

Jamie kaşlarını kaldırdı ve ziyaretçiye selam verdi.

“Evim hizmetinizdedir, Majesteleri,” dedi ve ziyaretçinin kıyafetini baştan aşağı süzdü. Çorapları perişan bir halde boynunda asılıydı ve pantolonu da eğri büğrü duruyordu. Jamie’nin kaşlarını çattığını görebiliyordum, çocuğun önüne geçip bu uygunsuz manzarayı görmemi engellemeye çalıştı.

“Müsaadenizle sizi eşimle tanıştırayım, Majesteleri,” dedi. “Claire, eşim Leydi Broch Tuarach. Claire bu da Majesteleri, Prens Charles, İskoçya Kralı James’in oğlu.”

“Hımm, evet,” dedim. “Sanırım anladım. Şey, iyi geceler Majesteleri.” Sonra battaniyeye iyice sarındım.. Sanırım bu şartlar altında genel bir reverans yapılabilirdi.

Prens, Jamie’nin geniş gövdesinden yararlanarak pantolonunu düzeltti ve yeniden selam verdi ama bu sefer Krallığın tüm itibarıyla.

“Benim için bir zevk, Madam,” dedi ve bir kere daha reverans yaptı, bunu çok zarif yapıyordu. Doğruldu, şapkasını elinde tutuyordu. Sanki bir şey söylemek ister gibiydi. Üst tarafı giyinik ama bacakları çıplak olan Jamie, bir bana bir Charles’a bakıp duruyordu, kelimeler sanki ortadan yok olmuştu.

“Şey…” dedim, sessizliği bozarak. “Bir kaza mı geçirdiniz, Majesteleri?” Mendil sarılı kolunu işaret edince sanki yeni fark etmiş gibi baktı.

“Evet,” dedi. “Ah… hayır. Yani önemli bir şey değil Bayan.” Daha çok kızardı, eline bakıyordu. Davranışı tuhaftı. Utanç ve öfke duygularının arasındaydı. Kumaştaki lekenin büyüdüğünü görebiliyordum, bu yüzden yataktan inip elbisemi aramaya başladım.

“Bakmama izin verin lütfen,” dedim.

Prens’in bana göstermek için isteksizce açtığı yara ciddi bir şey değildi ama normal bir yaraya da benzemiyordu.

“Hayvan ısırığına benziyor,” dedim kuşkuyla ve baş ve işaret parmağı arasını çevreleyen küçük yarım daire şeklinde yaraya dokundum. Kapatmadan önce, kanatarak yarayı temizlemek maksadıyla etrafındaki eti sıktığımda Prens Charles ürküp elini çekti.

“Evet,” dedi. “Maymun ısırdı. İğrenç canavar!” diye bağırdı. “Onu uzaklaştırmasını söylemiştim. Hayvan kesinlikle hastalıklı!”

İlaç kutumu buldum ve bir parça yılan otu yağı sürdüm. “Endişelenmenize gerek yok,” dedim. “Kuduz olmadığı sürece sorun yaratmaz.”

“Kuduz mu?” Prens’in rengi soldu. “Kuduz olabileceğini mi düşünüyorsunuz?”Açıkçası kuduzun ne anlama geldiğini bildiğini sanmıyordum.

“Her şey olabilir,” dedim gülerek. Eğer bu genç adam ani ve ölümcül hastalığa dayanamazsa sonradan çıkacak büyük zahmetli bir sıkıntıdan herkesi kurtarmış olacak diye düşünmeye başladım. Ama yine de kalbimden kangren ya da kuduz olmasını dilemek geçmiyordu. Taze temiz bir sargı beziyle elini dikkatlice sardım.

Gülümsedi ve yeniden reverans yaptı, Fransızca-İtalyanca karışık defalarca teşekkür etti. Ani ziyaretinden ötürü bol bol özür diledi. Daha sonra, kilt eteğini giyen Jamie merdivenlerde bir şey içmek için onu uzaklaştırdı.

Odanın soğukluğunun elbisemin ve sabahlığımın içinden geçtiğini hissedince yatağa girip yorganı çeneme kadar çektim. Demek Prens Charles buydu! Kesinlikle süslüydü! Aralarında bir kaç yaş olduğunu bilmeme rağmen Jamie’den daha genç duruyordu. Majesteleri’nin büyüleyici bir tavrı vardı, kıyafetinin düzensiz olmasına rağmen değişik bir havası vardı. Yenilenmek için bir orduya öncülük etmek ve İskoçya’yı geri alabilmek için bu yeterli miydi? Sonra İskoçya taht varisinin gecenin bir yarısı elinde maymun ısırığıyla Paris çatılarında ne yaptığını merak ederek uyuyakaldım.

Bir müddet sonra Jamie yatağa gelip buz kütüğü gibi soğuk büyük ayaklarını bacaklarıma dolayarak beni uyandırdığında bu soru hâlâ aklımdaydı.

“Böyle bağırma,” dedi. “Hizmetçileri uyandıracaksın.”

“Charles Stuart maymunlarla birlikte çatılarda ne halt ediyor?” dedim. “Çek şu buz küplerini benden .”

“Sevgilisini ziyaret etmiş,” dedi Jamie kısa ve öz bir şekilde. “Tamam, beni tekmelemeyi kes.” Ayaklarını çekti. Ona doğru döndüğüm zaman beni kucakladı, titriyordu.

“Sevgilisi mi? Kim?” Soğuktan ve haberden dolayı uykum iyice dağıldı ve hemen kalktım.

“Louise de La Tour,” dedi Jamie benim dürtmelerime karşı istemeyerek. Kalın kaşlarını birleştirince burnu her zamankinden daha uzun ve daha keskin görünüyordu. İskoçya Katolik görüşlerine göre metresi olması yeterince kötüydü ama bu konuda krallığın ayrıcalıklı olduğu da çok iyi biliniyordu. Ama bununla birlikte Prenses Louise de La Tour evliydi. Krallık olsun ya da olmasın evli bir kadını metres tutmak ahlak dışıydı, aynı kuzen Jared’ın yaptığı gibi.

“Demek öyle.” Tatmin olmuştum. “Bunu biliyordum!”

“Ona âşık olduğunu söylüyor,” dedi ve yorganı omuzlarına kadar çekti. “Prensesin de onu sevdiğinde ısrarcı. Kadın üç aydır sadece ona sadık. Peh!”

“Şey, böyle olduğu biliniyordu,” dedim şaşırarak. “Demek onu ziyaret etmiş. Peki çatıda ne işi var? Anlattı mı?”

“Evet. Anlattı.”

Geceye karşı kuvvetlenmek için Jared’ın içkilerinden birkaç bardak içen Charles oldukça cana yakın biri olmuştu. Gerçek aşkın dayanıklılığı bu gece ortaya çıktı, Charles’a göre sevgilisinin düşkün olduğu hayvan, huysuz maymun Majestelerini sevmediğini gösteren ve düşüncelerini ispatlayan somut delilleri de ortaya koymuştu. Majesteleri ilk başta elinde kesin bir acı yaşamış, sonra da metresinin dilinin keskinliğinden canı yanmıştı. Çift ateşli bir kavgaya tutuşmuş sonunda Prenses de kendini Charles’a sunmuş ve yanından ayrılmak istemediğini dile getirmişti.

Prens tam ayrılacakken Prenses’in eşi kumardan eve erken gelince, adam bir şişe konyakla antreye yerleşti.

“Böylece,” dedi Jamie gülümseyerek, “sevgilisiyle kalamamış ama kapından da dışarıya çıkamamış, bu yüzden de pencereden çıkıp çatıya atlamış. Kanalizasyon boruları boyunca caddeden aşağı doğru yürüdü ama karşısına şehir bekçileri çıkınca onlara görünmemek için yukarı tırmandı. Çok az zamanı varmış, ileri bakmış ve bizim evi görene kadar ıslak damda kaymış. Çatılar aynı nilüfer yaprağı gibi atlamak için birbirine çok yakın dizilmiş.”

“Hımm,” dedim, ayak parmaklarımın yeniden ısındığını hissedebiliyordum. “Onu arabayla mı yolladın?”

“Hayır, ahırdaki atlardan birini aldı.”

“Eğer Jared’ın içkilerinden içtiyse, onu Montmarte’ye kadar götürür diye umuyorum,” dedi. “Uzun yol.”

“Evet, şüphesiz soğuk ve ıslak bir yolculuk olacak,” dedi Jamie, sıcacık yatağında kanunen evli eşine sarıldı kendini beğen bir adamın edasıyla. Sonra şamdanı söndürdü ve beni göğsüne doğru çekti. Biraz flörtleşme zamanıydı.

“Ona doğruyu göstermeliyim,” diye mırıldandı. “Evlenmeli.”

Hizmetçiler şafaktan önce kalkar ve akşamleyin Mösyö Duverney’in katılacağı küçük özel yemek daveti için hazırlıklara başlarlardı.

“Niye bu kadar dert ettiklerini bilmiyorum,” dedim Jamie’ye, gözlerim kapalı yatakta yatıyor, merdivenlerdeki koşuşturmayı dinliyordum. “Yapmaları gereken tek şey satranç takımının tozunu alıp bir şişe konyak koymak. O zaten başka hiçbir şeye dikkat etmiyor.”

Jamie bana gülümsedi ve hoşça kal öpücüğü vermek için eğildi. “Tamam, eğer onu yenersem iyi bir akşam yemeğini hak etmiş olacağım.” Giderken omuzlarımı okşadı. “Mağazaya gidiyorum, Sassenach. Akşama gelirim.”

Bir şeyler yapma umuduyla hizmetçilerin yanına gittim ve sonunda bir uşak eşliğinde Rohanslara gitmeye karar verdim. Bir gece önceki

tartışmadan sonra belki Louise'in bir parça teselliye ihtiyacı olur diye düşünmüştüm.

Öğleden sonra eve geldiğimde Jamie'yi yatak odasının penceresinin yanında bir sandalyede kambur halde otururken buldum, ayakları masanın üstündeydi. Yakası yapılmamıştı ve saçları dağınıktı. Karalanmış bir kâğıt yığınını okuyordu. Kapı sesini duyunca dalgın ifadesi gülümsemeye dönüştü.

"Sassenach! Sonunda geldin!" Uzun bacaklarını aşağı indirdi ve beni kucaklamak için yanıma geldi. Yüzünü saçlarıma gömüp kokladı ama sonra geriye çekilerek birden hapşırmaya başladı. Yeniden hapşırıyordu, kolunda taşıdığı askeri mendilini bulmak için benden uzaklaştı.

"Ne kokuyorsun böyle, Sassenach?" diye sordu, başka bir hapşırmaya maruz kalmayı önlemek için mendilini burnuna bastırmıştı.

"Yasemin, gül, sümbül, vadi zambağı…" diye saydım. "İyi misin?" Etrafıma bakındım ve lavanta kesesini odanın diğer tarafında bulunan masamın kalem kutusuna koydum.

"Evet, olacağım. Bu şey… Ha… ha… hapşuuuuuuuuuuuu!"

"Çok yaşa!" Aceleyle pencereyi açtım ve Jamie'yi camın önüne getirdim. Kafasını uzattı ve kendini çiseleyen yağmura bırakıp rüzgârlı havayı içine çekti, sümbülsüz bir hava.

"Ah, bu daha iyi," dedi rahatlayarak ve birkaç dakika sonra başını içeriye soktu. Gözleri büyümüştü. "Sen ne yapıyorsun, Sassenach?"

"Yıkanacağım," dedim, elbisemin bağcığıyla uğraşıyordum. "Ya da en azından hazırlanıyorum. Vücudum olduğu gibi sümbül yağı kaplı," dedim. "Eğer yıkanmazsam, patlayacaksın."

Dalgınlıkla burnuna dokundu ve başını salladı. "İyi bir noktaya değindin, Sassenach. Sıcak su getirmesi için uşak çağırayım mı?"

"Hayır, gerek yok. Bir durulamayla hallolur," diye onu temin ettim. Düğmelerimi çözmeden, bağcıkları açmadan olabildiğince çabuk olmaya çalışıyordum. Saçlarımı topuz yapmak için kollarımı kaldırdım. Jamie birden öne eğilip bileklerimi tuttu ve kollarımı havaya kaldırdı.

“Ne yapıyorsun?” Şaşırmıştım. “Sen ne yaptın, Sassenach?” diye sordu. Kollarımın altına bakıyordu.

“Tıraşladım,” dedim gururla. “Yani, ağda yaptım. Louise’in bakımını yapan bir hizmetçisi var, bilirsin kişisel bakım. Bu sabah ordaydım, bana da yaptı.”

“Ağda mı?” Jamie bana tuhaf tuhaf bakıyordu, sonra yanıma geri döndü. “Koltukaltını ağdayla mı aldın?”

“Tam ağda sayılmaz,” dedim. “Kokulu balmumlu ağda. Bu işi yapan bayan onu ısıttı, sonra da ılık ağdayı onun üstüne koydu. Biraz soğuyunca, çekiyorsun.”

“Bunu neden yaptın?” dedi yan tarafa bakarak, hâlâ bileklerimi tutuyordu.

“Acı… acı… Hapşuuuuuuuu!” Elimi bıraktı ve hemen arkasına döndü.

“Acımadı mı?” diye sordu, burnunu silerken.

“Şey, biraz,” diye kabul ettim. “Ama değer. Sen ne düşünüyorsun?” diye sordum. Kollarımı balerin gibi havaya kaldırmış ileri geri dönüyordum. “Aylarca böyle temiz kalacağım.”

“Değer mi?” dedi şaşkınlıkla. “Koltukaltındaki tüyleri almakla nasıl bir temizlikten bahsediyorsun?”

Biraz sonra epilasyonla uğraşan hiçbir İskoçya kadınıyla karşılaşmadığımı fark ettim. Dahası Jamie, Paris’in üst sınıflarıyla hiç yakından ilgilenmemişti, neredeyse hepsi epilasyon yapardı. “Şey,” dedim. İşte şimdi ilkel bir kabileye açıklama yapmanın ne kadar zor olduğunu anlıyordum. “Öyle çok kokmayacak,” dedim.

“Kokmasının kötü yanı ne ?” dedi sinirle, “En azından kadın gibi kokuyordun, lanet olası bir çiçek bahçesi gibi değil. Beni ne sanıyorsun sen, erkek mi yoksa bal arısı mı? Yıkanacak mısın Sassenach, yoksa senden uzaklaşayım mı?”

Bir örtü aldım ve gövdemi süngerle silmeye başladım. Madam Laserre, Louise’nin yardımcısı, bütün vücudumu kokulu yağla silmişti. kolay

Burnunu çekip dışarıda beklemesi oldukça şaşırtıcıydı, avının etrafında dolanan bir kurt gibi bana bakıyordu.

Örtüyü tahta küvetin içine koymak için arkamı döndüm ve hiç düşünmeden başka bir şey daha söyledim. “Bacaklarımı da aldırdım.”

Hemen ona baktım.

“Bacakların kokmuyordu,” dedi.

Döndüm ve eteğimi dizlerimin yukarısına kadar çektim.

“Ama çok daha güzel görünüyorlar,” dedim. “Güzel ve yumuşak, kıllı maymun Harry gibi değil.”

Kendi kıllı bacaklarına baktı.

“Ben kıllı maymun muyum?”

“Sen değil, ben!” Sinirlenmeye başlamıştım.

“Benim bacaklarım seninkilerden daha kıllı!”

“Tabii ki öyle olacak, sen erkeksin!”

Kafasını iki yana salladı ve Gaelce bir şeyler mırıldandı. Kendini sandalyeye attı. Kısık gözlerle beni izliyor, arada sırada kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Tercüme etmesini istemedim.

Ortam bu kadar gergin olmasına rağmen yıkanmayı neredeyse bitirmiştim ve onun gönlünü almaya karar verdim.

“Kötü oluyordu, biliyorsun,” dedim, uyluğumun iç kısmını temizlerken. “Louise vücudundaki tüm kılları aldırdı.”

Yeniden İngilizce konuşmaya başladı.

“Ne, bal küpünün de mi tüylerini aldırdı?” dedi. Dehşete kapılmıştı.

“Hımm,” diye cevap verdim, bu durum en azından benim tüysüzlüğümü unutturmuştu. “Bütün tüylerini. Madam Laserre tek tük olanları bile aldı.”

“Meryem Ana, Mikail ve Gelinlerin aşkına!” Gözlerini sıkıca yumdu, anlatacağım diğer şeyleri duymak istemediği belliydi.

Bir müddet sonra gözlerini açtı ve bana baktı. “Şimdi olduğu gibi her yeri açıkta mı, hayatım?”

“O,” diye söze başladım, “erkeklerin öylesini daha seksi bulduğunu söylüyor.”

Kaşları iyice havaya kalktı.

“Mırıldanmayı bıraksan diyorum,” dedim, sandalyenin arkasına örtüyü asarken. “Söylediklerinin hiçbirini anlamıyorum.”

“Aslında, Sassenach,” dedi. “Ben de senin dediklerini anlamıyorum.”

12
L’ Hôpital des Anges

“Tamam,” dedi Jamie kahvaltıda kabullenmişçesine. Uyarır gibi kaşığı bana doğrultmuştu. “O halde git. Ama seni koruması için yanına Murtagh’ı da al. Orası Katedralin yanında fakir bir mahalle.”

“Koruma mı?” Dimdik oturuyordum. Sonra yulaf kâsesini geri ittim. “Jamie! L’ Hôpital des Anges’i ziyaret edip etmememin senin umurunda olmadığını mı ima ediyorsun?”

“Bunu tam olarak bilmiyorum,” dedi ve yulaf ezmesini kaşıklamaya koyuldu. “Ama sanırım senin önemsemediğinden daha fazla önemsiyorum. Neyse, eğer hastanede çalışırsan, en azından seni Louise de Rohan ile vakit geçirmekten alıkoyacak. Sanırım dilenci ve suçlularla ilgilenmekten daha kötü şeyler de var,” dedi. “En azından hastaneden gelince özel bölgeni çıplak bir halde görmeyeceğim.”

“Merak etme,” dedim.

Benim zamanımda çok sayıda iyi başhemşireleri görmüştüm ve bunlardan birkaçı işlerine gerçekten de ilahi bir aşkla bağlıydı. Valide Hildegarde söz konusu olunca bu durum etkili bir şekilde tersine dönmüştü.

Hildegarde de Gascogne, L’Hôpital des Anges’in sorumluluğunu almak için hayal edebileceğim en uygun insandı. Yaklaşık 1.82 metre uzunluğundaydı, zayıf sıska bedeni siyah yün içine sarılmıştı ve diğer hemşirelerin yanında bal kabağı tarlasındaki korkuluk gibi, bir karaltı halinde görünüyordu. Valide Hildegarde neye karar verirse kapıcılar, hastalar, hemşireler, emir erleri, çömez papazlar, ziyaretçiler, eczacılar ve diğer herkes onun isteğini yerine getirmek için hazır ola geçiyordu.

Bu ağırlık ve çirkinlikle dini hayatı neden kucakladığı belliydi çünkü bir tek İsa onu karşılıksız kucaklayabilirdi.

Sesi derin ve yankılıydı. Gascony şivesiyle konuşuyordu. Hastanenin koridorları, yandaki kapıda çalan çan sesi gibi yankılanıyordu. Onu görmeden sesini duyabiliyordum, güçlü sesi gittikçe artıyordu. Koridordan odaya doğru geldiğinde Saray’dan altı bayan ve ben Bay Gerstmann’ın

arkasına geçtik. Tıpkı yaklaşan kasırgayı ince bir engelin arkasında bekleyen ada sakinleri gibiydik.

Sürgülü kapının dar koridorunu doldurmuştu, sonra büyük bir sevinç çığlığıyla Bay Gerstmann’ı kucakladı, iki yanağından sesli bir şekilde öptü.

“Mon cher ami! Bu ne güzel sürpriz! Hem de onunla birlikte gelen diğer hoş sürprizler de çok güzel. Seni bana getiren nedir?”

Sonra geri kalanımıza da büyük bir gülümsemeyle karşılık verdi. Gülümsemesi, Bay Gerstmann geliş sebebimizi anlattıkça daha bir artmıştı.

“Düşüncelerinizden ve cömertliğinizden dolayı çok müteşekkiriz, bayanlar.” Derin çan sesi kibar minnet konuşmasına dönüşmüştü. Bu arada cılız kaşların altındaki zeki koyu gözleri görebiliyordum.

Daha sonra ellerini hızlıca çarptı. Koridorda birden kısa boylu bir rahibe belirmişti.

“Hemşire Angelique, bu bayanlara dispanseri gösterme nezaketinde bulunursanız çok sevinirim,” dedi. “Onlara uygun birer elbise verip bölümleri gösterin. Eğer istekli olurlarsa hastalara yemek dağıtmalarına yardımcı olun.”

Valide Hildegarde insan doğasını çok iyi bilen insanlardandı. Leydilerin üçü ilk bölüme doğru yürümeye başladılar. Sırasıyla uyuz, egzama, deflüksyon ve kötü piyemin olduğu bir bölümdü.

Bir sonraki bölümün ortasında, koyu ceketli sırık gibi uzun bir adam ampütasyon gibi görünen bir bacağı ustalıkla taşıyordu. Hasta oldukça soğukkanlıydı. İki emir eri ve hemşire elbise kumaşıyla hastanın yüzünün ortaya çıkmasına engel oluyorlardı.

Arkamdaki leydilerden birinden küçük bir öğürme sesi geldi. Etrafıma baktığımda tek görebildiğim dispanser ve özgürlüğe doğru yol veren dar koridor kapısında sıkışıp kalmış iki Samiriyeliydi. Aceleyle karanlık koridora koşturuyorlardı, neredeyse bez ve cerrahi aletlerle dolu tepsiyle koşturan emir erine çarpacaklardı.

Yan tarafa bakınca Mary Hawkins’i o halde görmek beni şaşırtmıştı.

“Vite! Dépêchez-vous!” diye bağırdı cerrah amirane bir sesle. Tepsisini aceleyle toplayan ve korkudan tir tir titreyen emir erine yardım ediyordu, uzun esmer adamın durduğu yere geldi, Testeresiyle uyluk kemiğini kesecekti. Emir eri ameliyatlı yerin üstüne ikinci sargı bezini bastırmak için eğilince, testere cırtlak bir sesle üstüne çöktü. Mary Hawkins için üzülmüştüm, onu diğer tarafa doğru çevirmiştim. Elimin altındaki kolu titriyordu, dudakları bembeyaz olmuştu ve donmuş bir çiçek misali çimdiklenmiş gibiydi.

“Gitmek ister misin?” diye sordum nazikçe. “Valide Hildegarde’nin senin için bir at arabası çağıracağından eminim.” Boş karanlık koridora baktım. “Korkarım Kontes ve Madam Lambert çoktan gitmişler.”

Mary’nin yutkunma sesini duyabiliyordum ama kararlılıkla kendini tutuyordu.

“H-hayır,” dedi. “Eğer sen kalıyorsan ben de kalırım.”

Şunu söylemeye niyetliydim ama merak ve L’Hôpital des Anges’in ameliyat etme yöntemleri Mary’ye acıma duygumdan daha ağır basmıştı.

Hemşire Angelique bizim durduğumuzu fark etmemiş ve aradaki mesafeyi açmıştı. Döndü ve tombul yüzündeki küçük gülümsemeyle ve sabırla bizi beklemeye başladı. Bizim de dönüp koşacağımızı sanıyor olmalıydı. Yerdeki paletin yanına eğildim. Örtünün altında çok zayıf bir kadın yatıyordu, gözleri ilgisizce bize doğru yönelmişti. Ama benim ilgimi çeken kadın değil, yatağın yanında yerde duran tuhaf cam kaptı.

Kap sarı idrarla doluydu. Biraz şaşırmıştım. Test yapmadan ya da turnusol kâğıdı bile olmadan, idrar örneği ne için kullanılabilirdi ki? Bir idrar örneği için çeşitli şeyler düşünürken birden aklıma bir fikir geldi.

Dikkatli bir halde cam kabı elime aldım, hemşire Angelique’nin uyarılarını dikkate almıyorduk. Ekşi amonyak kokusu vardı ki, bu sıvı ekşi baldan daha çok tatlı gibi kokuyordu. Parmağımı sıvıya batırdım ve dilime değdirdim.

Mary’nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve yanımda beni izliyordu ama doğruyu söylemek gerekirse hemşire Angelique daha fazla ilgiyle izliyordu.

Elimi kadının alnına koydum. Alnı soğuktu ama onu mahveden bir ateş yoktu.

“Çok susuyor musunuz, Madam?” diye sordum hastaya. O daha konuşmadan önce vereceği cevabı biliyordum çünkü yanındaki boş sürahiyi görmüştüm.

“Sürekli, Madam,” diye yanıtladı. “Ve hep acıkıyorum. Ama yine de ne kadar yersem yiyim kemiklerimde et toplanmıyor.” Bir deri bir kemik olan kolunu kaldırdı ve bileğini gösterdi. Sonra sanki çok çaba sarf etmiş ve yorulmuş gibi kolu birden düşüverdi.

O dönemlerde diyabet hastalığının tedavisinin olmadığını bildiğim için doğru teşhisin verdiği keyfi bastırıyordum.

Hemşire Angelique’i takip ettim.

“Kadının nesi olduğunu bana söyler misiniz, Madam?” diye sordu endişeyle. “Sadece üre mi?”

“Sırf bundan değil,” dedim. “Ama evet, biliyorum. O - ” Lanet olsun. Bu hastalığa bu zamanda ne deniyordu? “O…şeker hastası. Yediklerinden besin alamıyor ve aşırı derecede susuyor. Sonuç olarak fazlasıyla idrar üretiyor.”

Hemşire Angelique başını iki yana sallıyordu, tombik yüzünde merak uyanmıştı.

“Peki iyileşip iyileşmeyeceğini de söyleyebilir misiniz, Madam?”

“Hayır, iyileşmeyecek,” dedim. “Bu ayı çıkaramayabilir.”

“Ah.” Saygının yanında yüzüne merak da çökmüştü. “Bu Mösyö Parnelle’nin dediği şey.”

“O kim?”

“Şey, kendi çalıştığı kurumda, makas ve mücevher yapımcısı olduğuna inanıyorum. Buraya geldiği zaman ürolog gibi davranıyor.”

Şaşırmıştım. “Üroskopi uzmanı mı? Böyle şeyler var mı?”

“Oui, Madam. Ve zavallı kadın için sizin söylediğinizi söylemişti. Daha önce üroskopi bilimi hakkında konuşan bir bayan görmemiştim.” Hemşire

Angelique büyülenmiş bir halde bana bakıyordu.

“Cennette ve dünyada senin tahmin ettiğinden daha fazlası var, hemşire,” dedim.

“Bu doğru, Madam. Son yatakta yatan baya bakmak ister misiniz? Karaciğerinden şikâyetçi olduğunu düşünüyoruz.”

Kocaman koridorda bir yataktan diğer yatağa tam bir daire çizdik. Sadece kitaplarda gördüğüm hastalık örneklerini, her türlü travmatik yaralanmayı, sarhoş kavgalarında meydana gelen yaralanmalardan yuvarlanan şarap şişesinden ezilmiş göğüslere kadar bütün hastalıkları görmüştük.

Bazı yatakların yanında durmuş, cevap verebilecek olan hastalara sorular sormuştum. Omuzlarımın arkasında ağzıyla nefes alan Mary’nin nefesini hissedebiliyordum ama burnunu tutup tutmadığını görmek için arkama dönmedim.

Gezimiz bittiği zaman hemşire Angelique alaycı bir gülüşle bana döndü.

“Evet, Madam? Şanssız insanlara yardım ederek Tanrı’ya hizmet etmek istiyor musunuz?”

Elbisemin kollarını çoktan sıvamaya başlamıştım.

“Bir leğen sıcak su getir, hemşire,” dedim, “ve biraz da sabun.”

“Nasıldı, Sassenach?” diye sordu Jamie.

“Korkunç!” diye cevap verdim, sevinçten parlıyordum.

Tek kaşını kaldırdı ve sandalyeye yayılırken bana gülümsedi.

“Ah, eğlendin mi?”

“Ah, Jamie yeniden işe yaramak o kadar güzel ki! Yerleri paspasladım, insanlara yemek yedirdim ve hemşire Angelique bakmadığı zaman onların kirli elbiselerini değiştirdim.”

“Ah, çok güzel,” dedi. “Peki, bu eğlencenin ortasında yemek yemek aklına geldi mi?”

“Ee, şey, aslında hayır,” dedim, suçumu biliyordum. İhmalimi hatırlatır gibi midemin duvarları birden sallanmaya başlamıştı. Göğüs kemiğimin altına yumruğumu bastırdım. “Belki de birkaç lokma atıştırmalıyım.”

“Belki atıştırmalısın,” dedi.

Bir parça etin ve peynirin başına çöktüğümde beni izliyordu, yemek yerken bir yandan da heyecanla hastaneyi anlatıyordum.

“Bazı bölümler oldukça kalabalıktı. Ah, bundan ister misin? Çok lezzetli.”

Ona uzattığım hamur işine bakıyordu.

“Eğer yemek borumdan mideme giden büyük lokmayı yutarken kangrenli tırnağı anlatmayı kesersen, elbette alırım.”

Sonradan yanaklarındaki solgunluğu fark ettim. Kendi tabağıma dönmeden ona bir bardak şarap uzattım.

L’Hôpital des Anges benim için bir sığınak olmuştu. Hemşirelerin ve hastaların duygusuz ve basit telaşları, Saray’ın leydi ve beylerinin sürekli konuşarak entrika çevirmelerinden daha harika bir olaydı. Hastanede yüz kaslarımı kendi normal haline bırakmamam hiçbir sorun oluşturmuyordu.

Sadece birkaç sargı bezi ve bez istememin dışında onlardan başka bir şey istemediğimi gören hemşireler varlığımı hemen kabul etmişlerdi. Şivemden ve ismimden dolayı geçici bir şok geçiren hastalar da bana alışmışlardı. Önyargı güçlü bir etkiydi ve aşılması her zaman çok kolay olmuyordu.

Meşgul olan Valide Hildegarde benim hakkımda kendi değerlendirmesini yapmak için oldukça zaman harcıyordu. İlk başta benimle hiç konuşmuyor, sadece yanımdan geçerken ‘Bonjur, Madam’ diyordu ama ben zona hastalığına yakalanmış yaşlı bir adamla ilgilenirken ya da şehrin fakir mahallelerinde en sık görülen ev yangınlarından birinde yanmış bir çocuğun kabarcıklarına aloe merhemini sürerken, onun gözlerini çoğunlukla üzerimde hissediyordum.

Asla telaşlı bir görünüm vermezdi ama gün boyunca hastanenin avlusunun gri taşlarında, ayaklarının arasında dolanan küçük beyaz köpeği Bouton ile yürüyüş yapardı.

Leydiler arasında fino köpeğinin havlamaları Saray’da meşhurdur ama bu köpek insana aksi bir şekilde ve oldukça sert bakıyordu. Sert kıvırcık bir kürkü ve kısa eğri bacakları vardı. Düz parmaklı ve siyah tırnaklı ayakları, Valide Hildegarde’nin arkasından giderken taş zeminin üzerinde çılgınca sesler çıkarıyorlardı.

“Bu bir köpek mi?” diye sormuştum Bouton’u sahibesinin ayaklarında dolanırken ilk gördüğümde.

“Şey,” demişti emir erlerinden biri şüpheyle, “Valide Hildegarde onun bir köpek olduğunu söylüyor. Onun bir köpek olmadığını söyleyen tek kişi de ben olmak istemem.”

Hemşireleri, emir erlerini ve Hôspitalîn fizikçilerini ziyaret ettikçe diğerlerinin de Bouton hakkında görüşlerini duyuyordum. Valide Hildegarde’nin onu nereden aldığını ya da neden aldığını kimse tam olarak bilmiyordu.

Bir cerrah ona – tabii ki Valide’nin duymadığından emin olduğu zamanlarda – “iğrenç sıçan”, bir diğeri “pis kokulu tavşan” ve küçük şişman hemşire de “Mösyö bulaşık bezi” diyordu. Çoğu hemşire “maskot” ya da “totem” arasında gidip gelirken, hastaların ayinini yönetmek için geldiğinde bacağından ısırılan yan katedraldeki çömez papaz beni Bouton’un kendi amaçları için köpek bedenini kullanan en son iblis olduğuna inandırmaya çalışmıştı.

Papazın onu kötüleyen konuşmasına rağmen onun söylediklerinin gerçeğe biraz daha yakın olduğunu düşünmeye başlamıştım. Çifti birkaç hafta izledikten sonra da Bouton’un aslında Valide Hildegarde’nin bir tanıdığı olduğuna karar vermiştim.

Valide onunla bir köpekle konuşur gibi değil de, daha çok önemli olayları tartışır gibi konuşuyordu. Bu ya da şu yatağın yanında durduğunda Bouton çoğunlukla yatağa zıplıyor, korkmuş hastaya burun sürtüyor ya da onu kokluyordu. Hastanın bacağına oturup bir kere havlıyor ve Valide’ye parlayan gözlerle bakıyordu, yumuşak tüylü kuyruğunu sallayarak adeta onun fikrinin ne olduğunu soruyordu.

Bütün bu durum beni biraz şüphelendirse de, mart ayının karanlık yağmurlu bir sabahına kadar bu çifti yakından inceleme fırsatım olmamıştı.

O gün orta yaşlı bir nakliyecinin yattığı yatağın yanında duruyordum, adamın ne problemi olduğunu anlamaya çalışırken genel incelemelerini yapıyordum.

Bir hafta önce gelen bir vakaydı. Bacağını at arabasına kaptırmış ve dikkatsizce araç durmadan tekerleği kaldırmaya çalışmıştı. Bileşik bir çatlak sorunu vardı. Kemiği yeniden oturtmuştum, yara iyileşiyor gibiydi. Sağlıklı bir pembe rengini almıştı, kötü koku, kırmızı izler ve aşırı bir yumuşaklık yoktu. Ama enfeksiyonu düzelmesine rağmen bu adamın neden koyu ve kokulu idrar ürettiğini açıklayan hiçbir şey yoktu.

“Bonjur Madam.” Derin, zengin ses arkamdan geliyordu, döndüğümde Valide Hildegarde’nin kule gibi bedenine bakıyordum. Ayağımın altından köpeği geçmişti ve Bouton gürültü yaparak yatağa çıkıp hastanın inleye inleye uyanmasına sebep olmuştu.

“Ne düşünüyorsunuz?” demişti Valide Hildegarde. Bana mı yoksa Bouton’a mı dediğini tam olarak kestirememiştim ama şüpheden fayda doğar diyerek incelemelerimi anlatmıştım.

“İkinci bir enfeksiyon olmalı,” demiştim, “ama ne olduğunu anlayamadım. İç enfeksiyonunun olup olmadığını merak ediyorum çünkü bunun bacaktaki yarayla bir ilgisi yok. Orta dereceli bir apandis, idrar kesesi enfeksiyonu belki de, gerçi karınla ilgili bir ağrı bulamadım.”

Valide Hildegarde başını sallıyordu. “Muhtemelen, belki de. Bouton!” Uzun burnunu hastaya doğrultmuş köpek başını sahibesine doğru çevirmişti. “A la bouche, Bouton,” diye emir verdi. Köpek, yuvarlak siyah burnunu nakliyecinin yüzüne dokundurmuştu. Ateşten göz kapağı ağırlaşmış olan adamın gözleri bu durum karşısında yerinden zıplamıştı ama Valide Hildegarde’nin etkili bakışı yapacağı herhangi bir şikâyeti çoktan geçersiz hale getirmişti.

“Ağzını aç,” diye talimat vermişti Valide Hildegarde ve adam da itiraz etmemişti, dudakları Buoton’unkilerin neredeyse dibindeydi. Adamın istediği bir şey bir köpek öpücüğü değildi herhalde.

“Hayır,” demişti Valide Hildegarde düşünceli bir halde Bouton’u izlerken. “Orası değil. Başka yere bak Bouton ama dikkatli ol. Adamın bacağı kırık, unutma.”

Köpek, sanki her kelimeyi anlamış gibi hastayı koklamaya başlamıştı, koltukaltını kokluyor, kütük ayaklarını adamın göğsüne basıyor, kasığını itekliyordu. Yaralı bacağa geldiğinde, burnunu bandajlı yere koymadan dikkatlice bacağın üstüne basıyordu.

Daha ne olacak diye görmek için sabırsızlıkla bekliyordum, ne de olsa sadece bir köpekti. Sonra uyluğun tepesine gelip oturmuş ve bir kere havlamıştı. Zaferle kuyruğunu sallıyordu.

“Burada,” demişti Valide Hildegarde, kasığın altındaki küçük kahverengi kabuğu gösteriyordu.

“Ama bu neredeyse iyileşmiş,” diye itiraz ettim. “İltihaplı değil.”

Uzun hemşire adamın uyluğuna elini koyup sertçe bastırmıştı. Kaslı parmakları soluk yapışkan eti çökertmiş ve adam nakliyeci bir hayalet gibi bağırmıştı.

“İşte.” Valide bu durumdan hoşnut kalmıştı. “Bir çürük.”

Kabuk bir kenarından gevşemişti ve sarı koyu irin kabuğun altında görünüyordu. Valide Hildegarde’nin adamın bacağını ve omuzlarını tutmasıyla küçük bir problem ortaya çıkmıştı. Araba tekerleğinden kopan uzun bir kıymık parçası uyluğun derinlerine saplanmış ve önemsiz bir yaranın görüntüsü yüzünden ihmale uğramıştı, hastanın kendisi de bunu fark etmemişti. Çektiği acıyı sadece bacağının ağrısı sanıyordu.

Küçük neşterle yara büyütülmüştü. Uzun kıskaçla yapılan güçlü çekişin sonunda yapışkan ve kana bulanmış kıymık parçasını artık elimde tutuyordum.

“Fena değil, Bouton,” demiştim, başarısını kabullenmiş bir halde. Uzun pembe bir dil sevinçle sallanıyordu.

“Evet, iyi bir kız,” demişti Valide Hildegarde. Bu sefer kiminle konuştuğu apaçık ortadaydı çünkü Bouton erkekti. Bouton öne doğru eğilmiş ve kibarca elimi kokladıktan sonra profesyonel bir arkadaşın karşılığı olarak parmaklarımı yalamıştı.

“Şaşırtıcı,” demiştim.

“Evet,” demişti Valide Hildegarde açıkça belli olan bir gururla. “Deri altındaki tümörleri bulmada da çok iyidir. Nefes ve idrar kokularının altında neler bulduğunu her zaman anlatmıyorum. Mide düzeninde bir terslik olduğunu belirten bir havlama tonu var.”

Bu şartlar altında şüphelenmek için bir sebebim kalmamıştı. Bouton’a reverans yapmış ve enfeksiyonu temizlemek için Aziz John’un bitki tozlarından oluşan şişeyi almıştım.

“Asistanlığından memnun kaldım, Bouton. Benimle her zaman çalışabilirsin.”

“Çok duyarlısınız,” demişti Valide Hildegarde. “Burada çalışan çoğu fizikçi ve cerrah onun hünerlerinin yararlarından haberdar değiller.”

“Ee, şey…” Kimsenin şanını küçümsemek istemiyordum ama koridorun karşısındaki Mösyö Voleru’ya işaret eden bakışım gayet anlaşılırdı.

Valide Hildegarde gülmüştü. “Evet, Tanrı’nın bize gönderdiklerinden yararlanmalıyız.”

“Bir de şunu merak ediyorum.” Valide Hildegarde ben pansumanı yaparken bir yandan beni izleyip bir yandan da konuşmaya devam ediyordu. “Niye sadece yaralara ve kırıklara bakıyorsunuz? Beneklerden, öksürükten ve ateşten kaçınıyorsunuz ama bu les maîtresselerin en çok ilgilendiği konulardır. Daha önce bayan cerrah gördüğümü hatırlamıyorum.” Les maîtresseler ruhsatsız hekimlerdi. Bitkilerle, lapalarla, büyülerle ilgilenen taşralılardı. Popüler hekimlere göre kümenin en tepesinde oldukları düşünülürdü. Çoğu lisanslı pratisyenden daha fazla saygı görürlerdi ve düşük sınıf hastalar tarafından daha çok tercih edilirlerdi çünkü hem yeteneklilerdi hem de fiyatları ucuzdu.

Benim neyle ilgilendiğimi fark etmesine şaşırmamıştım. Zaten Valide Hildegarde dışında çok fazla bilgi toplayamamıştım.

“İlgisizlikten değil,” diye söze başlamıştım. “Hamile olduğum için kendimi herhangi bir bulaşıcı hastalığa maruz bırakmak istemiyorum, bebeğimin hatırına. Kırık kemikler bulaşıcı değil.”

“Merak ediyorum,” demişti Valide Hildegarde, bir yandan yanından geçen sedyeye bakarken. “Bu hafta gelen bazı kişilerde salgın bir hastalığa

rastladık. Hayır, gitme.” Bir el işareti yaptı. “Hemşire Cecile ona bakacak. Eğer ihtiyacı olursa o seni çağırır.”

“O zaman, siz sadece bir leydi değil, aynı zamanda hamilesiniz de. Peki eşiniz buraya gelmenize karşı çıkmadı mı? Nadir bulunan bir eş olmalı.”

“Evet, o İskoçyalı,” demiştim, bu şekilde bir açıklama yapmıştım çünkü eşimin itirazlarını anlatmak istemiyordum.

“Ah, İskoçyalı demek.” Valide Hildegarde anlamışçasına başını sallamıştı. “Bu yüzden demek.”

Bouton birden atlayarak yataktan inmiş ve kapıya doğru koşmuştu.

“Yabancı birinin kokusunu almış olmalı,” demişti Valide Hildegarde. “Bouton fizikçilerin yanı sıra kapıcılara da yardım ediyor ama korkarım onlar da onun bu çabalarından pek hoşnut değiller.”

Giriş kapısının oradan inatçı bir havlama sesi ve gittikçe yükselen başka bir ses geliyordu.

“Ah bu Peder Balmain! Lanet adam, Bouton’un onu koklamasına izin vermesi gerektiğini bir türlü öğrenemedi.” Valide Hildegarde arkadaşının yardımına koşmak için aceleyle dönmüş ve tam giderken bana büyüleyici bir şekilde gülümsemişti “Ben Peder Balmain’i yatıştırırken, belki yardım etmesi için onu yanınıza yollayabilirim.”

O uzun sakin adımlarıyla kapıya doğru yönelince ben de hemşire Cecile’e yardım etmek için yanına gitmiştim.

Ben eve geri geldiğimde Jamie oturma odasındaki halının üstünde uzanıyordu, yanında da bağdaş kurup oturmuş bir çocuk vardı. Jamie’nin bir elinde hacıyatmaz vardı ve bir yandan da temkinli bir gözle ona bakıyordu.

“Tabii ki de yapabilirim,” diyordu. “Ha bugün ha yarın, pazar günleri de iki kere. İzle.”

Eli gözünün üstüne koydu, hacıyatmazı çevirdi ve atış için fildişi bardağı verdi. Ucunda ip olan top çukurun içine yöneldi ve oraya düştü.

“Gördün mü?” dedi, elini gözünden çekerken. Oturdu ve bardağı çocuğun eline verdi. “Burayı dene.” Bana gülümsedi, elini gizlice eteğimin altına soktu ve merhaba demek için bileğimi yakaladı.

“Eğleniyor musun?” diye sordum.

“Daha değil,” diye cevap verdi. “Seni bekliyordum, Sassenach.” Uzun sıcak parmakları bileğimden yukarıya doğru çıkıyor, neşeli bir halde baldırımı okşuyordu. Bir çift berrak mavi göz bana bakıyordu, oldukça masumlardı. Yüzünün bir kenarında kurumuş çamur izi, gömleğinde ve kilt eteğinde de lekeler vardı.

“Bu kadar mı?” dedim, dikkat çekmeden bacağımı çekmek istiyordum. “Küçük ödemeni ihtiyacın olan arkadaşa verdiğini düşünüyorum.”

İngilizce kelimelerin hiçbirini anlamayan çocuk söylediklerimizi önemsemiyordu, tek gözü kapalı bir halde hacıyatmazla ilgili çalışmalarına devam ediyordu. İlk iki çalışması başarısız olmuştu. İkinci gözünü açıp oyuncağa baktı, koyu kalın kirpiklerin altından gözü parlıyordu.

Jamie ona onaylamayan bir tavırla bir şeyler söyleyince çocuk gözünü aceleyle kapadı.

“Pekâlâ, Fergus, eğer sen memnunsan, bu konudan konuşmayacağız,” dedi. “Doğruluk doğruluğu doğurur.” Çocuk kelimeler olmasa da ne dendiğini anladı ve mahcup bir şekilde gülümsedi.

Jamie elini çekti ve beni kendine biraz daha yakınlaştırdı.

“Ah,” dedi. “Evet, bir adamın eşi onu terk edip şehrin kötülükleri ortasında kendi amaçlarını aramaya bıraktığında boş saatler için neşeli bir arkadaş,”- uzun parmakları dizimin arkasındaki çukuru gıdıklıyordu - “ama aklımdaki oyun için yeterli bir arkadaş değil.”

“Fergus?” dedim, çocuğa bakıyordum. Bu küçük çocuk dokuz ya da on yaşındaydı ama yaşına göre küçüktü. Üstüne giymiş olduğu temiz eski kıyafetler ona birkaç beden büyüktü, ayrıca bir Fransız’dı. Soluk, sararmış bir cildi ve Paris sokak çocuklarınınkine benzeyen büyük koyu gözleri vardı.

“Aslında onun gerçek adı Claudel ama biz bu adın kulağa tam bir erkek adı gibi gelmediğini düşündük ve bu yüzden ona Fergus demeye karar verdik. Gerçek bir savaşçı ismi.” Adını duyan çocuk bana bakıp utangaç bir halde gülümsedi..

“Bu Madam…” Jamie çocuğa açıklama yapıyordu, diğer eliyle de beni gösteren bir hareket yapmıştı. “Sen ona Milady diyebilirsin. Onun sana ‘Broch Tuarach’ diyeceğini sanmıyorum,” dedi bana dönüp, “ya da Fraser.”

“Milady iyi,” dedim gülümseyerek. “Ee, peki neden diye sorabilir miyim?”

“Ne neden? Ha, Neden Fergus mu demek istiyorsun?”

“Kast ettiğim şey bu evet.” Kolunun nereye kadar uzanacağını tahmin edemiyordum ama el giderek uyluğumun arkasından yukarıya doğru çıkıyordu. “Jamie, elini çek!”

Parmaklar bir noktaya atılmış, ustaca çoraplarımı tutan jartiyerimin kurdelesini çözüyordu. Çoraplarım bacağımdan aşağıya kayıp bileklerime kadar inmişti.

“Seni hayvan!” diyerek onu tekmeledim ama o elimden kurtulup gülmeye başladı.

“Ah, hayvan mı? Ne hayvanı?”

“Bir sokak köpeği!” dedim, topuklarımdan aşağıya düşmeden çorabımı yukarıya çekmeye çalışırken. Kısa ve ilgisiz bir bakıştan sonra Fergus hacıyatmaz denemelerine başladı.

“Bu beyefendiye gelince,” diye devam etti neşeyle, “Fergus benim çalışanım.”

“Ne için?” diye sordum. “Zaten bıçakları ve çizmeleri temizlemesi için bir çocuk var ve bir de seyis.”

Jamie onaylarcasına başını salladı. “Evet, bu doğru. Ama bir yankesicimiz yok. Ya da yoktu ama artık var.”

Nefes aldım ve sonra yavaş yavaş verdim.

“Görüyorum. Sanırım, evde niçin bir yan kesiciye ihtiyacımız olduğunu sormak zorundayım?”

“Mektupları çalmak için, Sassenach,” dedi Jamie neşeyle.

“Ah,” dedim, anlamaya başlıyordum.

“Majesteleri’nden akla yatkın bir bilgi elde edemiyorum. Benim yanımda olduğu zaman, hiçbir şey yapmak istemiyor sadece Louise de LaTour için inleyip duruyor ya da dişlerini gıcırdatıp lanet okuyor çünkü o zaman yeniden kavga etmiş oluyorlar. Bundan dolayı yapmak istediği tek şey içki içip hemen sarhoş olmak. Dönüşümlü olarak kibirli ya da somurtkan olmasından dolayı Mar’ın da artık sabrı kalmadı. Sheridan’dan da bir şey öğrenemiyorum.”

Kont Mar, Paris’e sürülmüş İskoçyalı II. James yanlılarının en saygın olanaydı ama uzun süreli şanı eskimeye başlamıştı, 1715’deki kısa süreli Ayaklanma’da Kral James’i ilk destekleyenlerden biriydi ve Sheriffsmuir’deki bozgundan sonra sürgündeyken bile Kral’ın izinden gitmişti. Kont ile tanışmış ve onu beğenmiştim. Omurga kemiği kadar kişiliği de sağlam olan yaşlı bir saray adamıydı. Ve şimdi küçük bir ödülle yapacağının en iyisini yapıyordu; Lordu’nun oğlu için çalışıyordu. Thomas Sheridan ile de tanıştım; Prens’in hocası olan yaşlı adam sabırsızca ve deneyimsizce Majesteleri’nin yazışmalarını yürütüyordu.

Oturdum ve çoraplarımı yukarı çektim. Fergus açıkçası bayan bacağı görüntüsünden hiç etkilenmemişti. Beni tamamen görmezden geliyordu, bütün ilgisini hacıyatmaza vermişti.

“Mektuplar, Sassenach,” dedi. “Mektuplara ihtiyacım var. Roma’dan gelen Stuart mühürlü mektuplara. Fransa’dan gelen mektuplara, İngiltere’den gelen mektuplara, İspanya’dan gelen mektuplara. Bu mektupları Prens’in evinden bile alabiliriz - Fergus benimle gelebilir - ya da mektupları onları getiren papazın elçisinden de almak mümkün. Aslında bu biraz daha iyi olabilir, bu sayede bilgileri önceden almış oluruz.”

“Böylece, pazarlığımızı da yaparız,” dedi Jamie ve yeni uşağına bir bakış attı. “Fergus ihtiyacım olan şeyi en iyi şekilde yapacak ve ben ona kıyafet, kalacak yer sağlayacağım. Ayrıca yıllık otuz ekü vereceğim. Eğer olmazsa ve elini ya da kulağını kaybederse, onun hayatının geri kalan kısmındaki

masrafları ben karşılayacağım çünkü işini sürdüremeyebilir. Ve eğer asılırsa onun ruhu için bir yıllık ayin yaptırma garantisi de veriyorum. Bunun adil olduğunu düşünüyorum, öyle değil mi?”

Başımdan aşağı kaynar suların boşaldığını hissettim.

“Yüce Tanrım, Jamie.” Tek söyleyebildiğim buydu.

Başını hayır dercesine iki yana salladı ve elini hacıyatmaza uzattı. “Bizim Lordumuza değil, Sassenach, Aziz Dismas’a dua et. Hırsızların ve vatan hainlerinin aziz efendisine.”

Jamie çocuktan hacıyatmazı aldı. Beline sertçe vurunca fildişi top harika bir şekilde yükseldi ve bardağın içine düştü.

“Görüyorum,” dedim. İlgiyle çocuğa bakıyordum, Jamie’nin ona uzattığı oyuncağı aldı ve pür dikkat koyu gözlerle bir kez daha işe koyuldu. “Onu nereden buldun?” diye sordum şüpheyle.

“Bir genelevden.”

“Ah, tabii,” dedim. “Şüphesiz.” Elbiselerindeki kir ve lekelere bir göz attım. “Önemli bir sebepten dolayı orayı ziyaret ettiğini sanıyorum?”

“Ah, evet,” dedi. Geriye yaslandı, kollarını dizlerinin etrafına sardı. Jartiyerimi düzeltirken beni izleyip sırıtıyordu.

Fergus’un masadaki tepside duran kremalı keke baktığını gördüm. Üst dudağını yalıyordu.

“Sanırım senin adamın açıkmış,” dedim. “Onun karnını doyur da sonra bana bu akşamüzeri neler olduğunu anlat.”

“Evet, rıhtımdaki yoldaydım,” diye başladı, “ve Eglantine Caddesi’nden geçerken arkamda bir şeyler döndüğü hissine kapıldım.”

Jamie Fraser, Fransız ordusunda iki senesini geçirmişti, savaş sırasında İskoçyalı bir grup olan “Yıkık Adamlar” ile hırsızlık yapmış ve kendi yurdunda suçlu ilan edildiğinde dağlarda ve bataklıklarda avlanmıştı. Ve bunların hepsi takip edildiğini anlama hissinin güçlenmesine sebep olmuştu.

Ona yakınlaşan bir ayak sesinin olup olmadığını söylememişti ya da aslında orada olmayan bir gölge görüntüsünü ya da daha somut olmayan bir iblisin kokusunu havada sezdiğini de söylememişti ama ensesindeki tüylerin diken diken olması tehlikede olduğunun sinyalini veriyordu.

Acilen zihninin verdiği bu emre itaat ederek sağ yola sapacağına sola sapmış ve salyangoz satan bir tezgâhın, pudinglerin ve taze kabağın satıldığı küçük bir şarküteri dükkânına dalmıştı.

Paris’te çalışan her kişi kendi işinden bir iz taşırdı ve bu iki adamın deniz tuzu kokusunu fark etmek de fazla zamanını almamıştı. Eğer kısa boylu adamın kulağındaki küçük altın halka bir ölüden hediye değilse, koyu tenleri su denizcileri olduğunu belli ediyordu.

Gemi kışlasının ve güvertenin dar olmasına alışkın olduklarından denizciler nadiren düz yolda yürürlerdi. Yılan balığının kayaların arasına girmesi gibi bu ikisi de kalabalık dar sokağa girmişlerdi. Geçen dilencileri, hizmetçileri, ev hanımlarını ve tüccarları inceliyorlardı. Deniz kurtları avlarına değer biçiyorlardı.

“ Dükkânı geçmelerini bekliyordum,” dedi Jamie, “ve tam dükkândan dışarı adımımı atıp diğer yola gidecektim ki yolun ağzında başka bir adam daha gördüm.”

Bu adam da diğerleri gibi üniformalıydı. Bir yanında balık bıçağı, kuşağında da bir adam kolu uzunluğunda kavilyası vardı. Kısa adam yolun sonunda duruyordu. Arkadaşları araştırma yaparken onun gözetimci olarak tutulduğu belliydi.

“Ne yapmam gerektiğini düşünüyordum,” dedi Jamie. “Bulunduğum yerde oldukça güvenliydim ama dükkânın arka kapısı yoktu ve kapıdan çıktığım zaman da görünebilirdim.” Refleks olarak aşağıya baktı, uyluğunu örten kilt eteğinin kırmızı kumaşını düzeltiyordu. Koyu kırmızı eteği her ne kadar kalabalıkta da olsa göze çarpardı.

“Peki ne yaptın?” diye sordum. Konuşmayı dinlemeyen Fergus düzenli olarak ceplerini kekle dolduruyordu, iş başında olduğu için ara sıra durup aceleyle bir ısırık alıyordu.

“Düzenli bir yemek alışkanlığı yok,” dedi. “Bırak da yesin.”

“Tamam,” dedim. “Sen devam et, sonra ne yaptın?”

“Sucuk aldım,” dedi.

Kesinlikle bir Dunedin olmalı, diye düşündüm. Baharatlı ördek, jambon ve karaca etinden yapılıyor, haşlanıp doldurulduktan sonra güneşte kurutuluyordu. Bir Dunedin sucuğu yaklaşık kırk beş santimdi ve olgun bir meşe odunu kadar da sağlam olurdu.

“Kılıcımı çıkartamazdım,” dedi Jamie, “ama arkamda hiç kimse olmadan ve ellerimde bomboşken adamları geçme fikri de hoşuma gitmemişti.”

Jamie cesurca sokağa adımını atmış, gözetimciye doğru ilerliyordu.

Adam onun bakışlarını yakalamıştı. İçgüdülerine güvenmesi onun bu zamana kadar hayatta kalmasını sağlamıştı. Jamie öne doğru atılmış, gözetimciyi yere sermiş ve yüzünü sokağın pis kaldırım taşına vurmuştu.

Kalabalıktan çığlıklar yükseliyordu. Onu ıskalayan bıçağı görmüş ve adamın ayaklarına doğru yuvarlanmıştı.

“Beni istediklerine dair bir nebze dahi şüphem olsaydı, bunun için kaygılanmazdım,” dedi.

Hâlâ sucuğu tutmaya devam ediyordu ve artık onu kullanma zamanı gelmişti. Akıllıca davranarak sucuğu saldırganlardan birinin yüzüne doğru savurmuştu.

“Sanırım burnunu kırdım,” dedi dalgın bir halde. “Her neyse, adam geriye doğru sendeledi ve onu geçip Pelletier Caddesi’nin aşağısına doğru koşmaya başladım.”

Sokak sakinleri bir kaz sürüsü gibi önünden kaçıyorlardı. Uçuşan bir kilt eteği giymiş aceleci İskoç’un görüntüsü onları korkutmuş olmalıydı. Arkasına bakmak için durmamış, öfkeli kalabalığın bağrışlarına karşı saldırganları kovalamaya devam etmişti.

Şehrin bu kısmı Kral’ın bekçileri tarafından pek korunmazdı ve kalabalık takipçilerini yavaşlatacak basit bir engellemeyse kendi koruma yöntemleri haline geliyordu. Kimse yabancının zorbalığıyla uğraşmak istemiyordu.

“Pelletier Caddesi’ndede hiç sokak yoktu. En azından kılıcımı çekebileceğim ve duvarı kendime siper alabileceğim bir yere gitmek zorundaydım,” dedi Jamie. “Bu yüzden biri açılana kadar geçtiğim kapıların hepsini itiyordum.”

Kasvetli bir koridordan ilerleyip korkmuş kapıcıyı geçmişti. Karşısına asılı bir örtü çıkmıştı ve örtüyü kaldırdığında kendini büyük ışıklı bir odanın ortasında buldu. Madam Elise çığlık atarak salona gelmişti. Burnuna ağır parfüm kokuları geliyordu.

“Anladım,” dedim, dudağımı ısırıyordum. “Hımm, sanırım kılıcını orada çıkarmadın?”

Jamie gözlerini kısarak bana baktı ama cevap vermeye tenezzül etmedi.

“Bunu sana bırakıyorum, Sassenach,” dedi sadece. “Elinde kocaman bir sucukla hiç beklemediğin bir anda genelevin ortasında kalmanın nasıl bir his olduğunu sen düşün.”

Bir kahkaha patlattım.

“Tanrım, keşke seni görebilseydim!” dedim.

“İyi ki görmedin!” dedi öfkeyle. Sinirden yanakları iyice kızarmıştı.

Jamie büyülenmiş sakinleri önemsemeden “çıplak bacaklar karmaşası” diye tarif ettiği yerin içine girerek ilerlemişti, ta ki Fergus’u bir duvara yaslanmış halde bulana kadar. Fergus büyük bir şaşkınlıkla davetsiz misafire bakıyordu.

Jamie küçük çocuğu omuzlarından yakalamış ve hiç vakit kaybetmeden ona en yakın çıkışın nerede olduğunu sormuştu.

“Koridordaki kargaşa seslerini duyabiliyordum,” dedi.“Peşimde olduklarını da biliyordum. Bir yığın çıplak kadının önünde hayatım için savaşmak istemiyordum.”

“Bunun oldukça göz korkutucu olduğunu tahmin edebiliyorum,” dedim gülüşümü bastırmaya çalışarak. “Ama öyle görünüyor ki seni dışarı çıkartmayı başarmış.”

“Evet. Küçük bayım bir an bile tereddüt etmedi. ‘Bu taraftan Mösyö!’ dedi ve merdivenlere, oradan bir odanın içine ve odanın camından da çatıya çıktık.” Jamie yeni çalışanına sevgi dolu bir bakış attı.

“Biliyorsun,” diye söze başladım, “bu gibi hikâyelere inanmayan bir sürü eş var.”

Jamie’nin gözleri hayretle açıldı.

“İnanmıyorlar mı? Neden?”

“Mümkün,” dedim, “çünkü seninle evli değiller. El değme erdeminle oradan kaçtığına memnunum ama seni kimin kovaladığını da merak ediyorum.”

“Bunu düşünecek zamanım olmadı,” diye cevap verdi Jamie. “Ama şimdi var, onların kim olduğunu ya da neden beni takip ettiklerini söyleyemem.”

“Sebebin hırsızlık olduğunu mu düşünüyorsun?” Şarap işinin kasa tahsilâtının Tremoulins Caddesi’nde Fraser Mağazası’nda Jared’ın banka kasasında ağır güvenlik önlemlerinin altında olduğu yaygındı. Ama Jamie nehir yanındaki güvertede kalabalık arasında rahatlıkla fark edilebilen bir tipti ve zengin yabancı bir tüccar olduğu da biliniyordu.

Jamie başını iki yana sallamıştı, gömleğinin önündeki kuru çamur tanelerine vuruyordu.

“Olabilir. Ama bence amaçları düpedüz adam öldürmekti.”

Sesi duygusuzdu ama benim dizlerimin titremesine yetti, bu yüzden bir kanepeye oturdum. Dudaklarım kurumuştu.

“Kim olduğunu düşünüyorsun…?”

Omzunu silkti ve sonra tabaktaki kremayı parmağıyla alıp yaladı.

“Beni tehdit edecek tek kişinin Kont St. Germain olduğunu düşünüyorum. Ama beni öldürmekten nasıl bir kazanç sağlayacağını bilemiyorum.”

“O Jared’ın rakibi, sen söylemiştin.”

“Ah, evet. Ama Kont Alman şaraplarıyla ilgilenmiyor ve Jared’ın Paris’e getireceği yeni iş için de beni öldürerek kendini sıkıntıya sokacağını da

sanmıyorum.”

“Şey, sen…” Düşüncesi bile beni mahvetmeye devam ediyordu, konuşmama devam etmeden önce iki kez yutkundum. “Bunun bir… intikam olduğunu düşünüyor musun? Patagonia’nın yakılmasından dolayı?”

Jamie başını iki yana salladı.

“Sanırım bu da olabilir ama aradan uzun bir süre geçti. Hem neden ben?” diye ekledi. “Onu kızdıran sensin, Sassenach. Eğer durum buysa niye seni öldürmüyor?”

Kendimi gittikçe daha da kötü hissediyordum.

“Bu kadar mantıklı olmak zorunda mısın?” dedim.

Yüzümdeki bakışı görünce birden gülümsedi ve beni rahatlatmak için kolunu belime doladı.

“Hayır, mo duinne. Kont’un çabuk sinirlenen bir yapısı var ama sırf intikam için bizden birini öldürerek kendini sıkıntıya sokacağını gerçekten sanmıyorum. Eğer bu gemisini geri getirecekse, o zaman tamam ama böyle bir şey için parasını sokağa atacağını sanmıyorum.”

Omzumu okşadı ve ayağa kalktı.

“Bunun sebebi bence sadece hırsızlık. Sakın canını sıkma. Güvenlik için bundan sonra yanıma artık Murtagh’ı alırım.”

Eteğindeki son çamur parçasını da fırçalamıştı. “Acaba yemek için yeterince düzgün müyüm?” diye sordu. “Neyse, herhalde şimdiye kadar olmuştur.”

“Olan ne?”

Kapıyı açmasıyla birlikte aşağıdaki yemek odasından gelen zengin baharat kokusu odayı doldurdu.

“Ne mi? Tabii ki sucuk,” dedi ve sırıttı. “Onu çöpe attığımı sanmıyordun herhalde.”

13
Aldatma

“…diken üzümü yaprağı, üç avuç dolusu al ve hepsini birlikte kaynat. Bir gece dinlendir ve kara çöplemenin yarısını üzerine dök.” İçindekiler listesini işlemeli masaya geri koymuştum, dokunmak için oldukça çamurlu gibi görünüyordu. “Madam Rouleaux’den aldım. O bile çok tehlikeli olduğunu söylüyor. Louise, bunu yapmak istediğinden emin misin?”

Yuvarlak kırmızı yüzü şişti. Tombul alt dudağı titriyordu.

“Başka bir yolu var mı?” Düşük ilacı için hazırlanan reçeteyi aldı ve iğrenç bir büyüymüş gibi baktı.

“Kara çöpleme,” dedi, titriyordu. “Adı bile ürkütücü!”

“Evet, bu oldukça pis bir iş,” dedim. “İçin dışına çıkıyormuş gibi hissedeceksin. Ama yine de bebek gelebilir. Her zaman işe yaramıyor.” Usta Raymond’un uyarılarını hatırlamıştım - uzun süre beklemek tehlikelidir - daha ne kadar ilerletebilir diye düşünüyordum. Altı haftadan fazla sürmüş olamazdı çünkü şüphelenir şüphelenmez bana anlatmıştı.

Bana bakıyordu, korkmuştu ve gözleri kan çanağına dönmüştü.

“Kendin için kullandın mı?”

“Tanrım, hayır!”.

“L’Hôpital des Anges’de olmalarına rağmen bunu yapan kadınlar görmüştüm.” Kürtajcılar gizli evlerinde ya da kendi kliniklerinde çalışıyorlardı, bu konuda oldukça deneyimliydiler. Elimi kendi karnıma götürdüm, sanki bu çaresiz misafiri korumak istiyor gibiydim. Louise bu hareketimi yakaladı ve kendini koltuğa atıp kafasını ellerinin arasına aldı.

“Ah, keşke ölsem!” diye inliyordu. “Neden, neden ben de senin gibi sevdiğim adamın çocuğunu doğuramıyorum, neden şanslı değilim?” İki eliyle tombul karnını tutuyor, sanki çocuğu parmaklarının arasında görmek ister gibi aşağıya bakıyordu.

Bu soruyu yanıtlayacak bir sürü cevap vardı ama onun bunları duymak isteyeceğini sanmıyordum. Derin bir nefes aldım ve yanına oturdum.

“Louise,” dedim. “Bu çocuğu istiyor musun?”

Kafasını kaldırdı ve şaşkınlıkla yüzüme baktı.

“Tabii ki istiyorum!” dedi. “Bu bebek onun, Charles’ın! Bu...” Yüzü çökmüştü, bir kez daha başını öne eğdi. Elleri karnının üstündeydi. “Bu bebek benim,” diye fısıldıyordu. Bir müddet sonra yaşlarla yıkanmış yüzünü kaldırdı. Yavaş yavaş kendine geliyordu. Burnunu koluna sildi.

“Ama bu iyi değil,” dedi. “Eğer ben yapmazsam… ” Masanın üstündeki tarife bir göz attı ve güçlükle yutkundu. “Jules beni boşar - beni kovar. Korkunç bir skandal olur. Aforoz edilebilirim! Peder bile beni korumaz.”

“Evet,” dedim. “Ama...” Tereddütlüydüm, durumu yokuşa sürmekten korkuyordum. “Bu çocuğun Jules’tan olduğuna inandırma şansımız var mı?” diye sordum.

Bir an bana boş boş baktı. Onu sarsıp kendine getirmek istiyordum.

“Nasıl olacağını bilmiyorum, eğer…” Anlamış gibi görüyordu, dehşete kapılmışçasına bana baktı.

“Jules ile yatmaktan mı bahsediyorsun? Ama Charles kızar!”

“Charles,” dedim öfkeyle, “hamile değil!”

“Evet, ama o…bunu…yapamam!” Korku dolu bakışı solmuş, yerini durumun ciddiyetini anladığını belirten bir bakış almıştı.

Onu buna zorlamak istemiyordum ama Charles Stuart’ın gururunun hatırına kendi hayatını riske atması için sebep de göremiyordum.

“Charles senin hayatının tehlikede olmasını ister mi?” dedim. “Bebeği biliyor mu?”

Başını evet anlamında salladı ve bu fikir için bir şey diyecek gibi ağzını açtı. Elleri hâlâ karnındaydı.

“Evet. En son bu yüzden tartıştık,” dedi. “Sinirliydi; bunun benim suçum olduğunu söyledi, babasının krallığını açıklayana kadar beklemeliyim. Nasıl

olsa bir gün kral olacak, gelip beni Jules'dan alacak. Papa'ya evliliğimizi fes ettirecek ve oğulları İngiltere ve İskoçya tahtının varisleri olacak…" Sustu ve tekrar ağlamaya başladı.

Kızgınlıkla gözlerimi devirdim.

"Ah, sakin ol, Louise!" diye bağırdım. Ağlamasını durdurmak için yeterince etkili olmuştu, en azından bir müddet de olsa. Bu boşluktan yararlanarak ağırlığımı koymak istiyordum.

"Bak," dedim olabildiğince inandırıcı olmaya çalışarak, "Charles'ın senden kendi çocuğunu feda etmeni istediğini mi düşünüyorsun? Yasal ya da değil?" Aslında, Charles'ın kendi yolundaki engelin kalkması için atılan bir adımı destekleyeceğini düşünüyordum, Louise'e olan etkisini ya da kendi tohumunu düşüneceğini sanmıyordum. Diğer yandan, Prens bu aşkı kanıtlayan bir iz bırakmış olacaktı, belki sürgün krallara mahsus geçici zorluğun kaynağı olarak da bu gösterilebilirdi. Açıkçası, Jamie'nin yardımına ihtiyacım vardı. Bu konu hakkında ne söyleyebileceğini düşünmeye çalışıyordum.

"Şey…" diye geveledi Louise. Bir an için Jules Prens de Rohan'a acıdım ama sonra L'Hôpital des Anges'in koridor taşına yayılmış kan lekeli yatağın üstündeki hizmetçi genç kızın can çekişen görüntüsü aklıma geldi.

Rohanlardan ayrıldığım zaman neredeyse güneş batmak üzereydi, ayaklarımı sürüyerek gidiyordum. Sinirden titreyen Louise yatak odasının merdivenlerinde duruyordu, eşiyle özel bir akşam yemeği yemeden önce nedimesi saçlarını yapmış ve en şık elbisesini giydirmişti. Tamamen çökmüş hissediyordum ve Jamie'nin yemek için kimseyi getirmemesini umuyordum. Bu durumun gizli kalmasını istiyordum.

Kimseyi getirmemişti. Çalışma odasına girdiğim zaman masada oturmuş, bir şeyler okumakla meşgul olduğunu gördüm.

"Louis'in 'kürk tüccarı' ya da 'Duverney başkanı' olma ihtimali ne kadardır?" diye bakmadan sordu.

"İyiyim, teşekkürler, sevgilim. Sen nasılsın?" dedim.

"İyiyim," dedi. Başının tepesindeki yatmayan saçları dimdik duruyordu. Kaşlarını çatarak kâğıda bakıyordu.

“Möyö Geyer’in ‘Vendomelu bir terzi’ olduğuna eminim,” dedi parmağını mektubun üzerinde gezdirirken. “Ve ‘bizim ortak arkadaşımız’ da Kont Mar olmalı ya da papanın elçisi. Ama…”

“Ne halt ediyorsun?” Omzunun üstünden kâğıtlara bakıyordum, mektubun aşağısındaki amblemi görünce elinden kaptım. *James Stuart; İngiltere ve İskoçya’nın Kralı.*

“Yüce Tanrım! Demek işe yarıyor!” Biraz etrafta dolandıktan sonra ateşin önündeki bir sandalyeye çökmüş Fergus’a baktım, yüzünde pasta lekesi vardı. “Tatlı küçük bayım,” dedim ona gülümseyerek. O da bana gülümsedi, yanakları cevizli tart yemiş bir sincaba benziyordu.

“Bunu papanın elçisinden aldık,” dedi Jamie ve yanıma geldi. “O tavernada akşam yemeğini yerken, Fergus çantasından mektubu aldı. Geceyi orada geçirecek, böylece biz de şafaktan önce onu yerine geri koyabileceğiz. Sorun olmaz, değil mi Fergus?”

Çocuk yutkundu ve başını salladı. “Olmaz, efendim. Çantadakiler çalınır diye yatak arkadaşlarına güvenmediğinden yalnız uyuyor.” Buna bakıp alaycı bir şekilde gülümsedi. Marifetli pis parmaklarını yeni bir tarta uzatırken, “Bunlar çok kolay işler, efendim,” dedi.

Birden gözümün önünde cellâdın bıçağının onun süpürge sopası kadar ince bileğinin üstünde havalanması ve sert elin tuttuğu kıvranan elinin görüntüsü canlandı. Midemin guruldanmasıyla birden yutkundum. Fergus’un boynunda, üzerinde küçük yeşilimsi bakır olan bir zincir vardı. Aziz Dismas’ın figürü, diye düşündüm.

Sakin bir denetim için fazla zaman yoktu. Sonunda, mektubun bir kopyasını aldık ve orijinalini yeniden dikkatlice katlayıp mum alevinde ısınan kızgın bıçak yardımıyla orijinal mührü yerine yerleştirdik.

Dikkatlice operasyonu izleyen Fergus Jamie’ye bakarak kafasını salladı. “Bir elinizin sakat olması çok kötü,” dedi.

Jamie sağ eline baktı. O kadar kötü değildi; bir parmağı eğriydi, orta parmağın aşağısında kalın bir yara izi vardı. En büyük zararı dördüncü parmağı görmüştü, parmağın ikinci eklemi çok kötü ezilmiş ve iki parmak

kemiği birlikte kaynayarak iyileşmişti. Eli Jack Randall tarafından Wentworth Hapishanesi'nde kırılmıştı, yaklaşık dört ay önce.

"Önemli değil," dedi gülümseyerek. Fergus'a oyun yaparcasına parmaklarını büktü. "Benim büyük pençelerim cepleri karıştırmak için çok büyük.". Onun için yaptığım yumuşak topu hâlâ yanında taşıyordu, işteyken günde en az yüz kez onu sıkıyordu. Yapışık kemikler canını acıtsa bile o bundan şikâyet etmiyordu.

"O zaman tamam," dedi Fergus'a. "Güvende olduğun zaman gel ve beni bul, böylece polis ya da taverna sahibi tarafından götürülmediğini öğrenmiş olurum."

Bu düşünce yüzünden Fergus suratını astı ama yine de onu başıyla onayladı ve merdivenlerden inip kaybolmadan önce mektubu iş giysisinin içine soktu.

Jamie bir müddet onun arkasından bakakaldı ve sonra bana döndü. Sanki beni ilk kez görüyor gibiydi. Kaşları havaya kalkmıştı.

"Tanrım, Sassenach!" dedi. "Gömleğim gibi bembeyaz olmuşsun! İyi misin?"

"Sadece açım," dedim.

Yemek zili çalmıştı, ateşin önünde yemek yerken bir yandan da Louise'den bahsediyordum. Jamie durumdan dolayı kaşlarını çattı. Louise ve Charles ikilisine Gaelce kaba şeyler mırıldanıyordu.

"Sanırım, üzüldün," dedim, ve bir parça ekmekle fasulyeyi ağzıma attım. Sıcak, pastırmalı fasulye beni rahatlatmıştı, yeniden huzurlu olmuştum. Dışarısı soğuk ve karanlıktı, rüzgârın sesi de cabasıydı ama biz ateşin yanında sıcak ve huzurluyduk.

"Ah, bir piçi kocasına yamamaya çalıştığı için Louise de La Tour'a mı üzüleceğim?" Jamie öfkeli bir suratla bakıyor, parmağını meyve suyu bardağının kenarında gezindiriyordu.

"Benim bunda bir kârım yok, sana söylüyorum, Sassenach. Bir adamın üzerine oynanan pis bir oyun ama zavallı kadın başka ne yapabilirdi ki?" Odanın karşısındaki masaya bakıp gülümsedi.

“Ayrıca, diğer insanların moralini yüksek tutmak beni ilgilendirmiyor. Mektup çalmak, casusluk yapmak ve ailemin Kral olarak düşündüğü adamı yıkmaya çalışmak… Yaptığım şeylerle birinin beni yargılaması hoşuma gitmiyor, Sassenach.”

“Yaptığın şey için çok iyi bir nedenin var!” diye itiraz ettim.

Omzunu silkti. Ateş yüzünün çukurlaşmış yanaklarına yansıyor ve göz bebeklerine gölgesini düşürüyordu. Bu onu olduğundan daha yaşlı göstermişti, neredeyse onun tam yirmi dört yaşında olduğunu unutuyordum.

“Evet. Onun da bir sebebi var,” dedi. “O bir kişinin hayatını kurtarmak istiyor, ben ise on bin kişinin. Bu küçük Fergus’u - ve Jared’ın işini - riske atmamı affettirir mi?” Başını çevirdi ve bana gülümsedi. Gözleri safir gibi parlıyordu.

“Başka bir adamın mektubunu açmak için uykumdan vazgeçmek istemiyorum,” dedi. “Bu önceki yaptığımız şeyden daha kötü geliyor ve vicdanımın daha ne kadar dayanacağını bilmiyorum. En iyisi bu işi daha çok zorlamamak.”

Buna söylenecek bir şey yoktu, tamamen doğruydu. Uzandım ve elimi yanağının üstüne koydum. O da elini benimkinin üstüne koydu ve bir an öyle tuttuktan sonra başını çevirip avcumu öptü.

“Evet,” dedi derin bir nefes alıp ve sonra işine geri döndü. “Yemeğimizi yedik, şimdi mektuba bakalım mı?”

Mektup şifreliydi; bu apaçık ortadaydı. Yakalanmayı önlemek için demişti Jamie.

“Bunu kim yapar ki?” diye sordum. “Yani bizim dışımızda demek istiyorum.”

“Neredeyse herkes, Sassenach. Louis’in, Duverney’nin, İspanyalı Philip’in casusları. Eğer rüzgâr doğru eserse II. James yanlısı beyler ve II. James tarafına dönecek olanlar. Bilgileri dağıtanlar, rüzgârdaki kötü kokuyu önemsemeyip bununla yaşayacak ya da ölecek olanlar. Papa’nın kendisi… Papalık kırk yıldır sürgündeki Stuartları destekliyor. Onların ne yaptıklarını öğrenmek için bir gözü sürekli onlardadır diye düşünüyorum.” James’in oğluna yazdığı mektubun kopyasını işaret etti.

“Mektubun mührü, ben almadan önce belki de üç kez çıkarılmıştı,” dedi.

“Anlıyorum,” dedim. “Hiç şüphesiz James mektuplarını şifreliyordu. Söylediklerini çözebileceğini düşünüyor musun?”

Jamie kâğıtlara bakarken kaşları çatıktı.

“Bilmiyorum. Bazılarını evet. Bazıları hakkında ise bir fikrim yok. Eğer Kral James’in diğer mektuplarını da görebilirsem bunu çözebileceğimi sanıyorum. Bakalım Fergus benim için neler yapabilecek.” Kopyayı katladı ve dikkatlice kilitli tuttuğu çekmecesine koydu.

“Hiç kimseye güvenmemelisin, Sassenach,” dedi. “Hizmetçilerin arasında casuslar olabilir.” Küçük anahtarı ceketinin cebine koydu ve kolunu belime doladı.

Bir elimde mumu, diğer elimle de kolunu tutuyordum. Merdivenlere yöneldik. Evin geri kalan kısmı karanlıktı, hizmetçilerin hepsi uykuya dalmıştı.

“Bu seni endişelendirmiyor mu?” diye sordum merdivenlerden çıkarken. “Hiç kimseye güvenmemek?”

Hafifçe güldü. “Evet, kimseye bir şey söylemiyorum, Sassenach. Sen, Murtagh, kız kardeşim Jenny ve eşi Ian. Siz dördünüze tüm kalbimle güveniyorum.”

Büyük yatağın örtüsünü geri çektiğinde titriyordum. Ateş geceye yenik düşmüş ve oda soğumaya başlamıştı.

“Dört kişi o kadar çok değil,” dedim elbisemi çıkarırken.

Gömleğini çıkardı ve sandalyeye koydu. Sırtındaki izler loş ışıkta parlıyordu.

“Evet, öyle,” dedi duygusuzca. “Ama dört kişi Charles Stuart’ınkine göre çok bile.”

Daha şafak vaktine çok olmasına rağmen kuşlar şarkı söylüyordu. Alaycı bir kuşu titrek sesiyle defalarca şakımış ve yakındaki karanlık yağmur oluğuna konmuştu.

Uykulu bir halde hareket eden Jamie, yanağını yeni ağdalı koltuk altımın yumuşak derisine sürtüyordu. Sonra başını çevirip bedenime küçük ve güzel bir titreme yayan bir öpücük kondurdu.

“Hımm,” diye mırıldandı eli hafifçe karnımda gezinirken. “Tüylerinin böyle diken diken olması çok hoşuma gidiyor, Sassenach.”

“Böyle mi?” diye cevap verdim. Sağ elimi sırtında gezdirirken dokunduğum her yer diken diken oluyordu.

“Ah.”

“Biraz daha o zaman,” diye cevap verdim ve onu okşamaya devam ettim.

Hoşuna gittiğini belirten bir inlemeyle yan tarafına döndü ve kollarıyla beni sarmaladı, çıplak tenlerimizin her zerresinin birbirine değmesinin verdiği zevk inanılmazdı. Baştan aşağı her zerrenin… Soba gibi sıcacıktı, sıcaklığı soğuk şafakta alevin yeniden canlanmasını sağlamıştı.

Dudakları göğsümün ucuyla birleşti. İnliyor, dudaklarının sıcaklığını daha derinden hissetmek için bedenimle kavisler çiziyordum. Göğüslerim gittikçe büyüyor ve daha çok hassaslaşıyorlardı. Göğüs uçlarım sızlıyor, öpülmeyi bekliyordu.

“Bunu yapmama daha sonra da izin verir misin?” diye mırıldandı göğüs ucumu hafifçe ısırırken. “Bebek doğduğu zaman ve senin göğüslerin sütle dolunca yani? Beni de böyle kalbinin yanında besler misin?”

Parmaklarım, bebek yumuşaklığındaki saçlarının arasında geziniyordu.

“Her zaman,” diye fısıldadım.

14
Bastırılan Duygular

Fergus işinin gerektirdiğinden daha fazlasını yapıyordu ve neredeyse her gün Majesteleri'nin yeni yazışmalarını getiriyordu. Bazen Fergus'ün getirdiği mektupların kopyasını çıkarmaya zor vakit buluyordum, Fergus yeni mektupları çalmadan önce düşünceli bir halde onları yerlerine götürmeyi bekliyordu.

Bunların bazılarının Roma'da bulunan Kral James'ten gelen şifreli yazışmalarla bir bağlantısı yoktu ama Jamie bunların da bir kopyasını alıyordu ve boş vakitlerinde bunlara da bakıyordu. Bu mektuplar Majesteleri'nin bir yığın yazışması ve İtalyalı arkadaşının zararsız notlarından ibaretti. Tüccarların artan faturaları - konyak, şarap ve Louise de La Tour'un notlarını içerdiği gibi gösterişli kıyafetler ve kaliteli çizmeler de bunların içindeydi. Bunları okuması oldukça kolaydı. Yazdığı iş yazısının dışında bu mektupta sanki küçük bir kuş vardı ve üzerinde oyun yapıyordu, kâğıtlarda değişmeyen sümbül kokulu amblemi vardı. Jamie bu mektupları okumuyor, reddediyordu

"Âşık bir adamın mektuplarını okuyamam," dedi. "Bu entrikada vicdanımın sesini dinlemeliyim." Mektupları Fergus'un cebine geri koydu. "Ayrıca," diye ekledi, "Louise sana her şeyi anlatıyor, nasılsa."

Bu doğruydu. Louise'in en yakın arkadaşı olmuştum ve çoğu zamanını benim odamda geçiyordu. Ellerini Charles'a uzatıyor ve sonra da mucize hamileliğin tartışmasının büyüsünü unutuyordu. Hiç mide bulantısı olmuyordu, lanet olası! Ne kadar sersem olsa da onu çok beğeniyordum; ama yine de her öğleden sonraları onun arkadaşlığından kurtulup L'Hôpital des Anges'e kaçmak beni rahatlatıyordu.

Louise bir arkadaşı olmadan L'Hôpital des Anges'in içine adımını bile atmazdı. Hastaneye adımını atmaya cesaret ettiğinde Mary Hawkins de yeniden benimle gelmişti. Daha bir yaraya bakmaya dayanamıyordu ama hastalara un çorbası yedirip yerleri silmek gibi konularda işe yarıyordu. Açıkçası bu aktiviteleri, Saray'daki toplantılara ya da amcasının evindeki hayata tercih ettiği belli oluyordu.

Bir gün L’Hôpital des Anges yolundayken, kızararak bana âşık olduğunu anlatmıştı.

“Ah, o çok yakışıklı!” diye anlatmıştı hayranlıkla. Kekelemesini neredeyse unutmuştu. “Ve çok kutsal.”

“Kutsal mı?” demiştim. “Hımm, evet, çok hoş.” Bu özelliğin benim tutkulu âşık listemde birinci sırada olmadığını düşünüyordum ama onunki biraz farklıydı.

“Peki kim bu ayrıcalıklı centilmen?” diye sormuştum. “Tanıdığım biri mi?”

Gül kırmızısı yanakları iyice kızarmıştı. “Hayır, sanmıyorum.” Başını yukarıya kaldırmıştı, gözleri parıldıyordu. “Ama… Ah, bunu sana söyleyemem… Of dayanamıyorum. Babama yazdı. Gelecek hafta Paris’e geri gelecek!”

“Gerçekten mi?” Bu ilginç bir haberdi. “Kont de Palles’in gelecek hafta Saray’a gelmesi bekleniyor,” demiştim. “Onun partilerinden birinde mi nişanlanacaksın?”

Mary bu önerime şaşırmıştı.

“O bir Fransız! Ah, hayır, Claire. Ben nasıl Fransız bir adamla evlenebilirim?”

“Fransızların nesi var ki?” diye sormuştum. Onun bu sert tavrı beni şaşırtmıştı. “Sen de Fransızca konuşabiliyorsun.” Mary Fransızcayı çok güzel konuşuyordu ama utangaçlığı bu dili konuşurken kekelemesini daha çok arttırıyordu. Bir gün önce mutfakta çalışan iki çocuğun konuşmalarına denk gelmiştim, merhametsizce onun taklidini yaparak eğleniyorlardı.

“Fransızlar hakkında bir şey bilmiyorsun, değil mi?” diye fısıldamıştı ve bunu söylerken gözleri büyümüş ve dehşete kapılmıştı. “Ah, tabii, bilmiyorsun. Eşin öyle centilmen öyle kibar ki… O yapamaz, b-ben, yani demek istediğim, s-seni sıkıntıya sokmaz o şey için…” Baştan aşağı kıpkırmızı olmuştu. Kekelemesi onu neredeyse boğacaktı.

“Sen şunu mu demek istiyorsun…” diye başlamıştım. Kendi başımı derde sokmadan Fransızların alışkanlıkları hakkındaki spekülasyonları uygun bir

şekilde ona anlatmanın yollarını düşünüyordum. Mary Hawkins'i salonda ve soyunma odasında duyduğu dedikodulardan edindiği fikirlerden vazgeçirmeyi denememin daha iyi olacağını düşünmüştüm. Eğer Fransız bir adamla evlenirse korkudan ölmesini istemiyordum.

"O-onların y-yatakta…yaptığı…şeyler!" diye fısıldamıştı kısık sesle.

"Evet," demiştim sakin bir şekilde, "bir adamla yatakta yapabileceğin çok şey var. Ve sokakta gördüğüm onlarca çocuğa bakılırsa Fransız adamlarının bile Ortodoks görüşlerine ters düştüğü kanısındayım."

"Ah! Çocuklar…şey, evet, tabii," demişti ama sanki tam bir bağlantı kuramamış gibiydi. "A-a-ama onlar dedi ki," - gözlerini aşağıya eğmişti, utanıyordu ve sesi gittikçe daha çok kısılıyordu - "b-bir Fransız adamın şeyi, biliyorsundur…"

"Evet, biliyorum," demiştim sakinliğimi korumaya çalışarak. "Bildiğim kadarıyla onlarınki de diğer erkeklerine çok benziyor. İngilizler ve İskoçyalılar da aynı şekilde yaratılmış."

"Evet, ama onlar, onlar…o-onu bir leydinin b-bacaklarının a-arasına koyuyorlar! Yani demek istediğim onun içine!" Bunu daha ortaya yeni çıkan bir haber gibi söylemiş ve sonra da yavaşça derin bir nefes almıştı. "Bir İngiliz ya da bir İskoç bile…ah, b-ben b-bunu anlatamam…" O kadar utanmıştı ki eliyle ağzını kapadı. "Ama senin eşin gibi asil bir adam herhalde eşini böyle bir şeye zorlamayı düşünmüyordur!"

Elimi yavaşça şiş karnıma götürdüm. Mary Hawkins'in erdem listesinin neden bu kadar kutsal olduğunu anlamaya başlamıştım.

"Mary," demiştim, "sanırım seninle ufak bir konuşma yapmamız lazım."

Hôspital'in büyük koridorunda ilerlerken hâlâ kendi kendime gülümsüyordum.

İyi cerrahlar, kırıkçılar, fizikçiler ve diğer hekimler zamanlarının çoğunu ve hizmetlerini buraya adarlardı. Diğerleri de buraya öğrenmeye ve hünerlerini arttırmaya gelirdi. L'Hôpital des Anges'in zavallı hastaları çeşitli tıbbi deneylerin kobayı olmaya itiraz edemiyorlardı.

Tıbbi ilaçlar neredeyse günlük olarak değişiyordu. Bu gelen hastalara ve zaten hastanede olanların durumuna göre belirleniyordu. Kuralları öğrenmek için yemek aralarımı bağımsız doktorlarla geçirmeye çalışıyordum.

En ilginç olanlarından biri Hôspital'i ilk ziyaret etmeye geldiğim gün ampütasyon yaptığını gördüğüm uzun, zayıf olan adamdı. İnceleme yaparken, adının Mösyö Forez olduğunu düşünmüştüm. Esasen bir kırıkçı olan Mösyö oldukça kurnaz bir şekilde ampütasyon yapmaya teşebbüs edebiliyordu, özellikle sorun sadece tek bir eklemi değil de, bütün bir bacağı kaplıyorsa. Hemşireler ve bakıcılar Mösyö Forez'den biraz korkuyor gibilerdi. Diğerlerine yaptıkları gibi onunla asla şakalaşmazlar ve kaba şakalardan da kaçınırlardı.

Mösyö Forez bugün işteydi. Ne yaptığını görmek için sessizce yanına yaklaştım. Genç bir işçi olan hasta bembeyaz bir suratla yatıyordu. Her zaman tadilatta olan katedralin iskelesinden düşmüş ve hem kolunu hem de bacağını kırmıştı. Kolun profesyonel bir kırıkçıya ihtiyacı olmadığını görebiliyordum - sadece basit bir radyus kırığıydı. Bacakta da başka bir sorun vardı. Bileşik bir kırıktı, uyluk kemiğini ve kaval kemiğini de içine alıyordu. Keskin kemik parçaları uyluk ve incik kemiğinin içine çıkıntı yapmıştı ve buradaki et de yırtılarak bacağın üst kısmının feci bir şekilde yaralanmasına sebep olmuştu.

Kırıkçının işine karışmak istemiyordum ama Mösyö Forez ne yapacağını bilmiyormuş gibi görünüyordu. Yavaşça hastanın etrafında dönüp duruyordu. Tıpkı iri pis bir karga gibi bir ileri bir geri gidip duruyor, kurbanın gerçekten ölüp ölmediğinden emin olmak istiyordu. Kargaya da benziyor, diye düşünmeye başlamıştım. Gagaya benzeyen burnuyla ve ensesinde ince bir bağla toplayıp geriye doğru düzleştirdiği yumuşak siyah saçıyla kargaya benziyordu. Elbiseleri her ne kadar kaliteli de olsa siyah ve iç karartıcıydı. Hôpital'in dışında kârlı bir kazanca sahip olduğu açıkça görülüyordu.

Mözyö Forez sonunda yapacağa şeye karar vererek elini çenesinden çekti ve asistanına göz attı. Gözleri bana takılmıştı. El işaretiyle beni çağırdı. Çömez papazın kaba kıyafetini giymemle onun dikkatini çekmiştim, gerçi hemşirelerin taktığı rahibe atkısı ve başörtüsünü giymediğimi fark etmemişti.

“Buraya, ma soeur,” diye emretti. Hastanın bileğini tutuyordu. “Topuğun arkasından sıkıca tut. Sana söyleyene kadar baskı yapma ama ben dediğim zaman direk kendine doğru çek. Çok yavaş ama güçlü çek, anladın mı?”

“Anladım.” Bana söylediği gibi hastanın ayağını tuttum, Mösyö Forez yatağın diğer tarafındaydı..

“Yardımcı olması için buraya stimülan koydum,” dedi ve cebinden küçük bir şişe çıkarıp hastanın başucuna koydu. “Deri yüzeyindeki kanı inceltip kanın içe doğru gitmesini sağlıyor. Genç arkadaşımız için kullanabiliriz.” Böyle konuşurken hastayı saçından tutup şişeyi genç adamın ağzına tıktı. Bir damla bile damlatmadan ilaç direk boğazından aşağıya inmişti.

“Ah,” dedi adam ilacı içip nefes aldığında. Mösyö bundan memnun kalmış gibi bir ses çıkarttı. “Bu iyi gelecek. Acıya gelince... Evet, bacağı uyuşturursak iyi olur, böylece bacağı gerdiğimizde hasta bize daha az karşı koyacaktır.”

Elini cebine bir kez daha attı ve bu sefer küçük sarı pirinçten bir toplu iğne çıkarttı. Cılız kalın eklemli bir el hastanın kasığının yanındaki uyluğuna battı, derinin altındaki geniş damarın ince mavi çizgisini takip ediyordu. Mösyö ilk başta tereddüt etse de en sonunda noktayı buldu. Keskin işaret parmağı bu noktanın yerini işaretlemek istercesine deriye batıyordu, Mösyö Forez aynı yere denk gelmesi için iğneyi getirdi. Başka çabuk bir el hareketiyle cebinden küçük bir çekiç çıkarttı ve iğneyi hızla adamın bacağına sapladı.

Bacak şiddetli bir halde büküldü. Artık rahatlamış görünüyordu. Önceden verilen damar daraltıcı işe yarıyor gibiydi, sızan kan oldukça azdı.

“Bu hayret verici!” dedim. “Ne yaptınız?”

Mösyö Forez utangaç bir halde gülümsedi, bu hayranlığım hoşuna gitmiş olacak ki mavi gölgeli yanakları hafif bir pembeliğe büründü.

“Şey, bu her zaman işe yaramıyor,” diye ekledi alçakgönüllü bir tavırla. “Bu sefer şans benim yüzüme güldü.” İğneyi göstererek devam etti. “Orada biten büyük bir sinir lifi var, hemşireler ve anatomistler buna apleküs diyor. Eğer bu noktaya direk batıracak kadar şanslıysan, kol ve bacaklardaki

duyuları uyuşturuyor.” Sonra birden doğruldu ve konuşarak zaman geçirmektense işe koyulmanın daha iyi olacağını söyleyen bir bakış attı.

“Haydi, ma soeur,” dedi. “İşinize dönün! Stimülanın etkisi o kadar uzun sürmeyebilir; kanama hazır bastırılmış haldeyken çalışmaya koyulmalıyız.”

Neredeyse gevşek olan bacak kolaylıkla gerildi. Parçalara ayrılmış kemiğin sonu yeniden deriye doğru çekildi. Daha sonra yine Mösyö Forez’in talimatlarına uyarak genç adamı gövdesinden tuttum, Mösyö ayağı ve bacağı oynatıp son düzeltmeyi yapana kadar hastayı çekiştirmeye devam etti.

“İşte oldu, hemşire. Şimdi eğer yapabilirseniz ayağı bir müddet sabit tutun.” Dayanıklı bir çubukla birlikte bacağı bağlamak için bezi sarınca bir feryat koptu ve hemen bacağı sabitleyip açık yaraları sargı bezleriyle sardık.

Mösyö Forez ve ben hastanın başında birbirimize gülümseyerek başarımızı kutluyorduk.

“İyi iş,” dedim. Vesper çanının çalındığını fark edince Mösyö Forez’in yüzünün değiştiğini gördüm. Koridorun sonundaki uzun cama baktım, camdaki buharlar gitmişti. Gökyüzü koyu çivit mavisine bürünmüştü.

“Affedersiniz,” dedim. “Ben gitmeliyim, eğer geç kalırsam eşim endişelenir. Bana size asistanlık yapma şansı verdiğiniz için gerçekten çok teşekkür ederim, Mösyö Forez.” Uzun boylu kırıkçı beni şaşkınlıkla izliyordu.

“Ama siz…şey, hayır tabii ki de siz bir hemşire değilsiniz, bunu daha önceden fark etmem gerekirdi…ama siz kimsiniz?” diye sordu düşünceli bir halde.

“Benim adım Fraser,” dedim kısaca. “Bakın, gitmeliyim yoksa eşim…”

Ciddiyetle reverans yaptı.

“Eğer sizi eve götürmemi isterseniz...”

“Ah…teşekkür ederim,” dedim. “Bana eşlik edecek birisi var.” Fergus’a bakmak için döndüm, çalma işi olmadığında Murtagh’ın eskortluk işini o alıyordu. Oradaydı, kapı sövesine yaslanmıştı. Onun ne kadar süredir orada

olduğunu merak etmiştim. Hemşireler koridora girmesine izin vermezlerdi, zaten o da kapıda beklemek için sürekli ısrar ederdi.

Mösyö Forez eskortuma şüpheli bir gözle baktı ve sonra beni kibarca dirseğimden tuttu.

“Sizi evinizin kapısında görmek istiyorum, Madam,” dedi. “Şehrin bu kısmı akşamları bu saatte sizin için çok tehlikeli, bir çocukla korunamazsınız.”

Fergus’un çocuk olarak bahsedildiğini duyunca sinirden yutkunduğunu görebiliyordum ve onun mükemmel bir eskort olduğuna, beni her zaman güvenli sokaklardan götürdüğüne dair itiraz etmek için acele ettiğinin de farkındaydım. Mösyö Forez ikimize de aldırış etmeden, hemşire Angelique’e başıyla selam vererek beni Hôpital’in büyük kapısına götürdü.

Fergus elbisemin kolunu çekiştiriyordu. “Madam!” dedi fısıltıyla. “Madam! Sizi hergün sağ salim eve getireceğime dair beyime söz verdim...”

“Ah, işte geldik. Madam, siz buraya oturun, çocuk diğer tarafta oturabilir.” Mösyö Forez, Fergus’un gevezeliğini önemsemeden onu alıp bekleyen arabaya oturttu.

Araba küçük tek kapalı olanlardandı ama içi şık döşenmişti. Koyu mavi kadife koltukları ve yolcuları ani soğuk havalardan ve sulu kardan korumak için küçük bir kabini vardı. Atlı konak arabasının kapısında kaplama ya da başka bir dekorasyon yoktu. Mösyö Forez asilzade değildi ama bir burjuva olmalı, diye düşündüm.

Eve giderken tatlı bir sohbete girdik, tıbbi konuları tartışıyorduk. Fergus bir köşeye geçmiş, saçlarının altından bize bakıyordu. Tremoulins Caddesi’ne geldiğimizde, uşağın kapıyı açmasını beklemeden yan taraftan atlayıp hemen içeri girdi. Neyi amaçladığını merak ederek arkasından bakakaldım. Daha sonra Mösyö Forez’i uğurlamak için ona döndüm.

“Gerçekten önemli değil,” dedi samimiyetle, benim minnettarlığıma karşı cevabı bu olmuştu. “Eviniz yolumun üstündeydi ve sizin gibi bir leydiyi bu saatte Paris’in sokaklarında bir çocuğa emanet edemezdim.” Arabadan

inmeme yardım etmek için elimi tuttu ve tam daha fazlasını söylemek için ağzını açtığı sırada arkamızdaki kapı yavaşça açıldı.

Jamie’nin hafif öfkesinin şaşkın bakışlara dönmesini izliyordum.

“Ah!” dedi. “İyi akşamlar, Mösyö.” Büyük bir ciddiyetle dönen Mösyö Forez’e reverans yaptı.

“Eşiniz bana onu kapınıza kadar güvenli bir şekilde getirmem için lütufta bulundu, bayım. Geç geldiğinden dolayı, beni suçlamanız için size yalvarıyorum. L’Hôpital des Anges’de küçük bir operasyonda bana yardım etti.”

“Öyle olduğunu umuyorum,” dedi Jamie uysallıkla. “Ne de olsa,” dedi tek kaşını kaldırmış bir halde bana bakarken, “önemsiz bir kocayı, kızgın iç bağırsaklar ya da safra vakasıyla aynı kefeye koymuyorsun, değil mi?” Ağzının kenarı kıvrılınca onun gerçekten kızgın olmadığını anladım, sadece eve gelmediğim için endişelenmişti. Onu endişelendirdiğim için pişmanlığım iki katına çıkmıştı.

Mösyö Forez’e bir kez daha reverans yaptıktan sonra Jamie beni kolumdan tutup aceleyle içeri soktu.

“Fergus nerede?” diye sordum kapı arkamızdan kapanır kapanmaz. Jamie homurdanıyordu.

“Mutfakta, sanırım cezasını bekliyor.”

“Ne cezası? Ne demek istiyorsun?” diye direttim. Beklenmedik bir şekilde gülmeye başladı.

“Evet,” dedi, “çalışma odasında oturmuş senin hangi cehennemde olduğunu merak ediyordum, tam Hôpital’e gitmek için kapıya ilerlerken, birden kapı açıldı ve genç Fergus içeri girip ayaklarıma kapanmak için kendini yere attı ve onu hemen oracıkta öldürmem için bana yalvardı.”

“Onu öldürmek mi? Neden?”

“Şey, bu soruyu ben de kendime soruyorum, Sassenach. Yolunuzun haydutlar tarafından kesildiğini düşünmüştüm. Biliyorsun sokaklarda tehlikeli silahlı haydutlar var ve seni bu şekilde kaybettiği için böyle

davrandığını sanmıştım ama senin kapıda olduğunu söyledi, bu yüzden iyi olup olmadığını görmek için kapıya gelmek üzereyken Fergus ayaklarıma kapandı. Benim güvenime ihanet ettiğini ve bana beyim diyecek yüzü kalmadığını, bu yüzden ona öldüresiye vurmam gerektiğini söyledi. Neler olduğunu anlamak için oldukça zorlanınca onun icabına sonra bakacağımı söyleyerek onu mutfağa yolladım."

"Ah, Tanrım!" dedim. "Eve birazcık geç geldim diye senin güvenine ihanet ettiğini mi sanıyor?"

Jamie bana gülümsedi.

"Evet, öyle sanıyor. Ve yaptı da, bir yabancının sana eşlik etmesine izin verdi. Arabaya binmene izin vermeden önce kendini az kalsın atların önüne atacağını anlattı…" diye ekledi, "senin o adamla iyi anlaştığını görmek ona keder verdiği için."

"Evet, tabii ki de iyi anlaşıyorum," dedim kızgınlıkla. "Bir hastanın bacağını düzeltmesinde ona yardım ettim."

"Hımm." Bu konuşma ona inandırıcı gelmemişti.

"Ah, tamam," dedim. "Belki kulağa biraz mantıksız geliyor ama gerçekten saygılı birine benziyor ve ben de eve gelmek için çok acele ettim. Endişelendiğinin farkındayım." Ama iyi ki de Fergus'un ümitsiz mırıldanmalarını ve kolumu çekiştirmesini dikkate almamıştım. Yoksa eve mümkün olduğunca çabuk ulaşmaya çalışacaktım.

"Ona gerçekten vurmayacaksın, değil mi?" Endişelenmeye başlamıştım. "Bu onun suçu değil. Mösyö Forez ile gitmek için ben ısrar ettim. Yani demek istediğim, eğer birine vurulacaksa, o ben olmalıyım."

Mutfağa doğru yönelen Jamie bana alaylı bir şekilde bakarak tek kaşını kaldırdı.

"Evet, öyle," dedi. "Seni herhangi bir olaydan dolayı korumak için yemin etti, Fergus'u cezalandırmam lazım."

"Jamie! Hayır!" Kolunu tutuyordum. "Jamie! Lütfen!" Sonra ağzının köşesinde gizlenmiş bir gülümseme gördüm ve derin bir iç çektim.

“Hayır,” dedi açıkça gülümseyerek. “Bu durum yüzünden onu öldürmek ya da ona vurmak gibi bir niyetim yok. Ama bir ya da iki kez tokat atabilirim, sırf onurunu kurtarmak için,” diye ekledi. “Sana eşlik etmesini söylemiştim, bu talimatı yerine getirmediği için kendini büyük suç işlemiş biri olarak görüyor. Gerçi hatırı sayılır bir kırılma olmasaydı bunun olmasına zor izin veririm.”

Gömlek kolunu bağlamak için çuhadan yapılmış mutfak kapısının dışında durdu ve boğazını temizledi.

“Nasılım?” dedi karışmış saçlarını düzeltirken. “Belki ceketimi alıp gelmeliyim. Bu numarayı yapmak için uygun olup olmadığımdan emin değilim.”

“İyi görünüyorsun,” dedim, gülümsüyordum. “Çok haşinsin.”

“Ah, bu iyi,” dedi ve omuzlarını dikleştirip dudaklarını sıktı. “Umarım gülmem, yoksa hiçbir işe yaramaz,” diye mırıldandı ve mutfağa giden kapıyı itti.

Mutfaktaki atmosferde eğlenceden eser yoktu. İlk girdiğimizde bir uğuldama oldu ama sonra çalışanlar aceleyle odanın diğer tarafına geçtiler. Bir an için herkes kaskatı kesilmişti, sonra iki hizmetçi arasında küçük bir çalkantı meydana geldi ve Fergus ortaya çıkıp önümüzde durdu.

Çocuğun yüzü beyazlamış ve gözleri yaşlarla dolmuştu ama şuan için ağlamıyordu. Büyük bir saygınlıkla ilk önce bana sonra Jamie’ye reverans yaptı.

“Madam, Mösyö, çok utanıyorum,” dedi kısık ama anlaşılır bir sesle. “Sizin çalışanınız olmaya layık değilim ama yine de beni kovmamanız için size yalvarıyorum.” Bunu söylerken sesini biraz yükseltmişti, söylediklerini duyunca dudaklarımı ısırdım. Fergus hizmetçilerin olduğu tarafa bir göz attı, sanki moral vermelerini istiyordu ve arabacı Fernand başını sallayarak ona istediği cesareti verdi. Derin bir nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi ve direk Jamie’ye baktı.

“Efendim, ben cezamı çekmeye hazırım,” dedi. Sanki bu söz bir işaretmiş gibi, uşaklardan biri tek sıra halindeki kalabalıktan bir adım öne çıktı ve çocuğu yeni temizlenen tahta masaya yöneltti. Diğer tarafa geçti, hâlâ

çocuğun elini tutuyordu, küçük bayımı masanın yüzeyine doğru biraz eğdi. Onu sırtını iyice ortaya çıkaracak bir şekilde tutuyordu.

“Ama…” diye başladı Jamie ve biraz geriledi, yaşlı kâhya Magnus’un önüne gelmişti. Kâhya ciddiyetle ona bıçakları bilemek için kullanılan deri kayışı verdi, kayış yemek tabağının üstünde duruyordu.

Jamie çaresizce bana bakıyordu.

Bir adım geriledim. Gözlerim kısıldı, Jamie elimi tutmuş sıkıyordu.

“Hayır, sen değil, Sassenach,” diye mırıldandı. “Eğer ben bunu yapmak zorundaysam, sen de izlemek zorundasın!”

Üzgün bir halde bir kurbanına bir de sunulan infaz silahına bakıp duruyordu, uzun bir süre tereddüt ederek bekledikten sonra düşünmeyi bıraktı.

“Ah, lanet olsun,” diye mırıldandı bıyık altından. Magnus’dan kayışı aldı. Kalın kayışı ellerinin arasında büktü. Jamie’nin başka bir yerde olmak istediği apaçık ortaydı, Fergus’un eğik bedenine doğru ilerlemeye başladı.

“Tamam, o zaman,” dedi, odaya zalimce bir bakış fırlattı. “On kırbaç, kimseden bununla ilgili tek bir fısıltı dahi duymak istemiyorum.” Hizmetçilerden birkaçının rengi solmuş ve destek için birbirlerine sarılmışlardı ama Jamie kayışı havaya kaldırdığında büyük oda ölüm sessizliğine gömüldü.

Kayışın sesi oldukça etkiliydi ki yerimde zıpladım ve hizmetçilerden de küçük bir ses çıktı ama Fergus’tan hiç ses yoktu. Küçücük bedeni titriyordu ve Jamie de gözlerini kapamış, dudaklarını sıkmıştı. Yargının geri kalan cezasını devam ettirmesi gerekiyordu, aralıklarla vurmaya devam etti. Kendimi kötü hissettim ve gizlice terleyen avuçlarımı elbisemin yanlarına siltim. Aynı zamanda bu korkunç ve trajikomik duruma gülmek de istiyordum, kendimi deli gibi hissettim.

Fergus bu sessiz ortamda her şeye katlanmıştı. Jamie ise işini bitirdiğinde gerilemişti. Yüzü solgundu ve terlemişti. Küçük beden öyle bir yatıyordu ki, vurmadan olmasa bile şoktan öldüğünü sanıp korktum. Ama sonra küçük bedende derin bir titreme meydana geldi ve masadan dimdik kalktı.

Jamie öne eğilip onu kolundan tuttu ve endişeli bir halde alnında terleyen saçlarını geriye attı.

“Adamım iyi misin?” diye sordu. “Tanrım, Fergus, bana iyi olduğunu söyle!”

Çocuk dudaklarına varana kadar bembeyaz kesildi ve gözleri çay tabağı kadar büyüdü ama o patronuna iyi olduğunu göstermek istercesine gülümsedi.

“Ah, evet, efendim,” dedi. “Affedildim mi?”

Jamie, “Şükürler olsun,” diye mırıldandı ve küçük adamı göğsüne doğru çekip sarıldı. “Evet, tabii ki de seni aptal.” Çocuğu kollarından tutup onu yavaşça sarstı. “Bir daha bunu yapmak istemiyorum, beni anladın mı?”

Fergus başını evet dercesine salladı ve sonra benim yanıma gelip dizlerinin üstüne çöktü.

“Siz de beni affettiniz mi, Madam?” diye sordu, ellerini yalvarırcasına birleştirmişti.

Bu utanca bir son vermem gerektiğini düşünüyordum ama soğukkanlılığımı toplayıp eğildim ve küçük adamı yerden kaldırdım.

“Affedilecek bir şey yok,” dedim, yanaklarım adeta yanıyordu. “Sen çok cesur bir adamsın, Fergus. Neden…ee, neden şimdi gidip de akşam yemeğini yemiyorsun?”

Böylece mutfaktaki gerginlik de sona ermiş, herkes rahatlamış bir halde derin bir nefes almıştı. Diğer hizmetçiler endişeli bir halde bir şeyler mırıldanıp ona gözün aydın diyorlardı Jamie ve ben telaşla üst merdivenlerdeki odamıza giderken. Onların bu hareketleri Fergus’u heyecanlandırmıştı.

“Ah, Tanrım,” dedi Jamie, tamamıyla bitkin bir halde sandalyesine çökerken. “Yüce Tanrım. Tanrım bir şeyler içmem lazım. Zili çalma!” dedi, daha ben zile doğru adımımı bile atmadan. “Şu an hizmetçilerden biriyle bile yüzleşecek halim yok.”

Ayağa kalktı ve dolabı didik didik etti. “Burada bir tane olacaktı.”

Güzel, yıllanmış bir İskoç viskisi bulmuştu. Kapağını dişleriyle açtı ve şişenin birazını boşaltıp şişeyi bana verdi. Tereddüt etmeden onu takip ediyordum.

“Yüce Tanrım,” dedim, konuşacak cesareti bulabildiğimde

“Evet,” dedi, sonra şişeyi geri aldı ve birkaç yudum daha içip şişeyi geri bıraktı. Ellerini başına götürdü, parmakları saçlarını karmakarışık edene kadar başında dolandı. Ve sonra kahkaha atmaya başladı.

“Hayatım boyunca kendimi bu kadar aptal hissetmemiştim. Tanrım, kendimi salak gibi hissediyorum!”

“Ben de. Hatta senden daha fazla. Ne de olsa bu benim suçum. Jamie sana ne kadar üzgün olduğumu anlatamamış...”

“Ah, dert etme.” Son yarım saatteki gerilim yok olmuştu, Jamie sevgiyle omuzlarımı sıktı. “Bu durum hakkında hiçbir fikrin yoktu, benim de öyle.” diye ekledi. “Sanırım onu işten çıkaracağımı ve tabii ki de yeniden sokaklara döneceğini düşünmüş. Dayak şüphesiz onun için tek kurtuluş yoluydu.”

Bunu duyunca irkildim ve Mösyö Forez’in arabasında seyahat ederken geçtiğimiz sokakları hatırladım. Dilenciler yamalı kaba elbiselerini giymiş, inatla kendi bölgelerine kenetlenmişlerdi. Soğuk gecelerde bile sokaklarda uyuyordu, sırf onların rahat köşelerini çalmasınlar diye. Fergus’dan daha küçük çocuklar aç fareler gibi kalabalık markete dalıyorlardı, gözleri devamlı cepten düşen bir kırıntıyı arıyordu. Çalışmak için sağlıksız olanlar, kerhaneye satılamayacak kadar çekici olmayanlar ya da şanssız olanları mutluluktan uzak ve kısa bir hayat bekliyordu. Günde üç öğün yemek ve temiz çamaşır olanaklarından çıkarcı genelev hayatına yeniden dönme düşüncesinin meydana getirdiği küçük bir endişe bile Fergus’un kendini büyük bir suçlu gibi hissetmesine sebep olmuştu.

“Ben de öyle düşünüyorum,” dedim. İçkiyi kibarca yudumladıktan sonra şişeyi ona geri verdim ve yarıdan fazlasının boş olduğunu fark ettim. “Yine de canını yakmadığını umuyorum.”

“Biraz, şüphesiz biraz acı çekecek.” Çok içtiği zaman İskoç şivesi her zaman biraz daha artıyordu. Kafasını iki yana salladı, kalan içkiyi

yargılarcasına gözlerini kısarak şişeye bakıyordu. “Biliyor musun, Sassenach, bu geceye kadar babam için bana vurmanın ne kadar zor olduğunu hiç anlamamıştım. Bu muamelenin en zor kısmı hep bana yükleniyor diye düşünürdüm.” Bir yudum daha aldı ve sonra şişeyi yerine koyup baykuş gözleriyle ateşe baktı.

“Evet ama ben o kadar zor olduğunu düşünmüyorum,” dedim. “Çok içtin.”

“Ah, endişelenme,” dedi neşeli bir halde. “Dolapta bir şişe daha var.”

15
Vatan Şarkısı

İkinci şişeyi bitirdiğimizde saat iyice geç olmuştu. Şövalye St. George - diğer adıyla Majesteleri III. James'ten gelen mektupları, II. James yanlısı Prens Charles'a gelen mektupları dalgın bir şekilde inceliyorduk.

"Fergus, Majestleriyle ilgili olan koca paketi al," dedi Jamie. "İçinde bir sürü mektup var ve bunların hepsinin kısa bir süre içerisinde kopyasını alamayız bu yüzden bazılarını gelecek sefer geri yollatacağım."

"Görüyorsun ya," dedi, yığından bir tane mektup alıp bana verirken, "mektupların çoğu şifreli, bunun gibi; keklik için bu yıl Salerno tepelerinin en uygun yer olduğu duydum, bu bölgedeki avcılar başarılı olacak. Bu çok kolay; Manzetti'nin desteği olacak, Salernolu İtalyan bankacı. Charles'ın onunla akşam yemeği yiyeceğini ve ondan on beş bin lira borç almak istediğini biliyorum. James'in tavsiyesi işe yarıyor gibi. Ama burada…" Yığını karıştırdı ve içinden bir tane daha seçti.

"Şuna bak," dedi eğik yazılı bir kâğıdı bana uzatırken.

Gözlerimi kısarak kâğıda baktım, tek harfleri seçebilmiştim, ok ve soru işaretleriyle birbirlerine bağlanmışlardı.

"Bu hangi dil?" diye sordum, kâğıda bakıyordum. "Lehçe mi?" Ne de olsa Charles Stuart'ın annesi Clementina Sobieski Polonyalıydı.

"Hayır, İngilizce," dedi Jamie gülerek. "Okuyamıyor musun?"

"Sen okuyabiliyor musun?"

"Ah, evet," dedi kendini beğenmiş bir tavırla. "Bu bir şifre, Sassenach ve o kadar da zor değil. Bak tek yapman gereken harfleri beş gruba bölmek, Q ve X harflerini hesaba katmayacaksın. X harfi cümleler arasındaki boşluklar demek ve Q harfi de sadece mektubu karışık bir hale getirmek için oraya buraya sıkıştırılmış."

"Eğer sen öyle diyorsan," dedim ve oldukça karışık görünen harflere baktım. Jamie'nin elindeki kâğıt "Mrti ocruti dlopro qahstmin…" ile başlıyordu, beş harfli grup serisi tek sıra halinde yazılmıştı. "Bir harfi

sadece diğerinin yerine koyacaksın ama aynı düzende," diye açıkladı Jamie. "Eğer çalışacak çok metin varsa, oradaki ya da buradaki bir kelimeyi tahmin edebilirsin, sonra yapman gereken de bir yazıdan diğerini çevirmek. Anladın mı?" Kâğıdı bana doğru tutuyordu, iki yazı diğerinin üstüne yazılmıştı, yavaşça denkleşiyordu.

"Az çok evet," dedim. "Yaptığını anladım, önemli olan bu sanırım. Peki ne diyor?"

Jamie kâğıdı dizlerinin üstüne koydu. Dudağını ısırıyor, düşünüyordu.

"Şey," dedi, "bu tuhaf. Ve yanılmış olduğumu sanmıyorum. Baştanbaşa tek sıra halinde yazılmış ve açıkçası bu şifre heceleyerek okunuyor."

Kalın kızıl kaşlarının altındaki mavi gözleri benimkilerle buluştu.

"Louise'in James Charles'tan yardım bulmasını istemiş," dedi yavaşça, "ama İskoçya'nın işgali için bir destek aramıyor. James taht için bir yenileme girişimine ilgi duymuyor."

"Ne?" Elindeki bir deste mektubu aldım, gözlerim hararetle karmaşık metini inceliyordu.

Jamie haklıydı. Destekleyenlerden gelen mektuplar yaklaşan yenilenmeden umutla bahsederken, James'in oğluna yazdığı mektuplar da böyle bir şey yoktu ama sadece Charles'ın Louise üstünde iyi bir izlenim bırakması gerektiği ile ilgili endişeleri vardı. Salernolu Manzetti'den alınacak borçla Charles'ın Paris'te centilmen bir halde yaşamasına olanak sağlanacaktı, orduya destekten bahsetmiyordu.

"James'in kurnaz bir adam olduğunu düşünüyorum," dedi Jamie ve mektupların bir tanesini aldı. "Bak, Sassenach, çok az parası var; eşinin parası vardı ama Alex Amca bana, onun öldüğünde bütün mal varlığını kiliseye bıraktığını anlattı. Papa James'in birliğini koruyordu, ne de olsa o Katolik bir kral ve Papa Hanover Seçmenleri'ne karşı onun tarafını tutuyor."

Eliyle bir dizini tutuyor, dalgın bir halde aramızdaki koltuğun üstünde duran kâğıt yığınlarına bakıyordu.

“İspanyalı Philip ve Eski Kral James, demek istediğim şu… Otuz sene önce tahtını yeniden kazanması için ona küçük bir ordu ve birkaç gemi vermişlerdi. Ama hepsi boşa gitti. Kötü hava koşulları gemilerin batmasına neden oldu ve geri kalanının da rehberleri yoktu, yanlış yerde durmuşlardı. Her şey kötü gitti ve sonunda Fransızlar, daha İskoçya topraklarına ayak basamayan James ile yeniden denize açıldılar. Belki yıllar içinde tahtı geri alma düşüncesinden vazgeçmiştir. Ama iki oğlu var ve onları hâlâ tam anlamıyla hayata hazırlamış değil.

“Kendime soruyorum, Sassenach,” - geriye doğru sallanıyordu - “böyle bir durumda ben ne yapardım? Cevap vereyim, benim iyi kuzenim Louis’in – ne de olsa bir Fransa Kralı - oğlumu kurulmuş iyi bir pozisyonda görmek isteyip istemediğini deneyip görebilirim. Askeri bir iş veririm, belki öncülük gibi. Fransa’nın generali olmak kötü bir pozisyon değil.”

“Hımm.” Kafamı salladım, düşünüyordum. “Evet, ama eğer ben zeki bir adamsam fakir bir akraba olarak Louis’e gelip yalvarmayabilirim. Oğlumu Paris’e yollarım ve onu Saray’a kabul ettirip utanmasını sağlarım. Ve bu arada yenilenme arayışında olduğum aldanmayı da hayatta tutmaya devam ederim.”

“Bu sefer James Stuartların İskoçya’yı yeniden yönetmeyeceğini açıkça kabul eder,” diye ekledi Jamie yavaşça, “sonra da Louis’e önem vermez.”

Silahlanmış II. James yanlılarının İngiltere’yi istila etme olasılığı olmadan, Louis’in genç kuzeni Charles’a onu teşvik etmeye zorlayacak birkaç halk fikrinin ötesinden başka bir şey vermek için çok fazla sebebi olmayabilir.

Bu kesin değildi. Jamie’nin yakın zamanda elde ettiği mektuplar ocak ayının sonunda başlıyordu, Charles’ın Fransa’ya geldiği zamandan. Ve gizlenmiş, şifrelenmiş ve gizli dillerle yazılmıştı, durum netlikten oldukça uzaktı.

Eğer Jamie’nin Şövalye hakkındaki tahminleri doğru çıkarsa, bizim görevimiz çoktan tamamlanmış oluyordu.

Bütün gün bir gece önceki olayları düşünerek dalgın bir halde ortalıkta dolaştım. Macarca şiir dinlemek için sabah Marie d’Arbanvilleleri, sonra da

kedi otu ve süsen kökü almak için komşu aktarcıyı ziyaret ettim. Son olarak da öğleden sonra L’Hôpital des Anges’e gittim.

Sonunda işim bitmişti, kazara dalgınlıkla birinin kalbini kırmış olmaktan korkuyordum. Ne Murtagh ne de Fegus beni eve götürmek için gelmişti bu yüzden iş kıyafetlerimi değiştirip beklemek için Valide Hildegarde’nin boş odasına gidip oturdum, hemen Hôpital’in girişindeydi.

Belki bir buçuk saattir oradaydım, dışarıda köpeğin sesini duyduğumda sıkılmış bir halde elbisemin kurdelesiyle oynuyordum.

Kapıcı her zamanki gibi ortada yoktu. Ya yiyecek almaya gitmişti ya da şüphesiz bir hemşirenin ayak işini yapıyordu. Onun yokluğunda, Hôpital’in ana kapısının bekçiliğini pençeli, dişli Bouton yapıyordu.

İlk uyarı havlaması yüksek sesli bir hırlamaya dönüştü, bu homurdanma parçalanmayı istemiyorsa davetsiz misafirin durduğu yerde durması gerektiğini işaret ediyordu. Ayağa kalktım, kapıdan başımı uzatıp dışarı baktım. Kutsal görevini takibe gelen Peder Balmain’in bu iblisin telhisine bir kez daha karşı gelip gelmediğini anlamaya çalışıyordum. Giriş holünün büyük kirli camına yansıyan figür genç papazın şekline benzemiyordu. Bu uzun biriydi, ayakucundaki küçük dişli hayvandan uzaklaşırken eteğini fark ettim.

Pencereye yansıyan ışık yüzünden Jamie’nin gözleri gölgeleniyordu.

“Ah, merhaba küçük köpek,” dedi kibarca, öne doğru bir adım atmaya çalışıyordu, bacağını uzattı ama Bouton havlamasını birkaç desibel arttırınca Jamie geri çekildi.

“Ah, demek öyle,” dedi Jamie ve gözlerini kısarak köpeğe baktı.

“Bunu bir düşün, evlat,” dedi, uzun, düz burnunu aşağıya doğru eğerek konuşuyordu. “Ben senden kat be kat daha büyüğüm. Senin yerinde olsaydım ani bir girişimde bulunmazdım.”

Bouton yavaşça yerine geçti ama hâlâ havlamaya devam ediyordu.

“Daha sesli, haydi,” dedi Jamie. Bouton’un dişleri Jamie’nin bacağından birkaç metre uzaklıkta çatırdıyordu. Jamie aceleyle geriye çekildi. Yeniden duvara yaslandı, kollarını önünde kavuşturdu ve başını köpeğe doğru eğdi.

“Evet, yerin orası, kabul ediyorum. Dişlere gelince nerdeyse beni ısıracaktın.” Bouton kulağını dikip bu kibar konuşmayı dinlemesine rağmen alçak sesli havlamasına devam etti.

Jamie bir ayağını diğer ayağının üstüne attı, sanki bir ayağı sonsuz bir zamanın geçmesini bekler gibiydi. Camdan yansıyan alacalı ışıkla maviyle yıkanan yüzü yan kapıdaki katedralde duran soğuk mermer heykellere benziyordu.

“Masum insanların sinirini bozmaktan daha iyi şeyler yapmaz mısın sen?” diye sordu onunla sohbet edercesine. “Duyduğuma göre hastalıkları koklayarak bulan ünlü bir arkadaşsın, öyle değil mi? Bak küçük, gutlu ayakları ya da kabarcıklı kıç deliğini koklayarak işe yarayacağın yerde neden seni böyle kapı bekçisi gibi aptalca şeylerde kullanıyorlar? Sıkıysa buna cevap ver haydi!”

Verdiği tek cevap, Jamie’nin ayaklarını açmasını sağlayan keskin bir havlama olmuştu.

Daha sonra Valide Hildegarde’nin içerdeki odadan geldiğini duydum.

“Neler oluyor?” diye sordu ve köşeye baktığımı gördü. “Ziyaretçimiz mi var?”

“Bouton eşimle değişik bir sohbet gerçekleştiriyor,” dedim.

“Buna katlanamam, biliyorsun.” Jamie onu tehdit etmeye başlamıştı. Bir eliyle şalını omuzlarında tutan broşu çıkartıyordu. “Şalımı hafifçe fırlatıp seni paketleyeceğim, tıpkı bir… Ah, bonjur, Madam!” dedi, Valide Hildegarde’yi görünce Fransızca konuşmaya başlamıştı.

“Bonjur, Mösyö Fraser.” Kibarca örtüsünü gösterdi, bu selamlamadan daha çok yüzündeki kocaman gülümsemeyi saklamak için olmalı, diye düşündüm. “Bouton ile tanıştığınızı görüyorum. Eşinizi mi arıyorsunuz?”

Kendimden bahsedildiğini duyunca arkasından yanına geçtim. Benim sadık kocam gözlerini Bouton’dan alıp ofis kapısına doğru baktı.

“Ne zamandır oradasın, Sassenach?” diye sordu.

“Yeterince uzun,” dedim kendini beğenmiş ve emin bir halde. “Onu şalına sarıp ne yapmayı düşünüyordun?”

“Pencereden fırlatıp koşmayı planlıyordum,” diye cevap verdi ve saygıylaValide Hildegarde’e baktı.

Tanıştırmayı Fransızca yaptım. “Ma mére, je vous présente mon mari, le seigneur de Broch Tuarach.”

“Eşinizi özlemişiz, ama eğer istiyorsanız, tabii ki de…”

“Eşim için gelmedim,” diye sözünü kesti Jamie. “Sizi görmeye geldim, ma mére.”

Valide Hildegarde’nin odasına geçer geçmez Jamie cilalı masasının üstüne bir yığın kâğıt koydu. Bir gözü davetsiz misafirde olan Bouton sahibesinin ayaklarının ucunda yatıyordu. Burnunu patilerinin arasına koymuştu ama kulakları dimdikti.

Jamie gözlerini kısarak Bouton’a baktı, birden oynayan siyah burnunu görünce ayaklarını çekti. “Bay Gerstmann bu dökümanları size, Valide’ye danışmamı istedi.”

Valide Hildegarde bir an Jamie’ye baktı ve sorgulayıcı bir halde tek kaşını kaldırdı. Sonra dikkatini kâğıtlara verdi. Bir yandan elindeki duruma odaklanıp bir yandan Hôpital’in uzağından gelebilecek küçük titreşimleri yakalamak için duyarlı antenlerini açık tutuyordu.

“Evet?” dedi. Bir parmağını karalanmış çizgiler üzerinde gezdiriyordu. Onlara tek tek dokunuyordu, sanki notaları duyuyor gibiydi. Parmağın kâğıda hafifçe vurulması, kâğıdın bir tarafa kaymasına sebep olmuş ve diğer karalamayı ortaya çıkarmıştı.

“Bilmek istediğiniz nedir, Mösyö Fraser?” diye sordu.

“Bilmiyorum, Valide.” Jamie öne doğru eğildi. Siyah satırlara, yazarın daha elinin mürekkebi kurumadan dikkatsizce notalara dokunup lekelediği yere hafifçe dokunuyordu.

“Bu müzikte tuhaf bir şey var, Valide.”

Hemşire hafifçe gülümsedi.

“Gerçekten mi, Mösyö Fraser? Evet, anlıyorum, umarım gücenmezsiniz ama müzik anahtarı olmayan bir kilittir.”

Jamie kahkaha atınca koridordan geçen bir hemşire dönüp baktı. Hôpital sınırları içerisinde bu kadar gürültü olmasına şaşırmış olmalıydı. Gürültülü bir yerdi ama kahkaha atmak alışılmış bir şey değildi.

“Bu benim kabiliyetsizliğime göre oldukça ince ruhlu bir tarif, Valide. Ama evet doğru. Bu parçalardan birini okursanız,” – uzun, ince ama neredeyse Valide Hildegarde’ninkilerle aynı boyda olan parmakları hafif hışırtılı bir sesle parşömen kâğıdına dokundu – “bunun ‘Kyrie Eleison’dan mı, ‘La Dame fait bien’den mi olduğunu söyleyemem, tabii kelimeler haricinde,” diye ekledi gülerek.

Şimdi gülme sırası Valide Hildegarde’ye geçmişti.

“Aslında Mösyö Fraser,” dedi. “Evet, en azından kelimeleri dinleyebilirsiniz!” Kâğıtları eline aldı, sayfaları hızlı hızlı çeviriyordu. Okurken atkısının altından yutkunduğunu görebiliyordum, sanki kendi kendine söylüyor gibiydi ve bir ayağı da ritim tutar gibi yere vuruyordu.

Jamie hâlâ sandalyesinde oturuyordu, sağlam eli sakat dizlerinin üstündeki sakat elini örtüyordu. Yana yatık mavi gözleri amacının peşindeydi ve Hôpital’in, arkasından gelen derinliklerindeki gürültüye dikkat etmiyordu. Hastalar inliyor, bakıcılar ve hemşireler bir oraya bir buraya koşuşturuyor, aile fertleri ya acıdan ya da dışarı çıkartılmalarından dolayı feryat ediyorlardı. Binanın eski taşlarında metal aletlerin çınlaması yankılanıyordu ama ne Jamie ne de Valide Hildegarde yerinden kıpırdıyordu.

Sonunda okumasını bitirdi ve kâğıtların üzerinden Jamie’ye baktı. Gözleri parıldıyordu, ona tıpkı bir genç kız gibi bakıyordu.

“Sanırım haklısınız!” dedi. “Ama şu an bunu düşünecek vaktim yok,” - kapıya baktı, kucağında büyük tiftik yığını olan biri geçmişti - “ama burada tuhaf bir şey var.” Kâğıtları masaya koyup bir düzene soktu.

“Olağandışı,” dedi.

“Evet, öyle, Valide. Siz büyük hünerinizle bu özel kalıbı ayırt edip çözemez misiniz? Zor olabilir. Bunun bir şifre olduğunu düşündürecek

nedenlerim var ve bu mesajın dili İngilizce, ama şarkıların metni Almanca.”

Valide Hildegarde şaşkınlık içinde gülümsedi.

“İngilizce mi? Emin misiniz?”

Jamie başını iki yana salladı. “Emin değilim, hayır, ama öyle olduğunu düşünüyorum. Ülkenin orijinal dili ve şarkılar da İngiltere’den geliyor.”

“Şey, Mösyö,” dedi, tek kaşı kalkmıştı. “Eşiniz İngilizce konuşabiliyor, değil mi? O halde, sizin için yapılacak bu çabada bana yardım etmesine müsaade eder misiniz?”

Jamie, Bouton’un bir hayalete bakar gibi hırıldadığı bıyıklarının titrediği yere, aşağıya ayaklarına baktı.

“Sizinle bir pazarlık yapacağım, Valide,” dedi. “Eğer sizin küçük köpeğiniz yolda kıçımı ısırmazsa, eşim sizinle kalabilir.”

Ve böylece o akşam Jared’ın Tremoulins Caddesi’ndeki evine dönmek yerine Couvent des Anges’in yemekhane masasında hemşirelerle birlikte akşam yemeğimi yedim ve sonra da Valide Hildegarde’nin gizli odasında işimize koyulduk.

Baş Rahibin üç tane odası vardı. Dışarıdaki odası oturma odası olarak tasarlanmıştı, zengin görünümlü güzel bir odaydı. Ne de olsa burası onun ziyaretçilerini kabul ettiği odaydı. İkinci oda şaşırılacak kadar basitti. Küçük odada hiçbir şeyin olmayışı ilk başta beni etkilemişti. Sadece parlak ceviz ağacından yapılmış büyük bir klavsen vardı ve parlak abanoz tuşları boyunca sarılmış asmadan filizlenen elle boyanmış küçük çiçeklerle dekore edilmişti.

Daha bir dikkatli baktığımda odada birkaç parça mobilyanın olduğunu fark ettim. Duvarı kaplayan bir kitaplık vardı, Valide Hildegarde’nin klavsenin rafına koyduğu gibi el yazısı eserlerin oluşturduğu çalışmalarla doluydu.

Oturmam için yazı masasının önünde duran sandalyeyi göstermişti.

“Orada boş kâğıt ve mürekkep olacaktı, leydim. Bakalım bu küçük müzik parçaları bize neler anlatacak.”

Müzik ağır parşömen kâğıdına yazılmış, nota çizgileri sayfanın karşısına sıralanmıştı. Notaların kendileri, fa anahtarı, esler ve diyezler oldukça dikkatli bir şekilde yazılmıştı. Ne bir taslak ne de acelece yazılmış bir nota vardı. Sayfanın başında “Lied des Landes” yazıyordu; Bir Vatan Şarkısı.

“Görüyorsun ya, başlık bir halk türküsü olduğunu gösteriyor.” Valide Hildegarde uzun, cılız işaret parmağıyla sayfayı gösteriyordu. “Ama bestenin şekli biraz farklı. Bir bakışta müziği okuyabilir misiniz?” Büyük eklemli, kısa tırnaklı iri sağ eli nazik bir şekilde tuşlara dokundu.

Valide Hildegarde’nin omuzlarının üstünden eğilerek parçanın ilk üç dizesini okudum. Elimden geldiğince iyi bir Almanca telaffuzuyla okumaya çalışıyordum. Sonra Valide çalmayı kesti ve bana baktı.

“Bu esas melodi. Bir varyasyonla kendini tekrarlıyor ama bunun gibi bir varyasyonla! Bilirsin işte bunu andıran bir şeyi daha önce görmüştüm. Bach adında yaşlı bir Almandan. Ara sıra bana böyle şeyler gönderir.” El yazılarının olduğu kitaplığı işareti etti. “O bunlara ‘icat’ diyor ve gerçekten de çok zekice besteler. Aynı zamanda iki ya da üç melodik dizede varyasyonla çalınabiliyor. Bu,” - dudakları önümüzde duran ‘Lied’i takip ediyordu - “onun bestelerinin beceriksizce yapılmış bir taklidi. Hatta bunun üzerine yemin bile edebilirim…” Kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu, sonra ceviz ağacından yapılmış sırayı itti ve kitaplığa gitti. Parmakları el yazılarının olduğu sırayı kurcalıyordu.

Aradığı şeyi bulmuştu. Döndüğünde elinde üç cilt müzik parçası vardı.

“İşte Bach’ın parçaları. Oldukça eskiler, birkaç yıldır bunlara bakmıyorum. Ama yine de eminim…” Valide sessizliğe gömülmüştü, Bach’ın notalarının olduğu sayfaları hızlı hızlı çeviriyordu, arada sırada klavsenin üstündeki ‘Lied’ parçasına bakıyor ve sonra işine geri dönüyordu.

“İşte!” diyerek bir zafer çığlığı attı ve bana Bach’ın parçalarından bir tanesini gösterdi. “Gördün mü?”

Sayfanın başlığı “Goldberg Varyasyon” idi, kolayca okunamayacak kadar lekeliydi. Büyük bir saygıyla sayfaya dokundum ve sonra yeniden “Lied” parçasına baktım. Ne dediğini anlamak için bir anlık mukayese yetmişti.

“Haklısınız, bu aynısı!” dedim. “Burada ve şuradaki bir nota farklı ama Bach’ın parçasının ana temasıyla tamamen aynı. Çok tuhaf!”

“Değil mi?” dedi tatmin olmuş bir sesle. “Bu isimsiz bestekâr neden bu melodileri çalıp tuhaf bir halde işledi ki?”

Açıkçası bu etkileyici bir soruydu ve bunu cevaplamak için bir çaba göstermemiştim ama kesinlikle kendi kendime sorduğum sorulardan bir tanesiydi.

“Bach’ın parçaları bu sıralar rağbette değil mi, Valide?” Aslında katıldığım konserlerin hiçbirinde duymamıştım.

“Hayır,” dedi, parçaya bakarken başını iki yana sallıyordu. “Sayın Bach Fransa’da pek bilinmez. On beş ya da yirmi sene önce Almanya ve Avusturya’da az da olsa bir popülaritesinin olduğuna inanıyorum ama onun parçaları halka pek dinletilmez. Korkarım onun parçaları dayanılacak türden değil. Zekice ama kalpten değiller. Hımm, burayı görüyor musunuz?” İşaret parmağıyla bazı notaları gösteriyor ve sayfaları çeviriyordu.

“Aynı melodiyi tekrarla ama her seferinde anahtarı değiştir. Sanırım eşinizin dikkatini çeken nokta da buydu. Nota vurgu işaretlerinin değişimden dolayı müziği okuyamayan birisi için bile oldukça fark edilebilir bir durum.”

Öyleydi. Her anahtar değişimi yeni bir sol anahtarı, diyez ve bemol işaretinin takip ettiği çift dikey bir dizeyle işaretlenmişti.

“Böyle kısa bir parçada beş anahtar değişimi,” dedi ve bana baktı. “Ve bu değişiklikler müzik açısından pek bir şey değiştirmiyor. Bak, asıl dize tam olarak aynı ama B-bemol majorün oluşturduğu iki bemol anahtarından üç diyezle A-majore geçiş yapıyoruz. Tuhaflık burada, şimdi de iki diyez işaretiyle devam et ve G-diyezini tesadüfen kullan!”

“Çok tuhaf,” dedim. D-majör bölümüne tesadüfen eklenen bir G-diyezi, A-majör bölümüyle aynı müzik etkisini oluşturmuştu. Diğer bir deyişle anahtarları değiştirmek için hiçbir sebep yoktu.

“Ben Almanca bilmiyorum,” dedim. “Kelimeleri okur musunuz, Valide?”

Başını evet anlamında salladı ve küçük gözleri el yazısına yöneldi.

"Gerçekten de ne lanet dizeler!" diye mırıldandı kendi kendine. "Zaten hiç kimse Almanlardan harika bir şiir beklemez ama gerçekten… hâlâ bunun bir çeşit şifre olduğunu ve içindeki kelimelerde bir mesajın saklı olduğunu varsayan eşinizin haklı olduğunu düşünmek zorundayız. Bu yüzden o kadar büyük bir ehemmiyet verilmemiş olabilir."

"Ne anlatıyor?" diye sordum.

"*Benim çoban kızım yeşil tepelerde kuzularıyla gülüp oynuyor*," diye okumaya başladı. "Berbat bir dili var, yazılan şarkılarda özgürlük ele alınırsa güfte yazarı kafiyelere önem verirler. Eğer aşk şarkısıysa buna neredeyse sürekli dikkat ederler."

"Aşk şarkılarını da biliyor musunuz?" diye sordum şaşkınlıkla. Bu gece Valide Hildegarde ile ilgili birçok sürprizle karşılaşıyordum.

"İyi bir müziğin her çeşidi aslında gerçek bir aşk şarkısıdır," diye cevap verdi. "Ama senin kastettiğin şeye gelince, evet, büyük çoğunluğunu gördüm. Genç bir kızken," - yüzü kızarmıştı, gülünce büyük beyaz dişleri ortaya çıkmıştı, onu genç olarak hayal etmek gerçekten de çok zordu - "mucize gibi bir şeydim. Duyduğum her şeyi hafızamda çalabiliyordum ve ilk bestemi de yedi yaşındayken yaptım," dedi ve vernikle parlatılmış klavsenine baktı.

"Ailem zengindi. Eğer bir erkek olsaydım, şüphesiz müzisyen olurdum," dedi ama yüzünde pişmanlıktan eser yoktu.

"Evli olsaydınız yine beste yapabilirdiniz, değil mi?" diye sordum.

Valide Hildegarde ellerini gülünç bir halde iki yana açtı. Bu elleri kemik içine saklanmış bir bıçağı gevşetmek için kullanırken, yer değiştirmiş bir eklemi düzeltirken, annesinin bacakları arasından çıkan bir çocuğun kanlı başını vantuzla çekerken görmüştüm. Ve şimdi de bu parmakları kelebeğin ayakları kadar ince hassaslıkla piyano çalarken görüyordum.

"Evet," dedi uzun uzun düşündükten sonra. "Bu St. Anselm'in suçu."

"Öyle mi?"

Yüzümdeki ifadeyi görünce gülümsemiş ve çirkin yüzü her zamanki sert görünüşünden biraz uzaklaşmıştı.

“Ah, evet. Benim vaftiz babam - Eski Güneş Kralı,” diye ekledi, “sekiz yaşındayken benim kendi Aziz Günüm için, azizlerin hayat hikâyelerini anlatan bir kitap vermişti. Güzel bir kitaptı,” dedi o günleri anımsayarak, “yaldızlı sayfaları ve mücevherden bir kabı vardı. Edebiyat çalışmasından çok bir sanat eseri gibiydi. Hâlâ okurum. Bu hikâyelerin hepsinden zevk alırdım ama St. Anselm’in hikâyesinde ruhumu derinden etkileyen bir anlatı vardı.

Gözlerini yumdu ve başını havaya kaldırdı, hatırlamaya çalışıyordu.

“St. Anselm ulu bilgelerden biriydi, kilisenin doktoruydu. Ve ayrıca ondan yardım isteyenlerin ruhsal ihtiyaçlarıyla da ilgilenen bir filozoftu. Hikâye onun bütün işlerini detaylı olarak anlatıyordu ve şu kelimelerle sona eriyordu; *Ve fazlasıyla yararlı geçen bir hayatın sonunda öldü ve cennette onu bekleyen bir yer vardı*.” Valide bir süre durdu.

“Bunda beni etkileyen güçlü bir şey vardı. *Fazlasıyla yararlı geçen bir hayat*.” Bana bakıp gülümsedi. Ellerini iki yana açtı ve omuz silkti, yüzünde tuhaf bir gülümseme vardı.

“Ben de yararlı olmak istiyordum,” dedi. Sonra bu boş konuşmadan vazgeçip sıradaki müzik parçasına döndü.

“Evet,” dedi. “Anahtar işaretlerindeki değişiklik, nota vurgusu… Tuhaflık burada. Buradan nereye varabiliriz?”

O ana kadar Fransızca konuştuğumuzu fark etmemiştim. Ama Valide Hildegarde hikâyesini anlatırken müzikte bir şey dikkatimi çekip baktığım zaman İngilizce düşündüğümün farkına varmıştım.

“Ne oldu?” diye sordu Hemşire. “Bir şey mi düşünüyorsun?”

“Anahtar!” dedim gülerek. “Fransızca, müzik anahtarı nota vurgusudur ama sözler, kilidi açılan bir nesne için…” Valide’nin bir yığın anahtarı olduğunu görmüştüm, genelde korsesinde taşırdı ve bu akşam içeri girdiğimizde kitaplığın yanına koymuştu. “Bu bütün kapıları açan ana anahtar, değil mi?”

“Evet,” dedi, şaşkınlıkla beni izliyordu. Ana anahtara dokunuyordu. “Ana anahtar. Tek bir tane,” dedi anahtarı elinde çevirirken, “nota anahtarı gibi.”

“Bir nota anahtarı!” dedim sevinçle. “Harika!” Sonra parmağımı önümüzdeki müzik parçasına koydum. “Bakın, ma mére, İngilizce, sözleri aynı. Bir ‘anahtar’ müziğin temel parçasını verir ve yine bir ‘anahtar’ kilitler. Fransızca, bir nota anahtarı anahtardır ve İngilizce, ‘anahtar’ ayrıca müzikal işaretin de bir parçasıdır. Ve müziğin anahtarı ayrıca şifreye giden anahtardır. Jamie bunun İngilizce bir şifre olduğunu söylemişti! Gerçekten şeytanca bir espri anlayışı olan bir İngiliz tarafından yapılmış,” diye ekledim.

Aslında şifre çözülmeyecek kadar zor değildi. Eğer yazan İngiliz ise şifreleyip verdiği mesaj da muhtemelen İngilizce olacaktı, bu da demek oluyordu ki, Almanca sözler mektubun kaynağı olarak gösterilmişti. Ve Jamie’nin önceki harf ve mektuplardaki çabasıyla birkaç şifrenin kalıbı tespit edilmişti.

“Bölümün başından başlarsak iki bemol her iki harfi dikkate almalısın demek oluyor,” dedim, çılgınca sonucun aşağısına bir şeyler karalıyordum. “Ve üç diyez de bölümün sonundan başlayarak her üç harfi dikkate alacaksın demek oluyor. Sanırım Almancayı hem gizlemek için hem de karmaşık kelimeli olduğu için kullanmışlar. İngilizcede söylediğin kelimeyi söylemek için neredeyse iki katı kelime kullanıyorsun.”

Şifrelenmiş mesaj kısa ve özdü. Ayrıca oldukça rahatsız ediciydi.

“Majesteleri’nin sadık İngiltere konusu onun yasal yenilenmesini bekliyor. Elli bin pound sizin emrinizde. İyi niyet ciddiyse, Majesteleri İngiltere topraklarına vardığında bu para şahsa ödenecek,” diye okumaya başladım. “Ve cevap için bir mektup daha var. Bunun da bir çeşit işaret mi yoksa yazan kişinin Almanca kelimeleri çıkarmaya ihtiyacı olduğu için mi böyle yazılmış olup olmadığını bilmiyorum.”

“Hımm.” Valide Hildegarde karalanmış mesaja şüpheyle baktıktan sonra bana baktı. “Siz zaten biliyorsunuz ama bunu sır olarak tutacağıma dair eşinizi ikna etmelisiniz.”

“Eğer size güvenmeseydi, sizin yardımınızı da istemezdi,” dedim.

Karalanmış kâğıda geri döndü.

“Eğer bu eşinin mücadele ettiği bir davaysa, herkese güvenmekle kendisini riske atar. Onurlu bir kişi olduğuma inanmasını sağlayın.”

“Bunu yapacağım,” dedim gülümseyerek.

“Chére Madam, neden bu kadar solgun görünüyorsunuz?! Yeni bir parça üzerinde çalıştığım zaman çoğunlukla geceleri uyanık kalırım, bu yüzden saate dikkat etmedim ama sizin için oldukça geç olmalı.” Kapının yanındaki küçük masada duran saat mumuna baktı.

“Oldukça geç olmuş. Sizi odanıza götürmesi için Hemşire Madeleine’i çağırayım mı?” Jamie, Valide Hildegarde’nin Couvent des Anges’de kalmam önerisini bir şartla kabul etmişti, geceleyin karanlık sokaklara çıkıp eve geri dönmeyecektim.

Başımı iki yana salladım. Yorgundum ve sırtım sandalyede oturmaktan ağrıyordu ama yatağa gitmek de istemiyordum. Müzikal mesajın gizemi uyumama izin vermeyecek kadar rahatsız ediciydi.

“O zaman, başarınızın şerefine biraz canlanalım.” Valide Hildegarde ayağa kalktı ve dışarıdaki odaya gitti. Daha sonra hizmetçi hemşirelerden biri elinde, üstünde sıcak süt ve küçük kremalı kekler olan bir tepsiyle geldi, arkasında da Bouton vardı. Hizmetçi hemşire küçük bir porselen tabağa bir tane kek koyup yere, onun önüne koydu, yanında bir kase de süt vardı.

Kendi sıcak sütümü içerken, Valide Hildegarde çalışma kaynağımızı alıp yazı masasının üstüne koydu ve yerine el yazısı müzik parçalarını yerleştirdi.

“Senin için çalacağım,” dedi. “Uyuman için zihninin dinlenmesine yardımcı olacak.”

Müzik hafif ve rahatlatıcıydı, şarkı melodisi soprano sesinden kalın sese geçiş yaparak karışık bir rahatlama sağlıyordu ama Bach’ın güçlü etkisi yoktu.

“Size mi ait?” diye sordum parçanın sonuna geldiğinde.

Bana doğru dönmeden başını iki yana salladı.

“Hayır. Bir arkadaşımın, Jean Philippe Rameau. İyi bir kuramcıdır ama büyük bir tutkuyla yazmaz.”

Sersemlemiş gibiydim, müzik hislerimi uyuşturmuştu. Hemşire Madeleine’nin kulağıma mırıldanmasıyla birden uyandım ve yine onun yardımıyla ayağa kalktım ve yatacağım odaya götürüldüm.

Arkama baktığımda, Valide Hildegarde’nin piyano çalarken örtüsünün altındaki güçlü omuzların eğildiğini gördüm, özel odasının ötesindeki dünyaya karşı ilgisizdi. Ayaklarının yanında Bouton vardı, burnunu pençelerinin üstüne koymuş, hiç kıpırdamadan yatıyordu.

“O zaman dedi,” Jamie, “Konuşmalarımızdan biraz daha ilerisine geçmişsiniz, belki.”

“Belki mi?” dedim. “Elli bin poundluk teklif kesin.” O zamanın şartlarıyla elli bin pound iyi bir dükün yıllık geliriydi.

Manastırdan geri getirdiğim el yazması notalara şüpheyle bakarak kaşlarını kaldırdı.

“Evet, öyle. Charles ya da James askeri birlikle İngiltere’ye giderse, bunun gibi bir teklif oldukça güvenilir olur. Eğer Charles İngiltere’deyse, onu diğer yerlerden İskoçya’ya götürecek etkili tanıdıklara sahip.” Düşünceli bir halde çenesini ovuşturuyordu. “Bu teklifte ilginç olan şey bizim gördüğümüz Stuartların – en azından birinin - yenilenme girişimi için aradığı desteğin kesin bir onayı olması.”

“Onlardan birinin mi? Yani James’in bu işin içinde olmadığını mı düşünüyorsun?” Şifrelenmiş mesaja daha bir ilgiyle baktım.

“Mesaj Charles’a geldi,” diye hatırlattı Jamie,,“ve bu İngiltere’den geliyor, Roma’dan değil. Fergus bunu İngiliz mühürlü bir paketin içinden, her zamanki elçiden aldı, papanın elçisi değildi. Ve James’in mektubunda gördüğüm her şey…” Kaşlarını çatarak başını salladı. Daha tıraş olmamıştı ve sabah ışığı kumral kirli sakalındaki bakır kıvılcımları iyice ortaya çıkarıyordu.

“Paket açıldı. Charles bu el yazılarını gördü. Üzerinde tarih yok bu yüzden bunun ona ne kadar süre önce geldiğini bilmiyorum. Ve tabii ki, Charles’ın babasına yolladığı mektuplar da elimizde değil. Ama James’in mektuplarının İngiltere’den gelen kesin destek sözünü bildirip besteci olma ihtimali olan birine yazdığının da garantisi yok.”

Ne demek istediğini anlıyor gibiydim.

“Ve Louis de La Tour Charles Kral olduğunda onun evliliğini feshedeceğini ve onun eşi olduğunu ilan edeceğini söyleyip duruyor. O halde sen, Charles’ın belki de onu etkilemek için kardinallik rütbesinden konuşmadığını mı düşünüyorsun?

“Belki değil,” dedi. Yatak odasındaki ibrikten leğene su döktü ve yüzünü yıkadı, tıraş için hazırlık yapıyordu.

“O zaman Charles’ın kendi başına oynaması mümkün mü?” diye sordum, bu ihtimal beni hem korkutmuş hem de meraklandırmıştı. “James yenilenme girişimini başlatmış gibi görünmek için onu yollatır, Stuartların potansiyel varlığıyla Louis’i etkilemeye devam etmek için ama…”

“Ama ya Charles numara yapmıyorsa?” diye Jamie lafımı kesti. “Evet, görünen bu. Orada bir havlu var mı, Sassenach?” Gözlerini kısmıştı, yüzünden sular damlıyordu. El yazılarını güvenle bir yere koyup havluyu buldum ve yatağının ayakucuna koydum.

Usturasını şöyle bir inceledi ve işine yarayacağına karar verdikten sonra sabunu yanaklarına sürerken makyaj masamdaki aynaya bakmak için eğildi.

“Neden benim koltukaltımdaki ve bacaklarımdaki tüyleri almak barbarca oluyor da senin yüzündekileri alman barbarca olmuyor?” diye sordum onu izlerken.

“Evet, olmuyor,” diye cevap verdi, aynada kendine kaşlarını çatarak bakıyordu. “Ama eğer yapmazsam zebani gibi kaşındırıyor.”

“Hiç sakal bıraktın mı?” diye sordum merakla.

“İsteyerek değil,”diye cevap verdi, tıraş olurken bir yandan da hafifçe gülümsüyordu. “Başa çıkamadığım zamanlar ara sıra bırakıyordum, İskoçya’da kanun kaçağı olarak yaşarken. Soğukta, sırf ustura bıçağıyla

tıraş olmak ve kaşınmak arasında bir seçim yapmak zorunda olduğumda kaşınmayı tercih ediyordum.”

Bir kahkaha patlattım.

“Sakallıyken neye benzediğini hayal edemiyorum. Seni sadece kirli sakallı gördüm.”

“Versay’a davet edildik, Sassenach, Kraliyet Hayvanat Bahçesini gezmek isteyip istemediğini soracaktım. Louis’in deniz kaptanlarından birinin ona Borneo’dan getirdiği dev bir yaratığı var, orangutan diyorlar. Hiç gördün mü?”

“Evet,” dedim, “Savaştan önce Londra’daki hayvanat bahçesinde görmüştüm.”

“O zaman sakallıyken neye benzediğimi de anlarsın,” dedi ve tıraşını bitirip yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana baktı. “Eğri büğrü ve güve yemiş gibi. Vikont Marigny’ye çok benziyor,” diye ekledi, “sadece kırmızı.”

İsim ona bir şey hatırlatmış gibi, konuşmanın asıl konusuna geri döndü, bir yandan da havluyla yüzündeki sabun kalıntılarını siliyordu.

“Yapmamız gereken şey, Sassenach,” diye söze başladı, “Paris’teki İngilizlere göz kulak olmak.” Yatağın üstündeki el yazılarını aldı ve düşünceli bir halde sayfaları hızla çevirmeye başladı. “Eğer birisi bu duruma gerçekten destek vermeye istekliyse, Charles’a bir elçi gönderebileceklerini düşünüyorum. Eğer ben elli bin poundu riske atıyorsam, paramın karşılığında ne elde edeceğimi görmek isterim, sen istemez misin?”

“Evet, isterim,” diye cevap verdim. “Ve sence, konu İngiliz-erkekleri olduğu zaman, yurtsever Majesteleri senden ya da Jared’dan konyak satın alır mı yoksa Bay Silas Hawkins’in işini himaye eder mi?”

“Bay Silas Hawkins, Kuzey İskoçya’da siyasi havanın nasıl olduğunu öğrenmeye meraklı olan mı?” Jamie bana hayranlıkla bakarak başını salladı. “Ve burada bir kez daha anlıyorum ki, ben seninle evlendim çünkü güzel bir yüzün ve de tatlı bir popon var. Ve tabii bir de aklın!” Bunun üzerine imalı bir şekilde kulağına üfleyince bana sırıttı.

“Bilmiyorum Sassenach ama gün bitmeden halledeceğim!”

16
Kükürdün Doğası

Prens Charles Bay Hawkins'den konyak satın almıştı. Bu gelişmenin ötesinde, geçen dört hafta çok az bir ilerleme kaydetmiştik. Diğer şeyler her zamanki gibiydi. Fransa'nın Louis'i Charles Stuart'ı görmezden gelmeye devam etmişti. Jamie şarap işine koşuşturmaya ve Prens Charles'ı ziyaret etmeye devam etmişti. Küçük Fergus mektupları çalmaya devam etmişti. Louise Prenses de Rohan kocasıyla birlikte halkın içine çıkıyordu. Ve ben sabahları mide bulantısıyla uyanıp öğleden sonraları Hôpital'de çalışmaya ve akşamları yemek masasında kibarca gülümsemeye devam etmiştim.

Zaferimize doğru atılan bir adım gibi görünen iki şey olmuştu. Hapisten sıkılan Charles akşamları onunla tavernaya gitmesi için Jamie'yi davet etmeye başlamıştı - böyle eğlentiler için çok yaşlı olan hocası Bay Sheridan'ın ihtiyar varlığı ve kısıtlaması olmadan.

"Tanrım, adam bir balık gibi içki içiyor!" demişti Jamie, ucuz şarabın koktuğu gezintilerinden birinden döndüğünde. Gömleğindeki büyük lekeyi şüpheyle inceliyordu.

"Yeni bir gömlek sipariş etmek zorundayım," demişti.

"Buna değer," demiştim. "Tabii içki içerken sana her şeyi anlatıyorsa. Nelerden bahsediyor?"

"Av ve kadınlardan," demişti Jamie kısa ve öz, ayrıntılara girmeyi reddederek. Ya Charles'ın aklı Louise de La Tour gibi politik konulara basmıyordu ya da hocası Bay Sheridan'ın yokluğunda bile tedbirli davranabiliyordu.

İkinci olan olaysa Ekonomi Bakanı Mösyö Duverney'nin satrançta Jamie'ye yenilmesiydi. Bir kez de değil, birkaç kez tekrarlanmıştı. Jamie'nin tahmin ettiği üzere, kaybetmenin etkisi Mösyö Duverney'yi kazanma hırsına daha çok itmişti ve sık sık Versay'e davet ediliyorduk. Ben dolaşıp dedikoduları topluyor ve dinlenme köşelerinden uzak duruyordum, Jamie ise satranç oynuyordu. Ben satrancı izlenecek bir spor olarak görmüyordum ama o etrafında hatrı sayılır bir hayran kitlesi toplamıştı.

Jamie ve küçük, düşük omuzlu tombul Ekonomi Bakanı satranç masasının başındaydılar, omuzlarının üstündeki mırıltılar ve bardakların tıkırdamalarına rağmen çevredeki hiçbir sesi duymayacak kadar oyuna odaklanmışlardı.

“Satranç kadar yorucu bir oyun neredeyse hiç görmedim,” diye mırıldanıyordu leydilerden biri. “Bir de eğlenceli diyorlar! Hizmetçimin siyah uşağın pirelerini ayıklamasını izlemek benim için daha eğlenceli. En azından bağrışıp kıkırdıyorlar.”

“Ben kızıl saçlı bayımın bağrışıp kıkırdadığını düşünemiyorum,” dedi arkadaşı, başını kaldırıp Mösyö Duverney’i izleyen Jamie’ye cazibeli bir şekilde gülümsüyordu. Bayanın arkadaşı bakışlarımı yakalamıştı.

Ona kibarca gülümsemiştim. Jamie bütün dikkatini oyuna verdiğinden dolayı tombul parmaklarını onun saçlarında gezdirebilirdi çünkü o bunu kesinlikle fark edemeyecek bir durumdaydı, oldukça dalgın görünüyordu.

Zihnini neyin meşgul ettiğini merak ediyordum. Bu oyun değildi. Mösyö Duverney ihtiyatlı bir pozisyonla kararlı bir oyun oynuyordu ama aynı gambiti uyguluyordu. Jamie’nin sağ elindeki iki parmağı uyluğuna doğru hareket etti ve ben ne düşünüyorsa düşünsün bunun oyun olmadığını biliyordum.

Dük de Neve yanımda duruyordu. Küçük siyah gözlerinin Jamie’nin parmaklarına baktığını görmüştüm, sonra gözlerini çekmişti. Bir an düşünceli bir halde durup bir tabloyu incelemiş ve sonra oyunu izlemeye devam etmişti.

Omuzlarımın yanından geçen uşak bana yılışık bir şekilde bakmış ve bana başka bir bardak şampanya ikram etmişti. İstemediğimi belirten bir el hareketiyle onu uzaklaştırmıştım. O gece yeterince içmiştim, başım hafiflemiş ve ayaklarım uçuyormuş gibi hissediyordum.

Oturmak için bir yere bakıp döndüğümde odanın karşısında Kont St. Germain’in bakışlarını yakalamıştım. Belki Jamie’nin baktığı şey de buydu. Kont ara sıra bana bakıyordu, dik dik bakıyor hatta gülümsüyordu. Bu onun normal tavrı değildi ve ona hiç yakışmıyordu. Bu durumu önemsemeden ona doğru bir reverans yapmış ve leydilerin oluşturduğu kalabalığa yönelip

sohbet etmeye başlamıştım ve sürekli sohbet konusunu İskoçya ve sürgün kralına çekmeye çalışıyordum.

Bir Stuart yenilenme beklentisi Fransa asilzadelerini ilgilendiriyormuş gibi görünmüyordu. Ara sıra Charles Stuart'tan bahsettiğim zaman, aldığım cevap genellikle göz devirmeler ve umursamaz omuz silkmelerden ibaret oluyordu. Kont Mar ve Parisli II. James yanlılarına rağmen, Louis inatla Charles'ı Saray'a kabul etmeyi ret ediyordu. Ve Kral'ın favorisi olmayan züğürt sürgüncü, zengin bankacılarla tanışmak için sosyeteye davet edilmiyordu.

"Kral, kuzeninin onun izni olmadan Fransa'ya gelmesinden hoşnut değil," demişti Kontes de Brabant konuyu açtığım zaman. "İngiltere'nin Protestan kalabileceğini söylediği duyuldu, kendini düşündüğüne göre," demişti gizlice, "eğer İngiltere Hanoverlı George ile cehennemde yanacaksa, bence böylesi daha iyi olur." Bunları sempatik bir dille söylemişti, kibar bir bayandı. "Üzgünüm," demişti. "Senin ve eşin için üzücü olabilir ama gerçekten…"

Bu hayal kırıklığına alışmalıyız diye düşünmüş ve biraz daha dedikodu öğrenmek için keşfe çıkmıştım. O akşam bir başarı elde etmiştim. II. James yanlılarının ne kadar can sıkıcı olduklarından bahsetmiştim.

"Beşinci kez kale vezire karşı," diye mırıldanıyordu gece geç saatte. Yatmak için hazırlanıyorduk. Bir kez daha sarayda misafir olarak kalmıştık. Bu seferki daha kazançlı olmuştu çünkü kuş tüyü yatak vardı ve pencere güney çiçek bahçesine bakıyordu.

"Kale demek?" diye mırıldanmıştım, yatağın içinde bedenimi esnetmekle uğraşırken. "Bu gece satrançla ilgili bir rüya mı göreceksin?"

Jamie başını sallamış ve öyle bir esnemişti ki gözlerinden yaş gelmişti.

"Evet, kesin. Umarım uykumda kaleyi şahın yanına koyarken, seni rahatsız etmem, Sassenach."

"Eğer istersen, uykunda amuda kalk," demiştim esneyerek. "Bu gece hiçbir şey beni rahatsız edemez."

Yanılmıştım.

Rüyamda bir bebek görmüştüm. Doğacak kadar büyümüştü ve tekmeliyordu. Gergin tenime masaj yaparak içerdeki kargaşayı sakinleştirmeye çalışıyordum. Ama kıvranma devam ediyordu ve sonradan bunun bir bebek olmadığını fark ediyordum. Karnımı acıdan kıvrandıran bir sinekti. İki büklüm olmuş, bir yılanla mücadele eder gibi dizlerimi yukarıya çekmiştim. Ellerim derimin altında sıçrayan, kıvranan canavarın başını arıyor, okşuyor ve yumrukluyordu. Tenim dokunulmayacak kadar sıcaktı ve bağırsaklarım bedenimin içinde bir yılan gibi dönüyordu.

"Claire! Uyan, hayatım! Ne oldu?" Çevremdekilerin sarsması ve seslenmesiyle nihayet uyanmıştım. Yataktaydım, omzumdaki Jamie'nin eliydi ve örtüler de üstümdeydi. Ama yılan hâlâ karnımı sıkmaya devam ediyordu ve yüksek sesle inliyordum, ses beni endişelendirdiği kadar Jamie'yi de endişelendiriyordu.

Çarşafları üstümden çekmiş, beni sırt üstü yatırıp dizlerimi aşağıya çekmeye çalışıyordu. İnatla top gibi kıvrılıyordum, karnımı tutuyor, beni hançerleyen keskin kıvranmanın acısını dindirmeye çalışıyordum.

Jamie yorganı yeniden üstüme çekmiş ve sandalyesinden kilt eteğini kapıp odadan aceleyle çıkmıştı.

İçimdeki kargaşanın dışında başka hiçbir şeyle pek ilgilenmiyordum. Kulaklarım çınlıyor, yüzümden soğuk terler boşalıyordu.

"Madam? Madam!"

Hizmetçinin odamıza geldiğini görecek kadar gözlerimi açmıştım. Jamie yarı çıplaktı ve hizmetçinin arkasında üzgün bir halde duruyordu. Gözlerimi kapamıştım ama bu onun hizmetçiyi omuzlarından tutuşunu görmeden önce değildi, kadını bukleleri çözülecek kadar sertçe sallamıştı.

"Bebeği mi kaybediyor?"

Muhtemelen öyleydi. Yatakta iki büklümdüm, sanki içimde barındırdığım yangını korumak istiyor gibiydim.

Odadaki sesler artıyordu, bunlar çoğunlukla kadın sesleriydi ve sayısız el beni dürtüyordu. Mırıltılar ortasında bir erkek sesi duymuştum ama Jamie değildi, Fransızca konuşan biriydi. Sesin yönlendirmesiyle bir yığın el bileklerimi, omuzlarımı tutmuş, yatakta beni düzleştirmeye çalışıyorlardı.

Bir el geceliğimin altından karnımı dürtüklüyordu. Gözlerimi açmıştım. Güçlükle nefes alıyordum. Mösyö Fléche ve Kraliyet Hekimi'ni görmüştüm, diz çökmüş, kaşlarını çatarak bana bakıyorlardı. Kral'ın iyiliğine tanıklık ederek kendimi onurlanmış hissetmem lazımdı ama pek bununla ilgilenecek halim yoktu. Acının durumu devamlı değişiyordu. Aşağı yukarı sürekli devam eden kasılmalar giderek kuvvetleniyordu.

"Düşük değil," demişti Mösyö Fléche odada dolanan Jamie'yi rahatlatmaya çalışarak. "Kanama yok." Leydilerden biri dehşetle Jamie'nin sırtındaki yaralara bakıyordu. Bir arkadaşının kolundan tutmuş, dikkat etmesini söylüyordu.

"Belki safra kesesinde bir iltihap oluşmuştur," diyordu Mösyö Fléche. "Ya da ani karaciğer üşütmesi."

"Aptal," demiştim dişlerimin arasından.

Mösyö Fléche altın çerçeveli kelebek gözlüğünün üstünden bana bakıyordu. Nemli alnıma elini koymuştu.

"Büyük ihtimalle karaciğer," demişti Jamie'ye dönüp. "Safranın inkıbaz pekliği kanda safra salgısının birikmesine neden olur bu da sancıya ve geçici bozukluğa yol açar," diye eklemişti ve ben bir ileri bir geri çırpınırken aşağı doğru daha sert bir baskı yapıyordu. "Bu kez kanama olacak. Plato, leğen!"

Bir elim serbest kalınca başıma baskı yapan ele vurmuştum.

"Uzak dur benden, seni lanet olası şarlatan! Jamie! Bana onunla dokunmalarına izin verme!" Mösyö Fléche'nin asistanı Plato neşter ve leğenle bana doğru yaklaşıyordu, leydiler arka tarafta durmuş korkuyla bana bakıp aralarında konuşuyorlardı.

Yüzünün rengi kaçmış olan Jamie çaresizce bir bana bir Mösyö Fléche'ye bakıyordu. Ani bir kararla, zavallı Plato'yu kolundan tutmuş ve doktoru da yataktan uzaklaştırmıştı. Onu kapıya sürüklemişti, neşter adeta havayı hançerliyordu. Hizmetçiler ve leydiler Jamie'den korkarak önünden çekilmişlerdi.

"Monsieur! Monsieur le chevalier!" diye bağırıyordu hekim. Geceliğinin kollarını kanat gibi çırpıyordu ve karşı odaya geçen Jamie'yi takip ederken

kolları korkuluk gibi sallanıyordu.

Sancı bir kez daha artmıştı, içerden ikinci bir sıkıştırma daha geliyordu ve ben bir kez daha nefes nefese kalmış, iki büklüm olmuştum. Bir süre sonra gözlerimi açtığımda leydilerden birinin telaşla yüzüme baktığını görmüştüm. Yüzünde olanları anlamış gibi bir ifade vardı ve hâlâ bana bakıyordu. Sonra arkadaşlarından birine bir şey fısıldamak için kulağına eğildi. Odada duyulamayacak kadar çok ses vardı ama ben onun dudaklarını okuyabiliyordum.

“Zehir,” demişti.

Sancı birden azalmaya başlayınca ben sonunda bunun ne olduğunu anlayabilmiştim. Düşük değildi. Karaciğer üşütmesinden kaynaklanan apandis enfeksiyonu da değildi. Tabii ki zehir de değildi. Bu kara müshildi.

“Sen,” dedim, kendini savunmak için çalışma masasının arkasına çökmüş, koruyucu kalkanı timsahının altında duran Usta Raymond’un üzerine tehditkâr bir şekilde ilerlerken. “Sen! Seni lanet olası kurbağa suratlı küçük solucan!”

“Ben mi, Madonna? Sana bir zarar mı verdim?”

“Otuz tuhaf insanın önünde şiddetli ishal olmamı sağlamakla kalmadın, çocuğumu düşüreceğimi sanmama sebep oldun ve eşimi korkuttun. Tabii ya, hiç zarar vermedin!”

“Ah, eşin de burada mı?” diye sordu Usta Raymond şaşkınlıkla.

“Evet,” dedim. Aslında Jamie’nin eczaneye gelip Usta Raymond’un bildiği şeyleri zorla söyletmesini önlemeyi başarmak oldukça zor olmuştu. Sonunda onu, ben iki tabiatlı bu adamla konuşurken arabada beklemesi için ikna edebilmiştim.

“Ama sen ölmedin, Madonna,” dedi küçük aktar. “Ölebilirdin de, biliyorsun.”

Akşamın stresi ve akabinde meydana gelen fiziksel halsizlikten dolayı bu gerçek pek aklıma gelmemişti.

“O zaman bu senin usta şakalarından biri, değil mi?” dedim, sesim biraz zayıf çıkmıştı. “Birisi gerçekten beni zehirlemek istedi ve ben sırf senin vicdanın yüzünden ölmedim, öyle mi?”

“Belki kurtulmanın tek sebebi benim vicdanım değildir, Madonna. Bunun bir şaka olması olası. Kara müshil satan diğer satıcıları hatırlamaya çalışıyorum. Ama geçen ay içinde bunu sadece iki kişiye sattım ve hiçbiri de bunu sormadı.”

“Anlıyorum.” Derin bir nefes aldım ve eldivenimle alnımdaki teri sildim. Demek beni zehirlemek isteyecek muhtemel iki kişi vardı. Sadece bunların kim olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

“Kim olduklarını söyler misin?” diye sordum hemen. “Gelecek sefer başkasından alabilirler. Senin gibi vicdanı olmayan birinden.”

Başını salladı ve geniş kurbağa ağzı düşünceli bir halde büküldü.

“Olabilir, Madonna. Müşterilere gelince, bu bilginin sana yardımcı olacağı konusunda şüpheliyim. Hizmetçiydiler. Açıkçası efendilerinin emriyle gelmiş olmalılar. Biri Vikontes de Rambeau’nunkiydi, diğer adamı bilmiyorum.”

Beni tehdit edecek tek kişi Kont St. Germain’di. İstediği zehri bulması için isimsiz bir hizmetçi tutup bardağıma ilacı damlatması için kiralamış olabilir miydi? Aklıma Versay’deki hareketi geldi ve bunun mümkün olacağını düşündüm. Şarap kadehlerinin bulunduğu tepsi hizmetçiler tarafından taşınıyordu. Kont kendi eliyle bana ikramda bulunamayacağından bir hizmetçiye rüşvet verip özel bardağı bana verdirmiş olabilirdi.

Raymond beni şüpheyle izliyordu. “Sana bir şey soracağım, Madonna, Vikontes’i kızdıracak bir şey yaptın mı? Çok kıskanç bir kadındır; rakibini ortadan kaldırmak için benden yardım istemesi ilk değil, her ne kadar kıskançlığı kısa süreli de olsa. Vikont’un gözleri fıldır fıldırdır, anlarsın ya. Her zaman düşüncelerini değiştirecek yeni bir rakibi vardır.”

“Rambeau mu?” dedim, ismi bir yüzle bağdaştırmaya çalışıyordum. Sonra aklımdaki sis kalkmaya başladı; zarif bir kıyafetle ortaya çıkan bir vücut, basit tombul bir yüz ve avcuna bolca toz serpiştiren bir adam.

“Rambeau!” diye bağırdım. “Şey, evet, o adamla tanıştım ama yaptığım şey ayak parmağımı ısırdığı zaman onu itip yüzüne yelpazemle vurmak olmuştu.”

“Bu durumda, La Vikontes için bu oldukça kışkırtıcı bir durum,” dedi Usta Raymond. “Eğer böyleyse, daha başka saldırılardan şans eseri kurtulduğuna inanıyorum.”

“Teşekkürler,” dedim sadece. “Ya Vikontes değilse?”

Küçük eczacı bir an tereddüt etti, gözleri arkamdaki baklava şeklindeki camdan gelen sabah ışığı yüzünden kısılmıştı. Sonra damıtıcının kaynadığı taş masaya döndü ve başıyla onu takip etmemi işaret etti.

“Benimle gel, Madonna. Bende senin için bir şey var.”

Şaşırmıştım, masanın altına girmiş ve sonra kaybolmuştu. Geri gelmediği için ben de eğilip masanın altına baktım. Kömür yatağı şöminede parlıyordu ama diğer tarafta bir yer daha vardı. Masanın altındaki duvarda gölgelerle gizlenmiş yer oldukça karanlıktı.

Biraz tereddütle eteğimi toplayıp onun peşinden masanın altına girdim.

Duvarın diğer tarafında, küçük olmasına rağmen eğilmeden yürünebilecek kadar bir oda vardı. Binaya dışarıdan bakınca içeride böyle bir yer olabileceği hiç belli olmuyordu.

Gizli odanın duvarları bal peteği raflarından yapılmıştı, her raf tozsuz ve tertemizdi ve her birinde bir hayvan kafatası vardı. Duvarın bu görüntüsü gerilememe yetti. Bütün boş gözler sanki bana yönelmişti ve çıplak dişleri adeta hoş geldin diyordu.

Raymond kemiklerin olduğu yere çömelmişti. Kollarını uzatmış duruyordu, çığlık atıp kendimi ona doğru atacakmışım gibi bana bakıyordu. Oysa ben kemikleri daha yakından incelemek için yanlarına doğru yürüdüm.

Her şey vardı. Yarasa, fare ve kır faresi gibi hayvanların küçük kafataslarının kemikleri şeffaftı ve küçük dişleri etçil yırtıcılıkla iğne ucu gibi delici görünüyordu.

Ayrı bir cazibeleri vardı; sade ve güzel. Sanki her objenin kendine ait bir kokusu var gibiydi. Sanki kemikler ilk doğdukları zamanki gibi etlerini ve kürklerini tutuyor gibiydi.

Uzandım ve kafatasına dokundum, kemik umduğum kadar soğuk değildi ama oldukça durgundu, sanki yok olan sıcaklığı daha yeni gitmiş gibiydi.

Saygıyla davranılmayan insan kalıntıları da vardı. İlk Hıristiyan şehitlerinin kafatasları yığınların içinde oldukça cılız görünüyordu. Uyluk kemikleri de kukla bir korkuluk gibi altta bir yığının içinde duruyordu.

“Bir ayı mı?” dedim, yavaşça konuşuyordum. Büyük bir kafatasındaki köpek dişi parçalamak için kıvrılmış gibi görünüyordu ama azı dişi oldukça düzdü.

“Evet, Madonna.” Benim korkmadığımı görünce Raymond rahatladı. Eli kafatasının kıvrımlarında dolanıyordu. “Dişleri gördün mü? Balık ya da et ye,” - küçük parmağı ile köpek dişine dokundu - “ama yemekleri öğüten azı dişi. Açlık pek çekmezler çünkü her şeyi yiyebiliyorlar.”

Bir yandan diğer tarafa döndüm, hayranlıkla hepsine dokunmaya çalışıyordum.

“Çok sevimliler,” dedim. Kısık sesle konuşuyor, sanki sesli konuşsak uyuyanları uyandıracakmışız gibi hissediyorduk.

“Evet.” Raymond da onlara dokunuyor, ön kemikleri okşayıp yanağın pullarla örtülü eğik kısmını parmağıyla takip ediyordu. “Hayvanların karakterleri hakkında bilgi veriyorlar, görüyorsun ya. Ne olduklarını rahatlıkla söyleyebilirsin.”

Küçük kafataslarının olduğu yere yöneldi, diğer taraftaki şiş yeri gösteriyordu.

“Burası kulak kanalı, ses bunun içine giriyor ve böylece kafatasının içinde yankılanıyor. Bu yüzden farenin keskin kulakları vardır, Madonna.”

“Timpan kemiği,” dedim başımı sallayarak. “Bunlar…” diye yukarıya doğru bir işaret yaptım. “Bunlar özel, değil mi?”

“Ah, evet, Madonna. Onlar kurt. Çok eski kurtlar.” Kafataslarından bir tanesini aldı, dikkatlice elinde tutuyordu. Burnu uzun, köpek dişleri genişti. Önden arkaya doğru kafatasının gerisine uzanıyordu, kaslı boynun neden o kadar kuvvetli olduğunu buradan anlayabilirdiniz.

Diğer kafatasları gibi sert beyaz bir kafatası değildi. Lekeliydi ve kahverengi çizgileri vardı.

“Bu hayvanlar artık yok, Madonna.”

“Yok mu? Yok oldular mı demek istiyorsun?” dedim büyülenmiş bir şekilde içlerinden bir tanesine dokunurken. “Sen bunları nereden buldun?”

“Topraktan değil, Madonna. Altından. Turba bataklığından geldi, derinliklere gömülüydü.”

Yakından bakınca bu kafataslarıyla karşı duvardaki beyaz kafatasları arasındaki farkı görebiliyordum. Bu hayvanlar normal kurtlardan daha büyüktü, çeneleri koşan bir geyiğinin bacağını koparabilirdi.

Bu dokunuşla ürperdim, yaklaşık altı ay önce soğuk alacakaranlıkta beni takip eden kurt sürüsünden bir tanesini Wentworth Hapishanesi’nin dışında öldürdüğümü hatırlamıştım.

“Kurtlarla ilgilenmiyorsun, değil mi Madonna?” diye sordu Raymond. “Ayılar ya da tilkiler seni sıkıntıya sokmamıştı. Bunlar avcıdırlar, et yiyicidirler.”

“Evet, ama beni yiyemezler,” dedim ve büyük kafatasını ona geri verdim. “Geyik arkadaşımıza daha çok sempati duyuyorum.” Yanından geçerken kafatasını okşadım.

“Sempati mi?” Yumuşak siyah gözler bana şüpheli bir şekilde bakıyordu. “Bir kemik için olağandışı bir his, Madonna.”

“Şey…evet,” dedim biraz utanmış bir halde, “ama bunlar kemik gibi durmuyorlar, bilirsin. Yani demek istediğim onlara bir şeyler anlatabilirsin, bunlara bakarak hayvanın neye benzediğini hissedebilirsin. Bunlar sadece cansız sıkıcı şeyler değil.”

Raymond’un dişsiz ağzı iyice yayılmıştı. Sanki kazara onun hoşuna gidecek bir şey söylemiş gibiydim ama o buna karşı bir şey söylemedi.

“Niye bunları saklıyorsun?” diye sordum hemen, birden bu hayvan kafataslarının eczanenin bir parçası olamayacağını fark etmiştim. Doldurulmuş timsah belki ama hepsi değil.

Omuz silkti.

“Şey, işimi yaparken onlar bir çeşit arkadaş oluyor.” Bir köşedeki karışık iş yığınını gösterdi. “Benimle birçok şey hakkında konuşabiliyorlarken, komşuların ilgisini çekecek kadar gürültü de yapmıyorlar. Buraya gel,” dedi ve konuyu hemen değiştirdi. “Bende senin ilgini çekecek bir şey var.”

Odanın sonuna doğru giden dolapların arasından merakla onu takip ediyordum.

Anladığım kadarıyla o doğa bilimci değildi, bilim adamı da değildi. Not tutmuyordu, karalama yapmıyordu, diğerlerinin sonuca varıp öğrendikleri gibi kayıtları da yoktu. Ama yine de içimde bana öğretmek istediği çok şey var gibi tuhaf bir hisse kapılmıştım.

Dolap sayısız tuhaf işaretlerle boyanmıştı, beşgen ve daire gibi görünen şeylerde kuyruklu, helezonik şekiller vardı; kabala sembolleri. Bir ya da iki tanesini hatırlamıştım, Lamb Amca’nın tarihi kayıtları arasında vardı.

“Kabalayla ilgileniyorsun sanırım?” diye sordum şaşkınlıkla sembollere bakarken. Bu esrarengiz olaylara ilgi duyan birçok Fransız edebiyatçı ve aristokrat olmasına rağmen burası mahremiyet altında tutuluyordu, sanırım bunun sebebi kilisenin azabından korkuluyor olmasıydı.

Raymond şaşkınlığıma gülmüştü. Küt kısa tırnaklı parmakları rastgele dolabın önündeki sembollere dokunuyordu.

“Şey, hayır, Madonna. Çoğu Kabalist fakir olmaya meyillidir, bu yüzden onlarla pek arkadaşlık etmem. Ama semboller insanlarda merak uyandırıyorlar. Belki de bu sembollerin kendi güçleri olduğunu söyleyen Kabalistler haklılar.”

Dolabın kapısını açınca haylaz bir çocuk gibi gülümsedi. Aslında bunun çift dolap olduğunu yeni anlamıştım. Meraklı biri sembolleri göz ardı edip

sadece kapıyı açarsa, eczanenin dolabındaki zararsız içerikleri görebilirdi. Ama eğer saklı bölümde uygun bir düzen varsa, içteki raflar da açılır ve arkadaki derin oyuğu ortaya çıkarırdı.

Oyukta bulunan küçük çekmecelerden bir tanesini çekti ve eline boşalttı. İçindekilere bakıyordu. Kristalize edilmiş büyük beyaz bir taşı alıp bana verdi.

“Senin için,” dedi. “Korunman için.”

“Ne bu? Sihirli mi?” diye sordum avcumda kristalle oynuyordum.

Raymond güldü. Elini masaya koydu ve elini küçük renkli taşların arasında gezdirdi.

“Sanırım böyle de diyebilirsin, Madonna.” Açık yeşil bir kristali diğerlerinden ayırdı.

“Kafataslarından ne eksik ne de fazla sihre sahipler. Büyüdükleri matrisin özünü tutuyorlar ve onları her tutan herhangi bir gücü burada bulabilirsin.” Küçük sarı bir taşı bana doğru itti.

“Kükürt. Diğer küçük taşlarla birlikte ez ve ona dokun sonra patlayacaktır. Barut. Bu sihir mi? Ya da kükürdün yapısı mı?”

“Sanırım bu kimle konuştuğuna bağlı,” dedim. Adamın yüzünde kocaman bir gülümseme oluşmuştu.

“Eğer kocandan ayrılmak istersen, Madonna,” dedi kıkırdayarak, “açlıktan ölmeyeceğime inanmalısın. Senin bir profesyonel olduğunu söylemiş miydim?”

“Kocam!” diye bağırdım. Dükkândan gelen boğuk gürültüyü fark ettim. Bir yumruk sesi duyuluyordu, büyük bir yumruk tezgâhın üstüne indi. Gümbürdeyen ses dayanacak gücünün olmadığını söylüyor gibiydi.

“Lanet olsun! Jamie’yi unuttum!”

“Eşin burada mı?” Raymond’un gözleri her zamankinden daha fazla büyümüştü. Bu kadar soluk tenli olduğunu bilmesem, korkudan iyice beyazladığını söylerdim.

“Onu dışarıda bırakmıştım,” diye açıklama yapıyordum gizli kapıya doğru ilerlerken. “Beklemekten yorulmuş olmalı.”

“Bekle, Madonna!” Raymond’un eli dirseğimi tutup beni durdurdu. Diğer elini de beyaz kristali tutan elimin üstüne koydu.

“Bu kristal, Madonna. Seni korumak için olduğunu söyledim.”

“Evet, evet,” dedim sabırsızca, yüksek sesle adımın söylendiğini duyuyordum. “Ne oldu ki?”

“Zehir için oldukça duyarlı, Madonna. Birkaç zararlı birleşimin varlığında renk değiştiriyor.”

Bu beni durdurmuştu, doğruldum ve ona dik dik baktım.

“Zehir mi?” dedim yavaşça. “O zaman…”

“Evet, Madonna. Tehlikede olabilirsin.” Raymond’un kurbağaya benzeyen yüzü çok çirkindi. “Kimden ne için olacağını kesinlikle bilmiyorum. Eğer bulursam sana söyleyeceğimden emin olabilirsin.” Şöminenin önünde gözleri parıldıyordu. Alevler dış duvarlarda ses çıkmasına sebep oluyordu. “Eşine de anlat, lütfen, Madonna.”

“Endişelenme,” dedim, alçak pervazın altından geçerken. “Jamie ısırmaz. Yani, sanmıyorum.”

“Bu onun dişleriyle ilgili değil, Madonna.” Şöminenin külleri arasında kafam eğik giderken arkamdan geliyordu.

Kamasını çıkarmaya hazırlanan Jamie tahta kaplamaya yeniden bir yumruk indirdi, Tezgâhın altından ortaya çıkınca bana bakakalmıştı.

“Oh, sonunda,” dedi. Başını bir yana eğmiş, elbisemin kenarındaki is ve külleri temizlememi izliyordu, sonra sert masanın altından Raymond’un çıkmasıyla kaşlarını çatması bir oldu.

“Ah, işte bizim küçük prensimiz. Bir açıklama yaptı mı, Sassenach ya da ben onu sıkıştırayım mı?” Gözlerini Raymond’dan alamıyordu, dükkânın dışındaki duvarı gösteriyor, onu dışarıya çağırıyordu.

“Hayır, hayır,” dedim, Raymond sığınağına yeniden gömülmüştü. “Bana her şeyi anlattı. Aslında yardımcı da oldu.”

Jamie biraz gönülsüzce kamasını yerine koyunca saklandığı yerden çıkarmak için Raymond’a elimi uzattım. Jamie’den çekiniyordu.

“Bu adam senin eşin mi, Sassenach?” diye sordu, sesinin tonu “hayır” dememi bekliyor gibiydi.

“Evet, tabii ki de,” diye cevap verdim. “Eşim, James Fraser, Broch Tuarach,” dedim, Jamie’yi göstererek. Jamie’ye birini nadiren takdim ediyordum. Sonra diğer tarafa döndüm. “Usta Raymond.”

“Anladım,” dedi Jamie. Reverans yaptı ve Jamie’nin belinin birkaç santim yukarısına gelen elini uzatmış olan Raymond’a elini uzattı. Raymond uzatılmış eli kısaca sıkıp hemen elini geri çekti ama titremesine engel olamamıştı. Şaşkınlıkla ona bakıyordum.

Jamie tek kaşını kaldırmış ona bakıyordu, sonra geriye yaslandı ve masanın kenarına yerleşti. Ellerini göğsünün üzerinde kavuşturdu.

“Tamam, o zaman,” dedi. “Ne olmuş?”

Çoğu açıklamayı yapmıştım, Raymond ara sıra onaylamak için tek heceli sözlerle katkıda bulunuyordu. Küçük eczacı bir an için sinsi aklından mahrum olmuş gibi görünüyordu, ateşin yanındaki sandalyeye oturdu. Beyaz kristalden ve buna ihtiyaç duyulduğunu atlattıktan sonra yeniden sırıttı, tekrar hayata dönmüş gibi görünüyordu.

“Bu doğru, bayım,” dedi Jamie’ye. “Aslında eşinizin ya da sizin tehlikede olacağınızı bilmiyorum, belki de ikiniz de tehlikedesiniz. Özel bir şey duymadım, sadece “Fraser” isminin, adının kutsal olarak anılmadığı bir yerde duydum.”

Jamie keskin bir gözle ona baktı. “Öyle mi? Peki siz öyle yerlere sık sık gider misiniz, Usta Raymond? Konuştuğunuz arkadaşlarınız da gelir mi?”

Raymond gülümsedi, yorgun görünüyordu. “Onlardan sadece iş rakibi olarak bahsedebilirim, bayım.”

Jamie homurdandı. “Hımm. Evet, ve bir şeyler yapmaya çalışan biri beklediğinden biraz daha fazla kısmetli olacak.”

“Yine de uyarınız için teşekkürler, Usta Raymond.” Eczacıya reverans yaptı ama elini sıkmadı. “Diğer bir yandan,” - tek kaşını kaldır bana bakıyordu - “eğer sizin oyununuzu affetmek için eşim kullanılırsa… Daha fazla şey söylemeyeceğim. Hayır, Gelecek sefer Vikontes dükkânına geldiğinde küçük deliğine girmeni tavsiye etmiyorum. Haydi gel, Sassenach.”

Tremoulins Caddesi’ne yaklaştığımızda Jamie sessizce arabanın camından bakıyordu.

“Adının kutsal olarak anılmadığı yer,” diye mırıldanıyordu. Araba Gamboge Caddesi’ne doğru döndü. “Bu neresi olabilir?”

Birden Raymond’un dolabındaki Kabalist sembollerini hatırladım ve kolumdaki tüyler diken diken oldu. Ayrıca, Marguerite’nin Kont St. Germain hakkındaki dedikoduları ve Madam de Ramage’nin uyarısı aklıma geldi. Jamie’ye onları ve Raymond’un dediklerini de anlattım.

“Boya ve vitrin dekorasyonu ile ilgili olmalı,” diye bitirdim.

Jamie başıyla onayladı. “Evet. Bu tarz şeyleri Saray’da biraz duymuştum. O zamanlar pek dikkat etmiyordum, aptalca buluyordum ama şimdi biraz daha önemsiyorum,” dedi ve gülmeye başlayarak beni yanına çekti. “Murtagh’ı Kont St. Germain’i takip etmesi için yollayacağım. Bu Kont’la oynaması için gerçek bir iblis olacak.”

17
Mülkiyet

Murtagh, Kont St. Germain’e gelen gidenleri ve evinde sayısız insanla birlikte yaptığı eğlenceyi izliyordu. Kont bir ziyaretçiye de özellikle dikkat çekmişti; öğleden sonra gelip bir saat kaldıktan sonra ayrılan Charles Stuart’a.

Tavernalara ve şehrin çok bilinmedik mekânlarına gitmek için Charles’ın Jamie’nin arkadaşlığına sıkça ihtiyacı olmaya başlamıştı ve ben de bunu her şeyden daha çok düşünmeye başlamıştım.

Bu gezmeler bazen gece yarısına kadar sürüyordu ve ben Jamie olmadan yatağa gitmeye alışmaya başlamıştım. Yanıma gelip yatağa girdiğinde uyanıyordum, bedeni gecenin sisinin içinde yürüyerek geldiği için soğuk, saçları ve teni de sigara dumanı ve likör kokusuyla dolmuş oluyordu.

“Bu kadın yüzünden o kadar perişan ki, İskoçya ve İngiltere tahtının varisi olduğunu hatırladığını bile sanmıyorum,” demişti Jamie, bu gezintilerinin birinden döndüğünde.

“Tanrım, çok üzgün olmalı,” demiştim iğneleyici bir şekilde.

“Umarım hep böyle kalır.”

Bir hafta sonra, şafağın soğuk gri ışıklarında uyandığımda yatağımın hâlâ boş, örtülerin de düz ve kırışmamış olduğunu gördüm.

“Lord Broch Tuarach çalışma odasında mı?” diye sordum ve üzerimde gecelikle merdivenin tırabzanlarından aşağıya eğilip baktım ve aşağı koridordan Magnus’un geçtiğini gördüm. Belki de Jamie beni rahatsız etmemek için çalışma odasındaki koltukta uyumuştur diye düşündüm.

“Hayır, leydim,” dedi Magnus. “Ben ön kapının kilidini açmak için geldim, kilit hiç açılmamış. Lordum dün gece eve gelmedi.”

Birden merdivenin tepesine otura kaldım. Telaşlı görünüyor olmalıydım çünkü yaşlı uşak merdivenlere koşup yanıma gelmişti.

“Madam,” dedi, endişeli bir halde bir elimi tutuyordu. “Madam, iyi misiniz?”

“İyi olacağım, bu önemli değil. Magnus, hemen Prens Charles’ın Montmartre’deki evine bir uşak yolla.”

“İlk önce, leydim. Yanınıza gelmesi için Marguerite’i yollayacağım.” Döndü ve merdivenleri aceleyle indi.

“Ve Murtagh!” diye bağırdım Magnus’un arkasından. “Eşimin yakınıdır. Getirin onu bana, lütfen!” Aklıma gelen ilk düşünce Jamie’nin Charles’ın Villası’nda kalmış olabileceğiydi, ikincisi ona bir şey olduğuydu; kazara ya da kasten.

“Nerede o?” Merdivenlerin başından Murtagh’ın cırtlak sesi geliyordu. Yeni uyandığı belli oluyordu. Yüzünde yattığı yere ait bir iz vardı ve pasaklı gömleğinde de bir parça saman kalmıştı.

“Nereden bileyim?” dedim. Murtagh sürekli herkesten şüphelenir gibi bakardı ve yeni kalkmasına rağmen her zaman olduğu gibi kaşları çatıktı. Yine de onun varlığı güven vericiydi. Eğer bir şey olduysa Murtagh’ın bununla başa çıkabileceğini biliyordum.

“Dün gece Prens Charles ile gitti ve gelmedi. Bildiğim tek şey bu.” Tırabzanlardan tutarak ayağa kalktım ve ipek geceliğimi düzelttim. Ateş yanıyordu ama henüz evi ısıtacak kadar zaman geçmemişti, hâlâ titriyordum.

Murtagh yüzünü ovuştururken ne olmuş olabileceğini düşünüyordu.

“Hımm. Montmartre’ye giden oldu mu?”

“Evet.”

“Ve onlar sadece tek bir kelime öğrenmiş halde gelseler dahi bekleyeceğim. Jamie oradaysa ve iyiyse bu bana yeter. Eğer değilse, Majesteleri’ne ne zaman eşlik ettiğini ve nerede olduğunu bileceklerdir.”

“Ya ikisi de yoksa? Ya Prens de gelmediyse?” diye sordum. Eğer Paris’te II. James yanlıları varsa, Stuartların yenilenmesini istemeyen gruplar da olabilirdi. Suikastçı Charles Stuart, potansiyel İskoçya Ayaklanması’nın

başarısızlığına inanmazsa böyle bir girişim için James'in şevkini kırabilirdi. Telaşla bunları düşünmeye başlamıştım.

Jamie'nin anlattığı hikâyeyi daha dün gibi hatırlıyordum. Ya Fergus ile tanıştıkları gün canına kast etselerdi. Sokakta adam öldürmek gayet alışıldık bir durumdu ve Paris'in gece karanlığında avlanan bir sürü silahlı haydut vardı.

"Giyinsen iyi olur, canım," dedi Murtagh. "Buradan tüylerinin diken diken olduğunu görebiliyorum."

"Ah! Evet, sanırım." Kollarıma baktım; aklıma üşüşen düşüncelerle kendime sarılmıştım ama fazla bir etkisi olmamıştı. Dişlerim birbirine çarpıyordu.

"Madam! Üşüteceksiniz!" Marguerite topallayarak merdivenlere geldi ve beni odama götürmesine izin verdim. Alt kattaki Murtagh'a bakmak için arkamı döndüğümde, dikkatle hançerini incelediğini gördüm.

"Yatağa yatmalısınız, Madam!" diye azarlıyordu Marguerite beni. "Soğuk almanız çocuk için de iyi değil. Ben hemen yatak ısıtıcısını getireyim. Sabahlığınız nerede? Hemen bunu giyin, evet, böyle daha iyi…" Ağır yün sabahlığı geceliğimin üstüne giydiğimde hâlâ titriyordum ama yine de pencereye gidip panjurları açtığımda Marguerite'nin bana söylenmesini duymazdan geldim.

Yeni doğan güneşin Tremoulins Caddesi boyunca dizilen taş evlere yansıyan ışınları sayesinde dışarısı aydınlanmaya başlamıştı. Daha erken olmasına rağmen sokak çoktan canlanmıştı. Hizmetçiler ve uşaklar merdivenleri fırçalıyor ya da sarı pirinçten yapılan kapı girişlerini parlatıyorlardı. Seyyar satıcılar el arabalarında meyve, sebze ve taze deniz ürünleri satıyordu. Kömür yüklü at arabası sokaktan yavaşça geçiyordu, halinden uzun zamandır bu işi yaptığı anlaşılan yaşlı bir at arabayı çekiyordu. Ama Jamie'den hiçbir iz yoktu.

Sonunda Marguerite beni yatağa girmeye ikna etti ama uyuyamadım. Aşağıdan gelen her sese kulak veriyordum, kaldırımdaki ayak sesinin aşağıdaki koridorda devam edip Jamie'nin sesiyle birlikte yankılanmasını umut ediyordum. Gözümün önüne Kont St. Germain'in yüzü gidip geliyordu. Charles Stuart ile bazı bağlantıları olmuştu. Büyük olasılıkla

önceden Jamie'nin hayatına…ve benimkine kast etme planının arkasında o vardı. Kötü bir cemiyeti olduğu biliniyordu. Hem Charles'ı hem de Jamie'yi ortadan kaldırmak için bir plan düzenleme ihtimali var mıydı? Amacının siyasi ya da şahsi olması bu durumda pek bir şey fark etmiyordu.

Ve sonunda aşağıdan beklediğim ses geldi. Jamie'nin boğazı kesik bir şekilde bir olukta yatıyor olduğu düşüncesine kendimi öyle kaptırmıştım ki yatak odasının kapısı açılana kadar onun evde olduğunu fark etmemiştim bile.

"Jamie!" dedim sevinçle ve hemen yataktan fırladım.

Bana gülümsedi ve sonra da ağzını kapatmak için hiçbir çaba göstermeden esnedi. Bu mesafeden boğazını rahatlıkla görebiliyordum, kesilmediğini görünce içim rahatlamıştı. Ama kıyafetleri oldukça kötü görünüyordu. Benim yanıma uzandı ve iyice gerildi. Sonra da homurdanarak yatağa iyice yerleşti.

"Ne oldu sana?" diye söze başladım.

Kan çanağı gözlerinden bir tanesini açtı.

"Banyo yapmam lazım," dedi ve yeniden gözünü kapadı.

Ona yaslandım ve kıyafetlerini kokladım. Burnum kapalı ortamdaki sigara ve nemli saç kokusunu hemen almıştı. Gömleğindeki koku, bira, şarap, viski ve konyak gibi içkilerin kokusuyla karışmıştı. Ve bu karışıma ucuz kolonya kokusu da dahildi, oldukça keskin bir koku.

"Evet yapsan iyi olur," dedim. Yataktan zar zor çıkıp koridora gittim ve Marguerite'ye seslenip su getirmesini söyledim. Kardeş Ambrose'nın hediyelerinden bir tanesi de birkaç kalıp gülyağı sabunuydu ve tabii ki onları da getirmesini söyledim.

Hizmetçi büyük bakır banyo küvetini getirirken ben bütün dikkatimi yatakta yatan deve vermiştim.

Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarttıktan sonra eteğinin düğmelerini çözdüm. Elleri doğal olarak kasıklarına gitti ama benim gözlerim başka yere odaklanmıştı.

“Sana ne oldu?” diye sordum yeniden.

Uyluklarında birkaç uzun tırmık izi vardı, bu hiddetli kırmızı şeritler açık tenine doğru gidiyordu. Ve bir bacağının üst kısmında içe doğru bir ısırık izi vardı diş izleri açıkça görünüyordu.

Sıcak suyu boşaltan hizmetçi meraklı bir gözle buna şahit olunca bu hoşnutsuz duruma yorum yapmak istercesine düşüncesini belirtti.

“Un petit chien?” diye sordu. “Küçük bir köpek mi? Yoksa başka bir şey mi?”

“Dışarı,” dedim Fransızca, sesimde bir evin hanımı tonlaması vardı. Hizmetçi teneke kutuları alıp odadan çıkarken surat astığı belli oluyordu. Jamie’ye döndüm, tek gözü açıktı, bana kısa bir bakış attı ve sonra hemen kapadı.

“Evet?” dedim.

Cevap vermek yerine titredi. Bir müddet sonra, oturdu ve ellerini yüzüne götürdü. “Senin gibi kibar yetişmiş genç bir kızın altmış dokuzun öteki anlamını bildiğini sanmıyorum.”

“Bu ifadeyi duymuştum,” dedim ve kollarımı göğsümde kavuşturup şüpheyle ona bakmaya başladım. “Bu özel ve ilginç numaralarla nerede karşılaştığını sorabilir miyim?”

“Dün gece tanışmak zorunda kaldığım bir bayan bana – biraz zorla - bu tutkulu aktiviteyi önerdi.”

“O bayanın uyluğunu ısırması da şans eseri miydi?”

“Hımm, hayır. Aslında değildi. O bayan alt numaralarla ilgileniyordu. Sanırım altıyı yerleştirmek istiyordu ve dokuz da sarkıyordu.”

“Jamie,” dedim artık dayanamayarak. “Bütün gece neredeydin?”

Leğenden bir avuç dolusu su alıp yüzüne çarptı, göğsündeki kırmızı tüylerin arasından küçük bir derecik aşağıya süzülüyordu.

“Hımm,” dedi. Kalın kaşlarından damlalar akıyordu. “Şey, bir düşüneyim. İlk başta tavernada yemekteydik. Glengarry ve Millefleurs ile orada

karşılaştık.” Mösyö Millefleurs Parisli bir bankacıydı, Glengarry genç II. James yanlılarındandı, MacDonell ailesinin birinci basamağıydı. Paris’e ziyaret için gelmişti ve Jamie’nin son zamanlarda ısrar edip durması sonucu Charles ile arkadaş olmuşlardı. “Ve yemekten sonra, iskambil oyunu için Castellotti Dükü’ne gittik.”

“Ve sonra?” diye sordum.

“Açıkçası orası da bir tavernadaydı ama burası kendine özgü bir kuruluş, ilginç görünümlü ve ilginç hünerleri olan bayanlar vardı.”

“Hüner demek?” dedim ve bacağındaki ize bir bakış attım.

“Tanrım, halkın içinde yapıyorlar,” dedi ve o anı hatırlamış gibi ürperdi. “Onlardan iki tanesi masadaydı. Koyun eti, haşlanmış patates ve ayva jölesinin tam ortasındaydılar.”

“Mon dieu,” dedi yeni gelen hizmetçi suyu getirirken.

“Sessiz ol,” dedim kaşlarımı çatarak. Sonra dikkatimi yeniden kocama verdim. “Evet, sonra?”

Jamie daha fazla ayrıntıya girmeden onun yeni suyu boşaltıp odadan çıkmasını bekledi.

“Ve sonra Castellotti kızıl saçlı şişmanı ve küçük sarışını bir köşeye götürdü ve…”

“Peki bunlar olurken sen ne yapıyordun?” diyerek hikâyesini böldüm.

“İzliyordum,” dedi şaşırarak. “Çok hoş görünmüyordu ama bu şartlar altında fazla bir seçenek yoktu.”

O konuşurken ben de kürk torbasını yokluyordum. Küçük bir cüzdanla birlikte koyun postuyla süslenmiş metal bir yüzük buldum. Şüpheyle parmağıma taktım. Normal bir yüzükten oldukça genişti ve parmağımda çubuğa takılan bir halka gibi durmuştu.

“Bu kimin?” diye sordum. “Dük di Castellotti’nin koyun postuna benziyor ama her kiminse parmakları sucuk gibi olan birine ait olduğu kesin.”

Jamie'nin baştan aşağıya kızardığını gördüm.

"Şey," dedi, bir dizindeki kuru çamur lekesine bakarken, "o… bir erkeğin değil."

"O zaman ne..." Yuvarlak nesneye yeni bir ilgiyle yeniden baktım. "Tanrım. Bunları daha önceden duymuştum…"

"Duymuş muydun?" dedi Jamie, şok olmuş gibiydi.

"Ama daha önceden hiç görmemiştim. Sana da oluyor mu?"

Biraz daha su getirmiş olan Marguerite, "Ne vous en faîtes pas, Monsieur. J'en ai déja vu un. Endişelenmeyin, mösyö, bu benim de başıma gelmişti," dedi.

Bir bana bir hizmetçiye bakarak iyice yorganın altına girdi. "Bütün geceyi ahlakımı koruyarak geçirmek oldukça yorucuydu."

"Ahlakını koruyarak demek?" Sürekli yüzükle oynuyordum. "Hediye mi yoksa birisinden ödünç mü aldın?" diye sordum.

"Bir hediye. Ama böyle yapma, Sassenach," dedi. "Aklıma getiriyorsun."

"Evet," dedim ona gözlerimi dikerek. "Aklına gelenler…"

"Böyle şeyler yapacağımı sanmıyorsun, değil mi? Ben evli bir adamım!"

"Mösyö Millefleurs evli değil mi?"

"Evli olmakla kalmıyor, iki de metresi var," dedi Jamie. "Ama o Fransız."

"Dük di Castellotti Fransız değil, İtalyan."

"Ama o dük. Bu farklı bir durum."

"Ah, farklı, öyle mi? Düşesin de böyle düşünüp düşünmediğini merak ediyorum."

"Düşes'in de çok farklı olduğunu sanmıyorum. Banyo hazır değil mi hâlâ?"

Battaniyeyi beline doladı. Yataktan buhar çıkan küvete gitti ve içine girdi. Battaniyeyi atıp hemen içine oturmaya yeltendi ama bunu tahmin ettiği

kadar hızlı yapamamıştı.

“Enorme!” dedi hizmetçi ve haç çıkardı.

“C’est tout,” dedim biraz da öfkeyle. “Merci bien.” Gözlerini kaçıran hizmetçi utançla hemen odadan sıvıştı.

Hizmetçinin arkasından kapı kapandığında, Jamie küvette sırtını arkaya yasladı. Suyun keyfini çıkartıyor gibi görünüyordu. Buhar çıkan suya iyice gömüldükçe ve sıcaklıktan derisi iyice kızardıkça kirli sakallı yüzünde keyif aldığını belli eden bir ifade oluşuyordu. Gözleri kapalıydı ve nemin oluşturduğu buğu alnında, yanaklarında ve göz çukurlarında parıldıyordu.

“Sabun?”

“Evet, var.” Bir kalıp sabun alıp ona verdim ve sonra da küvetin yanındaki sandalyeye oturdum. Lifi ve sünger taşını alıp ayak tabanlarını ve dirseklerini ovalamasını izliyordum.

“Jamie,” dedim sonunda.

“Evet?”

“İşine karışmak istemiyorum,” diye başladım, “ve biraz ileriye gitme konusunda senle anlaştık ama … gerçekten bunu…”

“Bunu ne, Sassenach?” Yıkanmayı bıraktı ve bana baktı.

“Bunu… bunu…” Onun kadar benim yüzüm de kızarmıştı ama sebebi sıcak su değildi.

Büyük bir el sudan çıktı ve kolumu tuttu. Islak sıcaklık elbisemin kumaşından içeriye doğru girerek tenimi yakıyordu.

“Sassenach,” dedi, “Ne yaptığımı sanıyorsun?”

“Eee, şey,” dedim, gözlerimi uyluğundan çekmeye çalışarak.

“Bana olan inancın zayıf!” dedi üzüntüyle.

Geri çekildim.

“Evet,” dedim, “kocan ısırık, tırnak izleri ve parfüm kokularıyla eve gelirse ve bir de geceyi müstehcen bir evde geçirdiğini kabul eder ve…”

“Ve sana geceyi sadece izleyerek geçirdiğini, bir şey yapmadığını söylerse?”

“Bacağındaki bu izleri sadece izleyerek yaptırmış olamazsın!” diye bağırdım birden. Kendimi kıskanç bir kocakarı gibi hissettim ama bunu umursamadım. Böyle bir durumu soğukkanlılıkla karşılayacağıma dair yemin ediyordum, kendi kendime Jamie’ye tüm kalbimle inanmam gerekiyor diyordum - yumurta kırmadan omlet yapılmasa bile. Bir şeyler olmuş olsa bile…

Soğumaya başlayan serin havayı hissedebiliyordum. Sakin olmaya çalışıyordum.

Sesimin tonunu anlamayı beceremeyen Jamie gözlerini kısmış bana bakıyordu.

Derin bir nefes aldı ama her ne söylemek istediyse vazgeçip nefesini geri verdi.

“Evet,” dedi sakince. Avcunda tuttuğu sabun artık top gibi olmuştu.

“Saçımı yıkamam için bana yardım edecek misin? Majesteleri eve gelirken arabada üstüme kustu.”

Bir an tereddüt ettim ama sonunda uzattığı zeytin dalını kabul ettim.

Sabunlu saçının altındaki kafatasının kıvrımlarını ve iyice iyileşen kırbaç izlerini hissedebiliyordum. Başparmaklarımı boyun kaslarına götürdüm, Jamie ellerimin altında rahatlıyordu.

Sabun köpükleri, ıslak omuzlarından aşağıya kayıyor ve ellerim de onları takip ediyordu. O kadar kaygandı ki parmaklarım adeta teninde yüzüyordu.

Bedeninin güzelliğine ve zarafetine yeniden vurulmuştum. Omuzları küveti bir yandan diğer yana kaplıyordu. Hizmetime yardımcı olmak için yavaşça öne eğilince sırtındaki izleri gördüm. Jack Randall’ın yılbaşı hediyesinin kalın kırmızı kırbaç izleri daha önceki kamçılamanın beyaz çizgilerinin üstünde duruyordu.

İzlere yavaşça dokundum ve kalbimin sıkıştığını hissettim. Bu yaraları daha tazeyken görmüştüm. Jamie, işkence ve kötü muamele yüzünden çıldırmanın eşiğinden dönmüştü. Ama ben onu iyileştirmiştim ve o da iyileşip bana geri dönmek için bütün kalbiyle savaşmıştı. Bu şefkatle saçlarının diplerini yıkadım ve ensesini öpmek için eğildim.

Sonra birden doğruldum. Ani hareketimi fark edince hemen bana döndü.

“Ne oluyor, Sassenach?” diye sordu, sesi uykulu geliyordu.

“Yok bir şey,” dedim, boynunun yanındaki koyu kırmızı lekeye bakarak. “Yok, yok bir şey,” dedim yeniden ve ibriğe uzandım. Pencerenin yanında duruyordu ve dokunulmayacak kadar soğuktu. Jamie’nin arkasına geçtim ve suyu kafasından aşağı dökmeye başladım.

Banyodan sıçrayabilecek suya karşı geceliğimin eteklerini topladım. Soğuktan titriyordu ama söyleyecek tek bir kelime bulamayacak kadar şok olduğunu görebiliyordum.

“Sadece izledin, öyle mi?” dedim soğuk bir şekilde. “Eğlendiğini sanmıyorum, eğlendin mi zavallı şey?”

Kendini küvetin gerisine öyle bir attı ki suyun etrafa saçılıp taş zemini ıslatmasına sebep oldu. Sonra bana bakmak için döndü.

“Ne dememi istiyorsun?” dedi. “Onlarla azmak istediği mi? Evet istedim! Bunu yapmamak hayalarımın ağrımasına sebep oldu. Ve bu fahişelerin birine dokunmanın düşüncesi bile beni inanılmaz bir şekilde rahatsız etti.”

Islak saçlarını gözlerinin önünden çekmiş bana bakıyordu.

“Bilmek istediğin bu muydu? Şimdi mutlu musun?”

“Hayır, değilim,” dedim. Yüzüme ateş basmıştı, yanaklarımı camın soğukluğuna dayadım.

“Kalbindeki şehvetle bir kadına bakan zaten onunla zina yapmaya göz yummuş demektir. Aklından geçen bu mu?”

“Böyle mi anladın?”

“Hayır,” dedi. “Yapmadım. Peki bir fahişeyle yatsaydım ne yapardın, Sassenach? Sürekli yüzüme mi vururdun? Beni odandan mı kovardın? Yatağımdan uzak mı dururdun?”

Döndüm ve ona baktım.

“Seni öldürürdüm,” dedim dişlerimin arasından.

Kaşlarını kaldırdı ve ağzı hayretle açıldı.

“Beni öldürürdün? Tanrım, eğer seni başka bir adamla yakalasaydım, ben onu öldürürdüm.” Sustu ve hafifçe gülümsedi.

“Bak,” dedi, “Bu hoşuma gitmezdi ama yine de onu öldürürdüm.”

“Erkekler, hepiniz aynısınız,” dedim. “Her zaman o ince noktayı kaçırıyorsunuz.”

“Ben mi? Bana inanmıyorsun. Son birkaç saattir kimseyle yatmadığımı kanıtlamamı mı istiyorsun, Sassenach?” Ayağa kalktı, uzun bacaklarından aşağıya sular süzülüyordu. Camdan gelen ışık vücudundaki kırmızımsı altın rengi tüylerini ve bedeninden yükselen buharı aydınlatıyordu.

“Bu senin düşündüğün şey.”

Yüzü kızardı ve gayri ihtiyari yumruklarını sıktı.

“Senin için bir sorun yok mu?” dedi. “Tanrım, tüm gecemi iğrenç kıvranmalar ortasında insanlıktan çıkan arkadaşlarım tarafından işkence görerek geçiriyorum. Sonra eve geliyorum ve namussuzlukla suçlanarak işkence görüyorum!”

Yatağın yanına, yere atılmış kıyafetlere vahşice bakıp hemen onları aldı.

“Burada işte!” dedi ve kayışı aldı. “Burada! Eğer şehvet zinaysa ve sen beni zina için öldüreceksen hadi elinden geleni ardına koyma, yapamaz mısın?” Koyu çelikten yapılmış hançerini alıp bana uzattı. Omuzları titriyor, saldırgan gözlerle bana bakıyordu.

“Hadi durma, devam et,” diye ısrar etti. “Yemin edip inkâr edeceğimi sanmıyorsundur umarım? Tabii bir eş olarak bu kadar onuruna düşkünsen…”

Bu gerçek bir günahtı. Ellerim, hançeri alıp onun kaburgalarına saplama özlemiyle titriyordu. Böyle bir tavır takınmasına rağmen onu bıçaklamama izin vermeyeceğini, denememi durduracağını biliyordum. Kendimi gülünç hissediyordum. Ona arkamı döndüm.

Bir müddet sonra, hançerin döşeme tahtasına çakılma sesini duydum. Hareket etmeden öylece duruyor, avlunun gerisindeki camdan dışarıya bakıyordum. Arkamdan hışırtıların geldiğini duyuyor ve camdan zayıf yansımaları görüyordum. Kahverengi saçların nur çemberi içindeki lekelenmiş yüzü cama yansıyordu. Jamie'nin çıplak bedeni su altında görünen birisiymiş gibi camda hareket ediyor, havlu arıyordu.

"Havlu ibriğin durduğu rafın en altında," dedim ona dönüp.

"Teşekkürler," dedi ve kirli gömleğini bırakıp havluyu aldı, bana bakmıyordu.

Yüzünü sildi. Bazı kararlar almış gibi görünüyordu. Havluyu aşağıya indirdi ve bana baktı. Yüzünde bir üstünlük ifadesi var gibiydi. Ona sanki hâlâ camın yansımasından bakıyormuşum gibi hissettim. İkimizde de zafer kazanmış bir his vardı.

"Özür dilerim," dedik bir ağızdan ve gülmeye başladık.

Tenindeki ıslaklık ince ipeğimden içeriye sızıyordu ama bu umrumda değildi.

Birkaç dakika sonra kulağıma bir şeyler fısıldıyordu.

"Ne?"

"Çok yakın," diye tekrarladı biraz geriye çekilerek. "Çok yakın, Sassenach ve bu beni korkutuyor."

Yerde unutulan hançere baktım.

"Korkutuyor mu? Hayatımda daha önce korkmayan birini hiç görmedim. Seni Tanrı'nın cezası, yapamayacağımı biliyordun."

"Ah, evet," diye sırıttı. "Ne kadar istesen de beni öldüreceğini sanmıyordum." Birden ciddileşti. "Hayır, bu…şey, şu kadınlar. Onlara hissettiğim şey. Ben onları istemedim, gerçekten…"

“Evet, biliyorum,” dedim ve ona yakınlaşmaya çalıştım ama o arkama geçti, endişeli görünüyordu.

“Ama bu… bu şehvet, sanırım senin dediğin bu şeyi bazen sana karşı hissediyorum ve şey… bu bana doğru gelmiyor.”

Döndü ve saçlarını havluyla kurulamaya başladı, sesi boğuk geliyordu.

“Bu bir kadınla yatmanın basit bir yolu diye düşünüyorum,” dedi yavaşça. “Ama yine de… yüzümü ayaklarına koyup sana tapmak istiyorum,” - havluyu bıraktı ve beni omuzlarımdan tuttu - “ve önümde diz çöküp ellerimin saçlarının arasında dolaşmasını, ağzının benim hizmetimde olmasını istiyorum… ve ben iki şeyin aynı anda olmasını istiyorum, Sassenach.” Elleri saçlarımın arasında dolanıyor ve yüzümü sertçe tutuyordu.

“Kendimi hiç anlamıyorum, Sassenach! Ya da belki anlıyorum.” Beni bıraktı ve arkasını döndü. Yüzü çoktan kurumuştu ama düşen havluyu aldı ve çenesini tekrar sildi. Kirli sakalları ince havluda hışırtılı bir ses çıkarıyordu. Hâlâ fısıltıyla konuşuyordu ama birkaç adım uzaklıktan duyulabiliyordu.

“Böyle şeyler - yani onları bilmek - Wentworth’dan çok daha sonra oldu.” Wenthworth. Hayatımı kurtarmak için ruhunu verip bir türlü onaramadığı lanet olası işkence izlerine sahip olduğu, benim için acı çektiği yer.

“Önceleri Jack Randall’ın benim ruhumdan bir parça götürdüğünü sanıyordum ama sonra bunun çok daha kötü bir şey olduğunu anladım. Hepsi benim içimdeydi, başından beri… Sadece bunu bana gösteren o oldu ve benim de öğrenmemi sağladı. Affedemediğim bu. İşte bu yüzden umarım kendi ruhu da çürür!”

Havluyu aşağıya indirdi ve bana baktı, yüzü yorgun görünse de gözleri ısrarla parlıyordu.

“Claire. Ellerimin altında boynunun küçük kemiklerini hissetmek, göğüslerinin ve kollarının narin tenini hissetmek… Tanrım, sen benim bağrıma bastığım, tüm kalbimle sevdiğim karımsın ve ben seni, narin dudaklarını yaralayana kadar öpmek ve tenimde parmak izlerimi görmek istiyorum.”

Havluyu yere attı. Ellerini kaldırdı ve nasıl titrediklerine baktı, sonra da sanki dua edecekmiş gibi başına doğru götürdü.

“Seni bir kedi yavrusu gibi gömleğimin içinde tutmak istiyorum, mo duinne ama bacaklarını iki yana açıp azgın bir boğa gibi arasından da geçmek istiyorum.” Parmakları saçlarımı sıkı sıkı tutuyordu. “Kendimi anlayamıyorum!”

Başımı geriye çevirip kendimi serbest bıraktım ve biraz geri çekildim. Bu kısa ayrılık bile beynime kan sıçramasına ve soğuk terler dökmeme neden oldu.

“Benim için farklı olduğunu mu sanıyorsun? Aynı şeyleri hissetmediğimi mi düşünüyorsun?” diye konuşmaya başladım. “Kanının tadını alana kadar seni sertçe ısırmayı ya da seni bağırtana kadar tırnaklamak istemediğimi mi düşünüyorsun?”

Ona dokunmak için yavaşça yakınlaştım. Göğsü nemli ve sıcaktı. Ona, sadece işaret parmağımın tırnağıyla dokunuyordum, sadece göğsünün altına. Hafifçe ve yavaşça dokunuyordum, tırnağımı bir aşağıya bir yukarıya götürüyor, daireler çiziyordum.

Tırnak daha sert batmaya başladı, aşağıya doğru kayıyor, kayarken de göğsünde hafif kızarık bir çizgi bırakıyordu. Bunları yaparken titriyordum ama durmak da istemiyordum.

“Bazen vahşi bir ata biner gibi seni sürmek istiyor ve sonra da sakinleştirmek istiyorum, bunu biliyor muydun? Bunu yapabilirim, biliyorsun yapabilirim. Seni sınıra kadar getirip sonra seni nefes nefese kalana kadar sevebilirim. Sen yorulana kadar bunu yapabilirim ve bazen bunu istiyorum, Jamie, bunu yaparım! Ama daha çok” - sesim birden kesildi ve nefesimi güçlükle toparlayıp devam ettim - “ben… başını göğsüme dayayıp bir çocukmuşsun gibi seni kucaklamayı ve orada öylece uyumanı istiyorum.”

Gözlerim öylesine yaşla dolmuştu ki yüzünü zar zor görebiliyordum. Onun da benim gibi ağladığını göremiyordum. Kolları beni sarıyor ve sıcaklığı muson yağmurları gibi beni içine çekiyordu.

“Claire, sen beni öldüreceksin, bıçakla ya da değil,” diye fısıldadı, saçlarımın arasında gömülmüş yüzü adeta yanıyordu. Eğildi ve beni kucaklayıp yatağa götürdü.

“Şimdi benimle yatacaksın,” dedi sessizce. “Ve seni istediğim gibi seni kullanacağım. Ve sen de bunun intikamını alacaksın, benim ruhum senin ruhun, her zerresiyle.”

Omuzları banyonun etkisiyle sıcacıktı ama soğuk ellerimle ensesine dokunduğumda titrediğini hissettim ve onu kendime çektim.

Ve sonunda ondan intikamımı aldığımda, onu kucaklamış kabarık saçlarını okşuyordum.

“Ve bazen,” diye fısıldadım, “Senin içimde olmanı istiyorum. Seni içime alıp her zaman orada güvenle tutmak istiyorum.”

Büyük ve sıcak elleri yataktan yavaşça kalktı ve karnımdaki şişliği okşadı.

“Yapıyorsun, sahibim,” dedi. “Yapıyorsun.”

Ertesi gün yatakta yatarken, evvelsi geceden sonra onu ilk kez bu kadar hissettiğimi düşündüm. Jamie üstünü giyiyordu. Küçük titreme, ilk başta tanıdık gelmişti ama tamamen yeniydi. Jamie’nin sırtı bana dönüktü, kollarını geriyordu.

Hâlâ yatıyor, yeniden olmasını ümit ediyordum. Bu sefer küçük seri hareketler şeklinde yapmıştı, tıpkı karbonatlı sıvının üstünde yükselen kabarcıklar gibi.

Birden Coca-Cola’yı hatırladım; tuhaf, koyu, kabarcıklı Amerikan içeceği. Bir kere tadına bakmıştım, bir Amerikan albayla akşam yemeği yerken. Bana bu lezzetli içeceği ikram etmişti. Çizgili yeşilimsi bir şişede gelmişti ve şişe ağzına kadar doluydu. Kabaca kadın vücudunu andıran bir şekli vardı, boynunun aşağısından damlalar süzülüyordu ve aşağı kısmı biraz daha genişti.

Şişe açıldığında milyon tane baloncuğun şişenin dar boyunda kabarmasını hatırladım. Şampanya baloncuğundan daha küçük ve daha yoğun

baloncuklar havada neşeyle sıçrıyordu. Yavaşça bir elimi karnıma koydum, rahmin biraz üstüne.

Oradaydı. Erkekten ya da kızdan ses yoktu ama orada birisinin olduğunu biliyordum. Bebeğin cinsiyetini doğum olana kadar merak edecektim.

“Jamie,” dedim. Saçlarını bağlamakla meşguldü, bir avuç dolusu saçını ensesinde topladı ve deri bağcıkla bağladı. Sesimi duyunca bana döndü ve gülümsedi.

“Uyandın mı sen? Daha erken, mo duinne. Hadi biraz daha uyu.”

Ona söyleyecektim ama bir şey beni durdurdu. Elbette Jamie bunu hissetmedi. Bu umursamadığını düşündüğüm için değildi ama bu ilk uyanışı gizli tutmamın bazı sebepleri vardı, ayrıca ben ve çocuğum arasında paylaşılan bir sırdı. Bildiğimiz bu sırlar bize damarlarımızda akan kan kadar yakındı.

“Saçlarını örmemi ister misin?” diye sordum. Rıhtıma gittiği zaman, güvertenin ve iskelenin rüzgârına karşı dayanıklı olsun diye saçlarını örmemi isterdi. Saçlarını, genelde çoğu denizcinin yaptığı gibi katrana bulardı.

“Hayır, bugün Majesteleri Prens Charles’ı çağırmaya gidiyorum. Evinde hafif bir hava akımı olmasına rağmen saçlarım gözlerimin önüne gelmez diye düşünüyorum.” Bana gülümsedi ve yatağın yanına geldi. Elimin karnımda olduğunu görünce kendi elini de benimkinin üstüne koydu.

“Kendini iyi hissediyor musun, Sassenach? Mide bulantın ne durumda?”

“Oldukça iyi.” Mide bulantıları bazen yine yoğunlaşsa da sabah mide bulantılarım geçmişti. Soğanların işkembeyle kavrulma kokusuna dayanamıyordum, hayalet gibi odamın kapısından giren bu kokuyu aldığım günden beri bu menüyü hizmetçilerin menüsünden kaldırmıştım.

“Güzel.” Elimi aldı ve öpmek için eğildi. “Hadi biraz daha uyu, mo duinne,” dedi yeniden.

Sanki uyuyormuşum gibi yavaşça kapıyı arkasından kapattı ve beni odanın sabah sessizliğine bırakıp gitti.

Camdan gelen güneş ışığı karşı duvarı aydınlatıyordu. Güzel bir gün olacağını söyleyebilirdim, ilkbahar havası gittikçe ısınıyordu, Versay'in bahçesindeki erik ağaçları pembe beyaz çiçek açmışlardı. Saray halkı bugün muhakkak bahçede toplanır, sokakta arabalarını süren seyyar satıcılar gibi güzel havanın keyfini çıkarırlardı.

Ben de yalnız başıma, aslında yalnız başıma değildim, sıcaklığın ve sessizliğin tadını çıkartıyordum.

"Merhaba," dedim yavaşça ve bir elim içimde uçuşan kelebeğin üstüne kondu.

BÖLÜM 3
Talihsizlikler

18
Paris'te Tecavüz

Mayıs başlangıcına yakın Kraliyet Deposu'nda bir patlama meydana geldi. Sonradan dikkatsiz bir hamalın feneri yanlış yere koyması sebebiyle gerçekleştiği öğrenilen kaza, Paris'te büyük silah ateş patlaması gibi sesler yayılmasına ve Notre Dome'daki güvercinlerin kaçıp gitmesine sebep olmuştu.

O sırada hastanedeydim, patlamanın kendisini duymamış ama yankılarını hissetmiştim. Hôpital, deponun bulunduğu şehrin diğer tarafında olmasına rağmen diğer hastanelere sığmadıkları için bize getirilen bazı patlama kurbanları vardı. Ezilmiş ve yanmış bu insanlar, yük arabalarının arkasında inliyorlar ya da arkadaşları tarafından hastanelere taşınıyorlardı.

Son kurbanın gelmesinden önce hava kararmıştı. Sargı bezleriyle sarılı bir beden Hôpital'in pis, isimsiz hastalarının arasında yatıyordu.

Des Anges hemşirelerini bekleyen bir yığın işi görünce Fergus'a geç geleceğimi söyleyerek onu eve yollamıştım. Daha sonra Murtagh ile birlikte döndüler ve bana eve kadar eşlik etmek için dışarıdaki merdivenlere uzanarak beklediler.

Mary ve ben kapıdan yorgun bir halde çıktığımız sırada Murtagh Fergus'a bıçak fırlatma sanatını gösteriyordu.

"Devam et," diyordu, sırtı bize dönüktü. "Üçe kadar saydığımda dik durabildiğin kadar dik dur. Bir… iki… üç!" Üç deyince, Fergus tuttuğu büyük beyaz soğanı attı ve yere çakılmasına izin verdi.

Murtagh rahatlamış görünüyordu, parmaklarının arasında tuttuğu hançerle, kolunu kayıtsız bir halde geriye doğru çekti. Soğan dönerken, bileği çabuk ve keskin bir halde hareket etmişti. Hiçbir şey hareket etmiyordu, sırf kendi eteğini değil soğanı da ikiye ayırmıştı.

"B-bravo, Bay Murtagh!" dedi Mary, gülerek. Arkamızdaki kapının ışığının altında Murtagh'ın yanaklarının kızardığını görebiliyordum.

“Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm,” dedim. “Herkesi meydandan uzaklaştırmak zaman aldı.”

“Ah, evet,” diye cevap verdi küçük adam kısa ve öz bir şekilde Sonra Fergus’a döndü ve, “Araba bulacağız, bayım. Gecenin bu saatinde leydileri yürütmek olmaz,” dedi.

“Burada hiç yok,” dedi Fergus, titreyerek. “Geçen bir saattir bir aşağı bir yukarı sokakta gezip duruyorum, şehirdeki her araba depoya gitti. Rue du Faubourg St. Honoré’e kadar gitmeliyiz.” Diğer sokağın geçidini engelleyen binalar arasındaki karanlık dar sokağı gösteriyordu. “Buradan daha çabuk gideriz.”

Kaşları çatık bir halde düşüncelere dalan Murtagh bir süre sonra onaylarcasına kafasını salladı. “Tamam o zaman, küçük bayım. Hadi gidelim.”

Sokak soğuktu ve aysız geceye rağmen ağzımdan çıkan buharları görebiliyordum. Paris’in ne kadar karanlık olduğu önemli değildi, her zaman bir yerde ışık olurdu. Fenerlerin ve mumların ışığı, panjurlardan ve ahşap binaların duvarlarının arasından sızan ışıklar yolu aydınlatıyordu, ışık sokak satıcıların tezgâhlarına yansımıştı.

Diğer sokaktaki tüccarlardan biri bazı dükkânların girişine fener astı. Dükkânlarını korumak için polise güvenmeyen iş sahipleri birleşip geceleri koruması için bekçi kiralıyorlardı. Deniz malzemeleri satan bir dükkânın önünde bir figür gördüm, yelken bezi yığınlarının gölgesinde oturuyordu. “Bon soir, Mösyö, Madam,” deyince ben de cevaben başımı salladım.

Daha sonra bekçinin birden bağırdığını duydum.

“Mösyö, Madam!”

Murtagh mücadele etmek için bir seferde döndü ve hızla kılıcını kınından çıkarttı. Reflekslerim yavaş olduğu için öne doğru adım attığında ancak arkasındaki kapının hareket ettiğini görebildim. Ben uyarmak için bağırmadan önce esinti Murtagh’ı arkadan yakaladı ve Murtagh sokağın ortasında yüzükoyun yere serildi. Kolları ve bacakları gevşemiş, sinirleri boşalmıştı. Kılıç ve hançer elinden taşların üstüne düşerken gürültülü bir ses çıkarttı.

Hançer ayaklarımın dibine kayınca almak için çabucak yere eğildim ama bir çift el arkadan kollarımı tuttu.

“Adama dikkat et,” dedi arkamdaki ses. “Acele et!”

Saldırgan bileğimi sertçe bükünce bir çığlık attım. Sokağın loş ışığında hayalet gibi beyaz bir şey gördüm ve sonra “bekçi” Murtagh’a doğru eğildi, elinde beyaz bir kumaş vardı.

“İmdat!” diye bağırdım. “Bırak onu! İmdat! Haydutlar! Katiller! YARDIM EDİN!”

“Sessiz ol!” Kulağımda çınlayan ses bir an başımın dönmesine sebep oldu. Murtagh’ı beyaz yelken bezine sarmışlardı. Sahte bekçi onun üstüne çöktü. Ayağa kalktığında sırıttığını gördüm, yüzünde bir maske vardı. Siyah çizgili maskesi yüzünü alnından dudaklarına kadar örtüyordu.

Ayağa kalktığında mumun zayıf ışıltıları bedenine vurdu. Akşamın soğuk olmasına rağmen loş ışıkta zümrüt yeşili gömleğinden başka bir şey göremedim. Adam diz çökünce ipek çorapları ve deri ayakkabılarını gördüm.

Mary’ye baktım. Maskeli adamlardan biri onu arkasından yakalamıştı, bir elini beline dolamış, diğer eliyle de yuva yapan bir hayvan gibi eteğinin altından didik didik bir şeyler arıyordu.

Önümdeki biri sokulgan bir halde bir elini başımın arkasına koydu ve beni kendine doğru çekti. Maske alnından dudaklarına kadar yüzünü kaplıyordu, belli sebeplerden dolayı ağzı örtülü değildi. Dilini birden ağzımın içine sokunca güçlü bir içki ve soğan kokusu aldım. Öğürdüm ve dilini ısırdım, sonra ondan kurtulunca tükürdüm. Bana sert bir tokat attı ve yere düşünce bacaklarımı tekmelemeye başladı.

Mary’nin gümüş tokalı ayakkabıları burnumun yanında tepiniyordu, haydut onu sıkıca tutmuş ve eteğini beline kadar kaldırmıştı. Çırpınan bacaklarının arasına parmaklarını götürünce Mary çığlık attı. İç çamaşırında kan lekesi vardı.

“Bir bakire! Bir bakire buldum!” diye bağırdı adam. Adamlardan biri alaycı bir şekilde Mary’ye reverans yaptı.

“Matmazel, tebriklerimi sunuyorum! Eşiniz bize düğün gecesi için teşekkür borçlu çünkü zevkine mani olacak bir engelle karşılaşmayacak. Ama biz özverili insanlarız ve görevlerimizden dolayı kimsenin şükranlarını istemiyoruz. Bu hizmet kendi zevkini içinde barındırıyor.”

Bize saldıranların sokak eşkıyaları olmadığı kılık kıyafetlerinden belli oluyordu. Arkadaşları adamın bu konuşmasını kahkahalarla karşıladılar.

Ayaklarımın üstünde durmam için kollarımı tutan elleri manikürlüydü. Bu ayrıntıyı aklımda tutmam gerekiyordu. Eğer bizi canlı halde bırakırlarsa, sonrası için yararlı olabilirdi.

Daha sonra başka biri arkamdan kollarımı tuttu, öyle güçlü tutuyordu ki bir daha çığlık attım. Göğüslerim korsajımdan dışarı fırlamıştı, sanki servis tabağında sunulmuş gibi duruyorlardı.

Operasyondan sorumlu görünen adam soluk renkli bol bir gömlek giyiyordu, üzerinde siyah nakışları vardı. Öne doğru eğildi ve parmağıyla göğüslerimi keşfetmeye başladı, siyah yağlı saçları görebiliyor ve ağır kremin kokusunu alabiliyordum. Büyük kulakları vardı, maskesinin ipini tutmak için oldukça kullanışlıydı.

“Endişelenmeyin, madam,” dedi nakışlı gömlekli adam. “Size zarar verme niyetinde değiliz; size biraz egzersiz yaptırma niyetindeyiz - eşinizin ya da nişanlınızın bunu bilmeye ihtiyacı yok - sonra sizi serbest bırakacağız.”

“İlk başta bizi tatlı dudaklarınızla onurlandıracaksınız, madam,” dedi, geri çekildi ve pantolonunun bağcığını çözmeye başladı.

“Bu olmaz,” diye itiraz etti yeşil gömlekli. “Isırabilir.”

“Eğer dişlerinin yerinde kalmasını istemiyorsa,” diye cevap verdi arkadaşı. “Dizlerinizin üstüne çökün, madam, lütfen.” Omuzlarımın üstüne zorla baskı yaptı, ben kendimi geri çektim ve tökezledim. Uzaklaşmamam için hâlâ beni tutmaya devam ediyordu. Ani bir çekişle başlığım geriye düştü ve saçlarım açıldı. Tokam gevşedi ve saçım omuzlarımın üstüne düştü. Saçlarım gecenin rüzgârında bir bayrak gibi uçuşuyor, yüzüme çarptığı için görmemi engelliyordu.

Geriye yalpaladım, kendimi başımdaki hayduttan uzaklaştırmaya çalışıyordum ve gözlerimin önü açılsın diye başımı iki yana sallayıp duruyordum. Sokak karanlıktı ama dükkânların pencerelerinden sızan cansız fener ışığını ya da sokağın gölgelerine vuran yıldız ışıklarını görebiliyordum.

Mary'nin gümüş tokalı ayakkabısı ışıkta belli oluyordu. Sırtüstü yatmış debeleniyordu, bir adam onun üstündeydi, kalçalarını aşağıya doğru bastırıp aynı zamanda onu kontrol altına almaya çalışıyordu. Elbiselerinin parçalanma sesi geliyordu ve meydanın ışığında adamın kalçaları belli oluyordu.

İçlerinden birinin kolu beni belimden sardı ve geriye çekti, ayaklarımı yere bastırmaya çalışıyordu. Topuğumu bacağına batırınca adam öfkeyle bağırmaya başladı.

"Tut onu!" diye emretti nakışlı gömleği olan adam gölgelerin arasından gelirken.

"Sen tut!" Beni tutan adam kabaca arkadaşının kollarına attı, avludan gelen ışık gözlerimi kamaştırıyor, hatta zaman zaman beni kör ediyordu.

"Yüce Tanrım!" Kollarımı sıkıca tutan eller birden beni bırakınca nakışlı gömleği olan adamı görmek için hemen geriye doğru bir adım attım, maskenin altındaki ağzı hayretle açık kalmıştı. Benden uzaklaştı ve haç işareti yapmaya başladı.

"In nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti," diye mırıldanarak tekrar tekrar haç işareti yapıyordu. "La Dame Blanche!"

"La Dame Blanche!" diye tekrar etti arkamdaki adam, sesinde korku vardı.

Nakışlı gömlekli geri geri gitmeye devam ediyor, haç işaretinden çok inancı az bir Hıristiyan gibi havaya bir takım işaretler yapıyordu ama galiba niyeti aynıydı. Parmaklarına bakılırsa eskiden şeytana yapılan boynuzlu bir işareti yapıyordu, Latin isimlerini öyle hızlı mırıldanıyordu ki heceler birbiriyle örtüşmüyordu bile.

Ayaklarımın yakınındaki korkunç bir çığlık beni kendime getirene kadar sersemlemiş halde sokağın ortasında durdum. Adam kendi işiyle o kadar

meşguldü ki yanı başında olanlara dikkat edecek hali yoktu. Mary'nin üstündeki adam doyuma ulaştığını belli eden boğuk sesler çıkarıyor ve kalçalarını ritmik bir şekilde oynatıyordu, Mary'nin çığlıkları kesilmiyordu.

İçgüdülerimi dinleyerek onlara doğru bir adım atınca bileğimin geriye doğru çekildiğini hissettim ve arkamdaki adamın kaburgalarına elimden geldiğince sert bir tekme attım. Adam bağırarak yere yuvarlanmıştı.

Arkadaşlarından biri adamın kolundan tutup bağırmaya başladı. "Kalk! Kalk! Bu La Dame Blanche! Koş!"

Tecavüze kendini kaptıran adam aptalca bir bakış attıktan sonra Mary ile olan işine devam etti. Mary çılgınca kıvranıyor, onu tuzağa düşüren üstündeki ağırlıktan kurtulmaya çalışarak eteğini aşağı çekmeye çalışıyordu. Yeşil gömlekli ve nakışlı gömlekli iki adam Mary'ye saldıranın kollarından tutmuş geriye çekiyorlardı ve sonunda ayağa kalkmasında başarılı oldular.

Yaklaşan koşma seslerinin gürültüsü sonunda adamın kendisine gelmesini sağladı. Sesleri duyan iki yardımcısı kollarını tutmayı bırakıp aceleyle kaçmaya başladılar ve onu kendi kaderine terk ettiler. Adam bir küfür savurdu ve en yakın sokağa doğru koşmaya başladı, bir yandan da pantolonunu çekmeye çalışıyor ve topallıyordu.

"Au secors! Au secors! Jandarmalar!" Sokağın sonunda yardım için bağıran nefes nefese kalmış sesin sahibi karanlıkta çöplere çarpıp tökezleyerek yanımıza gelmeye çalışıyordu. Sokağın sonunda jandarma diye bağıran kişinin bir haydut ya da başka bir vicdansız olacağını sanmıyordum ama hâlâ şokun etkisindeydim ve artık neredeyse olacak herhangi bir şey beni şaşırtamazdı.

Sokağın sonunda beliren siyah figürün Alexander Randall olduğunu görünce daha çok şaşırdım. Üstünde siyah bir pelerin vardı ve bir de şapka takıyordu. Küçük çıkmaz sokağa vahşice baktı, ilk önce bana çöp torbası gibi görünen Murtagh'a, sonra da gölgeler arasında neredeyse görünemez hale gelen yere çömelmiş Mary'ye baktı. Alexander bir an için çaresiz bir halde öylece durdu ve sonra saldırganların ortaya çıktığı demir kapıya dönüp tırmandı. Kapının tepesinden, çatı kirişinde asılı duran feneri aldı.

Işık içler acısı görüntüyü ortaya sermiş, her an yeni bir tehlikeyle karşılaşma korkusuyla saklanan gölgeyi meydana çıkartmıştı.

Mary dizlerinin üstüne çökmüş bir halde duruyordu. Başını kollarının arasına gömmüş, tamamen sessiz bir halde titriyordu. Bir ayakkabısı çakılların üstünde duruyordu, gümüş tokası fener ışığının altında parlıyordu.

Alex birden uğursuz bir kuş gibi onun yanına indi.

“Bayan Hawkins! Bayan Hawkins! İyi misiniz?”

“Ne kadar aptalca bir soru böyle,” dedim Mary inleyip ondan uzaklaşmaya çalışırken.

“Elbette iyi değil. Tecavüze uğradı.” Dizlerim titriyordu.

Büyük, yarasa şeklindeki figür birden önüme düşünce ayakkabıları gürültülü bir ses çıkarttı.

“Vay, vay, kim gelmiş!” dedim ve bir deli gibi kahkaha atmaya başladım. Bir çift büyük el beni omuzlarımdan tutmuş sarsıyordu.

“Sessiz ol, Sassenach,” dedi Jamie, fener ışığında mavi gözleri koyu ve korkutucu görünüyordu. İndiği çatıya kollarını uzattığında mavi kadife pelerini geriye düştü. Parmaklarının ucuna basmış çatının kenarını tutuyordu.

“Evet, gel aşağıya!” dedi sabırsızlıkla. “Ayaklarını omuzlarıma koy ve sırtımdan aşağıya kay.”

“Aferin, Fergus.” Jamie çocuğu dikkatlice omzuna aldı. Loş ışıkta bile, Fergus’un sevinçten kızarmış yanaklarını görebiliyordum. Jamie etrafı inceliyordu, sonra kendi kendine mırıldanarak yaklaşan jandarmaları görmek için sokağın aşağısına yürüdü. Sonra tekrar yanıma geldi.

“Sen iyi misin, Sassenach?”

“Bunu sorman ne güzel,” dedim nazikçe. “Evet, teşekkürler. Ama o iyi değil.” Endişeli gözlerle Mary’ye bakıyordum. Hâlâ iki büklüm bir halde adeta bir jöle gibi titriyor, Alex’in işe yaramayan okşamalarından uzaklaşmaya çalışıyordu.

“Evet, görüyorum. Murtagh hangi cehennemde?”

“Orada,” diye cevap verdim. “Kalkmasına yardım et.”

Murtagh’ı saran çuval bir ileri bir geri sallanıyordu, üç dilde edilen ürkütücü küfürler boğuk bir sesle de olsa duyuluyordu.

Jamie hançerini çıkarttı ve onunla çuvalı yardı. Murtagh şapkadan çıkan bir tavşan gibi açılan yerden çıkıverdi. Çantanın içindeki sıvıdan dolayı sert siyah saçının yarısı kafasına yapışmıştı. Koyu gözleri ve yüzündeki öfkeyle bir savaşçıyı andırıyordu.

“Bana kim vurdu?” diye bağırdı.

“Ben değil,” diye cevap verdi Jamie. “Hadi kalk adamım, bütün gece burada duramayız.”

“Mary’nin tıbbi bakıma ihtiyacı var. Bir doktora!” dedim.

“Var zaten,” dedi Jamie. “Sen.” Sonra eline bir tarak aldı ve dağılmış saçlarını taramaya başladı.

“Örgü için zaman yok,” diye mırıldandı. Çekmecenin içinde didik didik kurdele ararken bir yandan da başının arkasındaki kalın kuyruğu tutuyordu. “Kurdele var mı, Sassenach?”

“Dur da bir bakayım.” Sonra saçını tuttum ve yeşil bir kurdeleyle bağladım. “Böyle lanetli bir gecede akşam yemeği partisi!”

Sadece akşam yemeği partisi değildi. Sandringham Dükü’nün şerefine onu karşılamak için küçük ama seçkin bir partiydi. Mösyö Duverney, seçkin bir bankacı olan en büyük oğluyla geliyordu. Louise ve Jules de La Tour ve d’Arbanvillesler de geliyordu. İlginç olan ise Kont St. Germain’in de yemeğe davetli olmasıydı.

Bir hafta önce bunu duyduğum zaman, “St. Germain!” demiştim şaşkınlık içinde. “Ne için?”

“Bu adamla iş yapacağım,” demişti Jamie. “Buraya daha önce de davet edilmiş, Jared varken. Ama bu yemek boyunca seninle nasıl konuştuğunu görmek için de fırsatım olacak. İş ortamından anladığıma göre,

düşüncelerini saklayamayan bir adam.” Usta Raymond’un bana verdiği beyaz kristali almış, düşünceli bir halde avcunda tutuyordu.

“Bu oldukça güzel,” dedi. “Bunu bir altın zincire taktırayım, böylece sen de boynuna takabilirsin. Biri sana bunu sorana kadar, yemekte oynar durursun, Sassenach. Sonra bunun ne için olduğunu anlat ve anlatınca Kont St. Germain’ın yüzündeki ifadeye iyice izle. Eğer Versay’da zehri veren o ise, bunu gözlerinden anlarız diye tahmin ediyorum.”

Şu anda tek istediğim şey huzur, sükûnet ve bir tavşan gibi tamamen gizlenmekken II. James yanlısı ya da İngiliz temsilcisi olan bir Dük, muhtemelen beni zehirlemeye çalışan bir Kont ve merdivenlerin aşağısında gizlenen bir kurbana yemek partisi veriyordum. Ellerim öyle titriyordu ki kristal takılı zinciri boynuma takamıyordum. Jamie kolyeyi takmak için arkama geçti.

Aynadan bana gülümsedi ve ellerini midesine koydu.

“Kramp için bir ilacın var mı?”

“Şurada olacaktı.” Masadaki ilaç kutusunu gösterdim ve bir tane de Mary’ye vermek için kapağını açık bıraktım. “Küçük yeşil şişe. Bir kaşık iç.”

Kaşığı önemsemeden, şişeyi alıp birkaç yudum içti. Gözlerini kısmış şişenin içindeki sıvıya bakıyordu.

“Tanrım, bu ne iğrenç bir tat! Hazır mısın, Sassenach? Misafirler birkaç dakika içinde gelirler.”

Mary ikinci kattaki boş odada gizleniyordu. Ezikleri ve şokun etkisiyle oluşan yaraları kontrol ettikten sonra ona gelincik kırmızısı şuruptan büyük bir yudum içirdim.

Alex Randall, Jamie’nin onu eve gönderme çabalarına rağmen kalmak için ısrar etmiş ve Mary’nin yanında kalmak istemişti.

“Bu aptalın burada ne işi var?” diye sordum, çekmecede pudramı ararken.

“Bunu ben de sordum,” diye cevap verdi Jamie. “Öyle görünüyor ki zavallı aptal Mary Hawkins’e âşık olmuş ama solmuş bir çiçek gibi

boynunu büküyor çünkü onun Marigny ile evlendirileceğini biliyor."

Şaşkınlıktan pudra kutumu yere düşürdüm.

"O-o-ona âşık mı?" dedim, ellerimi sallayarak parçaların oluşturduğu toz bulutunu uzaklaştırmaya çalışıyordum.

"O böyle söylüyor," dedi Jamie, elbisemin göğüs kısmındaki pudrayı temizlerken. "Bana anlatırken biraz üzgün görünüyordu."

"Ben de öyle tahmin ediyorum." Bu çelişkili duygular beni etkilemiş, Alex Randall'a biraz acımıştım. Tabii ki Mary'ye bundan bahsetmemişti, kendini Gascogne Evi'nden zengin ve nüfuslu bir adamla karşılaştırdığında yoksul bir kâtibin ona aşkından başka bir şey vaat edemeyeceğini düşünüyordu.

"Peki neden hâlâ onunla konuşmuyor? Mary şu anda onunla kaçabilir."

"Randall bir centilmen," diye cevap verdi Jamie ve allık kutusunu elime tutuşturdu.

"Randall'ın bir maskara olduğunu mu kast ediyorsun," dedim acımasızca.

"Evet, belki öyle," dedi. "Ayrıca fakir, bir eşe bakacak gelire sahip değil. Eğer kız onunla kaçarsa, kızın ailesi onu reddedecektir ve bunu yaparlar da. Dük muhtemelen onu işten kovduğu zaman başka bir iş de bulamaz."

"Hizmetlilerinden biri kızı bulmak için görevlendirilir," dedim, bu son üzücü manzaranın düşüncesinden sıyrılmaya çalışarak.

"Hayır yapmazlar. Hepsinin işi var. Zaten sabaha, amcasının evine gidecek kadar iyileşmiş olur. Onlara bir not yolladım," diye ekledi. "Geç olduğu için bir arkadaşının evinde kalacağını söyledim. Onu arama zahmetine girişmezler."

"Evet, ama…"

"Sassenach." Ellerini omuzlarıma koydu ve aynadan bana baktı. "Yeniden konuşana ve eskisi gibi davranana kadar kimsenin onu görmesine izin veremeyiz. Eğer ona ne olduğu bilinirse, kızın şanı tamamen yıkılır."

“Şanı mı! Tecavüze uğraması onun suçu değil!” dedim sesim titreyerek, omuzlarımdaki eli şimdi beni daha sıkı tutuyordu.

“Haklısın Sassenach ama görünen bu. Onun kız olmadığı bilinirse, artık hiçbir erkek onu almaz. Bundan dolayı kız ayıplanır ve ömrünün sonuna dek günlerini evde kalmış kız muamelesi görerek geçirir. Onun için yapabileceğimiz tek şey bu, Claire,” dedi. “Yapabildiğimiz kadar onu zarardan koruyup, iyileştireceğiz ve bunu yapan pis canavarları bulacağız.”

Uzaklaştı ve mücevher kutumdan eteğinin iğnesini aldı. “Tanrım,” diye ekledi yavaşça iğnesini takarken. “Mary’ye ya da Alex’e ne olduğunu bilmediğimi düşünebiliyor musun?”

Sıkıca elini tuttum ve o da elimi dudaklarına götürüp öptü.

“Tanrım, Sassenach! Parmakların kar gibi soğuk.” Yüzüme baktı. “Sen iyi misin, hayatım?”

Yüzümde her ne gördüyse yeniden mırıldanmaya başladı. “Tanrım,” deyip beni kendine doğru çekti. Cesaretli durmayı bıraktım ve ona sarıldım.

“Ah, Tanrım, Jamie. Çok korkuyorum. Öyle çok korkuyorum ki. Ah, Tanrım, keşke şu an sevişebilsek.”

Güldü ve bana daha sıkı sarıldı.

“Bunun iyi geleceğini düşünüyor musun?”

“Evet.”

Aslında güvenli yatağımıza yatana kadar kendimi güvende hissetmiyordum. Evin sessizliğine sığınıp içimde onun gücünü ve sıcaklığını hissetmeyi, zevkimizle beni cesaretlendirmesini, tecavüze uğrama korkumu silmesini istiyordum.

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni öptü, bir anlığına geçmiş ve gelecek korkum uzaklaşıp gitti. Sonra geri çekilip bana gülümsedi. Yüzündeki çizgilerden onun da endişelendiğini görebiliyordum ama gözlerinde benim yüzümün yansımasından başka bir şey yoktu.

Yemek başlamış ve yavaş yavaş rahatlamaya başlamıştım ama kaşığı tutan elim hâlâ titriyordu.

“Ne kadar büyüleyici!” dedim, genç Mösyö Duverney’nin dinlemediğim hikâyesine cevaben. Kulağım üst kattan gelen şüpheli seslere odaklanmıştı.

Karşımda oturan Kont St. Germain’e servis yapan Magnus ile göz göze geldik ve gözlerimin içi gülerek yemek için tebriklerimi sundum. Magnus saygılı bir halde başını eğdi ve servise devam etti. Elim boynumdaki kristale gitti ama yüzünde tedirginlik ifadesi olmayan Kont bademli alabalığına gömülmüştü.

Jamie ve yaşlı Duverney masanın diğer tarafında sohbete dalmışlardı. Yemeği unutmuşlardı, Jamie bir kireç taşıyla kâğıda bir şeyler karalıyordu. Ya satranç ya da işti. Merak etmiştim.

Dük masanın başında oturuyordu. İlk serviste iştahla yemeğinin tadını çıkarttı. Şimdi de sağında duran Madam d’Arbanville ile neşeli bir sohbete başlamışlardı. Dük zamanında Paris’te bulunan İngilizlerdendi, Charles Stuart’a gelen müzikal mesajı yollayan kişi ile ilgili herhangi bir dedikodunun açığa çıkması umuduyla Jamie tanışıklığını bu sayede geliştiriyordu. Dikkatimi Dük’ten onun karşısında oturan Silas Hawkins’e yönelttim.

Dük kapıya gidip, “Bayan Fraser, Hawkins de burada biliyorsunuz, değil mi?” dediğinde ölüp bütün her şeyden kurtulmak istediğimi düşündüm.

Dük’ün küçük mavi gözleri benimle buluşunca benim de gülüp başımı sallamaktan başka çarem kalmamıştı. Salon kapısından Bay Hawkins’in geldiğini gören Jamie ona elini uzatacak kadar kendini topladı ve Calais yolundaki pansiyonların kalitesiyle ilgili bir sohbete başladı.

Şöminenin üstündeki saate bakıyordum. Acaba insanlar bu tarz saatleri kullanmayı ne zaman bırakmışlardı? Servis edilen ve gelen yemekleri düşündüm. Neredeyse hepsi güzeldi. Sonra salatalar ve tuzlu yiyecekler gelecekti. Baylar için konyak, kahve ve Porto şarabı, leydiler için likör ikram edilecekti. Sonra da bir ya da iki saat sohbet ederlerdi. Gerçi neredeyse sabaha kadar sohbet edeceklerinden emindim.

Sokak eşkıyalarının yarattığı tehditten bahsetmeye başlamışlardı. Balığı bırakıp rulo köfteyi aldım.

“Bu dolaşan grupların bazılarının ayak takımından oluştuğunu duydum ama bazıları da soylulardan oluşuyormuş!” General d’Arbanville bu korkunç durumu düşününce sinirlenmişti. “Bunları destek için yapıyorlar, destek! Soylu beyefendileri soymak ve leydileri kızdırmak horoz dövüşünden başka hiçbir şey değil!”

“Çok tuhaf,” dedi Dük, güvenilir bir koruması olmadan hiçbir yere gitmeyen ilgisiz bir adam edasıyla. Tuzlu yiyecek tabağından bir yığın yiyecek alıp kendi tabağına doldurdu.

Jamie bana baktı ve masadan kalktı.

“Bayanlar ve baylar, eğer bana izin verirseniz,” diye kısa bir reverans yaparak sözlerine başladı, “Size, Ekselansları için özel olarak getirdiğim Porto şarabını sunmak istiyorum.”

“Belle Rouge olmalı,” dedi Jules de La Tour. “Mağazanızda nadir bulunan ikramlar var sanırım, Ekselansları. Daha önce böyle bir şarabı hiçbir yerde tatmamıştım.”

“Öyle mi? Yakında tadarsınız” diye lafa karıştı Kont St. Germain. “Bundan daha iyisi var.”

“Kesinlikle, Belle Rouge’den daha iyisi yok!” diye haykırdı General d’Arbanville.

“Evet, var,” dedi Kont, kendini beğenmiş bir şekilde. “Yeni bir Porto şarabı buldum, Portekiz sahilinden uzak, Gostos adasında yapılıp şişeleniyor. Yakut gibi bir rengi var ve tadı Belle Rouge gibi. Ağustos ayında sözleşme imzalayacağım.”

“Gerçekten mi, Mösyö le Kont?” diye sordu Silas Hawkins şaşkınlıkla. “Peki bu yatırım için yeni bir ortak buldunuz mu? Kendi kaynaklarınızın… azaldığını sanıyordum, özellikle Patagonia yıkımından sonra.” Sonra servis tabağından bir kraker aldı ve ağzına tıktı.

Kont’un öfkelendiği belli oluyordu, masamıza buz gibi bir hava çökmüştü. Bay Hawkins masanın diğer ucundan bana baktı ve gülümsedi. Öyle görünüyordu ki talihsiz Patagonia’nın yıkımında benim payımın olduğunu biliyordu.

Elim yeniden boynumdaki kristale gitti ama Kont bana bakmıyordu. İyice kızarmıştı ve bu durumdan hoşlanmadığını belli eden bir şekilde Bay Hawkins'e bakıyordu. Jamie haklıydı; duygularını saklayabilen bir adam değildi.

"Maalesef, Mösyö," dedi, büyük bir çabayla kızgınlığını gizlemeye çalışarak. "Neyse ki bu yatırımda yer almak isteyen bir ortak buldum. Aslında bizim kibar ev sahibimizin bir arkadaşı." Alaycı bir şekilde kapıya baktı ve başını salladı, bu sırada Jamie, Belle Rouge şarabıyla onu takip eden Magnus ile birlikte salona girdi.

Hawkins bir an çiğnemeyi bıraktı ve ağzı gayri ihtiyari ilgiyle açıldı. "Bir İskoçyalı mı? Kim? Paris'te Fraserların dışında şarap işiyle uğraşan başka bir İskoçyalı olduğunu sanmıyorum."

Bay Hawkins Jamie'ye baktığı sırada, Kont'un gözleri keyiften parlıyordu. "Şu anda yatırımcının İskoçyalı olup olmadığının bir önemi yok diye düşünüyorum, Sayın Broch Tuarach'ın bir arkadaşı. Adı da Charles Stuart."

Kont bu haberle Silas'ın hayretle ağzındaki yemek kırıntılarını önemsemeden bağıracağını umuyor olmalıydı. Jamie tam ağzını açıp bir şey söylemek üzereydi ki son anda vazgeçti. Kont konusunda endişeleri vardı. Jules de La Tour haykırışlarını saklamadı ve ağzındaki içki damlaları etrafa saçılmaya başladı. D'Arbanvilleler de şaşkınlıklarını gizleyemediler. Dük bile gözlerini tabağından almış, ilgiyle Kont'a bakıyordu.

"Gerçekten mi?" dedi. "Ben Stuartların kilisedeki fareler kadar yoksul olduğunu sanıyordum. Sizi dolandırmadığından eminsiniz, değil mi?"

"Çamur atma ya da şüphe uyandırma niyetinde değilim," diye ekledi Jules de La Tour, "ama Stuartların parasının olmadığı Saray'da çok iyi bilinir. Son zamanlarda bazı James yanlılarının fon arayışları içerisinde olduğu doğru ama bugüne kadar şanslarının hiç yaver gitmediğini duydum."

"Bu doğru," dedi genç Duverney'nin sesini aniden yükselterek, konu ilgisini çekmişti. "Charles Stuart'ın bizzat kendisi, benim de tanıdığım iki bankacıyla gizliden görüşüyor ama hiçbiri de bu şartlar altında ona kayda değer miktarda para vermek istemiyorlar."

Kendi kendine başını sallayıp bir şeyler mırıldanan Jamie'ye baktım. Kont'un bu yatırım hikâyesi de neyin nesiydi?

"Bu doğru," dedi saldırgan bir halde. "Majesteleri İtalyan bankasından on beş bin livre borç aldı ve Gostos'daki yıllık şişelemeyi satın almak ve bir gemiyi işletmek için tüm parayı bana devretti. İmzalı mektup bende." Kendinden emin bir halde ceketinin göğsündeki cebine hafifçe vurdu, sonra arkasına yaslanıp masaya gururla baktı ve bakışlarını Jamie'ye çevirdi.

"Evet, bayım," dedi, Jamie'nin önündeki şarap sürahisini işaret ederek, "bu harika şarabı tatmamıza müsaade edecek misiniz?"

"Evet, tabii ki," diye mırıldandı Jamie ve sanki bu anı bekliyormuş gibi elini ilk bardağa uzattı.

Yemekte tamamen sessizce oturup yemeğini yiyen Louise, Jamie'nin bu durumdan rahatsız olduğunu fark etmişti. Kibar bir arkadaş olarak, konuşmanın konusunu değiştirmek için bana döndü.

"Boynuna taktığın taş ne kadar da güzel, ma chére," dedi kristalimi işaret ederek. "Nereden aldın?"

"Ah, bu mu?" dedim. "Bu aslında..."

Sözlerim kulakları sağır eden bir çığlıkla kesildi. Masadakiler birden sessizliğe gömüldüler. Çığlık yüzünden avizenin kristalleri bile sallanıyordu.

"Mon Dieu," dedi Kont St. Germain sessizliği bölerek. "Ne..."

Çığlık yeniden duyuldu. Gürültü merdivenlere, oradan da giriş salonuna doğru yayılıyordu.

Misafirler bıldırcın sürüsü gibi yemek masasından kalktılar ve giriş salonuna gittiler. Ve o anda yırtık eteğiyle merdivenlerin tepesinde sallanan Mary Hawkins göründü. Durduğu yerde avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Göğüslerini ve kollarını yakalayan ellerin bıraktığı ezikler yırtılmış kumaştan olduğu gibi görünüyordu.

Şamdanın ışığı altında parlayan gözleri korkudan kocaman olmuştu. Aşağıya bakıyordu ama ne merdivenleri ne de onu izleyen kalabalığı

görüyordu.

“Hayır!” diye bağırıyordu. “Hayır! Gitmeme izin verin! Lütfen, size yalvarırım! BANA DOKUNMAYIN!” İçtiği ilaçtan dolayı zihni bulanıktı, sadece arkasında birisinin olduğunun farkındaydı. Sürekli çırpınıyor, onu tutup sakinleştirmeye çalışan Alex Randall’ı tırmalıyordu.

Ne yazık ki Alex’in bu çabası aşağıdan iğfal eden kişi gibi görünmesine yol açıyordu.

“Nom de Dieu,” diye bağırdı General d’Arbanville. “Kızı çabuk bırak!” Eski asker yılların getirdiği çeviklikle merdivenlere atıldı ve elleri içgüdüsel olarak kılıcına uzandı ama neyse ki kılıcını giriş kapısının oraya bıraktı.

Aceleyle kabarık eteğimi toplayıp kendimi Mary’yi kurtarmaya giden Kont ve Generali takip eden genç Duverney’nin önüne attım ama Mary’nin amcası, Silas Hawkins için bir şey yapamıyordum. Gözleri yuvalarından çıkacak gibi duruyordu, şarap tüccarı bir an için sersemlemiş bir halde durduktan sonra ve izleyicilerin içinden bir boğa gibi geçerek koşmaya başladı.

Jamie’ye baktım, kalabalığın içindeydi. Göz göze geldik ve kaşlarımı ‘ne yapacağız?’ der gibi kaldırdım. Bir şeyler söylemeye çalışıyordum ama Mary’nin sonu gelmeyen feryadı sözlerimi kesiyordu.

Jamie bana bir omuz silkip etrafına bakındı. Duvarın yanındaki üçayaklı masaya bakarken bir an için gözlerinin parladığını gördüm. Masanın üzerinde uzun bir kasımpatı vazosu duruyordu. Baktı, aradaki mesafeyi ölçtü ve sonra ruhunu Tanrı’ya teslim eder gibi gözlerini bir anlığına kapadı ve kararlılıkla harekete geçti.

Yerden masaya, tırabzanları tutarak oradan da merdivenlere atladı. General d’Arbanville’nin birkaç adım önüne düştü. Öyle akrobatik bir hareketti ki leydilerden birkaçı ufak birer çığlık attılar. Korku dolu çığlıklarının yanına hayranlık dolu çığlıklar da eklenmişti.

Jamie merdivenlere atlayıp Mary ve Alex’in arasına girdi, daha sonra Alex’i omuzlarından tuttu ve çenesine bir yumruk attı. Çığlıklar artmıştı.

Ağzı açık şekilde aşağıdaki patronuna bakan Alex, boş bir çuval gibi dizlerinin üstüne çöktü, gözleri tıpkı Mary’ninki gibi büyümüş ve boş boş

bakmaya başlamıştı.

19
Yemin

Şöminenin üstündeki saat can sıkıcı bir halde yüksek sesle ötüyordu. Aşağıdaki mutfakta çalışan hizmetçilerin gürültüsü ve tahta gıcırtılarının haricinde evin içindeki tek ses buydu. Benim için oldukça gürültülü bir akşam olmuştu ve yıpranan sinirlerimi rahatlatmak için tek ihtiyacım olan sessizlikti. Saatin kapağını açtım ve sesini kestim.

Dönemin en meşhur akşam yemeği partisi olduğu inkâr edilemezdi. Burada bulunmayan talihli insanlar aylarca buradaki akşam yemeğinde olduklarını iddia edip çarpık dedikodularına kendilerinden de bir şeyler katacaklardı.

Mary'ye gelincik şurubunu içirmek çaba isteyen bir işti. Daha sonra ilgim Jamie, General ve Bay Hawkins üçlüsü arasında devam eden tartışmaya kaydı. Alex'in bilinçdışı olması iyi olmuştu. Mary'nin yanındaki bedene bakıyordum. Tıpkı akrabaları onları azarlarken halk meydanında duran Romeo ve Juliet gibi duruyorlardı ama bu düşüncem çok geçmeden Bay Hawkins tarafından bozuldu.

"Mahvettin!" diye bağırıyordu. "Yeğenimi sen mahvettin! Vikont onu asla almayacak! Adi İskoçyalı kalleş! Sen ve senin fahişe…" Sonra bana dönüp devam etti. "Kaltak! Pezevenkler! Pis alçakların zevki için iğrenç pençelerini masum genç kızlara batırıyorsun! Sen…" Sabrını uzun bir süre muhafaza eden Jamie elini Bay Hawkins'in omzuna koydu, onu kendine doğru çevirdi ve tombul çenesine bir yumruk indirdi. Bay Hawkins yere düştü ve duvara doğru sürüklendi.

Jamie, şişman tüccarın düşüşünü izleyen General d'Arbanville'e buz gibi bir bakış atarak döndü ve elindeki şarap şişesini aldı.

"Ah, devam et," dedi arkamdan gelen bir ses. "Neden şimdi duruyorsun, Tuarach? Üçüne birden vur! Hepsini temizle!" General ve Jamie arkamda duran şık beyefendiye hoşnutsuz bir bakış attılar.

"Defol git, St. Germain," dedi Jamie. "Bu senin işin değil." Sözlerini bezgin bir halde söylemişti ama sonra aşağıdaki kargaşadan duyulsun diye

sesini yükseltti. Ceketinin omzundaki dikiş yeri sökülmüş ve gömleği de yırtılmıştı.

St. Germain'nin ince dudaklarında hoş bir gülümseme belirdi. Öyle görünüyordu ki Kont hayatının en güzel vaktini geçiriyordu.

"İşim değil mi? Böyle olaylar, nasıl olur da yurtsever bir adamın işi olmaz?" Şaşkın gözlerle onları izleyen kalabalığa döndü. "Ne de olsa, Majesteleri'nin bir misafiri, kerhaneyi devam ettirmek için misafir adı altında sapıklık yapıyor ama bunu…!" dedi, Jamie ona doğru bir adım attı. Elinde birdenbire beliren bıçak parlıyordu. Bileğinin üstüne dökülen kat kat dantel sanki sihir görevi görüyordu. Jamie yavaşça ceketini çıkartıyor, kavgaya hazırlanıyordu.

"Kesin şunu!" dedi otoriter bir ses. Duverney büyüklerinden iki kişi ve genç bir adam kalabalığı yararak ilerliyorlardı. Genç Duverney döndü ve kollarını amirane bir şekilde merdivendeki insan sürüsüne salladı, yüzündeki öfkeyi görüp korkan kalabalık bir adım geriledi.

"Sen," dedi yaşlı Duverney, St. Germain'e bakıyordu. "Eğer dediğin gibi içinde yurtsever bir his barındırıyorsan, şunlardan bir tanesini aşağıya getirerek kullanabilirsin."

St. Germain bir an adama baktıktan sonra soylu bir şekilde omuz silkti ve hançerini ortadan kaldırdı. St. Germain bir yorum yapmadan döndü ve merdivenlere yöneldi. Önündekileri itiyor, çekilmelerini söylüyordu.

Kral'ın polisleri geldiğinde ise misafirlerin büyük bölümü evden ayrıldı.

Bu arada kendine gelen Bay Hawkins, Jamie'yi çocuk kaçırma ve kadın pazarlamaktan suçladı. Bir ara Jamie'nin ona yeniden vuracağını sandım. Kasları iyice gerilmişti ama sonra susmanın daha iyi olacağını düşünerek kendini rahat bıraktı.

Birçok tartışma ve açıklamadan sonra, Jamie Bastille'deki karakol merkezine gitmeyi kabul etti, belki orada kendini daha iyi ifade edebilirdi.

Rengi atmış, terlemiş ve açıkçası neler olduğunu anlayamayan Alex Randall da götürülmüştü. Yardımcısının kaderinin ne olacağını görmek için bekleyemeyen Dük faytonunu çağırdı ve polisler gelmeden oradan ayrıldı. Diplomatik misyonu ne olursa olsun böyle bir skandalda bulunmak kabul

edilemezdi. Hâlâ kendinde olmayan Mary Hawkins ise amcasının evine yollandı.

Neredeyse ben de suçlu konumunda karakola götürülecektim ama Jamie buna itiraz ederek hassas bir durumda olduğumu söyledi ve hapishaneye götürülmemem konusunda ısrar etti. Sonunda Jamie yeniden öfkelenince baş komiser insafa geldi ve sadece şehirden ayrılmamamın yeterli olacağını söyledi. Paris'ten kaçma düşüncesi çekici olsa da Jamie olmadan ayrılamaz ve hiçbir koşulda sözümden dönemezdim.

İnsanlar giriş salonunda ellerinde fenerlerle, şapka ve pelerinleri giymiş bir halde toplandıkları sırada yüzü vahşice yaralanan Murtagh'ı gördüm. Nereye giderse gitsin Jamie'nin peşinden gideceği belliydi. En azından kocam yalnız olmayacaktı.

"Endişelenme, Sassenach." Bana sarıldı, kulağıma fısıldıyordu. "Çok yakında evde olacağım. Eğer ters giden bir şey olursa…" Biraz tereddüt ettikten sonra konuşmasına devam etti. "Buna gerek kalmayacak ama eğer bir arkadaşa ihtiyacın olursa, Louise de La Tour'a git."

"Tamam, giderim." Polisler Jamie'yi götürmeden önce sadece yanağından öpecek kadar zamanım olmuştu.

Evin kapısı açıldı ve Jamie'nin arkasını dönüp Murtagh'a baktığını gördüm. Sonra Murtagh ile göz göze geldik, sanki bir şey diyecek gibi ağzını açtı. Eli kılıcında olan Murtagh, Jamie'nin yanına gitti, neredeyse genç Duverney'i sokağa itecekti. Birbirlerine yırtıcı bakışlar attıktan sonra Jamie omuz silkip ellerini uzattı.

Etrafındaki polisleri önemsemeden dışarıya adımını attı ama kapının yanındaki küçük bedeni görünce durdu. Eğildi ve ona bir şeyler söyledi, sonra doğrularak eve baktı ve bana gülümsedi. Yaşlı Mösyö Duverney'i hızlıca selamladıktan sonra onu bekleyen arabaya bindi ve gözden kayboldu. Murtagh da onunla birlikteydi.

Fergus araba gözden kaybolana kadar sokakta durdu ve arkasından baktı. Sonra hızla basamakları çıktı ve beni elimden tutup çekti.

"Gelin, leydim," dedi. "Lordum dönene kadar sizi bana emanet etti."

Fergus salona girdi ve arkasından kapıyı kapattı.

“Leydim, ben bir eve göz atacağım,” diye fısıldadı. “Her şey yerli yerinde mi bakmam gerek.” Endişelenmeme rağmen konuşmasını duyunca gülmeden edemedim çünkü Jamie’yi taklit ettiği oldukça belliydi. İdolü ona bir sorumluluk vermişti ve o da ciddiyetle görevini yapma konusunda kararlıydı.

Oturma odasına kadar bana eşlik ettikten sonra Jamie’nin her akşam yaptığı gibi evi kontrol etmeye gitti; panjurların kapalı olup olmadığına bakıp, dış kapının kilidini kontrol etti ve ateşi söndürdü. Ateşi söndürmeye çalışırken yüzü is lekesi olmuş ve ardından yumruğuyla gözlerini ovalayınca tam bir rakuna benzemişti. “Dinlenseniz iyi olacak, leydim,” dedi. “Endişelenmeyin, ben buradayım.”

Kahkaha atmamak için kendimi zor tutarak gülümsedim. “Uyuyamam, Fergus. Biraz burada oturacağım. Ama sen yatağına gitsen iyi olur, korkunç bir gece geçirdin.” Yatağa gitmesinde istekliydim ama evin erkeği imajına da zarar vermek istemiyordum, yorgun olduğu her halin belliydi. Küçük cılız omuzları düşmüş, gözünün altındaki lekeler gitgide daha çok kararmıştı.

Esnemesine rağmen başını iki yana salladı.

“Hayır, leydim. Sizinle kalacağım…eğer sizin için bir sakıncası yoksa?”

“Bir sakıncası yok.” Zaten konuşamayacak ve yerinden kıpırdamayacak kadar yorgundu. Pufun üstündeki uykulu hali tıpkı bir kedi ya da bir köpeğin kıvrılıp uyumasını andırıyordu.

Ağır ağır yanan ateşe bakıyordum, sakinlik hissi böyle bir şey olsa gerekti. Havuzu, orman yolunu hatta Manastır okulunun karanlık sakinliğini hayal etmeye çalışıyordum ama hiçbir şey işe yaramıyordu. Görüntülerin hepsi bu geceye aitti; karanlığın içinden korkuyla yaklaşan sert eller ve parıldayan dişler, Mary’nin, tıpkı Alex Randall’ınki gibi solmuş üzgün yüzü, çevresine öfke ve nefret saçan Bay Hawkins’in domuz gözleri, General’in ve Duverneylerin yüzündeki ani güvensizlik hissi, St. Germain’in olaydan aldığı haz ve fesatlıkla gözlerinin parlaması. Ve son olarak da fener ışığının altında kendine güvenli görünen ama bir o kadar kararsızlıkla dolu Jamie’nin gülümseyişi.

Ya geri gelmezse? Onu götürdüklerinden beri içimde bastırmaya çalıştığım düşünce buydu. Ya mahkemede kendini temize çıkaramazsa? Ya yargıç da şu şüpheli yabancılardansa? Ya süresiz olarak mahkûm edilirse? Bu durum bütün işlerin iptal olmasına neden olurdu. Aklıma Jamie'nin onu Wentworth'da hücrede bulduğum hali gelmişti. Şu anki durum Charles Stuart'ın şarap işine girişmesini önemsiz kılıyordu.

Yalnızdım ve düşünecek çok zamanım vardı ama düşüncelerim fazla ileriye gidemiyordu. "La Dame Blanche" neydi, kimdi? "Beyaz Leydi" ne demekti ve bu isim neden saldırganların kaçmasını sağlamıştı?

Akşam yemeğindeki olayları düşününce, aklıma General'in Paris sokaklarını saran eşkıyaların bazılarının soylu kesimden olduğunu söylediği geldi. İçlerinden biri kaba görünüşlü olmasına rağmen Mary'ye ve bana saldıranların konuşması ve görüntüsü General'in söylediklerine uyuyordu. Bu adamı bir yerden tanıyıp tanımadığımı hatırlamaya çalışıyordum ama onunla ilgili her şey çok belirsizdi, hatıralarım karanlık ve pusla kaplıydı.

Kont St. Germain'e benzemiyordu, özellikle de sesi çok farklıydı. Ama eğer Kont bu işe karıştıysa, belki yüzü gibi sesini de değiştirebilirdi. Ama aynı zamanda Kont'un böyle bir saldırıda yer almasının da imkânsız olduğunu düşünüyordum, iki saat sonra rahatlıkla yemek masasında karşıma oturup nasıl çorbasını içebilirdi ki.

Ellerimi düş kırıklığıyla saçlarıma götürdüm. Sabahı beklemekten başka çarem yoktu. Sabah olur da Jamie gelmezse o zaman haber alabileceğim ve yardım edebilecek tanıdıklarla konuşmaya başlardım. Ama gecenin bu saatinde çaresizdim. Tıpkı kehribardaki yusufçuk gibi… Hareket etmeye mecalim yoktu.

Parmaklarım süslü iğnelerime gitti ve bir tanesi elime battı, birden hızla çektim, bu sefer de karışık saçlarımın arasına karışmış ve kafama batmıştı.

"Aaahh!"

"Burada, leydim. Ben aldım."

Yanıma geldiğini duymamıştım ama Fergus'un saçımdaki küçük, zeki parmaklarını hissedebiliyordum. İğneyi çıkarıp bir kenara koydu ve sonra tereddütle ekledi. "Diğerleri leydim?"

“Ah, teşekkürler, Fergus,” dedim. “Eğer sana zahmet olmazsa.”

Kalın saçlarım yüzüme düşmeye başladı. Nefesim de saçlarım gibi yavaş yavaş rahatlamaya başlamıştı.

“Endişeleniyor musunuz, leydim?” diye sordu yumuşak sesiyle.

“Evet,” dedim artık yalandan cesaret gösterisi yapmak istemiyordum.

“Ben de,” dedi.

Son saç tokası da masanın üstündeydi ve en sonunda gözlerim kapalı sandalyeye çöktüm. Daha sonra bir dokunuş daha hissettim ve saçlarımın tarandığını fark ettim, karışık saçlarım yavaşça taranıyordu.

“İzin verir misiniz, leydim?” diye sordu şaşırdığımı fark ederek. “Leydiler endişeli ya da üzgün olduklarında bunun iyi geldiğini söylerler.”

Rahatlatıcı dokunuşlar sayesinde sakinleşmiştim.

“Elbette,” dedim. “Teşekkürler.” Bir müddet sonra, “Hangi leydiler, Fergus?” diye sordum.

Bir an için tereddüt etti ve saçımı bıraktı fakat sonra devam etti.

“Eskiden uyuduğum yerdekiler, Madam Elise eğer sessiz olursam merdivenlerin altındaki gömme dolapta uyumama izin veriyordu. Bütün erkekler gittikten sonra sabaha karşı ortaya çıkar ve bazen leydilerle birlikte kahvaltı ederdim. Basit işlerinde onlara yardım ederdim ve benim dokunuşlarımdan çok hoşlandıklarını söylerlerdi,” dedi biraz gururlanarak,“ve saçlarını da ben yapardım.”

“Hımm.” Tarağın yumuşak sesi rahatlatıcıydı. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama sokağın sessizliği çok geç olduğunu gösteriyordu.

“Madam Elise’nin yerine nasıl yerleştin, Fergus?” diye sordum esneyerek.

“Ben orada doğdum, leydim,” diye cevap verdi. Tarağın dokunuşları yavaşlamış ve sesi uykulu gibi çıkmaya başlamıştı. “Leydilerden hangisinin benim annem olduğunu hep merak ettim ama onu asla bulamadım.”

Oturma odasının açılan kapısının sesiyle uyandım. Jamie gelmişti, gözleri kızarmış, yorgunluktan yüzü solmuştu ama günün ilk ışıklarında yine de

bana gülümsemeyi ihmal etmedi.

“Geri gelmeyeceksin diye çok korktum,” dedim. Saçlarında duman ve mum yağı karışımı ekşi bir koku vardı ve ceketi soylu görüntüsünü kaybetmişti ama Jamie hâlâ sıcak ve sağlamdı. Onu kucakladığım zaman kokusu ya da görüntüsü hakkında tek kelime etmedim.

“Ben de,” dedi, güldüğünü hissedebiliyordum. Kolları belimi sıkı sıkı sardı, sonra geriye yaslandı ve saçlarımı gözlerimin önünden çekti.

“Tanrım, öyle güzelsin ki,” dedi yavaşça. “Saçların dağınık olsa ve uykusuz olsan bile... Güzel sevgilim. Bütün gece burada mı oturdun?”

“Tek başıma değildim.” Kilimin üstüne kıvrılmış uyuyan Fergus’a baktım. Uykusunda yavaşça döndü ve ağzı bir parça aralandı. Neredeyse hâlâ bir bebek sayılırdı.

Jamie elini onun omzuna koydu.

“Gel bakalım küçük adam. Leydine yeterince eşlik ettin.” Çocuğu kaldırdı ve onu sırtına aldı, uykulu gözlerle bir şeyler mırıldanıyordu. “Sen iyi bir çocuksun, Fergus, dinlenmeyi hak ettin. Hadi yatağına bakalım.” Fergus’un gözlerinin şaşkınlıkla açıldığını gördüm, sonra rahatlamış bir halde tamam dercesine başını salladı.

Jamie oturma odasına geri geldiğinde ateşi yeniden körüklemiştim. Harap olmuş ceketini kaldırıp attı, akşamki güzel elbise iyice yıpranmıştı.

“İşte burada.” Ona bir kadeh şarap uzattım. Şarabı üç yudumda içti ve sonra alkolün etkisiyle titredi. Daha sonra koltuğa geçti ve bir kadeh şarap daha istedi.

“Hayır,” dedim, “bana ne olduğunu anlatana kadar vermeyeceğim. Hapishanede değilsin, her şeyin yolunda olduğunu sanıyorum ama…”

“Tam değil, Sassenach,” diye lafımı kesti, “biraz kötü olabilir.”

Bay Hawkins, bu hazırlıksız soruşturmayı yönetmek için sıcak yatağından aceleyle kalkan yargıç Alex Randall yansız şahitlerden biri olamayacağı için huysuzlanmıştı. Ben de bir eş olarak diğer zanlılardan olabilirdim.

Murtagh ise olanlardan habersizdi ve henüz bir çocuk olan Claudel yasal olarak şahit sayılmıyordu.

Mösyö le Juge baş komisere huysuz bir bakış atmış ve gerçekleri anlatacak kişinin şu an için açıklama yapamayacak olan Mary Hawkins olduğuna karar vermişti. Bu nedenle Matmazel Hawkins ile görüşülene kadar bütün sanıkların Bastille'de tutulması gerektiğine karar verilmişti.

"O zaman sen niye Bastille'de tutulmadın?" diye sordum.

"Yaşlı Mösyö Duverney bana kefil oldu," dedi Jamie ve beni oturduğu koltuğa çekti. "Bütün soruşturma boyunca bir kirpi gibi köşede oturdu. Sonra yargıç kararını verdiğinde ayağa kalkıp benimle birkaç sefer satranç oynama fırsatı yakaladığını ve benim ahlaki karakterimin böyle bir ahlaksızlığa sebep olacağına inanmadığını söyledi. Nasıl konuştuğunu tahmin edebilirsin. Onunla altı ya da yedi kez satranç oynamış bir adamın masum bir genç kızı evinde iğfal edecek kadar aklını çelemeyeceğini düşündüğünü söyledi."

"Çok mantıklı," dedim. "Bunu demekle neyi kastettiğini anlıyor gibiyim çünkü eğer seni hapse atsalardı, seninle bir daha satranç oynayamaz."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi sonra gerinip esnedi ve bana gülümsedi.

"Ama şimdi evdeyim ve nedeni de beni ilgilendirmiyor. Gel, Sassenach." İki eliyle belimden tuttu ve beni kucağına oturttu, kolları bedenimi sarıyor ve zevkle iç çekiyordu.

"İstediğim tek şey," diye mırıldanmaya başladı kulağımın dibinde, "bu kirli elbiseleri çıkarıp seninle şöminenin karşısında yatmak ve başımı omzuna koyup yarına kadar öylece uyumak."

"Peki ya hizmetçiler?" dedim. "Etrafımızda dolanıp duracaklardır."

"Hizmetçilerin canı cehenneme," dedi. "Kapılar ne işe yarıyor?"

Jamie bana sıkı sarılıyor, saçımı kokluyordu. Sonra derin bir iç çekti ve beni kucağından kaldırıp koltuğa oturttu.

“Sadece yarım saat,” diye söz verdi bana fısıltıyla ve sonra, “Entrez!” dedi yüksek sesle.

Kapı açıldı ve Murtagh içeri girdi. O da Jamie kadar uykusuzdu, bir gözüne kan oturmuştu. Diğeri çürümüş muz gibi karaydı.

Küçük adam bir gece önceki çuval olayından sonra neredeyse tek kelime etmemişti. Fergus’un kısa bir araştırmadan sonra bıçağını alıp getirmesi üzerine nerede bulduğunu sormasının dışında, zorunlu kaçışımız boyunca sessizliğini korumuştu. Paris sokaklarının karanlığında aceleyle ilerlerken bize gardiyanlık yapmıştı. Eve geldiğimizde de hizmetçilerin sorularını bastırmada etkili olmuştu.

Patronunun iyi karakterine şahitlik etmek zorunda kalsaydı, polis istasyonunda her şeyi açıklayabileceğini düşünüyordum. Yine de eğer ben bir Fransız yargıç olsaydım, Murtagh’a nasıl güvenebileceğim konusunda düşünürdüm. Ama şimdi Notre Dame’daki heykelcik gibi sessizce duruyordu.

Bu kılıksız görünüşüne rağmen Murtagh saygınlığını hiçbir zaman kaybetmemişti ve şimdi de öyleydi. Dimdik duruyordu, sonra halıya kadar geldi ve onun bu haline şaşkınlıkla bakan Jamie’nin ayaklarının önünde diz çöktü.

Küçük adam temkinli bir halde belinden hançerini çıkarttı. Zayıf, kırışık yüzü ifadesiz gibiydi ama siyah gözleri tereddüt etmeksizin Jamie’ye bakıyordu.

“Seni yanılttım,” diye başladı küçük adam sessizce. “Ve şimdi, efendim olarak senden canımı almanı istiyorum çünkü ben artık bu utançla yaşayamam.”

Jamie yavaşça doğruldu, gözlerindeki yorgunluk gitmiş gibiydi. Bir müddet sessiz kaldı, elleri dizindeydi. Sonra uzanıp bir elini Murtagh’ın başına koydu.

“Savaşta kaybetmek utanılacak şey değildir, mo caraidh,” dedi yavaşça. “Büyük savaşçıların erdemi bunun üstesinden gelmeyi başarmalarında saklıdır.”

Ama küçük adam başını inatla iki yana sallıyordu. “Hayır,” dedi. “Ben savaşta yenilmedim. Bana güvendin; eşin, doğmamış çocuğun ve küçük İngiliz leydisini korumam için bana güvendin. Tehlike yaklaştığında onu engellemek için hiçbir şey yapamadım. Gerçeği söylemek gerekirse bana vuran eli dahi görmedim.”

“Vefasızlık…” diye başladı Jamie.

“Ve şimdi bunun sebebini görebiliyorsun,” diye Jamie’nin lafını kesti Murtagh. Onu tanıdığımdan beri bu şekilde konuştuğunu görmemiştim. “Senin şanlı adın kirlendi, eşin saldırıya uğradı ve o küçük kız…” Dudakları titriyordu. “Bu acı beni boğuyor.”

“Evet,” dedi Jamie, yumuşak bir sesle konuşuyordu. “Evet, görüyorum. Hislerini paylaşıyorum.” Jamie adama doğru eğildi ve hafifçe koluna dokundu. Ben ne hareket ediyor ne de konuşuyordum, bu benim sorunum değildi.

“Ama ben senin efendin değilim,” diye devam etti Jamie. “Sen bana böyle bir yemin etmedin ve ben de sana sorumluluk yüklemedim.”

“Evet, yaptın.” Murtagh’ın elinde tuttuğu hançerinin kabzası titriyordu.

“Ama…”

“Ben sana yemin ettim, Jamie Fraser. Sen daha bir haftalık ya vardın ya yoktun. Güzel annenin koynunda yatıyordun.”

Jamie’nin gözleri fal taşı gibi açılmış, ben de şaşkınlıkla Murtagh’a bakmıştım.

“Ellen’ın dizlerinin dibine çökmüştüm tıpkı şimdi sana yaptığım gibi,” diye devam etti yaşlı adam ve çenesini kaldırdı. “Ve Tanrı’nın adıyla ona yemin ettim, seni her zaman takip edeceğime, emirlerini yapacağıma ve sen büyüyüp bir yetişkin olduğun zaman ihtiyacın olduğu sürece senin arkanı kollayacağıma dair,” dedi ve yorgun gözlerini kapadı.

“Evet. Sana oğlummuşsun gibi değer veriyorum ama şimdi sana ihanet ettim.”

“Yapmadın bunu asla yapmadın.” Jamie’nin elleri Murtagh’ın omuzlarındaydı, onu sıkıca tutuyordu. “Hayır, hayatını senden alamam, benim sana hâlâ ihtiyacım var. Sana bunu kabul ettirebilirim.”

Uzun bir tereddütten sonra adamın inatçı başı belli belirsiz evet dercesine sallandı.

Jamie iyice gerilmiş elini hançerin kabzasının üzerine götürdü.

“Anneme ettiğin yeminini kabul ediyorum. O adamları bulacaksın. Onları avlayacaksın, sonra da eşimin ve masum Mary Hawkins’in kanının intikamını alacaksın.”

Bir müddet sonra elini hançerden çekti. Yaşlı adam, ilk defa benim varlığımı kabul etmişçesine başını bana doğru çevirdi ve, “Efendimin dediği gibi leydim, bunu yapacağım. İntikamınızı alacağım.”

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Cevap vermeye gerek yoktu. Murtagh hançerini dudaklarına götürdü ve onu öptü, sonra da kararlılıkla ayağa kalkıp yerine koydu.

20
La Dame Blanche

Kıyafetlerimizi değiştirip kahvaltı için mutfağa indiğimiz zaman şafak söküyordu.

“Bilmek istediğim bir şey var,” dedim sıcak çikolatamı fincanıma koyarken, “bu kahrolası La Dame Blanche kim?”

“La Dame Blanche mı?” Magnus, sıcak ekmek sepetini önüme bırakırken gözlerinde öyle keskin bir bakış vardı ki ekmek dilimlerinden bir tanesi sepetten düştü. Onu hemen yerden aldım ve titrediği belli olan kâhyaya döndüm.

“Evet, doğru duydun,” dedim. “Bu ismi duydun mu, Magnus?”

“Evet, neden leydim?” diye sordu yaşlı adam. “La Dame Blanche bir büyücüdür.”

“Büyücü mü?” dedim ona kuşkuyla bakarak.

Magnus hâlâ titriyordu, bana bakmamaya çalışarak dikkatli bir halde ekmekleri peçetelere sarıyordu.

“Beyaz Leydi,” diye mırıldandı. “Bilge kadın diye bilinir, bir doktor. Ve…o insanların merkezini görür, şeytan olsa bile ruhunu küle çevirmeyi başarır.” Sonra döndü ve içeri gitti. Uzaklaşırken bir yandan da titreyen elleriyle haç işareti yapıyordu.

“Yüce Tanrım,” dedim Jamie’ye dönerek. “La Dame Blanche’ı duymuş muydun?”

“Ne? Evet, evet. Ben…onun hakkında anlatılan bazı hikâyeleri duymuştum.” Jamie’nin gözleri büyümüş, yanakları kızarmıştı.

Arkama yaslandım ve ellerimi göğsümde kavuşturup dikkatle ona bakmaya başladım.

“Ah, öyle mi?” dedim. “Geçen gece Mary’ye ve bana saldıran adamların bana La Dame Blanche demesi seni şaşırtmıyor mu?”

“Öyle mi?” dedi şaşkınlıkla.

Başımı salladım. “Beni ışıkta gördüklerinde, ‘La Dame Blanche’ diye bağırıp, sanki salgın bir hastalık taşıyormuşum gibi kaçtılar.”

Jamie derin bir iç çekti. Kızarmış yüzü birden elindeki porselen fincan gibi beyazladı.

“Tanrım,” dedi kendi kendine. “Tanrım!”

Masaya eğilip fincanı elinden aldım.

“La Dame Blanche hakkında ne bildiğini bana söyler misin?”

“Şey…” dedi biraz tereddüt ederek ve bana utanarak baktı. “Sadece… Ben Glengarry’ye senin La Dame Blanche olduğunu söyledim.”

“Sen Glengarry’ye ne dedin?” Ağzımdaki ekmek parçası yüzünden neredeyse boğuluyordum. Jamie yardım etmek için sırtıma vuruyordu.

“Evet, Glengarry ve Castelotti’ye böyle söyledim,” dedi. “İskambil oynarken söylemiştim ama bunu kimseye söylemeyeceklerine söz vermişlerdi. Eşime sadık olmamı komik buluyorlardı. Onlar…onlar bir sürü şey söylüyordu ve ben…ben de bir şeyler söylemem gerektiğini düşündüm.” Gözlerini benden çekti, kulakları kızarmaya başlamıştı.

“Hımm,” dedim çayımı yudumlarken. Castelotti’nin sivri dilliliğini düşünce, Jamie’nin neden böyle acımasız bir şaka yapmak zorunda kaldığını hayal edebiliyordum.

Fincanını aldı, bir yudum içti ve sonra dikkatlice fincanını bir kere daha doldurdu. Gözleri çaydanlığa dikilmişti, benimle göz göze gelmemeye çalışıyorlardı. “Ama oradan çıkıp gidemezdim değil mi?” dedi. “Gece boyunca Majesteleri ile kalmak zorundaydım ve onun beni korkak biri olarak düşünmesi iyi bir şey değildi.”

“Bu yüzden onlara benim La Dame Blanche olduğumu söyledin,” dedim gülümsememi bastırmaya çalışarak. “O akşam leydilerle bir şey yapsaydın, seni çok kötü bir şekilde cezalandırabilirdim.”

“Eee, şey…”

“Tanrım, inandılar mı?” Kendi yüzümün de Jamie’ninki kadar kızardığını hissedebiliyor ama kendimi kontrol etmeye çalışıyordum.

“Çok inandırıcıydım,” dedi. “Annelerinin üzerine yemin ettim.”

“Peki bunu söylemek için ne kadar içmiştin?”

“Ah, biraz. Dördüncü şişeyi bekledim.”

Artık çabalamayı bırakıp kahkaha atmaya başladım.

“Ah, Jamie!” dedim. “Sevgilim!” Eğildim ve kızarmış yanağını öptüm.

“Şey,” dedi iri bir ekmek parçasına tereyağı sürerken. “Aklıma gelen en iyi şey buydu. Böylece fahişeleri koynuma atmayı bırakırlardı.”

“İyi,” dedim. Ondan ekmeği alıp üzerine bal sürüp geri verdim.

“Bundan şikâyetçi değilim,” dedim. “Senin ahlakını korumakla birlikte ben de tecavüze uğramaktan kurtuldum.”

“Evet, Tanrı’ya şükürler olsun.” Ekmeği bırakıp elimi tuttu. “Yüce Tanrım, sana bir şey olsaydı, Sassenach, ben…”

“Evet,” diye lafını böldüm, “ama bize saldıranlar beni La Dame Blanche sanıyor…”

“Evet, Sassenach,” diye beni onayladı. “Bunu yapan ne Glengarry ne de Castelotti çünkü Fergus gelip de beni sizin saldırıya uğradığınız yere götürmeye geldiğinde onlar benimle birlikte evdeydiler. Ama birine bundan bahsetmiş olmalılar.”

Maskeli yüzü ve gülüşleri hatırlayınca elimde olmadan irkildim.

Derin bir iç çektim ve elini bıraktım. “En iyisi Glengarry’ye gidip eşimin hikâyesiyle kaç kişiyi eğlendirdiğini öğreneyim.” Öfkeyle elini saçlarının arasına götürdü. “Ve sonra da Majesteleri ile görüşmeye gidip Kont St. Germain ile yaptığı bu anlaşmanın ne olduğunu öğreneceğim.”

“Bence de,” dedim. “Glengarry’yi birazcık tanıyorsam şimdiye kadar Paris’in yarısına anlattığından eminim. Ben de bu öğleden sonra birkaç kişiyle görüşmeye gideceğim.”

“Ah, öyle mi? Sen kiminle görüşeceksin, Sassenach?” diye sordu, gözlerini kısmış bana bakıyordu. “İlk önce, Usta Raymond, sonra da Mary Hawkins ile.”

“Lavanta?” Raymond raftaki kavanozu almak için parmaklarının ucuna basıyordu. “Rahatlatıcı bir aroması vardır, sinirlere iyi gelir.”

“Şey, bu kimin sinirlerinden bahsettiğimize bağlı,” dedim, Jamie’nin lavanta kokusuna karşı olan hassaslığını düşünerek. Bu Jack Randall’ın favori kokusuydu ve Jamie’nin onu hatırlamaya değil, rahatlamaya ihtiyacı vardı. “Belki de yardımcı olabilir. Ama ne olursa olsun ona zarar verme.”

“Zarar verme,” diye tekrarladı düşünceli bir halde. “Kulağa bir prensip gibi geldi.”

“Bu Hipokrat Yemini’nin ilk kuralı, bilirsin,” dedim, çekmecelerini ve ambarını karıştırırken onu izliyordum. “Doktorların yemini. *İlk kural, zarar verme*.”

“Öyle mi? Peki sen bu yemini ettin mi, madonna?” diye sordu ve tezgâhın arkasından kafasını çıkarıp bana göz kırptı.

Yüzüm kızarmıştı.

“Eee, şey, hayır. Tam olarak değil. Ben tam bir hekim sayılmam. Daha değil.” Sanırım bu son cümleyi söylememeliydim.

“Hayır mı? Ama ‘Gerçek’ bir hekimin asla deneyemeyeceği bir konuyla ilgileniyor ve kızlık zararının nasıl onarılabileceğini araştırıyorsun.” Benimle alay ediyor olduğu açıkça ortadaydı.

“Ah, öyle mi?” diye cevap verdim. “Yoksa sen sadece eczanelere düşen işleri isteyip, hekimlere karşı çıkanlardan mısın?”

Alnındaki derin çizgiler şaşkınlıktan yukarı kalktı.

“Birkaçından daha bilgili olduğunu düşünüyorum,” dedim. “Bu durumu bir dahaki Tıbbi Eleştiri Toplantısı’na götüreceğim. Peki, sence bu durum için ne yapılabilir?”

“Hımm.” Tezgâhın üzerine bir gazlı bez çıkarttı ve tam ortasına bir avuç dolusu bitki dökmeye başladı. Küllü, yeşil renkli küçük bitki yığınından

keskin bir gül kokusu yayılıyordu.

“Bu Saracenlerin kızıllık otu,” dedi ve elinde kalmış en son bitki parçasını da koyarak gazlı bezi katladı. “Gergin deri, küçük yaralanmalar ve özel bölge ağrıları için iyidir. Yararlı olabileceğini düşünüyorum.”

“Evet,” dedim. “Bir enfüzyon mu yoksa dekoksiyon mu?”

“Enfüzyon. Bu şartlar altında ılık kullanılmalı.” Döndü ve beyaz porselen kavanozu aldı. İçinde kırlangıç otu vardı.

“Uyku için iyidir,” diye açıkladı. Yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu. “Sanırım haşhaş gibi otlardan kaçınsan iyi olur, bazı hastalar buna tepkisiz kalabiliyor.”

“Olanları duydun mu?” diye sordum. Duymamış olmasını ummuyordum ama bilginin onun sattığı maldan daha önemli olduğunu biliyordum. Sonuç olarak bu küçük dükkân, sokak satıcılarından Kraliyet Odası’na kadar çeşitli kaynakların bir araya geldiği dedikodu bağlantısının buluşma yeriydi.

“Üç ayrı kaynaktan,” dedi Raymond. Köşedeki duvarda asılı dev duvar saatini görmek için pencereden boynunu uzattı. “Saat neredeyse iki. Kâbusundan önce senin akşam yemeğinde yaşanan olayın birkaç farklı versiyonunu da duyduğumu sanıyorum.” Büyük, dişsiz ağzı açıldı ve hafifçe kıkırdadı. “Özellikle eşinin General d’Arbanville’i sokakta düelloya davet ettiği versiyonunu daha çok sevdim, sen Mösyö le Kont’a masum bir genç kızın bedenini önerirken, o da Kral’ın polisini çağırmandan çekiniyormuş.”

“Hımm,”dedim. “Neler olduğunu öğrenmek istiyor musun?”

Raymond’ın küçük bir şişeye koyduğu soluk sarı rengindeki deniz gelinciği ilacı öğlen güneşinin altında parlıyordu.

“Gerçek her zaman yararlı olandır, madonna,” diye cevap verdi. “Nadir bir değeri vardır, biliyorsun.” Kavanozu dikkatle tezgâhın üzerine koydu. “Ve karşılığı olunca daha değerlidir,” diye ekledi. İlacın ücretini tezgâhın üzerine koydum. Dışarıdaki saat ikiyi vuruyordu. Rue Malory’deki Hawkins’in evine olan mesafeyi hesaplıyordum. Eğer arabayla gidersem yaklaşık yarım saatimi alırdı ve geriye bayağı bir zamanım kalırdı.

“O zaman,” dedim, “biraz özel odana geçebilir miyiz?”

“Ve işte böyle,” dedikten sonra kiraz konyağından büyük bir yudum aldım. Çalışma odasının kötü kokusu sanki bardağımdan yükseliyordu ve başımın iyice hafiflediğini hissediyordum. “Jamie’nin gitmesine izin vermişler ama hâlâ şüpheli durumdayız. Uzun süreceğini sanmıyorum, sen ne dersin?”

Raymond başını iki yana salladı. Tepedeki timsah rüzgâr yüzünden kımıldayınca pencereyi kapatmak için ayağa kalktı.

“Sanmıyorum. Mösyö Hawkins’in parası ve arkadaşları var ve doğal olarak sinirli. Senin ve eşinin aşırı iyilikten başka bir suçu yok, kızın talihsizliğini bir sır gibi saklamaya çalışmışsınız.” Bardağımdan büyük bir yudum aldım.

“Ve tabii şimdi senin tek düşündüğün şey de kızın durumu?”

Başımı evet anlamında salladım. “Bir tanesi bu. Bu durumda onun şanı için yapabileceğim bir şey yok. Sadece onun iyileşmesine yardımcı olabilirim.”

Alaycı gözlerle bana bakıyordu.

“Tek yapabileceğim onun iyileşmesine yardımcı olmak.”

Bardağı masaya bıraktım, yeterince içtiğimi düşünüyordum. Sıcaklık adeta yanaklarımdan fışkırıyordu ve burnumun iyice kızardığını hissediyordum.

“Sana gerçek bir hekim olmadığımı söyledim.” Gözlerimi bir an için yumdum ve nasıl söyleyeceğime karar verdikten sonra yeniden açtım. “Ayrıca, ben…daha önce bir tecavüz olayı atlattım. Senin üstesinden gelebileceğin bir şey değil. Belki de yapabileceğin çok şey yok,” diye ekledim. Sonra fikrimi değiştirdim ve bardağımı bir kez daha doldurdum.

“Belki haklısın,” dedi Raymond. “Ama hastanın merkezine ulaşabilecek biri varsa o da sadece La Dame Blanche’dır.”

Bardağı bıraktım ve ona baktım. Zihnimde bir sürü düşünce ve şüphe birbiriyle çatışıyordu. Trafik sıkışıklığı bazen geçiyordu ama söylediği bir

söz aklıma takılmıştı.

“Hastanın merkezi mi?”

Masanın üstündeki kapağı açık kavanoza uzandı, bir tutam beyaz pudra aldı ve kupasına döktü. Konyağın koyu sarı rengi kan kırmızısına dönüştü ve kaynamaya başladı.

“Ejderhanın kanı,”dedi köpüklenen sıvıyı göstererek. “İçinde bulunduğu kupayı tabii ki bozar ama bu şartlar altında en etkili olanı budur.”

Anlamış gibi bir ses çıkarttım.

“Ah, hastanın merkezi,” dedi, sanki günler önce konuştuğumuz bir şeyi yeni hatırlar gibi. “Evet, tabii. Bütün tedaviler aslında şeye ulaşmayla… Buna ne diyebilirim? Ruh mu? Öz mü? Hastanın merkezi, kişinin kendini iyileştirdiği yerdir. Bunu sen de görmüşsündür, madonna. Vakalar öyle ağır öyle yaralı olur ki, ya ölür ya ölmezler. Küçük bir şeyden acı çekenler doğru tedavi ile iyileşebilirler. Ama sen elinden geleni yaptığın halde çekip gittikleri de olur.”

“Hastalıklarla ilgilenen herkes böyle şeyleri görmüştür,” diye cevap verdim.

“Evet,” dedi. “Ve hekimlerin gururu da burada devreye girer, hastaları ölünce kendilerini suçlarlar ya da yaşayanlar için kendi başarılarını kutlarlar. Ama La Dame Blanche insanın özünü görür ve onu ya iyileştirir ya da öldürür. Şeytan bile onun yüzüne bakmaya korkar.” Kupasını aldı ve benimkiyle tokuşturtup köpüklü sıvıdan bir yudum aldı. Dudaklarında pembe bir iz kalmıştı.

“Teşekkürler,” dedim. “Ben de öyle umuyordum. Bu Glengarry’nin saflığından kaynaklanmıyor değil mi?”

Raymond omuz silkti. “Fikir eşinin fikri,” dedi. “Ve gerçekten harika bir fikir. Ama tabii ki kocan kendi kabiliyeti adı altında insanların saygısını kazanırken, doğaüstü güçlere sahip biri otorite olarak görülmeyebilir.”

“Evet.”

Omuzları çöktü. Gömleğinin kolunda birden fazla delik vardı. Hokkabazlık yaparken dikkatsizce davranmış olmalı, diye düşündüm.

“Seni dükkânımda görmüş olabilirler,” dedi. “Geçmişin gizemli. Ve eşinin de belirttiği gibi benim kendi şanım da şüpheli. Anlatabiliyor muyum?” Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. “İnsanların bundan nasıl bahsedeceğini tahmin edersin,” diye ekledi, konuşmasındaki hoşnutsuz tavır kahkaha atmama sebep oldu.

Kupasını bıraktı ve öne doğru eğildi.

“Matmazel Hawkins’in sağlığının şüpheli olduğunu söylemiştin, madonna. Ya diğerleri?”

Konyağımdan bir yudum aldım. “Paris’te olanların çoğundan haberdar oluyorsundur, değil mi?”

Gülümsedi. “Ah, evet, madonna. Bilmek istediğin nedir?”

“Charles Stuart hakkında bir şey duydun mu? Onun kim olduğunu, ne için burada olduğunu biliyor musun?”

Bu onu şaşırtmıştı. Önündeki masadan küçük şişeyi aldı ve avuçlarının arasında yuvarlamaya başladı.

“Evet, madonna,” dedi. “Babası İskoçya Kralı ya da böyle bir ihtimal var, değil mi?”

“Şey, bu senin görüşün,” dedim. “Ya da sürgündeki İskoçya Kralı ya da taht varisi ama beni endişelendiren bu değil. Bilmek istediğim şey… Charles Stuart’ın İskoçya ya da İngiltere’yi silahlı istila gibi bir planının olup olmadığı.”

Raymond gürültülü bir kahkaha attı.

“Tanrım, madonna! Sen eşsiz bir kadınsın. Aklından başka neler geçiyor?”

“Evet öyle ama bu konuda bir yardım bulamam, değil mi? Bu savaş işlerinde iyi değilim. Sen hiçbir şey duydun mu?” dedim ve elindeki şişeyi aldım.

Yarı açık kapıya doğru baktı, yardımcı kız parfüm isteyen geveze bir kadınla uğraşıyordu.

“Küçük bir şey, madonna, bir arkadaşın mektubunda ufak bir ima gördüm o kadar - ama cevap kesinlikle evet.”

Bana bunu söylerken nasıl tereddüt içinde olduğunu görebiliyordum. Elimdeki şişeye bakıyordum. Küçük şişe avcumun içinde yuvarlanırken hoş bir his oluşturmuştu. Küçük olmasına rağmen oldukça ağır, tuhaf ve yoğun bir sıvıydı, sanki içinde metal vardı.

“Cıva,” diye cevap verdi Usta Raymond aklımdan geçen soruya. Aklımda her ne okuduysa şişeyi elimden aldı ve parlak gümüş sıvıyı masaya döktü ve arkasına yaslandı.

“Majesteleri’nin elçilerinden biri araştırmasını yapmak için Hollanda’ya gitmiş,” dedi. “O’Brien adında bir adam ve bu adam benim bile işe alamayacağım kadar beceriksiz biri,” diye ekledi. “Artıkları içen gizli bir elçi.”

“Charles Stuart’ın etrafındaki herkes artıkları içiyor,” dedim. “O’Brien ne yapıyor?”

“Kılıç sevkiyatı için görüşme ayarlamaya çalışıyor. İspanya’dan alınan iki bin tane kılıç, orijinal yerini gizlemek için Hollanda’ya yollanacak.”

“Neden bunu yapıyor?” diye sordum. Aptal olup olmadığımdan ya da kiraz konyağından sersemleyip sersemlemediğimden emin değilim ama bu Charles Stuart’ın bile yapmayacağı kadar anlamsız bir işti.

Raymond omuz silkti, bir yandan cıva damlacığını itmekle uğraşıyordu.

“Bunun sebebini herkes kolaylıkla anlayabilir. İspanya Kralı İskoçya Kralı’nın kuzeni, öyle değil mi? Bizim iyi kralımız Louis gibi?”

“Evet, ama…”

“Stuartların durumu için yardım etmeyi istemeyebilir ama bu açıktan açığa olabilir mi?”

Konyağın verdiği bulanıklık zihnimden uzaklaşmaya başlamıştı.

“Olabilir.”

Raymond parmağını aşağı yukarı sallıyor, cıva küçük kürecikler halinde parlıyordu, masanın üstü iyice dolmuştu.

“Biri,” dedi, gözleri hâlâ cıva küreciklerindeydi, “Kral Louis’in Versay’de bir İngiliz dükünü ağırladığını duymuş. Ve ayrıca Dük’ün orada bazı ticari düzenlemeler aradığını da duymuş. Ama her şeyi duymak nadiren olan bir şeydir, bilirsin.”

Yuvarlanan cıva damlacıklarına bakıyordum, hepsi birleşmişti. Jamie de Sandringham Elçiliği’nin ticari haklarla fazlasıyla ilgilendiğini duymuştu. Ya Dük’ün ziyareti Fransa ve İngiltere arasındaki olası bir anlaşmayı belirtiyorsa? Belki de Brüksel’in geleceği ile ilgiliydi? Eğer Louis gizliden Brüksel’in istilası için destek görüşmesi yapıyorsa, İngilizlerin dikkatini yabancı girişimlerden dağıtmak için fakir kuzenine yanaşabilir miydi?

“Üç Bourbon kuzeni,” diye mırıldandı Raymond kendi kendine. Damlacıklar dokundukça birleşiyordu, parlayan tek bir damla haline geliyorlardı. “Tek kan. Ama tek amaç mı?”

Parlayan damlalar Raymond’un dokunmasıyla tekrar masanın üstünde farklı yönlere dağılmıştı.

“Sanmıyorum, madonna,” dedi Raymond sakince.

“Anlıyorum,” dedim ve derin bir iç çektim. “Peki Charles Stuart’ın yeni ortağı Kont St. Germain için ne düşünüyorsun?”

Gülümsemesi gittikçe büyüyordu.

“Majesteleri’nin bu günlerde yeni ortağıyla konuşmak için rıhtıma sık sık gittiğini duydum. Demirlenmiş gemisine bakıyor, çok iyi, çok hızlı ve çok pahalıymış. İskoçya toprakları denizin diğer tarafında değil mi?”

“Öyle,” dedim. Işık cıva damlacıklarının üzerine vurunca ilgim batan güneşe kaydı. Gitmek zorundaydım.

“Teşekkürler,” dedim. “Eğer bir şey duyarsan, tek kelime bile olsa bana söyler misin?”

Başını kibarca salladı, canlı saçları güneşte cıva rengi gibi parlıyordu.

“Ah! Sakın cıvaya dokunma, madonna!” diye uyardı beni tam parmağıma yaklaşan cıva damlacığına dokunacakken. “Dokunduğu metalle birleşiyor.” Uzandı ve küçük damlacığı kendine doğru çekti. “Güzel yüzüğünü bozmak istemezsin.”

“Haklısın,” dedim. “Bu zamana kadar bana fazlasıyla yardım ettiğini kabul etmek zorundayım. Son zamanlarda kimse beni zehirlemeye kalkmadı. Sen ve Jamie’nin beni cadılıktan yakacağınızı sanmıyorum,” dedim.

“Tabii ki de hayır,” dedi. “Paris’te kimse cadılıktan yakılmıyor…en azından son yirmi senedir. Tamamen güvendesin. Kendini öldürmediğin sürece.”

“Elimden gelenin en iyisini yapacağım,” dedim ve gitmek için ayağa kalktım.

Fergus hiç zorluk çekmeden benim için araba bulmuştu. Kafamda bin bir düşünceyle Hawkinsler’in evine gidiyordum. Adım her ne kadar ruh çağırma ya da Şeytana tapma ayini gibi olaylara karışarak beni endişelendirse de, Raymond, Jamie’nin batıl inançlı arkadaşlarına uydurduğu kendi hikâyesiyle uyuşan hikâyeyi genişleterek bana hizmet etmişti.

Fazla zamanım olmadığı için krallar, kılıçlar ve gemiler ile ilgili spekülasyonlardan fırsat bulup Kont St. Germain’in ülkesinin etkisi altında olup olmadığını soramamıştım.

Halk görüşü, Kont’un gizli merkezi, Raymond’un da bahsettiği “halka” ile uyuşuyordu. Ama katılımcı olarak mı yoksa rakip olarak mı? Bu halkanın dalgaları Kral’ın odasına da yayılmış mıydı? Louis’in astroloji ile ilgilendiği dedikodusu vardı. Louis, Kont ve Charles Stuart’ın bu Kabalizm ile ilgili bir bağlantısı var mıydı?

Sabırsızca başımı iki yana salladım, zihnimden konyağın bulanıklığını ve aklımdaki anlamsız soruları atmaya çalışıyordum. Söylenebilecek tek şey Charles Stuart’ın tehlikeli bir ortaklığa giriştiğiydi ve bu gelecek için oldukça endişe verici bir durumdu.

Rue Malory'deki Hawkinslerin evi üç katlı bir binaydı. Hava güzeldi ama bütün panjurlar ihlalci gözlere karşı sıkı sıkı kapanmıştı. Merdivenler bu sabah silinmemiş olmalıydı çünkü beyaz taşın üstünde çamurlu bir ayak izi vardı. Dedikodu çıkmasın diye ne bir aşçı ne de bir hizmetçi taze et almak için satıcıyla pazarlık yapıyordu. Ev, dışarıdan gelecek tehditlere karşı sağlama alınmıştı.

Kapıyı çalması için Fergus'u yolladım. Kapıyı her kim açtıysa onunla Fergus arasında bir uzlaşma var gibi görünüyordu, yine de en nihayetinde kendimi kadınla yüz yüze buldum. Evin hanımı gibi görünüyordu, bu Bayan Hawkins'di, Mary'nin halası.

Açıklama yapmakta güçlük çekiyordum çünkü kadın bana yardımcı olmak konusunda oldukça tereddütlüydü.

"Fakat biz kimseyle görüşemeyiz!" diye ısrar ediyor, sürekli arkasını kontrol ediyordu. Sanki birden arkasında Bay Hawkins'in görüntüsü beliriverecekti. "Biz… biz… bunu…"

"Ben sizi görmek istemiyorum," dedim. "Ben sizin yeğeniniz, Mary'yi görmek istiyorum."

İsmi duyunca yüzü birden telaşla kızardı.

"O… ama… Mary? Hayır! O…o iyi değil!"

Sepetimi kaldırıp kadına gösterdim. "Onun için ilaç getirdim."

"Ah! Ama… ama… o… siz… sizsiniz, değil mi?"

"Hizmetçi genç bayanın merdivenlerdeki odada olduğunu söyledi," dedi Fergus.

"O zaman önden git, Fergus," dedim. Yolumuzu kesen kolun altından geçtik ve kendimizi birden evin kasvetli havasının içinde bulduk. Bayan Hawkins hizmetçiye bağırmaya başlayınca yanından kolayca geçip gittim.

Mary'nin kapısında görevli bir hizmetçi vardı ama içeriye girme isteğime karşı çıkmadı ve sadece mırıldanarak başını sallamakla yetindi. "Ben onunla başa çıkamıyorum, Madam. Belki siz bu konuda şanslısınızdır."

Evet, küçük bir şansım vardı. Elbisemi düzelttim ve kapıyı iterek içeri girdim.

Bir mağaraya giriyormuşum gibi hissediyordum. Pencereler koyu kahverengi kadife perdelerle örtülmüştü, içeriye gün ışığı girmiyordu, aralıktan sızan küçük ışık da şömineden yükselen dumana karışıyordu.

Derin bir nefes aldım ve bir kez öksürdüm. Yataktaki beden kıpırdamıyordu. Kuştüyü yorganın altına gömülmüştü. Aşağıdaki bunca gürültüden sonra uyuyor olamazdı. Muhtemelen halasının saçma konuşmalarından kaçınmak için uyur gibi yapıyordu. Ben de onun yerinde olsaydım aynı şeyi yapardım.

Arkamı döndüm ve kapıyı Bayan Hawkins'in zavallı suratına kapattım, sonra yatağa doğru yürüdüm.

"Benim," dedim. "Boğulmadan önce niye yüzünü göstermiyorsun?"

Yorganda birden bir kıpırdanma meydana geldi ve Mary tıpkı bir yunusun denizin üstünden sıçraması gibi yorganın altından çıkıp boynuma sarıldı.

"Claire! Ah, Claire! Tanrı'ya şükürler olsun! Seni b-bir daha göremeyeceğimi sandım! Amcam senin hapishanede olduğunu söyledi! O d-dedi ki sen…"

"Boş ver bunları şimdi!" Kollarından sıyrılıp ona bakmak için biraz uzaklaştım. Yüzü kızarmıştı ve terlemişti. Yorganın altında saklanırken saçları darmadağın olmuştu ama bütün bunlara rağmen iyi görünüyordu. Kahverengi gözleri büyük ve parlaktı, hiç afyon zehirlenmesi belirtisi yoktu. Bir gecelik dinlenme, gençliğiyle birleşince fiziksel yaraları iyileşmiş görünüyordu. Ama beni endişelendiren işin diğer kısmıydı.

"Hayır, hapishaneye girmedim," dedim, sabırsız sorularını yavaşlatmaya çalışıyordum. "Ama bu amcanın denemelerinin eksikliğinden kaynaklanmıyor."

"A-ama ben…" diye başladı kekeleyerek ve gözlerini aşağıya indirdi. "En azından d-denedim ona anlatmak için ama o…Ama ben…"

"Endişelenme," diyerek onu rahatlatmaya çalıştım. "Üzgün olduğu için sen ne anlatırsan anlat, o dediğin şeyleri dinlemeyecektir. O yüzden önemli

değil. Önemli olan sensin. Nasılsın?” Alnındaki koyu siyah saçlarını geriye doğru ittim ve dikkatle yüzüne baktım.

“İyiyim,” diye cevap verdi. “Biraz… kanamam oldu ama sonra durdu.” Yanaklarının kızarıklığı daha da artmıştı ama yine gözlerini aşağıya indirmedi. “Ben… ağrıyor. G-geçer mi?”

“Evet, geçer,” dedim, kibarca. “Senin için biraz bitki getirdim. Sıcak suda demlenecek, infüzyonunu rahatlatır, çamaşırlarına, banyo suyuna da katabilirsin, yararlı olur. Sana iyi gelecektir.” Çantamdaki bitkileri çıkarıp masaya koydum.

Başını tamam dercesine salladı ve dudaklarını ısırdı. Söylemek istediği daha çok şey vardı, utangaçlığıyla savaşıp güvenini toplamaya çalışıyordu.

“Ne oldu?” diye sordum, olabildiğimce normal bir şekilde.

“Bebeğim olacak mı?” diye sordu korku dolu gözlerle. “Sen…”

“Hayır,” dedim, sakin olmaya çalışıyordum. “Olmayacak. O işini bitiremedi.” Haklı olduğumu umuyordum. Aslında bu çok küçük bir ihtimaldi ama bazen böyle durumlarda olduğuna da rastlanıyordu.. Ama bu küçük ihtimal için onu telaşlandırmaya gerek yoktu. Bu düşünce beni rahatsız etti. Frank’in doğumuna böyle bir kaza sebep olabilir miydi? Bu düşünceyi bir kenara bıraktım, bir aylık bekleyiş bunu ya kanıtlayacak ya da yok edecekti.

“Burası cehennem gibi sıcak,” dedim ve nefes almak için bağcığımı gevşettim. “Ve cehennem girişi gibi de dumanlı, aynı amcamın dediği gibi.” Sonra odanın diğer tarafına geçtim ve koyu perdeleri aralayıp camı açtım.

“Helen bir süre için kimsenin beni görmemesi gerektiğini söylüyor,” dedi Mary. “O diyor ki b-ben yüz karasıymışım ve dışarıya çıkarsam insanlar beni gösterip dururlarmış.”

Pencerenin yanında biraz hava aldıktan sonra onun yanına geri döndüm. “Bu senin kendini diri diri yakman ya da böyle kendini boğman anlamına gelmiyor.” Yanına oturdum ve sandalyeye yaslandım, duman odadan çıkarken temiz hava da saçlarımın arasından geçiyordu.

Uzun bir süre sessiz durdu, masadaki bitki yığınlarıyla oynuyordu. Sonunda bana bakıp cesurca gülümsedi ama alt dudağı titrediğini fark etmiştim.

“En azından Vikont ile e-evlenmek zorunda değilim. Amcam onun b-beni artık almayacağını söylüyor.”

“Hayır, ben öyle sanmıyorum.”

Başını salladı ve dizindeki yaraya baktı.

“Ben…bunu d-düşündüm. Dediğin şeyi, e-erkekler hakkında…” dedi ve yutkundu. Gözünden aşağıya bir damla gözyaşının düştüğünü gördüm. “Vikont’un bunu bana yapmasına dayanabileceğimi sanmıyordum. H-hiç kimse bunu bana yapamayacak ve ben b-bir daha bunu yapmak zorunda kalmayacağım… ve…ve… ah, Claire, Alex benimle bir daha konuşmayacak! Onu bir daha göremeyeceğim, asla!”

Kollarıma atıldı, deli gibi ağlıyordu. Yatağın üstündeki bitkiler ortalığa saçıldı. Başını omuzlarıma yasladı, onu okşuyor, susmasını sağlamak için bir şeyler söylüyor ama ben de gözyaşlarıma engel olamıyordum.

“Onu yeniden göreceksin,” diye fısıldadım. “Tabii ki de göreceksin. Bu onun için bir şeyi değiştirmez. O iyi bir adam.”

Bir gece önce Alex Randall’ın yüzündeki ıstırabı görmüştüm, bu zavallı çaresizlik Jamie ve Murtagh’ın suratında da okunuyordu. Alex Randall’ın Mary’ye olan aşkını öğrendiğimden beri onun derin üzüntüsünün farkındaydım.

İyi bir adama benziyordu. Ama o fakir bir delikanlıydı, zengin değildi ve ilerleme kaydetme şansı da çok azdı. Bu konuda her şey sadece Sandringham Dükü’nün iyi niyetine dayanıyordu. Dük’ün kendi yardımcısının, artık yüz karası olmuş bir genç kızla evlenme fikrine hoş bakacağını pek sanmıyordum.

Her şeye rağmen Alex onunla evlenmek için cesaretini toplarsa, beş parasız ve sosyeteden dışlanmış bir halde bu çirkin tecavüz olayını gölgede bırakma şansları ne kadardı?

Ona sarılmaktan ve onunla birlikte ağlamaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

***

Oradan ayrıldığımda neredeyse alacakaranlık çöküyor, ilk yıldızların sönük ışığı görünüyordu. Cebimde Mary’nin yazdığı mektubu vardı, bir gece önceki olayları anlatan bir mektuptu.

Bu uygun makama gönderildiği zaman en azından yasal olarak bir problemimiz olmayacaktı. Ama yine de diğer cephede beklemekte olan bir yığın sorun vardı.

Bu sefer tehlikeyi düşünerek, Bayan Hawkins’in isteksizce yaptığı aile arabasıyla eve götürülme teklifine itiraz etmemiştim.

Girişteki oyun masasının üstündeki şapkamı alırken gümüş tepsinin üstündeki bir yığın notu ve küçük çiçek demetlerini inceledim. Skandalın haberleri yayılmaya başlamıştı.

Hizmetçilerin endişeli bakışlarını umursamayarak direk yatak odasına yöneldim ve dikkatsizce elbiselerimi çıkarmaya başladım. Bunlarla ilgilenemeyecek kadar yorgundum.

Ama odanın kapısını açıp Jamie’yi ateşin yanındaki sandalyeye yaslanmış bir şekilde görünce, miskinliğimin yerini hassaslık aldı. Gözleri kapalıydı ve saçları iyice karışmıştı. İçeri girdiğimde gözlerini açtı ve bana gülümsedi, şamdan ışığında gözlerinin mavisi öyle berrak görünüyordu ki…

“Her şey yolunda,” dedi beni kollarının arasına aldığında. “Evdesin.” Sonra sessizleşti, çıplak halde birbirimize sarıldık. Sonunda beraberdik, güvenliği tapınağımızda birlikteydik.

21
Zamansız Diriliş

Arabamız Dük'ün Rue St. Anne'deki kiralık evine doğru yol almaya başladığında aklım hâlâ bankacıdaydı. Kavak ağaçları ve geniş araba yolu olan, büyük, güzel bir evdi.

"Charles'ın Manzetti'den aldığı borcu St. Germain ile birlikte bir yatırımda kullandığını düşünüyor musun?" diye sordum.

"Olabilir," diye cevap verdi Jamie. Resmi davet için domuz derisi eldivenlerini giymişti, sağ elinin dördüncü parmağına denk gelen yerdeki kalın deriyi düzleştirdi. "Babası parayı Paris'te geçinmek için aldığını düşünüyor."

"Ama Charles parayı ordu için kullanmaya çalışıyor," dedim, Charles Stuart'a karşı bir hayranlık duygusu belirmişti. Araba nihayet eve ulaştığında uşak kapıyı açmak için geldi.

"En azından parayı kullanmaya çalışıyor," dedi Jamie ve arabadan inmem için bana elini uzattı. "Tek bildiğim, evlenmek için Louise de La Tour ve piçiyle birlikte kaçmak istediği."

Başımı salladım. "Ben öyle düşünmüyorum. Sırf Usta Raymond'un dün bana söylediği değil. Ayrıca, Louise onu ne zamandır görmediğini de söyledi, yani o ve Jules…şey…"

Jamie homurdandı. "En azından, onuru var."

"Olup olmadığını bilmiyorum," dedim ve merdivenleri çıkarken koluna girdim. "Eşiyle uyuduğunu öğrendiğinde Charles'ın çok sinirlendiğini, ona saldırdığını ve o zamandan beri de onu görmediğini söyledi. Zaman zaman ona tutkulu mektuplar yazıp, hak ettiği yere geldiğinde gelip onu ve çocuğu alacağına dair yeminler ediyormuş ama Louise onu görmesine izin vermiyormuş. Jules'ın gerçeği öğrenmesinden korkuyor."

Jamie İskoçça bir şeyler mırıldandı.

"Tanrım, boynuzlanmayan bir adam var mı?"

Yavaşça koluna dokundum. “Diğerlerinden daha fazla.”

“Öyle mi düşünüyorsun?” dedi gülümseyerek.

Kapı, kel kafalı, tertemiz üniformalı, kısa boylu, tombul bir kahya tarafından büyük bir saygıyla açıldı.

“Lordum,” dedi Jamie’ye reverans yaparken, “ve leydim. Sizi bekliyorduk. Hoş geldiniz, lütfen içeriye girin.”

Dük bizi ana salonda karşıladığında oldukça sevinçli görünüyordu.

“Önemli değil, önemli değil,” dedi, Jamie geçen akşamki, akşam yemeğinde çıkan tatsızlık yüzünden özür dilediği zaman. “Lanet olası telaşlı adamlar şu Fransızlar. Olur olmaz her şeyi yaygaraya veriyorlar. Şimdi, şu büyüleyici teklife bir bakalım, ne dersiniz? Sizin saygıdeğer eşiniz de…hımm… şey inceleyerek biraz neşelenir…ne dersiniz?” Birkaç büyük tabloya, kaliteli kitaplığa ya da Dük’ün enfiye kutusu koleksiyonunda bulunan cam eşyalara bakarak eğlenip eğlenmeyeceğim konusunda açık bir soru soruyordu.

“Teşekkürler,” diye mırıldandım, yüzümde büyüleyici bir gülümseme vardı. Büyük Boucher’e dikkatimi vermiş gibi yapıyordum, bakımsız bir bahçede taşın üstünde oturan oldukça çıplak bir kadın tasvir edilmişti. Eğer bu zamanın kadın anatomisiyse, Jamie’nin benim kalçalarım için derin düşüncelere dalmasının neden kaçınılmaz olduğunu anlayabiliyordum.

“Ne kadar değerli bir korse, değil mi?”

“Ne?” Jamie ve Dük şaşırmışlardı, bizim ziyaretimizin sözde sebebi olan yatırım kâğıtlarına bakıyorlardı.

“Beni boş verin,” dedim. “Sadece tabloya bakıyordum.”

“Eğlenmenize çok memnun oldum, madam,” dedi Dük kibarca ve yeniden kâğıtlara gömüldü. Dük kendi işleriyle ya da Stuart durumları ile ilgili bir şeyler söylemek ister diye Jamie, bu özel bilgileri almak amacıyla ziyaretin can sıkıcı ve zahmetli kısmıyla da ilgileniyormuş gibi görünüyordu.

Bu ziyarette ben kendi kendimeydim. Baylar yoğun tartışmalarını yaparken, ben de kapıya doğru yöneldim, kaliteli kitaplığa bakıyor gibi yapıyordum. Daha sonra Alex Randall'ı bulmak için gizlice koridora süzüldüm. Mary Hawkins'in yıkımını onarmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Bu sosyal ahlak kuralları çerçevesinde, ne Alex Mary'yi amcasının evinden çağırabilirdi ne de Mary onunla iletişim kurabilirdi. Ama ben onların Rue Tremoulins'de buluşmalarını kolaylıkla sağlayabilirdim.

Arkamdaki sohbet gizli mırıltılara dönüşmüştü. Başımı koridora doğru uzattığımda etrafta dolaşan bir uşak olmadığını gördüm. Ama yine de çok uzakta olamazlardı. Evin büyüklüğünü düşünürsek, düzinelerce çalışan olmalıydı. Büyük olduğundan dolayı Alexander Randall'ı bulmak için evin diğer yerlerini de gezmeye ihtiyacım vardı. Rastgele bir yön seçtim ve koridor boyunca yürümeye başladım.

Koridorun sonunda bir şey görür gibi oldum ve seslendim. Kimse cevap vermedi ama ben cilalı parkelerde gizlice ilerleyen bir ayak sesi duyduğuma emindim.

Bu bir uşak için fazlasıyla meraklı bir davranıştı. Koridorun sonunda durdum ve etrafıma bakındım. Koridorun bir tarafında kapı vardı, diğer tarafındaki uzun pencere ise yola ve bahçeye açılıyordu. Çoğu kapı kapalıydı ama bana yakın olanı hafiften aralıktı.

Sessizce hareket edip kapıya doğru bir adım attım. Kulağımı kapıya dayayıp içerden ses geliyor mu diye baktım. Hiçbir şey duymadım, sonra bütün cesaretimi toplayıp kapıyı açtım.

"Senin burada ne işin var?" diye bağırdım hayretle.

"Ah! Korkuttun beni! Tanrım, öleceğimi sandım." Mary Hawkins'in yüzü bembeyaz olmuş, koyu ve büyük gözleri korkuya kapılmıştı.

"Eğer amcan seni burada bulursa öldürür. Bundan haberi var mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. H-hiç kimseye bir şey söylemedim. Küçük bir at arabasıyla geldim."

"Neden, ne uğruna?"

Gizlenmek için sığınak arayan korkak bir tavşan gibi etrafa bakınıyordu.

“Alex’i bulmak zorundayım. O-onunla konuşmak zorundayım. Onu görmek için, eğer o… eğer o…” Elleri sıkıca birbirine kenetlenmişti ve ben onun konuşmak için ne kadar çaba sarf ettiğini görebiliyordum.

“Önemli değil,” dedim. “Anlıyorum. Ne amcan ne de Dük bunu isteyecektir. Ekselansları burada olduğunu bilmiyor, değil mi?”

Dilsiz gibi yine başını iki yana salladı.

“Tamam,” dedim. “Evet, ilk olarak yapmamız gereken şey…”

“Madam? Nasıl yardımcı olabilirim?”

Mary yabani tavşan gibi ürkmüş ve ben de bir an için kalbimin boğazımda attığını hissetmiştim. Lanet olası uşaklar, hiçbir zaman doğru zamanda doğru yerde olmayı beceremiyorlardı.

“Evet,” dedim, kendime geldikten sonra kibirli bir şekilde. “Bay Alexander Randall’a ziyaretçisi olduğunu söyler misiniz, lütfen?”

“Bunu yapamayacağım Madam, üzgünüm,” dedi uşak.

“Neden?” dedim.

“Çünkü, Madam,” diye cevap verdi, “Bay Alexander Randall artık Ekselansları için çalışmıyor. Kovuldu.” Uşak Mary’ye baktı ve sonra sesini alçaltarak konuşmasına devam etti. “Mösyö Randall’ın gemiyle İngiltere’ye döndüğünü duydum.”

“Hayır! Gitmiş olamaz, bunu yapamaz!”

Mary kapıya doğru atıldı ve Jamie içeri girerken neredeyse ona çarpıyordu. Mary ürkmüş bir halde geri çekildi. Jamie şaşkınlıkla ona bakıyordu.

Sonra arkasında beni gördü. “Ah, Sassenach buradasın. Seni gelip bulmak için izin aldım. Ekselansları bana Alex Randall’ın…”

“Biliyorum,” diye lafını kestim. “Gitmiş.”

“Hayır!” diye inliyordu Mary. “Hayır!” Kapıya yönelmişti, ikimiz de onu durduramadan koridora çıktı, ayak sesleri cilalı parkede inanılmaz bir gürültü çıkarıyordu.

“Lanet olası aptal!” Ayakkabılarımı çıkardım, eteğimi topladım ve arkasından hızlıca çıktım. Çoraplı ayaklarımla onun yüksek topuklu pabuçlarıyla olduğundan daha hızlıydım. Belki biriyle karşılaşıp yakalanmadan önce onu yakalayabilirdim, böylece peşinden gelecek olan skandalı da önlemiş olurdum.

Koridoru dönerken gözden kaybolan eteğinin hışırtısını takip ediyordum. Yerler halıyla kaplıydı. Eğer acele etmezsem, gittiğini belli eden ayak seslerini duymadan onu kaybedebilirdim. Son köşeyi döndüğüm sırada birden bir adama çarptım.

Adam da şaşkın gözlerle bana bakıyordu, sonra dik durmam için beni kolumdan tuttu.

“Özür dilerim,” dedim, nefes nefese kalmıştım. “Ben düşündüm ki siz… Ahh, Yüce Tanrım!”

Alexander Randall ile karşılaştığım zaman verdiğim tepkinin aynısıydı. Dudakları aynı Alex’inki gibiydi. Ama bu gözler sadece bir adama ait olabilirdi.

Şok öyle etkiliydi ki, zihnimde birden bir sürü çelişkili düşüncenin oluşmasına yol açtı. Özür dileyip ondan kurtulmaya çalışıyordum. Onu o koridorda bırakıp takibime devam etmek istiyordum, hâlâ Mary’yi yakalama umudum olabilirdi.

“Bu tuhaf çarpışma sizinle karşılaşmama sebep oldu, Madam,” dedi. Hâlâ dirseğimden tutuyordu, beni kendinden uzaklaştırdı ve gözlerini kısarak koridorun loş ışığında yüzümü görmeye çalıştı. Yüzüme ışık vurduğunda, suratındaki benzi atmış ifadeyi görmüştüm. “Lanet olsun, bu sensin!” diye bağırdı.

“Öldüğünü sanıyordum,” dedim. Jonathan Randall’ın demir gibi tutuşundan kendimi kurtarmaya çalışıyordum.

Beni soğukkanlılıkla incelemek için bir kolumu bıraktı. Zayıf, ince yüzü sağlıklıydı, beş ay önce otuz ton ağırlığındaki hayvanlar tarafından

çiğnenme izlerinden eser yoktu. Alnındaki toynak izi de o kadar belli olmuyordu.

“Şunu söylemeliyim ki Madam ben de sizinle aynı duyguları paylaşıyorum. Ben de sizin sağlığınız hakkında benzer bir yanlış anlamaya maruz kaldım. Ne de olsa siz bir cadısınız, bir kurda dönüşmek için ne yaptınız?” Yüzündeki temkinli bakışta batıl bir saygı da vardı. Ne de olsa soğuk bir kış akşamı kurt sürülerinin ortasında kaldığınızda, doğal olarak hemen oracıkta yenmeniz beklenir. Avuçlarım terliyor, kalbim davul gibi çarpıyor ve hafif bir mide bulantı hissediyordum. Muhtemelen o da aynı durumdaydı.

“Bilmek ister misiniz?” dedim onu kızdırmaya çalışarak. Parmakları kolumu daha sıkı tutmaya başladı ve dudakları iyice gerilmişti. Zihninden bir sürü düşünce geçtiğini görebiliyordum, olasılıkları tahmin etmeye çalışıyordu.

“Eğer seninki değilse, Sör Fletcher’in adamları zindandan kimin cesedini çıkardı?” diye sordum, onun soğukkanlılığından yararlanmaya çalışarak. Bir görgü şahidi bana Randall’ın büyükbaş hayvanlar tarafından ezildiğini söylemişti. Randall keyifsiz bir halde bana gülümsedi. Nefes alış verişi her zamankinden biraz daha hızlıydı ve gözlerinin çevresi benim hatırladığımdan daha koyuydu.

“O benim emir erimdi; Marley. Hem sen benim soruma cevap vermiyorsan, ben niye seninkine cevap vereyim?” Beni baştan aşağı süzüyor, dikkatlice dış görünümümü inceliyordu; ipek elbise, saç süsleri, mücevher ve çoraplı ayaklar.

“Fransız bir adamla mı evlendin?” diye sordu. “Her zaman senin Fransız bir ajan olduğunu düşünmüştüm. Düşünüyorum da yeni eşin seni daha iyi…”

Koridoru dönüp arkamdan gelen ayak seslerinin kaynağını görünce kelimeleri boğazında düğümlendi. Eğer onu sinirlendirmek istiyorsam, işte şimdi bunu başarmış olmalıydım. Hâlâ kolumu tutan eli etime batıyordu ve ben aynı bir elektrik çarpması gibi onu saran şokun etkisini hissedebiliyordum.

Arkamda gördüğü şeyin ne olduğunu biliyor ve dönmeye korkuyordum. Koridorda derin bir sessizlik vardı; pencereye çarpan selvi ağacının dalları denizin dibindeki dalgaların sessiz uğultusunu andırıyordu. Yavaşça kolumu ondan kurtarınca, kolu sanki cansız bir parçaymış gibi yanına düştü. Koridorun sonundaki odadan gelen sesleri duymama rağmen arkamdan hiçbir ses gelmiyordu. Kapının kapalı kalması için dua ediyor ve Jamie'nin üstündeki silahlarını hatırlamaya çalışıyordum.

Zihnim bomboştu, daha sonra ucu düğmeli kılıcı gözümde canlandı, gardıroba kancasıyla asılıydı, güneş ışınları sırlı kabzasına vuruyordu. Ama hançeri yanındaydı, küçük bıçağını alışkanlıktan hep çorabının içinde taşırdı. İki erkeğin arasında duruyordum, tıpkı köşeye kıstırılmış… Yavaşça yutkundum ve ona döndüm.

Sessizce duruyordu, arkamda bir direkten farkı yoktu. Onun yanındaki uzun pencerelerden biri açıktı ve selvi ağacının yapraklarının kara gölgesi bir kayanın üstündeki sular gibi çağıldıyordu. Zaten onun da kayadan bir farkı yoktu. Bu gözler her ne yaşadıysa gizliydi.

Hiç konuşmadı ama bir müddet sonra eli bana uzandı. Sonunda aklımı bu eli tutacak kadar başıma toplayabilmiştim. Eli soğuk ve sertti, sanki bir tahtaya dokunuyordum.

Beni yanına çekti ve kolumdan tuttu. Ne konuşuyor ne de yüzündeki ifade değişiyordu. Koridorun dönemecine geldiğimizde Randall arkamızdan seslendi.

"Jamie," dedi. Sesi şokun etkisiyle kısılmış ve yalvarıyormuş gibi çıkmıştı.

Jamie durdu ve ona bakmak için arkasına döndü. Randall'ın yüzü bir ölü gibi bembeyazdı, öfkeden yanaklarına küçük birer kızarıklık konmuştu. Peruğunu çıkarmış ellerinin arasında tutuyordu ve siyah saçları terden şakaklarına yapışmıştı.

"Yanlışın var," dedi. Sesinde duygudan eser yoktu. Yukarıya baktım, yüzünün de bu sese uyduğunu görebiliyordum ama nabzı öfkeden hızlıca atıyordu, yakasının üstündeki yara izi sıkıntı ve öfkeden kızarmıştı.

“Formalitelere göre, ben Lord Broch Tuarach diye çağırılırım ve formalitelerinin gereksinimleri dışında benimle asla bu şekilde konuşamazsın - ta ki kılıcımın ucunda hayatını bağışlamam için bana yalvarana kadar. İşte o zaman adımı söyleyebilirsin, o da senin son cümlen olur.”

Araba hâlâ kapıda bekliyordu. Jamie’ye bakmaya korkarak arabaya bindim ve kendimi bacaklarımı saran sarı ipek elbisemin katlarına gömdüm. Araba kapısının kapanması birden o yöne bakmama sebep olmuştu ama ben daha kapıya bakamadan ani bir çekişle araba ilerlemeye başladı.

Dizlerimin üstünde oturmuş, arka camdan bakıyordum. Jamie gitmişti. Yolda hiçbir şey hareket etmiyor, sadece selvi ve erik ağaçlarının dalları sallanıyordu.

Çılgınca arabanın zeminini tekmeliyordum ama arabacı aksine daha hızlı gitmeleri için atlarına bağırıyordu. Bu saatte fazla trafik yoktu ve biz sanki arkamızdan şeytan geliyor gibi dar sokaklardan dörtnala geçiyorduk.

Rue Tremoulins’e geldiğimizde arabadan aşağıya zıpladım. Öfkeden kudurmuş bir haldeydim.

“Niye durmadın?” diye sordum arabacıya. Omzunu silkti, tepkimden etkilenmemiş bir halde tepedeki yerinde oturuyordu.

“Efendim benden gecikme olmadan direk eve gelmemi istedi, Madam.” Kırbacı aldı ve hafifçe atın kuyruk sokumuna vurdu.

“Bekle!” diye bağırdım. “Geri dönmek istiyorum!” Ama o bir kaplumbağa gibi kafasını omuzlarına çekmiş, beni duymuyordu.

Öfkeyle kapıya yöneldim, Fergus oradaydı, ince kaşlarını bana soru sorarmışçasına kaldırdı.

“Murtagh nerede?” diye sordum. Küçük adam Jamie’yi bulabilecek ve onu durdurabilecek tek kişiydi.

“Bilmiyorum, Madam. Belki aşağıdadır.” Küçük çocuk, tavernaların sırayla dizildiği, silahlı bir adamın bile yalnız başına gitmeye cüret edemeyeceği nehir ağzındaki Rue Gamboge’yi işaret etti.

Elimi Fergus'un omzuna koydum.

"Koş ve onu bul, Fergus. Olabildiğin kadar hızlı ol!"

Sesimin telaşlı olduğunu fark ederek, merdivenlerden indi ve hemen gitti. "Dikkatli ol!" dememi bile beklememişti. Ama Fergus Paris'in sokaklarını benden daha iyi biliyordu; hiç kimse kalabalık tavernalara eski bir yankesiciden daha iyi sokulamazdı. En azından ben onun eski bir yankesici olduğunu umut ediyordum.

Tek bir şey için endişe ediyordum, Jamie'nin Randall'a son sözünü söylemeden önce Fergus'un yakalanıp yaptıkları için asılmasından korkuyordum.

Kesinlikle Dük'ün evine gitmiş olamazdı. İmkanı yoktu. Kılıcı yanında değildi. Daha önce onu kavgada görmüştüm, soğukkanlı davranabilir ve duygularından sıyrılabilirdi. Ve bu yüzden, her şeye rağmen, formalitelere sadık kalacaktı.

Koridorda durdum, pelerinimi çıkarttım ve saçlarımı düzeltmek için aynanın karşısına geçtim. Beauchamp'ı düşündüm. Eğer düello yaparsa ihtiyacı olan ilk şey ne olurdu?

Bir kılıç mı? Hayır, bu olamazdı. Kendi kılıcı merdivenlerin oradaydı, gardıropta asılıydı ve hayatı gibi önemli bir şey için kendininkinin dışında bir kılıç kullanabileceğini hayal bile edemiyordum. Amcası Dougal MacKenzie bu kılıcı ona Jamie on yedi yaşındayken vermişti, kılıcı nasıl kullandığını görmüş ve sol elle kılıç kullanmanın taktiklerini anlatmıştı. Her şeyi bu kılıçla öğrenmişti. Dougal ona saatlerce süren sol el egzersizleri yaptırıyordu. Jamie bana avcunun kabzasıyla birleşmesiyle İspanya yapımı bu metalin adeta hayata geldiğini ve onsuz kendini çıplak hissettiğini söylemişti. Ve bu onun çıplak gideceği bir savaş değildi.

Hayır, eğer bir kılıca ihtiyacı olsaydı, onu almak için eve gelirdi. Sabırsızca elimi saçlarımda gezdiriyor, düşünmeye çalışıyordum. Lanet olsun, düellonun şartları neydi ki? Kılıca varana kadar neler oluyordu? Bir davet tabii ki. Jamie'nin koridordaki sözleri bir davet miydi?

Bir müddet sonra aklıma geldi. İlki davetti, ikincisi bir yerin ayarlanmasıydı - polisin ya da Kral'ın bekçilerinin dikkatini çekmeyen

uygun bir yer. Bir de ikinci bir kişiye ihtiyacı olacaktı. Ah, doğru ya, ikinci kişiyi bulmaya gitmişti: Murtagh.

Jamie Fergus'dan önce Murtagh'ı bulduysa, diğer formalitelerin düzenlenmesi gerekiyordu. Kalbimin davul gibi atmasına ve korsemin beni sıkmasına rağmen biraz daha rahat nefes almaya başlamıştım. Hizmetçilerin hiçbiri görünürlerde yoktu. Korsemin bağcığını açıp gevşettim, artık rahatlıkla nefes alabiliyordum.

"Koridorda soyunma alışkanlığının olduğunu bilmiyordum," dedi arkamdan alaycı bir ses.

Birden irkildim, kalbim adeta yerinden sıçramıştı. Adam salonun kapısında duruyordu. Kolları destek almak için kapı pervazını tutuyordu. Neredeyse Jamie kadar iri bir adamdı; aynı gergin hareketler, aynı soğukkanlılık. Ama saçları çok daha koyuydu. Dougal MacKenzie düşüncelerimi okumuşçasına evime gelmişti.

"Senin burada ne işin var?" Onu birden görmenin şoku geçmesine rağmen kalbim hâlâ davul gibi çarpıyordu. Kahvaltıdan beri hiç bir şey yememiştim ve ani bir mide bulantısı beni sarstı. Öne atıldı ve beni kolumdan tutup sandalyeye oturttu.

"Otur, tatlım," dedi. "Göründüğü üzere pek iyi görünmüyorsun."

"Çok dikkatlisin," dedim. Gözümün önünde küçük parlak noktalar dans ediyordu. "Affedersin," dedim nazikçe ve başımı dizlerimin arasına koydum.

Jamie. Frank. Randall. Dougal. Yüzleri bir bir aklımda beliriyor, isimleri kulağımda çınlıyordu. Avuçlarım terlemişti. Bu şoku üzerimden atmaya çalışıyordum. Jamie, Randall ile yüzleşmemeliydi, şu an en önemli sorunumuz buydu. Düşünmek ve önlem almak için fazla zaman yoktu. Ama nasıl bir önlem? Bilinçaltımın bu soruyla mücadele etmesini bir kenara bırakarak yavaş nefes almaya çalıştım, dikkatimi yanındaki kişiye vermem gerekiyordu.

"Tekrar soruyorum," dedim ve arkama yaslandım. "Burada ne arıyorsun?"

Kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı.

“Akrabalarımı ziyaret edemez miyim?”

Boğazımdaki ekşi tadı hâlâ hissedebiliyordum ama en azından ellerimin titremesi kesilmişti.

“Bu şartlar altında, evet,” dedim. Ayağa kalktım ve korsemin bağcığının açık olmasını önemsemeden konyak şişesine yöneldim. Bana eşlik eden Dougal tepsiden bir bardak aldı ve bana içki doldurdu.

“Teşekkürler,” dedim bardağı alırken.

“Şartlar demek? Hangi şartlar bunlar?” Cevap ya da izin beklemeden, kendine de içki doldurdu ve kadehini kaldırdı. “Majesteleri’ne.”

Hafifçe gülümsediğimi hissettim. “Kral James demek istedin sanırım?” İçkimden küçük bir yudum aldım, sıcak aromatik koku gözlerimi yakıyordu. “Paris’e gelmen Colum’u senin düşüncene yönlendirmek istediğin anlamına mı geliyor?” Dougal MacKenzie II. James yanlısıydı. Kardeşi Colum Leochlu MacKenzieler’in aile reisiydi. Bacakları sakatlayan bir hastalıktan dolayı kötürüm olmuş, savaşta ailesine önderlik yapamamıştı ve bu yüzden savaş sırasında aile reisi Dougal olmuştu. Dougal savaşta önderlik ederken, savaşın nerede yapılacağını söyleme yetkisi ise Colum’daydı.

Dougal sorumu önemsemeden, içkisini bitirdi ve bir tane daha doldurdu. Bu seferki içkisini yudumlarken tadını alarak içtiği belli oluyordu. Son yudumunu içtikten sonra dudaklarına bulaşan içkiyi keyifle yaladı.

“Fena değil,” dedi. “Colum için bir şeyler almalıyım. Geceleri uyumasına yardımcı olmak için şaraptan daha kuvvetli şeylere ihtiyacı var.”

Bu benim soruma verilmiş kapalı bir cevaptı. Colum’un durumu kötüleşiyordu. Bu hastalığın acısı bedenini tüketiyordu, Colum uyumasına yardımcı olsun diye akşamları şarap içiyordu. Şimdi ise konyağa ihtiyacı vardı. Rahatlaması için haşhaşa ihtiyacı olana kadar ne kadar zaman geçecekti merak etmeye başlamıştım.

Bu duruma geldiği zaman da aile reisi saltanatlığının sonuna gelmiş olacaktı. Fiziksel bir eksiği olmasına karşın güçlü bir karakteri vardı. Ama Colum güçlü ilaçlarla aklını kaybederse, ailenin yeni bir reise yani Dougal’a ihtiyacı olacaktı.

Bardağımın kenarından ona baktım. Utanmadan, yüzünde hafif bir gülümsemeyle bakışlarıma karşılık verdi. Yüzü kardeşine ve yeğenine çok benziyordu, güçlü ve cesur görünüyordu, çıkık elmacık kemikleri ve bıçak gibi dümdüz bir burnu vardı.

On sekiz yaşında ailenin reisliğini üstleneceğine dair yemin etmesine rağmen o bu yemini yaklaşık otuz yıldır tutuyordu. Ve Colum ölene ya da reisliği daha fazla devam edemeyene kadar bu yemini tutacaktı. İşte o zaman reislik mantosunu omuzlarına alıp MacKenzie ailesinin erkeklerine öncülük edebilirdi.

“Şartlar…” dedim, onun ilk sorusuna dönerek. “Ölüme terk ettiğin ve eşini ayartmaya çalıştığın bir adamı en iyi tatları tatmak için çağırmaya geldiğini düşünen biri olduğunu sanmıyorum.”

Dougal MacKenzie bu sözlerim üzerine kahkaha atmaya başladı. Bu adamın neye endişelendiğini bilmiyordum ama böyle bir olay olduğunda görmeyi çok isterdim.

“Ayartma mı?” dedi ve alaycı bir ifadeyle gülümsedi. “Sana evlenme teklifi ettim.”

“Hatırladığım kadarıyla ırzıma geçmek istedin,”diye vurguladım. Aslında bir kış önce Wentworth Hapishanesi’nden Jamie’yi kurtarma önerimi reddettikten sonra – zorla - bana evlenme teklifi etmişti. Asıl mal varlığı, Jamie öldüğünde bana kalacak Jamie’nin Lallybroch Mlikânesi idi ama Dougal evliliğin aylık kazanç elde etme düşüncesine karşıydı. Fakat bedenimle eğlenme zevkine düşkündü.

“Jamie hapishanedeyken,” diye konuşmasına devam etti, her zamanki gibi beni önemsememişti, “onu dışarı çıkarmanın bir yolu yoktu ve vatan haini damgasını yeme tehlikesi altında olan bir adam buna cüret edemezdi. Bunu anlayacak ilk kişi oydu. Akraba olarak onun eşini korumak benim görevim. Ben lordun manevi babası değil miyim?” Başını geriye attı ve içkisini kafasına dikti. Dougal benimle evlenme niyetinde olduğunu söylediğinde, bu teklifi kafamdan silmeye karar vermiştim. Ne de olsa Dougal MacKenzie’yi bir daha görmeyi ummuyordum.

Eski tecrübelerimden, fırsatları değerlendirmeyi bilen bir adam olduğunu biliyordum. Jamie asılmak üzereyken, beni ve mirası korumayı denemeden

önce yargının infazını bile beklememişti. Colum ölürse ya da hiçbir iş yapamaz hale gelirse, Dougal bir hafta içinde MacKenzie reisi olabilirdi. Ve eğer Charles Stuart aradığı desteği bulursa, Dougal da yanında olurdu. Ne de olsa tahtın arkasında olma gibi bir yetkiye sahipti.

Colum'un Fransa'da iş kurma niyeti vardı; şarap ve kereste. Şüphesiz Dougal'ın Paris'e gelmesinin asıl sebebi buydu, diğeri de sözde sebebiydi. Ama onun başka sebeplerinin de olduğundan emindim. Ve Prens Charles Edward Stuart'ın şehirde bulunması da bunlardan bir tanesiydi.

Dougal MacKenzie için söylenecek tek şey onunla karşılaştığınızda aklını hemen harekete geçirmesiydi, her an kendini ortaya çıkartmak için uğraşırdı. Bu sırada aklıma yeni bir fikir geldi.

"Şey, olması gereken olur. Yine de seni gördüğüme sevindim," dedim boş kadehimi tepsiye koyarken.

"Gerçekten mi?" Kalın koyu kaşlarını kuşkuyla kaldırdı.

"Evet." Ayağa kalktım ve koridora doğru bir el hareketi yaptım. "Ben korsemin bağcığını bağlarken, sen de bana pelerinimi getirir misin? Benimle birlikte polis istasyonuna gelmene ihtiyacım var."

Şaşkınlıktan çenesi düşmüştü. Bunu görünce içimde bir umut yeşerdi. Dougal MacKenzie'yi şaşırtabildiysem, bir düelloyu da engelleyebilir miydim?

"Ne yapmak istediğini bana anlatacak mısın?" diye sordu Dougal, araba Cirque de Mireille'yi tırmanırken neredeyse yaklaşan faytona ve kabak satan el arabasına çarpıyordu.

"Hayır," dedim, kısaca, "ama yapmak zorunda olduğumu düşünüyorum. Jack Randall'ın hayatta olduğunu biliyor muydun?"

"Onun öldüğünü duymadım ki." Dougal ilk defa mantıklı bir şey söylemişti.

Bu beni düşüncelere sevk etti. Ama o haklıydı. Randall'ın öldüğünü düşünmüştük çünkü Sör Marcus MacRannoch Jamie'nin Wentworth Hapishanesi'nden kurtulma sürecinde, kendi komutan olduğu için Randall'ın emir erinin çiğnenmiş bedeni hakkında yanılgıya düşmüştü.

Doğal olarak Randall'ın ölüm haberi de Kuzey İskoçya'ya yayılmamıştı. Dağılan düşüncelerimi toplamaya çalıştım.

"Ölmemiş," dedim. "Ama Paris'te."

"Paris'te mi?" Bu onun ilgisini çekmiş, gözleri başka bir düşünceyle aydınlanmıştı.

"Jamie nerede?" diye sordu hemen.

En sonunda bunu sormuş olmasına sevinmiştim. Wentworth'da Jamie ve Randall'ın arasında neler geçtiğini bilmiyordu - hiç kimse Jamie'yi Randall'dan kurtardığımı bilmeyecekti - İngiltere kucağından uzakta Jamie'nin bu adamla burada karşılaşması sonunda olabilecekleri hakkında yeterli bilgiye sahipti. Randall'ın önceki davranışlarını düşününce olacakları tahmin etmek hiç de zor değildi.

"Bilmiyorum," dedim, camdan dışarıyı izliyordum. Les Halles'i geçiyorduk, balık kokusu burnuma doldu. Kokulu mendilimi çıkarıp burnumu ve ağzımı kapattım. Kokladığım keklik üzümünün güçlü keskin kokusu tezgâhtaki düzinelerce yılan balığının pis kokusuna karışmasa da ona katkıda bulunuyordu.

"Bugün Sandringham Dükü'nün evinde Randall ile karşılaştık. Jamie beni arabayla eve yolladı ve o zamandan beri onu görmedim."

Dougal ne pis kokuyu ne de tezgâhlarından bağıran balıkçı kadınların boğuk gürültüsünü umursuyordu. Kaşlarını çatarak bana baktı. "Adamı öldürmeye niyeti yok değil mi?" Başımı iki yana salladım ve kılıcından bahsettim.

"Bir düellonun olmasına izin veremem," dedim ve rahat konuşabilmek için mendili ağzımdan çektim. "Buna izin vermeyeceğim!"

Dougal düşünceli bir halde başını salladı.

"Evet, bu tehlikeli olur. Randall'ı kolaylıkla alt edemeyeceğinden değil, ona ben öğrettim, biliyorsun," dedi gururla. "Ama düellonun cezası…"

"Biliyorum," dedim.

“Tamam,” diye devam etti yavaşça. “Ama neden polis? Önceden delikanlıyı yakalatmak niyetinde değilsindir, herhalde? Hem de kendi kocanı?”

“Jamie’yi değil,” dedim. “Randall’ı.”

Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

“Ah, öyle mi? Bunun işe yarayacağını düşünüyor musun?”

“Birkaç gece önce bir arkadaşım ve ben…saldırıya uğradık,” dedim ve o an aklıma gelince yine birden irkildim. “Adamlar maskeliydi, onların kim olduğunu söyleyemem ama içlerinden biri Jonathan Randall’ın kilosu ve boyundaydı. Yani demek istediğim bugün Randall ile evde karşılaştığımızda onun bize saldıran adamlardan biri olduğunu fark ettim.”

Dougal donuk bakışlarla bana bakıyordu.

“Hırsızlık mı?” diye sordu.

“Hayır,” dedim.

“Ah.” Arabanın sedirine yaslandı, hâlâ bana bakıyordu. “Zarar vermediler değil mi?” Ben yanından geçtiğimiz sokağa bakarken onun gözlerinin de elbisemin boyun kısmından kalça kıvrımlarına kadar gezindiğini hissedebiliyordum.

“Ben değil,” dedim. “Ama arkadaşım…”

“Anlıyorum.” Bir an sessiz kaldıktan sonra dalgın dalgın konuşmaya başladı. “*Şeytanın Çırakları* diye bir şey duydun mu?”

Başımı ona doğru çevirdim. Çömelen bir kedi gibi köşeye yayılmış güneşten dolayı kısık gözlerle beni izliyordu.

“Hayır. O ne demek?” diye sordum.

Omzunu silkti ve doğruldu. Quai des Orfévres’in yığınına yaklaştığımızda bakışlarını benden çekti, yığın Sen Nehri’nin parlaklığında gri tatsız bir halde duruyordu.

“Bir çeşit topluluk. Ailenin genç erkekleri ilginç şeylerle…yani ahlak bozucu, nasıl açıklayabilirim bilmiyorum.”

“Haydi, devam et,” dedim. “Çıraklarla ile ilgili daha başka ne biliyorsun?”

“Sadece şehirdeki bir tavernada duyduğum şeyler,” dedi. “Bu topluluk, üyelerinden pek çok şey bekliyordu ve başlangıç değeri biraz…yüksek.”

“Ne gibi başlangıç?” Gözlerimle onu cesaretlendirmeye çalışıyordum. Cevap vermeden önce gülümsedi.

“Birincisi, bakirelik. Diğeri de evli kadınların göğüsleri.” Göğüslerime kısa bir bakış fırlattı. “Arkadaşın bakire mi, ya da bakire miydi?”

Vücudum ilk başta ateş gibi sonra buz gibi oldu. Yüzümü mendille sildim ve sonra onu pelerinimin cebine sıkıştırdım. Ellerimin titremesini kontrol etmekte güçlük çekiyordum.

“Öyleydi. Başka ne duydun? Bu grupta kimlerin olduğunu biliyor musun?”

Dougal başını iki yana salladı. Şakaklarındaki koyu kırmızı saçlarının arasında gümüş rengi çizgiler vardı.

“Sadece dedikodu. Vikont de Busca, Charmisse’nin en genç oğlu, belki Kont St. Germain. Peh! Sen iyi misin, tatlım?”

Afallamış bir halde öne eğildim.

“İyiyim,” dedim ve derin bir nefes aldım. “Çok iyi.” Mendili yeniden çıkarttım ve alnımdaki soğuk terleri sildim.

“Size zarar vermek niyetinde değiliz, madam.” Zihnimin karanlık köşesindeki ses kinayeli bir şekilde yankılanıyordu. Yeşil gömlekli adam orta boylu, esmer, ince ve dar omuzluydu. Eğer bu tarif Jonathan Randall’a uyuyorsa, bu St. Germain’e de uyardı. Sesini çıkartabilir miydim? Normal bir adam Rue du Faubourg St. Honoré’de meydana gelen saldırıdan tam iki saat sonra, akşam yemeğinde mantıklı bir halde benim karşıma oturup kremalı somon balığı yiyebilir miydi?

Akıllıca düşünmeye çalışıyordum. Neden olmasın ki? Ne de olsa ben yapabilmiştim. Hem Kont’un normal bir adam olduğunu düşündürecek özel bir sebebim de yoktu. Ve tabii bir de eğer dedikodular doğruysa.

Araba durdu. Düşünmek için çok fazla zaman kalmamıştı. Mary'nin başına gelenlerden sorumlu olan adamın özgür olmasını ve Jamie'nin en çok tiksindiği düşmanına karşı güvenliğini garanti altına alabilir miydim? Derin bir nefes aldım. Bu çok küçük bir şans, diye düşündüm. Hayat kutsaldı, adalet ise sırasını bekleyebilirdi.

Arabacı indi ve kapıyı açmak için yaklaştı. Dudaklarımı ısırdım ve Dougal MacKenzie'ye baktım. Bakışları titrek bir halde benimkilerle buluştu. Ondan ne bekliyordum?

"Hikâyeme arka çıkacak mısın?" diye sordum aniden.

Quai des Orfévres'in yükselen yığınlarına bakıyordu. Parlak güneş ışığı açık kapıdan içeriye süzülüyordu.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu.

"Evet." Dudaklarım kurumuştu.

Koltuktan aşağıya in ve bana elini uzattı.

"O zaman Tanrı'ya dua et de ikimiz de hücreyi boylamayalım."

Bir saat sonra, polis istasyonunun dışındaki sokağa adımımızı attık. Kimse bizim Quai des Orfévres'e geldiğimizi anlamasın diye arabayı eve yollamıştım. Dougal bana kolunu uzatınca ben de mecburen kabul etmek zorunda kaldım. Yer çamurluydu ve sokaktaki çakıllar yüksek topuklu ayakkabılarla yürümeyi zorlaştırıyordu.

"Çıraklar," dedim, Sen nehri boyunca uzanan banklardan Notre Dame kulelerine doğru yavaşça yürürken. "Gerçekten de Kont St. Germain'nin bizi…bizi Rue du Faubourg St. Honoré'de kıstıran adamlardan biri olduğunu düşünüyor musun?" Zihnimde birbirine geçmiş düşünceler ve yorgunluk yetmiyormuş gibi bir de açlıktan yeniden titremeye başladım. Kahvaltıdan beri bir şey yemiyordum ve artık etkisini göstermeye başlamıştı. Sinirlerim iyice zayıflamıştı, aslında tek ihtiyacım olan bütün bunların geçeceğini düşünmek ve buna inanabilmekti.

Dougal'a hiç bakmıyordum, bütün ilgimi ayakta durmaya vermiştim. Rue Elise'ye döndük. Çakıllar parlak ve ıslaktı, üzerilerine her çeşit pislik bulaşmıştı. Büyük bir sepeti çeken bir kapıcı boğazını temizlemek için

önümüzde durdu ve sokağın ortasında gürültülü bir şekilde aksırarak ayaklarımın ucuna balgamını çıkarttı. Yeşil topak taşa yapıştı ve sonra yavaşça çakılın olmadığı bir boşlukta yüzmeye başladı.

Dougal araba için sokağın bir aşağısına bir yukarısına bakıp duruyordu. “Söyleyemem, bu adam hakkında çok kötü şeyler duydum ama onunla tanışma şerefine erişmedim.” Dönüp bana baktı. “Ama sen onu tanıyorsun,” dedi. “Jack Randall’ı bir saat içinde Bastille’e götürürler. Ama er ya da geç onu serbest bırakacaklardır ve bu zaman içerisinde Jamie’nin sinirlerinin yatışacağını hiç sanmıyorum. Aptalca bir şey yapmaması için onunla konuşmamı ister misin?”

“Hayır! Tanrı aşkına, sen buna karışma!” dedim kendimden beklenmeyecek kadar yüksek bir sesle.

“Tamam, o zaman,” dedi yavaşça. “Onunla başa çıkmayı sana bırakıyorum. Bir kaya gibi inatçıdır...ama nasıl yapacağını biliyorsun diye düşünüyorum.” Bunu yan yan bakarak ve alaycı bir sırıtışla söylemişti.

“Başa çıkabilirim.” Yapabilirdim. Yapmak zorundayım. Dougal’a anlattığım her şey doğruydu. Hepsi gerçekti. Ve bu zamana kadar da öyle olmuştu. Aptalca davranışa sebep olacak aceleci düşüncesini durdurma umudunu gözden çıkarabilirdim, Jamie’nin hapsedilme şansını riske atsam bile, Randall’ı öldürmesine yardım edebilir ve bunu yaparken de büyük zevk alırdım ama bir şey dışında. Bir düşünce Jamie’nin gururundan daha ağır basıyordu; insanlık hissi. Bu hissi tehdit edilen ruhunun huzurundan daha derindi. Frank.

Bütün gün kafamı kurcalayan tek düşünce buydu, devamlı çöküntüyü hoş karşılayacağım bir noktaya geliyordum. Aylardır, Randall’ı ölü ve çocuksuz düşünmüş, Frank’in hayatı için endişelenmiştim. Ama yine aynı aylarda sol elimin dördüncü parmağındaki altın halkanın varlığıyla da kendimi rahat hissediyordum.

Sol elimde Jamie’nin gümüş yüzüğü olmasına karşı, Rank’in yüzüğü şüpheler rüyalarıma geldiği zaman gecenin karanlık saatlerinde tılsım gibi parlıyordu. Eğer bu yüzüğü takıyorsam, onu bana veren adam yaşayabilirdi. Bunu kendime binlerce kez söylemiştim. Frank’e sebep olacak soyun

babası olmadan bir adamın nasıl öldüğünü bilmemem önemli değildi. Yüzük oradaydı ve Frank yaşayacaktı.

Bu yüzüğün neden hâlâ parladığını şimdi anlıyordum, demir halka şimdi parmağım kadar soğuktu. Randall hayattaydı, evlenebilirdi ve Frank'in hayatını oluşturacak bir çocuğun babası olabilirdi. Tabii Jamie ilk önce onu öldürmezse.

Birkaç adım attıktan sonra Dük'ün koridorunda gerçekle yüzleştim. Frank'in hayatının değeri Jamie'nin ruhuydu ve ben ikisi arasında nasıl bir seçim yapacaktım?

Gelen küçük atlı araba, Dougal'ın seslenmelerini önemsememiş ve hiç durmadan hızlıca geçmişti. Geçerken de tekerlekleri Dougal'ın ipek çoraplarına ve benim elbisemin kenarına çamur sıçratmıştı.

Dougal yol alan arabanın arkasından bir yumruk salladı.

Sonra bana dönüp, "Evet, şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu.

Ayağımın dibinde süzülen gri ışıkta belli oluyordu. Dilimde onun sümüksü soğuk yapışkanlığını hissedebiliyordum. Dougal'ın koluna sarıldım, çınar dalı gibi sertti. Soğuktan, balık kokusundan ve yanımdaki suda süzülen sümükten başım iyice dönmeye başlamıştı. Gözlerimin önünde siyah noktalar uçuşuyordu.

"Şimdi," dedim. "Kusacağım."

Rue Tremoulins'e döndüğümde neredeyse güneş batmak üzereydi. Bacaklarım titriyordu ve merdiven basamağına ayağımı koymaya bile mecalim yoktu. Pelerinimi çıkarmak için direk yatak odasına çıktım, Jamie'nin eve dönüp dönmediğini merak ediyordum.

Döndüm. Kapının eşiğinde ölü gibi durmuş, odayı inceliyordum. İlaç çantam ağzı açık masanın üstünde duruyordu. Sargı bezlerini kesmek için kullandığım makas yarı açık şekilde makyaj masamın üstündeydi. Arada sırada L'Hôpital des Anges'de çalışan bir bıçakçı tarafından bana verilen bu makas çok güzeldi. Kabzası yaldızlıydı, leylek başı şeklinde süslenmişti ve makasın gümüş bıçağı da leyleğin uzun gagasıydı.

Makyaj masasına doğru birkaç adım attım, ipeksi saç tutamları masanın üstüne yayılmışlardı.

“Lanet olsun,” dedim. Buradaydı ama şimdi gitmişti. Ve kılıcı da yoktu.

Saç telleri karmakarışık bir halde masaya, pufa ve yere dağılmıştı. Masanın üstünden bir tutam kesilmiş saç alıp elimde tuttum ve tıpkı işlenmiş ipek gibi yumuşak saçlarını parmaklarımın arasında okşamaya başladım. Ani paniğin etkisiyle omuzlarım kaskatı olmuştu. Jamie’nin Rohanların evinin arkasındaki fıskiyenin orada, Paris’te yaptığı ilk düellosunda nasıl savaştığını anlatmasını hatırladım.

Arkadaki saçlarımı tutan bağcık açıldı ve aynı anda rüzgâr da birden yüzüme çarptığı için ne yaptığımı zor görüyordum.

Bunun bir daha olmasına izin vermeyecekti ve şimdi bunun kanıtlarını görebiliyordum. Bir tutam saç elimdeydi, yumuşak ve hâlâ canlıydı. Kendi içinde girdiği soğuk mücadeleyi, görüşünü engelleyecek bütün yumuşaklığı kesip atarken demir bıçağın ona verdiği hissi hayal edebiliyordum. Hiçbir şey onunla Jonathan Randall’ı öldürmenin arasına giremezdi.

Ben hariç. Saçları hâlâ elimdeydi. Sokakta onu görme umuduyla pencerenin yanına gidip dışarıya baktım. Ama Rue Tremoulins sessizliğe bürünmüştü, hiçbir şey hareket etmiyordu. Görünürde erik ağaçlarının gölgesinden ve sohbet eden uşak ve bekçiden başka hiçbir şey yoktu.

Akşam yemeği hazırlıkları yapan hizmetçilerin seslerini duyabiliyordum. Bu akşam hiç kimse davetli değildi ve bu yüzden aşırı bir telaş yoktu. Yalnız olduğumuzda sade bir yemek yiyorduk.

Yatağa oturup gözlerimi yumdum, ellerim şişen karnımın üstündeydi. Saçları daha sıkı tutuyordum, böyle yaparak Jamie’yi güvende tutuyormuşum gibi hissediyordum.

Bunu başarabilir miydim? Jamie’den önce polisler Jack Randall’ı bulabilir miydi? Ya aynı zamanda orada olurlarsa ya da Jamie’yi Jack Randall’ı düelloya davet ederken yakalarlarsa? Saçları durmadan ellerimin arasında okşuyordum. En azından ikisi de güvende olacaklar. Belki hapishanede ama bu diğer tehlikelerin yanında küçük bir detaydı.

Ya Randall'ı ilk Jamie bulursa? Dışarıya bir göz attım, iyice karanlık çökmüştü. Düello şafak vaktinde yapılıyordu ama Jamie'nin sabahı bekleyip beklemeyeceğini bilmiyordum. Belki de şimdi gözden uzak, kılıçların konuştuğu, ölümcül darbelerin alındığı bir yerde yüz yüzeydiler.

Ölümcül bir savaş olacağı kesindi. Bu iki adamı ölüm noktasına getiren şey neydi? İlk ölen kim olacaktı? Jamie mi yoksa Randall mı ve onunla birlikte Frank mi? Jamie kılıçta oldukça iyiydi ama Randall silahı da seçebilirdi. Ve silahlarla olan başarısı kaderinden daha çok onu kullanma yeteneğiyle alakalıydı. En iyi silahlar bile tutukluk yapmaya meyilliydi ya da başka aksilikler çıkabiliyordu. Birden gözümün önüne Jamie'nin görüntüsü geldi. Çimlerin üzerinde sessizce topallıyor, boş göz yuvasından kanlar akıyordu ve barutun kokusu ilkbahar havasını bastırıyordu.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun, Claire?"

Başımı öyle hızlı yukarı kaldırdım ki birden dilimi ısırdım. Gözleri iyi durumdaydı, dik dik bana bakıyordu. Daha önceden saçlarını böyle kırpık görmemiştim. Yabancı biri gibi olmuştu. Yüzü daha sert ve güçlü bir görünüm kazanmıştı.

"Ne yapıyorum ne demek? Elimde bir tutam saçla burada oturmuş, senin ölüp ölmediğini merak ediyorum! Yaptığım şey bu!"

"Ölmedim." Gardırobun karşısına geçip kapağını açtı. Kılıcı yanındaydı ama Sandringhamlara giderken giydiği kıyafetleri değiştirmişti, şimdi üzerinde eski ceketi vardı, bu ceketi kollarının rahat hareket edebilmesini sağlıyordu.

"Evet, farkındayım," dedim. "Bunu bana söylemeye geldiğin için çok düşüncelisin."

"Kıyafetlerimi almaya geldim." Sandığın çekmecesinde temiz iç çamaşırı ararken sandalyeye iki gömlek ve uzun pelerinini koydu.

"Kıyafetlerini mi? Sen hangi cehenneme gittiğini sanıyorsun?" Onu yeniden gördüğüm zaman neyle karşılaşacağımı bilmiyordum ama bunu da ummuyordum.

"Bir pansiyona." Bana baktı ve sonra açıklama için iki kelimeden daha fazlasına ihtiyacım olduğunu anladı. Döndü ve bana baktı.

“Seni arabayla eve yolladığım zaman, kendime hâkim olana kadar biraz yürüdüm. Sonra eve gelip kılıcımı aldım ve Randall’ı düelloya davet etmek için Dük’ün evine geri döndüm. Ama kâhya bana Randall’ın tutuklandığını söyledi.”

Bana bakan gözleri okyanus derinlikleri kadar soğuktu. “Bastille’e gittim. Senin bana Randall hakkında suç duyurusunda bulunduğunu söylediler. Onlara önceki gece sana ve Mary’ye saldıranın o olduğunu söylemişsin. Neden Claire?”

Ellerim titriyordu ve tuttuğum saçları düşürdüm.

“Jamie,” dedim, sesim titriyordu, “Jamie, Jack Randall’ı öldüremezsin.”

“Güvenliğim için endişelendiğin için mi yoksa bana güvenmediğin için mi böyle dediğini bilmiyorum. Ama her iki durumda da, endişelenme. Onu öldürebilirim. Kolaylıkla.” Son sözünü sessizce söylemişti.

“Demek istediğim bu değildi! Jamie…”

“Neyse ki,” diye devam etti, sanki beni duymuyordu, “Randall’ın tecavüz gecesinde bütün gece Dük’ün evinde olduğunu ispat edecek şahitleri var. Polisler orada olan misafirlerle görüşüp Randall’ın masum olduğunu öğrenir öğrenmez, onun gitmesine izin vereceklerdir. O serbest kalana kadar bir pansiyonda kalmam daha iyi. O zaman onu bulabilirim.” Gözleri gardıropta takılı kalmıştı ama başka bir şey düşündüğü belliydi. “Beni bekliyor olacaktır,” dedi yavaşça.

Valizine gömlekleri ve çamaşırlarını yerleştirdi ve pelerinini koluna attı. Tam kapıya doğru gidiyordu ki, yataktan zıplayıp onu kolundan tuttum.

“Jamie! Tanrı aşkına, Jamie, dinle beni! Jack Randall’ı öldüremezsin çünkü ben izin vermiyorum!”

Şaşkınlıkla bana bakıyordu.

“Frank yüzünden,” dedim ve kolunu bırakıp geri çekildim.

“Frank,” diye tekrarladı, kulaklarındaki uğultuyu silmek için başını iki yana sallıyordu. “Frank.”

“Evet,” dedim. “Eğer sen Jack Randall’ı öldürürsen, sonra Frank…hayata gelmeyecek. Frank doğmayacak. Jamie, masum bir adamı öldüremezsin!”

Normalde solgun olan yüzü konuştuğum zaman iyice beyazlamıştı.

“Masum bir adam mı?”

“Frank masum bir adam! Jack Randall umurumda değil…”

“Evet, anlıyorum!” Çantasını kaptı ve kapıya doğru yöneldi, pelerini kolundan sarkıyordu. “Tanrım, Claire! Beni ona orospuluk yapmaya mecbur eden bir adamdan intikam almamı engellemeye mi çalışıyorsun? Beni dizlerinin üstüne oturtup kendi kanımla lekelenmiş kanını yalatmaya zorlayan kimdi? Tanrım, Claire!” Ona ulaşmaya çalıştığımda bir hışımla kapıyı açtı ve kendini koridora attı.

Hava kararmaya başladığı için hizmetçiler mumları yakmışlardı. Koridor yumuşak bir aydınlığa bürünmüştü. Onu kolundan tutmuş, hızlıca çekiştiriyordum.

“Jamie! Lütfen!”

Kolunu birden çekti. Neredeyse ağlayacaktım ama gözyaşlarımı tutmasını başardım. Çantasını yakalayıp elinden çektim.

“Lütfen, Jamie! Bekle, sadece bir yıl! Çocuğun Randall’dan olduğu gelecek aralık ortaya çıkacak! Bundan sonrası önemli değil. Ama lütfen benim hatırım için, Jamie, bekle!”

Yaldız kenarlı masanın üstündeki şamdanın ışığının altında Jamie’nin devasa gölgesi karşı duvara vuruyordu. Jamie ellerini yumruk yumruk yapıp gölgeye baktı, sanki bir devle yüzleşecekti. Suratında donuk ve bir o kadar da tehditkâr bir ifade vardı.

“Evet,” diye fısıldıyordu, sanki kendi kendine konuşur bir hali vardı. “Ben büyük bir adamım. Büyük ve güçlü. Birçok şeye katlanabiliyorum. Buna da katlanabilirim.” Sonra bana döndü ve bağırmaya başladı.

“Birçok şeye katlanıyorum! Çünkü yapabiliyorum ama bu yapmak zorunda olduğum anlamına mı geliyor? Herkesin zayıflığını ben mi çekmek zorundayım? Kendi başıma kalamayacak mıyım?”

Koridorda bir aşağı bir yukarı volta atmaya başladı, gölgesi çılgınca onu takip ediyordu.

“Bana sormuyorsun! Sen ve senin insanların! Sen kim bilir, ne… ne…” Öksürmeye başladı, sinirden konuşamıyordu.

Yürürken elini taş duvara vurdu ve yumruğu kireç taşı duvarı ezdi.

Arkasına döndü ve bana iyice yaklaştı, ağır ağır nefes alıyordu. Öylece duruyordum, ne hareket etmeye ne de konuşmaya cesaretim vardı. Bir ya da iki kez başını hızlıca aşağı yukarı salladı, sanki bir şeylere karar veriyor gibiydi, bir müddet sonra hançerini hızlıca kabzasından çekti ve burnumun ucunda tuttu. Sakince konuşuyordu.

“Seçimini yap, Claire. Ya o ya ben.” O bıçağı yavaşça döndürdükçe mum ışığı da parlayan metalin üstünde dans ediyordu. “O yaşarken ben yaşayamam. Eğer onu öldürmemi istemiyorsan, o zaman şimdi beni öldür, kendi ellerinle!” Elimi yakaladı ve hançeri zorla elime tutuşturdu. Gömleğinin yakasını yırtıp boğazını açtı ve sonra elimi yukarıya kaldırdı.

Bütün gücümle elimi geri çektim ama bıçağın ucunu yumuşak köprücük kemiğinin çukuruna dayamıştı bile. Randall’ın bıraktığı mavimsi izin hemen aşağısında duruyordu.

“Jamie! Kes şunu! Kes şunu hemen!” diye bağırıyor, gücümün yettiğince diğer elimle bileğini aşağıya indirmeye çalışıyordum. Titreyen elleri parmaklarımı çekmeme yardımcı oldu. Bıçak yere fırladı ve Aubosson halısının kaplı olduğu köşeye çarptı.

Önümde buz gibi duruyordu, yüzü kireç gibi beyazdı ve gözleri öfkeden parlıyordu. Elimin altındaki kolunu sımsıkı tutuyordum.

“Lütfen inan bana, lütfen. Başka bir yolu olsaydı bunu yapmazdım.” Hıçkırığımı bastırmak için titrek ama derin bir nefes aldım.

“Hayatını bana borçlusun, Jamie. Bir kez değil, hem de iki kez. Wentworth’da seni asılmaktan ben kurtardım, Manastır’da ateşin yükseldiği zaman seni ben kurtardım. Hayatını bana borçlusun, Jamie!”

Cevap vermeden önce bana öylece baktı. Konuşmaya başladığında, sesi yine sakin çıkmıştı ama ümitsiz gibiydi.

“Anlıyorum. Şimdi suçunu mu itiraf ediyorsun?” Gözleri öyle koyu maviydi ki sanki kalbindeki ateşi dışarıya yansıyordu.

“Yapmak zorundayım! Yoksa bunun sebebini başka türlü anlatamayacağım.”

“Sebep? Ah, sebep. Hayır, bunun anladığım şeyin sebebi olduğunu söyleyemem.” Kollarını arkasında kavuşturdu ve başı önde, koridoru bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı.

Koridor resimlerle donatılmıştı. Bazıları aydınlıkta kendilerini sunarken, diğerleri gizleniyormuş gibi karanlık köşelere yerleştirilmişlerdi. Jamie onların arasında dolaşıyordu.

Koridor ikinci katın bir uzantısıydı, halı ve goblenlerle kaplıydı, koridorun sonundaki duvarda büyük renkli camlar vardı. Jamie koridorun sonuna kadar yürüdü ve sonra geçit törenindeki bir askerin hassasiyetiyle dönüp yavaşça volta atmaya devam etti. Aşağı yukarı, aşağı yukarı, tekrar ve tekrar.

Bacaklarım titriyordu. Koridorun sonuna yakın bir koltuğa oturdum. Her yerde hazır olan hizmetçilerden biri yaklaşıp Madam şarap ya da bisküvi ister misiniz diye sordu. Bütün nezaketimle onu uzaklaştırdım.

Jamie sonunda gelip benim önümde durdu, ayaklarını iki yana açtı, elleri hâlâ arkasındaydı. Konuşmadan önce yüzüne bakmam için beni bekliyordu.

“Bir yıl, o zaman.” Tek dediği buydu. Döndü ve ben koyu yeşil kadife koltuktan kalkmaya çalışırken birkaç adım uzaklaştı. Sonunda kalkmayı başardığı zaman birden bana döndü ve üç adımda büyük renkli pencereye ulaşıp sağ eliyle bir yumruk attı.

Cam milyonlarca küçük renkli parçaya ayrıldı. Çerçevesi titriyordu. İlkbahar havası rüzgarla beraber içeri giriyordu.

Jamie bir müddet öylece kaldı, iki elini diyaframına bastırıyordu. Koyu kırmızı leke gittikçe büyüyordu. Ona doğru gittiğimde bir kez daha kendini hızlıca benden çekti ve konuşmadan uzaklaştı.

Tekrar koltuğa oturdum. Ayaklarımın bağı çözülmüş gibiydi. Gözlerim kapalıydı ve üşüyordum. Şakaklarımdaki saçlar ıslaktı ve nabzımın bir

kuşunki gibi hızlı hızlı attığını hissedebiliyordum.

Beni affedebilecek miydi? Gözlerindeki ihanet ifadesini hatırladıkça kalbim sıkışıyordu. “Bunu nasıl söyleyebiliyorsun?” demişti. “Sen, sen, kim bilir…” Evet, ben biliyordum ve bu düşüncenin beni Frank’ten kopardığı gibi Jamie’den de koparabileceğini biliyordum.

Ama Jamie beni ister affetsin ister affetmesin, eğer ben bir zamanlar sevdiğim bir adamı mahkûm edersem, kendimi asla affetmeyeceğimi biliyordum.

“Babaların günahını,” diye mırıldanıyordum kendi kendime. “Babaların günahını çocuklar çekmemeli.”

“Madam?”

Korkudan sıçradım, gözlerimi açtığımda aynı zamanda oda hizmetçisinin de ürkerek geriye çekildiğini gördüm.

“Madam, iyi görünmüyorsunuz. Size bir şeyler…”

“Hayır,” dedim, olabildiğimce sakin görünmeye çalışarak. “Ben iyiyim. Biraz burada oturmak istiyorum. Lütfen yalnız bırakın.”

Genç kız sadece bana yardım etmek istiyordu. Oui, Madame! dedi ve koridorun aşağısına doğru gitti. Karşı duvarda asılı olan bahçe içindeki tutkulu aşk sahnesine boş bakıyordum. Birden bir üşüme geldi ve pelerinimi üstüme çektim, giymek için zaman yoktu sonra gözlerimi tekrar kapattım.

Yatak odamıza gittiğim zaman saat gece yarısını geçiyordu. Jamie oradaydı, küçük masanın önüne oturmuş, odadaki tek ışık kaynağı olan şamdanın etrafında tehlikeli bir halde uçuşan bir çift neuropterayı izliyordu. Pelerinimi yere atıp yanına gittim.

“Bana dokunma,” dedi. “Yatağa git.” Dalgın bir halde konuşuyordu, ona yakınlaşmaya devam ettim.

“Ama elin…” dedim.

“Önemli değil. Yatağa git,” diye tekrarladı.

Sağ elinin eklemleri olduğu gibi kana bulanmıştı, gömleğinin manşeti de aynı durumdaydı ama ben belinde bıçağı vardır diye dokunmaya cesaret edemiyordum. Onu böceklerin ölüm dansını seyretmesiyle baş başa bırakıp yatağa gittim.

Şafak vaktine yakın uyandım, odadaki mobilyalara günün ilk ışıkları vuruyordu. Jamie bıraktığım gibi duruyordu, hâlâ masanın başında oturuyordu. Mumlar sönmüş, böcekler gitmişti ve Jamie’nin başı ellerinin arasındaydı, vahşice kırpılmış saçlarının arasındaki parmakları buruş buruş olmuştu. Gün ışığı odanın bütün renklerini çalmıştı.

Yataktan çıktım, işlemeli ince geceliğimle üşüyordum. Arkasına gittiğimde yerinden kımıldamadı ama orada olduğumu biliyordu. Eline dokunduğum zaman, masaya düşmesine izin verdi ve başını geriye atarak koynumda dinlendirdi. Elini okşarken derin derin iç çekiyor, sinirinin geçtiğini hissedebiliyordum. Ellerim boynuna omuzlarına dokunuyordu, ince kıyafetlerinden üşüdüğünü hissedebiliyordum. Sonunda önüne geçebildim. Bana uzanıp belimden tuttu ve beni kendine doğru çekti.

“Üşüyorum,” dedim sonunda yavaşça. “Gelip beni ısıtır mısın?”

Bir müddet sonra, başını salladı ve tökezleyerek ayağa kalktı. Onu yatağa getirdim ve üstündekileri çıkartıp yorganı üstüne çektim. Kolunun kıvrımına yattım, beni göğsüne bastırdı, teninin soğukluğu geçmişti.

Denemek için elimi göğsüne koydum ve göğsü şevkten yanana kadar elimi bir ileri bir geri gezdirdim. Elimi tuttu ve beni durdurdu. Beni kendinden uzaklaştıracak diye çok korktum ve yaptı da ama bana daha sıkı sarılmak için.

Gün ışığı gittikçe güçleniyordu. Jamie zamanın çoğunu yüzüme bakarak geçirmişti. Şakaklarımdan çeneme kadar yüzümü okşuyor, başparmağını boynumda, köprücük kemiğimde gezdiriyordu.

“Tanrım, seni öyle seviyorum ki,” diye fısıldadı, sanki kendi kendine konuşuyor gibiydi. Beni öptü ve sakatlanan eliyle bir göğsümü kavradı, beni almak için hazırlanıyordu.

“Ama elin…”

Bu gece bunu ikinci söyleyişimdi.

“Önemli değil,” dedi ikinci kez.

BÖLÜM 4
Skandal

22
Kraliyet Atı

Araba kış havasının ve ilkbahar yağmurlarının etkisiyle bir tarafı çukurlaşan berbat yolda yavaşça ilerliyordu. Yağışlı bir yıl olmuştu, şimdi bile, yaz başında, yolların kenarında çalılıkların altında ıslak çamurlu yollar vardı.

Jamie yanımda arabanın keçe ile kaplanmış dar koltuğunda oturuyordu. Fergus diğer koltukta kıvrılmış uyuyordu. Arabanın içi sıcaktı ve ne zaman kuru yoldan gitsek camdan içeriye toz giriyordu.

Argentan'da bulunan Kraliyet Ahırı'na doğru giderken havadan sudan konuşuyor, Saray'da verilecek yemekten ve iş çevresi dedikodularından bahsediyorduk. Ben de yatsam uyurdum, arabanın ritmi ve günün sıcaklığından dolayı mayışmıştım. Rahat oturamıyordum ve sırtım ağrıyordu. Bebek de gittikçe daha hareketli olmaya başlamıştı ve ilk hareketlerinin kıpırtıları artık tekmelere dönüşmüştü.

"Belki evde kalsan daha iyi olurdu, Sassenach," dedi Jamie.

"Ben iyiyim," dedim gülerek. "Bütün bunları kaçırmak da ayıp olurdu."Arabanın camından yelkesen çitlerinin ve dümdüz erik ağaçlarının arasında zümrüt gibi yemyeşil parlayan tarlaların olduğu yere doğru bir el işareti yaptım. Tozlu ya da değil, şehrin kötü kokusu ve L'Hôpital des Anges'in pis ilaç kokusundan sonra kırın temiz havası zengin ve baş döndürücü gelmişti.

İngiliz diplomasisine karşı ihtiyatlı bir ilişki jesti olarak Louis, Sandringham Dükü'nün Argentan'daki Kraliyet Ahırı'ndan dört tane Percheron kısrağı satın almasına izin vermişti. Majesteleri'nin İngiltere'de devam ettirdiği küçük yük beygir sürüsü cinsini bununla geliştirmek istiyordu. Ekselansları bu yüzden Argentan'ı ziyaret ediyordu ve hangi kısrağın seçilmesi gerektiği konusunda Jamie'ye de danışmıştı.

"Bu iyi bir işaret, değil mi? Louis'in Dük'e atları satın alması konusunda söz vermesinden bahsediyorum. İngilizlere karşı böyle nazik davranarak

James Stuart'a karşı sempatik olmadığını da gösteriyor, açıkça değil ama olsun."

Jamie başını iki yana salladı. Peruk takmayı kesinlikle istememişti.

"Hayır, Louis'in Stuartlarla bir şey yapmak istemediğinden kesinlikle eminim, en azından yenilenmeye gidecek bir hareket için. Mösyö Duverney, Konsey'in böyle bir şeye tamamen karşı olduğu konusunda teminat verdi. Louis Charles'a, küçük de olsa, izin vermek için Papa'nın teşvikiyle bunu sağlayabilir." Bugün İskoç şalını takmış ve bir broşla omzuna tutturmuştu - bu güzel broşu kız kardeşi İskoçya'dan yollamıştı, iki tane koşan geyik şeklindeydi. Bedenleri öyle bükülmüştü ki sanki bir daire içinde kafaları ve kuyrukları birbirine girmiş gibi duruyorlardı.

"Aylardır Paris'teki bütün bankacılarla her konudan konuştuğumu sanıyorum ve çoğu bu durumdan hoşnut değiller. Sadece para, Stuartların yenilenmesi gibi belirsiz bir önerme için yeterli değil."

"Bu yüzden İspanya'yı ayırıyor," dedim.

Jamie başını salladı. "Evet. Ve Dougal MacKenzie'yi de." Birden doğruldum, konu ilgimi çekmişti.

"Ondan mı duydun?" diye sordum. Dougal Jamie'nin sadık bir II. James yanlısı olduğunu kabul etmişti, şifreli mektuplar yığını, İspanyalı Dougal'ın yolladığı gizli bilgilerle gittikçe artıyordu, bunlar da okunması için Jamie'nin elinden geçip Charles Stuart'a geri yollanıyordu.

"Aslında evet." Yüz ifadesinden bunun iyi bir haber olduğunu anlayabiliyordum ve bu sırf Stuart ile ilgili değildi.

"Philip, Stuartlara borç vermeyi reddetti," dedi Jamie. "Papazın elçisinden öğrenmiş, biliyorsun İskoçya tahtıyla ilgili bütün sorunları uzak tutuyor."

"Neden olduğunu biliyor muyuz?" Papanın elçisinden alınan en son haberlere birkaç mektupta yer verilmişti ama bunlar ya Jamie'ye ya da Charles'a geliyordu, bu yüzden Papa Hazretleri'nin İspanya ile ilgili konuşmalarını içermiyor olabilirdi.

"Dougal onun bildiğini düşünüyor," dedi Jamie gülerek. "Dougal açıkça engellendiğini söylüyor. Yaklaşık bir aydır Toledo'da tutuluyor ve şüpheli

bir yardım sözünden başka bir şey alamamış.” Derin sesi saygılı bir hal alınca güldüm.

“Benedict İspanya ve Fransa arasındaki sürtüşmeyi önlemek istiyor. Philip’in ve Louis’in bu amaç uğruna kullanılabilecek parayı boşuna harcamalarını istemiyor,” dedi alaycı bir ses tonuyla. “Bir papanın böyle demesi gayet doğal ama Benedict’in Katolik bir Kral’ın İngiltere’yi daha ne kadar ayakta tutup tutmayacağı hakkında şüpheleri var. İskoçya’da Kuzey İskoçyalı aileler arasında Katolik reisler var ama onlar Tanrı’nın isteğiyle yapmadan önce İngiltere’nin Katolik bir Kralı olduğu sürece bu cehennemi bir süre daha yaşayacakları olası,” diye ekleyip gülümsedi.

Jamie başını kaşıdı, şakakların üstündeki kısa saçları dalgalanmıştı. “Yani Stuartlar için oldukça belirsiz görünüyor, Sassenach ve evet bu iyi haber. Bourbon hükümdarlarından da yardım gelmeyecek. Beni şu an ilgilendiren tek şey Charles Stuart’ın, Kont St. Germain ile yaptığı yatırım girişimi.”

“O zaman bunun sadece bir iş anlaşması olduğunu düşünmüyorsun?”

“Evet, öyle,” dedi kaşlarını çatarak, “ve bunun arkasında daha fazlası var. Konuşmaları duymuştum, hatırlamıyor musun??”

Paris’in bankacı aileleri İskoçya’nın tahtı için genç varisi dikkate alıyor gibi görünmüyorlardı ama bu durum çabucak değişmiş ve Charles yatırım yapmak için para bulmuştu.

“Majesteleri bana Gobelinlerle konuştuğunu söylüyor,” dedi Jamie. “Yaşlı Gobelin onun müsrif ve aptal olduğunu düşünüyor tıpkı Gobelin’in oğullarından biri gibi. Diğeri ise bekleyip görme taraftarı. Eğer Charles bu yatırımda başarılı olursa, belki diğer fırsatları da değerlendirebilir.”

“Hepsi iyi değil,” dedim.

Jamie başını iki yana salladı. “Hayır. Para parayı getirir, biliyorsun. Bir ya da iki yatırımda başarılı oldu mu bankacılar onu dinlemeye başlayacaktır. Büyük düşünen bir adam değil,” dedi gülümseyerek, “ama büyüleyici bir kişilik, insanları ikna edebilir. Eğer bu yatırımda başarılı olursa işte o zaman yönetimde de yer alabilir.”

“Hımm.” Bir kez daha oturma şeklimi değiştirdim, sıcak deri hücrenin içinde parmaklarımı oynatmaya çalışıyordum. Ayağımın şekline göre

olduğu için ayakkabılar oluyordu ama ayaklarım biraz şişmeye başlamış ve ipek çoraplarım da terden ıslanmıştı. “Bununla ilgili yapabileceğimiz bir şey var mı?”

Jamie omuz silkti ve gülümsedi. “Sanırım, Portekiz’de havanın kötü olması için dua etmemiz gerekecek. Geminin batması dışında, yatırımı başarısızlığa götürecek bir şey olduğunu sanmıyorum. St. Germain bütün yükün satımı için anlaşmayı yaptı bile. Hem o hem de Charles Stuart paranın üç mislini alacaklarını düşünüyorlar.”

Kont aklıma gelince birden ürktüm. Dougal’ın anlattıklarını hatırlamamak mümkün değildi. Jamie’ye ne Dougal’ın yaptığı ziyareti ne de bahsettiği Kont’un gece aktivitelerini anlatmıştım. Ondan sır saklayamıyordum ama Dougal, Jonathan Randall durumunda bana yardım etmek için benden sessiz kalmamı istemişti ve benim de kabul etmekten başka çarem yoktu.

Jamie birden gülümseyerek bana elini uzattı.

“Bana ayaklarını uzatsana. Jenny o hamileyken ayaklarını ovalamamın ona iyi geldiğini söylerdi.”

Ayaklarımı esaretten kurtararak Jamie’nin kucağına koydum. Camdan gelen hava sayesinde ıslak ipek çorabım serinlemişti.

Elleri büyük, parmakları da güçlü ve kibardı. Parmaklarıyla ayağımın kavislerine masaj yapıyordu, ben de arkama yaslandım. Sersemlemişçesine bu mutlu anın tadını çıkartırken birkaç dakika sessizce yol aldık.

Başını yeşil ipek çoraplı ayaklarıma doğru eğdi. “Bu bir borç değil, biliyorsun.”

“Ne değil?” Sıcak havadan ve ayak masajından dolayı iyice sersemlemiştim, ne demek istediğini bir türlü anlayamıyordum.

Masajı kesmeden bana bakıyordu. Gözlerinde gülümseyen bir ima olmasına rağmen yüzündeki ifade ciddiydi.

“Hayatımı sana borçlu olduğumu söyledin, Sassenach çünkü hayatımı kurtardın. Ama düşünüyorum da, ben bunun tam olarak doğru olduğundan emin değilim. Her şeyi düşündüğümüzde neredeyse evet.”

“Neredeyse evet demekle neyi kast ediyorsun?” Ayağımı çekmeye çalışıyordum ama Jamie sıkıca tutuyordu.

“Eğer sen benim hayatımı kurtardıysan - ki yaptın - ben de senin hayatını kurtardım. Ben de seni Fort William’da Jack Randall’ın elinden kurtardım, hatırlarsan ve bir de Cranesmuir’de bir çetenin elinden kurtardım, öyle değil mi?”

“Evet,” dedim kuşkuyla. Ne yapmaya çalıştığını anlayamamıştım ama aslında basit bir konuşma yapıyordu. “Bundan dolayı tabii ki de minnettarım.”

“Bu minnettarlık durumu değil, Sassenach, daha çok seninkine karşı benim ki gibi… Benim demek istediğim şu, bu bir zorunluluk durumu değil.” Gözlerindeki gülümseme yok oldu, artık tamamen ciddiydi.

“Benimkine karşı Randall’ın hayatını sana vermedim - bu tek bir şey için adil bir ticaret olmazdı. Ağzını kapat, Sassenach,” diye ekledi, “sinek girecek.” Aslında arabada gerçekten de bir sürü sinek vardı; üç tanesi Fergus’un gömleğinin üstünde dinleniyordu.

“Neden kabul ettin o zaman?” diye sordum çabalamayı bırakarak. İki eliyle birden ayağımı sardı ve başparmağıyla yavaşça topuklarımı ovalamaya başladı.

“Şey, görmemi sağlamaya çalıştığın sebeplerden ötürü değil. Frank konusuna gelince,” dedi, “onun eşini aldığım tamamen doğru ve bundan dolayı onun için üzülüyorum - hatta bazen diğerlerinden daha fazla,” diye ekledi. “Hâlâ, rakibim olmaktan farksız mı? İkimiz arasında seçim yapmakta özgürdün ve sen beni seçtin - onun tarafında sıcak banyolar gibi lüks şeyler olmasına rağmen!” Ayağımı çekip karnına vurdum. Doğruldu ve yeniden ayağımı yakaladı, ikinci darbeyi tam zamanında engellemişti.

“Beni seçtiğin için pişman mısın?”

“Daha değil,” dedim, ayağımı çekmek için çabalarken, “ama her an olabilirim. Konuşmaya devam edersen.”

“O zaman tamam. Erkekler konusunda kıskanç olduğumu da kabul edebilirim.”

Diğer ayağımla bir tekme daha attım, bu sefer biraz daha aşağıyı hedefliyordum ama tekmem yerini bulmadan o ayağımı yakaladı ve bileğimi hafifçe büktü.

“Onun hayatına borçlu olmaya gelince,” diye devam etti, benim kendimi kurtarma çabalarımı önemsemiyordu, “bu Manastır’daki Kardeş Anselm’in benden daha iyi cevap vereceği bir konu. Ne de olsa ben soğukkanlılıkla masum bir adamı öldürmedim ama savaşta öldürdüm, aradaki fark ne?”

Wentworth’dan kaçtığımızda öldürdüğüm çocuğun karların üstünde yatışını hatırladım. Bu hatıralarla kendime işkence çektirmek istememiştim ama onların beni asla bırakmayacağını biliyordum.

Başını iki yana salladı. “Hayır, bu konu ile ilgili bir sürü gerekçe üretebilirsin ama sonunda bütün seçenekler bir kapıya çıkar. Mecbursan öldürürsün ve bununla yaşarsın. Öldürdüğüm her adamın yüzünü hatırlıyorum ve her zaman hatırlayacağım da. Ama gerçekler ortada, ben hayattayım ama onlar değil ve doğru ya da yanlış bu benim gerekçem.”

“Ama bu bir durumda doğru değil,” dedim. “Bu ölmek ya da öldürülme durumu değil.”

Başına konan sineği kovmak için başını iki yana salladı. “Burada hatalısın, Sassenach. Jack Randall ve benim aramda olan şey anca birimizden biri öldüğünde hallolur. Bıçak ya da silahtan daha başka öldürme yöntemleri de var ve fiziksel ölümden daha kötü şeyler de var.” Sesi yumuşamıştı. “St. Anne’de bir ölümden daha fazlasıyla beni kurtardın, mo duinne ve bilmediğimi asla düşünmedin.” Başını iki yana salladı. “ Belki ben sana, senin bana olduğundan daha çok borçluyumdur.”

Ayaklarımı bıraktı. “Ve bu benim olduğu kadar senin vicdanını da düşünmemi sağladı. Ne de olsa seçimini yaptığın zaman neler olacağı konusunda bir fikrin yoktu ve bu bir adamı terk etmek diğerini de ölüme terk etmek oluyordu.”

Benim durumumu anlatması hiç de hoşuma gitmemişti ama gerçeklerden kaçamazdım. Aslında Frank’i terk etmemden ve yaptığım seçimden pişman değilken, yine de bunun zorunluluğundan dolayı her zaman pişmanlık duyacaktım.

Sözlerine devam etti. “Bunun Frank’e mal olacağını bilseydin, belki de seçimin farklı olacaktı. Beni seçmenden dolayı, yaptıklarının sonucu istediğinden daha fazlasına mal olması konusunda haklı mıyım?”

Konuşmasını sonuna kadar dinledim ama o bu durumun bendeki etkisinden habersizdi. Yüzümdeki bakışı anlayınca birden durdu, yeşillikler arasında yolumuza devam ederken sessizce beni izliyordu.

“Yaptığının senin için nasıl bir günah olduğunu bilmiyorum, Claire,” diye konuşmaya başladı sonunda, çoraplı ayaklarıma yeniden dokunmaya başlamıştı. “Onun olduğu ya da olacağı kadar ben de yasal olarak senin kocanım. Ona dönüp dönmediğini daha bilmiyorsun; mo duinne. Belki daha geriye gitmen gerekecek belki de başka bir zamanda hep beraber olacağız. Mecbur olduğunu düşündüğün şeyi yapıyorsun ve hiç kimse bundan daha iyisini yapamazdı.” Bana bakıyordu ve gözlerindeki bakış adeta ruhuma işliyordu.

“Sen benim yanımda olduğun sürece, Claire, neyin doğru neyin yanlış olduğu umurumda değil ve ben bunu söyleyecek kadar da dürüstüm,” dedi yavaşça. “Eğer beni seçmen senin için bir günahsa…o zaman Şeytana gider ve seni bu günaha imrendirdiği için ona şükrederim.” Ayağımı yavaşça yukarı kaldırdı ve başparmağımı öptü.

Elimi başına koydum, saçları kısaydı ama yumuşacıktı. Yavru bir kirpiyi andırıyordu.

“Yanlış olduğunu sanmıyorum,” dedim yavaşça. “Ama eğer öyleyse…ben de seninle Şeytana gelirim, Jamie Fraser.”

Gözlerini yumdu ve başını ayağımın üstüne koydu. Öyle sıkı tutuyordu ki uzun ince ayak parmaklarımın birleştiğini hissedebiliyordum ama ayağımı geri çekmiyordum. Parmaklarımı başında gezdiriyor, saçlarını yavaşça çekmeye çalışıyordum.

“Neden Jamie? Neden Jack Randall’ın yaşamasına karar verdin?”

Hâlâ ayağımı tutuyor, bir yandan da bana gülümsüyordu.

“Şey, o akşam koridorda dolanırken, Sassenach, bir sürü şey düşündüm. Bir de o pis tavşanı öldürürsem senin acı çekeceğini düşündüm. Yapayım ya

da yapmayayım, birkaç şey senin üzüntünü geçirir. Peki ya benim onurum karşısında senin vicdanın ne kadar ağır basar?”

Başını yeniden iki yana salladı ve başka bir konuya geçti. “İkimizden biri onun yaptıklarından ve vicdanından sorumlu olabilirdi. Etkisi ne olursa olsun senin hesabının üstüne yatamazdım.” Gözlerini kırpıştırıyordu, tozdan dolayı gözleri sulanmıştı, perişan olmuş saçlarını düzeltmek için yararsız bir çabayla elini başına götürdü.

“Neden o zaman?” diye sordum öne doğru eğilerek. “Bana neden olmayacağını anlattın, peki ne oldu?”

Bir an tereddüt etti ama sonra gözleri dürüstçe benimkilerle buluştu.

“Charles Stuart yüzünden, Sassenach. Bu zamana kadar bütün dünyayı durdurduk ama bu yatırımla İskoçya’ya bir ordu çıkartmada başarılı olabilir. Ve eğer olursa…nelerin olacağını benden daha iyi biliyorsun, Sassenach.”

Biliyordum ve bu düşünce içimi bir ürpertinin sarmasına neden olmuştu. Tarihçilerin Kuzey İskoçyalılarının Culloden’daki kaderlerini anlatışlarını çok net hatırlıyordum: *Ölüler yağmur altında kendi kanlarına bulanmış bir halde yatıyorlardı.*

Kuzey İskoçyalılar yanlış yönlendirilmiş ve acı çekmişlerdi. Soğuk nisan yağmuru altında yığınlar halinde kanlar içinde yatacaklardı.

Jamie birden uzanıp elimi tuttu.

“Bunun olacağını düşünmüyorum. Engel olacağımızı düşünüyorum. Ama eğer olursa… senin için orada olmak istiyorum. Eğer orada… seninle ben ilgilenemeyeceksem… seninle giden birinin olmasını istiyorum. Eğer bu kişi ben değilsem, bunun seni seven bir adamın olmasını istiyorum.” Şimdi ellerimi daha sıkı tutuyordu. İki yüzüğün de elime battığını hissedebiliyordum.

“Claire, bunu senin için yapmamın benim için ne demek olduğunu biliyorsun, Randall’ın hayatına son vermememin. Söz ver bana eğer o zamanın yaşanması gerekiyorsa, Frank’e döneceksin.” Gözleri arkasındaki gökyüzü kadar maviydi. “Daha önceden iki kez seni göndermeyi denedim. Ve Tanrı’ya şükür gitmedin. Ama üçüncü bir zaman gelirse, ona döneceğine

Frank'e döneceğine söz ver bana. İşte bu yüzden Jack Randall'ın senin hatırın için bir yıl daha yaşamasına izin veriyorum. Söz ver bana, Claire."

"Allez! Allez! Montez!" diye bağırdı arabacı rampayı çıkarken atlarını cesaretlendirmek için. Neredeyse gelmiştik.

"Tamam," dedim sonunda. "Söz veriyorum."

Argentan'daki ahırlar temiz ve havadardı, yazın güzel kokuları ve at kokuları birbirine karışmıştı. Açık küçük bir ahırda Jamie bir Percheron kısrağının etrafında dolanıyordu, adeta at sineği gibi kısrağa yapışmıştı.

"Sen ne kadar güzelsin öyle, küçüğüm benim! Gel buraya tatlım!"

"Keşke benim kocam da benimle böyle konuşsa," dedi Düşes de Neve, bunun üzerine diğer leydiler kıkırdamaya başladı.

Bu sırada Kont St. Germain'in gözleri hor gören bir bakışla bana çevrilmişti. Bu siyah gözlerin maskenin kenarından parladığını hayal ettim ve başarılı da oldum. Ama maalesef bileğini kapatan dantel fırfırlar eklemlerine kadar geliyordu ve bu yüzden başparmağını göremiyordum.

"Lordum Broch Tuarach, Mösyö le Kont ile karşılaştırıldığında güzel olan her şeyi takdir eder; ister hayvan ister kadın olsun." Jamie gülümsedi ve kısrağın ensesini vedalaşırcasına okşadı.

Jamie beni diğer ahıra götürmek için kolumdan tuttu, grup da arkamızdan yavaşça ilerliyordu.

"Ah," dedi ve sanki parfümmüş gibi at, gübre ve saman karışımı kokuyu içine çekti. "Ahır kokusunu özlemişim. Burası bana İskoçya'yı hatırlatıyor."

"İskoçya'ya pek benzemiyor," dedim ahırın loş ışıkları arasından çıkıp gözlerimizi kamaştıran parlak güneşin altına geldiğimizde.

"Hayır, ama bu köy," dedi, "temiz ve yeşil, havada sigara dumanı yok ve at gübresine basmadığın sürece ayaklarının altına lağım suyu da bulaşmıyor."

Bu erken yaz güneşi Argentan'ın tepelerinde parlıyordu, yuvarlak yeşil tepeler iç içe geçmişti. Kraliyet Ahırı şehrin dışındaydı ve Kral'ın evlerinden çok daha iyi inşa edilmişti. Ambarlar ve ahırlar ocak taşından

yapılmıştı ve yerler de taş kaplıydı. Ayrıca L’Hôpital des Anges’in temizliğine de bin basardı.

Tam o sırada ahırın arkasından bir çığlık yükseldi. Bir atmaca gibi önümüze çıkan Fergus iki büyük seyis tarafından kovalanıyordu. Yüzünden bir münakaşaya katılmış olduğu belliydi.

Fergus Jamie’nin arkasına geçip saklandı. Avlarının iyi yere kapak attığını gören seyisler, yaklaşan saray bireylerine korkuyla baktılar ve kararlarını değiştirip uzun adımlarla koşmaya başladılar. Onların gittiğini gören Fergus, Jamie’nin eteğinin arkasından başını uzatıp kötü Fransızcasıyla bağırarak bir şeyler söyledi ve bundan dolayı anında kulağının üstüne Jamie’den bir tokat yedi.

“Terbiyesiz! Tanrı aşkına, senden büyük insanlara bulaşayım deme. Şimdi git ve beladan uzak dur.” Fergus bu tavsiyeyi dinleyip ayağa kalktı ama tokat yüzünden öyle sersemlemişti ki saldırganlarının gittiği yönün tersine gitti.

Bu gezide Fergus’u yanımıza almanın iki sebebi vardı. Genelde çoğu leydi uşaklarını ayak işlerine koşsunlar, yiyeceklerini ve özel eşyalarını taşısınlar diye geziye getirirlerdi. Jamie ise bu küçük bayımı hem köyü görsün hem de kendini tatilde hissetsin diye getirmişti. Bunun dışında, ömrü boyunca Paris’in dışına çıkmamış olan Fergus havanın, güneşin ve hayvanların keyfini çıkartıyordu. Bu coşkuyla adeta çıldırmış gibi davranıyordu. Geldiğimizden beri başı sürekli dertteydi.

“Gelecek sefer ne yapacak, Tanrı bilir,” dedim ve endişeyle Fergus’un arkasından baktım. “Bu kuru ot yığınını ateşe verecek sanırım.”

Jamie, “Hiçbir şey olmaz. Ancak diğer çocuklarla gübre savaşına tutuşur.”

“Gerçekten mi?” dedim ve etrafa bakındım. Bu sırada gözüm önüne saman yığılmış avlunun karşısında nezaketle konuşan Düşesi dinlemek için dikkatlice eğilen tertemiz beyaz kıyafetler içindeki St. Germain’e takıldı.

“Belki zamanında sen yapmışsındır ama o yapmaz,” dedim.

Bu gezinin iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyordum, en azından benim açıdan. Jamie’nin büyük Percheronlar hakkında bazı fikirleri vardı ve

açıkçası Dük de etkilenmişti. Diğer yandan sallantılı araba yolculuğundan dolayı sırtım ağrıyordu ve ayaklarım sıcaktan şişmişti.

Jamie ayaklarıma bakıp bana gülümsedi ve kolunu tuttuğum elimi sıktı.

“Şimdi değil, Sassenach. Görevliler bize damızlık ahırını gösterecek. Sonra erkekler birbirlerinin penisleri hakkında basit şakalar yaparken sen ve diğer hanımlar da gidip çay içeceksiniz.”

“Bu esprilerin besin kaynağı atlar mı?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Evet, erkekler için öyle ama bu durumdan leydiler nasıl etkileniyorlar bilmiyorum. Kulaklarını dört aç sonra bana anlatırsın.”

Aslında grubun üyeleri arasında bastırılmış bir heyecan vardı, damızlık ahırında sıkışıp kalmıştık. Diğer binalar gibi bu da taştan yapılmıştı ama diğerleri gibi her iki tarafında da bölmeli ahırlar yoktu. Küçük bir çit ahırın her yerini çevreliyordu, arka tarafında da akıtma oluğu vardı.

Bina havadar ve aydınlıktı, büyük, perdesiz camların sonuna kadar açılmasıyla birlikte dışarıdaki çimleri göz önüne seriliyordu. Büyük Percheron kısraklarından birkaçını buradan görebiliyordum; bir ya da iki tanesi huzursuz görünüyordu, birkaç adım hızlı koşuyorlar sonra tempolarını düşürüp yürümeye başlıyorlardı, başlarını sallayıp, yüksek bir sesle kişneyerek yelelerini kabartıyorlardı. Bu olduğunda, ahırın sonundaki yerden yüksek ses geliyor ve içindeki sahibi güçlü bir çifteyle kapısını tekmeliyordu.

“Artık hazır,” dedi arkamdan bir ses.”Hangisinin şanslı olduğunu merak ettim matmazel?”

“Kapının yanındaki,” dedi Düşes, her zaman bahse girmeye hazırdı. “Buna beş livre.”

“Ah, hayır! Yanılıyorsunuz, Madam, o oldukça sakindir. Küçük olanı, şu elma ağacının altındakinin gözleri cilveli bir kadın gibi fıldır fıldırdır. Başını nasıl vurduğunu görmüyor musunuz? Ben onu seçiyorum.”

Bütün kısraklar damızlık atın bağrışıyla durmuşlar ve burunlarını havaya kaldırıp kulaklarını dikleştirmişlerdi. Huzursuz olanlar başlarını vurup kişniyorlardı, dişi olanlardan biri ise uzun uzadıya kişnemişti.

“İşte bu,” dedi Jamie sessizce, dişi atı işaret ederek. “Dişinin erkeği nasıl çağırdığını duydunuz mu?”

“Peki ne söylüyor, lordum?” diye sordu Piskopos.

“Bu bir şarkı lordum ama rahip olan birinin kulakları bu şarkıyı duymaz ya da öyle olmalıdır,” diye ekledi ve birden bir kahkaha tufanı başladı.

Sonunda erkeğini çağıran kısrak seçildi. Kişnemesi ormanlık çatıda öyle bir yankılanıyordu ki konuşmak imkânsızdı.

Zaten hiç kimse de konuşmak istemiyordu. Göğüslerim sızlamaya başlamış, göbeğim iyice gerilmişti.

Percheronlar çok büyük atlardı. İyi beslenmiş kısrağın yeleleri siyah bir şelaleye benziyordu.

Aygırlardan biri, ahırında bağlı duran kısrağa öyle hızlı koştu ki herkes çitten geriye çekilmek zorunda kaldı. Etrafı bir toz bulutu kaplamıştı.

Kısrak şaha kalktı ve korkuyla bağırmaya başladı ama sonunda aygır dişinin üstüne çıktı ve dişlerini boynuna geçirdi ve bunun üzerine kısrak teslim oldu ve başını aşağıya eğdi. Kendini aygırın şehvetine bırakmıştı.

“Tanrım,” diye fısıldadı Mösyö Prudhomme.

Çiftleşmeleri oldukça uzun sürmüştü.

Ahırdan çıktığımızda herkes sessizliğe bürünmüş bir halde yürüyordu. Sonunda Dük dayanamayıp kahkahayı patlattı ve Jamie’yi dürtükledi. “Sen böyle şeylere alışkın mısın?”

“Evet,” diye cevap verdi Jamie. “Daha önce birçok kez gördüm.”

“Öyle mi?” dedi Dük. “Peki anlat bana lordum, bu manzarayı birçok kez izledikten sonra kendini nasıl hissettin?”

Hafifçe gülümsemesine rağmen yine de Jamie’nin suratı asıktı.

“Ne manzaraydı ama!” dedi Düşes de Neve bisküvisinden küçük bir parça koparırken. Hülyalı gözleriyle, “Tahrik ediciydi, değil mi?” diye sordu.

“Ne kadar büyüktü ama, demek istedin sanırım,” dedi Madam Prudhomme biraz edepsizce. “Keşke Philibert’inki de böyle olsaydı. Onunki tıpkı…” Yüzünü buruşturarak küçük sucuk tabağına baktı. Piknik örtüsünün üstünde oturan leydiler birden kahkaha krizine girmişlerdi.

“Biraz tavuk, lütfen, Paul,” dedi Kontes St. Germain küçük uşağına. Gençti ve diğerlerinin yaptıkları sohbetler onu utandırıyordu. St. Germain ile olan evliliğini merak ediyordum; Kont asla onu halk içine çıkartmıyor, sadece Piskoposun onu bir metresiyle görünmesine engel olduğu böyle durumlarda yanında getiriyordu.

“Peh,” dedi Madam Montresor, kocası Psikoposun yakın arkadaşıydı. “Boyut her şey demek değil. Bundan daha uzun sürmüyorsa aygırınki gibi olmasının ne özelliği var? İki dakikadan az mı? Sana soruyorum, hangisi daha iyi?” Parmaklarının arasına bir kornişon aldı ve küçük turşuyu kibar bir şekilde yaladı, dilinin pembe ucu oldukça sevimli görünüyordu. “Pantolonların içindekinin boyutu önemli değil, bence onunla ne yaptıkları önemli.”

Madam Prudhomme homurdanıyordu. “İyi, şeyini en yakın deliğe sokmaktan başka onunla başka şey yapan bir erkek bulursan bana da haber ver. Onunla başka neler yapılabildiğini görmek doğrusu ilgimi çeker.”

“En azından ilgilenen birini buldun,” diye araya girdi Düşes de Neve. Kocasına kötü bir bakış attı, koşu yolunda diğer bayların yanındaydı, bir koşum kısrağının ağılına konulmasını izliyorlardı.

Kocasının, “Bu gece olmaz, hayatım,” bahanesini harika bir şekilde taklit etti. “Yorgunum.” Elini alnına koydu ve gözlerini devirdi. “İş çok yorucu.” Kıkırdamalarla daha bir cesaretleniyor, taklidine devam ediyordu. Şimdi dehşete kapılmış gibi bakarak haç işareti yaptı. “Ne, yine mi? Erkeklik esasını gereksiz yere tüketmenin sağlıksız olduğunu bilmiyor musun? İsteklerinin beni eskitmesi yeterli değil mi, Mathilde? Saldırıya uğramamı mı istiyorsun?”

Leydiler öyle bir kahkaha attılar ki, Piskopoz hemen dönüp bize baktı. Sonra da aramızda geçen esprileri anlamışçasına bize el sallayıp gülümsedi.

“Evet, en azından, erkekliğini kerhanede ya da başka yerde tüketmiyor,” dedi. Madam Prudhomme, Kontes St. Germain’e acıyan bir bakışla baktı.

“Hayır,” dedi Mathilde kasvetle. “Onu altın gibi saklıyor.” Sonra sıkılmış olacak ki Ekselansları’na, “Bir kadeh şarap istemez misiniz?” diye sordu ve arkadan sessizce yaklaşan Dük’e çekici bir halde gülümsedi. Eğer ne konuştuğumuzu duysaydı eminim böyle gülümseyemezdi.

Örtünün üstüne yanıma oturan Ekselansları her zamanki gibi leydilerle esprili bir sohbete tutuşmuştu. Konuşmalara ilgiliymiş gibi görünse de gözlerinin zaman zaman çitin yanındaki erkek grubuna kaydığını fark etmiştim. Jamie’nin eteği muhteşem kesimli kadifeler ve kolalı gömlekler arasında bile çarpıcı bir şekilde dikkat çekiyordu.

Dük ile yeniden karşılaşma konusunda tereddütlerim vardı. Ne de olsa en son ziyaretimiz tecavüze yeltenmeden dolayı suç duyurusunda bulunmam üzerine Jonathan Randall’ın tutuklanmasıyla sona ermişti. Ama Dük bu gezintide bütün kibarlığını sergiliyordu, Randall kardeşlerden hiç bahsetmemişti. Tutuklanma bahsi hiç geçmemişti. Kraliyet mührünün altında herkes sessizliğini koruyordu.

Aslında Dük’ün yanımızda olması hoşuma gitmişti. Varlığından dolayı leydiler bana partilerde yaptıkları gibi cesurca sorular sormuyorlardı. Sadece İskoç erkeklerinin altına ne giydiklerine dair dedikoduların doğru olup olmadığı gibi şeylerden bahsediliyordu.

“Eşiniz atlardan iyi anlıyor,” dedi Dük bana. “Kuzey İskoçya’da hem babasının hem de amcasının küçük ama iyi birer ahırları olduğundan bahsetti.”

“Evet, bu doğru.” Şarabımdan bir yudum içtim. “Leoch Şatosu’nda Colum MacKenzie’yi ziyaret ettiyseniz, ahırını görmüş olmalısınız.” Aslında Dük ‘le bir sene önce Leoch’da tanışmıştım ve ben cadılıktan tutuklanmadan önce av gezisi umuduyla oradan ayrılmıştı. Bunu kesinlikle bildiğinden emindim ama böyle olmasına rağmen yüzünde hiçbir ifade yoktu.

“Tabii ki.” Dük’ün uyanık mavi gözleri birinin onu izleyip izlemediğini görmek için bir sağa sonra bir sola bakındı, sonra konuşmayı İngilizce sürdürdü. “Aynı zamanda eşiniz bana İngiliz Hükümdarı tarafından haksız yere adam öldürmeden yargılandığı için kendi malikânesinde oturamadığını da söyledi. Leydim, bu sürgün suçu hâlâ devam ediyor mu?”

“Hâlâ ortada başı için koyulmuş bir ödül var,” dedim.

Dük’ün ilgiyle bakan ifadesi değişmemişti. Dalgınlıkla tabaktaki küçük sosise uzandı.

“Bu devasız bir çare değil,” dedi sessizce. “Leoch’da eşinizle karşılaştıktan sonra biraz araştırma yaptım ve bu durumun zorluk çıkmadan düzeltebileceğini düşünüyorum.”

Bu ilginçti çünkü Jamie, Dük bu duruma müdahale eder diye sürgün durumunu Colum MacKenzie’nin tavsiyesi üzerine ilk olarak ona anlatmıştı. Aslında böyle bir suç işlememişti ve ona karşı çok az tanık vardı. İngiltere asilzadelerin güçlü sesi olan Dük suçlamayı reddetmede etkili olabilirdi.

“Neden?” dedim. “Karşılığında ne istiyorsunuz?”

Beyaz dişlerini göstererek gülümsedi.

“Sözlerimde oldukça açık olduğunu sanıyorum? Sırf eşinizin at seçiminde uzmanlığına ve yardımına hayran olduğum için değil, bu hünerini sergileyebileceği bir yerde görmek istediğim için.”

Madam Prudhomme’nin keskin gözlerinin üzerimizde olduğunu ve Dük’e nazikçe gülümsediğini gördüm. “Olabilir ama olmaz,” dedim.

Bütün sosisi ağzına tıktı ve yavaşça çiğnemeye başladı, parlak yuvarlak yüzü günün ve yemeğin zevkiyle parıldıyordu. Sonunda lokmasını yuttu ve bez peçetesiyle nazikçe ağzını sildi.

“Evet,” dedi, “sadece varsayım durumu, anlıyorsunuz ya.”

Başımı evet dercesine salladım ve konuşmaya devam ettim. “Sadece bir varsayım, belki eşinizin son zamanlarda Roma’dan gelen güçlü bir şahsiyetle olan arkadaşlığını destekleyebiliriz? Beni anladığınızı sanıyorum. Evet. Bu şahsiyetin sakince Roma’ya dönmesini ya da alternatif olarak Roma’dan daha güvenli olan Fransa’ya yerleşmesini tercih eden bazı grupların bu arkadaşlığı için endişelendiğini biliyor musunuz?”

“Anlıyorum,” dedi. Ben de kendime bir sucuk aldım. Oldukça baharatlıydı ve her ısırışta burnuma hafif bir sarımsak esintisi geliyordu.

“Eşimin işten ayrılması karşılığında bu gruplar hükmü düşürmek için bu arkadaşlığı ciddiye mi alacaklar? Yeniden soruyorum, neden? Eşimin büyük bir önemi yok ki.”

“Şimdilik,” dedi Dük. “Ama gelecekte olacak. Fransız bankacı aileler ve tüccarlar ile güçlü bağlantıları var. Hem ayrıca Saray’da da bulunuyor ve Louis’le yakın. Kısacası, eğer şuan parayı ve etkisini yönetme gücünü kendinde bulamıyorsa daha sonra bulacaktır. Ayrıca bir değil iki güçlü Kuzey İskoçya ailesine mensup. Bu şahsiyetin Roma limanına dönmesini isteyen bu grupların sebepsiz bir korkusu yok. Eğer eşiniz iyi bir isimle ülkesine dönse daha iyi olmaz mı, ne dersiniz?”

“Bu sadece bir düşünce,” dedim. Ayrıca bir rüşvetti ve etkili bir rüşvetti. Charles Stuart ile bütün bağları koparıp asılma tehlikesi olmadan İskoçya’ya Lallybroch’a özgürce dönebilecekti. Stuartların baş belası destekçilerini Kral’a zararı dokunmadan ortadan kaldırmak İngiliz kısmı için çekici bir öneriydi.

Dük’e bakıyordum, bu planla nereye varacağını merak ediyordum. Görünürde Hanover Prensi ve İngiltere’nin Kralı II. George’un temsilcisiydi, Fransa’ya gelmesinin iki amacı vardı. Nezaket, kurulan diplomasi ve aynı zamanda yeni bir II. James ayaklanmasını bastırarak Louis’i mi istiyordu? Charles’ın heyetinin bazıları son zamanlarda acil iş gezilerini bahane ederek ortadan kaybolmuşlardı. Başarılı mı olmuştu yoksa onları korkutup kaçırmış mıydı? Merak ediyordum.

Peruğunu kelleşen alnından geriye doğru itti ve nasıl göründüğünü önemsemeden başını kaşıdı.

“Bunu düşün, hayatım,” diye ısrar etti. “Ve düşündüğün zaman eşine bundan bahset.”

“Kendiniz niye konuşmuyorsunuz?”

Omuz silkti ve biraz daha sucuk aldı. “Çoğu erkeğin dışarıdaki baskıyla anladığı şeyleri güvendikleri birinden, evdeki birinden duyduklarında buna daha çok bağlı olduklarını keşfettim.” Gülümsedi. “Gurur faktörünü de düşünmeliyiz, bu duyarlı olunması gereken bir konu. Duyarlı olmak denince de akla ilk gelen “bir kadın eli” oluyor, öyle değil mi?”

Ahırdaki bir ses herkesin dikkatini çektiğinde bu sorusuna cevap verecek zamanım olmamıştı.

Ana ahırla demirle tutulan uzun açık ahır arasındaki dar yolun yukarısından bir at bize doğru geliyordu. Bir Percheron tayıydı, muhtemelen iki üç yaşlarında olmalıydı. Genç Percheron büyük ve kocaman görünmesine rağmen tökezleyip duruyor, kuyruğunu bir taraftan diğer tarafa savuruyordu. Galiba tay daha eyerlenmemişti. Üzerine oturmuş ve ellerini kalın siyah yelesine yapıştırmış küçük şekli yerinden oynatmak için çaba sarf ediyordu.

Ben, “Lanet olsun, bu Fergus!” diye bağırınca herkesin dikkati dağılmış, ayağa kalkmışlardı. Seyrettiğimiz ilginç manzaraya bakıyorlardı.

Bir kadın, “Ne kadar tehlikeli! Düşerse çocuk yaralanacak!” diyene kadar bir bayın yanımıza geldiğini fark etmemiştim.

“Evet, düşüp kendisi yaralanmazsa, ben onu yaralayacağım, bir gelsin ellerim küçük herifin üstünde olacak,” dedi arkamdaki öfkeli ses. Arkamı döndüğümde Jamie’nin yanımıza geldiğini gördüm.

“Gidip onu indirecek misin?” diye sordum.

Başını iki yana doğru salladı. “Hayır, bırakalım da at onun icabına baksın.”

At, üstündeki yabancı ağırlıktan dolayı oldukça şaşırmış ve korkmuş görünüyordu. Titriyordu sanki bir sinek sürüsü başına üşüşmüş gibi kafasını sallayıp duruyordu.

Fergus atı sadece yelesinden tutuyordu. Hal böyleyken bir önceki kavganın kurbanları intikam almak için planlarını tamamlamadan ya aşağı kayacaktı ya da en iyi ihtimal sağ salim yere yuvarlanacaktı.

İki ya da üç seyis belli bir mesafeden atın peşinden koşuyor, atın arkasındaki yolu engelliyorlardı.

Bütün bunlar olurken, birinin geçidin başındaki küçük tavan arasının camından başını çıkarttığını gördüm. İzleyiciler ata odaklandıkları bunu fark eden sadece bendim. Tavan arasındaki çocuk bizi izliyor, geri çekiliyor

ve sonra yeniden görünüyordu, iki elinde de saman yığını vardı. Sonra tam Fergus ve atı onun olduğu yerin altından geçerken elindekileri düşürdü.

Bu olay adeta bomba etkisi yarattı. Fergus’un olduğu yerde bir saman patlaması oldu ve tay panikledi, kıçı saman yığınının altına girdi fakat sonra yeniden ortaya çıktı ve korkularından kaz gibi sesler çıkaran saray adamlarının olduğu yere doğru gitmeye başladı.

Jamie bu süre zarfında önüme fırlayarak beni yoldan çekmiş ve yere doğru itmişti. Beni yerden kaldırırken Gaelce küfür ediyordu. Sonra iyi olup olmadığıma bakmadan, Fergus’un gittiği yöne doğru ilerledi.

At şaha kalkınca hepimiz korktuk, sallanan ön bacakları seyislerin olduğu küçük grubun üstüne gitmeye devam ediyordu, hepsi de Kral’ın en değerli atı gözlerinin önünde kendine zarar verecek düşüncesi ile soğukkanlılıklarını kaybetmişlerdi.

İnatçılıktan mı yoksa korkunun sebep olduğu bir mucizenden mi bilinmez ama Fergus hâlâ yerindeydi, ondan kurtulmaya çabalayan tayın üstünde kayıp sıçrarken cılız bacakları sallanıp duruyordu. Seyislerin hepsi atı bırakması için ona bağırıyordu ama bu tavsiyeyi önemsemiyordu, iki eliyle atın saçlarına sıkı sıkı tutunmuş ve gözlerini yummuştu. Seyislerden birinin elinde dirgen vardı ve Fergus’u tehdit edercesine bunu havada sallıyordu, adamın küçük çocuğu şişleyeceğini düşünen Madam Montresor perişan bir halde çığlık attı.

Bu feryat tayın sinirlerinin yatışmasına yardımcı olmamıştı. Etrafında dört dönüyor, sıçrıyor, etrafını sarmaya başlayan insanlardan kaçıyordu. Seyisin Fergus’u atın üstündeyken bıçaklayacağını düşünmüyordum ama başka bir tehlike vardı, eğer düşerse atın ayaklarının altında ezilebilirdi. Kaderinden artık daha fazla ne kadar kaçabilecek diye düşünmeye başladım. At birden alandaki küçük bir ağaç topluluğuna doğru hızla koşmaya başladı, ya kalabalıktan korunacak bir sığınak arıyor ya da bu karabasanın bir ağaç dalında parçalanacağını düşünüyordu.

At ilk ağaç dallarının altından geçtiğinde yeşillikler arasında kırmızı bir tartan gördüm sonradan bu kırmızı görüntünün ağacın dalına atlayan Jamie’ye ait olduğunu fark ettim. Altındaki taya bir göz attı ve sonra fırtına gibi onun üstünden yere yuvarlandı, eteğinin altındaki çıplak bacakları zeki

izleyicilere şunu göstermişti; şu an bu özel İskoçyalı kilt eteğinin altına hiçbir şey giymiyordu.

Seyisler diğer tarafta ağaçların arasında gözden kaybolan atı takip ederken bir grup saray adamı düşen Lord Broch Tuarach'ın yanına gidiyordu.

Jamie gürgen ağacının altında sırt üstü dümdüz yatıyordu, yüzü ölü gibi yeşilimsi beyaz renkteydi, hem gözleri hem de ağzı açıktı. Kolları sülük gibi göğsüne yapışmış bir halde Fergus'u sıkıca sarıyordu. Yanına koştuğumda gözlerini kırpıştırarak bana baktı ve gülmeye çalıştı. Açık ağzından hafif, nefes alır gibi derinden bir hırıltı geldi. Rahatladım, sadece bir an içim nefesi kesilmişti.

Sonunda hareket etmediğini anlayan Fergus dikkatli bir halde başını kaldırdı ve efendisinin karnının üstüne oturup heyecanlı bir şekilde şöyle dedi, "Bu çok eğlenceliydi efendim! Bir daha yapabilir miyiz?"

Jamie Argenton'daki kurtarma olayında uyluğundaki bir kası incitmişti ve Paris'e döndüğümüz zaman çok kötü topallıyordu. Jamie, yaramazlığından dolayı fırça yemekten başka bir şeyi olmayan Fergus'u akşam yemeğini yesin diye mutfağa yolladıktan sonra şöminenin yanındaki koltuğa oturdu ve şişen bacağını ovalamaya başladı.

"Çok acıyor mu?" diye sordum en sevimli halimle.

"Biraz. Sadece dinlenmem gerek, o kadar." Doğruldu ve iyice gerindi, kolları neredeyse şöminenin üstündeki siyah meşe kirişine değecekti. "Biraz sonra yürüyüşe çıksam iyi olacak sanırım."

"Bence de." Sırtımı ovaladım, seyahatteki sarsıntı yüzünden ağrıyordu. Ağrı leğen kemiğime ve hamilelikten dolayı gevşeyen bacaklarıma ve eklemlerime doğru iniyordu.

Jamie'nin bacağına bakmak için elimi üstüne koydum.

"Yan uzansana. Bacağına sürmek için güzel bir merhemim var, biraz ağrını alır."

"Tamam, senin için sorun yoksa." Yavaşça kalktı ve sol tarafına doğru uzandı, eteği dizlerinin yukarısına sıyrılmıştı.

İlaç kutumu ve kavanozları didik didik arıyordum. Kaşık otu, karaağaç kabuğu, yapışkan otu… ve sonunda buldum. Mösyö Forez'in bana verdiği küçük mavi kavanozu aldım ve kapağını açtım. Dikkatli bir şekilde kokladım. Biraz ekşimsi kokuyordu ama muhafaza için tuz oranı iyi ayarlanmıştı. Yıllanmış bir kokuydu ve güzel bir rengi vardı.

Merhemden bir parça aldım uyluğunun uzun kasına doğru sürmeye başladım, Jamie'nin eteğini biraz daha yukarıya sıyırdım. Bacağı sıcaktı ama bu enfeksiyon ateşi değildi, sadece genç erkek vücudundaki normal bir sıcaklıktı. Masaj yaparak kremi iyice derisine yediriyordum. Şişliği hissedebiliyordu. Biraz sertçe ovmaya başlayınca Jamie homurdanır gibi bir ses çıkarttı.

"Acıdı mı?" diye sordum.

"Evet, biraz ama durma," diye cevap verdi. "Kendimi iyi hissetmemi sağlıyor," diye kıkırdadı. "Aslında kimseden böyle bir şeyi kabul etmezdim ama yapan sensin, Sassenach bu çok hoş. Aylardır böyle rahat hissetmemiştim."

"Hoşuna gitmesine sevindim," dedim, elime bir parça daha krem alırken. "Benim için iyi bir deneyimdi." Masaja devam ederken bir yandan da Sandringham'ın teklifini anlatıyordum.

Cevap olarak sadece homurdandı ve asıl yere dokunduğum zaman yavaşça kendini çekti. "Colum bu adamın hakkımdaki hüküm karşısında bana yardımcı olabileceğini söylediğinde haklıymış."

"Öyle görünüyor. Onun için çalışmak istiyor musun sorusunu sormak istiyorum?" Sabırsızlıkla ne cevap vereceğini biliyordum. Sadece tek bir sorun vardı. Fraser ailesi inatçı bir aileydi ve Jamie'nin annesi bir MacKenzie olmasına rağmen o tam bir Fraser'dı. Charles Stuart'ı durdurma fikrinden zar zor vazgeçerdi. Ama bu beni olduğu kadar onu da cezp ediyordu. İskoçya'ya, evine geri dönebilmek ve huzur içinde yaşamak.

Ama başka bir sürtüşme vardı. Eğer geri dönüp bildiğim gelecekle birlikte Charles'ı planlarıyla baş başa bırakırsak, İskoçya'daki huzur kısa süreli olacaktı.

Jamie homurdandı, o da benim aklıma takılanları düşünüyor olmalıydı. “Evet, sana söyleyeyim, Sassenach. Charles Stuart’ın başarılı olup İskoçya’yı İngiliz baskısından kurtaracağını bilsem ona yardım etmek için topraklarımı, özgürlüğümü ve hayatımı verebilirim. Belki aptal ama kraliyet aptalı ve saygısız değil, diye düşünüyorum,” dedi.

“Ama ben adamı tanıyorum ve onunla - onun babasıyla kavga eden bütün II. James yanlıları ile konuştum. Yeniden bir Ayaklanma olursa senin bana anlattıkların gerçekleşecek… Kalmaktan başka bir çarem olduğunu sanmıyorum, Sassenach. Bir kere durduruldu mu geri dönmek için bir şans olsun ya da olmasın önemli değil. Ama şimdilik, Ekselansları’nın teklifini büyük bir şükranla geri çevirmek zorundayım.”

Uyluğunu yavaşça ovuyordum. “Ben de senin söylediğin şeyi düşündüm.”

Bana gülümsedi ve sonra parmağıma bulaşan sarımsı kreme bıraktı. “Ne ilacı bu?”

“Mösyö Forez’in verdiği bir ilaç. Buna ne dendiğini söylemedi. Etken madde olduğunu sanmıyorum ama güzel bir krem.”

Elimin altındaki beden birden sertleşti, Jamie mavi kavanoza bakıyordu.

“Mösyö Forez mi verdi?” dedi, endişeli bir hali vardı.

“Evet,” diye cevap verdim şaşırarak. “Ne oldu?” Kremli ellerimi bir tarafa itti ve bacaklarını silmek için havluya uzandı.

“Bunun içinde çiçek zambağı var mı, Sassenach?” diye sordu, bacağındaki merhemi silerken.

“Evet, var,” dedim. “Jamie, bu merhemde ne var?” Yüzündeki ifade çok tuhaftı, korku ve şaşkınlık duyguları birbirine karışmıştı.

“Yanlış olan bir şey yok, Sassenach,” dedi sonunda. Bacağını öyle sert ovalamıştı ki tüyleri kızaran teninde diken diken olmuştu, havluyu bir kenara atıp kavanoza düşünceli bir şekilde baktı.

“Mösyö Forez seni çok düşünüyor olmalı, Sassenach,” dedi. “Bu pahalı bir ilaç.”

“Ama…”

“Hoşuma gitmeyen şey bu değil,” dedi beni rahatlatmaya çalışarak. “Sadece uzun bir günden sonra böyle bir maddeyi görmek kendimi tuhaf hissetmeme sebep oldu.”

“Jamie!” Sesimin yükseldiğini hissedebiliyordum. “Bu ne ilacı?” havluyu aldım ve parmaklarıma bulaşan kremi aceleyle silmeye başladım.

“Asılan insanların iç yağı,” diye cevap verdi.

O kadar şaşırmıştım ki bir müddet konuşamadım. “Yani sen…” Kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu.

“Şey, evet. Asılan suçluların eritilmiş yağı,” dedi neşeli bir halde. O soğukkanlılığını yeniden kazanmıştı ama ben kendiminkini kaybetmiştim. “Romatizma ve eklem hastalıklarına çok iyi geldiği söyleniyor.”

Mösyö Forez’in L’Hôpital des Anges’deki operasyonlarındaki mahsulleri düzenli bir halde topladığını ve eve kadar bana eşlik ettiği zamanlarda Jamie’nin yüzündeki tuhaf bakışı hatırladım. Midem bulanmaya başlamıştı.

“Jamie! Bu lanet olası Mösyö Forez kim?” dedim bağırarak.

“Beşinci İlçe Bölgesi celladı, Sassenach. Bildiğini sanıyordum.”

Jamie ahır avlusundan ıslak ve üşümüş olarak döndü, yıkanmaya ihtiyacı vardı. “Endişelenme, geçti,” diye beni teselli etmeye çalışıyordu, sonra gömleğini çıkardı ve çıplak bir halde örtünün altına girdi. Teni sert ve çok soğuktu, tüyleri diken diken olmuştu, beni kollarının arasına aldığı zaman titriyordu.

“Ne oldu, Sassenach? Hâlâ kokmuyorum, değil mi?”diye sordu, yorganın altına iyice girmiş kendimi ısıtmaya çalışıyordum.

“Korkuyorum. Jamie, kanamam var.”

“Tanrım,” dedi yavaşça. Söylediklerimin etkisiyle onu da bir korku sarmıştı. Beni yanına çekti, saçlarımı okşayıp, sırtımı ovalamaya başladı ama her ikimiz de yaptıklarının beyhude olduğunun, fiziksel felaketin korkunç çaresizliğinin farkındaydık. Ne kadar güçlü olsa da beni koruyamıyordu. Korumak istiyordu ama yardımcı olamıyordu. İlk kez onun

kollarında kendimi güvende hissetmiyordum ve bu ikimizi de korkutuyordu.

“Sen ne…” diye başladı ama lafını yarıda keserek yutkundu. İçindeki korku ve sıkıntısını hissedebiliyordum. “Bu kötü mü, Sassenach? Söyle?”

“Hayır,” dedim. Ona sıkı sıkı sarılıyordum. “Bilmiyorum. Öyle şiddetli bir kanamam yok, en azından şimdilik.”

Şamdan hâlâ yanıyordu. Bana bakıyordu, gözlerinde endişe vardı.

“Sana birini getireyim mi, Claire? Bir hekim, Hôpital’deki kadınlardan birini?”

Başımı iki yana salladım.

“Hayır. Ben… Ben onların yapabilecekleri bir şey olduğunu sanmıyorum.” Bu söylemek istediğim en son cümleydi çünkü orada bu sorunu halledecek birini bulmayı her şeyden çok istiyordum. Ama ilk hemşirelik deneyimimde birkaç günümü gebelik bölümünde geçirmiştim ve bir doktorun düşük yapan bir hastanın yatağından ayrılırken omzunu silkerek söylediği sözler hiç aklımdan çıkmamıştı. *“Senin gerçekten yapabileceğin bir şey yok,” demişti. “Eğer çocuklarını kaybedeceklerse, sen ne kadar çabalarsan çabala onlar çocuklarını düşüreceklerdir. İstirahat en iyisi ama bu bile çoğunlukla işe yaramaz.”*

“Önemli bir şey değildir,” dedim, ikimizi de cesaretlendirmeye çalışıyordum. “Hamilelik döneminde kadınların bazen kanamaları olması tuhaf değil.” Bu ilk üç ay içinde tuhaf sayılmazdı ama ben tam beş aylık hamileydim ve bu tuhaf olabilirdi. Ama yine de kanamaya neden olan bir sürü etken vardı ve hepsi de ciddi değildi.

“İyi olacak,” dedim. Elimi karnımın üstüne koyup nazikçe bastırdım. İçerden tekmeyle ani bir cevap geldi ve bu beni rahatlattı. İçimi öyle bir şükran duygusu kapladı ki gözlerimden yaşlar geldi.

“Sassenach, ne yapabilirim?” diye sordu Jamie fısıldayarak. Elini alıp karnımın üstündeki elimin üzerine koydum.

“Sadece dua et,” dedim. “Bizim için dua et, Jamie.”

23
Tehlikeli Oyunlar

Sabahleyin kanama durdu. Yataktan kalktığımda her şey yolundaydı. Öyle görünüyor ki L'Hôpital des Anges'de çalışmayı bırakmanın vakti gelmişti. Fergus ile Valide Hildegarde'ye özürlerimi belirten bir not gönderdim. Fergus, Valide'nin duaları ve iyi dilekleriyle geri döndü, bir de kahverengi bir şişe vardı. Bilge kadının notuna göre bu şişenin içindeki sıvı düşük yapmayı engelleyici bir maddeydi. Mösyö Forez'in kreminden sonra kendi hazırlamadığım ilaçların kullanımında daha dikkatli davranmaya başlamıştım ama bu şişeyi kokladığım zaman içindekilerin tamamen bitkisel olduğunu anlamıştım.

Bir anlık tereddütten sonra bir kaşık içtim. Şurup hafif acıydı ve ağzımda tuhaf bir tat bıraktı ama böyle bir şey yapmak kendimi iyi hissetmemi sağladı. Günümün çoğunu odamdaki koltuğa uzanarak geçiriyordum, okuyor, kestiriyor, dikiş dikiyor ya da elimi şiş karnıma koyarak izliyordum.

Yalnız olduğumda durum böyleydi. Jamie evde olduğunda çoğu zamanını benim yanımda geçiriyordu, günlük işlerden bahsedip II. James yanlılarının mektuplarını tartışıyorduk. Öyle görünüyordu ki Kral James'e oğlunun şarap yatırımına atıldığı anlatılmıştı ve o da tüm kalbiyle onayladığını söylüyordu "… bu çok iyi, ben yapamıyorum ama senin bu yolda başarılı olacağını hissediyorum, Fransa'da bir iş kurduğunu görmek istiyorum."

"James, Charles'ın bu parayı gerçekten iş kurmak ve iyi bir pozisyonda olmasını sağlamak için kullanacağını düşünüyor," dedim. "Aklındakinin bir tek bu olduğunu mu düşünüyorsun? Öğleden sonra Louise buradaydı. Geçen hafta Charles'ın onu görmeye geldiğini söyledi. Louise ilk başta onu kabul etmekten çekinse de, Charles onu görmek için ısrar etmiş. Louise onun çok heyecanlı olduğunu söyledi ama Charles tam bir şey söylememiş, sadece gizemli bir şekilde, yaptığı şeyin büyük bir şey olduğunu ima etmiş. *Büyük bir macera* demiş. Kulağa sadece basit bir şarap yatırımı gibi gelmiyor, değil mi?"

"Gelmiyor."

“Hımm,” dedim. “Her şeyi baştan ele alacak olursak, Charles’ın yatırım kârından iş kurup güçlü bir Paris tüccarı olmaya niyeti olmadığı iyi bir iddia gibi görünüyor.”

“Eğer ben riske giren bir adam olsam, en son jartiyerimi ortaya koyardım,” dedi Jamie. “Şimdiki soru şu; onu nasıl durduracağız?”

Tartışmalar ve yararsız önerilerden sonra cevap birkaç gün sonra gelmişti. Murtagh bizimle birlikte yatak odasındaydı, gelirken benim için güverteden birkaç kumaş getirmişti.

“Portekiz’de bir çiçek hastalığı salgını olduğu söyleniyor,” dedi, büyük ipeği sanki çuval için kullanılacak gibi yatağın üstüne açarken. “Bu sabah Lizbon’dan demir yüklü bir gemi geldi ve liman bekçisi, üç yardımcısıyla birlikte gemiyi inceledi. Ama hiç bir şey bulamadılar.” Konyağı çıkarttı ve kadehini yarıya kadar doldurduktan sonra su gibi büyük yudumlarla içti. Ağzım açık bu manzarayı izlerken Jamie’nin çığlığıyla kendime geldim.

“Çiçek hastalığı mı?”

“Evet,” dedi Murtagh, içmesine bir ara vermişti. “Çiçek hastalığı.” Bardağını yeniden kaldırdı ve aynı hızla içmeye devam etti.

“Çiçek hastalığı,” diye mırıldanıyordu Jamie kendi kendine. “Çiçek hastalığı.”

Yavaş yavaş kaşları çatıldı. Derin düşüncelere dalmıştı. Sandalyesine yaslandı ve ellerini ensesine götürdü, dik dik Murtagh’a bakıyordu. Birden yüzünde imalı bir gülümseme belirdi.

Murtagh bu durumu kuşkulu bir halde izliyordu. İçkisini bitirmiş ve kayıtsızca, kamburu çıkmış bir halde sandalyesine oturmuştu ama bu sefer de Jamie ayağa kalkmış ve küçük adamın etrafında dolanmaya başlamıştı.

“Aklına bir fikir mi geldi?” diye sordum.

“Ah, evet,” dedi ve kendi kendine gülmeye başladı. “Ah, evet, mükemmel bir fikir.”

Bana döndü, gözleri afacanlık ve ilhamla parıldıyordu.

“İlaç çantanda ateş yükseltici bir ilaç var mı? Ya da ishal yapan? Ya da benek yapan?”

“Şey, evet,” dedim yavaşça, düşünüyordum. “Biberiye ya da arnavutbiberi. Müshil, tabii ki de ishal için. Neden?”

Murtagh’a bakıyordu, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Biraz sonra adeta bir kahkaha tufanına yakalandı. Murtagh anlamaz gözlerle ona bakıyordu.

“Dinleyin,” dedi Jamie, bir komplocu gibi öne doğru eğilmişti. “Ya Kont St. Germain’nin gemisi Portekiz’den çiçek hastalığıyla dönerse?”

Gözlerimi dikmiş ona bakıyordum. “Sen aklını mı kaçırdın?” dedim. “Olursa ne olur?”

“Olursa,” diye araya girdi Murtagh, “yükü kaybederler. Yasalara göre gemi ya yakılır ya da limanda boşaltılır.” Siyah gözleri ilgiyle parlıyordu. “Peki, durum böyle olursa ne yapmayı düşünüyorsunuz, efendim?”

Jamie’nin kahkahaları kesilmişti ama gözlerindeki parıltı hâlâ devam ediyordu.

“Evet,” dedi, “tam olarak nasıl olur bilmiyorum ama ilk olarak…”

Planın araştırmaları ve tartışmaları birkaç gün sürmüş ama sonunda rayına oturmuştu. Zayıflatma için ishale neden olan müshil kabul edildi. Usta Raymond’un bana verdiği bitkilerden de bir şeyler bulmuştum.

Biberiye, ısırgan otu suyu ve kökboyasıyla kesesi dolu olan Murtagh hafta sonu Lizbon’a gidecek, oradaki tavernalarda denizcilerle dedikodu yapıp Kont St. Germain tarafından kiralanan gemiyi bulacak ve onunla yolculuk yapmanın yollarını arayacaktı, bu arada geminin adını ve Paris’e geliş tarihini de haber verecekti.

“Hayır, bu hep olur,” diye cevap verdi Jamie, kaptanın bu davranışı şüpheli bulup bulmayacağı yönündeki soruma. “Genelde bütün yük gemileri birkaç yolcu taşır; çoğu güvertede sıkışır. Ve Murtagh’ın hoş karşılanmak için yeterince parası olacak, hatta kaptanın kendi odasını verseler bile karşılamaz.” Daha sonra nasihat verirmiş gibi Murtagh’a bakarak parmağını salladı.

“Kabini al, duydun mu? Ne kadar tuttuğu önemli değil, bitkiler için gizli bir yere ihtiyacın olacak, eğer karinada hamaktan başka bir şey olmasa bile görünmeni istemiyoruz.” Şüpheli bir gözle vaftiz babasını inceliyordu. “İyi bir ceketin var mı? Dilenci gibi denize açılırsan kesende ne olduğunu bulmadan önce zaten seni limandan atarlar.”

“Hımm,” dedi Murtagh. “İlaçları ne zaman alayım?” diye sordu.

İçeriklerini ve dozajlarını yazdığım kâğıdı çıkarttım.

“İki kaşık kökboyası - işte bu,” - küçük cam şişe koyu pembe bir sıvıyla doluydu – “semptomlarını göstermeden dört saat önce alınması gerekir. İlk dozdan sonra her iki saatte bir yine alınır. Ne kadar sürdüğünü bilmiyoruz.”

İkinci şişeyi de ona verdim, bu yeşil şişe mor siyah likör ile doluydu. “Burada da biberiye yaprakları var. Bu daha hızlı etki eder. Kendini göstermeden önce yarım saatte bir şişenin üçte birini iç, yarım saat içinde ateşin çıkacaktır. Tesiri çabuk gidebilir, bu yüzden göze çarpmadığın bir anda bolca içmen gerekecek.” İlaç kutumdan küçük bir şişe daha çıkarttım. “Ateşlendikten sonra ısırgan otu suyunu kabarcıkları çıksın diye kollarına ve yüzüne sür. Bunların hepsini aklında tutabilecek misin?”

Kararlı bir halde başını salladı. “Evet. Hatırlayacağım. Kâğıtla yakalanmak, bu yapılacakları unutmaktan daha riskli.” Jamie’ye döndü.

“Ve siz de gemiyi Orvieto’da mı karşılayacaksınız, efendim?”

Jamie başını onaylarcasına salladı. “Evet. Orada demir atacaktır; bütün şarap nakliyecileri temiz hava almak için orada dururlar. Ama olur ya böyle yapmayabilir... ” diyerek omuz silkti, “o zaman ben de bot kiralar ve onu yakalamaya çalışırım. Le Havre’ye ulaşmadan önce onu yakaladığım sürece her şey yolunda demektir ama en iyisi İspanya sahiline yakınken yapmamız. Mecbur kalmadığım sürece denizde uzun süre kalacağımı söylemiyorum.”

“En iyisi benim geldiğimi görene kadar ilaçları almak için beklemen. Hiç tanık olmazsa, kaptan bunu daha kolay halledebilir ve geceleyin seni geminin kıçından bindirebilir.”

Murtagh, “Evet. Bunu deneyebiliriz,” diye mırıldandı. Hançerinin kabzasına dokundu, endişeli görünüyordu.

Jamie kaşlarını çatmış ona bakıyordu. “Sakın kendi halini unutma. Çiçek hastalığına yakalandın. Şansa sana dokunmaya korkacaklar ama her şeye rağmen ben çağırıp açığa açılana kadar bekle.”

Bir adamdan diğerine bakıp duruyordum. Yakalanma ihtimali uzak olduğu için akla uygun bir plan gibi geliyordu. Eğer geminin kaptanı yolculardan birinin çiçek hastalığına yakalandığına inandırılırsa, bu şartlar altında gemisini Le Havre’ye getiremezdi, Fransa sağlık şartlarına göre geminin yıkımı istenecekti. Yüküyle yeniden Lizbon’a gidip bütün kârı kaybetme olasılığı ve Paris’e yollandığında Orvieto’da iki haftasını kaybetme olasılığı ile daha yeni seyahatten gelen zengin İskoç tüccarına bu yükü satmaya razı gelebilirdi.

Çiçek hastalığı kurbanını canlandırmak bu oyunun en can alıcı noktasıydı. Jamie bu bitkiler için deneme tahtası olmaya gönüllü oldu ve etkilerini harika bir şekilde göstermeye başladı. Soluk teni birkaç dakika içinde koyu kırmızı oldu ve ısırgan otu suyu da bedende kabarcıklar çıkmasına yardımcı olup geminin doktoru ya da panikleyen kaptanı taraftan çiçek hastalığı yanılgısına düşürebilirdi. Ve hiçbir şüphe kalmaması için, kök boyalı sidik çiçek hastalığının böbreklere vurmasıyla kan işeten etkiyi harika bir şekilde ortaya koydu.

“Tanrım!” diye çığlık attı Jamie.

“Ah, harika!” dedim, beyaz porselen şamdanın altında omuzlarındaki çiçek hastalığına ve kırmızı beneklerine bakıyordum. “Bu tahmin ettiğimden de daha iyi.”

“Ah, öyle mi? Peki geçmesi ne kadar sürer?” diye sordu Jamie biraz endişeli bir halde.

“Birkaç saat içinde diye düşünüyorum,” dedim. “Neden? Tuhaf mı hissettiriyor?”

“Tuhaf değil,” dedi. “Biraz kaşındırıyor.”

“Bunun sebebi bitki değil,” dedi Murtagh somurtkan bir halde. “Bu sadece sizin yaşınızdaki bir bayın doğal durumu.”

Jamie vaftiz babasına güldü. “Geçmişi mi hatırladın?”

“Siz doğmadan önceki zamanı, bayım,” dedi Murtagh, başını sallayarak.

Küçük adam kesesine şişeleri yerleştiriyordu, kırılmasını önlemek için her birini bir parça deriye sarmıştı.

“Elimden geldiğince hızlı bir şekilde geminin adını ve denize çıkış tarihini yollayacağım. Ve sizinle bir ay içinde İspanya’da buluşacağız. Ondan önce parayı almış olur musunuz?”

Jamie başını salladı. “Ah, evet. Gelecek hafta diye düşünüyorum.” Jamie’nin yöneticiliğinin altında Jared’in işleri gayet başarılıydı ama Fraser Evi’nin sözleriyle dolu olmasına rağmen nakit kaynakları bütün nakliyeyi satın almaya yetmeyebiliyordu. Satranç oyunu meyvesini fazlasıyla vermişti, Genç bankacı Mösyö Duverney babasının arkadaşı için hatırı sayılır bir borç almıştı.

“Malları Paris’e getirememememiz çok kötü,” dedi Jamie, “ama St. Germain bunu keşfetmek isteyecektir. En iyisi bunları İspanya’daki bir bankacıya satmak. Bilbao’da iyi bir tane biliyorum. Kârımız Fransa’dakinden daha az olacaktır ve vergiler de daha yüksek olabilir ama istediğin her şeye sahip olamazsın, değil mi?”

“Duverney’nin borcunu geri ödeyeceğim,” dedim. “Borçlardan konuşmuşken, Signore Manzetti Charles Stuart’a verdiği borçla ne yapacak?”

“Boşuna isteyecek, sanırım,” dedi Jamie neşeyle. “Durum böyleyken Stuartların kıtadaki bütün bankacılar arasındaki şanı bozulacak.”

“Yaşlı Manzetti için kötü gibi görünüyor,” dedim.

“Evet, öyle. Büyük annemin dediği gibi yumurta kırmadan omlet yapamazsın.”

“Senin büyük annen yoktu ki,” dedim.

“Evet,” diye kabul etti, “ama olsaydı, diyeceği laf bu olurdu.” Bir an için neşesini bir kenara bıraktı. “Bu Stuartlar için adil değil. Aslında II. James yanlısı lordlar ne yaptığımı bilselerdi, beni vatan haini olarak görürlerdi ve haklı da olurlardı diye düşünüyorum.” Eliyle alnını ovdu ve başını salladı. Neşesini örten ölü ciddiyeti görebiliyordum.

“Bu işe yarayamayabilir, Sassenach. Eğer sen haklıysan - ve şimdiye kadar bunun için hayatımı tehlikeye attım - bu Charles Stuart’ın isteği ve bir sürü İskoçlunun hayatı arasında bir seçim olacak. Kral Geordi’yi sevmiyorum – zaten başıma koyduğu ödülle bu nasıl mümkün olabilir ki? - ama diğer türlü de bir şey yapabileceğimi sanmıyorum.”

Kaşları hâlâ çatıktı, elini saçlarının arasında gezdirdi, bunu bir şey düşündüğü ve üzgün olduğu zaman yapardı. “Eğer Charles’ın başarılı olma şansı varsa…bu farklı olacaktır. Bu onurlu durum için riske girmek... Senin anlattığın tarih onun başarılı olduğunu söylüyor ve şunu söylemeliyim ki o adamı tanıyorum ve haklısın. Bu işin ucundaki benim halkım ve benim ailem. Onların hayatlarının değeri bir bankacının altınıysa…şey, bu onurumu feda etmekten başka bir şey değil.”

Hafifçe gülümseyerek umutsuz bir halde omzunu silkti. “Şimdiye kadar Majesteleri’nin mektuplarını çalıp yüksek denizlerde korsanlık yaptım ve öyle görünüyor ki bunun için yapılacak bir şey yok.”

Bir an sessiz kaldı ve masanın üstüne kenetlenmiş ellerine baktı. Sonra yeniden başını bana çevirip gülümsedi.

“Çocukken her zaman bir korsan olmak istemişimdir,” dedi. “Ne yazık ki hiçbir zaman onlarınki gibi bir kamam olmadı.”

Yatakta uzanıyordum, başım ve omuzlarım yastığa dayalıydı ve ellerim karnımın üstündeydi, düşünüyordum. İlk uyarıdan beri, çok az kanamam olmuştu ve kendimi iyi hissediyordum. Ama bu devirde kanama iyi bir korku sebebiydi. İçten içe, eğer Jamie İspanya’dayken acil bir durum olursa ne yaparım diye düşünüyordum ama endişelenmek pek bir işe yaramıyordu. Jamie gitmek zorundaydı, gizliden şarap nakliyesi ile gitmenin bir sürü yolu vardı. Ve eğer her şey yolunda giderse, bebekten önce buraya gelmiş olurdu.

Tehlikeli ya da değil, hal böyleyken bütün kişisel endişeleri bir kenara koymak gerekiyordu. Kendi coşkusunu tutamayan Charles Jamie’ye kısa zamanda iki ya da belki daha fazla gemiye ihtiyacı olacağını söylemiş ve ondan gemi tasarımı ve güverteye top desteği hakkında tavsiye istemişti. Roma’daki babasının son mektupları, politika kokusunu alan keskin burnuyla hafiften bir sorgulama yaptığını belli ediyordu, James Stuart bir

fare kokusu alıyordu ama açıkça oğlunun ne yapmak üzere olduğundan tam olarak haberdar değildi. Şifreli mektupları derinlemesine inceleyen Jamie, İspanyalı Philip'in Charles'ın önermesinden ya da Papa'nın ilgisinden bahsetmemiş olabilirdi ama James Stuart'ın ajanları vardı.

Bir müddet sonra, Jamie'nin davranışlarının biraz değiştiğini fark ettim. Onu izlediğimde, kitabı hâlâ dizlerinde tuttuğunu gördüm ama sayfaları çevirmeyi ya da onlara bakmayı bırakmıştı. Gözleri bana odaklanmış ya da belli bir yere bakıyordu, geceliğimin dekoltesine.

Bakışları dalgındı, koyu mavi gözleri özlem yüklüydü.

Ona baktığımı fark edince Jamie yüzü kızararak abartılı bir ilgiyle hemen kitabına döndü. Ona doğru döndüm ve elimi uyluğuna koydum.

"Kitap ilginç mi?" diye sordum, yavaşça onu okşuyordum.

"Hımm. Ah, evet." Yüzündeki kızarıklık daha bir artıyordu ama gözlerini kitaptan ayırmıyordu.

Kendi kendime güldüm ve elimi yorganın altına soktum. Birden kitabı elinden düşürdü.

"Sassenach!" dedi. "Biliyorsun, yapamazsın…"

"Evet,"dedim, "ama sen yapabilirsin. Ya da ben senin için yapsam daha iyi olur."

Kibarca elimi tuttu.

"Hayır, Sassenach. Bu doğru olmaz."

"Olmaz mı?" diye tepki verdim, şaşkındım. "Neden olmaz?"

Rahatsız olmuşcasına kıvranıyor, gözlerini benden kaçırıyordu.

"Evet, ben…kendimi iyi hissetmiyorum, Sassenach. Senden zevk alıp bu zevki sana veremiyorum… şey, bu yüzden kendimi iyi hissetmiyorum, sebep bu."

Bir kahkaha attım ve başımı uyluğuna yasladım.

"Jamie, o kadar tatlısın ki!"

“Tatlı değilim,” dedi öfkeyle. “Ama bencil de değilim. Claire, kes şunu!”

“Aylarca beklemeyi mi planlıyorsun?” diye sordum, hâlâ onu okşamaya devam ediyordum.

“Yapabilirim,” dedi. “Yi-yirmi sene bekledim ve yine bekleyebilirim…”

“Hayır, bekleyemezsin,” dedim. Yorganı geriye attım, geceliğinin altından belli olan şekle hayranlıkla bakıyordum. Ona dokundum, ellerimin arasında yavaşça hareket ediyordu. “Tanrı seni her ne amaçla yarattıysa, Jamie Fraser, emin ol bu rahiplik için değil.”

Geceliğini yukarıya sıyırdım.

“Ama…” diye başladı.

“İkiye birsin,” dedim, aşağıya doğru eğilerek. “Kaybettin.”

Sonraki birkaç gün Jamie çok sıkı çalıştı, yokluğunda işler aksamasın diye şarap işini ayarlıyordu. Ama yine de vakit bulup öğlen yemeği molasından sonra yanıma gelip benimle birlikte oturabiliyordu ve bir gün ziyaretçimiz olduğu söylendiğinde yine benim yanımdaydı. Ziyaretçimiz olması anormal değildi. Louise hemen hemen her gün gelip, hamilelikten bahsediyor ya da kaybolan aşkı için sızlanıp duruyordu, ben ise içten içe Charles’ı soylu kesiminden el çekecek kadar çok sevdiğini düşünüyordum. Türk lokumu getireceğine dair bana söz vermişti bu yüzden bir an önce onun tombul pembe yüzünü görmeyi çok istiyordum.

Şaşkınlıkla gelen ziyaretçinin Mösyö Forez olduğunu gördüm. Magnus ona oturma odasına kadar eşlik etmiş, saygıyla şapkasını ve pelerinini almıştı.

Bu ziyaret karşısında Jamie de şaşırdı ama yine de ayağa kalkıp celladı karşıladı ve oturması için bir yer gösterdi.

“Genelde can almam,” diyordu Mösyö Forez gülümseyerek. “Ama saygıdeğer meslektaşımın misafirperverliğine hakarette bulunamam.” Oturduğum yöne doğru resmi bir şekilde reverans yaptı. “İyi olduğunuzu sanıyorum, Madam Fraser?”

“Evet, iyiyim,” dedim dikkatlice. “Teşekkürler.” Bu ziyareti neye borçlu olduğumuzu merak ediyordum. Mösyö Forez prestijinden ve görevinden dolayı iyi durumda olup bundan zevk ala dursun, ben onun işinden dolayı akşam yemeği daveti aldığını düşünmüyordum. Birden bu celladın sosyal hayatı olup olmadığını merak ettim.

Odaya geçti ve yanımdaki sandalyeye bir paket bıraktı, civcivi için akşam yemeği getiren bir akbaba gibiydi. Paketi yavaşça aldım ve elimle ağırlığını ölçmeye çalıştım. Boyutuna göre hafifti ve astrenjan gibi kokuyordu.

“Valide Hildegarde’den küçük bir hatırlatma,” diye açıklama yaptı. “Anladığım kadarıyla les maîtresses bilge kadının en favori ilacı. Kullanım talimatlarını da yazdı.” İç cebinden katlanmış bir kâğıt çıkarttı ve ilacın üstüne koydu.

Paketi kokladım. Ahududu yaprağı ve taşkıran çiçeği kokuyordu. Valide Hildegarde’nin içindekiler listesini de yazdığını umut ediyordum.

“Lütfen Valide Hildegarde’ye benim adıma teşekkür edin,” dedim. “Hastanedekiler nasıl?” Hemşireleri ve çeşitli dallardaki hekimleri olduğu kadar oradaki işimi de özlemiştim. Hôpital ile ilgili biraz dedikodu yaptık, Jamie genel konulara katılıyordu ama çoğunlukla kibar bir gülümsemeyle sohbeti dinliyordu, konu kliniğe gelince de burnunu şarap bardağına gömüyordu.

“Ne yazık,” dedim üzülerek, Mösyö Forez ezilen omuzu nasıl tedavi ettiğini anlattığında. “Ameliyat işlerini gerçekten çok özledim.”

“Evet, ben de özledim,” diye onayladı Mösyö Forez başıyla ve şarabından bir yudum aldı.

“Paris’ten gidiyor musunuz?” diye sordu Jamie hiç beklenmedik bir anda.

“Sadece bir süreliğine,” dedi. “İki aylığına gideceğim.” Sonra yeniden bana döndü. “Bugünkü ziyaretimin asıl sebebi de buydu.”

“Öyle mi?”

“Evet, İngiltere’ye gidiyorum. Madam, orada iletişim kurmak istediğiniz birileri varsa görüşebilirim.”

Jamie'ye bakıyordum, yüzü birden değişmişti. Bütün düşüncelerini kibarca gülümsediği ifadesinin arkasında saklıyordu. Misafirimiz bu değişikliği fark etmiyordu ama ben fark edebiliyordum.

"Yok," dedim kuşkuyla. "İngiltere'de ne arkadaşım ne de bir akrabam var. Korkarım dul olduğum için orada hiçbir bağlantım kalmadı." Frank ile alakalı olarak içimde küçük bir burukluk hissettim ama bunu bastırmayı başardım.

Bu durum Mösyö Forez'e tuhaf gelse de bunu belli etmedi. Başını onaylarcasına salladı ve yarısı içilmiş şarap bardağını masaya bıraktı.

"Anlıyorum. Burada arkadaşlarınız olduğu için şanslısınız. Döndüğümde size haber veririm."

"İngiltere'ye gitmenize sebep olan iş nedir, Mösyö?" diye sordu Jamie.

Mösyö Forez hafif bir gülümsemeyle ona doğru döndü. Başını kaldırdı, gözleri parlıyordu ve ben bir kez daha onun büyük bir kuşa benzediğine ikna oldum. Şimdi leş kargasına değil de daha çok bir av kuşuna, yırtıcı bir kuşa benziyordu.

"Seyahatim için ne gibi bir iş olabilir, Mösyö Fraser?" diye sordu. "Smithfield'e her zamanki görevim için çağrıldım."

"Önemli bir durum, anlıyorum," dedi Jamie. "Usta bir eli çağırmışlar, demek istiyorum." Yüzündeki ifade kibar olsa da gözleri cin gibi parlıyordu.

Mösyö Forez'in gözleri büyüdü. Yavaşça ayağa kalktı ve pencere yanında oturan Jamie'ye baktı.

"Bu doğru, Mösyö Fraser," diye yavaşça konuşmaya başladı. "Bu beceri işi, hataya yer yok. İple ölmesi için bir adamı boğmak, peh! Bunu herkes yapabilir. Çabuk bir şekilde boynu kırmak. Sadece kiloyu ve düşüşü hesaplamak gerekiyor bir de iple pratik yapmak da önemli. Ama bu yöntemlerle ilerleyince bir vatan haininin infazını kolaylıkla uygulayabiliyorsun. Evet aslında büyük bir beceri gerek."

Ağzımın birden kuruduğunu hissettim ve bardağıma uzandım. "Vatan haininin infazı mı?" diye sordum, sanki cevabı duymak istemiyormuşum

gibi hissediyordum.

“Asmak, silah çekmek, parçalamak,” dedi Jamie kısaca. “Demek istediğiniz bu herhalde değil mi, Mösyö Forez?”

Cellat başını salladı. Jamie de ayağa kalktı, sanki ona karşı durur gibiydi, sıkıcı siyahlar içindeki ziyaretçiyle yüzleşiyordu. Aynı boydalardı ve zorluk çekmeden birbirilerinin yüzlerine bakabiliyorlardı. Mösyö Forez Jamie’ye doğru bir adım attı, ifadesi düşünceliydi, sanki tıbbi noktaları kanıtlamak istiyordu.

“Ah, evet,” dedi. “Evet, bu vatan haininin infazı.”

“Ah, anladım.” Jamie’nin sesi yumuşaktı, çok iyi taklit yapıyordu, onu şaşkınlıkla izliyordum.

“Anladınız mı, Mösyö?” Mösyö Forez belli belirsiz gülümsedi ama cevap beklemeden konuşmasına devam etti. “Zamanlama da önemli. Gözlerle hüküm verirsin. Eğer açık tenliyse, kan basıncından dolayı yüz hemen kararır sonra peşi sıra öksürük gelir ve sonra da dil zorla ağızdan çıkar. Ve sen küçük kan damarları patlarken gözlerinin kenarlarındaki kızarıklığı izlersin. Bu olduğu zaman, öldürmek için bir işaret verirsin.”

“Sonra,” diye devam etti, Jamie’ye yeniden döndü, “Gömlek çıkartılırken, kurbanı canlandırmak için bir seferde stimülanı uygulamak zorundasın. Gömleği aşağıya doğru çıkartmak zorundasın, genellikle kafa kısmından çıkartmak zor olur.” Mösyö Forez parmağını gömleğine götürmüştü.

“Ben de öyle düşünüyorum,” dedi Jamie.

Mösyö Forez parmağını geri çekti, bu durumu anlamışçasına başını sallıyordu.

“Aynen böyle. Yardımcı işe başlamadan önce ateşi canlandırır, bu celladın itibarından kaynaklanır. Sonra işin içine bıçak girer.”

Odada ölüm sessizliği vardı. Jamie anlaşılmaz bir şekilde sakin görünüyordu ama boynu terlemeye başlamıştı.

“Bu kısımda oldukça beceri gerekir,” diye açıklama yaptı Mösyö Forez ve ikaz edercesine parmağını kaldırdı. “Kurban son nefesini vermeden işini

çabuk bitirmelisin. Kan damarını büzen az miktardaki stimülan birkaç dakika zaman kazandırır ama fazla değil.”

Gümüş mektup açacağı masanın üstündeydi, ona uzandı ve eline aldı.

“Tam orada,” dedi, çok sakindi. “Göğüs kemiğinin tam altından kasığa kadar. Çoğu bölgenin kemiğini görebilirsin. Yeniden,” - mektup açacağı parlıyor, sinekkuşu gibi çabuk ve nazikçe zikzak çiziyordu – “kaburgaları takip edersin. Derinden kesmemek gerekir, iç organların koruduğu keseyi patlatmak istemezsin. Deriyi, yağı ve kasları takip ederek kesmeye devam edersin ve bunu bir vuruşla yaparsın. Bu adeta bir sanat eseridiri.” Tatmin olmuş bir halde masaya çizdiği şeye bakıyordu.

Bıçağı yavaşça masaya bıraktı ve Jamie’ye döndü.

“Bundan sonrası, el çabukluğu ve beceriyle alakalıdır ama metotları doğru uygularsan pek zorluk çekmezsin. Organlar bir zarın içindedir, bir çantaya benzerler. Kazayla zarar vermezsen, basit bir olaydır, kasların altına girip bütün yığını özgür bırakmak için biraz zor kullanmak zorundasın. Mide, anus” - hor görürcesine mektup açacağına bakıyordu - “ve organlar daha sonra ateşe atılabilir.”

“Şimdi,” - uyarırcasına parmağını yeniden kaldırdı - “işinde hızlı ve naziksen, bir dakikalık boş zamanın olur, kendi izini bırakmak için şimdiye kadar hiçbir kan damarı zarar görmedi.”

Oturmama rağmen kendimi kötü hissetmeye başlamıştm Jamie’nin suratının da benimki kadar beyaz olduğundan emindim. Jamie’nin yüzü solgun olmasına rağmen gülümsüyordu sanki misafirini eğlendirmek istiyor gibiydi.

“Böylece kurban... biraz daha… yaşasın diye mi?”

“Mais oui, Mösyö.” Celladın parlak siyah gözleri Jamie’nin güçlü bedeninde geziniyordu. Geniş omuzlarına, güçlü kaslarına bakıyordu. “Şokun etkisi tahmin edilemez ama bu durumda güçlü bir adamın on beş dakika yaşadığını gördüm.”

“Kurbana daha uzun gelmiştir,” dedi Jamie.

Mösyö Forez bunu duymamış gibi görünüyordu, mektup açacağını yeniden almış konuşurken bir yandan da onu sallıyordu.

“Ölüm anı geldiğinde, kalbi almak için bedenin oyuk kısmına uzanırsın. Burada yine beceri gerekir. İç organların azalan ankorajı olmadan kalp geri çekilir. Kaygandır da. Ama en büyük zorluk damarları çabucak koparmada, böylece organ hâlâ atarken öne doğru çekilebilir. Bu olayı görmeyi çok istersin,” dedi. “Bu ödül büyük bir farklılıktır. Geri kalana gelince...” Zayıf, kibirli omzunu silkti. “Biraz kasaplığa giriyor. Bir hayat yok oluyor, artık bir beceriye ihtiyaç kalmıyor.”

“Hayır, ben öyle sanmıyorum,” dedim yavaşça.

“Ama renginiz sararmış, Madam! Bu can sıkıcı konuşma çok uzadı!” Elime uzandı eli soğuktu ama elimi öpen dudaklarının sıcaklığı öyle beklenmedikti ki şaşırtıcı bir halde onun elini sıktım. Elimi yavaşça bıraktı ve sonra Jamie’ye reverans yapmak için döndü.

“Gitsem iyi olacak, Mösyö Fraser. Sizi ve tatlı eşinizi yeniden görmek isterim...” İki adam bir an için birbirlerine baktılar. Sonra Mösyö Forez hâlâ elinde tuttuğu mektup açacağını hatırladı. Jamie de ona selam verdi ve bıçağı aldı.

“Bon voyage, Mösyö Forez,” dedi. “Teşekkür ederim,” dedi alaycı bir gülümsemeyle.“ Öğretici ziyaretiniz gerçekten de çok hoştu.”

Ziyaretçimizi kapıya kadar kendisi uğurlamak istedi. Yalnız kalınca kalktım ve pencerenin kenarına gittim, Rue Gamboge’nin köşesindeki koyu mavi araba kaybolana kadar gözlerimi dikip baktım.

Arkamdaki kapı açıldı ve Jamie içeriye girdi. Hâlâ elinde mektup açacağını tutuyordu. Şöminenin üstündeki aile kavanozuna doğru bir haç işareti yaptı ve bıçağı bıraktı, sonra bana döndü ve en tatlı gülüsemesiyle bana baktı.

“Evet, uyarı da geldi ve geçti,” dedi, “ama bu sefer ki çok etkiliydi.”

Birden ürperdim.

“Sence kim göndermiş olabilir?” diye sordu Jamie. “Valide Hildegarde mi?”

“Ben de öyle sanıyorum. Müziği çözdüğümüzde beni uyardı. Yaptığın şeyin tehlikeli olduğunu söyledi.” Celladın ziyaretine kadar, durumun bu kadar tehlikeli olduğunu unutmuştum. Ne zamandır midem bulanmıyordu ama midemin kalktığını hissediyordum. Eğer II. James yanlısı lordlar ne yaptığımı öğrenirlerse beni vatan haini sayarlardı. Eğer bunu anlarlarsa, bunun için ne yaparlardı?

Görünüşte, Jamie bariz bir James yanlısıydı. Göstermelik olarak Charles’ı ziyaret edip, Kont Mareşal’ı yemeğe davet ediyor ve saraya katılıyordu. Ve bu zamana kadar, dıştan Stuart yanlısı gibi görünürken, onları alttan vurmak için satrançta, taverna ziyaretlerinde ve akşam yemeği partilerinde oldukça başarılı olmuştu. İkimizin dışında sadece Murtagh bir Stuart ayaklanmasını önlemeye çalıştığımızı biliyordu ama o bile sebebini bilmiyordu. Sadece efendisinin dediğini doğru olarak kabul ettiği için sesini çıkartmamıştı. Fransa’da iş başındayken bu rol yapma gerekliydi. Ama aynı numara, Jamie’ye İngiltere’ye ayak bastığı zaman vatan haini damgasını yedirtecekti.

Bunun tabii ki de farkındaydım ama pek ehemmiyet vermiyordum, düşünceme göre kanun kaçağı olarak asılmakla vatan haini olarak infaz edilmenin arasında öyle bir fark yoktu. Mösyö Forez’in ziyareti biraz da buna dikkat çekmişti.

“Çok sakinsin,” dedim. Avuçlarım soğuk ve terliydi. Ellerimi elbiseme sildim ve ısıtmak için dizlerimin arasına sokuşturdum.

Jamie yavaşça omzunu silkti ve alaycı bir ifadeyle bana baktı.

“Şey, ölmenin bir sürü hoş yolu var, Sassenach. Eğer hisseme biri düşecekse, ondan çok hoşlanmayacağım. Ama soru şu; sakındığım şeyi bırakmam için yeterince korktum mu?” Yanımdaki koltuğa oturdu ve ellerimi elllerinin arasına aldı. Avuçları sıcaktı ve yanımdaki sağlam bedeni beni rahatlatıyordu.

“Bunu uzun zamandır düşünüyorum, Sassenach. Manastır’da iyileştiğim zamanlarda. Ve Paris’e geldiğimizde. Ve Charles Stuart ile tanıştığımda.” Başını salladı ve birbirine kenetlenmiş ellerimize doğru eğildi.

“Evet, darağacında durduğumu görebiliyorum. Kendimi Wentworth’daki darağacında görüyorum. Bunu sana söylemiş miydim?”

“Hayır. Hayır, söylemedin.”

Başını salladı, gözleri o anları hatırlarcasına boş boş bakıyordu.

“Avludan bize doğru geliyorlardı; aramızdan bazıları ölüm hücresindeydi. Ve taşlar üstünde mücadele etmemizi sağlıyorlardı, bir infazı izleyecektik. Tanıdığım adamları o gün asmışlardı. Her bir adamı basamaklardan çıkarken gördüm. On iki basamak vardı- ve ayakta duruyorlardı, elleri arkadan bağlıydı, başlarını ipe koyduklarında aşağıya bakıyorlardı. Ve ben de bu basamakları nasıl çıkacağımı merak ediyordum. John Sutter gibi ağlayıp yalvaracak mıydım yoksa Willie MacLeod gibi dimdik durup aşağıda duran bir arkadaşıma gülümseyecek miydim?”

Birden başını iki yana salladı tıpkı sudan çıkan bir köpeğin tüylerini kurutması gibi ve biraz zalimce bana gülümsedi. “Ama yine de Mösyö Forez benim önceden düşündüğüm şeyleri söylemedi. Ama çok geç, mo duinne.”

“Evet, korkuyorum. Ama eğer eve dönüp özgür olma şansım olmadığını düşünseydim korkudan bunu yapmazdım. Hayır, mo duinne. Artık çok geç.”

24
Bois de Boulogne

Mösyö Forez'in ziyareti tuhaf ayrılıkların ilk olduğunun kanıtıydı.

"Aşağıda İtalyan biri var, Madam," dedi Magnus. "Adını söylemedi." Ziyaretçi kahyaya adını söylemediyse, ona başka şeyler söyleyecek kadar istekli olduğunu anlamıştım.

Bu "İtalyan biri" kelimesi ziyaretçinin kişiliği hakkında bana yeterince ipucu vermişti ama yinede camın yanında duran Charles Stuart'ı misafir odasında görünce şaşırdım.

İçeri girdiğimde bana döndü, şapkası elindeydi. Beni gördüğüne şaşırmıştı. Ağzı bir an şaşkınlıktan açıldı ama sonra kendini toplayarak bana selam verdi

"Lord Broch Tuarach evde yok mu?" diye sordu. Kaşları hoşnutsuzlukla çatılmıştı.

"Hayır, evde değil," dedim. "Biraz dinlenmez misiniz, Ekselansları?"

İlgiyle salona baktı ve kafasını iki yana salladı. Bildiğim kadarıyla, bu eve bir kez gelmişti. Ne o ne de Jamie onun buraya akşam yemeğine gelmesinin uygun olmadığını biliyorlardı. Louis'in resmi bir şekilde tanınmadığı için Fransız asilzadeleri onu hor görebilirdi.

"Hayır, teşekkür ederim, Madam Fraser. Kalmasam iyi olur, uşağım dışarıda bekliyor ve pansiyonuma dönmek uzun zaman alıyor. Arkadaşım James'den bir şey rica edecektim."

"Ee…şey, eğer burada olsaydı, eminim eşim de size yardım etmekten hoşnut kalırdı, Ekselansları," dedim, ne isteyeceğini merak ediyordum. Muhtemelen borçtu. Fergus'un son verdiği haberler terzilerden, çizmecilerden ve diğer satıcılardan gelen sabırsız mektupları içeriyordu.

Charles gülümsüyordu.

"Biliyorum; size söyleyemem, Madam ama sizin eşinize nasıl bağlı olduğunuzu biliyorum. Eşinizin sadık yüzü etrafı yalnızlıkla çevrelenmiş

kalbimi ısıtıyor. İsteyeceğim şey öyle zor değil," diye bana teminat verdi. "Sadece küçük bir yatırım yaptığımı söyleyecektim, Porto şarabı kargosuyla ilgili."

"Gerçekten mi?" dedi. "Çok ilginç." Murtagh bu sabah Lizbon'a gitmişti, kesesinde ısırgan otu ve kökboyası şişeleri vardı.

"Bu küçük bir şey," dedi Charles. Her sentini ödemek zorunda olduğu yatırımı küçümsüyordu. "Arkadaşım James'den kargonun dağıtımını yapmasını isteyecektim. Biliyorsunuz, uygun değil," – bunu söylerken omuzlarını dikleştirdi ve farkında olmadan çenesini kaldırdı - "yani benim gibi bir insanın ticaretle uğraşması."

"Evet, anlıyorum, Majesteleri," dedim, dudaklarımı ısırıyordum. Kâr sağlama şansı için iki eliyle ticarete sarılan Fransız asilzadelerden daha az sonucu düşünen İskoçya tahtının genç varisini şüphesiz önemseyen ortağı St. Germain'e bu durumu açıklayıp açıklamadığını merak ediyordum.

"Majesteleri bu yatırımda yalnız mı?" diye sordum masumca.

Yavaşça kaşlarını çattı. "Hayır, bir ortağım var; ama bir Fransız. Yatırımımın ilerlemesini kendi vatanımdan olan kişilere emanet etmeyi tercih ederim. Ayrıca," düşünceli bir halde ekledi, "sevgili James'in akıllı ve zeki bir tüccar olduğunu duydum makul bir satışla yatırımımın değerini arttırma olasılığı yüksek."

Her kim Jamie'nin kabiliyetini anlattıysa St. Germain'nin sevmediği Paris'teki şarap tüccarı bilgisini de eklemekten çekinmediğini düşünüyordum. Ama yine de her şey planlandığı gibi giderse bu önemli değildi. Eğer yolunda gitmezse, eğer özel Gostos şarabının yarı dağıtımını en nefret ettiği rakibinin yapacağını öğrenirse, St. Germain'nin problemlerimizi Charles'ı boğarak çözmesi de mümkündü.

"Eşimin, Majesteleri'nin mallarını en yüksek kazançla elden çıkaracağından şüphem yok," dedim ciddiyetle.

Majesteleri, bir prense yakışır bir halde sadık kurbanının hizmetini kabul ederek bana mütevazı bir şekilde teşekkür etti. Reverans yaptı ve resmi bir şekilde elimi öpüp Jamie'ye şükranlarını sunarak ayrıldı. Kraliyet

ziyaretinden etkilenmemiş olan Magnus somurtarak arkasından kapıyı kapattı.

O gün Jamie ben uyuduktan sonra geldi, bu yüzden Charles'ın ziyaretini ve isteğini kahvaltıdayken söyledim.

"Tanrım, merak ediyorum acaba Majesteleri Kont'a anlatmış mıdır?" dedi. Bağırsaklarını rahatlatmak için bir kâse yulaf ezmesi yedi ve üstüne tereyağlı ekmek ve sıcak çikolatadan oluşan Fransız kahvaltısını da ekledi. Kont'un tepkisini hayal ederken yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

"Acaba sürgündeki krala yumruk atmak hıyanet mi? Eğer öyle değilse, sanırım St. Germain bunu duyduğunda Majesteleri Sheridan'ın ya da Balhaldy'nin yanına gitmek zorunda kalacak."

Bu uzak ihtimaller koridordaki bir sesle bölündü. Bir müddet sonra, Magnus kapıda belirdi, taşıdığı gümüş tepside bir not vardı. "Affedersiniz, lordum," dedi reverans yaparak. "Bu notu getiren elçi hemen size iletmemi söyledi."

Jamie kuşkuyla kaşlarını kaldırarak tepsiden notu aldı ve okumaya başladı.

"Ah, lanet olsun!"

"Ne oldu?" diye sordum. "Murtagh'dan değildir herhalde?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Mağazadaki ustabaşından."

"Güvertede sorun mu var?"

Jamie'nin yüzündeki duygu karmaşası belli oluyordu; heyecan ve sabırsızlık.

"Şey, tam olarak değil. Öyle görünüyor ki herif kerhanede bir makaraya düşmüş. Kibarca benden af diliyor," - notla dalga geçiyordu – "ve oraya gelip onu kurtarmamı umut ediyor," diye devam etti. "Yani onun hesabını mı ödeyeceğim?"

"Ödeyecek misin?" diye sordum şaşkın bir halde.

Homurdandı ve kucağındaki kırıntıları silkeledi.

“Eğer mağazayı kendim idare etmek istemiyorsam bile sanırım yapmak zorundayım ve şu an bunun için zamanım yok.” Onu bekleyen işleri düşününce alnı kırıştı. Az bir zamanda yapılacak bir yığın iş vardı, masasında onu bekleyen siparişler vardı, geminin kaptanı güvertede onu bekliyordu.

“Notları iletmesi için Fergus’u yanıma alsam iyi olacak,” dedi, elinden başka bir şey gelmiyor gibi. “Eğer zamanım yetmezse bir mektupla Montmartre’ye gidebilir.”

“İyi yürekliler taçtan daha üstündür,” dedim, Jamie masasının yanındaydı, bir yığın kâğıda üzülerek fiske vurdu.

“Ah, öyle mi?” dedi. “Peki bu kimin düşüncesi?”

“Sanırım Alfred Lord Tennyson,” dedim. “Bu zamanda olduğunu sanmıyorum ama o bir şair. Lamb Amcam en ünlü İngiliz şiirlerinin olduğu bir kitap almıştı da. Burns’den de birkaç şey vardı, onun bir İskoç olduğunu hatırlıyorum,” diye açıklama yaptım. “ö*zgürlük ve viski beraber yol alırlar*.”

Jamie yine homurdandı. “Onun bir şair olup olmadığını söyleyemem ama en azından bir İskoç olduğunu söyleyebilirim.” Gülümsedi ve alnımdan öpmek için eğildi. “Yemekte görüşürüz, mo duinne. Kendine iyi bak.”

Kendi kahvaltımı bitirmiş ve Jamie’nin tostunu da silip süpürmüştüm. Sonra biraz kestirmek için paytak paytak merdivenleri çıktım. Kanamam ilk olduğu gibi değildi, bir ya da iki damla bir şey vardı ve haftalardır da hiçbir şey yoktu. Ama yine de mümkün olduğunca ya yatakta ya da koltukta dinleniyordum. Sadece ziyaretçileri karşılamak için aşağı salona gidiyor ya da Jamie ile yemek için yemek odasına iniyordum. Öğlen yemeği için indiğimde masada sadece ben vardım.

“Lord daha gelmedi mi?” diye sordum şaşkınlıkla. Yaşlı kâhya başını iki yana salladı.

“Hayır, leydim.”

“Hımm, daha sonra gelir diye tahmin ediyorum. Geldiğinde ona yemek ayrılmış olsun.” Jamie’yi bekleyemeyecek kadar acıktım; eğer uzun süre bir şey yemezsem midem bulanıyordu.

Öğle yemeğinden sonra dinlenmek için yine odama çıktım. Karı koca ilişkisi geçici bir süre için askıya alındığından yatakta yapacak fazla bir şey kalmıyordu, ya kitap okunuyordu ya da uyumak ve ben her ikisini de bolca yapıyordum. Yüz üstü yatmak imkânsızdı, sırt üstü yatmak da rahatsız ediyordu çünkü bu sefer de bebek kımıldanıyordu. Sonunda yana doğru yatıyor, bir gebrenin etrafındaki karides gibi büyüyen karnımın etrafında kıvrılıyordum. Derin uykuya nadiren yatıyor, bu yüzden daha çok kestiriyordum.

Rüyamda Jamie'nin yanımda olduğunu gördüm ama gözlerimi açtığımda oda boştu, yeniden gözlerimi kapadım. Kan kadar sıcak denizde kendimi yüzerken hayal ediyordum.

Sonunda kapının çalınmasıyla uyandım.

"Entrez," dedim, gözlerimi kırpıştırarak. Bu, özür dileyerek ziyaretçilerimin olduğunu söyleyen Magnus'du.

"Prenses de Rohan geldi, Madam," dedi. "Siz uyanana kadar Prenses de Rohan bekleyeceğini söylemişti ama Madam d'Arbanville de gelince, ben düşündüm ki belki…"

"Tamam, Magnus," dedim, yataktan kalktım ve ayaklarımı yataktan aşağıya sallandırdım. "Aşağıya geliyorum."

Ziyaretçileri görmeyi dört gözle bekliyordum. Geçen aydan beri eğlencelerimize son vermiştik, ne kadar aptalca da olsa koşuşturmaları ve sohbetleri özlemiştim. Louis sıkça benim yanıma gelip Saray'daki son olaylarla beni eğlendiriyordu ama Marie d'Arbanville'yi ne zamandır görmüyordum. Bugün hangi dedikodularla geldiğini merak ettim.

Beceriksizce merdivenleri indim. Salonun aynalı kapısı kapalıydı ama içerden gelen sesleri rahatlıkla duyabiliyordum.

"Bildiğini düşünüyor musun?"

İyi bir dedikodunun olduğunu haber veren düşük tonda sorulmuş bu soruyu tam salona girecekken duydum. İçeri girmek yerine kapının eşiğinde durdum.

Konuşan Marie d’Arbanville’di. Eşinin iyi mevkisi ve Fransız standartlarına göre girgin olması nedeniyle bulunduğu her yerde hoş karşılanır, Marie Paris muhitinde olan her şeyi duyardı.

“Neyi biliyor mu?” diye sordu Louise. Yüksek, kendine güvenen sesi aristokrat olduğunu belli ediyordu, kimin ne duyduğuna önem vermezdi.

“Ah, sen de mi duymadın!” Marie oynamak için yeni bir fare bulan kedi yavrusu gibi üzerine çullanmıştı. “Tanrım! Gerçi ben de daha bir saat önce duydum.”

Ve bunu bana anlatmak için koştura koştura geldi, diye düşünüyordum. Artık “o” her neyse. Koridordaki yerimden sansürsüz tam versiyonu dinleyeceğim için iyi bir şans yakaladım diye düşünüyordum.

“Lordum Broch Tuarach ile ilgili,” dedi Marie, öne eğilip, yeşil gözlerini bir o yana bir bu yana oynatıp, haberinin tadını çıkartan hallerini görmeye ihtiyacım yoktu. “Daha bu sabah, bir İngiliz’i düelloya davet etti. Hem de bir fahişe yüzünden!”

“Ne!” Louise’in hayret dolu sesi benim kesilen nefesimi bastırdı. Yandaki küçük bir masaya tutunmuş destek alıyordum, gözlerimin önünde siyah noktalar uçuşmaya başladı sanki dünya yerinden oynuyordu.

“Ah, evet!” dedi Marie. “Jacques Vincennes oradaydı, bütün bunları eşime o anlatmış! Aşağıdaki balıkçının yanındaki kerhanede. Sabahın bir köründe kerhaneyi gitmeyi beklemiş. Erkekler çok tuhaf. Her neyse, Jacques orayı işleten Madam Elise ile bir şeyler içerken birden merdivenlerden ürkütücü bir bağrışma gelmiş, yumruk sesleri, feryatlar...”

Nefes almak için konuşmasını yarıda kesti, dramatik bir hava yaratmak istiyordu. İçki doldurduğunu duyabiliyordum.

“Bundan dolayı Jacques hemen merdivenlere koşmuş - tabii bu onun anlattıkları, her neyse, onun koltuğun arkasına saklandığını düşünüyorum, çok korkak biri - bağrışlardan yumruklardan sonra korkunç bir çarpma sesi gelmiş. Bir İngiliz subayı yarı giyinik halde merdivenlere fırlamış, peruğu kafasında değilmiş, yalpalayarak inmiş ve duvara çarpmış. Peki merdivenlerin tepesinde intikam almak için kötü gözlerle bakan kimmiş tahmin edin, bizim küçük James!”

“Hayır! Sana yemin ederim ki o en son… ama devam et! Sonra ne olmuş?”

Marie’nin sesinden sonra çay fincanın tabağında çıkardığı ses kulağıma geldi.

“Sonra bir mucizeyle, adam ayağa kalkmış, merdivenlerden inmiş ve Lord Tuarach’a bakmış. Jacques, pantolonu daha bağlanmadan merdivenlerden aşağıya tekmelenen bir adam için oldukça soğukkanlı olduğunu söylemiş. Gülümsüyor ama tam bir gülme değil, bilirsin işte böyle pis bir gülüş ve demiş ki, ‘Şiddete gerek yoktu, Fraser, sıranı bekleyebilirdin? Evinde böyle şeylerle meşgul olduğundan şüphem yok. Ama işte bazı erkekler para ödeyerek zevk almaya bayılıyorlar.”

Louise şoka girmişçesine bir ses çıkarttı. “Ne kadar kötü! Sefiller! Ama bu Lord Tuarach’a yakışmadığından değil.” Sesinden bir arkadaşından duyduğu dedikodu ile mücadele ettiğini anlayabiliyordum. Ama bu mücadeleyi dedikodu kazanmıştı, hiç şaşırmadım.

“Lord Tuarach bu sıralar eşiyle böyle şeyler yaşayamıyor. Bir bebek bekliyor ve hamileliği de tehlikeli. Bu yüzden haliyle ihtiyacını kerhanede karşılıyor bir centilmen başka ne yapabilir ki? Ama devam et Marie! Sonra ne olmuş?”

“Evet.” Marie hikâyenin can alıcı noktasına geldiğinde derin bir nefes aldı. “Lord Tuarach merdivenlerden aceleyle inmiş ve İngilizi boğazından yakalayıp onu bir sıçan gibi sallamış!”

“Non! Ce n’est pas vrai!”

“Ah, evet! Onu engellemek için Madam’ın üç hizmetçisi tutmuş, böyle büyük bir adam için anca, değil mi? Çok kızgın görünüyor!”

“Evet, sonra?”

“Ah evet, Jacques, sonra İngiliz’in doğrulduğunu ve adamın Lord Tuarach’a şöyle dediğini söyledi. ‘Beni iki kez öldürmeye çalıştın, Fraser. Bir gün başarılı olacaksın.’ Ve Lord Tuarach İskoç dilinde küfür etmiş ve sonra onu tutan adamlardan kurtulup İngiliz’in yüzüne temiz bir yumruk atmış ve şöyle demiş. ‘ Yarın şafak senin ölümünü izleyecek!’ Sonra

dönmüş ve merdivenleri çıkmış, İngiliz adam da gitmiş. John renginin bembeyaz olduğunu söyledi. Hayal etsene!”

Ben de hayal ediyordum.

“İyi misiniz, Madam?” Magnus’un endişeli sesi Louise’in sonraki açıklamalarını bastırdı. Elimi uzatmış, destek arıyordum, Magnus elimi tuttu ve diğer eliyle de beni destekledi.

“Hayır. İyi değilim. Lütfen… leydilere söyler misin?” dedim ve salonu işaret ettim.

“Tabii ki, Madam. Ama önce sizi odanıza götürmeme izin verin. Bu taraftan, chére Madam…” Merdivenleri çıkmama yardımcı oldu. Bana destek olurken bir şeyler mırıldandı. Yatak odamdaki koltuğa kadar bana eşlik etti, beni oraya oturttu ve bana yardımcı olması için bir hizmetçi yollayacağına dair söz vererek odadan çıktı.

Bir yardımcıyı bekleyecek halim yoktu. İlk şok geçmişti, kendim de idare edebiliyordum. Ayağa kalktım ve makyaj masamda duran ilaç kutumu almaya gittim. Şimdi bayılacağımı sanmıyordum ama orada her an el altında tuttuğum bir şişe amonyak vardı.

Arkamı döndüm, şişe oradaydı. Bir an zihnimde bazı görüntüler belirdi. Katlanmış bir kâğıt parçası renkli şişelerin arasına dikkatlice sıkıştırılmıştı. Kâğıdı aldığım zaman ellerim titriyordu; onu açmak birkaç dakikamı aldı.

Üzgünüm. Kelimeler kalın ve siyahtı, harfler kâğıdın ortasına yazılmıştı, sadece tek bir harf “J”eşit bir şekilde alt tarafa yazılmıştı, aceleyle karalanmış iki kelime daha, çaresiz bir dipnot olduğu belli oluyordu: *Yapmak zorundayım!*

“Yapmak zorundasın,” diye kendi kendime mırıldandım ve dizlerim çözüldü. Yerde yatıyordum, üstümdeki tavanın oymalı süslerini görebiliyordum, şimdiye kadar on sekizinci yüzyıl leydilerinin bayılmasının korselerin sıkı olduğundan dolayı olduğunu düşündüğümü fark ettim ama şimdi nedenini daha iyi görüyordum, bayılma sebepleri on sekizinci yüzyıl erkeklerinin ahmaklığından kaynaklanıyordu.

Yakınlardan bir yerden kaygılı bağrışlar geliyordu, yardımcı olan eller beni kaldırdı, yumuşak, yün doldurulmuş yatağı ve alnıma, bileklerime

konan soğuk bezleri hissedebiliyordum, sirke kokuyorlardı.

Kendime gelmiştim ama konuşmamam için beni uyarıyorlardı. Hizmetçilere iyi olduğumu söyleyip onları ikna ederek odadan çıkarttım ve düşünmek için kendimi yine yastıklara bıraktım.

Bu tabii ki de Jack Randall'dı ve Jamie onu öldürmeye gitmişti. Duyduğum korkunç dehşetten ve spekülasyonlardan aklımda oluşan tek şey buydu. Neden? Bana verdiği sözden dönmesine neden olan şey neydi?

Beklenmedik karşılaşmanın etkisinden daha fazla bir şey olmalı diye düşünüyordum. Albayı tanıyordum, bilmek istediğimden daha fazlasıyla onu tanıyordum. Eğer emin olduğum bir şey varsa, o da kerhanedeki basit hizmetleri satın almakla uğraşmadı. Basit kadınlarla eğlenmek onun doğasında yoktu. Eğlendiği şeyler acı, korku ve utandırmaydı.

Bunlar tabii ki de satın alınabilirdi, eğer değeri yüksekse. L'Hôpital des Anges'de çalışırken yeterince fahişe görmüştüm, patronları ticareti bacaklarının arasından sağlıyordu, güçlü kemiklerini kaplayan narin tenleri çürüklerle, kırbaç ve darbe izleriyle doluydu.

Ve narin teninde Randall'ın armağanı olan izlerle dolu Jamie bir yığın hanımla dolu olan kuruluşta basitçe eğlenen Albay ile karşılaşmış ve sözünü unutmuş diye düşündüm. Sol göğsünde meme ucunun hemen altında küçük bir iz vardı; küçük beyazımsı bir kırışıklık, Jonathan Randall'ın sıcak mühür izini derisinden kestiği yerde. Bu utanç dolu ize katlanmaktansa küçük bir kesmeyle canının yanmasına sebep olan gazap yeniden ortaya çıkmıştı, ona bu cezayı vereni ve onun çaresiz soyunu yok etmek istiyordu.

"Frank," dedim ve sol elimdeki evlilik yüzüğüme dokundum. "Ah, güzel Tanrım. Frank." Jamie için Frank hayaletten başka bir şey bir değildi ve zorunluluk durumunda olası bir olayda benim için güvenli bir sığınaktı. Benim için ise Frank, onunla yaşadığım yatağını paylaştığım ve Jamie Fraser ile kalmak için terk ettiğim bir adamdı.

"Yapamam," diye fısıldadım, kendi kendime. "Bunu yapmasına izin veremem!"

Akşamüzeri ışığı alacakaranlığa karışmak üzereydi ve oda dünyanın çaresizliğine bürünüyordu. Bu akşam Jamie'yi bulma umudum yoktu. Rue Tremoulins'e dönmeyeceğini biliyordum. Bu gece yanımda yatmayacaktı, sabah yapacağı şeye odaklandığını biliyordum. Hayır, şüphesiz kalmak için ya pansiyon ya da taverna arıyordu, yalnız başına yemin ettiği infaza hazırlanıyordu.

İnfazın nerede olacağını bildiğimi sanıyordum. Yaptığı ilk düello onun aklındaydı ve hazırlık için saçlarını önceden kesmişti. Düşmanı karşılayacağı yeri düşünürken bu hatırasının gözünde canlandığından emindim. Bois de Boulogne, katılımcılarının bulunmaması için oldukça iyi koruma özelliği olan bir yerdi. Yarın gölgeli meydanlarından biri Jamie Fraser ve Jack Randall'ı karşılayacaktı. Ve bir de beni.

Yatağa uzandım, üstümü değişip geceliğimi giymeye yeltenmedim, ellerim şişen karnımın üstüne kenetlendi. Alacakaranlığın tamamen karanlığa bürünmesini izliyordum ve bu gece uyuyamayacağımı da biliyordum. Görünmeyen arkadaşımın küçük hareketleriyle rahatlamaya çalışıyordum.

Bois de Boulogne el değmemiş ormanıyla küçük bir araziydi, Paris'in kenarında farklı bir yerdi. Derinliklerinde kurtların, tilkilerin ve porsukların olduğu söyleniyordu ama bu hikâye âşık çiftlerin dalların altındaki yeşillikler üstünde oynaşmasına mani olamıyordu. Şehrin gürültüsünden ve pisliğinden kaçmak için iyi bir yerdi ve soyluların oyun sahası için tek yerdi. Burası Bois'in büyük meşe ve huş ağaçlarının gölgesinde bir nebze nefes almaya ve gizlenmeye ihtiyacı olan yakın çevredekiler tarafından himaye altındaydı.

Küçük bir ormandı ama yürümek ve düellocu çiftleri bulmak için oldukça büyük bir yerdi. Geceleyin yağmur yağmaya başladı ve şafak isteksizce geldi, koyu gri bulutların arasından asık suratla parlıyordu. Orman kendi kendine fısıldıyordu, yaprakların üstündeki yağmur durgun hışırtılarla, yapraklara dallara çarparak toprağa karışıyordu.

Araba küçük köhne binalar kümesinin yanındaki Bois'e doğru giden yolda durdu. Ona ne yaptığını sordum. Oturduğu yerden aşağıya indi, atları bağladı ve binaların arasında kayboldu. Bois de yaşayan halk orada neler

olduğunu biliyordu. Düello için her yer uygun olmayabilirdi; uygun olanlar da buradakilerce biliniyordu.

Arkama yaslandım ve ağır pelerinimi üstüme aldım, şafağın erken saatlerinde soğuktan titriyordum. Beni saran uykusuz gecenin verdiği yorgunlukla kendimi kötü hissediyordum ve korku adeta karnıma yerleşmişti. Bununla uğraşmayayım diye öfkeyle dolu olan her şeyi kendimden uzaklaştırmaya çalışıyordum.

Yayılma devam ediyordu, şimdi olduğu gibi emniyetim ne zaman aşağıda olsa kaynamaya başlıyordu. Bunu nasıl yapabilir? Burada olmamalıydım; evde Jamie'nin yerinde yatıp dinlenmeliydim. Onu takip etmemeliydim, onu engellemeye çalışmamalıydım, öfke ve hastalıkla savaşmalıydım. Araba yolculuğundan dolayı bel kemiğimde yine bir ağrı oluşmuştu. Evet, çok üzülecekti; bunu anlayabiliyordum. Ama söz konusu olan bir adamın hayatıydı, Tanrı aşkına. Lanet olası gurur nasıl bundan daha önemli olabiliyor? Ve bana tek kelime bile açıklama yapmadan beni bırakıp gitmişti! Neler olduğunu komşuların dedikodularıyla öğrenmemi sağlayarak beni bırakıp gitmişti.

"Bana söz verdin, Jamie, lanet olsun, bana söz verdin!" diye sessizce fısıldıyordum. Orman sessizdi, ıslak ve sis kaplıydı. Peki neredeydiler? Buradalar mıydı? Ya yer konusunda tahminlerimde yanıldıysam?

Arabacı yeniden göründü, yanında genç bir çocuk vardı, arabacının yanına oturan çocuk belki on dört yaşındaydı, eliyle dümdüz gidip sonra sola dönülecek diye tarif ediyordu. Kamçı sesi ve ıslıkla arabacı atları yeniden hareket ettirdi, yavaş yavaş yürüyorlardı. Ve böylece ormanın karanlık gölgelerine doğru aşağı yoldan ilerlemeye başladık.

İki kez durduk, delikanlı aşağıya inip çalılıkların arasına dalıyor ve bir ya da iki dakika sonra burada yoklar dercesine kafasını sallayarak yeniden görünüyordu. Üçüncüsünde korkunç bir halde geri geldi, yüzündeki heyecan öyle belliydi ki arabacıya seslenmeden önce ben hemen arabanın kapısını açıp aşağıya indim.

Elimde para hazırdı. Bir yandan parayı ona uzatıp diğer taraftan kolunu tutuyor ve ona "Nerede olduğunu göster! Çabuk! Çabuk!" diyordum.

Ne yolu kapatan dalları tutmayı ne de çalıların üstünden geçerken elbisemin ıslandığını fark ettim. Yol düşen yapraklarla yumuşacıktı, delikanlının yırtık pırtık ıslanan gömleğinin gölgesini takip ederken ne benim ayakkabılarım ne de onunkiler ses çıkartıyordu.

Onları görmeden önce seslerini duydum; başlamışlardı. Metallerin çarpışma sesleri ıslak çalılıkların arasından boğuk geliyordu ama yeterince açıktı. Islak şafakta hiçbir kuş ötmüyordu ama kapışmanın sesleri kulağımda çınlıyordu.

Bois'in derinliklerinde büyük bir meydandı ama patikayla ya da bir yolla kolay bulunabiliyordu. Ciddi bir düello için gerekli olan ayak işine oldukça iyi bir yer sağlayacak kadar genişti. Gömlekleri sökülmüş, yağmurda ıslanmışlardı. Omuzları ve bel kemikleri belli oluyordu.

Jamie onun iyi bir savaşçı olduğunu söylemişti. Olabilirdi ama Jonathan Randall da bir kılıç ustası değildi. Zikzak yapıyor, yana kaçıyordu. Jamie de hızlıydı, uzun olmasına rağmen ayakları hafif ve elleri sağlamdı. Yere kök salmış gibi öylece izliyordum, Jamie'nin dikkatini dağıtırım korkusuyla hiç bağırmıyordum. Geçiştirme için tam tur dönüyorlar, sanki çimlerin üstünde dans ediyorlardı.

Hâlâ öylece durmuş izliyordum. Burayı bulup onları durdurmak için gecenin bir yarısı kalkıp gelmiştim. Ve onları bulmuştum da, ölümcül bir araya neden olurum korkusuyla müdahale edemiyordum. Yaptığım tek şey beklemek ve hangi adamın öleceğini izlemekti.

Randall kılıcını kaldırarak vuruş için bir yer saptırmaya çalışıyordu ama buna tam olarak kendini hazırlayamadığı için kılıcı uçtu.

Bağırmak için ağzımı açtım. Jamie'yi durdurmak için ona seslenecektim, bu anda rakibinin silahsızlanmasından sonra öldürücü vuruş gelecekti. Aslında bağırdım da ama sesim zayıf ve boğuk çıktı. Orada durup izlerken ağrım iyice arttı, yumruk gibi beni sıkmaya başladı. Ve şimdi de bir yerlerde birden bir kırılma sesi gelmişti. Sanki yumruk tuttuğu şeyi bıraktı.

Sağı solu yoklayarak yakınımdaki bir dala tutundum. Jamie'nin yüzünü görebiliyordum, yüzünde bir sevinç vardı ve etrafını saran sisin şiddetinden başka hiçbir şey duymadığını fark ettim. Amansız bıçağın ucunda geri çekilen Randall çimenlerde kayarak aşağıya doğru gitti. Kalkmak için belini

eğdi ama çimenler kaygandı. Atkısı yırtılmıştı. Başını geriye doğru attı, siyah saçları yağmurdan sırılsıklam olmuştu, boğazı merhamet dileyen bir kurtunki gibi ortaya çıktı. Ama intikamda merhamete yer yoktu ve kılıcın inmesini bekleyen boğaz daha beklediğini bulamadı.

Karanlık sisten, Jamie'nin kılıcının müthiş, ölümcül ve ölüm gibi soğuk olduğunu gördüm. Dokunduğum ince dalın beli yarıldı ve geyik yavrusunun kan seliyle ortaya çıkarken dal bükülüp kırıldı.

Sıcak kan uyluklarımın arasından akıyordu ve tenimin soğukluğu içime, kemiğime geçti. Leğen kemiğim sırtımdan kırılacak gibiydi; acı devam ettiğinde bir zorlamayı hissediyordum, bel kemiğimdeki felç kalçalarıma doğru patlıyor ve alev saçıyordu, yıkıcı darbe arkasında yanmış ve kararmış bir yer bıraktı.

Duygularım kadar bedenimde parça parça oldu. Hiçbir şey görmüyordum ama gözlerimin açık ya da kapalı olduğunun da farkında değildim; her şey karanlıktan ibaretti, göz kapaklarımı yumruğumla ovuşturduğum zaman bir çocuk gibi, geceleyin yön değiştiren biçimler gibi şeyler görüyordum.

Yağmur damlaları yüzüme, boğazıma ve omuzlarıma çarpıyordu. Çarpan her bir damla soğuktu ve sonra buz kesen tenimde küçük bir sıcaklıkla çay gibi yayılıyordu. Algılamam açıktı, beni saran ıstırap ilerledi ve sonra yavaşladı. Aklımı toplamaya çalışarak, beynimde yer alan küçük bağımsız sese odaklanmaya çalıştım; "Kan kaybettin. Muhtemelen fazla kan kaybından dolayı plasenta koptu. Çoğunlukla ölümcüldür. Ellerdeki ve ayaklardaki uyuşma ve bir de göz kararması kan kaybından ileri gelir." Söylediklerini duyduğum şeyler sonunda gitti ama hepsi doğru görünüyordu.

Bana kalan en son duygu olsun ya da olmasın, hâlâ duyabiliyordum. Ve duyduğum ses daha telaşlıydı ve sakin olmaya çalışıyordu ve hepsi de Fransızca konuşuyordu. Duyduğum ve anladığım tek şey kendi ismimdi, bir yerden devamlı çağırılıyordum. "Claire! Claire!"

"Jamie," demeye çalıştım ama dudaklarım soğuktan sertleşmiş ve uyuşmuştu. Hareket eden şey üstümdeydi. Yanımdaki arbede ciddi bir şekilde devam ediyordu, ne yapacaklarını biliyor gibi biri yanıma yanaştı.

Belki de yapmışlardı. Eteğimin ıslanmış vatkası uyluğuma kadar kaldırılmıştı ve yerini kalın bir bez yumağı almıştı. Yardımcı eller sol tarafıma dönmemi sağladı ve dizlerimi göğsüme kadar çektim.

“Hôpital’e götür,” dedi yanımdaki ses.

“Bu şekilde fazla yaşayamaz,” diyordu diğeri, kötümser konuşuyordu. “Birkaç dakika böyle bekle sonra cenaze arabasını gönderirsin.”

“Hayır,” dedi diğeri, ısrar ediyordu. “Onu tanıyorum; L’Hôpital des Anges’de gördüm. Onu Valide Hildegarde’ye götürelim.”

Bütün gücümü toplamaya çalıştım. Bir şeyler demeye çalışıyordum. “Valide.” Sonra çabalamayı bıraktım ve karanlığın beni almasına izin verdim.

25
Raymond Kâfiri

Üzerimdeki yüksek kubbeli tavan kaş kemerlerle destekleniyordu, sütunların tepesinde yükselen dört kiriş on dördüncü yüzyıl mimarisini yansıtıyordu.

Yatağım bunlardan bir tanesinin altına yapılmıştı, etrafımda ince perdeler vardı. Kemerin ortası tam üstümde değildi; yatağım buradan birkaç metre uzaktaydı. Ne zaman yukarıya baksam bu beni rahatsız ediyordu, büyük bir istekle yatağımı oynatmak istiyordum sanki tavanın merkezinde durmak içimdeki merkeze de yardımcı olacak gibiydi.

Tabi hâlâ bir merkezim kaldıysa. Bedenim ezik ve narindi, sanki dayak yemiş gibiydim. Eklemlerim ağrıyordu ve sanki dişlerim baltalanıyordu. Birkaç kalın yorgan üzerimi kaplıyordu ama hararet yaratmaktan başka bir işe yaramıyorlardı ve ben ısınamıyordum. Yağmur soğuğu kemiklerime işlemişti.

Bütün fiziksel semptomları anlayabiliyordum sanki başka birine aitlerdi, hiçbir şey hissetmiyordum. Beynimin küçük soğuk merkezi hâlâ oradaydı ama ifadelerimi saran his tamamen yok olmuştu. Ölmüştü ya da kötürümdü ama artık orada yoktu. Beş gündür L’Hôpital des Anges’deydim.

Valide Hildegarde’nin uzun parmakları şefkatli bir kibarlıkla giydiğim pamuklu geceliğimin içinden girmiş karnımın derinliklerine bakıyordu. Rahmime bakıyordu. Olgun bir meyve gibi yumuşaktı. Parmakları iyice derinlere gittiğinde kendimi çekiyordum ve o da kaşlarını çatarak dua eder gibi mırıldanıyordu.

Mırıltıların arasında bir isim fark edince, “Raymond? Usta Raymond’u tanıyor musunuz?” diye sormuştum.

Valide Hildegarde’nin kalın kaşları hayretle yukarıya kalktı.

“Usta Raymond mu dedin sen? Şu kâfir şarlatanı mı? Que Dieu nous en garde!” Tanrı bizi korusun.

“Ah. ‘Raymond’ dediğini sandım da.”

“Ah.” Parmakları kaldığı yerden işine devam ediyordu, kasığımı dürtüp büyüyen şiş lenf bezinin topaklarını inceliyordu, enfeksiyon belirtileri vardı. Ordaydılar biliyordum, onları hissediyordum, ellerim huzursuzca boş bedenimde geziniyordu. Ateşi ağrıyı, kemiklerimdeki soğuğu hissedebiliyordum.

“St. Raymond yardım etsin diye dua ediyordum,” dedi Valide Hildegarde ve soğuk suyun içinden sırılsıklam bir bez çıkarttı. “Gebe annelerin en iyi yardımcısıydı.”

“Ben artık onlardan biri değilim.” Alnındaki üzüntüden oluşan kırışıklığı uzaktan fark ettim ama alnımdaki dağınık saçlarla ilgilendiğinde bu kırışıklık yok oldu. Soğuk bezi yanaklarıma ve ateş gibi yanan boynuma sürüyordu.

Soğuk suyun etkisiyle titredim ve bezi sürmeyi keserek elini alnıma koydu.

“St. Raymond seçici biri değildi,” dedi, dalgınlıkla azarlıyordu. “Bulunacağı yerden yardımı ben kendim alırım.”

“Hımm.” Gözlerimi yumdum ve gri sisin sığınağına kendimi bıraktım. Şimdi sisin içinde zayıf ışıklar belirmişti, kısa çatırdamalar meydana geliyordu.

Valide Hildegarde ayağa kalktığında tespih boncuklarının ve koridordaki hemşerilerin yumuşak seslerini duydum, günlük acil durumlar için onu çağırıyorlardı. Kapıdan neredeyse çıkıyordu ki aklına bir fikir geldi. Ağır eteklerinin hışıltısıyla arkasına döndü.

“Bouton!” dedi. “Au pied, reste!”

Efendisinin tereddüt duymasına karşın köpeği zekice döndü ve yatağın ucuna zıpladı. İlk önce pençeleriyle yatağı yoğurması birkaç dakikasını aldı ve sonra üç kez ters yöne döndü, sanki ayaklarımın ucuna yatmadan önce dinleneceği yeri ayarlıyor gibiydi, derin bir iç çekerek burnunu patilerinin üstüne koydu.

Bu durumdan hoşnut kalan Valide Hildegarde mırıldandı. “Que Dieu vous bénisse, mon enfant,” dedi ve odadan çıktı.

Beni saran sisin ve buz gibi uyuşmanın arasından belli belirsiz hareketlerini görebiliyordum. Kollarımın arasına çocuk bırakmamış ama onun en yakın vekilini yanıma bırakmıştı.

Ayaklarımın ucundaki kabarık ağırlık aslında küçük bir rahatlık sağlıyordu. Bouton kralların ayaklarının dibinde yatan köpekleri St. Denis mezarlığının göz kapağını oyar gibi yatıyordu, sıcaklığı mermer gibi buz olan ayaklarımı etkilemiyordu, varlığı yalnız olan insanlara bir arkadaştı ve benden hiçbir şey beklemiyordu. Hissettiğim ve vermek zorunda olduğum tek şey hiçlikti.

Bouton uykusunda yellendi. Örtüleri burnuma kadar çektim ve ben de aynı şekilde yapmaya çalıştım.

Uyudum. Rüya görüyordum. Bezginlikten, yalnızlıktan ve imkânsızlıktan dolayı görünen yüksek ateş rüyalarına bir şey yapılmıyordu. Taşlı çorak yerlerde acı içinde bir çaba ve bağırış vardı. Yoğun gri siste sanki beni bir şeytan kovalıyordu.

Birden uyandım. Bouton gitmişti ama yalnız değildim.

Raymond’un saç bitimi oldukça gerideydi, geniş alnında düz bir çizgi vardı. Kalın gri saçlarını geriye doğru taramıştı ve saçları omuzlarına düz bir halde dökülüyordu. Bu yüzden alnı taş yığını gibi çıkıntı yapıyor ve yüzünün geri kalan kısmını tamamen gölgede bırakıyordu. Şimdi tepemde duruyor, taş mezarın üstündeki tabelaya bakar gibi ateşten yanan gözlerime bakıyordu. Bağırmaya başladım.

“İşte görüyorsun! Seni istemiyor, yaşlı iğrenç yaratık onun rahatını bozdun. Hemen git buradan!” Valide Hildegarde zorla onu kolundan tutmuş, yataktan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Ama o çimenlerdeki cüce heykeli gibi duruyor, duruma karşı koyuyordu. Ama hemşire Celeste küçük bir çabayla Valide Hildegarde’nin imdadına yetişti ve onu iki kolundan kaldırıp götürdüler.

Takunyası düştüğü yerdeydi, temizlenmiş parke taşın üzerinde yana yatık bir halde duruyordu. Ateşimin düşmesiyle gözlerimi ondan alamıyordum. Eski kenarına bakıp duruyor ve her seferinde bakışlarımı içindeki anlaşılmaz karanlıktan çekiyordum. Bir sefer kendimi o karanlığa bırakırsam sanki ruhum o kaosun içine çekilecekmiş gibi geliyordu.

Gözlerim ayakkabının üzerindeyken, taşlardan gelen bir ses duydum ve kolumu dışarıya çıkartıp pamukla doldurulmuş yatağa tutundum. Bu karışıklığa karşı güvenli bir liman arıyordum.

Birden perdelerin altından bir el çıktı ve ortadan yok oldu. İlgi eksikliğinden ve ateşimden dolayı gözlerim taşın girintilerine bakarken başım döndü, geometrik şekillere bakıyordum, iç tarafa döndüm ve uykuya daldım.

Rüyalarımda durgunluk yoktu, tekrarlanan figürlerin, sonsuz döngülerin ve helezonların şaşkınlığıyla tökezliyordum. Düzensiz insan yüzleri görmeye başladığımda derin bir rahatlama içimi kapladı.

Ve düzensiz bir yüz her şeyi alt üst etti, bunu gaddarca bakışlar ve beklentiyle aralanmış dudaklar takip ediyordu. Ağzımı bir elin kapattığını hissettiğimde artık uykuda olmadığımı da anladım.

Çirkin yaratığın geniş dudaksız ağzı kulağımın yanındaydı.

“Sessiz ol, ma chére! Eğer yine beni yakalarlarsa mahvolurum!” Büyük siyah gözleri sağa sola bakıp duruyor, kalın perdelerin her hareketine dikkat ediyordu.

Başımı yavaşça tamam anlamında salladım, o da ağzımı tutmayı bıraktı. Parmakları dudaklarımda amonyum ve sülfür tadı bırakmıştı. Bir yerden bulmuş ya da çalmış olmalı diye düşünüyordum. Rahibin yırtık pırtık elbisesi onun eczanede giydiği kirli kadifesini kaplıyordu ve büyük başlığı da gümüş rengi saçlarını ve büyük alnını gizliyordu.

Ateşli rüyalar beni giderek yormaya başlamıştı. Bir kez daha parmağını dudaklarıma götürdüğü zaman tek kelime etmeye mecalim kalmamıştı, beni örten yorganları geriye doğru attım.

Entarimin ipini çözüp giysimi belime kadar açtığında şaşkınlıkla ne yaptığını izliyordum. Hareketleri hızlı ve düzenliydi, tamamen sapkınlıktan uzaktı. Ben benim gibi ateşten yıkılan bir bedene hiç kimsenin tecavüz edeceğini düşünemiyordum, Valide Hildegarde’nin de duyacağını da sanmıyordum. Ama yine de…

Ellerini göğüslerime koyduğu zaman ilgiyle ona baktım. Elleri geniş ve neredeyse kare şeklindeydi, parmaklarının hepsi uzundu. Şaşırılacak bir

naziklikle göğüslerimi kavrayan başparmakları uzun ve yumuşaktı. Onları izlerken, Marian Jenkinson’ı hatırladım. Bu genç kızla Pembroke Hastanesi’nde çalışmıştım, bir adamın başparmağının büyüklüğünün kesinlikle erkekliğiyle doğru orantılı olduğunu söylemişti.

“Evet, bu doğru, yemin ederim,” dedi Marian ve sarı saçlarını dramatik bir halde geriye doğru atardı. Sonra kıkırdar ve gözlerini gorile benzeyen Lieutenant Hanley’ye bakarak devirirdi hem de başparmaklarının karşı konulamaz ve büyük olmasına rağmen.

Büyük başparmaklar nazikçe ama sıkça etime batıyordu ve şişen meme uçlarımın yanan tenimin aksine soğuk olan sert avuçlarda büyüdüğünü hissedebiliyordum.

“Jamie,” dedim, bedenimi bir ürperti sarmıştı.

“Şşş, madonna,” dedi Raymond. Sesi kısık ve nazikti ama biraz düşünceli gibiydi sanki yaptığı işe rağmen bana dikkat etmiyor gibiydi.

Titreme yeniden gelmişti. Sanki ateşim benden ona geçiyordu ama elleri sıcak değildi. Parmakları hâlâ soğuktu ve zayıflayan ve akan ateş kemiklerimden çekilirken üşüyor ve titriyordum.

Yatağımın etrafını saran kalın perdelerin arkasındaki akşamüzeri güneşi loş bir ortam yaratmıştı ve Raymond’un elleri göğüslerimin beyazlığının üstünde kapkara görünüyordu. Kalın, kirli parmakların gölgeleri arasındaki renk siyah değildi. Onlar maviydi… diye düşündüm.

Gözlerimi kapattım, göz kapaklarımın arkasında birden beliren renkli motifleri görebiliyordum. Yeniden gözlerimi açtığımda, bu renkler Raymond’un ellerini kaplamış gibi duruyordu.

Ateşim düştükçe, biraz daha kendime geliyordum, gözlerimi kırpıştırdım ve daha iyi görebilmek için başımı kaldırdım. Raymond ellerini yavaşça biraz daha bastırdı, pembe parıltı ve soluk mavi beyaz tenime yayılıyordu.

Göğüslerim şimdi ısınmıştı ama bu sağlıklı bir sıcaklıktı, yüksek ateşin sıcaklığı değildi. Açık kemerli kapının çekişiyle rüzgâr örtülerin arasından bir yol buldu ve şakaklarımdaki nemli saçlar havalandı ama artık üşümüyordum.

Raymond başını eğdi, ödünç aldığı cübbede yüzünü sakladı. Uzun gibi görünen zamandan sonra ellerini göğüslerimden çekti ve yavaşça kollarıma koydu, omuzlarımın, dirseklerin, bileklerimin ve parmaklarımın eklemlerini nazikçe sıktı. Kırgınlık gittikçe azalıyordu ve soluk mavi rengin üst koluma, hayalet kemiklerime doğru parladığını görebiliyordum.

Devamlı dokunuyor ama hiç acele etmiyordu, ellerini köprücük kemiğin kıvrımlarına getirdi ve vücudumun aşağılarına doğru kaymaya başladı, avuçları karnımda geziniyordu.

Burada tuhaf olan tek şey ise bütün bunlara şaşırmıyor olmamdı. Tamamen doğal bir şeymiş gibi geliyordu ve eziyet içindeki bedenim onun sert ellerinin altında rahatlıyor, eriyor ve mum ağda gibi yeniden şekilleniyordu.

Tuhaf sıcaklık hissi ustanın geniş kare ellerinden kaynaklanıyordu. Bedenimde yumuşak daireler çizdikçe kanıma yerleşen küçük bakterilerin öldüğünü hissedebiliyordum, enfeksiyonun her zerresi küçük patlamalarla yok oluyordu. İç organlarımın her birini hissedebiliyordum, üç boyutluydular ve görünüyorlardı, sanki önümdeki masada oturuyorlardı. İçi boş karnım da oradaydı, karaciğerimin yuvarlak katılığı da ve bağırsağın her kıvrımı kendi etrafında dolanıyordu. Sıcaklık büyüyor ve her organa yayılıyordu, içimde küçük bir güneş gibi aydınlanıyor, sonra ölüp yok oluyorlardı.

Raymond durdu, elleri şiş karnımın bir sağına bir soluna dokunuyordu.

Bir el yavaşça aşağıya doğru kaydı ve bacaklarımın arasını tuttu. Diğer el de sessiz olmam için beni uyarıyordu ve küt parmakları içime girdi.

Gözlerimi yumdum, bekliyordum. Bu tuhaf ihlalin içimdeki duvara geldiğini hissediyordum, daha derinlere gittikçe içteki iltihap azalıyordu.

Şimdi kaybımın merkezine dokunuyordu. İltihaplanmış rahmin duvarında acı ile bir kasılma meydana geldi.

Diğer eli yavaşça karnıma kaydı, rahmime dokunan elleri hâlâ bir şeyler araştırıyordu. Hâlâ oradaydı, içimdeki acının kaynağını iki eliyle tutuyordu. Sanki içerde ağır, kırılgan kristal bir küre vardı.

“Şimdi,” dedi sakince. “Çağır onu. Kırmızı adamı çağır. Çağır onu.”

İçimdeki parmakların ve avcun baskısı artmıyordu, bacaklarımı yatağa doğru bastırıyor, onunla savaşıyordum. Ama içimde bir çaba kalmamıştı, insafsız baskı devam ediyordu, kristal küreyi kırıyor, içimdeki kaosu dindirmeye çalışıyordu.

Zihnim görüntülerle doluydu ama yüksek ateşten kaynaklanan rüyaların gizeminden daha kötüydü çünkü daha gerçektiler. Keder, kayıp ve korku bana eziyet ediyordu, ölümün tozlu ve beyaz tebeşir kokusu burun deliklerimi dolduruyordu. Aklımdaki şekiller oynayıp duruyordu, mırıldayan sesi duyuyordum, sabırlı ama sebattı. “Çağır onu.”

“Jamie! JAMIE!”

Karnımda sıcak bir yıldırım patladı, bir elden diğerine sıçrıyordu, sanki kemiklerimin merkezine ok atılıyordu. İçimdeki uyumu hissedebiliyordum.

“Leydim! İyi misiniz?” Hemşire Angelique perdelerin arasından göründü, endişesi yüzünden belli oluyordu. Hemşire yakında öleceğimi biliyor gibiydi.

Küçük sert elleri yavaşça yanaklarıma dokunuyordu, çabucak alnıma ve enseme baktı. Çarşaf hâlâ uyluklarımın üstünde buruşuk bir halde duruyordu ve elbisem hâlâ açıktı. Elleri içe doğru kaydı ve bir müddet koltukaltımda kaldı.

“Tanrı’ya şükür!” diye bir çığlık attı, gözleri yaşlarla dolmuştu. “Ateş tamamen düşmüş!” Daha yakına eğildi, telaşla bana bakıyordu, ateşin düşmesinin ölümümden kaynaklanıp kaynaklanmadığından emin olmak istiyordu. Belli belirsiz ona gülümsedim.

“Ben iyiyim,” dedim. “Valide’ye söyle.”

Başını salladı ve aceleyle çarşafları üstüme çektikten sonra odadan çıktı. Raymond yatağın altından çıktığı zaman perdeler de hemşirenin arkasından kapandı.

“Gitmeliyim,” dedi. Başımın üstüne elini koydu. “İyi olacaksın, madonna.”

Güçsüz olmama rağmen kalkıp kolunu tuttum. Teninin yumuşaklığı kusursuzdu, omuzlarının tepesi temizdi. Şaşkınlıkla bana bakıyordu.

“Ne yapıyorsun, madonna?”

“Hiçbir şey.” Hayal kırıklığıyla yeniden yattım. Kelimeleri seçemeyecek kadar güçsüz ve sersemdim.

“Aşı izin var mı yok mu onu merak ettim.”

“Aşı mı?”

“Niye bana hâlâ madonna diyorsun?” diye sordum. Ellerimi yavaşça karnımdaki boşluğa koydum, içimde parçalanan boşluğu rahatsız etmek istemiyordum. “Bebeğimi kaybettim.”

Şaşırmışçasına bakıyordu.

“Ah senin bir bebeğin var, leydim.”

“Neden o zaman?” Cevap vermesini beklemiyordum ama o cevap verdi. İkimiz de yorgun ve tükenmiştik, sanki ne zamanın ne de sonun olduğu bir yerde asılı kalmıştık. Bu odadan başka hiçbir şey yoktu, bir de gerçekler.

İç çekti.

“Herkesin bir rengi vardır,” dedi. “Bir bulut gibi insanın etrafını sarar. Senin ki mavi madonna. Meryem Ana’nın pelerininin rengi gibi. Benimki gibi.”

İnce perdeler kısa bir an için titredi ve Raymond gözden kayboldu.

26
Fontainebleau

Birkaç gün uyudum. Ya fiziksel iyileşme için bir ihtiyaçtı ya da hakikate uyanışın inatçı bir inzivaya çekilişiydi, bilmiyordum ama arada isteksizce biraz yemek için uyanıyor ve bilinçsizlikle geriye düşüyordum, sanki midemdeki et suyu çorbasının küçük sıcaklığı içime demir atmıştı, daha sonra derin bir uykuya daldım.

Birkaç gün sonra kulağımın yanında ısrarlı sesler duyarak uykumdan uyandım, ellerin dokunuşu beni yataktan kaldırmıştı. Beni tutan eller güçlü ve kaslıydı, bir an kendimi uçuyor gibi hissettim. Sonra uyandım, tütün ve ucuz şarap koku dalgasına karşı çabalamaya çalıştım, kendimi Hugo'nun kollarında bulmuştum, Louise de La Tour'un dev uşağıydı.

"İndir beni!" dedim. Bu ölüm uykusundan kalkıp yeniden dirilmeme şaşırmıştı, neredeyse beni düşürüyordu ama emir veren bir ses ikimizi de durdurdu.

"Claire, canım arkadaşım! Korkma, ma chére, her şey yolunda. Seni Fontainebleau'ya götürüyorum. Temiz hava ve sağlıklı yiyecek sana iyi gelecektir. Ve tabii ki de dinlenmek, dinlenmeye de ihtiyacın olacak…"

Yeni doğmuş bir kuzu gibi ışığa, gözlerimi kırpıştırarak bakıyordum. Louise'in tombul, pembe, endişeli yüzü melek gibi görünüyordu. Valide Hildegarde onun arkasında duruyordu, Cennet kapısındaki melek gibi uzun ve sağlamdı, aslında ikisi de Hôpital'in girişindeki renkli camın önünde durmalarına rağmen sanrılar artmaya devam ediyordu.

"Evet," dedi, derin sesi Louise'in heyecanlı sesinden daha vurguluydu. "Sana iyi gelecek. Au revoir, hayatım."

Böylece Hôpital'in merdivenlerinden aşağıya indiriliyordum ve sonra Louise'in arabasına yerleştirildim, ne çabalıyordum ne de itiraz ediyordum.

Yol çukurlarının sebep olduğu arabanın darbeleri Fontainebleau yolculuğunda beni uyanık tutuyordu. Louise'in sürekli konuşması da içimin rahatlamasına yardımcı oluyordu. İlk başta cevap vermek için sersemlemiş bir halde birkaç girişimde bulunmuştum ama sonra onun cevap

beklemediğini fark ettim, aslında cevaba da ihtiyacı olmadan rahatça konuşabiliyordu.

Hôpital'in soğuk gri taşlı günlerinden sonra kendimi çözülmüş mumya gibi hür hissediyordum ama ışığın ve renklerin saldırısıyla ürkmüştüm. Eğer biraz kendimi geri çeksem ve unsurları ayırt etmeye çalışmadan beni yıkamasına izin versem bununla kolaylıkla başa çıkabilecektim.

Bu durum Fontainebleau'nun dışında küçük bir ormana varana kadar devam etti. Meşelerin gövdesi koyu ve kalındı, düşük saçakları yer değiştiren ışıkla yeri gölgeliyordu, öyle ki bütün orman bundan etkilenmiş gibi görünüyordu, bunu gördüğümde aslında üç tane gövdenin hareket ettiğini sanmıştım, yavaşça bir öne bir arkaya dönüp duruyorlardı.

"Louise!" Bağrışım ve birden kolunu tutuşum hararetli konuşmasını durdurdu.

Neye baktığımı görmek için hemen önüme atıldı, sonra arabadaki yerine geri döndü ve camdan başını çıkartarak arabacıya bağırdı.

Ormanın karşısında tozlu bir yolda mola verdik. Üç kişi vardı, ikisi erkek biri kadındı. Louise'in yüksek sarsıcı sesi devam ediyordu, arabacının açıklama yapma ya da özür dileme çabalarını yarıda keserek onu uyarıyordu ama ben hiç ilgilenmiyordum.

Dönmelerine ve üstündekilerin hafiften hareket etmesine rağmen oldukça durgundular, hatta onları tutan diğer ağaçlardan daha durgundular. Yüzleri boğulmanın etkisiyle kararmıştı. Şok içinde olmama rağmen Mösyö Forez kabul etmemiştir diye düşünüyordum. Ama yine de infaz acemice ama oldukça etkiliydi. Rüzgâr yön değiştirince gazlı kötü bir koku bize doğru esmeye başladı.

Louise bir çığlık attı ve kızgınlıkla başını cama vurdu, sonra araba ani bir çekişle yolculuğa yeniden başladığında tekrar sarsıldı.

"Merde!" dedi, sinirden anında yüzü kızarmıştı. "Seni ahmak, hemen böyle sürmeyi kes! Ne düşüncesizlik! Şok bebek için zararlı, bundan eminim ve sen, benim zavallı canım…ah, canım zavallı Claire! Ben çok üzgünüm, sana hatırlatmak istememiştim… beni affedebilecek misin? Ah çok kabayım…"

Şans eseri beni üzmesi kendi durumunu unutturmasını sağlamıştı ama özür dilemesini önlemeye çalışmak oldukça yorucuydu. Sonunda çaresizlikle, konuyu değiştirerek ağaçta asılı olanlara getirdim.

“Kim?” Dikkati dağılmıştı; birkaç kez gözlerini kırpıştırdı ve geçirdiği şoku hatırlamaya çalıştı. Bir şişe amonyak çıkarıp kokladı ve bu hapşırmasına neden oldu.

“Hap…şuuu! Fransız Protestanları,” dedi, homurdanıyor ve hırıldıyordu. “Protestan kâfirleri. Arabacı öyle söyledi.”

“Asılıyorlar mı? Hâlâ?” Her nasılsa, bu dini işkencenin önceki zamanlarda kaldığını düşünmüştüm.

“Şey, bu yeterli olmasına rağmen çoğunlukla Protestan olunmaz,” dedi Louise ve burnunu çekti. Nakışla süslenmiş mendiliyle burnuna nazikçe dokundu ve sonucu dikkatlice inceledi, sonra mendili yeniden burnuna götürdü ve yabani bir kaz gibi ses çıkartarak sümkürdü.

“Ah, böyle daha iyi.” Mendilini yeniden cebine sıkıştırdı ve bir iç çekerek arkasına yaslandı. “Şimdi iyiyim. Ne şok ama! Eğer asmak zorundaysalar, asarlar ama bu iğrençliği leydilerin maruz kalacağı halk yolunda yapmaları şart mı? Vay be! Burası Kont Medard’ın arazisi, bununla ilgili ona çok kötü bir mektup yollayacağım, görürsün.”

“Ama bu insanları neden asıyorlar?” diye sordum, acımasız halde konuşmasını kesmiştim çünkü Louise ile sohbet etmenin tek yolu buydu.

“Ah, büyük olasılıkla cadılık yüzündendir. Bir kadın vardır, sen bilirsin. Çoğunlukla işin içinde kadın varsa o bir tür cadılıktır. Sadece erkekler olsa, çoğunlukla isyan ve aykırı düşünce için vaaz verirler ama kadınlar vaaz veremezler. Giydiği siyah elbiseyi gördün mü? Korkunçtu! Her zaman böyle karalar bağlamak ne kötü. Hangi din ona inananlara her zaman böyle sade elbise giymeyi zorlar ki? Bu Şeytan işi, bunu herkes anlayabilir. Kadınlardan korkuyorlar ve sorun bu, bu yüzden onlar…”

Gözlerimi yumdum ve arkama yaslandım. Umarım Louise’in köy evine daha çok yoktur diye düşünüyordum.

Yanından ayırmadığı maymununun yanı sıra, Louise’in köy evi bir yığın tuhaf eşyayla doluydu. Paris’te kocasının ve babasının zevki baskındı ve

evin odaları zengin mobilyalarla donatılmıştı ama sadeydi. Jules şehir yoğun olduğu için nadiren köy evine gelirdi bu yüzden burası tamamen Louise’in zevkine kalmıştı.

“Bak, bu benim yeni oyuncağım, tatlı değil mi?” diye sordu. Ellerini sevgiyle oymalı küçük koyu renkteki ağaç evde gezdiriyordu.

“Guguklu saate benziyor,” dedim gözlerime inanamayarak.

“Daha önceden gördün mü? Paris’te bulunacağını sanmıyordum!” Louise oyuncağının tek olmadığı düşüncesine surat asmıştı ama saat kuşu başını evinden çıkarıp Gugukk! diye bir ses çıkardığında gururlandı.

“Çok hoş değil mi?” Kuş evin içine geri giderken birkaç kez başına dokundu. “Berta, buradaki hizmetçi, benim için almıştı. Erkek kardeşi İsviçre’den almış. İsviçreliler hakkında ne söylersen söyle, ağaç oymacılık işinde oldukça zekiler, değil mi?”

Hayır demek istiyordum ama bunun yerine hayranlık belirten başka şeyler mırıldandım.

Louise’in çekirge aklı hemen başka bir konuya atladı.

“Biliyorsun, Claire,” dedi. “Her sabah küçük kilisedeki ayine gelmelisin.”

“Neden?”

Hizmetçinin tekinin elinde tepsiyle geçtiği koridora doğru başıyla bir işaret yaptı.

“Ben böyle şeylere takılmam ama hizmetçiler kırsal yerlerden geldikleri için batıl inançları vardır. Ve Paris’teki evin uşaklarından biri aşçıya senin La Dame Blanche olduğun saçma hikâyeyi anlatacak kadar aptal. Tabii ki bunun yersiz olduğunu ve kim böyle bir dedikoduyu yayarsa onu işten çıkaracağımı söyledim ama… şey eğer sen ayine gelirsen bu daha etkili olur. Ya da en azından ara sıra yüksek sesle dua et ki onlar bunu duyabilsin.”

Buna inanmayarak, her gün ayin için kiliseye gitmenin biraz güç olacağını düşündüm ama şaşkınlıkla, hizmetçilerin korkularını yatıştırmak için bunu kabul ettim. Sonuç olarak Louise ve ben bir sonraki saat

birbirimize yüksek sesle ilahi okuduk ve sonra da başka bir duayı bir ağızdan yüksek sesle ezbere okuduk. Bunun hizmetçiler üzerinde bir etkisi olup olmayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama en azından odama kestirmek için çıkıp ertesi güne kadar deliksiz bir uyku çekmemde etkili oldu.

Geceleri uyanıktım, meyve ve çiçeklerle süslenmiş beyaz tavana bakıyordum. Karanlıkta, günlendir aklımı bulandıran bunalımın bir simgesi gibi görünüyordu. Cansız renkler gelip bana karanlıkta saldırıyorlardı. Bu yüzden nadiren uyuyordum.

Ne Jamie'den ne de ondan haber vardı. Hôpital'e yanıma gelmemesinin sebebi suçlu olduğundan mı yoksa yaralandığından mı bunu bilmiyordum. Ama o ne oraya ne de Fontainebleau'ya gelmişti. Şimdiye kadar Orvieto'ya gitmiş olmalıydı.

Bazen kendimi onu ne zaman göreceğim ya da onu bir daha görebilecek miyim diye düşünürken buluyordum. Ama çoğu zaman bununla ilgili düşünmemeye çalışıyor, günlerin akıp gitmesine izin veriyordum, tek tek gelip gidiyorlardı, ne gelecek ne de geçmiş kaygısı vardı sadece anı yaşıyordum.

İdolünün eksikliğinden dolayı Fergus bir çiçek gibi solmuştu. Onu birkaç kere penceremden izlemiştim, bahçedeki akdikenin altındaki çimlerde oturur, dizlerini karnına çekip sarılır ve Paris'e giden yolun aşağısına bakardı. Sonunda bir gün onun yanına gidecek kadar kendime geldim, merdivenlerden aşağıya indim ve onun durduğu bahçe yoluna saptım.

"Yapacak bir şey bulamıyor musun, Fergus?" diye sordum. "Sonuçta seyislerden birine yardımcı olabilir ya da başka bir şeyle uğraşabilirsin."

"Evet, leydim." Dalgın bir halde poposunu kaşıyıp duruyordu. Şüpheyle bu hareketini izliyordum.

"Fergus," dedim, kollarımı göğsümde kavuşturup, "bitlendin mi?" Sürekli başını kaşıyordu.

"Ah, hayır, leydim!"

Aşağıya eğildim ve ayaklarından tuttum, şöyle bir kokladım ve yakasına baktım, boynunun etrafı kir bağlamıştı.

“Banyoya,” dedim.

“Hayır!” diyerek geri çekildi ama onu omuzlarından yakaladım. Bu sertlik karşısında şaşkınlığıma engel olamadım. Çoğunlukla nazik davranan bir çocuğun böyle sinirli davranmasını bir türlü anlayamazken Fergus birden kıvranıp ellerimin altından kaçıp gitti.

Köşkün arkasındaki labirent gibi sallanan ek binaların içinden onu takip ederken, çamurlu su birikintilerinden ve bir yığın pisliğin içinden geçiyordum. Birden, biraz ilerde vızıldayan bir sinek bulutu karşıma çıktı, güneş ışığında bedenleri mavi kıvılcım gibi duruyordu.

Onları rahatsız edecek kadar yakınlaşmadım, sonra gübre yığınlarının yanındaki karanlık koridorda bir hareketlenme oldu.

“İşte!” dedim, yüksek sesle. “Yakaladım seni, pis çocuk! Çabuk çık oradan!”

Kimse ortaya çıkmadı ama ahırın içinde sesli bir çalkantı vardı ve ben gölgelerin içinden beyazımsı bir bakış yakaladığımı sandım. Burnumu tutup ahırdaki gübre yığınlarının içine daldım.

İçimi iki tip korku saldı; arka duvarda sallanan Borneolu Vahşi Adam’a benzeyen şeye bakmak, bir de onun beni izlemesi.

Güneş ışığı tahtaların arasından sızıyordu, birbirimizi görecek kadar güneş ışığı vardı ve gözlerim de loş ışığa alışmıştı. O değildi, ilk bakışta çok korkunç görünüyor diye düşündüm ama çok da iyi değildi. Sakalı saçları gibi pisti ve keçelenmişti, gömleği dilencilerinki kadar yırtık pırtıktı. Ayakları çıplaktı ve pantolon etekliği de normalde kullanılanlardan değildi.

Ondan korkmuyordum çünkü benden korktuğu açıktı. Birden korkuyla duvara yapıştı, sanki içinden geçmeye çalışıyordu.

“Tamam,” dedim sakince. “Sana zarar vermeyeceğim.” Rahatlayacağı yerde birden doğruldu ve gömleğinin göğsüne ulaştı, kayış deri üzerindeki tahtadan İsalı bir haç çıkarttı. Haçı bana doğru tutuyordu. Korku içinde titreyen bir sesle dua etmeye başladı.

“Ah, sinirimi bozuyorsun,” dedim, öfkeliydim. “Başka bir tane daha mı!” Derin bir nefes aldım. “Pater-Noster-qui-es-in-coeliset-in-terra…” Gözleri

sinirle bakıyordu ve haçı tutmaya devam ediyordu ama en azından duasına cevap vermek için susmuştu. “…Amin!” diye araya girdim. İki elimi kaldırdım ve yüzüne doğru salladım. “Görüyor musun? Tek kelime etmiyorsun, ne de quotidianus da nobis, doğru mu? Parmaklarımı da çaprazlamadım. O zaman cadı olamam, değil mi?”

Adam yavaşça haçını aşağıya indirdi. “Cadı mı?” dedi. Benim deli olduğumu düşünüyormuş gibi bakıyordu, bu şartlar altında ben de biraz öyle hissediyordum.

“Cadı olduğumu düşünmüyor musun?” dedim, kendimi biraz aptal gibi hissetmeye başlamıştım.

“Hayır, Madam,” dedi. “Ben insanların bana böyle şeyler demesine alışkınım.”

“Öyle misin?” Pisliğinin yanında adamın açlıktan öldüğü belliydi; gömleğinden belli olan bilekleri bir çocuğunki kadar zayıftı. Aynı zamanda Fransızcası harika ve eğitimliydi, tuhaf bir aksanı vardı.

“Eğer sen bir cadıysan,” diye söze başladım, “hiç de başarılı değilsin. Kimsin sen?”

Bu anda gözlerindeki korku yeniden belirdi. Bir yandan diğer yana bakıyor, kaçış yolu arıyordu ama ahır sağlam bir binaydı, eskiydi ve benim durduğum yerden başka çıkış yolu yoktu. Sonunda, biraz cesaret toplayarak doğruldu, benden biraz kısaydı ve büyük bir nezaketle şöyle dedi. “Ben Genevalı Muhterem Papaz Walter Laurent.”

“Rahip misin?” Şaşırmıştım. Bir rahibin – İsviçreli ya da değil - bu duruma nasıl geldiğini hayal bile edemiyordum.

“Rahip mi?” diye tekrar etti. “Bir papacı ha? Asla!”

Birden gerçeği kavradım.

“Bir Fransız Protestan!” dedim. “Evet, sen bir Protestansın, değil mi?” Ormanda asılı olan bedenleri hatırladım. Bu birçok şeyi açıklıyor diye düşündüm.

Dudakları titredi ama cevap vermek için konuşmadan önce bir an dudaklarını ısırdı.

“Evet, Madam. Ben bir papazım. Bir aydır bu ayrım hakkında vaaz veriyorum.” Dudaklarını yaladı ve beni incelemeye başladı. “Affedersiniz, Madam ama sanırım Fransız değilsiniz.”

“Ben İngiliz’im, ” dedim ve birden rahatladım, sanki birisi omuriliğimden bütün sertliği almıştı.

“Cennetteki Güzel Tanrım,” dedi, şükrediyordu. “Siz de Protestan mısınız?”

“Hayır, ben bir Katolik’im,” diye cevap verdim. “Ama bu konuda hırçın değilim,” dedim hemen çünkü açık kahve gözlerine yeniden korku çökmüştü. “Endişelenme, burada olduğunu kimseye söylemeyeceğim. Sanırım buraya biraz yiyecek çalmaya geldin?” diye sordum sevimli bir şekilde.

“Çalmak günahtır!” dedi dehşet içinde. “Hayır, Madam. Ama…”

“Hizmetçilerden biri sana yiyecek getirecektir,” dedim. “O zaman senin için çalmalarına izin ver. Ama sonra bu günah için onları bağışlaman gerekecek, böylece her şey yoluna girmiş olur. Bana sorarsan senin moralinin bozulmasından daha iyi,” dedim azarlayıcı bir halde, “ama yine de bu benim sorunum değil, sanırım.”

Gözlerinde bir umut ışığı belirdi. “Yani, beni yakalatmayacak mısınız, Madam?”

“Hayır, tabii ki de. Yasalardan kaçma ile ilgili ortak duygulara sahibiz, ben de bir keresinde kazıkların üstünde yakılma tehlikesiyle karşı karşıya kaldım.” Neden çenemin düşük olduğunu bilmiyordum, zeki görünen bir insanla karşılaşmadan kaynaklanıyordu, sanırım. Louise çok tatlıydı, sadık ve nazikti ama beyni salonundaki guguklu saat kadardı. İsviçreli saati düşününce, Papaz Laurent’in cemiyet üyesi olmak zorunda olduğunu fark ettim.

“Bak,” dedim, “eğer burada kalmak istersen, köşke gidip Berta ya da Maurice’ye burada olduğunu söylerim.”

Zavallı adamın bir derisi bir kemiği bir de gözlerinden başka hiçbir şeyi yoktu. Düşündüğü her şey bu büyük kahverengi göz bebeklerinden belli oluyordu. Şimdi, her kim beni kazık üstünde yakmak istediyse doğru iz üzerindeymiş diye düşünüyordu.

"Duydum ki," diye başladı, bu sırada haçını yeniden çıkartmaya çalışıyordu, "Parislilerin La Dame Blanche diye bahsettiği bir İngiliz kadın var. Raymond Kâfiri'nin bir üyesiymiş."

İç çektim. "O benim. Ama Usta Raymond'un bir üyesi falan değilim. O sadece arkadaşım." Gözlerini kısmış bana şüpheyle bakıyordu, yeniden derin bir nefes aldım. "Pater Noster…"

"Hayır, hayır, Madam, lütfen." Şaşırmıştım, haçı indirdi ve gülümsedi.

"Ben de Usta Raymond'u tanıyorum, Geneva'dan tanışıyoruz. Orada saygın bir hekim ve aktardı. Şimdi korkarım karanlığın takipçisi olmuş, gerçi ortada bir kanıt yok ama."

"Kanıt mı? Ne kanıtı? Raymond Kâfiri'nin nesi var?"

"Bilmiyor musunuz?" Kaşları hayretle havaya kalktı. "Ah. O zaman siz Usta Raymond'un… aktivitelerine katılmadınız." Fark edilir şekilde rahatlamıştı.

"Aktivite" Usta Raymond'un beni iyileştirme tekniğine isim vermek adına basit bir kelime gibi geliyordu. Başımı iki yana salladım.

"Hayır ama bahsetmenizi isterim. Ah ama burada konuşmamam lazım, gidip Berta ile yemek göndermem lazım."

"Acelesi yok, Madam. Ruhun istekleri düşünüldüğünde, bedenin istekleri o kadar önemli olmuyor. Katolik ya da değil, siz bana çok iyi davrandınız. Eğer Raymond'un bilinmeyen aktivitelerine katılmadıysanız, o zaman uyarılmanız için doğru zamandayız."

Yerin pis ve kıymıklarla dolu olmasına aldırmadan, ahırın duvarına karşı oturdu, bana da oturmam için işaret yaptı. Onun karşısına çöktüm ve eteklerim gübreye değmesin diye yukarı çektim.

“Du Carrefours adını duydunuz mu, Madam?” diye sordu Papaz. “Hayır mı? Paris’te çok iyi bilinir, sizi temin ederim onunla konuşmamakla en iyisini yaparsınız. Bu adam kurucudur ve iğrenç ahlaksız azgın bir halkanın lideridir, yozlaşmış büyülü olaylarda cemiyetin içindedir. Asilzadelerin arasında gizlice yapılan bazı ayinlerden hiç bahsetmek istemiyorum. Ve onlar bana cadı diyor!” diye mırıldandı.

Parmağını kaldırdı, sanki söylenme itirazımı önlemek istiyordu.

“Madam, bunun yayıldığına dair bazı dedikodulardan haberdarım, tam bir kanıt yok ama bunu bizden daha iyi kim bilebilir? Ama Du Carrefours’un aktiviteleri ve onu takip edenler hapsedildiler ve nihayetinde suçlarından dolayı De la Bastille’de yakıldılar.”

Raymond’un sözleri aklıma geldi. “Paris’te kimse yakılmıyor, oh, en azından yirmi yıldır.” Ve sonra hava sıcak olmasına rağmen bedenimi bir ürperti bedenimi kapladı.

“Ve Usta Raymond’un bu Du Carrefours’a üye olduğunu mu söylüyorsunuz?”

Papaz kaşlarını çattı ve keçeleşmiş sakalını kaşımaya başladı. Muhtemelen hem bitli hem de pireli diye düşündüm ve çaktırmadan ondan uzaklaşmaya çalıştım.

“Şey, bunu söylemek çok zor. Kimse Usta Raymond’un nereden geldiğini bilmez. Fark edilmeyen bir aksanla birkaç dilde konuşabiliyor. Usta Raymond çok gizemli bir adam ama çok iyi bir adam olduğuna yemin edebilirim.”

Ona gülümsedim. “Ben de öyle düşünüyorum.”

Başını evet dercesine salladı ve gülümsedi ama hikâyesine devam ederken yine ciddileşti. “İşte böyle Madam. Geneva’dan Du Carrefours ile haberleşiyordu; Bunu biliyorum çünkü bana kendi anlattı, siparişi için çeşitli şeyler ayarlardı; bitkiler, hayat iksirleri, hayvanların kurutulmuş derileri. Balık çeşitleri, en tuhaf ve en korkutucu olanları. Neredeyse dişsiz balıklar ama gözlerinin altında fener gibi küçük… ışıklar vardı.”

“Gerçekten mi?” dedim, büyülenmiştim.

Papaz Laurent ürperdi. “Bunlar belki masum gelebilir, bir çeşit iş olarak görülebilir. Ama Du Carreffours ile ilgili şüpheler ortaya çıktığı anda o da Geneva’dan kayboldu ve Du Carrefours’un infazının olduğu haftalar içinde, Usta Raymond’un Paris’te iş kurduğu ve tabii ki de du Carrefours’un bir yığın gizli aktivitelerini sürdürdüğü hikâyelerini de duymaya başladım.”

“Hımm,” dedim. Raymond’un içerdeki odasını düşünüyordum, vitrin Kabala işaretleriyle doluydu. Ona inananların dışında tutuyordu. “Başka ne var?”

Muhterem Papaz Laurent’in kaşları yukarıya kalktı.

“Hayır, Madam,” dedi, belli belirsiz. “Bildiğim başka bir şey yok.”

“Kendimi bu tarz şeylere bağlamam,” diyerek ona teminat verdim.

“Ah? İyi,” dedi tereddütle. Bir an sessizce oturdu sanki bir şey düşünüyordu sonra başını bana doğru çevirdi.

“İzinsiz girdiğim için beni affedin, Madam. Berta ve Mauricen kaybınızdan bahsetti. Çok üzüldüm, Madam.”

“Teşekkürler,” dedim, yerdeki güneş ışınlarına bakıyordum.

İkinci kez sessizlik çöktü sonra Papaz Laurent kibarca şöyle dedi. “Eşiniz, Madam? O burada yanınızda değil mi?”

“Hayır,” dedim, gözlerim hâlâ yere takılıydı. Sinekler uçuşuyor, yakınlaşıyor ve yiyecek bulamıyorlardı. “Nerede olduğunu bilmiyorum.”

Bunu söylemek istemiyordum ama bir şey yırtık pırtık papaza bakmamı sebep olmuştu.

“Onurunu benden, çocuğundan ya da masum bir adamdan daha fazla düşünüyor,” dedim üzülerek. “Nerede olduğu umurumda değil, onu bir daha görmek istemiyorum!”

Birden sustum, titriyordum. Bu sözleri başkasının önünde, hatta kendime bile itiraf etmemiştim. Ama gerçekti. Aramızda büyük bir güven vardı ve Jamie bu güveni, bir intikam uğruna yıktı. Anlıyordum, onu sürükleyen şeyin gücünü görebiliyordum ve sonsuza kadar inkâr edilemeyeceğini biliyordum. Ama bana birkaç ay bekleyeceğine dair söz vermişti. Ama

sonra bekleyemedi, sözünü tutmadı ve böyle davranarak aramızda olan her şeyi feda etti. Sırf bunu değil;, giriştiğimiz mücadeleyi de tehlikeye atmış oldu. Anlayabiliyordum ama affetmeyecektim.

Papaz Laurent elini elimin üstüne koydu. Pislikten kabuk bağlamıştı, tırnakları kırık ve siyahlaşmıştı ama elimi geri çekmedim. Yavan laflar ya da sıkıcı sözler bekliyordum ama o konuşmadı, sadece elimi tutuyordu, çok nazikti, uzun bir süre böyle durduğumuz için güneş karşı tarafa geçti ve sinekler de başımız da uçuşmaya başladı.

“Gitsen iyi olur,” dedi sonunda ve elimi bıraktı. “Merak edecekler.”

“Ben de öyle düşünüyorum,” dedim ve derin bir nefes aldım. Sonra elbisemin cebini fark ettim, yanımda küçük bir kese vardı.

Tereddüt ettim, onu incitmek istemiyordum. Ne de olsa ona göre bir sapkındım, cadı değildim.

“İzin verirsen sana biraz para vermek istiyorum,” dedim tereddütle.

Bir an düşündü ve sonra gülümsedi, açık kahverengi gözleri parıldıyordu.

“Bu şartlar altında, Madam. Eğer sizin için dua etmeme izin verirseniz teklifinizi kabul ederim.”

“Bu bir anlaşma ,” deyip, keseyi ona verdim.

27
Majesteleri İle Görüşme

Fontainebleau'da günler geçerken, yavaş yavaş kendimi de toparladım ama aklım düşünmeye bile çekindiğim anılara ya da olaylara kaymaya devam ediyordu.

Birkaç ziyaretçi gelmişti. Köy evinin bir sığınağı vardı. Paris'in çılgın sosyal hayatı beni yakalayan huzursuz rüyalardan biri gibi görünüyordu. Bir hizmetçi salonda bir ziyaretçinin olduğunu söylemek için beni çağırmaya geldiğinde şaşırmıştım. Aklıma birden bunun Jamie olduğu düşüncesi geldi ve kendimi sersemlemiş gibi hissettim. Ama sonra gerçek kendini hatırlattı. Jamie şimdiye kadar İspanya'ya gitmek için ayrılmış olmalıydı. Ağustostan önce dönme ihtimali yok gibiydi. Acaba ne zaman dönecekti?

Bunu düşünemiyordum. Bu düşünceyi aklımın gerilerine ittim ama merdivenleri inmek için aceleyle dantelimi bağlarken ellerim titriyordu.

Şaşırarak "ziyaretçi"nin Magnus olduğunu gördüm, Jared'ın Paris'teki evininin kâhyası.

"Affedersiniz, Madam," dedi, beni gördüğü zaman derinden ve bir reverans yaptı. "Tahmin etmek istemiyordum… ama önemli bir şeyin olup olmadığını söyleyemiyorum… ve efendimin gitmesiyle…" Kendi etki alanında kibirli olsa da uzakta olmanın etkisiyle yaşlı adamın sinirleri oldukça bozulmuştu. Ondan tutarlı bir haber almak biraz zaman alıyordu ama bu sefer ayrıntılı bir not getirilmiş, katlanmış ve mühürlenmişti.

"Mösyö Murtagh'ın elinden," dedi Magnus, sesi bu durumdan çok da memnun kalmadığını belli eder gibiydi. Bu onun tereddüdünü de açıklıyor diye düşündüm. Paris'teki evin hizmetçilerinin hepsi Murtagh'a hürmet gösteren bir korku besliyorlardı, bu da Rue du Faubourg St. Honoré'deki olaylar raporuyla da abartılmıştı.

Magnus'un açıklamasına göre not Paris'e iki hafta önce gelmişti. Bununla ne yapacağını bilemediği için hizmetçiler kararsız kalmış ve uzun uzadıya yapılan tartışmalar sonunda o da bana getirilmesi kararını kabul etmişti.

“Efendimiz gitti,” diye cevap verdi. Bu sefer ne söylediğine dikkat ediyordum.

“Gitti mi?” diye sordum. Not buruşmuş ve yolculuktan dolayı da lekelenmişti, sol elimde bir yaprak kadar hafifti. “Jamie’nin bu nottan önce gittiğini mi kast ediyorsun?” Bunu anlayamamıştım. Bu Murtagh’ın Charles Stuart’ın Lizbon’dan kalkacak geminin adını ve kalkış tarihini belirten notu olmalıydı. Jamie bu bilgi ulaşmadan İspanya’ya gidemezdi.

Bunu doğrulamak istercesine, mührü kırıp katlanmış notu açtım. Adres olarak ben gösterilmiştim çünkü Jamie benim mektuplarımın alıkoyulma riskinin onunkilere oranla daha az olduğunu düşünmüştü. Lizbon’dandı, tarihten anlaşıldığı üzere yaklaşık bir ay önce yazılmıştı. Mektupta imza yoktu, gerçi zaten buna gerek de yoktu.

“Scalamandre Lizbon’dan 18 Temmuz’da hareket edecek.” Notta bir tek bu yazılıydı. Murtagh’ın el yazısının küçük ve düzenli olmasına şaşırmıştım, ben biçimsiz bir karalama bekliyordum.

Kâğıttan kafamı kaldırdım ve Magnus’a ve bakışlarında tuhaflık sezdiğim Louise’e baktım.

“Neler oluyor?” diye sordum. “Jamie nerede?” L’Hôpital des Anges’den çıktıktan sonra yokluğunu umursamaz olmuştum, düşük yapmıştım ve bu onun suçuydu, dikkatsizliğinin, çocuğumuzun, Frank’in ve neredeyse benim hayatıma mal olduğunu biliyordu. Ama şimdi hepsini bir kenara bırakmıştım. Bütün bunlara rağmen onu görmek istiyordum. Başka bir şey düşünüyordum ve bu onun yokluğuna yaptığım açıklamalardan daha kötüydü.

Sonunda açıklama yapan Louise oldu tombul omuzlarını dikleştirdi ve konuştu.

“Jamie Bastille’de,” dedi ve derin bir nefes aldı. “Düello yüzünden.”

Dizlerimin bağı çözüldü ve yakınımdaki en uygun yere oturdum.

“Neden bunu bana söylemedin?” Bu haberi duyunca ne hissettiğimi bilmiyordum; şok mu korku mu? Ya da küçük de olsa bir hoşnutluk mu?

“B-ben seni üzmek istemedim, chérie,” diye kekelemeye başladı Louise, üzüldüğümü görünce afallamıştı. “Çok zayıf düştün…ve nede olsa senin yapabileceğin bir şey yoktu. Ve sen de sormadın.”.

“Ama ne… nasıl… cezası ne kadar?” diye sordum. İlk duygularım her neyse, yerini birden telaşa bırakmıştı. Murtagh’ın notu Rue Tremoulins’e iki hafta önce gelmişti. Jamie bu notun üzerine gitmiş olmalıydı.

Louise hizmetçileri çağırıp şarap, amonyak ve kuş tüyü istedi. Çok kötü görünüyor olmalıydım.

“Bu Kral’ın emrine karşı gelmektir,” dedi ve sonra konuşmasını kesti, titriyordu. “Kral’ın emrine göre orada kalacak.”

“Yüce Tanrım,” diye mırıldandım, keşke söyleyecek daha güçlü bir sözüm olsaydı.

“Şansı var ki le petit James rakibini öldürmedi,” dedi Louise aceleyle. “Yoksa cezası daha…ağır olurdu!” Yeni gelen yiyecekleri ittiğimde Louis neyse ki tam zamanında eteklerini topladı da çikolata ve bisküvi üzerine sıçramadı. Ben Louise’e dik dik bakarken tepsi yerde takırdıyordu. Ellerim karnımı tutuyordu, sağ elim sol elimdeki altın yüzüğümü korumak istercesine onun üstüne kıvrılmıştı. Küçük metal, tenimi yakıyor gibiydi.

“O ölmedi mi yani?” dedim, rüyada gibiydim. “Albay Randall… o yaşıyor mu?”

“Neden sordun? Evet,” dedi, şüpheyle bana bakıyordu. “Bilmiyor muydun? Kötü yaralandı ama iyileştiği söyleniyor. Daha iyi misin, Claire? Sen…” Ama söylediklerinin geri kalan kısmı kulağımı dolduran gürültünün içinde kaybolup gitti.

“Çok erken,” dedi Louise ciddi bir halde, perdeleri geri çekiyordu.

Oturdum ve bacaklarımı yataktan aşağı sarkıttım, bayılmanın etkisi kaldı mı kalmadı diye kendimi kontrol ediyordum. Başım dönmüyordu, kulaklarım çınlamıyordu, çift görmüyordum ya da yere düşecek gibi olmuyordum. Hayati önem taşıyan bütün belirtiler yoktu.

“Sarı elbisemi istiyorum, sonra arabanı çağırır mısın, Louise?” diye sordum.

Louise korku içinde bana bakıyordu. “Dışarı çıkmayı denemeyeceksin, değil mi? Saçmalama! Mösyö Clouseau seni görmeye geliyor! Hemen buraya gelmesi için ona bir elçi yolladım!”

Ünlü sosyete hekimi Mösyö Clouseau’nun Paris’ten bana bakmaya geleceği haberi, eğer ihtiyacım olsaydı hemen ayağa kalkmam için kesinlikle etkili olurdu.

Haziranın on sekizine on gün kalmıştı; hızlı bir at ve iyi havayla, fiziksel durumu düşünmeden Paris’ten Orvieto’ya altı günde gidilebilirdi. Jamie’nin Bastille’den kurtulmasını sağlamam için bana dört gün kalıyordu. Mösyö Clouseau ile oyalanacak vaktim yoktu.

“Hımm,” dedim, düşünceli bir halde odaya bakıyordum. “Olsun, sen yine de giyinmem için hizmetçiyi çağır. Mösyö Clouseau’nun beni böyle bir entari içinde görmesini istemiyorum.”

Şüpheyle bakmasına rağmen bu ona inandırıcı gelmişti. Saray’ın birçok hanımı duruma uygun olsun diye giyinmek için ölüm döşeğinden bile kalkarlardı.

“Tamam,” dedi ve gitmek için kapıya yöneldi. “Ama Yvonne gelene kadar yatakta kalıyorsun, duydun beni değil mi?”

Sarı elbisem en iyi olanıydı, bol, modaya uygun, ceket tarzında yapılmış, geniş yuvarlak yakalı, uzun kollu ve önü boncuklarla süslenmiş harika bir şeydi. Pudralanmış saçlarım taranmış, çoraplarım giydirilmiş ve en sonunda da parfümüm sıkılmıştı. Yvonne’nin giymem için önüme koyduğu ayakkabıları inceliyordum. Kaşlarımı çatmış eleştirel bir şekilde ayakkabılara bakıyordum.

“Hımm, hayır,” dedim sonunda. “Bunu istemiyorum. Diğerini giyeceğim, kırmızı maroken topuklu olanı.”

Hizmetçi kuşkulu gözlerle elbiseme baktı, sanki içinden kırmızı topuklu ayakkabıların sarı elbiseyle uyumunu tartışır gibiydi ama uysalca arkasını dönüp büyük gardırobun ayakkabı kısmını didik didik aramaya başladı.

Çoraplı ayaklarımla parmak uçlarımın üstünde sessizce arkasından yürüdüm, onu baş aşağı dolabın içine ittim ve üzerine kapıyı kapattım. Üstüne düşen elbise yığınının altından bağırıyordu. Kapıyı üstüne

kilitledikten sonra anahtarı cebime attım, ellerim titriyordu. Harika iş, Beauchamp, diye düşündüm. Hiç şüphesiz bütün bu siyasi hileler insana hasta bakıcı okulunda asla hayal edemeyeceğiniz şeyleri öğretiyordu.

“Endişelenme,” diyerek gardıroba vurdum onu yatıştırmak için. “Birisi seni sonradan buradan çıkarır diye düşünüyorum. La Prenses’e bana gitmem için izin vermediğini söyleyebilirsin.”

Dolabın içindeki ümitsiz inilti Mösyö Clouseau’nun ismini söylüyor gibi gelmişti.

“Ona maymuna bakmasını söyle,” dedim giderken.

Yvonne ile karşılaşmam ruh halime iyi gelmişti. Arabaya yerleşip Paris’e geri dönmek için yol almaya başlayınca, niyetim de hissedilir bir şekilde batmaya başlamıştı.

Jamie’ye karşı artık o kadar kızgın değildim ama yine de onu görmek istemiyordum. Duygularım tamamen karmakarışıktı ve onları incelemeye de niyetim yoktu çünkü çok canımı yakıyorlardı. Istırap oradaydı, başarısızlık, korku hissi ve ihanet de oradaydı; benim ve onun ihaneti. Bouis de Boulogne’ye gitmemeliydi; ben de asla onun peşinden gitmemeliydim.

Ama ikimiz de tabiatımızın ve hislerimizin dediklerini yapmış ve belki de çocuğumuzun ölümüne ikimiz sebep olmuştuk. Bu suçtaki ortağımla karşılaşmayı istemiyordum, ne kendi ıstırabımı ona yansıtmak ne de suçumu onunkiyle eşleştirmek istiyordum. Bois’deki yağmurlu sabahı hatırlatan her şeyden kaçıyordum. Onun en son gördüğüm halinden, Jamie’nin hatırasından da kaçıyordum.

Erken doğmuş bebeğin acı hayaletini getiren karnımdaki korkunç sancılara dayanamıyordum. Yumruklarımı arabanın mavi kadife koltuğuna bastırdım ve arkamı görmek için döndüm.

Camdan bakmak için arkamı döndüğümde dikkatimi başka yöne vermeyi düşünüyordum ama görüntüler peşi sıra akmaya devam ediyordu, seyahatim süresince aklım bir sürü davetsiz düşüncelere kucak açmıştı. Jamie’ye karşı ne hissedersem hissedeyim, birbirimizi yeniden görüp görmeyeceğimiz, ne olacağımız belli olsun ya da olmasın tek bir gerçek vardı, o da Jamie’nin

hapishanede olduğuydu. Bir de taşıdığı Wentworth hatıralarıyla hapiste olmanın onun için ne anlama geldiğini bildiğimi düşünüyordum. Rüyalarında onu okşayan eller, uykusunda yumrukladığı duvarlar vardı.

En önemlisi, Charles'ın ve Portekiz'den gelecek olan geminin durumuydu. Mösyö Duverney'den aldığı borç ve Orvieto'da buluşmak için Lizbon'dan gemiyle yol alan Murtagh. İskoçya klanlarının ve Kuzey İskoçların uğruna, Jamie'nin ailesi ve Lallybroch'daki kiracıları için, Culloden'da ve sonucunda ölecek binlerce insan için bu denenmek zorundaydı. Ve bunun denenmesi için Jamie serbest kalmalıydı ama bu benim kendi başıma yüklenebileceğim bir şey değildi.

Hayır, sorgulamaya gerek yoktu. Jamie'yi Bastille'den çıkartmam için ne yapmam gerekiyorsa yapmak zorundaydım.

Peki ne yapabilirdim?

Rue du Faubourg'a girdiğimizde dilencilerin cama doğru el hareketleri yapmalarını izledim.

Sürücünün yanındaki bölmeye yavaşça vurdum. Kulağı tırmalayan bir sesle bölme geriye doğru kaydı ve Louise'in bıyıklı arabacısıyla göz göze geldim.

"Madam?"

"Sola," dedim. "L'Hôpital des Anges'e."

Valide Hildegarde küt parmaklarını düşünceli bir halde müzik kâğıtlarına vuruyordu. Gizli odasındaki mozaik desenli masasında Bay Gerstmann'ın karşısında oturuyordu, konseyi toplamak için bizi çağırmıştı.

"Şey, evet," dedi Bay Gerstmann düşünceli bir halde. "Evet, Majesteleri ile gizli bir görüşme ayarlayabileceğime inanıyorum ama… eşiniz… hımm…emin misiniz…" Müzik öğretmeninin sıkıntılı hali Jamie'nin kurtuluşu için Kral'dan ricada bulunmamın düşündüğümden daha karmaşık bir iş olduğunu düşündürmeye başladı. Valide Hildegarde de hareketleriyle şüphelerimi doğruluyordu.

"Johannes!" diye bağırdı, öyle telaşlıydı ki her zamanki konuşma üslubunu bırakmıştı. "O bunu yapamaz! Ne de olsa Madam Fraser Saray

leydilerinden biri değil, o ahlaklı bir insan!”

“Teşekkürler,” dedim nazikçe. “Sakıncası yoksa, şey… Jamie’nin serbest kalması için Kral ile görüşmemin ahlakımla tam olarak ne ilgisi olduğunu öğrenebilir miyim?”

“Eğer Kral’dan yardım istemek için tek başına gidersen, seninle yatmayı bekleyecektir,” dedi. Bay Gerstmann’a baktığımda o da gönülsüzce başıyla bu durumu onayladı.

“Majesteleri, leydilerin kişisel cazibelerine karşı isteklerine oldukça duyarlı oluyor,” dedi kibarca.

“Ama böyle isteklerin bir bedeli vardır,” diye konuşmaya katıldı Valide Hildegarde. “Saraylı erkeklerin çoğu, eşleri Kraliyet’ten bir lütufta bulunduklarında çok hoşnut kalırlar. Onların kazancı eşlerinin ahlaklarını feda etmeleri ile değer kazanır.”

“Ama sizin eşiniz,” dedi, “bana boynuzlanmayı hoş görecek bir erkek gibi görünmüyor.” Cümlenin sonunda kalın kaşları soru sorarcasına yukarı kalkmıştı ve ben de cevaben başımı iki yana salladım.

“Ben de sanmıyorum.” Aslında bu duyduğum en büyük hor görmeydi. Eğer “hoşgörü” Jamie Fraser’ı düşününce akla gelen en son kelime olmasaydı bile listenin en sonlarında olduğu kesindi. Eğer Jamie, başka bir adamla yattığımı hatta bunun Fransa Kral’ı olduğunu öğrenseydi, ne düşünürdü ya da ne söylerdi hayal etmeye çalışıyordum.

Bu bana evliliğimizin ilk gününden beri aramızda olan güven bağını hatırlattı ve birden içimi bir yalnızlık hissi kapladı. Bir anlığına gözlerimi yumdum ve bu illetle savaşmaya çalıştım ama gerçekle yüzleşmek gerekiyordu.

“Anlıyorum,” dedim, derin nefes alarak, “başka bir yolu yok mu?”

Valide Hildegarde kaşlarını çatarak Bay Gerstmann’a baktı, sanki onun bir cevap vermesini bekliyordu. Küçük müzik öğretmeni omuz silkti ama sırasının geldiğini anlamıştı.

“Eşiniz için Majesteleri ile görüşecek önemli bir arkadaşınız var mı?” diye sordu.

“Muhtemelen hayır.” Fontainebleau’dan gelirken arabada seçenekleri incelemiş ve böyle bir durum için yardımını isteyebileceğim kimsenin olmadığına karar vermiştim. Marie d’Arbanville’nin yasal olmayan ve skandal yaratan düello olayını bütün Paris’e yayması yüzünden, tanıdığımız Fransızların hiçbiri bununla ilgilenme zahmetine girmeyecekti. Beni görmeyi kabul eden Mösyö Duverney kibardı ama moral bozucuydu. Tavsiye olarak bekle demişti. Birkaç ay içinde skandal biraz da olsa ortadan kalkmış olur ve o zaman Majesteleri ile görüşülebilirdi. Ama şimdi…

Keza diplomasinin kurallarına candan bağlı olan Sandringham Dükü önceki yardımcısını bir skandala karıştı diye kovmuştu ve böyle bir durum için de kesinlikle Louis’den rica da bulunmazdı.

Mozaikli masaya bakıyordum, geometri ve renklerin içinde kaybolan süslü kıvrımlarının karmaşasını neredeyse göremiyordum. İşaret parmağım önümdeki helezona dokunuyordu, kafamın içinde tehlikeli düşünceler koşuşturuyordu. İskoçya’nın II. James yanlıları tarafından planlanan istilasını önlemek için Jamie’nin hapishaneden çıkması gerekliyse yöntemleri ve sonuçları ne olursa olsun benim de bu kurtarma işini yapmam gerekiyordu.

Sonunda gözlerimi yukarı kaldırdığımda müzik öğretmeniyle göz göze geldik. “Yapmak zorundayım,” dedim. “Başka yolu yok.”

Bir an için odaya sessizlik çöktü. Sonra Bay Gerstmann Valide Hildegarde’ye bir bakış attı.

“O burada kalacak,” diye tavrını koydu Valide Hildegarde kesin olarak. “Johannes görüşmeyi ayarladığında zamanını ona bildirmek için birini gönderebilirsin.”

Bana döndü. “Ne de olsa, bu yola çıkmaya hazırsan, sevgili arkadaşım ahlaksızlığı üstlenmene yardımcı olan bir günah olabilir. Ama bunu ben yapacağım. Ne olursa olsun sebeplerinin sana makul göründüğünü biliyorum. Belki bu yüzden günah senin değerli arkadaşlığından ağır basıyor,” dedi ve Claire’in Jamie için sunulan açıklamasını kabul etti.

“Ah, Valide.” Eğer biraz daha konuşursam ağlayacağımı sandım, büyük pürüzlü elleri omuzlarımı sıkarken öyle memnun olmuştum ki. Birden

kendimi onun kollarına atıp yüzümü rahat siyah yumuşak koynuna gömmeyi istedim.

"Senin için dua edeceğim," dedi, gülüyordu ama sert görünen yüzündeki bu gülümseme oldukça kararsız bir gülümsemeydi. Sonra yüzündeki ifade birden değişti. "Ama merak ediyorum," diye ekledi düşünceli bir halde, "bu şartlar altında dua etmesi için uygun olan koruyucu aziz kim olurdu?"

Ellerimi dua eder gibi yukarı kaldırıp küçük sepet sazı elbise korsesinin omuzlarımdan kalçalarıma doğru inmesine izin verirken aklıma Mary Magdalene geldi. Ya da Mata Hari ama onun Azizler Takvimi'ni yapıp yapmadığından tam olarak emin değildim. Bu durumda Magdalene'den de emin değildim ama düzelmiş bir fahişenin azizler arasında ahlaklı olmaya çalışması olası görünüyordu.

Papaz adayları yeminlerini etmek için görkemli bir halde dizilmişlerdi.

Beyaz saflık içindi ve kırmızı da… her neyse artık. Zengin soylu bir ailenin genç kız kardeşi olan Hemşire Minérve giyimimde bana yardımcı olması için seçilmişti. Yetenekli ve kendine güvenen biriydi. Saçlarımı incilerle süslenmiş küçük deve kuşu tüyleriyle süslemişti. Kaşlarımı dikkatlice taramış ve küçük bir tarakla onları koyultmuştum. Dudaklarımı bir tüy yardımıyla koyu kırmızı bir rujla boyamıştı. Dudağımdaki bu his dayanılmaz bir halde gıdıklanmama sebep olmuştu, deli gibi kıkırdamamak için kendimi zor tutuyordum. Bu neşeden kaynaklanmıyordu; sinir bozukluğuydu.

Hemşire Minévre el aynasına uzandı. Onu durdurmak için bir el hareketi yaptım. Bu gözle kendime bakmak istemiyordum. Derin bir nefes aldım ve başımı tamam anlamında salladım.

"Hazırım," dedim. "Arabayı yollayın."

Daha önce sarayın bu kısmına gelmemiştim. Mumlarla aydınlatılmış aynalı koridorlardan geçerken acaba benim gibi kaç kişi yalnız başına böyle geldi, diye artık merak etmiyordum.

İsimsiz, ağzı sıkı Yatak Odası görevlisi beni bir dinlenme odasının küçük aynalı kapısına getirdi. Bir kez kapıyı çaldı ve sonra bana reverans yapıp

arkasına dönüp hiçbir cevap beklemeden gitti. Kapı içerden açılınca ben de girdim.

Kral'ın üstünde hâlâ pantolonu vardı. Bu biraz da olsa kalp atışlarımın sakinleşmesini sağlamıştı. Her an kusacakmışım gibi duygularımı bastırmaya çalışıyordum.

Ne beklediğimi bilmiyordum ama gerçek güven vericiydi. Resmi giyinmemişti, gömlek bir de pantolonu vardı, sıcak tutsun diye omuzlarına kahverengi ipekten robdöşambr giymişti. Majesteleri gülümsüyordu, elini uzattı. Avcu sıcaktı - nedense onun soğuk olmasını bekliyordum - ben de yapabildiğim kadarıyla gülümsemeye çalıştım.

Bu girişim tam anlamıyla başarılı olmamıştı, nazikçe kolumu okşadı ve "Benden korkma, chére Madam. Isırmam."

"Hayır," dedim. "Tabii ki de korkmuyorum."

Kendine benden daha çok güveniyordu. Öyle olacak tabii diye düşündüm, kendimi düşünerek, o bunu her zaman yapıyor dedim kendi kendime. Derin bir nefes aldım, rahatlamaya çalışıyordum.

"Biraz şarap ister misiniz, Madam?" diye sordu. Yalnızdık, hizmetçiler yoktu ama şarap hazırdı, masanın üstünde duran iki kadeh mum ışığında parlıyordu. Oda gösterişli ama küçüktü, masa ve bir çift oval arkalıklı sandalyenin yanında lüks yeşil kadife kaplı şezlong vardı. Mırıltı halinde teşekkür edip kendi kadehimi alırken o tarafa bakmamaya çalışıyordum.

"Oturun, lütfen." Louis sandalyelerden bir tanesine oturdu ve benim için de diğerini işaret etti. "Şimdi lütfen," dedi ve bana gülümsedi, "sizin için ne yapabileceğimi söyleyin."

"E-eşim," diye başladım, sinirlerimin gerilmesinden dolayı kekelemeye başlamıştım. "O Bastille'de."

"Doğru ya," dedi Kral. "Düello yüzünden. Hatırlıyorum." Boş olan elimi kendi elinin içine aldı. "Ne yapmamı istiyorsunuz, chére Madam? Biliyorsunuz ki bu ciddi bir suç. Eşiniz emirlerime karşı geldi." Bir parmağımı bileğimin alt tarafına dokundurup duruyordu.

“E-evet, anlıyorum. Ama o… kışkırtıldı.” Sonra aklıma bir fikir geldi. “Biliyorsunuz o bir İskoç, onurları işin içindeyse bu ülkenin erkeklerinin öfkesinin sınırı olmaz.”

Louis başını salladı. Tenindeki hafif yağ pırıltısını görebiliyordum, parfüm kokuyordu. Menekşe kokusuydu bu. Güçlü tatlı bir kokuydu ama kendi erkeksi ekşi kokusunu kapatacak kadar yeterli değildi.

Şarabından iki uzun yudum aldı ve kadehini bıraktı, iki eliyle elimi daha iyi tutuyordu. Kısa tırnaklı parmağı evlilik yüzüğümün üzerinde geziniyordu.

“Kuşkusuz,” dedi ve elimi daha yakına çekti, sanki yüzüğümü inceliyordu. “Kuşkusuz, Madam. Ama yine de…”

“Ben… çok memnun olurum, Majesteleri,” diye sözünü kestim. Başını yukarı kaldırdı ve gözleri benimkilerle buluştu. Kalbim hızla çarpıyordu. “Çok… memnun olurum.”

İnce dudakları ve kötü dişleri vardı. Nefesinin kokusunu alabiliyordum, yoğun bir soğan kokusu geliyordu. Nefesimi tutmaya çalışıyordum ama başladığım çıkarcı durumdan daha zor görünüyordu.

“Evet…” dedi yavaşça. “Merhamet söz konusu olunca beni gösterirler, Madam…”

Parmakları uyarırcasına benimkileri sıkıyordu. “Ama görüyorsunuz ki bazı sorunlar var.”

“Öyle mi?” diye sordum belli belirsiz.

Başını evet dercesine salladı, gözleri hâlâ gözlerimdeydi. Parmakları elimin arkasında geziniyor, damarlarımı takip ediyordu.

“Lord Broch Tuarach’ı kızdıracak kadar talihsiz olan İngiliz, o önemli bir İngiliz asilzadesinin…çalışanı.”

Sandringham. Dolaylı da olsa kalbim bu imayı duyunca sarsılmıştı.

Gülümsüyordu, burnunu otoriter bir havayla yukarıya kaldırdı. “Ve bu asilzade eşiniz ve İngiliz Albay Randall ile olan düelloyla fazlasıyla

ilgiliydi. Korkarım eşinizin akılsızlığından dolayı cezasını tam anlamıyla çekmesinde oldukça ısrarcı, Madam.”

Lanet olası domuz. Tabii ya çünkü Jamie özür maiyetindeki rüşveti reddetmişti. Jamie’nin önümüzdeki birkaç ay Bastille’deki hapishanede kalmasını garantilemekten başka, onun Stuartların işleriyle “kendisinin ilgilenmesini” önlemek için daha iyi ne olabilirdi ki? Kesin, akıllıca ve zahmetsiz. Tam Dük’e göre bir iş.

Diğer taraftan Louis hâlâ elimi tutuyordu, bütün umutlarımın yok olmadığını bu işaretten anlayabiliyordum. Eğer benim isteğimi onaylamayacaksa, onunla yatmamı da beklemiyor olabilirdi.

Bir daha denemek için yeniden harekete geçtim.

“Peki Majesteleri İngilizlerden emir alıyor mu?” diye sordum cesurca.

Louis’in gözleri anlık bir şokla açıldı. Sonra hafifçe gülümsedi, neyi kast ettiğimi anlamıştı. İyi yere parmak basmıştım.

“Hayır, Madam, almıyorum ama çeşitli unsurları göz önünde bulunduruyorum.”

“Eşinizin kuzenimin işleriyle ilgilendiğini duydum.”

“Majesteleri iyi bilgilendirilmiş,” dedim nazikçe. “Ama böyle olmasına rağmen İskoçya tahtı için Stuartların yenilenme girişimini eşimin desteklemediğini öğrenmeniz gerek.” Duymak istediğinin bu olması için dua ediyordum.

Açıkça böyle olduğu belliydi, gülümsedi ve elimi dudaklarına götürüp öptü.

“Öyle mi? Ben…eşiniz hakkında çelişen hikâyeler duydum.”

Derin bir nefes aldım. Elimi geri almamak için direniyordum.

“Evet, iş için,” dedim, mümkün olduğunca önemsizmiş gibi davranmaya çalışarak. “Eşimin kuzeni Jared Fraser bir James yanlısı, bu yüzden Jamie - benim kocam - iş ortağı Jared olunca kendi kişisel görüşlerini bu durumdan dolayı açıkça gösteremiyordu.” Yüzünün endişeli bir hale büründüğünü

görünce, açıklama yapmak için acele ettim. “Mösyö Duverney’ye sorun,” diye önerdim. “O eşimin gerçek karakterini iyi bilir.”

“Sorarım.” Louis bir müddet sessiz kaldı, elimin arkasında nazikçe halkalar çizerken koyu küt parmaklarına bakıyordu.

“Evet, çok açık,” diye mırıldandı.

Elimi bıraktı ve bana daha iyi bakmak için oturdu. Yüz okumada oldukça iyiydim ama Louis’inki şu an için anlaşılmaz gibi görünüyordu. Birden beş yaşından beri kral olduğunu hatırladım. Düşüncelerini saklama kabiliyeti, uykulu kahverengi gözleri gibi onun bir parçası olmuştu.

Bu düşünce başka bir düşünceyi doğurdu ve karnımın derinliklerinde bir soğuk beni sarstı. O Kral’dı. Paris halkı kırk ya da daha fazla yıldır ayaklanmıyordu, ta ki o güne kadar, Fransa için kuralları bir emirdi. O Jamie’yi bir kelimesiyle serbest bırakabilir ya da öldürebilirdi. Bana istediği gibi davranabilirdi, kimseye sormak zorunda değildi. Başıyla bir evet demesi, Fransa hazinesi Charles Stuart’ı teşvik edecek altınları saçabilir, İskoçya’nın kalbini vurmak için ölümcül kaçışları gevşetebilirdi.

O Kral’dı. İstediği gibi hareket edebilirdi. Ve ben şimdi kara gözlerini izliyordum, düşüncelerle bulutlanmıştı.

“Söyleyin bana, ma chére Madam,” dedi sonunda, düşüncelerinden sıyrılarak. “Eğer eşinizin serbest kalmasıyla ilgili isteğinizi onaylarsam…” Durdu, düşünüyordu.

“Evet?”

“Fransa’yı terk etmek zorunda kalacak,” dedi Louis kalın kaşlarını kaldırarak. “Serbest kalması için şartım bu.”

“Anlıyorum.” Kalbim öyle atıyordu ki neredeyse onun sesini bastıracaktı. Jamie’nin Fransa’dan ayrılması önemli bir noktaydı. “Ama o İskoçya’dan sürüldü…”

“Sanırım bu ayarlanabilir.”

Tereddüt ettim ama Jamie’nin adına bunu kabul etmekten başka bir şansım yoktu. “Tamam.”

“Güzel.” Kral memnuniyetle başını salladı. Gözlerini bana yeniden doğrulttu, yüzüme baktı ve daha sonra bakışlarını sonra boynumda, göğüslerimde ve bedenimde gezdirdi.

Bir an direk olarak gözlerine baktım. Sonra başımı yeniden eğdim. “Majestelerinin emrindeyim,” dedim.

“Ah.” Ayağa kalktı ve robdöşambrını çıkartıp koltuğunun arkasına koydu. Bana gülümsedi ve elimi tuttu. “Trés bien, ma chére. O zaman benimle gelin.”

Gözlerimi bir an için yumdum ve dizlerimin işlemesi için yalvarmaya başladım. Tanrı aşkına iki kere evlendin, diye düşündüm. Aptalca bir kargaşaya gerek yok.

Ayağa kalktım ve elini tuttum. Şaşırmıştım çünkü birlikte kadife koltuğa gitmedik ama onun yerine odanın diğer tarafında bulunan bir kapıya yöneldik.

Kapıyı açmak için elimi bıraktığında buz gibi oldum.

Lanet olsun, Jamie Fraser, dedim. Cehenneme kadar yolun var!

Eşikte öylece duruyordum, Kraliyetin soyunma adabı hakkındaki düşüncem şaşkınlıkla yok olmuştu.

Oda karanlık sayılırdı, küçük gaz lambalarıyla aydınlanıyordu ve bu gaz lambaları odanın duvarındaki küçük beş boşluğa yerleştirilmişti. Yuvarlak ve büyük bir odaydı. Tam ortasında büyük bir masa duruyordu. Masada oturan birileri vardı ama odanın karanlığında kamburlaşmış bulanıklıktan başka bir şey değillerdi.

Ben içeri girdiğimde mırıltılar başladı, Kral girdiğinde ise hemen kesildi. Gözlerim karanlığa alıştıkça masada oturan insanların başlıkları olduğunu fark ettim. Yandaki adam bana döndü ve ben kadife içindeki boşluktan bakan baygın gözleri fark ettim. Tıpkı cellâtların toplantısına benziyordu.

Öyle görünüyordu ki ben şeref konuğuydum. Birden merakla benden ne beklediklerini düşünmeye başladım. Raymond’un ve Marguerite’in söylediklerini hatırlayarak, törensel tecavüzleri ve genel şeytani ayinleri kapsayan esrarengiz törenleri düşünmeye başladım. Ama belli bir düzeye

ulaşmak gerekiyordu ve ben bu durumun böyle bir beklentiyi kapsamayacağını umuyordum.

“Sizin hünerlerinizi duyduk, Madam ve sizin…ününüzü.” Louis gülümsüyordu ama bana baktığında gözlerinde bir uyarı belirtisi yoktu, sanki yapmam gereken şey belliymiş gibiydi. “Biz burada olmaya zorunluyuz sevgili Madam, bu akşam bize bazı hünerlerinizi göstermek istersiniz diye düşündük.”

Başımı salladım. Peki benden ne yapmamı bekliyordu? Bir hizmetçi büyük bir mumu masanın ortasına koydu ve yaktı, tatlı ışık verniklenmiş masaya yayılıyordu. Mum, Usta Raymond’un gizli odasında gördüğüm sembollerle süslenmişti.

“Regardez, Madam.” Kral’ın eli dirseğimin altındaydı, dikkatimi masaya yöneltti. Artık mum ortalığı fazlasıyla aydınlatıyordu ve titreyen gölgeler arasında duran iki figürü görebiliyordum. Manzaraya bakakaldım ve Kral kolumu iyice sıkmaya başladı.

Kont St. Germain ve Usta Raymond yan yana orada duruyorlardı aralarında birkaç santim vardı. Raymond hiçbir işaret vermiyordu sadece sessizce duruyordu, derinlerdeki gözbebeksiz kurbağa gözleri ile bir tarafa bakıyordu.

Kont beni görünce gözleri gördüklerine inanamayarak büyüdü ve sonra kaşlarını çatarak bana baktı. Her zamanki gibi en iyi beyaz kıyafetini giymişti; krem rengi ipek yelek ve pantolon üzerine beyaz saten ceketini giydi. Manşetleri ve yaka dökümleri incilerle süslenmişti, mum ışığında parlıyordu. Terziliğin ihtişamının yanında Kont kıyafetine göre kötü görünüyor, diye düşünmüştüm. Yüzü gerginlikle çekilmişti, yakalığının bağcığı gevşemişti ve yakası terden kararmıştı.

Raymond ona kıyasla buzdaki kalkan balığı kadar sakin görünüyordu, her iki eli de her zamanki pasaklı kadife cübbesinin kollarının içindeydi, geniş düz yüzü yumuşak ve anlaşılmaz görünüyordu.

“Bu iki adam suçlu olarak burada duruyorlar, Madam,” dedi Louis, Raymond ve Kont’u göstererek. “Büyücülükten, cadılıktan, cinsel sapıklıktan zanlılar, gizemli sanatlar araştırmasında yasal araştırmalarla bu bilgiyi edindik.”Sesi soğuktu. “Böyle olaylar büyükbabamın saltanatı

zamanında ortaya çıktı; ama biz kendi ülkemizde böyle ahlaksızlıklara göz yumamayız.”

Kral başlıklı figürlerden birine parmağını şaklattı. “Eğer zahmet olmazsa, iddianameyi okuyun,” dedi.

Başlıklı adam uysalca ayağa kalktı ve kâğıtlardan bir tanesini okumaya başladı. Suçlamalar şöyleydi, canavarca ve haince masum insanların kanını akıtıp kurban etmek, kutsal ekmeği kirleterek ayine saygısızlık etmek, Tanrı sofrasında amatörce ayin düzenlemek - Birden aklıma bunun L’Hôpital des Anges’de Raymond’un bana uyguladığı iyileştirme yöntemine benzediği aklıma geldi ve kimsenin o anda onu bulmamamsına çok sevinfim.

“Du Carrefours” adından bahsedildiğini duydum ve huzursuzluğun artmasıyla yutkundum. Papaz Laurent ne söyledi? Büyücü du Carrefours yirmi sene önce böyle bir suçtan dolayı Paris’te yakılmıştı, şimdi de bunları duyuyordum. “Şeytanların ve karanlık güçlerin toplanması, karşılığında hastalıkların ve ölümlerin meydana gelmesi,” - kara müshili hatırlayınca elimi karnıma götürdüm - “Saray halkının hasta olması, bakirelerin lekelenmesi…” Bunu duyunca hemen Kont’a bir bakış attım ama yüzü taş ve dudakları mühürlenmiş gibiydi.

Raymond hâlâ sessiz duruyordu, gümüş rengi saçları omuzlarına dökülüyordu, sanki çalılarda şarkı söyleyen ardıç kuşunun şarkısı gibi önemsiz bir şeyi dinliyormuş gibi görünüyordu. Vitrininde Kabala sembollerini gördüm ama tanıdığım adamla bunları bağdaştırmak oldukça güçtü - rahim zehirleyici, becerikli eczacı - kepazelik listesi okunmaya devam ediyordu.

Sonunda iddianameler okundu, başlıklı adam Kral’a bir göz attı ve bir işaretle yerine oturdu.

“Araştırmalar kapsamlı bir halde yürütüldü.” Sonra Kral bana dönerek konuşmaya başladı. “Şahitler sunuldu ve birçok kanıt toplandı. Öyle görünüyor ki,” - suçlu büyücülere dönüp soğuk bir bakış attı - “bu iki adam eski filozofların yazılarını araştırıyor ve kehanet sanatına çalışıyorlar, buna da kutsal bedenlerin hareketlerinin hesaplamalarını kullanarak yapıyorlar. Ama…” Omuz silkti. “Bu kendi içinde bir suç değil. Anladım ki,” - tıknaz bir adama bakıyordu, Paris’in Piskoposu olduğunu düşündüm - “kutsal St.

Augustine’nin gizemli astroloji hakkında araştırmalar yaptığının bilinmesine rağmen Kilisenin öğretilerinde değişiklik gerekli değil.”

St. Augustine’nin astrolojiyle ilgilendiğini hayal meyal hatırlıyordum. Hâlâ Louis’in Augustine’nin itiraflarını okuduğundan ve bunun suçlu bir büyücü için iyi bir örnek olduğundan emin değildim. Gerçi bebek kurban etme ve isimsiz seks partilerinin yanında oldukça zararsız görünüyordu.

Bu mecliste ne yapacağımı merak etmeye başlamıştım. Acaba biri Hôpital’de Usta Raymond ile beni görmüş müydü?

“Ne bu bilginin uygun olup olmadığını araştıracağız ne de bilgelik için araştırma yapacağız.” Kral ölçülü bir tonla konuşmasına devam ediyordu. “Eğer makul bir sebeple ruhlara alçakgönüllülükle yaklaşılırsa eski filozofların yazıtlarından birçok şey öğrenilebilir. Ama şu gerçektir ki böyle yazılarda iyi şeyler bulunduğu gibi şeytanlar da bulunabilir ve bilgelik için yapılan masum bir araştırma bu dünyada güç ve para tutkusu içinde yanlış yola saptırılabilir.”

Bir kez daha zanlı iki büyücüye baktı, hangisinin böyle bir sapkınlığa daha uygun olduğunu hesaplamaya çalışıyordu. Kont hâlâ terliyordu, nem lekesi ceketinin beyaz ipeğinde karartı halinde duruyordu.

“Hayır, Majesteleri!” dedi, siyah saçlarını geriye salladı ve ateş gözlerini Usta Raymond’a dikti. “Ülkemizde kara güçlerle çalışanların olduğu doğrudur, bahsettiğiniz kepazeler aramızda! Ama böyle bir cadılık sizin sadık kurbanınızın koynunda yaşayamaz.” Bu önemli noktayı kaçırmayalım diye kendi göğsüne vurdu. “Hayır, Majesteleri! Bilgi sapkınlığı ve yasaklanmış sanatların kullanımı için kendi Sarayınızın ötesine bakmalısınız.” Direk olarak Usta Raymond’u suçlamamıştı ama odaklandığı yer açıktı.

Kral bu taşkınlık karşısında sakinliğini korudu. “Böyle iğrençlikler büyükbabamın döneminde yaşandı,” diye yumuşak bir şekilde konuşmaya başladı. “Nerede olurlarsa olsun onları kökünden söktük. Ülkemizin neresinde böyle bir şeytani tehdit varsa yok ettik. Büyücüleri, cadıları, Kilisenin öğretilerini saptıranları… Baylar, böyle bir cadılığın hortlamasını istemiyoruz.”

“Bu yüzden…” İki elini masaya dayayıp ayağa kalktı. Hâlâ Raymond ve Kont’a bakıyordu, elini bana doğru uzattı.

“Buraya bir tanık getirdik,” dedi. “Gerçek yargısı ve saf kalbiyle güvenilir biri.”

“Beyaz Leydi,” dedi yavaşça. “La Dame Blanche yalan söylemez. Bir insanın kalbini ve ruhunu görebilir, gerçeği iyiliğe dönüştürür ya da yok eder.”

Gecede asılı duran gerçekdışı hava patlamaya hazır gibiydi. Şarabın etkisi gitmeye başlamıştı ve ben taş gibi ayıktım. Konuşmak için ağzımı açtığım sırada söyleyecek bir şeyimin olmadığını fark ettim.

Kral amacını belli edince korku sırtımdan karnıma doğru ilerlemeye başlamıştı İki büyücünün içinde duracağı iki tane beş köşeli yıldız yere çizilmişti. Her bir büyücü kendi aktivitelerini ve yaptıklarını anlatacaktı. Ve Beyaz Leydi de, denilen şeylerin doğruluğunu yargılayacaktı.

“Kahretsin!” diye söylendim.

“Mösyö le Kont?” Kral halıya tebeşirle çizilen yıldızı gösterdi. Anca Aubussona böyle bir ihmalde bulunabilirdi.

Kont yerini almak için gittiğinde bana sürtünerek geçti. Yanımdan geçerken bir fısıltı duydum. “Dikkatli olun, Madam. Ben yalnız çalışmam.” Yerini aldı ve dalga geçer halde bir reverans yaparak bana döndü, sakin görünmeye çalışıyordu.

İma oldukça açıktı. Onu kınadım. Yardakçıları meme uçlarımı kesip Jared’ın mağazasını yakmak için hazırda olabilirlerdi. Kuru dudaklarımı yaladım ve Louis’e lanet yağdırdım. Niye benim bedenimi istemedi ki?

Raymond da sıradan bir halde tebeşirle çizilmiş yerine geçti ve bana içtenlikle selam verdi.

Daha sonra ne olacağı hakkında en ufacık bir fikrim yoktu. Mum dumanı parlayan tavanda kara örtü gibi sallanıyor, durgun perdelere doğru sürünüyordu. Bütün gözler bana odaklanmıştı. Sonunda çaresizlik içinde Kont’a döndüm ve başımı salladım.

“Siz başlayabilirsiniz, Mösyö le Kont,” dedim.

Gülümsedi - en azından ben bunu gülümseme olarak algılıyordum - ve konuşmaya başladı, Kabalanın kuruluşunu, İbranice harflerle yazılmış yirmi üç tane mektubun tefsirini ve bunlardaki derin sembolleri açıklamaya başladı. Kulağa tamamen bilgince geliyordu, tehlikesiz ve oldukça sıkıcı. Kral esniyordu ve ağzını kapama zahmetinde bile bulunmuyordu.

Bu sırada ben de aklımdan alternatifler geçiriyordum. Bu adam beni tehdit etmiş ve bana saldırmıştı, Jamie’ye suikast düzenlemeye kalkmıştı, ister kişisel ister siyasi sebeplerden olsun fark etmezdi. Mary ve benim yolumu kesen ırz düşmanlarının elebaşı olması olasıydı. Bunların ve duyduğum dedikoduların dışında Charles Stuart’ı durdurma girişimimizde de en büyük tehlikeydi. Onu bundan nasıl uzaklaştırabilirdim? Stuartların adına Kral ile etkisini göstermeye devam ettirmesini sağlayıp maskeli canavar grubunun Paris’in karanlık sokaklarında dolaşmasına izin mi verecektim?

Korkudan meme uçlarımın dikleştiğini görebiliyordum, elbisemin ipeğinde dimdik duruyorlardı. Kendimi toparladım ve ona dik dik baktım.

“Bir dakika,” dedim. “Bu zamana kadar söylediklerinizin hepsi doğru, Mösyö le Kont ama kelimelerinizin arkasında bir gölge görüyorum.”

Kont’un ağzı açık kalmıştı. Louis birden dikkatini topladı ve masadaki uyuşukluğuna bir son verip doğruldu. Gözlerimi kapayıp parmaklarımı göz kapaklarıma götürdüm.

“Aklınızda bir isim görüyorum, Mösyö le Kont,” dedim. Ellerimi aşağıya indirip ona baktım. “Les Diciples du Mal,” dedim. “Les Diciples du Mal ile ne işiniz var, Mösyö le Kont?”

Gerçekten de duygularını saklamada başarılı değildi. Gözleri pörtlemiş ve yüzü beyazlamıştı, korkumun altında küçük bir tatminkârlık duymaya başladım.

Les Diciples du Mal ismi Kral’a da tanıdık gelmişti.

Kont dolandırıcı ve şarlatan olabilirdi ama bir korkak değildi. Gardını alıp bana baktı ve başını geriye doğru attı.

“Bu kadın yalan söylüyor,” dedi, sesi oldukça emin çıkıyordu. “Bu kadın Beyaz Leydi değil ama Şeytan’ın hizmetkârı! Ustasıyla birlikte adı çıkmış büyücü Su Carrefour’un çırağı!” Sonra da şaşırmış görünen Raymond’a sertçe baktı.

Başlıklı adamlardan biri kendi kendine haç işareti yaptı ve gölgeler arasında kısa dua fısıltıları duydum.

“Söylediklerimi kanıtlayabilirim,” diye devam ettiriyordu Kont iddiasını ve kimsenin bir kelime dahi etmesine müsaade etmiyordu. Ceketinin göğsüne uzandı. Akşam yemeği partisinde kolundan hançer çıkardığını hatırlamış ve kafamı gömmeye hazırlanmıştım. Ama çıkardığı bir bıçak değildi.

“Kutsal İncil der ki, *Zarar görmeden bir yılanın üstesinden gelebilirler*,” diye “Ve bu işaretle anlayın ki onlar Tanrı’nın gerçek hizmetkârıdır!’”

Bunun küçük bir piton olduğunu düşünüyordum. Pürüzsüz, altın kahverengisi bir renge sahip, kaygılı altın gözleriyle yağlı halat gibi kıvrılan bir hayvandı.

Görüntüsünden dolayı herkes nefesini tutmuş ve iki başlıklı figür gerilemişti. Louis ise gerilemeden fazlasını yapıp aceleyle odanın kapısının oradan şaşı bakan muhafızına baktı.

Yılan bir iki sefer dilini çıkarttı ve havanın tadına baktı. Mumun ve tütsünün yenilebilir olmadığına karar vermiş olmalıydı, döndü ve sıcak cebe yeniden girmek için çabaladı. Kont onu kafasının arkasından yakaladı ve bana doğru tuttu.

“Gördünüz mü?” dedi zaferle. “Kadın korkudan büzüldü! O bir cadı!”

Aslında duvara yapışan biriyle karşılaştırırsak ben cesaret abidesiydim ama kabul etmeliydim ki yılan ilk çıktığında istem dışı gerilemiştim. Şimdi yeniden ona doğru bir adım atmıştım, yılanı ondan almak istiyordum. Ne de olsa bu lanet olası şey zehirsizdi. Belki yılanla onun boğazını sararsam nasıl zararsız olduğunu da görebilirdik.

Ona ulaşmadan önce Usta Raymond arkamdan konuşmaya başladı. Bu arbedenin içinde onu tamamen unuttum.

“Bu tam olarak İncil’in dediği değil, Mösyö le Kont,” dedi Raymond. Fısıltılar durdu ve Kral onu dinlemek için döndü.

“Evet, Mösyö?”

Raymond nazikçe durduğu yerden başını salladı ve cüppesine uzandı. Bir cebinden küçük bir şişe, diğerinden de küçük bir bardak çıkarttı.

“*Zarar görmeden bir yılanın üstesinden gelebilirler,*” diye başladı, “*ve eğer ölümcüllerse zehri içlerinde bırakıp ölmezler*.” Avcunda bardağı tutuyordu ve mum ışığında bardağın gümüş çizgileri parlıyordu. Şişe dengelenmişti ve dökülmeye hazırdı.

“Leydim Broch Tuarach ve ben suçlandık,” dedi Raymond ve bana bir bakış attı, “Bu küçük testte üçümüzün de yer almasını öneriyorum. Tabii izniniz olursa, Majesteleri.”

Olayların hızlı ilerlemesinden dolayı Louis sersemlemiş görünüyordu ama yine de başını evet dercesine salladı ve kehribar rengindeki sıvı bardağa dere gibi akmaya başladı, kırmızıya döndü ve kabarcıklar çıkarmaya başladı, sanki içindekiler kaynıyordu.

“Ejderha kanı,” dedi Raymond bardağı insanlara gösterirken. “Tamamen zararsız saf bir kalbi var.” Cesaret verici bir şekilde gülümsedi ve bardağı bana verdi.

İçmekten başka çare yoktu. Ejderha kanı sodyum bikarbonat gibi görünüyordu ve tadı da maden sulu konyak gibiydi. İki üç yudum alıp bardağı geri verdim.

Merasim ile birlikte Raymond da içti ve sonra Kral’a döndü.

“La Dame Blanche Mösyö le Kont’dan içmesini isteyebilir mi?” diye sordu. Ayaklarının ucundaki tebeşirle çizilmiş sınırı gösteriyor ve buradan çıkamayacağını anlatıyordu.

Kral’ın onaylamasıyla, bardağı aldım ve otomatik olarak Kont’a döndüm. Dizlerim, Kral ile yalnızken küçük antrede olduğundan daha şiddetli titriyordu.

Beyaz Leydi bir erkeğin gerçek doğasını görebiliyordu. Görebiliyor muydum? Raymond ya da Kont'u gerçekten tanıyor muydum?

Bunu durdurabilir miydim? Bunu kendime yüzlerce kez sormuştum. Yoksa yapabilir miydim?

Charles Stuart hakkındaki yanlış düşüncemi hatırladım; eğer o ölürse herkes için daha iyi olacaktı. Ama inançları için bir adam öldürülemiyorsa, bu inanç binlerce masumun ölümüne sebep olsa bile bu yapılabilir miydi?

Bilmiyordum. Kont'un suçlu olup olmadığını da bilmiyordum, Raymond'un masum olduğunu da bilmiyordum. Onurlu gayenin takibinin onursuz bir halde kullanıldığını doğrulayıp doğrulamadığını da bilmiyordum. Bir kişinin mi yoksa binlerce kişinin hayatının mı değerli olup olmadığını da bilmiyordum. Doğru intikamın ne olduğunu da bilmiyordum.

Elimde tuttuğum bardağın ölümcül olduğunu da bilmiyordum. Beyaz kristal boynumda parlıyordu ve ağırlığı bana zehri hatırlatıyordu. Raymond'un buna bir şey eklediğini görmemiştim, kimsenin görmediğinden de emindim. Ama beyaz kristali kan kırmızı sıvının içine batırıp ne etkileşim olacağını görmeye de gerek yoktu.

Kont yüzümdeki ifadeyi görebiliyordu. La Dame Blanche yalan söylemezdi. Kabarcıklı bardağa bakarken tereddütlüydü.

"İçin, Mösyö," dedi Kral. Siyah gözleri bulutlanmıştı. "Yoksa korkuyor musunuz?"

Kont inanamamak için bir sürü şeye sahip olabilirdi ama korkaklık bunlardan bir tanesi değildi. Yüzü soluk ve sertti ama yine de Kral'ın gözlerine baktı ve hafifçe gülümsedi.

"Hayır, Majesteleri," dedi.

Elimden bardağı aldı ve içti, bir yandan bana bakıyordu. Bana odaklanmıştı, yüzüme bakıyordu, sanki öleceğini biliyormuş gibi bakıyordu. Beyaz Leydi bir erkeğin doğasını ya iyiliğe döndürür ya da yok ederdi.

Kont’un bedeni yere yığılmıştı, kıvranıyordu ve başlıklı izleyicilerden koro halinde bağrış ve haykırışlar yükseliyordu. Topukları çiçekli halının üstünde yavaşça takırdıyordu. Bedeni bükülmüş ve sonra gevşeyerek yatışmıştı. Yılan üzgün görünüyordu, beyaz satenin içinde özgür olmaya çalışıyordu sonra hızlıca sürünüp Louis’in ayaklarının arkasına saklanmak için ona yöneldi.

Bütün bu olanlar cehennemi andırıyordu.

28
Işığın Gelişi

Paris’ten Louise’in Fontainebleau’daki evine geri döndüm. Rue Tremoulins’e ya da Jamie’nin beni bulabileceği bir yere gitmek istemiyordum. Aramak için az bir zamanı olacaktı; hemen İspanya’ya gitmek zorundaydı ya da planı riske atacaktı.

Louise iyi bir arkadaştı, kaçamağımı affetmiş ve güveninden dolayı nereye gittiğimi ya da ne yaptığımı sormamıştı. Kimseyle çok fazla konuşmuyordum, sadece odamda oturuyor çok az yiyor ve beyaz tavanda bulunan şişman melek figürüne bakıyordum. İçimde Paris’e gitme arzusu doğmuştu ama artık yapacak bir şeyim yoktu, günlük rutin beni yine sarmıştı. Yeniden düzensizliğe doğru çekiliyordum.

Yine de çabalamaya çalışıyordum. Louise’in teşvikiyle akşam yemeklerine katılıyor ya da çay saatinde gelen ziyaretçilerle birlikte ona eşlik ediyordum. Ve bir de Fergus’a dikkat etmeye çalışıyordum, dünyada sorumluluk hissettiğim tek kişi oydu.

Öğlen yürüyüşüne çıktığım bir gün binaların diğer tarafında bir münakaşa sesini duymuş ve kendimi gidip ne olduğunu görmeye zorunlu hissetmiştim.

Fergus seyisle yüz yüzeydi, büyük çocuğun suratı asılmıştı.

“Kapa çeneni, küçük kurbağa,” diyordu seyis. “Neden bahsettiğini bilmiyorsun!”

“Senden daha iyi biliyorum, annesi domuzla çiftleşen çocuk!” Fergus iki parmağını burun derinliklerine koyup burnunu yukarıya itti ve bir öne bir arkaya doğru dans etmeye başladı. Bir yandan da “Oink, oink,” diye bağırıyordu.

Seyis boş cevaplarla zaman kaybetmeden iki yumruğunu sıkarak çamurlu suda ilerledi ve birkaç dakika içinde yumruğunu savurdu, ikisi şimdi çamurlu yerde yuvarlanıyordu, kedi gibi cırlıyor ve birbirlerinin kıyafetlerini yırtıyorlardı.

Müdahale edip etmeme konusunda kendi içimde mücadele verirken seyis Fergus'un üstüne yuvarlandı ve iki eliyle boynuna yapıştı, başını yere vuruyordu.

Fergus'un bu olaya davetiye çıkardığını düşünüyordum ama yüzü koyu kırmızıya dönmeye başlayınca birden başının kesileceğini göreceğim diye endişelenmeye başladım. Sıkı bir iç hesaplaşmadan sonra boğuşan çifte doğru yürümeye başladım.

Seyis Fergus'un üstünde ata biner gibi duruyor, onu boğuyordu, pantolonunun dikişi önümde iyice gerilmişti. Ayağımı geriye çekip gerilmiş dikiş yerinden onu tekmeledim. Adam bağırarak eski kurbanının üstüne düştü. Bir yana yuvarlanıp ayağa fırladı ve yumruklarını sıktı. Sonra beni görünce tek kelime etmeden kaçtı.

"Neyle oynadığını sanıyorsun?" diye sordum. Fergus'u çekip hemen ayağa kaldırmış, elbisesine vurmaya başladım, çamur ve saman kalıntılarını temizliyordum.

"Şuraya bak," dedim bir suçlu gibi konuşarak. "Sırf gömleğini yırtmakla kalmamış pantolonunu da yırtmışsın. Berta'ya bunları dikmesi için rica etmemiz gerekecek." Etrafında dönünce kumaşının sarkan parçasına dokundum. Seyis pantolonunun bel yerinden tutmuş ve dikiş yerinden yırtmıştı. Keten kumaş zayıf kalçalarından düşüyor, poposunun bir bölümünü açığa çıkartıyordu.

Birden konuşmayı kestim ve sadece bakakaldım. Gözümü diktiğim şey, utanç verecek bir şekilde ortaya çıkan çıplak eti değil, etin üzerindeki küçük kırmızı bir işaretti. Yarım peni büyüklüğünde, koyu mor-kırmızı renginde yeni iyileşen bir yanık iziydi. Şaşkınlıkla ona dokundum ve Fergus'un ürkmesine neden oldum. İşaretin kenarları oyulmuştu. Çocuğu kolundan yakalayıp kaçmasını önlüyordum, işareti iyice incelemek için eğildim.

Yakın mesafeden işaretin şekli belli oluyordu; oval şeklindeydi, mektuplarda bulunan lekeli bir şekildi.

"Bunu sana kim yaptı, Fergus?" diye sordum. Sesim tuhaf çıkmıştı; anormal derece sakin ve ilgisiz.

Fergus hızla kendini çekti, kaçmaya çalışıyordu ama ben onu tutuyordum.

“Kim, Fergus?” diye direttim ve onu hafiften sarstım.

“Önemli bir şey değil, Madam. Çitlerden atlarken oldu. Sadece bir kıymık.” Büyük kara gözleri bir o yana bir bu yana bakıyor sığınacak yer arıyordu.

“Bu kıymık değil. Ne olduğunu biliyorum, Fergus. Ama bunu kimin yaptığını öğrenmek istiyorum.” Daha önceden de böyle bir şeyi gördüğümü hatırlamıştım, bu yara iyileşmeye başladığında çok can yakıyordu. Ama damganın işareti belliydi.

Anladığımın farkındaydı.

“Onu…bir İngiliz yaptı, leydim. Yüzüğüyle.”

“Ne zaman?”

“Uzun zaman önce, Madam! Mayısta.”

Derin bir nefes aldım. Üç ay geçmişti. Üç ay önce Jamie’nin evden ayrılıp mağazanın ustabaşını kerhanede aramak için gittiği zamana denk geliyordu. Fergus da onunlaydı. Üç ay önce Jamie Madam Elise’nin yerinde Jack Randall ile karşılaşmış ve onu bütün sözleri boş ve anlamsız hale getiren bir şey yaparken görmüştü, bu da onun Jack Randall’ı öldürmeye karar vermesine neden olmuştu. Üç ay önce Jamie evden ayrılmış ve bir daha dönmemişti.

Sabırla Fergus’un kolunu tutarak hikâyeyi ondan dinlemeyi başardım.

Madam Elise’nin yerine geldiklerinde Jamie Fergus’a o yukarda finansal görüşmeleri yaparken onun beklemesini söylemişti. Fergus genç leydilerin müşterilerin ilgisini çekmek için saçlarını yaptıkları büyük salonda beklemişti.

“Sabahları bazen işler az olur,” diye bana açıklama yapıyordu. “Ama salı ve cuma günleri, balıkçılar sabah pazarında satış yapmak için Sen Nehri’ne gelirler. Sonra paraları olunca, Madam Elise iyi iş yapar. Evlenmemiş genç kızlar kahvaltıdan sonra hazır olmak zorundadırlar.”

Kızların çoğu aslında oranın eski sakinlerindendi. Balıkçılar seçkin müşteri olarak değerlendirilmiyordu bu yüzden az tercih edilen fahişelerle

birlikte gidiyorlardı. Fergus o salonda on beş dakika beklemiş, oradakiler onu okşamış ve şaka yoluyla takılmışlardı. Birkaç müşteri gelip seçimlerini yapıp üst kattaki odalara çıkmak için merdivenlere yönelmişlerdi. Madam Elise'nin evi dört katlıydı ama çok geniş değildi.

"Sonra İngiliz, Madam Elise ile birlikte içeriye girdi." Fergus durdu ve yutkundu.

Fergus, Albay'ın da böyle bir gece geçirdiğini tahmin ediyordu. Yüzü kırmızı ve gözleri kan çanağı gibiydi. Madam Elise'nin onu fahişelerden birine yönlendirme girişimini önemsemeden yolunu değiştirmiş ve odada bir tur atarak sergilenen malları şöyle bir incelemiş. Sonra gözleri Fergus'a odaklanmış.

"O, 'Sen. Buraya gel,' dedi ve kolumdan tuttu. Geri çekilmeye çalıştım, Madam. Efendimin yukarda olduğunu ve yapamayacağımı söyledim ama o dinlemedi. Madam Elise kulağıma onunla gitmem gerektiğini söyledi ve sonra bana para verdi." Fergus çaresizce bana bakıyordu. "Küçük çocukları sevenlerin işlerini fazla uzun tutmadıklarını biliyordum ve efendim ayrılmadan önce işini bitirir diye düşündüm."

"Aman Tanrım," dedim. Parmaklarım gevşemiş ve kolundan yavaşça çekilmişti. "Fergus, yani daha önceden bunu yaptığını mı söylüyorsun?"

Ağlamak istiyor gibi bakıyordu. Ben de aynı durumdaydım. "Çok sık değil, Madam," dedi. Kendini savunmaya geçmiş gibi davranıyordu. "Böyle özel istekler için evler var ve çoğu erkek oralara gitmeyi seviyor. Ama bir müşteri vardı, bazen beni görmek isterdi…" Burnu akmaya başladı ve elinin tersiyle burnunu sildi.

Cebimden bir mendil çıkarttım ve ona verdim. O cuma sabahını hatırlayınca burnunu çekmeye başladı.

"Düşündüğümden çok daha büyüktü. Ne yapmamı istediğini sordum…"

Fergus'u kendime doğru çektim ve başını omuzlarıma bastırdım. Omuzlarının zayıf kemikleri elimin altında kuş kanadı gibi titriyordu.

"Daha fazla anlatma," dedim. "Anlatma. Tamam, Fergus. Kızgın değilim. Ama daha fazla anlatma."

Bu nafile bir çabaydı; korku ve sessizlikle geçen günlerden sonra konuşmadan duramıyordu.

“Ama hepsi benim suçum, Madam!” diye bağırdı ve kendini geri çekti. Dudakları titriyordu, yaşlar gözlerinden akmaya başlamıştı. “Sessiz durmam gerekirdi, bağırmamam gerekirdi! Ama dayanamadım ve lordum beni duydu ve…ve içeriye girdi…ve… ah Madam, yapmamalıydım ama onu gördüğüme öyle sevinmiştim ki ona doğru koştum. Beni arkasına alıp o İngiliz’in yüzüne vurdu. Sonra İngiliz yerden sandalyeyi alıp fırlattı. Öyle korktum ki odadan çıkıp koridorun sonundaki dolaba saklandım. Sonra bağrışlar çağırışlar, korkunç çarpma sesleri ve daha fazla çığlık duymaya başladım. Sonra sesler kesildi, lordum dolabın kapısını açıp beni aldı. Elbiselerim elindeydi ve beni giydirdi çünkü ben giyinememiştim, ellerim titriyordu.

İki eliyle eteğimi tutuyordu, gerilmiş yüzünde ona inanmamı bekleyen bir ifade vardı.

“Benim suçum, Madam ama bilmiyordum! Efendimin o İngiliz ile dövüşeceğini bilmiyordum. Ama şimdi lordum gitti ve bir daha geri gelmeyecek ve hepsi benim suçum!”

Ağlıyordu, sonra yüzükoyun ayaklarımın ucuna düştü. Öyle yüksek sesle ağlıyordu ki söylediklerini anlamıyordum.

“Senin suçun değil, Fergus. Benim de değil… Ama haklısın, Jamie gitti.”

Fergus’un açıklamalarından sonra iyice cansızlaşmıştım. Çocuk düşürdüğümden beri iyice yaklaşan gri örtü beni çevrelemişti. Sesler, tıpkı denizdeki sisin içinden, uzaktan gelen bir şamandıra gibi beli belirsiz ulaşıyordu.

Louise önümde duruyordu, bana baktı ve kaşlarını endişeli bir şekilde çattı.

“Çok zayıfladın,” diye azarladı beni. “Çok beyazsın. Yvonne kahvaltı bile yapmadığını söyledi!”

En son ne zaman acıktığımı hatırlayamıyordum. Artık çok önemsiz geliyordu. Belki Bouse de Bolougne’den çok önce, belki de Paris’e yaptığım geziden önceydi. Gözümü şömine rafına dikmiş, rokoko

kıvrımlarına bakıyordum. Louise konuşmasına devam ediyordu ama ben ilgilenmiyordum.

Sineklerden bir tanesini izliyordum, Louise ellerini çarptığında ani bir hareketle yumurtanın üstünden kalkmıştı. Beslenme yerine inmeden önce kısa ve asabi halkalar çizip vızıldamıştı. Arkamdan aceleyle gelen ayak seslerini duydum, Louise’den sert bir emir geldi ve karşılığında da itaatkâr bir “Oui Madam,” cevabı geldi ve sineklik ortaya çıktı, hizmetçi tek tek sinekleri yok ediyordu. Küçük siyah gövdeleri cebine atıyor, masadakileri topluyor ve önlüğünün köşesiyle lekelenen yerleri siliyordu.

Louise eğildi ve yüzünü gözümün önüne getirdi.

“Yüzündeki bütün kemikleri görebiliyorum! Eğer bir şey yemek istemiyorsan en azından biraz dışarıya çık!” diye söylendi. “Yağmur durdu, haydi gel, çardakta misket üzümü kalmış mı kalmamış mı bakalım. Belki bir tane yemek istersin.”

Dışarısı ya da içerisi benim için birdi. Uyuşuk sıkıntı hali benimleydi, her yeri bulandırıyor ve hepsinin aynı görünmesine sebep oluyordu. Ama bu Louise için önemli görünüyordu, bu yüzden onunla gitmek için uysal bir şekilde ayağa kalktım.

Bahçe kapısının yanında, Louise akşam yemeği menüsü için soru ve şikâyet listesi ile gelen aşçıyla karşılaştı. Dikkatimi başka yöne çekmek için misafirler davet edilmişti ve hazırlık telaşları sabahın gürültülü geçmesine sebep olmuştu.

Louise derin bir iç çekti ve sırtımı okşadı.

“Sen devam et,” dedi ve beni kapıya yöneltti. “Pelerinini getirmesi için bir uşak yollayacağım.”

Bir gece öncesinden yağmaya başlayan yağmur yüzünden ağustos ayı için hava oldukça serindi. Çakıl döşenmiş yollarda su birikintileri oluşmuştu ve ıslanmış ağaçlardan düşen damlalar yağmuru andırıyordu.

Gökyüzü hâlâ griydi ama su yüklü kızgın bulutlar azalmaya başlamıştı. Kollarımı bedenime doladım, güneş açacak gibi görünüyordu ama hava pelerin isteyecek kadar soğuktu.

Arkamdan gelen bir ayak sesi duyunca dönüp baktım ve karşımda ikinci uşak Francois'i buldum ama elinde hiçbir şey yoktu. Tuhaf bir tereddütle bana bakıyor, sanki aradığı kişinin ben olduğundan emin olmak istiyormuş gibi görünüyordu.

“Madam,” dedi, “bir ziyaretçiniz var.”

Sıkıntıyla iç çektim. Bir arkadaşa eşlik etmek için nazik olmakla uğraşacak halim yoktu.

“Hasta olduğumu söyleyin, lütfen,” dedim, yürümeye devam ediyordum. “Ve gittiklerinde pelerinimi getirin.”

“Ama Madam,” dedi arkamdan, “ziyaretçiniz Broch Tuarach, eşiniz.”

Şaşırmıştım, eve bakmak için arkamı döndüm. Bu doğruydu, Jamie'yi görebiliyordum, evin köşesini çoktan dönmüş yanıma geliyordu. Döndüm, onu görmemezlikten geldim ve çardağa doğru yürümeye başladım. Aşağıda sık çalılıklar vardı, belki saklanabilirdim.

“Claire!” Görmezden gelmem işe yaramamıştı. Beni zaten görmüştü ve arkamdan geliyordu. Hızlı hızlı yürümeye başladım ama bu uzun bacaklarla yarışamıyordum. Daha çardağa ulaşamadan nefes nefese kalmış ve yavaşlamıştım.

“Bekle, Claire!”

Etrafımdaki uyuşukluk sarsılmaya başlamıştı. Tuhaf bir paniğe kapılmıştım.

“Hayır!” dedim. “Seninle konuşmak istemiyorum. Git buradan.” Bir an tereddüt etti ve ben de ondan uzaklaşıp hızlıca çardağa doğru giden yolda yürümeye başladım. Arkamdan gelen ayak seslerini duyuyordum ama arkama dönmüyordum, hızlıca yürüyor, hatta neredeyse koşuyordum.

Çardağa girmek için durduğumda ani bir hamle yapıp bileğimi tuttu. Ondan uzaklaşmaya çalışıyordum ama o sıkıca bileğimi tutuyordu.

“Claire!” dedi yeniden. Yüzümü başka tarafa çevirdim. Eğer ona bakmazsam, burada yokmuş gibi davranabilirdim. Böyle güvende olduğumu hissediyordum.

Bileğimi bıraktı ama omuzlarımı tuttu ve bu yüzden başımı yukarı kaldırmak zorunda kaldım. Yüzü bronzlaşmış ve zayıflamıştı, ağzının yanında sert kesikler vardı, gözleri acı içinde kararmıştı. “Claire,” dedi yavaşça. “Claire… O benim de çocuğumdu.”

“Evet, öyleydi ve sen onu öldürdün!” Ondan uzaklaştım ve dar kemere doğru gittim. Korkmuş bir köpek gibi nefes nefese kalmıştım. Kemerin küçük asma yapıya gittiğini fark etmemiştim. Kafesli duvarlar etrafımı çevreliyordu, tuzağa düşmüş gibiydim.

“Bana dokunma,” dedim ve geri çekildim, sürekli yere bakıyordum. “Git buradan!” Etrafımdaki gri örtünün amansızca zayıfladığını hissediyordum ve küçük parlak acı bulutları içimden geçiyordu.

Birkaç adım uzağımda duruyordu. Kafesli duvara doğru sendeledim ve tahta banka yaslandım. Gözlerimi yumdum, oturduğumda titriyordum. Artık yağmur yoktu ama soğuk damlalar kafeslerin içinden boynuma damlıyordu.

Yaklaşmamıştı. Onu hissedebiliyordum. Orada duruyor, bana bakıyordu. Düzensiz nefes alışverişlerini duyabiliyordum.

“Claire,” dedi bir kez daha, sesinde çaresizlik vardı, “Claire, görmüyor musun… Claire, benimle konuşmak zorundasın! Tanrı aşkına, Claire, bebeğin kız ya da erkek olduğunu bile bilmiyordum!”

Donmuş bir halde oturuyordum, ellerim tahta sırayı tutuyordu. Bir müddet sonra, önümdeki yerden bir çıtırtı sesi geldi. Gözlerimi açtım ve onun da oturduğunu gördüm, ayaklarımın ucundaki ıslak yere çömelmişti. Başını öne eğdi, yağmur koyu ıslak saçlarını pul pul yapmıştı.

“Yalvarmamı mı istiyorsun?” diye sordu.

“Kızdı,” dedim bir müddet sonra. Sesim kulağa tuhaf geliyor olmalıydı; kısık ve boğuk. “Valide Hildegarde onu vaftiz etti. Faith. Faith Fraser. Valide Hildegarde’nin tuhaf bir mizacı var.”

Eğik başı hareket etmiyordu. Bir müddet sonra sessizce, “Bebeği gördün mü?” diye sordu.

Gözlerimi iyice açtım. Dizlerime bakıyordum, arkamdaki asmadan dökülen damlalar ipeğimde leke yapmıştı.

“Evet. Sanırım… Bilge kadın söyledi, onlar da gösterdi.” Madam Bonheur’un kısık, kaygısız sesini hatırlıyordum.

“Çocuğu ona verin, görmesi daha iyi olur. Sonra hayal etmelerine gerek kalmaz.”

Hayal etmiyordum. Hatırlıyordum.

“Harika bir kızdı,” dedim, sanki kendi kendime konuşur gibiydim. “Öyle küçüktü ki. Avcumla başını tutabiliyordum. Kulakları küçücüktü, içinden parlayan ışığı görebiliyordum.”

Işık teninde de parlıyordu. İnci tanesi gibiydi.

“Valide Hildegarde uzun beyaz bir satenle onu sardı,” dedim, kucağımda kenetlenen yumruklarıma bakıyordum. “Gözleri kapalıydı. Daha kirpikleri yoktu ama hafif çekik gözleri vardı. Seninkilere benzediğini söyledim ama onlar bütün bebeklerin gözlerinin böyle olduğunu söylediler.”

On parmağı ve on tane de küçük ayak parmağı vardı. Tırnakları yoktu ama küçük eklemleri, diz kapakları ve parmak kemikleri opal gibi parlıyordu, tıpkı topraktan yapılan mücevher bir kemik gibi.

Uzaktan Hôpital’in gürültüsünü hatırlıyordum, hayat hâlâ devam ediyordu, Valide Hildegarde ve Madam Bonheur’un mırıltılarını duyabiliyordum. Hildegarde’nin isteği üzerine özel ayini düzenleyecek papazdan bahsediyorlardı. Bana bakıp zayıflığımı gören Madam Bonheur’un ön değerlendirmeyi yapan gözlerinin soğuk bakışını hatırlamıştım. Belki yaklaşan ateşi de görmüştü. Valide Hildegarde’ye yeniden döndü ve kısık sesle belki de beklemeleri gerektiğini söylüyordu; iki cenaze olabilirdi.

Ama ben ölümden dönmüştüm. Jamie’nin bedenimdeki tutuşu beni engellerden çekip almıştı ve Usta Raymond bunu biliyordu. Sadece Jamie’nin beni yolun kalan kısmından alıp yaşam toprağına çekebileceğini biliyordum. Bu yüzden ondan kaçıyordum, yapabildiğim tek şey ondan uzak durmaktı, bir daha benim yanıma gelmeyeceğinden emin olmak istemiştim. Geri gelmeyi istemiyordum, artık hissetmek için bir tutkum

kalmamıştı. Bir daha âşık olmak istemiyordum sadece ondan uzak durmak istiyordum.

Ama artık çok geçti. Beni saran gri örtüyü tutmaya çabalasam da bunu biliyordum. Dağılması için çabalıyordum, bulutları tutan bir parça gibiydi, parmaklarımın arasındaki soğuk sis kayboluyordu. Işığın geldiğini hissedebiliyordum, göz kamaştırıcı ve yakıcıydı.

Ayağa kalkmış tepemde duruyordu. Gölgesi dizlerime düşüyordu; bu bulutların yok olduğunun işaretiydi; çünkü ışık olmadan gölge düşmezdi.

“Claire,” diye fısıldadı. “Lütfen. Seni rahatlatmama izin ver.”

“Rahatlatmak mı?” dedim. “Bunu nasıl yapacaksın? Bebeğimi bana geri verebilecek misin?”

Önümde diz çöktü ama başım öne eğilmişti, ellerime bakıyordu. Bana dokunmaya çabaladığını hissedebiliyordum. İlk önce tereddüt etmiş, geri çekilmiş ve sonra tutmuştu.

“Hayır,” dedi, sesi güç bela duyuluyordu. “Hayır. Bunu yapamam. Ama… Tanrı da isterse… başka bir çocuk verebilirim.”

Elimi tutuyordu, ona, teninin sıcaklığını hissedecek kadar yakındım. Başka bir şey daha hissediyordum; dizginlediği ıstırabı, kızgınlığını, onu boğan korkuyu ve bunlara rağmen konuşmasını sağlayan cesaretini. Ben de kendi cesaretimi toplamıştım ve kalın gri örtü yavaşça kalkmıştı. Sonra elini tuttum, başımı yukarı kaldırdım ve doya doya güneşe baktım.

Bankın üstünde oturuyorduk, ellerimiz kenetlenmişti, hareket etmiyor, konuşmuyorduk. Saatler böyle geçmiş gibiydi, soğuk yağmur damlaları adeta üzerimizdeki üzüm yapraklarının arasından fısıldıyordu. Su damlaları rüzgârla birlikte üzerimize damlıyor, kayıp ve ayrılık için ağlıyordu.

“Üşümüşsün,” dedi Jamie ve beni sardı. Yavaşça sığınağına daha bir yaklaştım, soğuk havadan ürkütücü sertliği ve sıcaklığından titriyordum.

Elimi göğsüne koydum sanki ona dokunmak beni yakıyordu ve üzüm yapraklarının bizim için konuşmasına izin vererek uzun bir süre öylece oturduk.

“Jamie,” dedim sonunda yavaşça. “Ah, Jamie. Neredeydin?”

“Senin öldüğünü sandım, mo duinne,” dedi, öyle yavaş konuşuyordu ki çardağın hışırtısından onu zor duyuyordum.

“Seni orada gördüm, yerde. Tanrım! Öyle solgundun ki eteğin olduğu gibi kana bulanmıştı… Görür görmez yanına gelmeye çalıştım, Claire. Sana koştum ama bekçi beni tuttu.”

Güçlükle yutkunuyordu.

“Onlarla savaştım… Kavga ettim ve evet yalvardım da… ama onlar durmadı ve beni götürdüler. Beni bir hücreye koyup orada bıraktılar, senin öldüğünü düşündüm, Claire; seni öldürdüğümü biliyordum.”

Ağladığını biliyordum ama yüzünü göremiyordum. Kan kokusu ve intikamın boş kılıfıyla Bastille’in karanlık hücresinde ne kadar süre yalnız başına kalmıştı?

“Tamam,” dedim ve elimi göğsüne bastırdım. Kalp atışlarını sakinleştirmek istiyordum. “Jamie, her şey yolunda. Bu…senin suçun değil.”

“Sırf düşünmemek için kafamı duvarlara vurmak istedim,” dedi, neredeyse fısıltı halinde konuşuyordu. “Bu yüzden beni bağladılar, ellerimi ve ayaklarımı. Ertesi gün de Rohan beni buldu ve senin yaşadığını söyledi ama bunun fazla uzun sürmeyeceğini söyledi.”

Sessizleşti ama ben içindeki acıyı hissedebiliyordum, buz kristal parçaları gibi keskindi.

“Claire,” diye mırıldandı en sonunda. “Çok üzgünüm.”

Çok üzgünüm. Bu sözler dünya başıma yakılmadan önce bana bıraktığı notta da yazıyordu. Ama şimdi onların ne anlama geldiğini daha iyi anlıyordum.

“Biliyorum,” dedim. “Jamie, biliyorum. Fergus bana anlattı. Neden gittiğini biliyorum.”

Derin, kesik kesik bir nefes aldı.

“Şey, evet…” dedi ve sustu.

Elim uyluklarına düştü. Yağmurdan ıslanmış ve üşümüştü, binici pantolonu avcumun altında sertti.

“Seni bıraktıklarında, neden serbest kaldığını söylediler mi?” Nefesimi düzgün tutmaya çalışıyordum ama başarılı olamamıştım.

“Hayır,” dedi. “Sadece bunun… Majesteleri’nin emri olduğunu söylediler.” “Emir” kelimesi belli belirsiz öyle nazik bir vahşilikle söylenmişti ki bekçi söylesin ya da söylemesin aslında onun serbest kalma nedenini bildiğini belli ediyordu.

Alt dudağımı sertçe ısırdım, ona ne diyeceğimi düşünmeye çalışıyordum.

“Valide Hildegarde,” diye devam etti. “Seni bulmak için ilk başta L’Hôpital des Anges’e gittim. Ve Valide Hildegarde’yi ve bana bıraktığın küçük notu buldum. O… bana anlattı.”

“Evet,” dedim ve yutkundum. “Kral’ı görmeye gitmiştim…”

“Biliyorum!” Elimin üstündeki elinin baskısı arttı.

“Ama Jamie… ben gittiğimde…”

“Tanrım!” dedi, sonra birden doğruldu ve yüzüme baktı. “Bilmiyor musun ben ne…Claire.” Kısa bir an için gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. “Orvieto’ya ata binerek geldim, yol boyunca onu düşündüm. Beyaz teninde onun ellerini düşündüm, boynunda onun dudaklarını, onun… Tanrım, Claire! Hapishanede senin öldüğünü düşünerek oturdum ve sonra İspanya’ya gittiğimde Tanrı’dan senin ölmeni istedim!”

Elimi tutan ellerinin eklem yerleri bembeyazdı.

Elimi çektim.

“Jamie, dinle beni!”

“Hayır!” dedi. “Hayır, duymak istemiyorum…”

“Dinle, lanet olası!”

Sesim onu susturmak için oldukça sert çıkmıştı, sessizleşince Kral'ın odasındaki hikâyeyi hızlıca anlatmaya başladım; başlıklı adamları, hafif karanlık odayı, büyücülerin düellosunu ve Kont St. Germain'nin ölümünü.

Ben konuşurken, hararetli yanaklarının rengi solmaya başladı ve yüzündeki ifade kederlendi. Öfkesi şaşkınlığa ve daha sonra da iç rahatlamasına döndü.

"Yüce Tanrım," dedi en sonunda. "Ah, güzel Tanrım."

"Bu aptalca hikâyeyle neyi başlattığını bilmiyordun, değil mi?" Yorulmuştum ama yine de gülmeye çalışıyordum. "Böylece… böylece… Kont…. Her şey yolunda, Jamie. O… artık yok."

Cevap olarak hiçbir şey söylemedi ve yavaşça beni kendine çekti. Alnımı omzuna koydum, gözyaşlarım gömleğine akıyordu. Bir müddet sonra doğruldum ve ona baktım, bir yandan burnumu çekiyordum.

"Ben sadece düşündüm, Jamie! Porto şarabını, Charles'ın yatırımını… Eğer Kont öldüyse…"

Başını iki yana salladı, belli belirsiz gülümsüyordu.

"Hayır, mo duinne. Yatırım güvende."

İçimde bir rahatlama selinin aktığını hissedebiliyordum.

"Ah, Tanrı'ya şükürler olsun. Demek başardın? İlaçlar Murtagh da işe yaradı mı?"

"Şey, hayır," dedi gülümseyerek, "ama ben de işe yaradılar."

Öfke ve sinir geçtikten sonra, başımın döndüğünü ve sersemlediğimi hissettim. Yağmurdan ıslanmış üzümlerin kokusu oldukça güçlü ve tatlıydı, huzurlu bir iç rahatlamasıyla ona yaslandım, Porto şarabı korsanlığı hikâyesini dinlerken onun rahat ama korkutmayan sıcaklığını hissediyordum.

"Deniz için yaratılmış adamlar var, Sassenach," diye başladı, "ama korkarım ben onlardan biri değilim."

"Biliyorum," dedim. "Hastalandın mı?"

“Ben nadiren hastalanırım,” dedi.

Orvieto’nun denizi sertti ve bir saat içinde Jamie’nin plandaki rolünü üstlenemeyeceği belli olmuştu.

“Hiçbir şey yapamıyordum, sadece hamakta yatıyor ve inliyordum,” dedi omuz silkerek. “Bu yüzden çiçek hastalığına da ben yakalanayım dedim.”

Jamie ve Murtagh hemen rolleri değiştirmişler ve yirmi dört saat sonra İspanya sahilinde Scalamandre’nin şefi salgın olacağı dehşetine kapılmıştı.

Jamie, sanki ısırgan otu suyunun etkisi hâlâ devam ediyormuş gibi boynunu kaşımaya başladı.

“Hastalığı anladıklarında beni gemiden denize atmayı düşündüler,” dedi, “ve şunu söylemeliyim ki benim için bu çok iyi bir fikirdi.” Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. “Kurdeşenliyken seni hiç deniz tutmuş muydu, Sassenach?”

“Hayır, çok şükür.” Düşüncesi bile ürpermeme yetmişti. “Murtagh onları durdurdu mu?”

“Ah, evet. Çok sinirlendi. Bilirsin işte Murtagh. Bilbao limanına güvenli bir şekilde gelene kadar, eşiğin karşısında elinde hançerle uyudu.”

Tahminleri doğru çıkmıştı, Scalamandre’nin kaptanı ya Le Havre’ye gelip kargosunu kaybetmekle yüzleşecekti ya da İspanya’ya dönüp Paris’e not yollanırken topuklarını dinlendirecekti, bu yüzden önüne çıkan yeni müşteriye değerli porto şarabını satarak elden çıkartma fırsatına balıklama atlamıştı.

“Sıkı bir pazarlık yapmadı,” dedi Jamie, bir yandan kolunu kaşıyordu. “Pazarlığı yarım gün sürdü beni de hamakta ölüme terk etti, kan işedim ve içim dışıma çıkana kadar kustum!”

Ama pazarlık yapılmıştı hem şarap hem de çiçek hastalıklı hasta Bilboa’da sevkiyatla boşaltılmıştı ve Jamie hızla iyileşmişti.

“Şarabı Bilboa’daki bir borsacıya sattık,” dedi. “Murtagh’ı Mösyö Duverney’e olan borcu ödemesi için hemen Paris’e yolladım ve sonra… buraya geldim.”

Kucağında duran ellerine bakıyordu. “Bir türlü karar veremiyordum,” dedi yavaşça. “Gelip gelmeme konusunda. Kendime zaman tanıyıp düşünmek için yürüdüm. Paris’ten Fontainebleau’ya kadar olan bütün yolu yürüdüm. Ve neredeyse bir o kadarını da geri yürüdüm. Altı kez aynı yolu yürüdüm, hem katil hem de aptal olduğumu düşünüyordum. Ya kendimi ya da seni öldürüp öldürmeyeceğimi bilmiyordum…”

Sonra iç çekip bana baktı, gözleri sallanan yaprakların etkisiyle kararmıştı.

“Gelmek zorundaydım, ”dedi sadece.

Hiçbir şey diyemiyordum, elimi onun elinin üzerine koyup yanına oturdum.

Daha sonra Hugo’nun çardağın girişinde durduğunu fark ettim.

“Affedersiniz, Madam,” dedi. “Hanımefendi beyefendinin akşam yemeğine kalmak isteyip istemeyeceğini öğrenmek istiyor.”

Jamie’ye baktım. Sessizce oturmuş bekliyordu, üzüm yapraklarının arasından sızan güneş alev gibi yanan saçlarına vuruyor, gölgeleri yüzüne düşüyordu.

“Bence kalsan iyi olur,” dedim. “Çok zayıflamışsın.”

Kederli bir gülümsemeyle bana baktı. “Sen de öyle, Sassenach.”

Ayağa kalktı ve kolunu uzattı. Sonra üzüm yapraklarının sessiz sohbetlerini arkamızda bırakarak birlikte akşam yemeğine gittik.

Jamie’nin yanına uzandım. Karanlık yatak odasına bakıyordum, uyurken huzur içinde nefes alıp vermesini dinliyordum. Mor salkım ve ıslak gecenin taze kokusu bana da nefes aldığımı hissettiriyordu.

Kont St. Germain’nin çöküşü gecenin son olayı olmuştu. Bana eşlik eden kişiler kendi aralarında heyecanlı bir şekilde konuşuyorlardı.

Yeşil kadife koltuğa sırt üstü uzanmış, konuşmadan önce eteğimi nazikçe yukarıya kaldırmıştı. Beni öpmemişti, beni istemiyordu. Louis uyanık bir pazarlıkçıydı ve karşılığı onun için değerli olsun ya da olmasın ona borçlu

olduğunu düşündüğü şeyi asla affedecek biri değildi. Belki de öyleydi, kim bir kralın koynundan La Dame Blanche'yi almaya cüret ederdi ki?

Kapalı, kuru ve hazırlıksızdım. Sabırsızca, masadan gül esanslı yağ şişesini alıp bacaklarımın arasına masaj yaptı. Hareketsiz, sessiz bir halde yatıyordum, parmakların beni aceleyle dürtmesi yerini biraz daha büyük bir şeye bıraktı ve… "Istırap" yanlış bir kelime olur, ne acı vardı ne de utanma. Sadece bir işlemdi. Bekledim sonra küçük bir saldırı meydana geldi ve ayağa kalktı, yüzü heyecandan kızarmıştı, elleri beceriksizce pantolonunu bağlamaya çalışıyordu. Daha sonra koridora gitmek için Madam'ın kendi odasında beklemiştim.

Söz verilen şeyi tam olarak yerine getirmiştim. Şimdi onurla benim isteğimi kabul edebilirdi. Bana kibarca bir reverans yapmış ve kapıya kadar centilmence eşlik etmişti. İçeri girdikten sonra birkaç dakika içinde misafir odasından ayrılmıştım, tabii Kral'ın, ertesi sabah Jamie'nin serbest kalacağına dair verdiği teminatla.

Yatak odası efendisi koridorda durmuş bekliyordu. Bana reverans yapmış ve ben de aynı şekilde cevap vermiştim, sonra Aynalı Koridor'da onu takip ettim, birbirlerine sürterken uyluklarımdaki yağın kayganlığını hissedebiliyor, bacaklarımın arasındaki keskin gül esansının kokusunu alabiliyordum.

Arkamdan sarayın kapısının kapandığını duydum ve gözlerimi yumdum. Bir daha Jamie'yi asla göremeyeceğimi düşünüyordum.

Ama şimdi eli uyluğumdaydı, nefes alış verişini dinliyordum. Ve ben Majesteleri'nin kapısını sonsuza kadar kapatmıştım.

29
Isırgan Otu

“İskoçya.” Derin bir iç çektim, kahverengi soğuk dereleri ve Lallybroch’un koyu çam ağaçlarını, Jamie’nin malikânesini düşünüyordum. “Gerçekten eve gidebilir miyiz?”

“Gitmek zorunda olduğumuzu sanıyorum,” dedi biraz suratsız bir halde. “Kral’ın af duyurusunda eylül ortasında Fransa’dan ayrılmam gerektiği yazıyor yoksa Bastille’e geri dönecekmişim. Muhtemelen Majesteleri Inverness’e ayak basar basmaz asılmamam için İngiliz Krallığı ile bir af emri ayarlamıştır.”

“Roma’ya ya da Almanya’ya gitmeliyiz,” diye bir öneride bulundum. Aslında Lallybroch’dan başka bir yere gitmek istemiyordum, gidip Kuzey İskoçya’da huzur içinde yaşamak istiyordum. Kraliyet sarayını ve hilelerini düşündükçe kalbim sıkışıyordu. Ama eğer Jamie zorunda olduğumuzu düşünüyorsa…

Başını iki yana salladı, çoraplarını düzeltirken kırmızı saçları yüzüne düşüyordu.

“Hayır, ya İskoçya ya da Bastille,” dedi. “Yolculuğumuz ayarlandı bile.” Doğruldu ve gülümseyerek saçlarını gözünün önünden çekti. “Sandringham Dükü’nün – ve muhtemelen Kral George’un - bana güvenli bir şekilde göz kulak olacakları bir yerde olmamı istediklerini hayal ediyorum. Roma’da ajanlık ya da Almanya’da para kazanmak yok. Jared’e hürmeten ayrılmadan önce eve gelmesi için üç haftalık bir zaman istedim.”

Yatak odamın penceresinin yanına oturmuş Fontainebleau ormanlarının yeşil denizine bakıyordum. Yazın sıcak durgun havası aşağıya çökmüş ve bütün enerjiyi tüketmişti.

“Memnun olmadığımı söyleyemem.” Derin bir iç çektim ve yanağımı bir anlık serinlik için cama dayadım. Dünkü yağmurun mirası saçlarıma ve elbisemin tenime yapışmasını sağlayan nem olmuştu. “Bunun güvenli olacağını düşünüyor musun? Yani, Şimdi Kont öldü ve Manzetti’den aldığı para yok oldu, sence Charles vazgeçecek mi?”

Jamie kaşlarını çattı, kirli sakalının ne duruma geldiğini görmek için eliyle çenesini sıvazlıyordu.

“Son iki hafta içinde Roma’dan mektup alıp almadığını bilmeyi isterdim,” dedi, “ve eğer öyleyse, içindekinin ne olduğunu da. Ama evet, başardığımızı sanıyorum. Avrupa’daki hiçbir bankacı Stuartlara tek kuruş borç vermez, bundan kesinlikle eminim. İspanyalı Philip’in kızartacak başka bir balığı var ve Louis…” Omuz silkti. “Mösyö Duverney ve Sandringham Dükü arasında, Charles’ın bu yöndeki umutlarının bir fakirinkinden bile daha az olduğunu söyleyebilirim. Tıraş olayım mı, ne dersin?”

“Bence gerek yok,” dedim. İçtenlikle sorulan soru utanmama sebep olmuştu. Bir gece önce aynı yatağı paylaşmıştık ama ikimiz de çok bitkin haldeydik ve çardakta aramızda örülen ince perde aşk yapma girişimini sağlamak için oldukça narin görünüyordu. Bu şartlar altında ilk adımın ondan gelmesini beklemek zorundaydım.

Gömleğini bulmak için döndüğünde ışığın omuzlarında oynaştığını gördüm ve ona dokunma arzum daha da arttı. Onu hissetmek, bir kez daha bana karşı hevesli olduğunu görmek istiyordum.

Gömleğinin yakasından başını çıkardığında gözleri benimkilerle buluştu. Bir an öylece kaldı, bana bakıyor ama konuşmuyordu. Köşkün sabah sesleri tamamen duyulabilirdi, dışarının büyüyen sessizliği etrafımızı sarıyordu; hizmetçilerin telaşı, Louise’in yükselen ince sesi…

Burada olmaz, Jamie’nin gözleri böyle söylüyordu. Bunca insanın ortasında olmaz.

Aşağıya baktı ve dikkatlice gömleğinin düğmelerini ilikledi. “Louise atları yürüyüşe çıkarıyor mu?” diye sordu, gözleri hâlâ gömleğindeydi. “Birkaç kilometre ötede bir tepe var; sanırım onu biz yürüyüşe çıkartabiliriz. Hem hava da iyi gelir, orası serindir.”

“Sanırım çıkarıyor,” dedim. “Ben bir sorayım.”

Öğleden önce tepelere geldik. Tam tepe de sayılmazdı, eski şehir kalıntıları gibi tepenin etrafını saran sarımsı çimlerle kaplı bir kireç taşı

tepesiydi. Açık renkli tepe geçen zaman ve havanın etkisiyle yarılmış ve çatlamıştı. Binlerce tuhaf küçük bitki türemişti.

Atları bir yere bağlayıp yüksek taş yığınlarının hemen altındaki çimenlerle kaplı geniş düz bir kireç taşı sığınağına tırmandık. Dağınık çalıların oluşturduğu küçük bir gölge vardı ama yukarı çıktıkça genişliyordu, havada hafif bir esinti vardı.

“Tanrım, ne sıcak!” dedi Jamie. Eteğinin kopçasını çözüp çıkardı, sonra da gömleğini çıkartmaya başladı.

“Ne yapıyorsun, Jamie?” diye sordum gülümseyerek.

“Soyunuyorum,” diye cevap verdi, oldukça sakindi. “Sen niye soyunmuyorsun? Benden daha çok terledin ve burada seni görecek kimse yok.”

Bir müddet tereddütten sonra dediği şeyi yaptım. Burası tamamen gözlerden uzaktaydı. Koyunlar için çok sert ve kayalıktı, bir çobanın buraya gelme ihtimali oldukça uzaktı. Yalnız ve birlikteydik, Louise’den ve onun gereksiz hizmetçi kalabalığından uzaktaydık… Terden yapışmış elbiselerimi çıkartırken Jamie de şalını yere seriyordu.

Tembelce gerindi ve geriye doğru uzandı, kollarını başının altına koymuştu. Çakıl parçalarında ve yeşillik kalıntılarında gezinen meraklı karıncaların saldırısına tamamen açıktı.

“Sende keçi postu var sanırım,” dedim. “Çırılçıplak halde yere nasıl bu şekilde uzanabiliyorsun?” Onun kadar çıplak olan ben ise, benim için yere serdiği şalın üzerine rahat bir şekilde uzandım.

Omuz silkti, gözlerini yummuştu. Işık yattığı yeri aydınlatıyordu.

“Oluyor işte,” dedi ve sessizliğe gömüldü, nefesinin sesi bana ulaşacak kadar yakındı, üzerimizden esen rüzgârın iniltisine karışıyordu.

Karnımın üstüne yuvarlandım, çenemi kollarımın üstüne koymuş onu izliyordum. Omuzları geniş, kalçaları dardı. Rahatça yatarken bile kasları gergin görünüyordu. Küçük sıcak esinti kollarının altındaki tarçın renkli tüylerini yavaşça hareketlendiriyor ve başını destekleyen bileklerindeki

bakır altın tüylerini dalgalandırıyordu. Hafif rüzgâr çok iyi gelmişti, ağustos güneşi omuzlarımı ve baldırlarımı yakıyordu.

“Seni seviyorum,” dedim yavaşça, beni duysun diye söylememiştim ama bunu söylemek çok zevkliydi.

Ama o duydu ve imalı bir şekilde gülümsedi. Bir müddet sonra, yanıma şalın üstüne yuvarlandı. Birkaç çimen kalıntısı sırtına ve kalçalarına yapışmıştı. Elimi uzatıp onları temizledim, teni dokunuşumla ürpermişti.

Omzunu öpmek için eğildim, teninin sıcak kokusunu ve hafif tuzlu tadının zevkini çıkartıyordum.

Beni geri öpmek yerine, biraz geri çekildi. Bir dirseğiyle destek alarak yattı ve bana bakmaya başladı. Yüzünde anlayamadığım bir ifade vardı ve bu beni huzursuz etmişti.

“Düşüncelerine göre çok az bir tepki,” dedim, sırtında parmağımı gezdirirken. Dokunmamam için iyice geriye çekildi ve derin bir nefes aldı.

“Şey, ben merak ediyorum…” diye başladı ve sonra sustu. Aşağıya bakıyordu, çimlerin arasından fışkırmış küçük bir çiçekle oynuyordu.

“Neyi merak ediyorsun?”

“Nasıl…olduğunu…Louis ile?”

Bir anlığına kalbim durdu diye düşündüm. Yüzümdeki bütün kanının çekildiğini hissedebiliyordum çünkü konuşmaya çalışırken dudaklarım uyuşmuştu.

“Nasıl…olduğunu mu?”

“Evet,” dedi. “O bir kral. Belki farklı…olduğunu düşünebilirsin. Bilirsin işte…özel, belki?”

Yüzündeki gülümseme kaybolmuş ve yüzü benimki kadar bembeyaz olmuştu. Yeniden aşağıya bakmaya başlamıştı, üzgün bakışlarımla karşılaşmak istemiyordu.

“Sanırım merak ettiğim tek şey,” diye mırıldandı. “Şey… şey… benden farklı mı?” Dudağını ısırdığını gördüm sanki bu sözlerin söylenmemiş

olmasını diliyordu ama artık bunun için çok geçti.

“Ne kadar lanet bir şey olduğunu biliyor musun?” dedim. Kendimi sersem ve korunmasız hissediyordum.

Başını iki yana salladı, hâlâ alt dudağını ısırıyordu. Sonunda bunu fark edip dişlerini çektiğinde ısırdığı yerde koyu kırmızı bir iz kaldığını gördüm.

“Claire,” dedi yavaşça. “Ah, Claire. İlk andan beri tüm benliğini bana verdin ve benden hiçbir şey istemedin. Asla yapmadın. Sana dürüstlükten bahsettiğim zaman yalan söylemenin senin içinde olmadığını da söyledim. Sana dokunduğum zaman…” Kalçama dokundu ama ben böyle bir şey beklemediğim için ürktüm.

“Seni ne zamandır seviyorum?” diye sordu, çok sessiz konuşuyordu. “Bir sene mi? Seni ilk gördüğüm andan beri. Bedenini kaç kez sevdim?” Parmağıyla bana yeniden dokunuyordu, dokunuşu bir kelebeğin ayağı kadar nazikti, kolumda, omzumda, göğüs kafesimde geziniyordu. Dokunuşundan ürperip geri çekilene kadar onunla yüz yüze kalmıştım.

“Eskiden dokunduğum zaman hiç ürpermezdin,” dedi, gözleri parmağının dokunduğu yere odaklanmıştı, göğsümün kıvrımlarına bakıyordu. “İlk anda bile, eğer o zaman olsaydı bu beni şaşırtmazdı. Ama hiç yapmadın. İlk andan beri bana her şeyini verdin, hiçbir şey istemedin.”

“Ama şimdi…” dedi ve elini geri çekti. “İlk başta bunun bebeği kaybettiğin için olduğunu düşündüm, belki benden çekiniyordun ya da bunca aradan sonra tuhaf hissediyordun. Ama sonra sebebinin bunların hiç biri olmadığını anladım.”

Uzun süre bir sessizlik oldu. Yerin serinliğine karşı kalbimin devamlı acıyla attığını hissedebiliyor ve rüzgârın etkisiyle biraz aşağıdaki çam ağaçlarının konuşmalarını duyabiliyordum. Çok uzaklarda kuşlar ötüşüyordu. Keşke ben de onlardan bir tanesi olabilseydim diye düşündüm.

“Neden?” diye sordu yavaşça. “Neden bana yalan söyledin?”

Çenemin altında birleştirdiğim ellerime bakıp yutkundum.

“Eğer…” diye başladım ve yeniden yutkundum. “Eğer Louis’e izin verdiğimi…sana anlatsaydım, bunu soracaktın. Unutamayacağını

düşündüm…belki beni bağışlayacaktın ama asla unutmayacaktın ve bu bizim aramızda her zaman bir engel olarak kalacaktı.” Bir kez daha güçlükle yutkundum. Hava sıcak olmasına rağmen ellerim üşümüştü. Midemde adeta bir buz kütlesi varmış gibi hissediyordum.. Ama eğer ona şimdi doğruyu anlatmam gerekiyorsa hepsini anlatmalıydım.

“Eğer sorsaydın… Ve sordun, Jamie, sordun! Şimdi Bunu anlatmak zorundayım. Korkuyorum…” Sesim giderek kısılıyordu, konuşamıyordum ama o susmamı istemiyordu.

“Korktuğun nedir?” diye teşvik ediyordu.

Yavaşça kafamı ona çevirdim ama gözlerine bakamıyordum.

“Bunu neden yaptığımı söylemeye korkuyorum,” dedim yavaşça. “Jamie…Bastille’den çıkman için bunu yapmak zorundaydım. Eğer yapmam gerekseydi daha kötüsünü de yapardım. Ama sonra…birinin sana söyleyip gerçeği öğreneceğini biliyordum ve az da olsa bunu düşünüyordum. Sana çok kızgındım Jamie. Hem düello hem de bebek için. Ve bununla yüzleşmemi sen sağladın… Louis’e gittim. Seni bir daha görmemek için seni uzaklaştıracak bir şey yapmak istedim. Tam olmasa da…yaptım çünkü canını yakmak istiyordum,” diye fısıldadım.

Dudakları titredi, kenetlenmiş ellerine bakıyordu. Aramızdaki uçurum, öyle tehlikeli bir halde örülmüştü ki, giderek büyüyor ve aşılmaz bir hale geliyordu.

“Öyle, evet, acıttın.”

Dudakları adeta kenetlendi ve bir müddet hiç konuşmadı. Sonunda başını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. Gözlerinden kaçınmak istiyordum ama yapamadım.

“Claire,” dedi yavaşça. “Ne hissetmiştin? Bedenimi Jack Randall’a verdiğim zaman ne hissetmiştin? Wentworth’da beni almasına izin verdiğimde?”

Küçük bir şok tüm bedenimi sarmıştı. Bu duymayı beklediğim en son soruydu. Cevap vermeden önce bir süre düşündüm.

“Ben…bilmiyorum,” dedim yavaşça. “Ben bunu hiç düşünmedim. Kızmıştım elbette. Öfkeliydim. Ve rahatsız oldum. Senin için korktum da. Ve…senin için üzüldüm.”

“Kıskandın mı? Bunu daha sonra sana anlattığımda, istemediğim halde beni tahrik ettiğini anlattığımda?”

Derin bir nefes aldım, göğüslerimi gıdıklayan çimenleri hissedebiliyordum.

“Hayır. Ne de olsa bunu yapmak istemek…senin elinde değildi.” Dudağımı ısırdım ve aşağıya baktım. Omuzlarımın üstündeki sesi sakin ve durgundu.

“Louis ile yatmak istediğini sanmıyorum. İstedin mi?”

“Hayır!”

Bir çimeni tutmuş, yavaşça kökünden çekmeye çalışıyordu. “Ben de kızdım. Rahatsız oldum ve üzüldüm.” Çimen en sonunda gıcırdayan ufak bir sesle kökünden çıkıp serbest kalmıştı. “Bu benim başıma geldiği zaman,” diye devam etti, neredeyse fısıldıyordu, “Bu düşünceye katlanamayacağını sanmıştım ve seni suçlayamazdım da. Benden uzaklaşman gerektiğini biliyordum ve seni uzaklaştırmaya çalıştım, yüzünde nefreti ve acıyı görmek istemiyordum.” Gözlerini yumdu, çimeni yukarı kaldırdı ve dudağına sürttü.

“Ama sen gitmedin. Beni aldın ve bağrına bastın. Hatta beni iyileştirdin. Buna rağmen beni sevdin.” Derin bir nefes aldı, düzensiz bir nefesti, sonra başını yeniden bana doğru çevirdi. Gözleri yaşla dolmuş parlıyordu ama akmalarına izin vermiyordu.

“Senin bana yaptığın gibi belki ben de senin için bunu yapabilirim diye düşündüm. Ve bu yüzden sonunda Fontainebleau’ya geldim.”

Zorla birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, gözleri normale dönmüştü.

“Bana hiçbir şey olmadığını söylediğinde, biraz da olsa sana inandım çünkü öyle olmasını çok istiyordum. Ama sonra…bunu söylemeliydim, Claire. Bunu içimde saklayamazdım ve bana yalan söylediğini biliyordum. Sana olan sevgime güvenmediğini düşündüm.”

Çimeni yere bıraktı dinlenmesi için başını ellerine dayadı.

“Benim canımı yakmak istediğini söyledin. Evet, Kral ile yattığın düşüncesi canımı göğsümdeki izden daha fazla yakmıştı ya da çıplak sırtıma yediğim kamçıdan daha fazla. Ama sana olan sevgime güvenmediğini bilmek karnımdaki bağırsakların bıçakla temizlenmesini hissetmek için cellâdın tuzağında uyanmak gibi bir şeydi. Claire…” Bir süre sustu, konuşacak gücü bulmaya çalışıyordu.

“Bu acının öldürücü olup olmadığını bilmiyorum ama Claire… Ama sana baktığım zaman kalbimdeki kanın çekildiğini hissediyorum.”

Aramızdaki sessizlik gittikçe büyüyordu. Kayalardaki bir böceğin seslenişi havada yankılanıyordu.

Jamie bir kaya gibi hareketsizdi, yüzü baktığı yer gibi boştu. Bu yüze ve arkasında gizlenen düşünceye dayanamıyordum. Çardaktaki çaresiz öfkenin imasını şimdi görebiliyordum. Kalbim bu azapla boşluğa düşmüş gibiydi, böyle korkunç bir bedele hâkim olabilmiştim, şimdi sırf gazap değil güven ve sevinci de kontrol altında tutuyordum.

Bizi ayıran bu sessizliğin dinmesi için çaresizce dua ediyordum; biraz çaba aramızda kaybolan güvenin yenilenmesini sağlayabilirdi. Jamie kalkıp oturdu ve huzur dolu vadiye bakmaya başladı.

Sessizliktense şiddet daha iyi, diye düşündüm. Aramızdaki uçuruma uzanmış ve elimi koluna koymuştum. Güneşten ısınmış, dokunuşumla canlanmıştı.

“Jamie,” diye fısıldadım. “Lütfen.”

Başı yavaşça bana doğru çevrildi. Sessizce bana bakarken gözleri kısılsa da yüzü hâlâ sakindi. Sonunda o da uzandı ve bileğimi tuttu.

“Sana vurmamı ister misin?” diye sordu sessizce. Bileğimi daha sıkı tutmaya başlayınca farkında olmadan elimi çektim ve ondan kurtulmaya çalıştım. Ama o elimi tekrar yakaladı ve beni çimenlere doğru çekip bedenimi kendine yaklaştırdı.

Titrediğimi hissediyordum, kollarımdaki tüyler diken diken oldu. En sonunda zor da olsa konuşabilmiştim.

“Evet,” dedim.

Yüzündeki ifade anlaşılmazdı. Gözleri hâlâ gözlerimdeydi, bir yandan da kayaların arasında bir şey arıyordu. En sonunda ısırgan otunun dikenli sapını tutup çekti, bitkiyi kökünden koparmıştı.

“Gascony köylüleri sadakatsiz eşlerini ısırgan otuyla döverler,” dedi. Yaprakları saplarından ayırdı ve göğsümü bitkinin çiçeğiyle ovalamaya başladı. Ani acı nefesimi kesmiş, göğsüm kıpkırmızı olmuştu.

“Seni böyle cezalandırayım mı?”

“Eğer sen…eğer sen istiyorsan.” Dudaklarım öyle bir titriyordu ki kelimeler ağzımdan zor dökülüyordu. Isırgan otunun kökünün üzerindeki toprak kırıntısı göğüslerimin arasından yuvarlandı ve göbek deliğime kadar ilerledi. Kalp atışlarım hızlanmıştı. Göğsümdeki iz ateş gibi yanıyordu. Gözlerimi yumdum ve bir demet ısırgan otu ile dövülmenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştım.

Birden bileğimdeki eli gevşedi. Gözlerimi açtığımda, Jamie’yi karşımda bağdaş kurmuş otururken buldum. Dudaklarında belli belirsiz hüzünlü bir gülümseme vardı.

“Seni hak ettiğin şekilde dövdüm, Sassenach ama sen beni kendi hançerimle bağırsaklarımı deşmekle tehdit ettin. Şimdi bana ısırgan otlarıyla seni kamçılayıp kamçılamayacağımı sorabilirsin.” Yavaşça başını iki yana salladı. “Sence gururum fazla mı değerli?”

“Evet! Evet, lanet olası öyle!” Onu omuzlarından tutup sert ve acemice öptüm. Bu hareketim ikimizi de şaşırtmıştı.

Beni kendine çekti, kolları beni sıkıca sarıyor, dudağı benimkine cevap veriyordu. Daha sonra beni yere yatırdı ve ağırlığıyla altında hareketsiz kalmamı sağladı. Elleriyle kollarımı iki yandan tutuyor, beni bir tutsak gibi hapsediyordu.

“Tamam,” diye fısıldadı. Gözleri adeta gözlerimi deliyordu, onları kapatmamam için bana meydan okuyor ve bakışlarını görmem için beni zorluyordu. “Tamam. Senin istediğin gibi seni cezalandıracağım.” Amirane bir komutla kalçalarını bana doğru oynatmaya başladı ve bacaklarımı onun için açtığımı hissettim, tecavüzü karşılamak için kapılarımı iyice açmıştım.

“Asla,” diye fısıldıyordu. “Asla. Asla başka bir adam olmayacak, sadece ben! Bana bak! Söyle! Bana bak, Claire!” Güçlü bir şekilde içime giriyordu, inledim ve başımı yana çevirdim ama o yüzümü ellerinin arasında tutuyor, gözlerine bakmam için beni zorluyordu.

“Asla,” dedi bir kez daha. “Sen benimsin. Benim karım, kalbim, ruhum.” Üzerimdeki ağırlığı hâlâ sabitti, tıpkı göğsümde duran bir kaya parçası gibiydi ama bedenlerimizin sürtüşmesi beni ona doğru itiyordu, daha fazlasını istiyordu. Daha fazlasını.

“Bedenim,” dedi, istediğim şeyi verdiğinde güçlükle nefes alıyordu. Altında sıçrıyor, sanki kaçmak istiyordum. Sırtım yay gibi gerilmişti, içine girmek için kendimi ona doğru bastırıyordum.

Altımdaki çimenlik sert ve dikenliydi, ezilmiş sapların acısı beni içine alan adamın kokusu gibi sertti. Göğüslerim altında dümdüz olmuştu, bir öne bir arkaya sürtündüğümüzde göğsündeki tüylerin beni gıdıkladığını hissediyordum. Daha şiddetlenmesi için kıvranıyor, beni aşağı doğru bastırdığında uyluklarının şiştiğini hissediyordum.

“Asla,” diye fısıldadı, yüzüyle benim yüzüm arasında pek mesafe yok gibiydi.

“Asla,” dedim ve başımı çevirdim, bakışlarının derinliğinden kaçmak için gözlerimi kapamıştım.

Küçük ritmik hareketler devam ederken nazik amansız bir baskı ona bakmama sebep oldu.

“Hayır, Sassenach,” dedi yavaşça. “Gözlerini aç. Bana bak. Bu benim olduğum kadar senin de cezan. Bana ne yaptığına bak çünkü ben sana ne yaptığımı biliyorum. Bana bak.”

Ve sonunda baktım, onun tutsağı olmuş, ona bağlanmıştım. Maskesini düşürüp içinin derinliklerini, ruhunun yaralarını bana gösterdiğinde ona bakıyordum. Eğer yapabilseydim onun acısı ve kendi acım için ağlayabilirdim. Ama gözleri benimkini hapsetmişti. Gözyaşı yoktu ve tuzlu deniz gibi engindi. Bedeni bedenimi esir almıştı.

O benim içimde gezintiye çıkarken ben de onun içinde gezintiye çıktım. Aşkın küçük fırtınası beni sarsmaya başladığında o da bir çığlık attı ve tek

vücut olarak birlikte dalgaları aştık, gözlerimizden birbirimizi görüyorduk.

Öğle sonrası güneşi, beyaz kireç taşının üstünde sıcacıktı, çatlak ve deliklerde geniş gölgeler oluşmuştu. Sonunda aradığım şeyi bulmuştum. Dalından bir aloe sapı kopardım ve taze yaprağını alıp serin yeşilliği Jamie'nin avcundaki ize sürdüm.

“Daha iyi değil mi?” diye sordum.

“Çok.” Yüzünü buruşturdu. “Tanrım, şu ısırganlar gibi acıtıyor!”

“Acıtırlar.” Korsajımın yakasını çektim ve nazik dokunuşlarla aloe suyunu göğsüme sürdüm. Bir seferde serinlik yayılmıştı.

“Önerimi kabul etmediğin için memnunum,” dedim, yandaki ısırgan otu demetine bir göz atarak.

Gülümsedi ve diğer eliyle kalçamı okşadı.

“Evet, ucu ucuna kurtuldun, Sassenach. Beni böyle baştan çıkartmamalısın.” Sonra ılımlı bir şekilde eğildi ve beni kibarca öptü.

“Hayır, mo duinne. Sana bir kez yemin ettim ve onu da söyledim. Sana kızgınlıkla el kaldıramam. Ne de olsa yeterince canını yaktım.”

Bu acı hatırayla ürperdim.

“Jamie,” dedim, dudaklarım titriyordu. “Bebek. Senin suçun değil. Öyleymiş gibi hissediyordum ama değil. Ben düşündüm ki…ben eninde sonunda onun olacağını düşünüyorum, sen Jack Randall ile dövüşsen de dövüşmesen de.”

“Öyle mi? Ah…şey.” Kolu sıcacıktı ve beni rahatlatıyordu. Başımı omzuna yasladım. “Bunu senden duymak az da olsa beni rahatlattı. Çocuk değil demek istediğim, Frank'ten bahsediyorum. Beni bunun için affedebileceğini düşünüyor musun?” Mavi gözleri bana baktığında sıkıntılıydı.

“Frank mi?” Şaşkınlıktan şok olmuştum. “Ama… affedilecek bir şey yok ki.” Sonra aklıma gelen bir düşünce beni sarstı. Belki de Jack Randall'ın hâlâ yaşadığını bilmiyordu, ne de olsa düellodan hemen sonra tutuklanmıştı.

Ya bilmiyorsa… Derin bir nefes aldım. Nasıl olsa öğrenecekti, belki benden duyması daha iyi olurdu.

“Jack Randall’ı öldürmedin, Jamie,” dedim.

Şaşırmıştım, çünkü ne şoka uğramış ne de şaşırmıştı. Başını iki yana salladı, öğle sonrası güneşi saçlarına vuruyordu. Saçı henüz arkadan bağlanmıyordu ama yine de oldukça uzamıştı, devamlı gözlerine düşen saçlarını geriye itip duruyordu.

“Bunu biliyorum, Sassenach,” dedi.

“Biliyor musun? Ama… ne…” Hüsrana uğramıştım.

“Sen…bunu bilmiyor musun?” diye sordu tereddütle.

Güneşin sıcaklığına rağmen bir an üşüdüğümü hissettim.

“Neyi bileceğim?”

“Onu öldürmedim. Ama yaraladım.”

“Evet, Louise onu çok kötü yaralandığını söyledi. Ama iyileştiğini de söyledi.” Birden Bois de Boulogne’deki son sahne aklıma gelmişti, karanlık beni almadan önce en son gördüğüm sahneydi. Jamie’nin keskin kılıcının ucu yağmurdan sırılsıklam olmuş, tenine doğru kayıyordu. Ani kırmızı leke kıyafetini karartmıştı…ve bıçağı hızla aşağıya doğru inerken parlıyordu.”

“Jamie!” dedim, gözlerim korkudan büyümüştü. “Yapmak istediğin şeyi…yapmadın!”

Aşağıya bakıyordu, iz olan elini eteğine sürtüyordu. Başını iki yana salladı.

“Ben çok aptalım, Sassenach. Küçük adama yaptıklarından sonra onu cezalandırmazsam kendimi erkek olarak düşünemezdim ve kendi kendime hep bunu düşündüm. *O hayvanı öldüremezsin, söz verdin. Onu öldüremezsin.*” Belli belirsiz gülümsüyor, avcundaki ize bakıyordu.

“Bu düşünceyi aklımdan hiç çıkarmadım. *Sen onu öldüremezsin.* Ve öldürmedim de. Ama öfkeden yarı deliye döndüm. Sana verdiğim sözün ötesinde onu neden öldürmemem gerektiğini de devamlı kendime

hatırlatıyordum. Ama onu yerde önümde diz çökmüş görünce gözümde Wentworh anıları ve Fergus canlandı, kılıç elimde adeta hayata geçti." Birden sustu.

Beynimden kanın çekildiğini hissettim ve yavaşça bir kayaya oturdum.

"Jamie," dedim. Çaresizce omuz silkti.

"Evet, Sassenach," dedi, hâlâ bakışlarımdan kaçıyordu, "söyleyeceğim tek şey, yaralamak için en iyi yer olduğu."

"Tanrım." Öylece oturuyordum, bu açıklamadan sonra kendimi sersem gibi hissediyordum. Jamie sessizce yanımda oturuyor, eline bakıyordu. Sağ elinin arkasında hâlâ küçük pembe bir iz vardı. Wentworth'da Jack Randall'ın çiviyle yaptığı yaranın izi.

"Bundan dolayı benden nefret edecek misin, Claire?" Sesi öyle yumuşaktı ki, hatta neredeyse belirsizdi.

Başımı iki yana salladım ve gözlerimi yumdum.

"Hayır." Yeniden gözlerimi açtım, yüzü oldukça yakınımdaydı, sıkıntıyla kaşlarını çatmıştı. "Şimdi ne düşündüğümü bilmiyorum, Jamie. Gerçekten bilmiyorum. Ama senden nefret edemem." Elimi elinin üzerine koydum ve nazikçe sıktım. "Sadece…bir dakikalığına beni kendimle baş başa bırak, tamam?"

Kuru elbiselerimi giydim ve ellerimi açıp önüme koydum. Biri gümüş, biri altındı. İki evlilik yüzüğüm de oradaydı ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Jack Randall bir daha baba olamayacaktı. Jamie bundan emin gibi görünüyordu ve ben de bunu hiç sorgulamıyordum. Ama Frank'in yüzüğünü hâlâ takıyordum, ilk kocam olan adamı hatırlıyordum, onunla ilgili düşünceleri, anıları toplamaya çalışıyordum. Kimdi? Ne yapıyordu? Eğer o var olmayacaksa bu nasıl mümkün oluyordu?

Başımı iki yana salladım, rüzgârdan uçuşan buklelerimi kulağımın arkasına koyuyordum. Bilmiyordum. Şansın olup olmadığını da bilmiyordum. Ama biri geleceği değiştirsin ya da değiştirmesin - ve öyle görünüyor ki biz değiştirmiştik - geçmişi değiştiremeyeceğimden emindim.

Ne olduysa olmuştu ve artık değiştirmek için benim yapacağım bir şey kalmamıştı. Jack Randall hiçbir çocuğun babası olamayacaktı.

Arkamdan bir taş aşağı doğru yuvarlandı ve küçük taşların yanında yerini aldı. Jamie'nin elbisesini giydiği yere dönüp baktım.

Jamie yere eğildi, düşen karışıklığın içinden çıkıntıları bulmaya çalışıyordu. Büyük kayanın kenarından onu görebiliyordum, kayaya hançeriyle vurduğu darbelerden oluşan tozlar rüzgârla üstüme doğru geliyordu.

Sonra Jamie gözden kayboldu. Kayanın diğer tarafından ortaya çıkmasını umuyor, omuzlarıma vuran güneşin tadını çıkartırken onu bekliyordum. Ama görünürlerde yoktu, birkaç dakika sonra iyice endişelenmeye başladım. Kayıp düşmüş ya da başını bir kayaya çarpmış olabilirdi.

Ayakkabılarımı bağlamak uzun sürecekti ve o da hâlâ geri gelmemişti. Eteğimi toplayıp tepeye baktım, çıplak ayaklarımla yere dikkatlice basıyordum.

“Jamie!”

“Buradayım, Sassenach.” Sesi arkamdan geliyordu. Neredeyse dengemi kaybediyordum. Kolumdan tuttu ve beni taşların arasında temiz bir yere oturttu.

Paslı sudan ve dumandan kirlenmişti. Ve daha fazlası vardı.

“Bak,” dedi yavaşça.

Gösterdiği yere, mağaranın düz geniş duvarının karşısına baktım ve görmemi istediği şeyi gördüm.

Renkli hayvanlar dörtnala koşuyordu. Yaban öküzleri, geyikler toplanmış kuyruklarını uçarcasına havaya kaldırıyorlardı ve kayanın sonunda kuşların izleri vardı, yerdeki hayvanların üstünde hücum için bekliyorlardı.

Kayanın çizgileri hoş bir zarafetle kırmızı, siyah ve koyu sarı renklerle yapılmıştı. Daha sonra güneş ortaya çıktı, toprakta yürüyen her şey gibi onlar da canlı görünüyordu.

Bana seslenene kadar gözlerimi Jamie'den ayırmadım.

“Sassenach! Buraya gelir misin?” Sesinde bir tuhaflık vardı ve aceleyle ona doğru gittim. Mağaranın yanındaki küçük girişte durmuş, aşağıya bakıyordu.

Bir kaya çıkıntısının arkasında yatıyorlardı, sanki yaban öküzlerini kovalayan rüzgârdan korunmak için bir sığınak aramışlardı.

İki tanesi mağaranın dolgun toprağında birlikte yatıyorlardı. Mağaranın kuru havasında gizlenmişlerdi, kemikleri dayanmıştı ama etleri çoktan toza dönüşmüştü. Küçük kahverengi deri kalıntısı bir iskeletin üstüne yapışmıştı. Kırmızıya dönüşmüş bir tutam tüy varlığımızla yavaşça kımıldadı.

“Tanrım,” dedim yavaşça, sanki onları rahatsız edecekmişim gibi. Jamie’ye biraz daha yakınlaştım. Kolunu belime sardı.

“Burada… öldürüldüklerini mi… düşünüyorsun? Kurban olarak, belki?”

Jamie başını iki yana salladı, küçük yığınlara ve çürümüş kemiklere dalgın dalgın bakıyordu.

“Hayır,” dedi. O da sessizce konuşuyordu, sanki bir kilise mabedindeydi. Döndü ve arkasına baktı, taşların ötesinde geyikler atlıyor turna kuşları süzülüyordu.

“Hayır,” dedi yeniden. “Halkın böyle canavarlık yaptığını… Onlar böyle şeyler yapmazlar.” Yeniden, ayaklarımıza dolanan iki iskeletin olduğu yere döndü. Yere çömeldi, nazikçe parmağını kemiklerin üzerinde gezdiriyordu, fildişi yüzeye dokunmamak için dikkatli davranıyordu.

“Nasıl yattıklarını görüyor musun?” dedi. “Buraya düşmüşler ve hiç kimse de onları yere yatırmamış. Kendileri böyle yatmış.” Eli iri iskeletin uzun kol kemiğinde geziniyordu, kaburga yığınlarının oraya geldiğinde karanlık bir gölgedeki büyük bir güve gibi çırpındı.

“Koluyla dişiyi sarmış,” dedi. “Uylukları onun arkasında çukurlaşmıştı ve onu kendine doğru sardığı başı onun omzundaydı.”

Eli kemiklerin üzerinde geziniyordu, bana onlar hakkında bilgi veriyordu, hayal gücüyle yeniden onları ete büründürüyordu, böylece ben de onların nasıl olduklarını hayal edebiliyordum. Son bir kez ama sonsuza kadar

kucaklaşmışlardı. Parmaklarının küçük kemikleri ayrılmıştı ama kıkırdakların ortası hâlâ birleşikti. Son bekleyişlerinde el ele tutuşmuşlardı.

Jamie ayağa kalktı ve mağaranın girişini aradı, akşamüzeri güneşi koyu kırmızı duvarı aydınlatıyordu.

“Orada.” Mağaranın girişinin yanında bir yer gösteriyordu. Kayalar tozdan ve geçen zamandan ötürü kahverengileşmişti ama mağaranın derinliklerindekiler gibi erozyondan ya da sudan pas tutmamışlardı.

“Bir zamanlar giriş burasıydı,” dedi. “Kayalar düşmüş ve burayı gizlemişler.” Geriye döndü ve elini âşıkları ışıktan koruyan kaya çıkıntısına koydu.

“Mağaradaki yollarını ararken el ele tutuşuyorlarmış,” dedim. “Karanlık ve toz içindeki mağarada dışarıya çıkmak için bir yol aramışlar.”

“Evet.” Alnını taşa dayadı ve gözlerini yumdu. “Işık yok olmuş ve içerdeki hava azalmış. Bu yüzden yere yatıp karanlıkta ölmeyi beklemişler.” Tozlu yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Bir elimle gözlerimin altını sildim ve onun diğer elini tuttum, parmaklarım dikkatlice onun elini sarıyordu.

Bana döndü, konuşmuyordu. Beni kendine doğru çekerken derin bir iç çekti. Ellerimizle birbirimizin ellerini azalan güneş ışığının altında okşuyor, tenimizin altındaki görünmez kemiklerimizin sağlamlığıyla yeniden ete bürünmenin önemini düşünüyorduk, hayat ne kadar da kısaydı.

BÖLÜM 5
“Eve Dönüş”

30
Lallybroch

Eski silindir taşlarla yapıldığı için buraya Broch Tuarach deniyordu, yüzlerce yıl önce yapılmıştı. Malikânede yaşayan insanlara ‘Lallybroch’ deniyordu. Anladığım kadarıyla bunun anlamı ‘tembel kule’ demekti, ‘Kuzey Yüzlü Kule’ terimli silindir şeklindeki yapıya uygun olsun diye söylenmişti.

“Nasıl yüzü kuzeye dönük oluyor?” diye sordum. Fundalık ve taşlarla kaplı uzun yokuştan yavaşça aşağıya ilerliyor, tek sıra halindeki atlara önderlik ediyorduk. “Bir yüzü yok ki.”

“Ama bir kapısı var,” diye açıkladı Jamie. “Kapısı kuzeye bakıyor.” Birden ayağının altındaki taş kayınca arkasında önderlik ettiği atlara işaret vermek için ıslık çaldı. Her bir toynak diğer adımı riske atmadan önce nemli toprakta kayıyordu. Inverness’den alınan atlar iri ve güzel hayvanlardı. Dayanıklı küçük Kuzey İskoçya midillileri dik yamaçlarda iyi işe yarıyorlardı ama bu atların hepsi kısraktı. Yani beslemek içindi, iş için değil.

“Tamam,” dedim, küçük bir derenin üstünden dikkatlice geçerken. “Yeterince iyi. Peki ‘Lallybroch’? Neden tembel kule deniyor?”

“O da biraz buna dayanıyor,” diye cevap verdi Jamie. Başının arkasını görebiliyordum, ayaklarına odaklanmıştı. Yokuştan esen öğle sonrası rüzgârı saçlarını havalandırıyordu. “Onu evden göremezsin ama batı tarafında durursan, kuzeye doğru olduğunu görürsün. Ve eğer kapının üstündeki yüksek bir yerden bakarsan eğim yüzünden altındaki duvarı göremezsin.”

“Evet, sanırım hiç kimse on üçüncü yüzyılda dikey çizgileri duymamıştır,” dedim. “Şimdiye kadar nasıl düşüp çökmediği merak konusu.”

“Ah, yüzlerce kez düştü,” dedi Jamie, rüzgâr artınca sesini yükseltmişti. “Orada yaşayan halk yeniden yaptı, muhtemelen sebebi de bu.”

“Gördüm! Gördüm!” Fergus’un sesi heyecandan tiz çıkmıştı. Ata binmesine izin verilmişti çünkü yok denecek kadar az olan kilosu ata büyük bir zorluk çıkartacak gibi durmuyordu, ama bir yandan kötü bir durumdu. Arkaya bir göz attığımda eyerine çöküp heyecanla aşağı yukarı sıçradığını gördüm. Sabırlı, at bu duruma biraz homurdansa da onu çalılara fırlatıp atmaktan kaçınmıştı. Argentan’daki Percheron tayıyla yaşadığı maceradan beri Fergus ata binme şansını zor buluyordu ve at aşığı olan küçük arkadaşıyla dalga geçen Jamie sonunda ona teslim oluyor ve Paris sokaklarında dolaşırken onu kendi eyerine alıyordu, ara sıra Jared’ın arabalı atlarından bir tanesine binmesine izin veriyordu. İri yaratıklar Fergus’un tekme ve bağrışlarını kulaklarını dikerek şaşkınlıkla dinliyordu.

Onun gösterdiği yere bakarken gözlerim buğulandı. Fergus haklıydı. Buradan tepelerin üstüne yerleşen eski taş yapılı karanlık şekil görünüyordu. Modern malikâne görmek için oldukça aşağıdaydı. Beyaz taşlarla yapılmıştı ve güneş duvarlarından olduğu kadar etrafını saran tarlalardan da yansıyordu. Arpa tarlaların olduğu alana kurulan malikâne bir tarlanın sonuna kurulan yelkesen şeklindeki bir sıra ağaç yüzünden tam olarak görünmüyordu.

Jamie’nin aşağıdaki Lallybroch çiftliğini görmüş gibi oraya odaklandığını görebiliyordum. Bir süre öylece sessiz durdu. Konuşmuyordu ama ben omuzlarının dikleştiğini fark ettim. Rüzgâr saçlarını ve şalını yakalamış havaya savuruyordu.

Bu bana gemilerin doldurulduğu yolu hatırlattı, Le Havre limanından ayrılırlarken topraktan nakliye yoluna dönüyorlardı. İskelenin sonunda durmuş, nakliye ve iş için gelip gidenleri, koşuşturmaları izlemiştim. Martılar direklerin arasında suya dalıyorlar ve bağrışıyorlardı, sesleri bağrışan denizcilerinki gibi boğuk çıkıyordu.

Jared Munro Fraser yanımda duruyordu, sevecen bir halde deniz yoluyla gelen zenginlik akışını izliyordu, bazıları onundu. Gemilerinden bir tanesi, Portia, bizi İskoçya’ya getirmişti. Jamie bana Jared’ın bütün gemilerinin adlarının metreslerinin adı olduğunu söylemişti, gemi başı süsleri de leydilere benziyordu. Jamie’nin bana şaka yapıp yapmadığından emin değildim. Eğer değilse Jared dolgun vücutlu kadınları tercih ediyor olmalı diye düşündüm.

“İkinizi de çok özleyeceğim,” dedi Jared, bunu bir saat içinde dördüncü kez söylemişti. Neşeli, burnu kalkık ve her zamankinden daha iyimser görünse de gerçekten üzgün görünüyordu. Almanya seyahati başarılı geçmiş, sermayesine büyük bir elmas eklemişti.

“Ah, evet,” dedi, başını sallıyordu. “Her ne kadar leydileri yanımda tutmayı sevsem de, Jamie’nin memlekete dönme sevincini ondan esirgeyemem. Belki bir gün ben de sizi ziyarete gelirim, hayatım. İskoçya’ya ayak basmayalı uzun zaman oldu.”

“Biz de sizi özleyeceğiz,” dedim, samimiydim. Özleyeceğim başka insanlar da vardı - Louise, Valide Hildegarde, Bay Gerstmann. Ve hepsinden öte Usta Raymond. Ama yine de İskoçya’ya, Lallybroch’a dönmeyi dört gözle bekliyordum. Paris’e geri dönme gibi bir isteğim yoktu ve orada görmeyi istemediğim insanlar da vardı. Fransalı Louis bunlardan biriydi.

Charles Stuart da diğeri. Paris’teki II. James yanlılarının ihtiyatlı davranışı Jamie’nin ilk izlenimini doğrulamıştı. Charles’ın övündüğü “büyük girişim”in küçük iyimser ateşi solmuş ve Kral James’in sadık destekçileri hükümdarlarına gerçeği göstermişti. Yıkılmaz sadakatin inatçı dayanıklılığının bir harekete öncülük etme şansı yok gibi görünüyordu.

Charles sürgün hayatını huzur içinde yaşayabilir diye düşünüyordum. Bizim görevimiz bitmişti. Eve gidiyorduk.

“Eşyalarınız gemide,” dedi somurtkan bir İskoç sesi. “Geminin kaptanı şimdi gelebileceğinizi söylüyor, akıntıyla birlikte denize açılacağız.”

Jared Murtagh’a döndü ve sonra iskeleden aşağıya, bir sağa bir sola bakındı. “Delikanlı nerede?” diye sordu.

“Şuradaki tavernada. Körkütük sarhoş olmaya gitti.”

Jamie’nin Kanal’ı nasıl atlatmayı planladığını merak ediyordum. Fırtınanın olacağını belirten kırmızı gökyüzü şafağına bakıp Jared’dan özür dileyerek ortadan kayboldu. Murtagh’ın başıyla işaret ettiği yöne doğru bakarken bir meyhanenin girişinin yanında bir kazığın üstünde oturan Fergus’u gördüm.

İlk başta inanmasa da, sonradan kuzenin kabiliyetsizliğini öğrenip neşelenen Jared bu haberi duyunca sırıttı.

“Ah, öyle mi?” dedi. “Sanırım biz ona gelene kadar en son rıhtımdan o ayrılacak. Eğer gelmezse, güverte iskelesine zorla taşınacak.”

“Bunu ne için yaptı?” diye sordum Murtagh’a biraz kızgınlıkla. “Onun için biraz afyon ruhu aldığımı ona söyledim.” Taşıdığım ipek çantaya hafifçe vurdum. “Hızlıca onu yere serecektir.”

“Evet. Eğer baş ağrısı çekecekse, hiç değilse içkinin zevkine vararak çekmek istediğini söyledi. Ve bir de viskinin sizin pis siyah ilaçlarınızdan daha iyi olduğunu,” dedi Murtagh. Başıyla çantamı işaret ettikten sonra Jared’a baktı. “Eğer ona yardım etmemi kast ediyorsanız, haydi gidelim.”

Portia’nin ön kamarasında, kaptanın yatağında oturmuş, sahil şeridi geri çekilirken dalgaların düzenli iniş çıkışlarını izliyordum, eşimin başı dizlerimdeydi.

Bir gözünü hafifçe aralamış bana bakıyordu. Saçlarını okşuyordum. Bira ve viski kokusu onu parfüm gibi onu sarmıştı.

“İskoçya’ya ayak bastığımızda kendini gerçekten cehennemdeymişsin gibi hissedeceksin,” dedim ona.

Diğer gözünü de açmış, dikkatle ahşap tavana yansıyan dalgaların dansına bakıyordu. Sonra koyu berrak mavi bir havuzu andıran gözlerini bana dikti.

“Şimdi ya da sonra, Sassenach,” dedi ve gözlerini yumdu.

Atlar da bizim gibi aceleci görünüyordu, ahırın ve yemeğin yakında olduğunu anlamış ve adımlarını biraz daha hızlandırmışlar, kulaklarını beklentiyle kaldırmışlardı.

Atım yavaşça başını ayaklarını yere gömüp kayarak durduğunda ben de yıkanır ve biraz yemek yerim diye düşünüyordum, toynakları kırmızı toprağa bulanmıştı. Kısrak başını şiddetli bir şekilde sağdan sola sallayıp duruyordu. Burnundan soluyor, kişniyordu.

“Hey, tatlım, neyin var? Burnuna arı mı kaçtı?” Jamie kendi atından aşağıya indi ve gri kısrağın yularını tutmak için aceleyle yanına gitti.

Altımdaki geniş sırtın titrediğini ve kasıldığını hissederek ben de aşağıya inmiştim.

“Nesi var böyle?” Şüpheyle kısrağa bakıyordum, Jamie’nin yularını tutuşuna karşı kendini geri çekiyor, kızgınlıktan yanan gözleriyle yelesini sallıyordu. Diğer atlar da, sanki onun huzursuzluğu bulaşmış gibi, ayaklarını yere vurup yön değiştirmeye başlamışlardı.

Jamie boş yola doğru bir bakış attı.

“Bir şey görüyor.”

Fergus ayağa kalktı elini gözlerine siper ederek yola baktı. Sonra elini aşağıya indirdi, bana baktı ve omuz silkti.

Kısrağın huzursuzlaşmasına neden olan hiçbir şey yoktu - etrafımızdaki yol ve tarlalar bomboştu, tahıllar olgunlaşmış ve son yaz ayının güneşinde kurumuşlardı. Yakınlarda bir ağaç korusu vardı, düşmüş baca kümesi kalıntılarının oluşturduğu küçük taş yığınlarının ötesindeydi. Kurtlar da temiz alanda tamamen sessizdi ve ne tilki ne de porsuk bu mesafeden bir atı rahatsız edebilirdi.

Öndeki kısrağı ikna etme girişimlerini bırakan Jamie atın yarım daire çizmesine izin verdi. Kısrak inatla geldiğimiz yönün tersine gitmeye çalışıyordu.

Jamie Murtagh’a diğer atları da yoldan çekmesini söyledi ve sonra eyerine atlayıp öne eğildi. Bir eliyle kısrağın yelesini tutuyordu, öne doğru eğilmesini sağladı ve kulağına yavaşça bir şeyler fısıldadı. İlk durduğu yere gelene kadar tereddüt etmiş ama direnmemişti. Oraya gelince yeniden durdu, titriyordu.

“Tamam, o zaman,” dedi Jamie, teslim olmuştu. “İstediğin gibi olsun.” Atın başını çevirdi ve tarlalara gitmesine izin verdi. Biz de arkalarından gidiyorduk, tarlaların içinden geçerken atlar boyunlarını eğip tahılları yiyorlardı.

Tepenin altındaki küçük granit çıkıntının etrafına toplanırken, ileriden bizi uyarırcasına kısa bir havlama sesi geldi. Yola çıktığımızda siyah beyaz bir çoban köpeği gördük, gözünü bize doğru dikmiş, kuyruğunu yukarıya kaldırmıştı.

Bir kere daha kısa bir şekilde havladı. Daha sonra kızılağaç kümesinin arasından siyah beyaz uzun zayıf bir adam çıktı.

“Ian!”

“Jamie!”

Jamie kısrağın dizginlerini yine bana verdi ve yolun ortasında kayınbiraderiyle buluştu, iki adam omuzlarından tutup birbirlerine sarıldılar, gülüyorlar ve birbirlerinin sırtlarına vuruyorlardı. Kuşkudan kurtulan köpekler etraflarında mutlu bir şekilde sıçrayıp oynuyor, kuyruklarını sallıyorlardı.

“Yarın sabaha kadar gelmenizi beklemiyorduk,” dedi Ian, yüzü sevinçten parlıyordu.

“İyi rüzgâr vardı,” dedi Jamie. “Ya da en azından Claire bana böyle olduğunu söyledi, ben kendim pek fark edemedim.” Geriye bakıp bana bir bakış attı, sırıtıyordu. Ian elimi tutmak için yanıma gelmişti.

“Güzel kardeşim,” dedi resmi bir şekilde. Sonra gülümsedi, yumuşak kahverengi gözlerinde sıcaklık vardı. “Claire.” Etkileyici bir şekilde parmaklarımdan öptü ve ben de elini sıktım.

“Jenny temizlik ve yemek yapmaktan deliye döndü,” dedi, hâlâ bana gülümsüyordu. “Bu gece yatak bulursanız şanslısınız, temizlenmesi için bütün yatakları dışarıya attı.”

“Süpürge otu üstündeki üç geceden sonra yerde uyumak beni pek rahatsız etmez,” diye ona teminat verdim. “Jenny ve çocuklar iyi mi?”

“Ah, evet. Yine doğum yapacak,” diye ekledi. “Şubatta.”

“Yine mi?” dedik Jamie ve ben aynı anda. Ian’ın yanakları kızarmıştı.

“Tanrım, küçük Magie daha bir yaşında bile değil,” dedi Jamie.. “Önlem alma gibi bir duygu yok mu sende?”

“Bende mi?” dedi Ian öfkeyle. “Bununla ilgili bir şeyler yaptığımı mı düşünüyorsun?”

“Evet, eğer sen yapmıyorsan, yapan kişiyle ilgilenmen gerektiğini düşünmeyelim,” dedi.

Ian’ın yumuşak kahverengi saçlarının aksine yanakları kızarmış ve koyu gül rengine dönmüştü. “Lanet olası neyi kast ettiğimi biliyorsun,” dedi. “İki aydır Genç Jamie ile birlikte tekerlekli karyolada uyuyordum ama Jenny…”

“Ah, kız kardeşimin ahlaksız olduğunu mu söylüyorsun?”

“İstediklerini elde etme konusu olduğunda erkek kardeşi gibi inatçı olduğunu söylüyorum,” dedi Ian. Şakayla Jamie’nin karın boşluğuna vurdu. Jamie iki büklüm olmuş gülüyordu.

“Eh, artık eve geldim,” dedi. “Onu kontrol etme konusunda sana yardım edebilirim.”

“Ah, öyle mi?” dedi Ian şüpheli bir şekilde. “Bunu izlemeleri için bütün kiracıları çağıracağım.”

“Birkaç tane koyununu mu kaybettin?” Jamie köpekleri ve Ian’ın yolda tozun içine düşen uzun asasını gösteren bir el hareketiyle konuyu değiştirmişti.

“On beş tane koyun ve bir tane de koç,” dedi Ian, başını evet anlamında sallıyordu. “Jenny’nin merinos sürüsü, özel bir yün için onları besliyor. Koç tam bir baş belası, kapıyı kırdı. Yukarıdaki tahıl tarlalarının orda olduklarını düşünüyorum ama hiç iz yok.”

“Yukarda onları görmedik,” dedim.

“Ah, orada olmazlar,” dedi Ian. “Hayvanların hiçbiri kır evinin ötesine geçmez.”

“Kır evi mi?” Nazikliği bırakıp sabırsızlanmaya başlayan Fergus yanımdaki atını kışkırtıyordu. “Ben hiç kır evi görmedim lordum. Sadece taş yığını vardı.”

“Orası MacNab’ın kır evinden kaldı, delikanlı,” dedi Ian. Fergus’a gözlerini kısarak bakıyordu. “Ve sen de mutlaka oradan uzak durmalısın.”

Ronald MacNab bir sene önce Jamie’yi devriye bekçilerine söyleyerek ona ihanet eden bir kiracıydı, o gün içinde ihanetinden dolayı ölü olarak

bulunmuştu. Hatırlıyordum, evinin külleri arasında ölmüştü, Lallybroch halkı tarafından yakılmıştı. Birkaç dakika önce önünden geçtiğimiz baca taşları sadece bir taş yığını gibi görünüyordu. Yutkundum, boğazımın gerilerinde acı bir tat hissettim.

“MacNab?” dedi Jamie yavaşça. “Ronnie MacNab?”

MacNab’in ihanetini ve ölümünü Jamie’ye anlattım ama bunun anlamını ona anlatmamıştım.

Ian evet dercesine başını salladı. “Evet. Orada öldü, İngilizlerin seni götürdüğü gece, Jamie. Bir kıvılcımla sazdan çatı tutuştu ve o da zamanında dışarıya çıkamayacak kadar sarhoştu.” Direk olarak Jamie’nin gözlerine bakıyordu, bütün şakalaşma yok oldu.

“Öyle mi? Peki eşi ve çocukları?” Jamie’nin bakışları Ian’ınkiler gibiydi; soğukkanlı ve anlaşılmaz.

“Güvendeler. Mary MacNab evde, mutfak hizmetçisi ve Rabbie de ahırda çalışıyordu.” Ian gayri ihtiyari bir şekilde onu omuzlarından tuttu ve kır evine doğru baktı. “Mary ara sıra buraya geliyor; oraya giden tek kişi o.”

“Peki ona düşkün müydü?” Jamie de bakışlarını kır evine doğru çevirdi bu yüzden yüzünü göremiyordum ama sırtından gerildiğini hissedebiliyordum.

Ian omzunu silkti. “Ben öyle sanmıyorum. Ronnie sarhoş ve hırçındı bu yüzden ihtiyar annesi bile ona pek düşkün değildi. Hayır, Mary onun ruhu için dua etmeyi bir görev sayıyor, ona iyi gelir diye düşünüyor,” diye ekledi.

“Ah.” Jamie düşüncelere dalmış gibi sustu ve sonra tepeye doğru döndü.

“Jamie,” dedim ama o çoktan geriye gitmeye başlamıştı, ağaçlığın yanındaki küçük alana doğru gidiyordu. Tuttuğum dizginleri şaşkınlıkla olanları izleyen Fergus’a verdim.

“Burada atlarla kal,” dedim. “Onunla gitmek zorundayım.” Ian benimle gelmek için doğruldu ama Murtagh bir el hareketiyle onu durdurdu. Jamie tepeye doğru giderken ben de tek başıma onu takip ediyordum.

Jamie uzun ve güçlü adımlarıyla iyi bir yürüyüşçüydü ve benden önce küçük alana varmıştı. Kır evi buradan hâlâ görülebiliyordu. Yeni yetişen bitkiler yandaki arpalardan daha dağınıktı, ağaçların gölgesinde yeşil ve vahşi duruyorlardı.

Yangından geriye çok az iz kalmıştı. Kömürleşmiş odunların iri olanları açık olan ocak taşının yanındaki çimenlikte duruyordu. Ortadan yok olmuş duvarların sınırlarına basmamak için adımlarını dikkatli atan Jamie alanın etrafında dolaşmaya başladı. Ocak taşını üç kez turladı, devamlı ters yöne doğru yürüyordu. Onu takip eden şeytanı şaşırtmak istiyordu.

Ben bir kenarda durmuş onu izliyordum. Bu gizli bir yüzleşmeydi ama bununla tek başına yüzleşmesine izin veremezdim ve bana bakmamasına rağmen varlığımdan hoşnut olduğunu biliyordum.

Sonunda düşen taş yığınlarının yanında durdu. Uzandı ve elini yavaşça taşın üzerine koydu. Gözlerini yumdu, sanki dua ediyordu. Sonra durdu ve yumruğu büyüklüğündeki bir taşı alıp dikkatlice yığınların üzerine koydu, sanki hayaletin huzursuz ruhunu ölçmek istiyordu. Haç işareti yapıp döndü ve sakin adımlarla bana doğru geldi.

“Arkaya bakma,” dedi sessizce ve kolumdan tuttu.

Arkama bakmadan ilerledim.

Jamie, Fergus ve Murtagh, Ian ve köpeklerle birlikte koyunları aramaya gitmiş ve beni elimde atların dizginleriyle aşağıya, eve gitmem için bir başıma bırakmışlardı. Başarılı bir at sürücüsü olmaktan çok uzaktım ama bu kadar kısa bir mesafeyi tek başıma gidebilirim diye düşünmüştüm, tabii başıma beklenmedik bir olay gelmediği sürece.

Bu sefer ilk Lallybroch’a gelişimizden farklı olacaktı. O zaman ikimiz de kaçaktık. Ben gelecekten, o da geçmişinden kaçıyordu. Evimiz mutluydu ama yüzeysel ve güvensizdi, Jamie’nin tutuklanması ihtimali vardı. Şimdi Sandringham Dükü’nün araya girmesi sayesinde Jamie doğum hakkı varlığını almaya gelmişti ve ben de onun yasal olarak eşiydim.

O zaman geldiğimizde, perişan bir haldeydik, beklenmiyorduk ve ev halkı için büyük bir engel oluşturuyorduk. Bu sefer geleceğimiz resmi bir halde bildirilmişti, Fransa’nın hediyesi olarak. Karşılanmamızın samimi

olacağından eminken, Ian ve Jamie'nin kız kardeşi Jenny'nin bizim tamamen dönüşümüzü nasıl karşılayacaklarını da merak ediyordum. Ne de olsa birkaç senedir malikânenin beyi ve hanımı olarak yaşıyorlardı, Jamie'nin babasının ölümünden ve onu kanun dışı ve sürgün hayatı yaşamasına sebep olan korkunç olaylardan beri.

Kazasız belasız son tepeyi de aştım, malikâne ve ek binaları ayaklarımın altındaydı. Birden kısrağım yeniden huysuzlanmaya başladı ve at korku içinde şaha kalkıp sıçrarken onu dizginlerinden tutmaya çalışıyordum.

Bunun için onu suçlayamazdım çünkü evin köşesinden iki büyük kabarık nesne ortaya çıkmış, şişman bulutlar gibi yerde yuvarlanıyorlardı.

"Kes şunu!" diye bağırdım. Bütün atlar yoldan çıkıyordu. Jamie'nin yetiştirmek için aldığı yeni sermayelerinin bacaklarını kırdırırsam ne güzel bir karşılama olur diye düşünmeye başlamıştım.

Bulutlardan yavaşça yükseliyordu. Daha sonra Jenny Fraser taşıdığı kuş tüyü yataklar yığını arasından görünüverdi, koşarken siyah bukleleri uçuşuyordu.

Bir an bile tereddüt etmeden yakınındaki hayvanın dizginlerini tuttu ve onu sert bir şekilde aşağıya çekti.

"Çüşş!" dedi. At otoriter sesi fark edip hemen durmuştu. Daha sonra diğer atlar da sakinleşmeye başladılar ve ben de eyerimden yavaşça aşağıya kaydım, yanımıza bir kadın ve tecrübeli ellerle diğer hayvanları sakinleştiren dokuz, on yaşlarında bir çocuk gelmişti.

Genç Rabbie MacNab'ı hemen tanımış ve bu kadının da annesi Mary olduğu sonucuna varmıştım. Atların yarattığı karmaşa ve yatak yığını fazla bir sohbete müsaade etmiyordu ama yine de Jenny'ye kısaca sarılmak için küçük bir fırsatım olmuştu.

Bir an kucaklaşmış bir halde durduk, birbirimize sıkı sıkı sarılıyorduk. Aklıma en son kucaklaştığımız an gelmişti. Jamie'yi aramak için gecenin bir körü karanlık ormana geldiğimiz zamandı ve o da yeni doğmuş kızının yanına dönmüştü.

"Küçük Maggie nasıl?" diye sordum.

Jenny gururla karışık bir tavır takınarak, “Yeni yürümeye başladı ve evde terör estiriyor,” dedi. Sonra boş yola bir göz attı. “Ian ile karşılaştınız mı?”

“Evet, Jamie, Murtagh ve Fergus onunla birlikte koyunları aramaya gittiler.”

“Bizden daha iyiler,” dedi, gökyüzüne kısa bir bakış attıktan sonra. “Birkaç dakika içinde yağmur başlayacak. Atları Rabbie’ye bırakalım da ahıra götürsün, sen de yataklara bir el at, yoksa bu gece hepimiz ıslak yerde uyuyacağız.”

Çılgın bir koşuşturma ardından yağmur başladığında ben ve Jenny güvenli bir halde salonda oturuyorduk. Fransa’dan getirdiğimiz paketleri açıyor, hayranlıkla küçük Maggie’nin erken gelişen bedenine bakıyorduk. Neşeli bir on ayı kaçırmıştık. Erkek kardeşi Genç Jamie tam dört yaşındaydı. Eli kulağında yolcu da annesinin önlüğünün altındaki ufak şişlikten ibaretti ve ben ara sıra annesinin elinin karnına gittiğini görüyor ve onu gördükçe içimde küçük bir ıstırap hissediyordum.

“Fergus diye birinden bahsettin,” dedi Jenny. “O kim?”

“Ah, Fergus? O şey… O…” Tereddüt etmiştim, Fergus’u nasıl tanıtacağımı bilmiyordum. Çiftlikte çalışacak bir işçinin yan kesici olduğunu söylemek pek iyi bir fikir gibi görünmüyordu. “O Jamie’nin,” dedim sonunda.

“Ah, öyle mi? O zaman ahırda kalabilir sanırım,” dedi Jenny. “Jamie ile konuşmak lazım.” Pencereden dışarıya baktı. “Umarım kısa sürede koyunları bulurlar. Çok güzel bir yemek planım var ve bozulmasını istemiyorum.”

Karanlık çökmüştü. Mary MacNab adamlar dönmeden sofrayı kurmaya başlamıştı. Çalışırken onu izliyordum; kahverengi saçlı ve solgun bakışlıydı. Rabbie ahırdan dönüp mutfağa gittiğinde ve yemeği sorduğunda endişeli bakışları solgun bir gülümsemeye dönüştü.

“Beyler geldiği zaman, mo luaidh,” dedi. “Bunu biliyorsun. Git ve elini yüzünü yıka. Hazırlan.”

Sonunda erkekler geldiği zaman Rabbie’den daha çok yıkanmaya ihtiyaçları varmış gibi görünüyorlardı. Yağmurdan sırılsıklam olmuş,

dizlerine kadar çamura bulanmışlardı. Yavaşça salona girdiler. Ian şalını omuzlarından çıkardı ve onu ocak siperine astı, suları üyere damlıyordu. Fergus çiftlik hayatıyla ani bir halde tanışınca yorulmuştu, yerde uyuşmuş bir halde oturuyordu.

Jenny neredeyse bir senedir görmediği erkek kardeşine bakıyordu. Yağmurdan ıslanmış saçlarından çamurlanmış ayaklarına kadar onu baştan aşağı süzdü ve kapıya doğru bir bakış attı.

“Dışarıya çık ve botlarını çıkar,” dedi. “Ve eğer yüksek tarladan geliyorsan, geri dönerken kapı dikmesine işemen gerektiğini de hatırlarsın. Hayaletleri evden uzak tutman için gerekli,” dedi sessizce ve Mary MacNab’ın yemekleri getirmek için gittiği kapıya kısa bir bakış attı.

Koltuğa çökmüş olan Jamie tek gözünü açtı ve koyu mavi gözüyle kız kardeşine bakıyordu.

“İskoçya’ya neredeyse ölü bir halde adım attım, sonra dört gün boyunca buraya gelmek için tepeleri aştım ve geldiğim zaman kavrulmuş boğazımdan bir yudum su geçmesi için daha eve adımımı atmadan kayıp koyunları avlamak için çamurlara bulandım. Ve buraya geldiğimde de sen beni kapı dikmesine işemem için dışarıya yolluyorsun!” Gözünü yeniden yumdu ve ellerini göbeğinin üzerinde kavuşturdu. Koltuğa iyice gömülmüştü.

“Jamie, hayatım,” dedi kız kardeşi tatlılıkla. “Akşam yemeğini istiyor musun? Yoksa onunla köpekleri mi besleyeyim?”

Uzun bir müddet hareketsiz kalmıştı, gözleri hâlâ kapalıydı. Sonra teslim olmuş bir iç çekişle zar zor ayağa kalktı. Ian’a seslendi ve çoktan kapıya çıkmış olan Murtagh’ı takip etmeye başladılar. Jamie giderken Fergus’u ayağa kaldırdı ve uykulu çocuğu da yanlarında sürükledi.

“Eve hoş geldin,” dedi Jamie üzgün bir ses tonuyla. Ateşe ve viskiye hüzünlü bir bakış attı ve sonra bir kez daha kendini gecenin kollarına attı.

31
Mektuplar

Bu talihsiz karşılamadan sonra, olaylar hızla gelişmeye başladı. Lallybroch Jamie'yi hemen kabul etmişti, sanki daha önce hiç buradan ayrılmamıştı ve ben de kendimi fazla çaba sarf etmeden çiftlik hayatına çekilmiş bir halde bulmuştum. Değişken bir ağustos havası vardı, sık sık yağmur yağıyordu. Ev hayat doluydu, herkes hasat zamanı için acele ediyor, kış gelmeden bütün hazırlıkları bitirmeye çalışıyordu.

Kuzey İskoçya çiftliğine göre Lallybroch oldukça uzaktı. Tam bir yol bile yoktu. Posta, kayalık ve süpürge otu kaplı yokuşları aşan, dış dünyayla bağlantıyı sağlayan elçilerle bize ulaşıyordu. Öyle bir dünya ki bazen anılarda gerçek değilmiş gibi görünüyordu, sanki Versay'in aynalarının arasında hiç dans etmemişim gibi geliyordu. Ama Fransa'dan mektuplar gelip onları okuyunca, Rue Tremoulins boyunca erik ağaçlarını görebiliyor ya da L'Hôpital des Anges'in yukarısında bulunan katedral çanının sesini duyabiliyordum.

Louise'in bebeği sağlıklı bir şekilde doğmuştu; bir oğlandı. Bol açıklamalı ve altı çizili mektupları melek yüzlü Henri'nin âşık olunası tanımlamalarıyla doluydu. Varsayılan ya da gerçek babasından hiçbir haber yoktu.

Charles Stuart'ın mektupları bir ay sonra gelmişti, bebekten hiç bahsetmiyordu ama Jamie'ye göre her zamankinden daha tutarsızdı, belirsiz planlar ve muhteşemlikleri anlatıyordu.

Kont Mar mantıklı ve ihtiyatlı yazıyordu ama yine de onun Charles'a olan genel kızgınlığı belli oluyordu. Süslü Prens terbiyesini takınmıyordu. Bütün sadık arkadaşlarına kaba ve küstah davranıyordu, ona yardım etmek isteyenleri önemsemiyor, onları aşağılıyor ve onlarla çılgınca konuşuyordu. Ayrıca içkiyi fazla kaçırmaya başlamıştı. Charles Stuart'ın bu tavrının durum itibariyle oldukça muhteşem olduğunu düşünüyordum. Sanırım, aslında oğlunun doğumunu önemsemiyor değildi.

Valide Hildegarde zaman zaman yazıyordu, kısa aydınlatıcı bilgileri günlük işinin arasında birkaç dakika içinde bir nota sıkıştırıp yolluyordu.

Her mektup aynı sözlerle bitiyordu; “Bouton da sana sevgilerini yolluyor.”

Usta Raymond yazmıyordu ama sık sık benim adıma gönderilmiş bir paket geliyordu. Bu imzasız paketin içinde tuhaf şeyler vardı; bitkiler, küçük kesme kristaller; taş koleksiyonu, her biri Jamie’nin baş tırnağı kadardı. Her birinin bir yüzünde küçük bir figür oyulmuştu, üzerleri küçük derilerle örtülmüştü. Ve tabii kemikler de vardı. Küçük bir yılanın omurga kemiği, deri kayışına eklenmişti, çeşitli hayvan dişleri bir kolye gibi dizilmişti.

Zaman zaman yumuşak taşları cebimde taşıyordum, onları parmaklarımın arasında hissetmek hoşuma gidiyordu. Eski taşlardı; bunları iyi biliyordum. En azından Roma zamanındandı; belki de daha önceki bir zamandandı. Üzerlerindeki yaratıkların bazılarına bakınca, onları her kim oyduysa bunlara sihir manası yüklediğini düşünüyordum. Bunların Kabala işaretleri olup olmadığını bilmiyordum ama sevimli görünüyorlardı, ben de onları tutmaktan hoşlanıyordum.

Evle ilgili günlük görevlerimi zevkle yapıyor, malikânenin etrafında yürüyüş yapmaktan da çok hoşlanıyordum. Bu ziyaretlerde yanımda büyük bir sepet taşıyordum, içinde çeşitli şeyler vardı, çocuklar için tedavi edici ilaçlardan genel olarak kullanılan ilaçlara kadar her şey vardı. Yoksulluk ve fakirlikten dolayı sık sık hastalıklar meydana geliyordu ve ne Forth William’ın kuzeyinde ne de Inverness’in güneyinde hekim vardı.

Diş eti kanamaları ve tipik skorbüt deri püskürtmeleri gibi bazı hastalıkları seve seve tedavi edebiliyordum. Diğerlerini tedavi etmek içinse benim gücümden fazlasına ihtiyaç vardı.

Rabbie MacNab’in alnına elimi koymuştum. Şakaklarındaki kabarık saçları nemlenmişti ve nabzı oldukça yavaş atıyordu.

“Şimdi daha iyi,” dedim ama annesi hâlâ gergin ve tetikteydi, sürekli yatağın başında duruyordu.

“Meryem Ana’ya şükürler olsun,” diye mırıldanıyordu Mary MacNab, “ve size de, leydim.”

“Ben bir şey yapmadım ki,” diye itiraz ettim. Bu aslında işin edebiyat kısmıydı; genç Rabbie’ye yaptığım tek hizmet annesinin onu rahat

bırakmasını sağlamaktı. Aslında Mary’nin horoz kanıyla karışık buğday kepeği ile çocuğu beslemesi, kuş tüylerini çocuğun burnuna sürtmesi ya da yüzüne soğuk su çarpması gibi çabalarını yok etmek için bir hayli güç gerekmişti. Bunların hiçbiri sara nöbeti geçiren birine iyi gelmezdi. Geldiğim zaman annesi en etkili ilaçları uygulamada kabiliyetsiz olduğunu düşünerek pişmanlık duyuyordu.

“Böyle olduğu zaman beni çok korkutuyor,” dedi Mary MacNab. “En son onun için Peder MacMurtry’i çağırmıştım, uzun zaman onun için dua etti ve şeytanları dışarıya çıkartmak için delikanlıya kutsal su serpti. Ama hayır, onlar yine geri geldiler.” Ellerini birbirine kenetlemiş bir arada tutuyordu, sanki oğluna dokunmayı ister gibiydi ama bunu yapmaya gücü yoktu.

“Bu şeytan işi değil,” dedim. “Bu sadece bir hastalık ve kötü bir hastalık da değil.”

“Evet, leydim, sen böyle söylüyorsun,” diye mırıldandı, benimle çelişmek istemiyordu ama tamamen buna inanmıyordu.

“O iyi olacak.” Umutlarını yeşertmeden kadını rahatlatmaya çalışıyordum. “Bu krizleri her zaman geçirir miydi?” Krizler iki sene önce ortaya çıkmıştı -muhtemelen babasının kafasına vurup oluşturduğu darbeler sonucu diye düşünmeye başlamıştım- ve nöbetler sık değildi ve oluştuklarında da annesini korkutmak için oldukça etkililerdi.

Başını isteksizce evet anlamında salladı, inanmadığı her halinden belli oluyordu.

“Evet…bazen başını bir yerlere vuruyor, çırpınıyor.”

“Evet, bu riskli,” dedim. “Eğer yine böyle yaparsa, onu sert cisimlerden uzak tut ve yalnız bırak. Biliyorum bu kötü görünüyor ama gerçekten iyi olacak. Bırak kriz kendiliğinden geçsin ve bittiğinde onu yatağa yatır da dinlensin.” Bu sözlerin sınırlı değerde olduğunu biliyordum, ne kadar gerçek oldukları önemli değildi. Gönül rahatlığı için somut bir şeylere ihtiyaç vardı.

Gitmek için arkamı döndüğüm sırada, eteğimin cebinin derinliklerinde bir tıkırtı sesi duydum ve birden aklıma bir fikir geldi. Cebime elimi atıp Raymond’un bana yolladığı küçük yumuşak büyülü taşlardan iki ya da üç

tanesini çektim. İçlerinden süt beyaz olanını aldım, bir tarafında kıvranan bir adam figürü vardı. Bu yüzden ihtiyacım olan bu diye düşündüm.

“Bunu onun cebine dik,” dedim ve taşı kadının eline bıraktım. “Bu onu… onu şeytanlardan koruyacak.” Boğazımı temizledim. “Onun için endişelenmene gerek yok, başka bir kriz olsa bile bunu atlatacaktır.”

Sonra oradan ayrıldım, aceleyle edilen teşekkür selinin ortasında kendimi oldukça aptal ama bir o kadarda mutlu hissediyordum. İyi bir hekim ya da daha çok, becerikli bir şarlatan olup olmadığımdan emin değildim. Ama Rabbie için pek bir şey yapamadıysam bile, en azından annesine yardım etmiş ya da onun kendisine yardımcı olmasını sağlamıştım. İyileşme iyileşenden gelir; hekimden değil. Bana Raymond’un öğrettiği en önemli şey buydu.

Günlük işlerimi yapmak için evden ayrıldım, çiftliğin sonunda batı tarafına yakın iki kır evini daha ziyaret edecektim. Uzun dönüş yolculuğundan önce birkaç dakikalığına dinlenmek için iri bir kayın ağacının altına oturdum. Güneş batmaya başlamıştı ama daha Lallybroch’un batı kısmında sıralanan çam ağaçlarına ulaşmamıştı. Saat hâlâ akşamüzerini gösteriyordu ve hayat ağustosun son renkleriyle parlıyordu.

Kayın ağacının yumuşak gövdesine sırtımı yasladım ve gözlerimi yumdum.

Küçük çiftçilerin kır evlerinin boğucu sınırları başıma ağrıtmıştı. Başımı ağacın yumuşaklığına bıraktım, yavaş ve derin nefes almaya başladım, ciğerlerimi temiz havayla dolduruyordum ve her zaman yaptığım gibi içimden “kendimi bırakıyorum” cümlesini tekrar edip duruyordum.

Bu benim uydurduğum, Usta Raymond’un bana L’Hôpital des Anges’de gösterdiği iyileşme hissinin kopyasını yaptığı eksik bir girişimdi. Bakışları çağırmak ve içimdeki acının her birini hissetmek, çeşitli organlara ve sistemlere bakıp onların tam çalıştığını hissetmeyi hayal etmek.

Sessizce oturuyordum, ellerim gevşek bir halde kucağımdaydı ve kalp atışlarımı dinliyordum. Yokuş çıktığım için hızlı çarpıyordu ama sonra düzene girdi. Sonbahar rüzgârı ensemdeki saçları havalandırıyor ve ateş gibi yanan yanaklarımı serinletiyordu.

Oturuyordum, gözlerim kapalıydı, zihnimde damarlarımı izliyordum, kalbimin kalın gizli duvarlarından, akciğer atardamarına doğru gidiyordu ve akciğer kesesi oksijen yükünü boşaltırken hızlıca kızarıyordu. Sonra, ana atar damarın kavisine doğru yanma artıyordu ve devir yukarıya, aşağıya ve dışarıya, şah damarına, böbreğe ve ana atara doğru ilerliyordu. En küçük kılcal damarlar da tenin altında çiçekleniyordu. Bedenimin sistemlerine dağılan kanı izliyor, sağlıklı ve huzurlu olmanın muhteşem hissini hatırlamaya çalışıyordum.

Hâlâ oturuyor ve yavaşça nefes alıyordum. Bitkinliği ve üstümdeki ağırlığı hissediyordum, sanki yeni sevişmiş gibiydim. Tenim güçsüzlüğü hissediyordu, dudaklarım hafiften şişti ve elbiselerimde Jamie'nin ellerinin dokunuşları vardı. Beni tedavi etmek için onun adını çağırmam tesadüf eseri değildi. İhtiyacım olan, zihnimin ya da bedenimin sağlıklı olup olmamasından çok onun aşkıydı. Bir nefes gibi, kan gibi onun aşkına muhtaçtım. Zihnim ona ulaşmıştı, uyuyordu ya da uyanıktı, onu bulmuş ve tatmin olmuştum. Bedenim kızarıyor ve parıldıyordu, tamamen hayata dönmüştü ve Jamie'yi istiyordu.

Baş ağrım geçti. Bir müddet daha oturduktan sonra ayağa kalkıp tepeden aşağıya, eve doğru yürümeye başladım.

Aslında hiçbir zaman tam bir evim olmamıştı. Beş yaşındayken öksüz kalmış ve sonraki on üç sene boyunca Lamb Amcam ile birlikte akademik serseri bir hayat yaşamıştım. Tozlu ovada çadırlarda, tepelerde mağaralarda, boş bir piramidin temiz ve süslenmiş odasında… Quentin Lambert Beauchamp, bir trafik kazası erkek kardeşini canından edip beni ona sürüklemeden çok önce onu ünlü eden arkeolojik çalışmalar yaptığı geçici kamplar serisinde hayatını yaşıyordu. Öksüz bir yeğen gibi önemsiz detaylar üzerinde durmaktan çok hoşlanmayan Lamb Amca beni hemen yatılı bir okula kaydettirmişti.

Savaşmadan kaderin kaprislerini kabul edemeyen ben ise oraya gitmeyi reddetmiştim. Ve kendince önlem almak için benim içimde bir şeyler olduğunu fark eden Lamb Amca yatakhanenin bir düzine emir ve rutin işlerinden beni sonsuza dek çıkarmış ve onunla birlikte serseriliğe sürüklemişti.

Gezgin hayatım Frank ile devam etmişti. Tarlalardan üniversiteye bir geçiş yapmıştım. Bir tarihçinin kazısı çoğunlukla dört duvar arasında gerçekleşirdi. 1939'da savaş başlayınca beni daha küçük bir karmaşadan büyüğüne sürüklemişti.

Pembroke Hastanesi'nin genç hemşireler bölümünde en son kiraladığım daireden Fransa'daki alan istasyonuna ve sonra savaş bitmeden önce yeniden Pembroke Hastanesi'ne gelmiştim. Ve sonra İskoçya'ya gelmeden önce Frank ile birlikte geçirdiğimiz bu kısa birkaç ay içinde yeniden birbirimizi keşfetmeye çalışmıştık. İlk ve son kez olarak birbirimizi kaybetmemiz, taş halkanın içine doğru deli gibi yürüyüp diğer taraftan geçerek şimdiki varlığımı bulmamla olmuştu.

Lallybroch'da üst kattaki yatak odasına gidip Jamie'nin yanında uyurken yüzüne şafak ışığının vurmasını izlemek ve burasının onun doğduğu yatak olmasını fark etmek bir yandan tuhaf bir yandan da muhteşemdi. Evin bütün sesleri, erken kalkan hizmetçilerin merdiven altında çıkardıkları ayak seslerinden damtaşındaki yağmur gürültüsüne kadar olan bütün sesleri o daha önce binlerce kez duymuştu. Bu sesleri o kadar sık duymuştu ki, artık fark etmiyordu.. Ama ben duyuyordum.

Annesi Ellen, son günlerinde kapının yanına bir gül ağacı dikmişti. Gül ağacının zengin kokusu evin duvarlarının yukarısına, yatak odasının camından içeriye doğru sürükleniyordu. Geçerken sanki kendisi gelip oğluna dokunuyormuş gibi oluyordu. Bana da dokunuyordu, hoş geldin demek için.

Lallybroch evinin ötesinde tarlalar, ağıllar, köyler ve küçük çiftlikler vardı. Jamie meşe ve karaçamlara tırmanıp tepelerden akan akarsuda balık tutardı. Burası onun yeriydi.

Ama o karmaşık ve değişik bir hayat yaşamıştı. Tutuklanmış ve kanun dışı olarak kaçmıştı. Paralı bir askerin yurtsuz hayatı gibiydi. Yeniden yakalanmış, tutuklanmış, işkence görmüş ve ve sonunda sürgün edilmişti. Ama ilk on dört yılını tek bir yerde yaşamıştı. Ve o yaşta bile adetlere göre iki yıllığına annesinin erkek kardeşine Dougal MacKenzie'ye büyütülmesi için gönderilmişti. Toprağında sonsuza dek yaşamak için kiracılarına ve malikânesine bakmak ve büyük bir organizasyonunun bir parçası olmasının beklenilmesi hayatın bir parçasıydı. Devamlılık onun kaderiydi.

Lallybroch sınırlarının, hatta İskoçya'nın kayalı sahillerinin ötesinde yokluğunda yararlandığı tecrübeler de olmuştu. Jamie krallarla konuşmuş, yasalara ve ticarete soyunmuş, macera, şiddet ve büyü de görmüştü. Ev sınırlarını ihlal ettiğinde, kaderi onu tutmaya yetebilir miydi? İşte bunu merak ediyordum.

Tepeden aşağıya indiğimde, aşağıda onu gördüm, küçük tarlanın birinin sınırlarını oluşturan kuru taş duvarındaki bir çatlağı onarırken yerdeki iri kaya parçalarını savuruyordu. Yanında bir çift tavşan vardı, bağırsakları neredeyse temizlenmiş ama derileri yüzülmemişti.

"Ev bir denizcidir, denizden bir ev ve tepelerdeki avcı evi." Yanına geldiğimde bir alıntı yapmış ve gülümsemiştim.

Jamie de bana gülümsedi.

"Bana deniz deme, Sassenach. Bu sabah değirmen havuzunda bir parça odunla yüzen iki küçük delikanlı gördüm ve sabah kahvaltımı neredeyse oracıkta çıkartıyordum."

Bir kahkaha attım. "O zaman bir daha Fransa'ya gitmeyi düşünmezsin?"

"Tanrım, hayır. Konyak için bile düşünmem." Duvarın tepesindeki taşı aldı ve yerine koydu. "Eve gidelim mi?"

"Evet. Tavşanları almamı ister misin?"

Başını iki yana salladı ve almak için eğildi. "Hayır, gerek yok. Patatesler için yeni kiler yapımında Ian'ın yardıma ihtiyacı var, sonra da onun yanına giderim."

Lallybroch'da ekilen ilk patatesin hasadı birkaç gün içinde alınacaktı ve – benim pısırık, acemi tavsiyem üzerine - küçük kiler onları koymak için kazılmaya başlanmıştı. Ne zaman patates tarlasına baksam duygularım karmakarışık olurdu. Diğer bir yandan da üzerini kaplayan genişlemiş asma yapraklarıyla gurur duyuyordum. Benim tavsiyem üzerine önemli bir arpa tarlası patates tarlasına dönüştürülmüştü, bu ürün o zamana kadar Kuzey İskoçya'da bilinmiyordu.

Patatesin Kuzey İskoç hayatının en önemli besin kaynağı olacağını biliyordum, yulaf ve arpa tahıllarına nazaran bozulması daha uzun

sürüyordu.

Diğer insanlar için riske girerek uygulama yapılıp yapılmayacağını merak ediyordum. Jamie bunu rutin olarak yapıyordu, malikânenin ve kiracıların işlerini üstleniyordu, sanki bunun için doğmuştu.

“Kiler bitmek üzere mi?”

“Ah, evet. Ian kapıyı yaptı ve çukur da neredeyse kazıldı. Sadece altta biraz yumuşak toprak kaldı ve Ian orada durduğu zaman kancası içinde takılı kalıyor.” Ian sağ bacağı için tahta kancayı taktığı zaman çok iyi iş yapıyordu ama bazen bunun gibi sakarlıkları da olabiliyordu.

Jamie arkamızdaki tepeye düşünceli gözlerle baktı. “Bu gece kileri bitirip örtmemiz gerek, şafaktan önce yağmur yağacak”

Bakışlarının yöneldiği yere dönüp ben de baktım. Yokuşta hiç bir şey yoktu, sadece çimenler, süpürge otları, birkaç ağaç ve dağınıklığın içinde cılızca sıralanmış granit kayalar vardı.

“Nasıl oluyor da bunu söyleyebiliyorsun?”

Jamie gülümsedi ve çenesiyle tepeyi işaret etti. “Oradaki küçük meşe ağacını görüyor musun? Ve yanındaki diş budak ağacını?”

Ağaçlara bakıyordum, şaşırmıştım. “Evet. Ne var?”

“Yapraklar, Sassenach. Her iki ağacında her zamankinden daha aydınlık olduğunu görüyor musun? Havada nem olduğu zaman meşenin ya da diş budağın yaprakları döner böylece sen de alt kısmını görebilirsin. Böylece ağacın gölgesi daha aydınlık görünür.”

“Sanırım, evet,” diye kabul ettim şüpheyle. “Tabii eğer ağacın normal rengini bilirsen.”

Jamie bir kahkaha attı ve kolumu tuttu. “Müzik kulağım yok, Sassenach ama gözlerim var. Ve ben bu ağaçları her hava koşulunda on binlerce kez görmüşümdür.”

Tarladan çiftlik evine giden bir yol vardı ve biz de sessizce çoğunu yürümüştük, sırtımıza vuran akşamüzeri güneşinin tadını çıkartıyorduk. Havayı kokladım ve Jamie’nin yağmurun gelmek üzere olduğu konusunda

haklı olduğunu düşündüm. Normalde sonbaharın yoğun bir kokusu olurdu. Bunları kendi kendime öğrenmek zorundayım diye düşünüyordum. Lallybroch’un ritmine, manzarasına ve kokusuna uyum sağlamaya başlıyordum. Belki zamanla ben de Jamie kadar usta olabilirdim.

“Fransa’yı özledin mi, Sassenach?” diye sordu birden.

“Hayır,” dedim, sorusunu duyunca şaşırmıştım. “Neden?”

Omzunu silkti, bana bakmıyordu. “Şey, tepeden aşağıya seni kolunda sepetle inerken görünce düşündüğüm tek şey bu oldu, kahverengi saçlarına vuran güneşle öyle zarif görünüyordun ki… Sanki buranın bir parçasıymışsın gibi. Ve birden aklıma bu geldi. Lallybroch küçük bir yer. Fransa gibi burada da muhteşem bir hayat yok; Hôpital’de uğraştığın gibi ilginç işler burada yok.” Utangaç bir halde aşağıya, bana bakıyordu.

“Sanırım, zamanla burada sıkılmandan endişeleniyorum.”

Düşünmediğim bir şey olmamasına rağmen cevap vermeden önce sustum.

“Zamanla,” dedim. “Jamie, hayatım boyunca bir sürü şey gördüm ve birçok yerde bulundum. Geldiğim yerle ilgili zaman zaman özlediğim birçok şey var. Londra’da otobüsle tur atmayı seviyorum ya da telefon açıp uzaktaki biriyle konuşmayı. Musluğu açıp sıcak suyun akışını izlemeyi de seviyorum, taşımıyorsun ya da kazanda ısıtmıyorsun. Bunların hepsini seviyorum ama bunlara ihtiyacım yok çünkü onlara sahip olduğum zaman onları istemiyorum. Gösterişli elbiselerin hepsi çok güzel ama dedikodu, entrika, endişe, aptalca partiler ve görgü kurallarının küçük saçmalıkları olunca…hayır. Ben kendi isteğime göre yaşamayı ve istediğim şeyi söylemeyi seviyorum.”

Jamie bunu duyunca kahkahayı bastı.

“İş konusuna gelince… burada da benim için iş var.” Kolumdaki bitki ve ilaç sepetine bir göz attım. “Burada da çalışabilirim. Ve eğer Valide Hildegarde’yi ya da diğer arkadaşlarımı özlersem, telefon kadar hızlı değil ama her zaman mektuplaşabilirim.”

Güneş parlıyordu ve ışık yüzünü aydınlatıyordu.

“Jamie… Sen neredeysen ben de orada olmak istiyorum. Başka bir şey istemiyorum ben.”

Bir an öylece durdu ve sonra öne eğilip nazikçe beni alnımdan öptü.

“Bu çok komik,” dedim, aşağıdaki eve ulaşmamızı sağlayan küçük tepeye gelmiştik. “Ben de senin için aynı şeyleri düşünüyordum. Fransa’da yaptığın onca şeyden sonra burada mutlu olup olmadığını merak ediyordum.”

Gülümsedi, hafif bir kederle eve bakıyordu.

“Şey, burası evim, Sassenach. Benim yerim.”

Koluna nazikçe dokundum. “Ve sen burası için doğdun, öyle mi demek istiyorsun?”

Derin bir nefes aldı ve bu küçük tarlayı evin yanındaki bahçeden ayıran tahta çitin üzerine elini koydu.

“Aslında bunun için doğmadım, Sassenach. Haklara bakarsak, buranın toprak sahibi Willie’ydi. Eğer o yaşasaydı, sanırım ben bir asker ya da belki Jared gibi tüccar olurdum.”

Jamie’nin büyük kardeşi Willie on bir yaşındayken çiçek hastalığından ölmüştü, altı yaşındaki küçük kardeşini, Lallybroch’un beyi olarak tek başına bırakmıştı.

Yarı omuz silker gibi tuhaf bir hareket yaptı sanki omzunun üstündeki gömleğinin baskısını hafifletmenin yollarını arıyordu. Kendini beceriksiz ya da kendinden emin olmadığını hissettiği zamanda bu hareketi yapardı ve aylardır böyle yaptığını görmemiştim.

“Ama Willie öldü. Ve ben bey oldum.” Bana bakıyordu, yüzünden hafiften utandığı belli oluyordu, kesesine uzanıp içinden bir şey çıkarttı. Willie’nin doğum günü hediyesi olarak onun için oyduğu kiraz kerestesinden yapılmış küçük yılan avcunun içinde duruyordu, başı bükülmüştü sanki onu takip eden kuyruğu görmek onu şaşırtmış gibiydi.

Jamie küçük yılanı nazikçe okşamıştı. Yılanın kıvrımları alacakaranlıktaki terazi takım yıldızı gibi parlıyordu.

“Bazen aklımda Willie ile konuşuyorum,” dedi Jamie. Avcunun içindeki yılanı büküyordu. “Eğer yaşasaydın, kardeşim, olman gerektiği gibi bey sen olsaydın, sen de benim yaptığım şeyleri yapar mıydın? Ya da daha iyi bir yol bulur muydun?” Bana bakıyordu, hafiften kızarmıştı. “Kulağa tuhaf geliyor değil mi?”

“Hayır.” Parmağımla yılanın yumuşak kafasına dokundum. Çayır kuşunun sesini duyuyorduk, sesi bir kristal gibi inceydi.

“Ben de aynısını yapıyorum,” diye cevap verdim bir müddet sonra. “Lamb Amca’mla konuşuyorum. Ve ailemle. Özellikle annemle. Eskiden onu düşünmezdim, gençken rüyamda ara sıra sevimli sesiyle şarkı söyleyen tatlı sıcak birini görürdüm. Ama hastalanınca… Faith’den sonra, bazen orada olduğunu hayal ediyorum. Benim yanımda.” Bu kaybın üzerinden uzun zaman geçmişti.

Jamie kibarca yüzüme dokundu, gözünün köşesinde biriken ama henüz akmamış olan gözyaşını sildi.

“Bazen ölümün bizi yaşattığını düşünüyorum çünkü biz de onları yaşatıyoruz,” dedi. “Haydi, Sassenach. Biraz yürüyelim, akşam yemeğine daha vakit var.”

Kolumu koluna aldı, beni sıkıca tutuyordu. Çiti döndük ve yavaşça yürümeye başladık.

“Ne demek istediğini anlıyorum, Sassenach,” dedi Jamie. “Bazen ahırda ya da tarladayken babamın sesini duyuyorum. Hatta çoğunlukla onu düşünmezken. Ama başımı çevirdiğimde sanki dışarıdan onun sesi geliyor, kiracılardan biriyle şakalaşıyor ya da arkamda bir atı ehlileştiriyor.”

Birden kahkaha attı ve başını salladı.

“Bir keresinde onu burada da duymuştum.”

Önemsiz bir yerdi, yere paralel olan taş çitin tahta bir kapısı vardı.

“Gerçekten mi? Peki burada sana ne söylerdi?”

“Genelde, *Eğer konuşacaksan Jamie, geriye dön ve eğil*, derdi.”

İkimiz de güldük. Daha yakına eğildim, tahtaya bakıyordum.

“O zaman giriştiğin yer burası? Ama ben hiç diş izi görmüyorum,” dedim.

“Hayır, o kadar kötü değil,” dedi, gülüyordu. Yıpranmış diş budak ağacından yapılan çitte elini gezdirdi.

“Bazen parmaklarımıza kıymık batardı, Ian ve benim. Sonra eve giderdik ve Bayan Crook ya da Jenny kıymıkları çıkarırdı, her zaman azar işitirdik.”

Akşam ışığıyla aydınlanan ilk katın camının olduğu malikâneye bir bakış attı. Karanlık gölgeler pencerenin önünden geçmişti. Mutfak camında küçük, hızlı hareket eden gölgeler vardı, Bayan Crook ve diğer hizmetçiler akşam yemeği için hazırlık yapıyorlardı. İri, uzun ve çit gibi zayıf olan bir beden salon camlarından birinde birden karartı halinde göründü. Ian bir müddet orada bekledi ve Jamie’nin onu çağırdığını duyunca ışıkta silueti belli oldu. Sonra perdeleri çekti ve cama çıktı.

“Ian benim yanımda olduğu zaman mutlu oluyorum,” dedi Jamie, hâlâ eve doğru bakıyordu. “Haylazlık yaptığımız zaman beraber kırbaçlanıyorduk demek istiyorum.”

“Acı arkadaşlığı sever mi?” dedim ve gülümsedim.

“Biraz. Aramızda bir suçu paylaşacağımız zaman kendimi o kadar kötü hissetmezdim. Ama çok gürültü yapma konusunda ona her zaman güvenmişimdir.”

“Ne, bağırmak için mi diyorsun?”

“Evet. O her zaman bağırırdı ve korkunç bir şekilde bunu sürdürürdü ben de bunu yapacağını bildiğim için kendi gürültümden dolayı utanmazdım, eğer ben de bağıracaksam tabii.” Artık yüzünü görmek için hava oldukça kararmıştı ama hâlâ utandığı ya da rahatsız olduğunu belirten yarı omuz silkme hareketini görebiliyordum.

“Tabii ki yapmamaya çalışıyordum ama her zaman başarılı olamıyordum. Babam kırbacı hak ettiysem, bunun hakkının verilmesi gerektiğini düşünürdü. Ve Ian’ın babasının sol eli ağaç tomruğu gibiydi.”

“Bilirsin,” dedim, eve bakıyordum, “Bunu daha önceden düşünmemiştim ama baban niye seni burada kırbaçlıyordu, Jamie? Evde yeterince oda var, ya da ahır var.”

Jamie bir an sessiz kaldı ve sonra yeniden omuz silkti.

“Sormadım. Ama sanırım Fransa Kralı’nınki gibi bir şeydi.”

“Fransa Kralı mı?”

“Evet.”dedi. “Halkın ortasında yıkanmak, giyinmek ya da büyük abdestini yapmak zorunda olduğun gibi bir şey olup olmadığını bilmiyorum ama sana şunu söyleyebilirim ki orada durup kıçının haşlanmasına sebep olan şeyi neden yaptığını kiracılardan birinin babasına açıklamak zorunda kalmak oldukça aşağılayıcı bir tecrübe.”

“Öyle olmalı,” dedim. “Çünkü sen bir bey olacaksın, değil mi? Bu yüzden o işi burada yapıyordu, değil mi?”

“Sanırım, evet. Kiracılar adaletten anladığımı bilecekler - en azından sonunda kabul edeceğimi.”

32
Hayaller Tarlası

Tarla her zamanki “atlı araba takımı” ile sürülmüştü. Araba takımı diz boyu iz bırakıyordu böylece bir kişi karıklar arasında yürüyüp yanındaki takım boyunca kolayca tohumları ekebiliyordu. Arpa ya da yulaf için tasarlanmış olsa da öyle görünüyor ki patates için kullanılmasında da bir sakınca yoktu.

“Tepe noktası fazla sudan dolayı çürümeyi önlüyor gibi görünüyor ve yüksek donanımla yaşlı tarlada da bu yapılabilir.”

“İşe yarayabilir,” diye kabul etti Jamie. “Yüksek yerdekiler gelişmiş gibi görünüyor. Peki bu adam bu şeylerin nasıl kazılıp çıkarılacağı ile ilgili de bir şey söylüyor mu?”

Patatesin hiç görülmediği toprak patates bitkileri ile doluydu, Ian patates tohumu ve ekim konusu içeren bir kitap için birini Edinburgh’a yollamıştı. Bu amaçla Sör Walter O’Bannion Reilly tarafından hazırlanmış *Çiftçilik Metotları Üzerine Bilimsel Bir Eser* adlı bir kitap edinmişlerdi, kitabın içinde İrlanda’da uygulanan patates ekimi ile ilgili bir bölüm de vardı.

Ian bu önemli kitabı kolunun altında tutuyordu. Jenny bana felsefe ve teknik açıdan zor bir durum çıkmasın diye onun tarlaya kitapsız gitmediğini söylemişti. Okuma gözlüğünü kesesinin içinde taşıyordu. Bu gözlükler babasına aitti; küçük yuvarlak camlar, tel kenarlıkla çevrilmişti ve adet edinildiği üzere burun ucuna takılıyordu.

“Hasat ilk kış kazı göründüğü zaman yapılmalıdır,” diye okumaya başladı sonra gözlüğünün üstünden gözlerini kısarak patates tarlasına baktı, sanki saban izli tarlada örnek olsun diye bir kazın başını çıkartmasını bekliyordu.

“Kış kazı mı?” Jamie kaşlarını çatarak kitaba bakıyordu. “Ne çeşit kazdan bahsediyor bu adam? Gri yaban kazı mı? Ama zaten onları bütün sene görebilirsin.”

Ian omzunu silkti. “Belki İrlanda’da sadece kışın görünüyordur. Ya da belki kast ettiği bir çeşit İrlanda kazıdır ya da gri yaban kazı değildir.”

Jamie homurdandı. “Yararlı bir şey söylemiyor mu?”

Ian parmağıyla satırları takip ediyordu. Şimdi etrafımıza bir de küçük bir çiftlik grubu toplanmıştı, bu kitap hepsini büyülemişti.

“Islakken patatesleri çıkartamazsın,” diye okudu Ian.

“Hımm,” dedi Ian kendi kendine mırıldanıyordu. “Patates küfü, patates böceği… Bizde patates böceği yok, sanırım bu bakımdan şanslıyız. Patates sapı… Sadece sapı kurursa yapılması gerekenler var. Patates kuruması… Eğer varsa patatesi görene kadar bunu söyleyemeyiz. Patates tohumları, patates kileri…”

Jamie Ian’dan uzaklaştı, arkası dönük ve elleri kalçalarındaydı.

“Bilimsel çiftlik demek...” Koyu yeşil yapraklı tarlaya bakıyordu. “Sanırım, bu lanet olası şeyler yenmeye hazır olduğunda sana nasıl olduğunu açıklamak için oldukça bilimsel!”

Her zamanki gibi Jamie’nin arkasında olan Fergus, bir yandan parmağının üzerinde ilerleyen tırtılı izlerken bir yandan da onları dinliyordu.

“Neden kazıp bakmıyorsun?” diye sordu.

Jamie bir an Fergus’a dik dik baktı. Ağzı açık kalmıştı ama hiçbir şey söylemedi. Daha sonra Fergus’un başını nazikçe okşadı ve çitlere dayalı olan bir saman tırmığını alıp geldi.

Sör Walter’ın yardımı ve Ian’ın yönlendirmeleriyle tarlayı ekmede yardımcı olan bütün çiftlik işçileri yaptıkları işin sonucunu görmek için etrafımıza kümelenmişti.

Jamie tarlanın yanındaki iri parlak bir asmayı seçti ve tırmığı dikkatlice köküne itti. Nefesini tuttuğu belli oluyordu. Tırmık nemli kahverengi toprağa yavaşça battı.

Ben de nefesimi tutmuştum. Burada Sör Walter O’Bannion Reilly’nin ününden daha iyi bir tecrübe vardı. Ya da bu durumda kendim için.

Lallybroch kiracılarının ihtiyacına yeterli olmasına rağmen Jamie ve Ian arpa hasadının her zamankinden daha az olacağına inanmışlardı.. Kuzey İskoçya malikânesi için, Lallybroch başarılıydı ama bu diğer Kuzey İskoçya

çiftliklerine oranla söylenen bir şeydi. Başarılı bir patates ekimi önümüzdeki iki yılda Lallybroch halkı için açlık ve bolluk arasındaki farkı ortaya koyabilecekti.

Jamie'nin topuğu iyice aşağıya doğru baskı yapıyor ve tırmığın tutma yerine yaslanıyordu. Toprak asmanın etrafında parçalanıyor ve çatlıyordu. Ve birden parçalanan patates asması yukarıya kalktı.

İzleyicilerden toplu halde bir "Ah!" sesi yükselmişti, sökülmüş asmanın kökünde sallanan bir sürü kahverengi yuvarcık vardı. Ian ve ben diz çöktük ve baba asmadan ayrılan patatesleri toplamak için toprağa yapıştık.

"İşe yaramış!" Ian yerden patatesleri alırken heyecanla bağırmaya devam ediyordu. "Şunlara bak! Büyüklüğünü gördün mü?"

"Evet, şuna bak!" dedim, iki yumruğum büyüklüğündeki bir tanesini göstererek.

Örnek asmanın ürünlerini sepete koyduk; on iri yumruk büyüklüğünde yirmi beş tane ve bir sürü de golf topu büyüklüğünde küçük patates vardı.

"Ne düşünüyorsunuz?" Jamie koleksiyonumuzu eleştirircesine inceliyordu. "Küçük olanları biraz daha büyümesi için bıraksak mı? Yoksa kış iyice bastırmadan onları da şimdi mi toplayalım?"

Ian dalgın dalgın gözlüklerini arıyordu sonra Sör Walter'ın çitin üstünde olduğunu hatırlayıp aramayı bıraktı. Başını iki yana sallıyordu.

"Hayır, bunun doğru olduğunu düşünüyorum," dedi. "Kitap küçük olanların seneye tohum için tutulması gerektiğini söylüyor." Yüzünün bir tarafında çamur lekesi vardı.

İşçi eşlerinden biri sepete eğilmiş, içindekilere bakıyordu. Tereddütlü bir halde parmağını uzatıp pateteslerden bir tanesine dokundu.

"Onları yediğinizi söylüyorsunuz, değil mi?" Şüpheli bir halde kaşlarını çatmıştı. "Bunları el değirmeninde ekmek ya da yulaf yapmak için nasıl öğüteceğinizi anlayamadım."

"Aslında, bunları öğüteceğinizi düşünmüyorum, Bayan Murray," diye nazikçe açıkladı Jamie.

“Ah, öyle mi?” Kadın hata ararcasına gözlerini kısarak sepete bakıyordu. “Peki, bunlarla ne yapmayı düşünüyorsunuz?”

“Şey, siz…” diye Jamie söze başladı ve sonra sustu. Şüphesiz Jamie Fransa’da patatesleri yerken nasıl hazırladığını hiç görmemişti. Elindeki çamur bulaşmış patateslere çaresizce bakarken gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Ian da kitaba dik dik bakmaya başlamıştı. Sör Walter patatesi pişirme konusunda sessiz kalmayı tercih ediyormuş gibi görünüyordu.

“Ateşte közleyebilirsiniz.” Fergus bir kez daha imdadımıza yetişmişti. Patatesleri görünce ağzını şapırdatmaya başladı. “Ateşe, kömürlerin içine koyup közleyebilirsiniz. Sonra da onları tuzlayıp yiyebilirsiniz. Eğer varsa tereyağlı daha da güzel oluyor.”

“Tereyağımız var,” dedi Jamie ve rahatlamışçasına derin bir nefes aldı. Patatesi Bayan Murray’e verdi ve, “Onları közleyin,” dedi kararlı bir ses tonuyla.

“Patatesleri haşlayabilirsiniz de,” diye katkıda bulundum ben de. “Ya da sütle karıştırıp püre haline getirebilirsiniz. Ya da kızartabilirsiniz. Ya da doğrayıp çorbanın içine katabilirsiniz. Çok amaçlı bir sebze, patates.”

“Kitap da böyle söylüyor,” diye mırıldandı Ian tatmin olmuş bir halde.

Jamie bana bakıyordu, yüzünde bir gülümseme belirmişti.

“Bana yemek pişirebildiğinden hiç bahsetmemiştin, Sassenach.”

“Buna kesinlikle tam da yemek pişirmek diyemem,” dedim, “ama bir patatesi de haşlayabilirim.”

“Güzel.” Jamie, patatesleri elden ele gezdirip şüpheli bir şekilde onlara bakan bir grup kiracı ve eşlerine göz attı. Sonra dikkatleri çekmek için yüksek sesle ellerini şaklattı.

“Bugün akşam yemeğini burada, tarlanın yanında yiyeceğiz,” dedi. “Tom ve Willie ateş için biraz odun toplayalım ve Bayan Willie, siz de zahmet olmazsa büyük tencerenizi getirebilir misiniz? Evet, böyle daha iyi, baylardan biri aşağı getirmenize yardımcı olacaktır. Sen, Kincaid…” Genç erkeklerden birine döndü ve ağacın altındaki küçük kır evi sakinlerine

doğru bir el işareti yaptı. “Git ve herkese akşam yemeğinde patates olduğunu söyle!”

Ve böylece Jenny’nin yardımlarıyla, mandıradan on kova süt, kümesten üç tavuk ve sebze bahçesinden de dört düzine iri pırasa getirildi, ben de pırasalı tavuk çorbasının hazırlanışına ve Lallybroch’un beyleri ve kiracıları için patatesin közlenmesine başkanlık ediyordum.

Akşam yemeği hazır olduğunda güneş batmak üzereydi ama gökyüzü hâlâ aydınlıktı, tepedeki çam ağaçlarının karanlık dallarından kırmızı sarı ışıklar geliyordu. Kiracılar kendilerine sunulan akşam yemeğiyle yüz yüze geldiklerinde yüzlerinde az da olsa tereddüt vardı ama grubun endişesi evde mayalanmış büyük viski fıçısıyla giderildi ve sonra patates tarlasının yanındaki yere yiyecekler toplandı ve yemek başladı.

“Sence nasıl, Dorcas?” diye sorduğunu duydum bir bayanın yanındakine. “Tadı biraz tuhaf değil mi?”

Hitap edilen Dorcas başını evet anlamında salladı ve cevap vermeden önce ağzındaki lokmayı yuttu.

“Evet, öyle. Ama bey bu zamana kadar şunlardan altı tane yedi ve ölmedi.”

Erkeklerin ve çocukların cevapları patatese bolca kattıkları tereyağıyla daha heyecan verici bir hal almıştı.

“Erkekler, tereyağıyla servis edilse at pisliğini de yerler,” dedi Jenny bu manzarayı izlerken. “Erkekler! İçtiklerinde tok karınlarıyla bir yere devrilip uzanırlar, işte onların hayat anlayışları budur.”

“Sanırım bunu Jamie’ye ve bana söylüyorsun,” dedi Ian şakayla, “erkekler hakkında zayıf fikirlerin olduğunu görüyorum.”

Jenny çorba kaşığını kibirli bir halde, tencerenin yanında yan yana oturan eşine ve erkek kardeşine doğru salladı.

“Ah, siz ikiniz ‘erkek’ değilsiniz.”

Ian’ın tüyümsü kaşları yukarıya kalktı ve Jamie’nin kalın kırmızı kaşları da ona uyum sağladı.

“Ooo, değil miyiz? Ee, o zaman biz neyiz?” diye sordu Ian.

Jenny gülümseyerek ona döndü, beyaz dişleri ateş ışığında parlıyordu. Jamie’nin başını okşadı ve Ian’ın alnından öptü.

“Siz benimsiniz,” dedi.

Akşam yemeğinden sonra erkeklerinden biri şarkı söylemeye başladı. Bir diğeri de tahta flütünü getirip ona eşlik etmeye başladı, ses serin son bahar gecesinde ince ve tiz çıkıyordu. Hava soğuktu ama rüzgâr yoktu, ortam yeterince sıcaktı, şallara battaniyelere sarılan küçük aile grubu ateşin etrafında toplanmıştı. Ateş, yemeği pişirdikten sonra kuvvetlenmiş, şimdi de karanlığın içinde önemli bir aydınlatma görevi görüyordu.

Kendi aile toplanışımızda ufak bir hareketlenme olursa ortam sıcak oluyordu, Ian bir kucak dolusu odun daha getirdi ve bebek Maggie annesine sarıldı, büyük ağabeyi başka yere gitsin diye onu itip duruyordu.

“Eğer hayalarımı iteklemekten vazgeçmezsen şuradaki tencereye seni baş aşağı saplarım,” diye Jamie dayısının kucağında kıvranan yeğenine söylüyordu. “Ne oluyor, donunda karınca mı var senin?”

Bu soru büyük bir kıkırdama fırtınasıyla karşılaştı. Jamie karanlıkta beceriksizce adaşının kollarını ve bacaklarını tuttu, kollarıyla çocuğu sardı ve birden yuvarlandı, bu da küçük Jamie’nin çığlık atmasına neden oldu.

Jamie yeğenini zar zor yere koydu. Karanlıkta yerde bir şeyler arayıp dururken bir yandan da tek eliyle çocuğu tutuyordu. Memnun bir halde homurdanıp elinde bir avuç dolusu ıslak çimle doğrulan Jamie, küçük Jamie’nin gömleğinin yakasından aşağıya otları sıkıştırmıştı.

“Oraya,” dedi Jamie ve çocuğun küçük bedenini diğer tarafa çevirdi. “Baş belası, biraz da yengenin yanına git.”

Küçük Jamie itaatkâr bir halde ellerinin ve dizlerinin üzerinde üzerime tırmandı, hâlâ kıkırdıyordu. En sonunda kucağıma yerleşti. Dört yaşındaki bir çocuğa göre ne kadar uslu durulabilirse o da o kadar uslu duruyordu. Aslında her şeyi hesaba katınca pek de uslu sayılmazdı.

“Ne güzel kokuyorsun, yenge,” dedi, siyah kıvırcık dağınık saçlarıyla çenemi sevgiyle okşuyordu. “Yemek gibi.”

“Ah, teşekkür ederim,” dedim. “Buradan senin acıktığını anlayabilir miyim?”

“Evet. Süt var mı?”

“Var.” Testiye uzandım ve hafifçe sallayınca bardak almaya gerek olmadığına karar verdim ve içmesi için testiyi tuttum.

Geçici olarak beslenmeye odaklandığı için sessizce duruyordu, ama giderek kucağımda ağırlaşmaya başlamıştı. En sonunda küçük tombik parmaklarıyla testiyi kendi tutunca ben de sırtıma bir destek bulup biraz rahatladım.

Küçük Jamie sütü içmeyi bitirmişti. Sıcaklığını hissedebiliyordum, küçük çocuğun uykuya dalacağını belli eden sıcaklığı birden artmıştı. Pelerinimin bir katıyla onu sardım ve ileri geri sallamaya başladım.

“Uyudu mu?” diye sordu Büyük Jamie.

“Evet,”dedim. “Hiç hareket etmediğine göre uyumuş demektir. Sanki büyük bir jambon tutuyor gibiyim.”

Jamie gürültülü bir kahkaha attı ve sonra sessizliğe büründü. Koluma sürten kolunun sertliğini ve bedeninin sıcaklığını hissedebiliyordum.

Akşam rüzgârı saçımı gözlerimin önüne getirmişti. Saçlarımı geriye doğru ittim ve küçük Jamie’nin haklı olduğunu anladım. Ellerim pırasa, tereyağı ve doğranmış patates kokuyordu. Uykuya dalmıştı, ölü gibi ağırdı, onu tutmak keyifliydi ama sol bacağımdaki dolaşımımın kesildiğini hissediyordum. Onu kucağıma yatırmak için biraz eğildim.

“Sakın kıpırdama, Sassenach,” dedi Jamie. “Sadece bir an, mo duinne… Böyle kal.”

Omzuma dokunana kadar onun sözüne uyarak öylece kaldım.

“Tamam, Sassenach,” dedi. “Sadece yüzüne vuran alev ve rüzgârda esen saçlarınla öyle güzel görünüyordun ki. Bu anı hafızama kazımak istedim.”

Yüzümü ona doğru çevirdim ve gülümsedim. Gece karanlık ve soğuktu, etraftaki insanlar hayat doluydu ama bizim oturduğumuz yerde ışık, sıcaklık ve sadece biz vardık.

33
Kardeşler

Fergus ev halkının bir parçası olmuş, Rabbie MacNab'in yanında resmi olarak seyis yerini almıştı.

Rabbie, Fergus'dan bir iki yaş daha küçük olmasına rağmen daha büyük görünüyordu ve ikisi çabucak ayrılmaz ikili olmuşlardı, tabii kavga etmelerinin dışında ve bu da günde iki ya da üç kez oluyordu, neredeyse birbirlerini öldürmeye çalışıyorlardı. Bir sabah kavga kızıştı, yumruklar, tekmeler havada uçuşuyordu. En sonunda Jamie olaya el attı.

Jamie bu iki kötü adamı pis enselerinden tutmuş ve ahıra götürmüştü. Daha sonra ağırdan çıktığında onu kemerini yeniden yerine takarken görmüştük ve sonra Ian ile birlikte vadiye Broch Mordha'ya gitmişlerdi. Çocuklar daha sonra tekrar ortaya çıktılar, oldukça durgunlardı. Çektikleri çile onları birleştirmişti ve bir kez daha çok iyi arkadaş olmuşlardı.

Bu durgunluk onlar çiftlik işleriyle uğraşırken küçük Jamie'nin de onların peşinden koşmasını sağlamıştı. Öğlene doğru camdan dışarıya bakarken, üçünün kumaş parçalarından yapılmış bir topla avluda oynadıklarını gördüm. Soğuk sisli bir gündü, çocukların nefesleri koşturup bağrışırken hafif bulutlar şeklinde yukarıya çıkıyordu.

"Güzel, sağlam küçük bir delikanlıya sahipsin," dedim çamaşır sepetinde düğme arayan Jenny'ye. Dışarı bakınca benim baktığım şeyi gördü ve gülümsedi.

"Ah, evet, küçük Jamie çok tatlı." Pencereden bakmak için yanıma geldi ve onları izlemeye başladı.

"Hık demiş babasının burnundan düşmüş ama bence omuzları biraz daha geniş olacak. Belki dayısı gibi olur; bacaklarını görüyor musun?" Galiba haklıydı. Küçük Jamie neredeyse dört yaşındaydı, yeni yürümeye başlayan çoğu çocuk gibi tombul bacakları olmasına rağmen bacakları uzun, küçük sırtı ise geniş ve kaslıydı. Dayısının uzun muhteşem kemiklerini almıştı ve onunla aynı ismi taşıyordu.

Küçük çocuğun topa çullandığını görebiliyordum, becerikli bir çalımla rakibini alt etti ve topu koşup bağıran ve topu geri almaya çalışan Rabbie MacNab'in başının üstünden geçmesini sağlayacak kadar sert attı.

"Bazı özellikleri dayısı gibi," dedim. "Belki o da solak olur."

"Ah, Tanrım!" dedi Jenny, kaşlarını çatarak oğluna bakıyordu. "Umarım olmaz ama belki de haklı olabilirsin." İç çekerek başını iki yana salladı.

"Tanrım, zavallı baş belası Jamie'nin kütük gibi yumruklarını düşünüyorum da! Herkes onu bu alışkanlığından vazgeçirmeye çalışıyordu, anne babamdan okul müdürüne kadar, ama o bir keçi kadar inatçıydı. En sonunda Ian'ın babası..."

"Solak olmanın yanlış olduğunu düşünmüyordu değil mi?" diye sordum şüpheli bir şekilde. O zamanlar solak olmanın uğursuz olduğunu ve hatta şeytani bir varlığa işaret ettiğini düşündüklerini biliyordum. Jamie güç de olsa sağ eliyle yazı yazıyordu çünkü tüy kalemi sol eline aldığında dayak yiyordu.

Jenny hayır dercesine başını iki yana salladı.

"Hayır, tuhaf bir adamdı, yaşlı John Murray. O derdi ki, eğer Tanrı Jamie'nin sol kolunun güçlenmesini istediyse böyle bir hediyeyi geri çevirmek günah olur. Ve aynı zamanda kılıcı iyi kullanan nadir bir adamdı, yaşlı John... Babam da onu dinledi ve Jamie'nin sol elle savaşmasına izin verdi."

"Ben Dougal MacKenzie'nin Jamie'ye sol elle savaşmayı öğrettiğini sanıyordum," dedim. Jenny'nin dayısı Dougal MacKenzie hakkında ne düşündüğünü merak ediyordum.

Başını evet dercesine salladı ve iğnenin deliğine ipi sokmadan önce ipliğin ucunu yaladı.

"Evet, öyleydi ama daha sonra ona ilk vuruşları öğreten Ian'ın babasıydı." Gülümsedi, gözleri kucağındaki gömleğindeydi.

"Hatırlıyorum da, yaşlı John Ian'a onun işinin Jamie'nin sağ tarafında durmak olduğunu söylemişti, böylece savaşta onun zayıf tarafını kollayabilecekti. Ve Ian da öyle yaptı. Bunu çok dikkate alıyorlardı. Ve

sanırım yaşlı John bu konuda haklıydı,” diye ekledi ve ipin fazla olan kısmını kesti. “Bir müddet sonra kimse onlarla savaşamaz oldu, MacNab’in beyleri bile. Jamie ve Ian, ikisi de iyi bir bedene ve sağlam kemiklere sahiptiler, omuz omuza geldikleri zaman ikisini aşağıya çekecek kimse olmazdı, hatta karşı taraf sayıca fazla olsa bile.”

Birden kahkahalarla gülmeye başladı ve bir saç tutamını kulağının arkasına koydu.

“Tarlada yürüdükleri zaman bazen onları izliyorum. Kendilerinin hâlâ böyle davrandıklarının farkında olduklarını sanmıyorum ama yapıyorlar. Jamie her zaman sola doğru hareket ediyor ve Ian da onun sağ tarafını tutuyor, zayıf kısmını kolluyor.”

Jenny camdan dışarıya bakıyordu, bir anlığına kucağındaki gömleği unuttu ve elini şişen karnının üstüne koydu.

“Sanırım,” dedi, aşağıdaki siyah saçlı oğluna bakıyordu, “solak olsa da olmasa da en önemlisi ona yardım edecek bir erkek kardeşinin olması.” Sonra onun duvardaki resme baktığını gördüm - genç Jamie büyük erkek kardeşi Willie’nin dizlerinin arasında duruyordu. İkisinin de küçük kalkık burunları vardı ve ciddiydiler. Willie’nin eli korurcasına küçük kardeşinin omuzlarını sarmıştı.

“Jamie Ian’a sahip olduğu için şanslı,” dedim.

Jenny gözlerini resimden uzaklaştırdı. Jenny Jamie’den iki yaş büyüktü ve William’dan üç yaş daha gençti.

“Evet, öyle. Ben de şanslıyım,” dedi sessizce ve bir kez daha gömleği eline aldı.

Çamaşır sepetinden çocuğun gömleğini alıp ters çevirdim, kolunun altındaki dikiş yeri sökülmüştü. Dışarısı herhangi biri için oldukça soğuktu ama çocuklar oyun oynuyor ya da erkekler çalışıyordu. Salon sıcak ve rahattı. Biz çalışırken camlar buharlanmıştı.

“Kardeşlerden konu açılmışken,” dedim, ipliği iğneme geçirirken gözlerimi kısmıştım, “Sen büyürken Dougal ve Colum MacKenzie’yi görür müydün?”

Jenny başını iki yana salladı. “Colum ile hiç tanışmadım. Dougal buraya bir iki kez geldi, yılbaşı ya da böyle özel günler için Jamie’yi eve getiriyordu ama onu çok iyi tanıdığımı söyleyemem.” İşinden gözlerini ayırmış bana bakıyordu, yana yatık gözleri ilgiyle parlıyordu. “Sen onları tanıyorsun. Colum MacKenzie’nin nasıl biri olduğunu bana anlatır mısın? Gelen ziyaretçilerden birkaç şey duydum ama hep merak etmiştim, annem ve babam onlardan hiç bahsetmezlerdi.” Sonra bir an durdu, kaşlarının arası kırışmıştı.

“Hayır, aslında babam bir kere onun hakkında konuştu. Dougal Jamie ile birlikte Beannachd’a gittikten sonraydı. Babam dışarıda çite yaslanmış, onlar görünürden kaybolana kadar arkalarından bakmıştı ve ben de Jamie’ye el sallamak için yanına gitmiştim – gittiği zaman içime hep hüzün çökerdi çünkü onun bir daha ne zaman geleceğini bilmezdim. Her neyse, tepeye giderlerken onları izliyorduk ve babam kımıldanıp bir şeyler mırıldanmış ve şöyle demişti, ‘Tanrım kardeşi Colum öldüğü zaman Dougal MacKenzie’ye yardım et.’ Sonra benim orada olduğumu hatırlamış, bana dönmüş ve gülümseyerek şöyle demişti, ‘Evet, tatlım akşam yemeğimizde ne var bakalım?’ ve bu konu hakkında daha fazla bir şey söylemedi.” Siyah kaşları şaşkınlıkla yukarıya kalkmıştı.

“Colum’un sakat olduğunu ve Dougal’ın da onun yerine kiraları topladığını, şikâyetlere cevap verdiğini ve ihtiyaç olunduğunda savaşta klana liderlik ettiğini duyduğumda tuhaf oldum.”

“Evet yapıyor. Ama...” Tereddüt etmiştim, bu ilişkiyi nasıl tarif edeceğimi bilmiyordum. “Şey,” dedim gülümseyerek, “sana onlarla ilgili anlatabileceğim şeyi kavga ettikleri bir sırada duymuştum, Colum Dougal’a şöyle diyordu, ‘Eğer MacKenzie kardeşlerin bir penisi bir beyni olsaydı, ben kendi payımınkini pazarlığa çıkartmaktan memnun kalırdım!”

Jenny şaşkınlıkla birden gülmeye başladı ve sonra bana baktı, koyu mavi gözleri şüpheyle parlıyordu, tıpkı kardeşininki gibi.

“Ah, demek öyle... Bir keresinde Dougal’ın Colum’un oğlu hakkında konuştuğunu duymuştum, küçük Hammish. Amcasından daha sevgi dolu biri.”

“Hızlısın, Jenny,” dedim, ona imrenerek bakıyordum. “Çok hızlı. Benim bunu anlamam uzun zaman almıştı ve hâlbuki onları aylarca her gün görmüştüm.”

Alçak gönüllü bir tavırla omzunu silkti ama dudaklarında küçük bir gülümseme vardı.

“Dinliyorum,” dedi sadece. “Halkın dediklerini ve demediklerini. İnsanlar Kuzey İskoçya’da çok dedikodu yapar. Bu yüzden,” bir parça iplik kopardı ve avcunun içindeki münakaşaya bir son verdi - “Leoch’dan bahset. İnsanlar büyük olduğunu ama Beauly ya da Kilravock kadar muhteşem olmadığını söylüyorlar.”

Bir yandan çalışıp bir yandan konuşuyorduk, örmek için yün sarıp yeni bebek ve Maggie için elbise motifleri çıkartıyorduk. Dışarıdaki çocukların bağrışları kesilmiş, yerini küçük mırıltılara bırakmıştı.

“Sanırım birazdan kar yağacak?” dedi Jenny. “Havada nem var, bu sabah körfezdeki sisi gördün mü?”

Başımı iki yana salladım. “Umarım yağmaz. Bu Jamie ve Ian’ın geri gelmesini zorlaştırır.” Broch Mordha köyü Lallybroch’dan yaklaşık on beş kilometre uzaktaydı ama yolu tepeye doğruydu, yokuş kayalıklıydı.

Sonuçta öğleden sonra kar yağmaya başlamıştı ve akşam vaktinde de tipi bastırmıştı.

“Broch Mordha’da kalmış olmalılar,” dedi Jenny, kar pembesi renginde parıldayan bulutlu havayı incelerken bir yandan da gece başlığını takıyordu. “Onlar için endişelenme, geceyi geçirmek için birinin kulübesine girmişlerdir.” Panjurları kapatırken beni rahatlatmak istercesine gülümsüyordu. Birden koridorun aşağısından bir ağlama sesi geldi ve Jenny geceliğinin eteğini toplayarak uzaklaştı.

“İyi geceler, Claire,” diye seslendi, anaç bir ruhla acele ediyordu. “İyi uykular.”

Çoğunlukla iyi uyurdum. Soğuk ve yağışlı havaya rağmen ev iyi düzenlenmiş, kuş tüyü yatak bol yorganlarla desteklenmişti. Ama bu gece Jamie olmadan kendimi huzursuz hissediyordum. Yatak büyük ve soğuk görünüyordu, bacaklarım titriyor ve ayaklarım üşüyordu.

Sırt üstü yatmaya çalıştım, ellerimi karnımın üstünde kavuşturdum, gözlerimi kapattım, Jamie'nin anısını çağırmak için derin derin nefes alıyordum. Eğer orada olduğunu hayal edebilirsem, karanlık odada yanımda nefes aldığını düşünürsem, belki uykuya dalabilirdim.

Bir horozun ötüşü başımı yastıktan kaldırmama sebep oldu, sanki yatağın altına dinamit atmışlardı.

“Aptal!” dedim, vücudumdaki bütün sinirler şoktan gerilmişti. Ayağa kalktım ve panjuru açtım. Kar durmuştu ama gökyüzü bulutlarla doluydu, ufuk boydan boya bulutla kaplanmıştı. Horoz bir daha ötmeye başladı.

“Kapa çeneni!” dedim. “Gecenin bir yarısı, seni tüylü piç kurusu! Sen...” dedim görünürlerde olmayan horoza, “yaşamak için kısa bir zamanın kaldı.” Cevap gelmedi, horozun geceye seslenmediğinden emin olmak için biraz durduktan sonra panjuru kapattım ve horozun yine öttüğünü duydum.

Kargaşa uyumlu düşünce trenini raydan çıkartmıştı. Yeniden düşünceleri sıralamak yerine içime dönmeye karar vermiştim, fiziksel düşüncenin uykuya dalmam için beni rahatlatacağını umut ediyordum.

İşe yaramıştı. Uykuya dalmak üzereydim, aklım pankreasın olduğu yerlere odaklanmıştı. Küçük Jamie'nin annesinin odasına gitmek için koridordan aşağıya gittiğini neredeyse duymamıştım. Dolu idrar torbasıyla uykusundan kalkmıştı, sağlam adım atmak için zihni yeterince uyarılmıştı.

Lallybroch'a gelirken Jenny'nin yanında zorlanıp zorlanmayacağım, onun üretkenliğini kıskanıp kıskanmayacağımı merak ediyordum. Ve herhalde anneliğin ne kadar zahmetli olduğunu görmeseydim onu kıskanırdım.

“Yatağının yanında lazımlık var.” Jamie'yi odasına götürmek için benim odamın önünden geçerken Jenny'nin kızgın sesini duymuştum. “Kendi işini kendin halletmek zorundasın, niye kendininkini kullanamıyorsun? Niye her gece benimkini kullanmak zorundasın?” Merdivenlerden dönerken sesi uzaklaşmaya başlamıştı.

Jenny'yi kıskanmamamın başka bir nedeni daha vardı. Faith'in doğumu iç yıkıma sebep olduğunda ilk başta korkmuştum ama korkum Raymond'un dokunuşlarıyla kaybolmuştu. Bedenimi incelemeyi bitirdiğimde bel kemiğimin uyku halinde gevşediğini hissetmiştim, bütün organların iyi

olduğunu da hissedebiliyordum. Bir kez olmuştu ve bir kez daha olabilirdi. İhtiyacım olan sadece biraz zamandı. Ve bir de Jamie.

Jenny'nin ayak sesleri duyuluyordu, Maggie'nin uykulu ciyaklamasına çabucak cevap vermişti.

"Çocuklar gerçekten de evin neşesi," diye kendi kendime mırıldanırken uykuya daldım.

Ertesi gün ev işlerini yaparken onları bekliyorduk. Günlük rutin işleri yaparken bir yandan da avludan gelebilecek at seslerine odaklanmıştık.

"İş için kalmış olmalılar," dedi Jenny, görünürde rahat olmaya çalışıyordu. Ama camın önünden her geçtiğinde evin önündeki yola bakmak için durduğunu görüyordum.

Bana gelince hayallerimi kontrol etmek için pek zamanım yoktu. Kral George tarafından imzalanan ve Jamie'nin affını onaylayan mektup çalışma odasındaki masanın çekmecesinde kilitli duruyordu. Jamie ona utanç kaynağıymış gibi bakmış ve yakmak istemişti ama ben her duruma karşın bir kenarda tutması için ona ısrar ettim. Şimdi, kış rüzgârının hışırtı seslerini dinlerken, bütün bunların hepsinin bir yanlış anlama ya da bir tür hile olduğunu düşünmeye başlamıştım. Jamie'nin kırmızı ceketli askerler tarafından yakalanıp, gizli bir hapishaneye götürüldüğü ve celladın tehlikeli tuzağına düştüğü de aklımdan geçenler arasındaydı.

Akşam çökmeden önce gelmişlerdi. Atlara, tuz, iğne, turşuluk baharat ve Lallybroch'un üretemeyeceği diğer küçük şeylerle dolu olan torbalar yüklenmişti.

Bir atın ahır avlusuna gelirken kişneme sesini duymuş ve merdivenlerden aşağıya koşturmuştum, mutfak yolunda Jenny ile karşılaştım.

Jamie'nin uzun bedeninin gölgesini ahırın duvarında gördüğümde içim rahatlamıştı. Avluya doğru koşmaya başladım, yerlerin karla kaplı olması umurumda değildi. Kendimi Jamie'nin kollarına attım.

"Hangi cehennemdeydin?" diye sordum.

Cevap vermeden önce beni öptü. Yüzünün soğukluğu yüzüme vuruyordu ve dudaklarında belli belirsiz hoş bir viski tadı vardı.

“Hımm, akşam yemeğinde sucuk mu var?” diye sordu keyifle ve mutfak kokusunun sindiği saçımı kokladı. “Güzel, açlıktan öleceğim.”

“Sucuk ve püre,” dedim. “Neredeydin?”

Gülmeye başladı, şalının üstündeki karı silkeliyordu. “Sucuk ve püre mi? Bu yemek, değil mi?”

“Patates ezmeli sucuk,” diye tercüme ettim. “Güzel geleneksel bir İngiliz yemeği, İskoçya’nın cahil kesiminde bilinmez. Şimdi, lanet olası İskoçyalı, iki gündür neredesin? Jenny ve ben ne kadar endişelendik!”

“Şey, küçük bir kaza geçirdik,” diye anlatmaya başlamıştı ki Fergus’un fener taşıyan küçük bedenini fark etti. “Ah, feneri mi getirdin, Fergus? Güzel. Samanları ateşe vermeyeceğin bir yere bırak ve şu zavallı hayvanı da ahıra koy. Sonra da akşam yemeğine gelirsin. Şimdiye kadar bunu yapmış olman gerekiyordu,” dedi ve yavaşça Fergus’un kulağına vurdu. Çocuk yana kaçtı ve gülümsedi. Demek dün ahırda her ne olduysa aralarında bir garez bırakmamıştı.

“Jamie,” dedim. “Eğer atlardan ve sucuktan bahsetmeyi kesip başınıza ne tür bir kaza geldiğini anlatmazsan, seni çok fena tekmeleyeceğim. Bu ayağımı çok acıtır çünkü ayağımda sadece terlik var ama seni uyarıyorum, yine de bunu yaparım.”

“Bu bir tehdit mi?” dedi ve kahkaha atmaya başladı. “Ciddi bir şey değil, Sassenach, sadece...”

“Ian!” Maggie yüzünden biraz geciken Jenny fener ışığı halkasının içine tam zamanında adım atan eşinin yanına yeni gelmişti. Ona baktığımda elini Ian’ın yüzüne koyduğunu gördüm.

“Aman Tanrım, sana ne oldu?” dedi. Her ne kaza geçirdilerse Ian yaralanmıştı. Bir gözü morarmış ve şişmişti. Elmacık kemiğinde uzun bir sıyrık vardı.

“Ben iyiyim,” dedi. Jenny onu kucaklarken bir yandan da kibarca okşuyordu, küçük Maggie aralarında sıkışmıştı. “Sadece birkaç yerde küçük ezikler var o kadar.”

“Köyün üç kilometre ötesindeki bir yokuştan aşağıya iniyorduk, atlara binmemiştik çünkü zemin çok kötüydü ve Ian köstebek yuvasının içine basıp bacağını kırmıştı,” diye anlatmaya başladı Jamie.

“Tahta olanı,” dedi Ian ve mahcup bir şekilde gülümsedi. “Köstebek iyi yere yuva yapmış.”

“Bu yüzden ona yeni bir tane yapmak için bir kır evinde kaldık,” diye Jamie hikâyeyi sonlandırdı. “Artık yemek yiyebilir miyiz?”

Daha fazla yaygara yapmadan içeri girdik, Jenny Ian’ın yüzünü güvercin ağacı ile temizleyip diğer yaralarını incelerken Bayan Crook ve ben de akşam yemeği servisi yapıyorduk.

“Bir şey yok,” diye onu rahatlatmaya çalışıyordu. “Sadece birkaç yerde ezikler var.” İçeri girdiğinde ona baktım ve dudaklarının aşırı derecede şiştiğini gördüm. Sofrayı topladıktan sonra konuşma sırası bize gelmişti. Salona gittik ve Jenny Ian’ın yanına, halının üstüne oturdu, yeni bacağını tutuyordu.

“Hadi çıkart onu,” dedi, kararlı bir şekilde. “Canın yandı ve ben Claire’in buna bir bakmasını istiyorum. Belki o benden daha iyi yardımcı olur.”

Orijinal ampütasyon büyük bir başarıyla yapılmış ve şansı yaver gitmişti. Askeri doktor diz eklemlerini kurtarmak için alt bacağı kesmişti. Bu Ian’ın, yapabileceğinden daha rahat hareket etmesini sağlıyordu.

Düşme, bacağının burkulmasına sebep olmuştu. Ezilmenin etkisiyle deriye baskı uyguladığı yerde bir yırtık oluşmuştu. Normal görünmesine rağmen buna uygulanacak herhangi bir baskı mutlaka ıstırap verirdi.

Ian’ın babacan yüzü neredeyse incinmiş eklemi gibi kızarmıştı. Sakatlığından dolayı sakin olmaya çalışırken acizliğinin ortaya çıktığı bu durumdan nefret ettiğini biliyordum. Utangaçlığının ortaya çıkması bacağına dokunduğum zaman acı da vermeye başlamıştı.

“Buradaki liflerini yırtmışsın,” dedim ve parmağımla yavaşça dizinin şiştiği yere dokundum. “Ne derece kötü olduğunu söyleyemem ama yeterince kötü. Eklemde su birikimi var, bu yüzden de şişmiş.”

“Sen halledebilir misin, Sassenach?” diye sordu Jamie omzuma yaslanırken. Kaşlarını çatmış, ateş gibi yanan bacağa bakıyordu.

Başımı iki yana salladım. “Bunun için yapabileceğim fazla bir şey yok, sadece daha fazla şişmesini önlemek için soğuk kompres yapılabilir.” Ian’a baktım ve ona en iyi Valide Hildegarde bakışımı sundum.

“Senin yapacağın şey,” dedim, “yatakta dinlenmek. Yarın acıyı dindirmek için viski içersin. Bugün uyuyabilmen için sana afyon ruhu veririm. En azından bir hafta dokunma, sonra nasıl olduğuna bakarız.”

“Bunu yapamam!” diye itiraz etti Ian. “Ahırın duvarı onarılacak, saban demiri bilenecek ve...”

“Ve bir bacağın da iyileşmesi gerek,” dedi Jamie kesin bir şekilde. Delici koyu mavi bakışları çoğu insanın emrini yerine getirmesine sebep oluyordu. Jamie ile yemeğini, oyuncaklarını, av tecrübelerini, kavgayı, kamçıyı paylaşan Ian, çoğu insan kadar duyarlı değildi.

“Lanet olsun,” dedi. Ateş gibi kahverengi gözleri Jamie’nin gözleriyle buluşmuştu, bakışlarındaki kızgınlıkla acı karışmıştı. Bu bakışlarda fark edemediğim bir şey daha vardı. “Bana emir verdiğini mi sanıyorsun?”

Jamie yeniden yerine oturdu, tokat yemiş gibi kızarmıştı. Sert konuşmamak için dilini tuttu ve sonunda sakince konuşmaya başladı. “Hayır. Sana emir verdiğimi sanmıyorum. Sadece kendine dikkat etmen için senden ricada bulunuyorum.”

Uzun uzun birbirlerine baktılar, bakışları anlayamadığım mesajlarla yüklüydü. Sonunda Ian’ın omuzları rahatlamışçasına çöktü ve başını tamam anlamında salladı, dudaklarında hilekar bir gülümseme vardı.

“Ricada bulunabilirsin,” diye iç çekti ve yanağındaki sıyrığı ovaladı. Derin bir nefes aldı ve kendinden emin olunca Jamie’ye uzattı. “Ayağa kalkmama yardım eder misin?”

Bir adamı merdivenlerden uçarcasına çıkarmak tuhaf bir işti ama sonunda olmuştu. Yatak odasının kapısına gelince Jamie Ian’ı Jenny’ye bıraktı. Gerilediğinde Ian sessiz ve hızlı bir şekilde Jamie’ye Gaelce bir şeyler söyledi. Bu dilde uzman değildim ama ne dediğini tahmin edebiliyordum, “İyi olacaksın, kardeşim.”

“Sen de.”

Odamıza gelmek için koridordan aşağıya inerken Jamie’yi takip ettim. Yorgunluktan omuzlarının çöktüğünü görebiliyordum ama o uykuya dalmadan önce sormak istediğim birkaç soru vardı.

“Sadece birkaç yerde ezik var,” dedi Ian, Jenny’yi rahatlatmaya çalışıyordu. Öyleydi de. Birkaç yerdeydi. Ama yüzünde ve bacaklarındaki eziklerin dışında bir de gömleğinin yakasının altına gizlenmiş bir morluk görmüştüm. Ian’ın bu duruma ne kadar gücendiği önemli değildi, ben bir köstebeğin intikam için onu boğmaya çalıştığını hayal edemiyordum.

Jamie hemen uyuyamamıştı.

“Ah, ayrılık sevginin büyümesini sağlıyor, değil mi?” dedim. Bir gece önce kocaman görünen yatak şimdi ufacık görünüyordu.

“Ah sevgi mi? Evet, bu da. Ah, Tanrım, hiç durma. Bu harika.”

“Endişelenme, biraz daha yapacağım,” diye onu rahatlattım. “Ama izin ver de mumları söndüreyim.” Panjurlar açıktı, mumlar yanmasa bile karlı gökyüzünün ışığı yansıtmasıyla oda yeterince aydınlık görünüyordu. Jamie’yi rahatça görebiliyordum, yorganın altındaki uzun bedeni rahatlamıştı, her iki yanında duran elleri yarı açıktı. Yanına kıvrıldım ve sağ elini aldım, parmaklarına ve avcuna yaptığım masaja devam ediyordum.

Başparmağımla parmaklarının şiş yerlerini halkalar çizerek ovalarken uzun uzun iç çekiyor, neredeyse inliyordu. Saatlerce atın dizginlerini tutmaktan sertleşen parmakları ısınıyor ve dokunuşlarımla rahatlıyordu. Ev sessiz ve oda soğuktu. Yanımda uzun bedenin sıcaklığını hissetmek, isteğin artmadığı samimi dokunuşların tadına varmak harika bir duyguydu. Bir süre sonra dokunuşlar daha fazlasını gösterebilirdi. Mevsimlerden kıştı ve geceler uzun oluyordu.

“Jamie,” dedim bir müddet sonra, “Ian’ı yaralayan kim?” Gözlerini açmadı ama cevap vermeden önce uzun bir iç çekti. Şaşırmamıştı, belli ki bu soruyu bekliyordu.

“Ben yaptım,” dedi.

“Ne?” Şokun etkisiyle elini bıraktım.

“Neden?” dedim, dehşete düşmüştüm. Jamie ve Ian arasında bir tedirginliğin olduğunu söyleyebilirdim ama bu düşmanlık gibi görünmüyordu. Jamie’nin Ian’a vurmasına sebep olan şeyin ne olduğunu hayal bile edemiyordum; eniştesi ona, neredeyse kız kardeşi Jenny kadar yakındı.

Jamie şimdi gözlerini açmıştı ama bana bakmıyordu. Sadece eline bakıyordu. Ezilen eklemlerinin dışında Jamie’de başka bir iz yoktu, Ian ona karşılık vermemişti.

“Şey, Ian uzun süredir evli,” dedi kendini savunurcasına.

“Dışarıdayken güneşin altında fazla durdun diyeceğim,” diye konuşmaya başladım, dik dik ona bakıyordum, “ama dışarıda güneş bile yok. Ateşin mi var?”

“Hayır,” dedi. “Hayır, Sassenach, ben iyiyim.”

Ian gerçekten Broch Mordha yakınlarında bir köstebek yuvasına basarak tahta bacağını kırmıştı.

“Akşam olmak üzereydi, köyde yapacak çok işimiz vardı ve kar yağıyordu. Gitmemiz konusunda ısrar etmesine rağmen Ian’ın bacağının onun canını acıttığını görebiliyordum. Her neyse, yakınlarda iki ya da üç tane kır evi vardı bu yüzden midillilerden birine onu bindirdim ve yokuşun tepesindeki bir evden bir geceliğine kalmak için müsaade istedim.”

Kuzey İskoçyalıların misafirperverliğiyle, ikisi için yatacak yer ve akşam yemeği hevesle sunulmuştu, bir kâse sıcak yulaf ve taze yulaflı kekten sonra iki ziyaretçi ateşin önüne serilmiş bir yatakta yatmışlardı.

“Oda, şöminenin yanına bir yorgan daha serecek kadar büyük değildi bu yüzden biz de biraz sıkıştık, yan yana yatıyorduk ve olabildiğince rahat olmaya çalışıyorduk.” Derin bir nefes aldı ve sonra utanarak bana baktı.

“Şey, seyahatten dolayı oldukça yorgundum, bu yüzden derin bir uykuya dalmıştım, sanırım Ian da derin uykudaydı. Ama Ian son beş yıldır hep Jenny ile birlikte uyuyordu ve yanında sıcak bir bedenin olmasına alışıktı. Gecenin bir yarısı, bana doğru yuvarlanıp kollarıyla beni sardı ve ensemden öptü. Ve ben,” - karın aydınlığında yüzünün kızardığını görebiliyordum -“bağırarak uykumdan kalktım çünkü onun Jack Randall olduğunu sandım.”

“Senin için çok korkunç olmalı,” dedim.

“Ian da şoka uğradı, her neyse... Üzerine çıkıp yüzünü yumrukladım, kendime geldiğimde Ian’ın üstündeydim ve boğazını sıkıyordum, dili dışarıya fırlamıştı. Tabi Murrayler de şoka uğradı.” Düşünceli bir halde konuşmaya devam ediyordu. “Onlara kötü bir kâbus gördüğümü söyledim ama vurmamın etkisiyle çocuklar da çığlık atmaya başlamışlardı ve Ian bir köşede öksürüyordu, Bayan Murray yatakta dimdik doğrulmuş, tıpkı şişko bir baykuş gibi ‘Kim, kim?’ deyip duruyordu.”

Bütün bunları hayal edince dayanamayıp kahkahayı bastım.

“Ah, Tanrım, Jamie. Ian iyi mi peki?”

Jamie omuz silkti. “Evet, onu gördün. Bir müddet sonra herkes yine uykuya daldı, ben de geceyi ateşin önünde yatarak geçirdim, tavana baktım.” Sol elini aldığımda itiraz etmedi, ezilmiş eklemlerini yavaşça okşuyordum.

“Ertesi sabah evden ayrıldığımızda,” diye devam etti, “bir yere oturup aşağı vadiye bakabileceğimiz bir yer bulana kadar bekledim. Ve sonra,” yutkundu ve elimi sıktı, “ona anlattım. Randall’ı. Ve olan her şeyi.”

Ian’ın Jamie’ye neden öyle baktığını anlamaya başlamıştım. Ve Jamie’nin utanç dolu bakışlarını ve gözlerinin altındaki lekeyi de... Ne söyleyeceğimi bilmediğimden ben de onun elini sıktım.

“Senden başka hiç kimseye anlatacağımı sanmıyordum,” diye ekledi, elimi sıkmaya devam ediyordu. Belli belirsiz gülümsedi ve diğer eliyle yüzünü ovaladı.

“Ama Ian… şey, o…” Doğru kelimeyi arıyordu. “O beni tanıyor, anlıyor musun?”

“Ben de öyle düşünüyorum. Bütün hayatın boyunca sen de onu tanıdın, değil mi?”

Başını evet anlamında salladı, boş boş camdan dışarıya bakıyordu. Kar yeniden başlamıştı, küçük kar taneleri adeta dans ediyordu. Gökyüzünden daha beyazlardı.

“Benden sadece bir yaş büyük. Ben büyürken o hep vardı. On dört yaşıma kadar Ian’ı görmeden geçirdiğim bir günüm bile olmadı. Ve daha sonra, Dougal beni büyütmek için yanına alıp Leoch’a götürdükten sonra, üniversite için gittiğim Paris’ten döndükten sonra, ben geri gelip köşeyi döndüğüm zaman o hep oradaydı, sanki hiç ayrılmamışım gibi. Beni gördüğü zaman her zaman yaptığı gibi bana gülümserdi ve sonra yan yana tarlalarda, akarsu kenarlarında her şeyden konuşarak dolaşırdık.” Derin bir nefes aldı ve bir elini saçına götürdü.

“Ian… buraya ait olan bir parçam, hiç ayrılmayan,” dedi. “Ben… ona anlatmak zorunda olduğumu düşünüyorum, ayrı… kalmış gibi hissetmek istemiyorum. Ian’dan. Buradan.” Pencereye doğru bir hareket yapıp sonra bana doğru döndü, loş ışıkta gözleri simsiyah görünüyordu. “Neden olduğunu anlıyor musun?”

“Anlıyorum,” dedim yeniden. “Peki Ian?”

Küçük huzursuz bir omuz silkme hareketi yaptı, sanki ensesini sıkan gömleği gevşetmeye çalışıyordu. “Şey, anlatamadım. İlk başta ona anlatmaya başladığım zaman, başını iki yana sallayıp durdu, sanki bana inanmıyordu sonra inandığında...” Bu konuşmanın ona nelere mal olduğu hakkında fikirlerim vardı. “Tepinmek istediğini görebiliyordum ama bacağı yüzünden bunu yapamıyordu. Yumruklarını sıkıyordu, yüzü beyazdı ve devamlı şöyle diyordu; Nasıl? Lanet olsun, Jamie, bunu yapmasına nasıl izin verdin?”

Başını iki yana salladı. “Ne söylediğimi hatırlamıyorum. Ya da onun ne söylediğini. Birbirimize bağırıp durduk, bunu iyi hatırlıyorum. Ve ona vurmak istedim ama bacağı yüzünden yapamadım. Ve o da bana vurmak istedi ama yapamadı, bacağı yüzünden.” Gülümsedi. “Tanrım, ikimiz de aptal gibi görünüyorduk, kollarımızı sallıyor birbirimize bağırıyorduk. Ama ben daha fazla bağırdım ve sonuna o sustu ve sonunda kadar beni dinledi.”

“Sonra bir an konuşmaya devam edemedim, işe yaramıyor gibi görünüyordu. Bir kayanın üstüne oturdum ve başımı ellerimin arasına aldım. Bir müddet sonra Ian en iyisi devam etmek dedi. Ben de başımla tamam deyip ayağa kalktım ve ata binmesine yardım ettim, yola koyulmaya başladık, konuşmuyorduk.”

Birden Jamie elimi ne kadar sıkı tuttuğunu fark etti. Sıkı tutmayı bıraktı ama hâlâ elimi tutuyor, yüzüğümle oynuyordu.

“Uzun bir süre at sürdük,” diye yavaşça konuşmaya başladık. “Sonra arkamdan bir ses duydum, dizgini çekip durdum, Ian’ın atı da yanıma geldi. Ağladığını gördüm, yaşlar yüzünden akıyordu. Ve o da ona baktığımı gördü, başını sertçe iki yana salladı. Sanki hâlâ kızgın gibi davranıyordu ama sonra elini bana uzattı. Ben de tuttum ve elimi sıktı, öyle sert sıktı ki sanki kemiklerimi kıracaktı. Sonra elimi bıraktı ve biz de eve geldik.”

Hikâyenin sona ermesiyle gerginliğinin geçtiğini hissedebiliyordum. “İyi olacaksın, kardeşim,” dedi Ian, yatak odasının kapısının önünde tek ayağıyla dengede durmaya çalışıyordu.

“O zaman her şey yolunda mı?” diye sordum.

“Olacak.” Şimdi tamamen rahatlamış, kuş tüyü yastıklara iyice gömülmüştü. Yorganın altına, yanına kıvrıldım. Uyumaya çalışıyordum.

Ona sarıldım ve, “Sağ salim evde olduğun için mutluyum,” dedim.

Sabahleyin aynı gri ışıkta uyandım. Çoktan üstünü giyinen Jamie pencerenin yanında duruyordu.

“Ah, uyandın mı, Sassenach?” diye sordu, başımı yastıktan kaldırdığımı görünce. “Bu iyi. Sana bir hediye getirdim.”

Kesesine uzandı ve birkaç bakır kuruş, iki ya da üç tane küçük taş, misinaya sarılı kısa ince bir dal, kırışık bir kâğıt ve bir çift saç kurdelesi çıkarttı.

“Saç kurdelesi mi? ”dedim. “Teşekkürler, çok sevimliler.”

“Hayır, onlar senin için değil, onları küçük Maggie için aldım.” Avcundaki taşlara şüpheyle gözlerini kısarak bakıyordu. Şaşkınlıkla onu izlerken, bir tane taşı alıp yaladı.

“Hayır, bu değil,” diye mırıldandı ve yeniden kesesini karıştırmaya başladı.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun öyle?” Sergilediği bu performansı ilgiyle izliyordum. Cevap vermemişti ama kokladığı bir avuç dolusu taşla yanıma

gelmişti, ilgisini çeken ufak şişliği bulana kadar bir bir çıkarttı. Bir tanesini yaladı, emin bir şekilde elime koydu, sevinçten yüzü parlıyordu.

“Kehribar,”dedi keyifle. Dokunulacak kadar sıcak görünüyordu, avcumu neredeyse farkında olmadan kapatıyordum.

“Parlatılması gerek, tabii,” dedi. “Ama bununla sana güzel bir kolye yapılacağını düşünüyorum.” Hafiften yüzü kızarmış, beni izliyordu. “Bu… bu hediye ilk evlilik yıldönümümüz için. Bunu gördüğüm zaman, evlendiğimizde Hugh Munro’nun sana verdiği bir parça kehribar aklıma geldi.”

“Hâlâ bende,” dedim yavaşça, taşlaşmış küçük tuhaf parçayı okşuyordum. Hugh’un verdiği iri parça kehribarın bir yanı kesilmiş ve içine küçük bir cam konulmuştu ve içine gömülmüş bir yusufçuk vardı, ebedi uçuşu sona ermişti. Kehribarı ilaç kutumda saklıyordum, büyülü taşlarımın en güçlüsüydü.

İlk evlilik yılönümümüz için bir hediyeydi. Biz haziranda evlenmiştik, aralıkta değil. Ama evlilik yıl dönümümüzde Jamie Bastille’deydi… ve ben Fransa Kralı’nın kollarının arasındaydım. Mutlu bir evliliği kutlamak için zaman yoktu.

“Neredeyse Yılbaşı arifesi geldi,” dedi Jamie, camdan Lallybroch tarlalarını örten yumuşak karların düşüşüne bakıyordu. “Başlangıç için iyi bir zaman.”

“Ben de öyle düşünüyorum.” Yataktan kalktım ve onun yanına gittim, kollarımı beline doladım. Birlikte öylece durduk, konuşmuyorduk. Ta ki gözlerim Jamie’nin kesesinden çıkardığı diğer küçük sarımsı topaklara kayana kadar.

“Bunlar ne, Jamie?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Ah, bunlar mı? Bal topları, Sassenach.” İçlerinden bir tanesini aldı ve üstündeki tozu sildi. “Köydeki Bayan Gibson verdi. Kesemde biraz tozlanmalarına rağmen çok güzeller.” Elini açıp bana uzattı, gülümsüyordu. “Bir tane ister misin?”

34
Postacı Kapıyı İki Kere Çalar

Ian'ın Jamie ile birlikte karlı havada Jenny'ye nasıl bir açıklama yaptığını bilmiyordum. Jenny kardeşine her zamanki gibi davranıyordu; duygusuz ve aksi, biraz şefkatli, şakacı bir yolla. Jenny'yi olayları tüm açıklığıyla görüp sanki orda değilmiş gibi direk bakmasını sağlayan kabiliyetini fark edecek kadar uzun süredir tanıyordum.

Hislerin ve davranışların hareketleri aylarca dördümüz arasında yön değiştirip durmuştu, arkadaşlığa ve iş kurmaya dayalı sağlam bir güçlülük örneği kurmuştuk. İhtiyacımız olan tek şey karşılıklı saygı ve güvendi. Yapılması gereken çok şey vardı.

Jenny'nin hamilelik sürecinde birçok ev işini ben üstlenmiştim ve o da çoğu zaman benim fikirlerime kabul ediyordu. Asla onun yerini almak gibi bir niyetim yoktu, annesi öldüğünde beri evin merkezinde o vardı ve hizmetçilerin, kiracıların sıkça geldiği kişi de oydu. Oysaki hâlâ bana alışmaya çalışıyorlar, kabullenişe ve bazen de korkuya dayanan saygı çerçevesinde bana arkadaşça davranıyorlardı.

İlkbahar dev patates ekimleriyle başlamıştı. Uygun arsaların yarısından fazlası yeni ürünlere bırakılmıştı ve karar birkaç hafta içinde kendini haklı çıkarmıştı. Yeni çıkan arpalar, dolu fırtınası yüzünden donmuştu. Patates asmaları ise yerin üzerine düşmüştü ama sağlamdı, donmaktan kurtulmuştu.

İlkbaharın ikinci olayı ise yeni bebekti. Katherine Mary doğmuştu. Beklenmedik bir anda dünyaya gelmişti, herkes şaşkındı, Jenny bile. Bir gün Jenny sırtının çok ağrıdığından şikayet ediyordu ve yatmak için odasına gitti. Kısa bir süre içinde durumun ne olduğu ortaya çıktı, Jamie derhal ebe Bayan Martins'e gitti. İkisi geri geldiğinde evin koridorlarında yeni bebeğin ince tiz feryatları yankılanırken kutlamak için viski içiliyordu.

Ve böylece yıl yeşile bürünmüş ve ben de çiçek açmıştım, aşk ve işle sarılan kalbimin yaraları iyice iyileşmişti.

Ara sıra mektuplar geliyordu. Bazen haftada bir kez posta geliyordu, bazen bir ay ya da daha fazla süre mektup gelmiyordu. Zaten Kuzey

İskoçya’ya mektup dağıtan elçinin mesafe olayını düşününce her şeyin zamanında gelmesinin inanılmaz olduğunu düşünüyordum.

Bugün de bir paket mektup ve kitap gelmişti, havadan korunması için yağlı parşömen kâğıdına sarılmış ve iki kez sıkıca bağlanmıştı. Postacı mutfakta dinlenirken Jenny dikkatlice ipleri çözmüş ve tutumlu bir kadın olarak ipi cebine atmıştı. Paris’ten gelen paketi masanın üzerine koymuştu.

“Bu mektup Ian’a gelmiş, sanırım tohumların makbuzu olmalı ve bir tane de Jocasto Teyze’den. Ah ne güzel, aylardır ondan haber alamıyorduk, onun hasta olduğunu düşünmeye başlamıştım, demek eli hâlâ kalem tutabiliyormuş.”

Jenny’nin mektup yığınlarının üzerine düşen son mektubu Jocasta’nın evlenmiş kızlarından birinin notu takip ediyordu. Sonra bir tane Edinburgh’dan Ian’a ve bir tane de Jared’dan Jamie’ye gelen mektup vardı. Bu yazıyı hemen tanımıştım. Ve bir tane de Stuartların Kraliyet tacı mühürlü kalın bir mektup vardı. Yine Charles’ın Paris’teki hayatın zorlukları hakkındaki şikâyetleri ve çektiği aşk acısı diye düşündüm. En azından bu seferki kısaydı çünkü normalde sayfalarca yazardı, James’e ruhunu dökerdi. Hiç imla bilgisi yok gibiydi. Görünüşe göre mektuplarını yazmak için yardım almıyordu.

“Ah, üç tane Fransız romanı ve Paris’ten bir şiir kitabı!” dedi Jenny heyecanla paketi açarken. “C’est un embarres de richesse, hımm? Hangisini bu akşam okuyalım?” Küçük kitap yığınını paketten çıkarttı, sevinçten titreyen parmaklarıyla kitaba yumuşakça dokunuyordu. Erkek kardeşi nasıl atlara tutkunsa Jenny de kitaplara tutkundu. Küçük bir kitaplık kurulmuştu, akşamları iş ve yatak kurmadan vakit kalırsa, en azından birkaç dakikasını okumaya ayırıyordu.

“İşleri halletliğinde sana düşünecek bir şeyler kazandırıyor,” diyordu Jenny. “Sayfadaki kelimeleri göremeyecek kadar yorgun olsam da, ertesi gün sütü çalkalarken ya da yün eğirirken kitaptaki sözler aklıma geliyor ve onlar üzerine düşünüyorum.” Yün eğirirken dediğinde gülmemek için kendimi zor tutmuştum. Kuzey İskoçya çiftliklerindeki Lallybroch kadınlarının yünlerini sadece geleneksel şarkılarını söyleyerek değil, aynı zamanda Moliére ve Piron’dan da parçalar okuyarak eğirdiklerinden emindim.

Birden aklıma yün eğrilen bir yer geldi, kadınlar sıra halinde yüz yüze oturuyorlardı. Kıyafetlerinin kolları çıplaktı, sırtlarını duvara dayamışlardı, ayaklarıyla yünlerin içindeki uzun ıslak kurdu atıyorlar, sertçe vuruyorlardı, keçeli dokuma Kuzey İskoçya'nın puslu hatta yağmurlu havasını püskürtüyor, giyeni soğuktan koruyordu.

Sık sık kadınlardan biri ayağa kalkıp dışarıya gider, ateşte buhar salan idrar kazanını getirirdi. Etekleri yukarıya sıyrılmış bir halde ahırın ortasında çıplak bacakla dolanırlardı.

"Sıcak idrar boyayı arttırır," diye açıklamıştı kadınlardan biri. Ahıra ilk girdiğimde gözlerim sulanmıştı. Diğer kadın işten kaçıp kaçmayacağımı görmek için ilk başta beni izlemişti ama yün eğirmek Fransa'da yaptığım ve gördüğüm şeylerden sonra gerek 1944 savaşında gerekse 1744 yılında hastanede, bu benim için öyle büyük bir şok etkisi yaratmamıştı. Zaman kavramı hayatın gerçeklerini pek değiştirmiyordu. Kokunun dışında, yün eğirme ahırı sıcaktı, hoş bir yerdi, Lallybroch kadınları buraya geliyor, kumaş topları arasında birbirleriyle şakalaşıyor ve çalışırken birlikte şarkı söylüyorlardı, elleri masada ritmik bir halde çalışıyor ya da çıplak ayakları buhar çıkan kumaşa batıyordu, biz yerde oturuyor kumaşı karşı tarafa verip çekiyorduk.

Koridordan gelen bot sesleri ve kapının açılmasıyla içeri giren soğuğun ve yağmurun etkisiyle yün eğirme düşüncemden sıyrıldım. Jamie ve Ian birlikte Gaelce bir şeyler konuşuyorlardı, muhtemelen çiftlik durumlarını tartışıyorlardı.

"Gelecek yıl bu tarlanın boşaltılması gerek," diyordu Jamie kapıdan içeri girdiğinde. Onları gören Jenny mektupları bıraktı ve koridordaki sandıktan temiz havlu alıp getirdi.

"Halıya sularınızı damlatmadan önce kurulanın," diye emretti ve her birine bir havlu verdi. "Ve şu kirli botlarınızı da çıkarın. Ian, posta geldi. Patates tohumları için yazdığın Perth'deki adamdan bir mektup var."

"Ah, öyle mi? Sonra okurum. Okurken bir yandan yiyebileceğim bir şeyler var mı? Açlıktan öleceğim ve buradan Jamie'nin karnının da guruldadığını duyabiliyorum."

Jamie ıslak bir köpek gibi başını salladı, yağmur damlaları koridora sıçrarken kız kardeşi küçük bir çığlık attı. Gömleği omuzlarına yapışmıştı ve yağmurdan sırılsıklam olan saçları gözlerinin önüne düşüyordu.

Ensesine bir havlu koydum. “Kurulanmanızı bitirin. Ben de size bir şeyler getireyim.”

Bağırdığında mutfaktaydım. Daha önce hiç böyle bağırdığını duymamıştım. Sesinde şaşkınlık ve korku vardı ve başka bir şey daha... Kaplanın pençelerine takılan bir adamın feryadı gibi. Koridordan aşağıya indim ve bilinçsizce salona koşturdum, elimde hâlâ yulaflı keklerin olduğu bir tepsi vardı.

Kapıdan içeri girdiğimde onun Jenny’nin mektupları koyduğu masanın yanında durduğunu gördüm. Yüzü ölü gibi beyazdı, durduğu yerde sallanıyordu. Tıpkı kesilen bir ağaç düşmeden önce birinin “Ağaca dikkat!” diye bağırmasını bekliyor gibiydi.

“Ne oldu?” dedim, yüzündeki bakışı görünce korkmuştum.

“Jamie, ne oldu? Ne var?!”

Fark edilebilir bir çabayla masadaki mektuplardan birini aldı ve bana verdi.

Yulaflı kekleri bıraktım ve kâğıdı aldım, mektubu hızlıca inceledim. Jared’dandı, incecik kargacık burgacık yazısını hemen fark etmiştim. “‘Sevgili kuzen,” diye okuyordum kendi kendime. “‘… öyle mutluyum ki hayranlığımı tarif edemiyorum… senin cüretkarlığın ve cesaretin bir esinlenme olacak…başarısızlık olmayacak… dualarım seninle…” Başımı kâğıttan kaldırmış şaşkınlık içinde Jamie’ye bakıyordum. “Bu neden bahsediyor böyle? Sen ne yaptın, Jamie?”

Adeta derisi çekilmişti, ölü bir suratla mutsuz bir şekilde gülümsedi. O sırada başka bir kâğıt aldı, bu ucuzca basılmış bir el ilanıydı.

“Yaptığım şey bu değil, Sassenach,” dedi. Kâğıdın üstünde Stuart Evi’nin Kraliyet tacı vardı. Mesaj altında yazıyordu, kısaydı.

Yüce Tanrı’nın atadığı İskoçya VIII., İngiltere III. ve İrlanda Kralı James bu üç krallığın tahtını istemede hakkı olduğunu ileri sürmektedir. Ve bunu

Kuzey İskoçyalı klan beyleri ve II. James yanlısı lordlar da desteklemektedir, Majesteleri Kral James'in bu haklı davasına, Ortaklık Önergesi'nde gösterilen isimler de katılacaktır.

Okurken parmaklarım buz kesmişti ve öyle şiddetli bir korkuya kapılmıştım ki nefesimin kesileceğini hissettim. Kan basıncıyla kulaklarım çınlamaya, gözlerimin önünde siyah benekler uçuşmaya başladı.

Sayfanın altında, dünyaya sadakatlerini ve Charles Stuart'ın başarısı için canlarını ve şanlarını ortaya koyacaklarını bildiren İskoçyalı beylerin adları yazılıydı. Clanranald ve Glengarry. Appinli Stewart, Keppochlu Alexander MacDonald, Scotuslu Angus MacDonald.

Listenin en altında da şu isim yazılıydı; "Broch Tuarachlı James Alexander Malcolm MacKenzie Fraser."

"Kahretsin," diye fısıldadım, içimin rahatlaması için daha güçlü bir kelime bulmayı diliyordum. "Aşağılık piç kurusu senin adına imzalamış!"

Yüzü hâlâ solgun ve gergin olan Jamie kendini toplamaya çalışıyordu.

"Evet," dedi kısaca. Eli masanın üstünde duran açılmamış mektuba doğru sinsice ilerliyordu, mühründe Stuart'ın tacı olan ağır bir kâğıttı. Jamie sabırsızca zarfı açtı. Mektubu çabucak açtı ve okudu, sonra elini yakmış gibi hızla masaya attı.

"Bir özür mektubu," dedi kısık sesle. "Belgeyi benim imzalamam için yeterince zaman yokmuş. Ve sadık desteğim için şükranlarını sunuyor. Tanrım, Claire! Ben ne yapacağım?"

Bu kalpten gelen bir haykırıştı ve benim verecek bir cevabım yoktu. Minderin üstüne oturmuş dik dik ateşe bakarken onu seyretmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Bu drama boyunca donakalan Jenny mektupları ve kâğıt yığınlarını almak için daha yeni hareket ediyordu. Dikkatlice onları okudu ve sonra masanın üstüne bıraktı. Kaşlarını çatmış bir halde kâğıtlara bakıyordu, sonra elini Jamie'nin omzuna koydu.

"Jamie," dedi. Yüzü oldukça solgundu. "Yapabileceğin tek bir şey var, hayatım. Charles Stuart için gidip savaşmak zorundasın. Kazanması için

ona yardım etmek zorundasın.”

Söylediklerinin doğruluğu beni saran şok perdesinin içinden sızıyor ve bana ulaşıyordu. Bu Ortaklık Bağını imzalayanlar İngiliz Krallığı’na karşı isyancı ve vatan haini olarak damgalanmışlardı. Charles’ın buna nasıl cüret ettiği ya da bunu başlatmak için parayı nereden bulduğu artık önemli değildi. Açıkça artık bu isyan dalgasını başlatmıştı ve Jamie ile ben de ister istemez ona katılmıştık. Jenny’nin de dediği gibi başka bir seçim hakkı yoktu.

Gözlerim Jamie’nin elinden düşen mektuba takıldı. “…Louis’in ya da en azından onun bankalarının desteği olmadan bu işe giriştiğim için birçok kişi aptal olduğumu söyledi! Geldiğim yere geri dönme konusunda olan hiçbir fikri göz önünde bulundurmuyorum.” Okumaya devam ediyordum. “Eve geleceğim için sevin, benim sevgili arkadaşım.”

35
Ay Işığı

İleriki ayrılık için hazırlıklar başlamıştı, malikânenin her bir yanında heyecan dalgası kol geziyordu. ’15 Ayaklanması’nda toplanan silahlar saz çatılardan, otluklardan, ocaklardan çıkartılıyor, parlatılıyor ve keskinleştiriliyordu. Geçerken karşılaşan erkekler ciddi gruplar halinde konuşmadan duruyorlardı, sıcak ağustos güneşinin altında kafa kafaya vermiş duruyorlardı. Kadınlar da sessizce durup, onları izliyordu.

Jenny de erkek kardeşi gibi düşündüğü şey hakkında ipucu vermeyen anlaşılmaz kabiliyete sahipti. Kendi çerçevelerim şeffaf olduğu için bu kabiliyeti kıskanıyordum. Bir sabah Jenny benden Jamie’yi bulup onu birahaneye getirip getiremeyeceğimi sordu, Jamie’den ne isteyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Jamie arkamdan içeri girmişti, kapının orada bekliyor, gözlerini loşluğa alıştırmaya çalışıyordu. Derin bir nefes aldı, zevkle bu sert kokuyu içine çekiyordu.

“Ah,” dedi, rüyadaymış gibi nefes alıyordu. “Burada nefes alarak bile sarhoş olabilirim.”

“O zaman nefesini tut çünkü şu an ayık olmana ihtiyacım var,” dedi kız kardeşi.

Uysalca ciğerlerini ve yanaklarını şişirmiş öylece bekliyordu. Jenny elindeki patates eziciyle karnına hafiften vurdu, Jamie iki büklüm olmuştu.

“Seninle Ian hakkında konuşmak istiyorum.”

Jamie raftan boş bir kova aldı ve ters çevirip üstüne oturdu. Üstünde duran yağlı kâğıttan yapılmış camdan sızan hafif ışık koyu bakır rengindeki saçlarında parlıyordu.

“Ian’a ne olmuş?” diye sordu.

Derin bir nefes alma sırası Jenny’ye gelmişti.

“Gideceğin zaman Ian’ı da yanında götürmeni istiyorum.”

Jamie kaşlarını yukarıya kaldırdı ama hemen cevap vermedi. Jenny'nin gözleri ezicinin hareketlerine odaklanmıştı, çamurumsu karışımı izliyordu. Jamie ona düşünceli bir halde baktı.

"Evlilikten mi bıktın yoksa? Eğer öyleyse onu ormana vurmak bence daha kolay olur."

"Eğer birini vurmak istersem, Jamie Fraser, bunu kendim yaparım. Ve Ian da böyle bir hedef için ilk tercihim olmaz."

"Ah, öyle mi? Neden o zaman?"

Jenny'nin omuzları kusursuz bir ritim içinde hareket ediyordu, sonra bu hareket zayıfladı.

"Çünkü böyle istiyorum."

Jamie sağ elini dizine koydu, orta parmağındaki yara izini okşuyordu.

"Bu tehlikeli, Jenny," dedi sessizce.

"Bunu biliyorum."

Jamie başını yavaşça iki yana doğru salladı, hâlâ eline bakıyordu. İyice iyileşmişti, artık rahatlıkla kullanabiliyordu.

"Bildiğini sanıyorsun."

"Biliyorum, Jamie."

Başını kaldırdı. Sabırsızca bakıyordu ama makul bir şey söylemek için kıvranıyordu.

"Evet, Ian'ın sana Fransa'daki savaş hakkında hikâyeler anlattığını biliyorum. Ama gerçekten nasıl olduğu hakkında bir fikrin yok, Jenny. Bu bir sığır baskını değil. Bu bir savaş ve muhtemelen lanet olası kanlı savaşlardan biri olacak. Bu..."

Ezici kovaya çarptı ve karışımın içine düştü.

"Bana sakın savaşın nasıl bir şey olduğunu bilmediğimi söyleme!" Jenny gözlerini ona dikmişti. "Hikâyeler, öyle mi? Ian Fransa'dan yarım bacak ve

neredeyse onu öldüren bir ateşle eve döndüğünde kim onu iyileştirdi sanıyorsun?”

Jenny elini tezgâha vurdu. Gergin sinirleri iyice kopmuştu.

“Bilmiyorum ha? Ben bilmiyorum? Sakat bacağındaki çiğ etten kurtları ben aldım çünkü kendi annesi bile bunu yapmaya dayanamadı! Yarayı iyileştirmek için kızgın bıçağı bacağına ben dayadım! Kızarmış domuz gibi kokan etini ben kokladım ve bütün bunları yaparken attığı çığlıkları ben dinledim! Orada durmaya dayanabilir miydin, söyle bana ben... nasıl… olduğunu BİLMİYORUM demek!”

Sinirden akan yaşlar yanaklarından süzülüyordu. Onları eliyle sildi ve bir mendil bulmak için cebini karıştırdı.

Dudakları birbirine kenetlenmişti, Jamie ayağa kalktı ve gömleğinin cebinden bir mendil çıkartıp ona verdi. Ona dokunmaya ya da rahatlatmaya çalışmaktan daha iyisini biliyordu. Kızgın bir halde gözlerindeki yaşları ve akan burnunu sildiğinde Jamie tekrar ona baktı.

“Evet, çok iyi biliyorsun,” dedi. “Ve yine de onu yanımda götürmemi mi istiyorsun?”

“İstiyorum.” Burnunu sümkürdü ve çabucak sildi, sonra da mendili kendi cebine koydu.

“Sakat olduğunu o da biliyor, Jamie. Ve biraz daha iyi olduğunu da biliyor. Ama seninle birlikte mücadele edebilir. Atı da var, yürümek zorunda değil.”

“Asıl sorun mücadele edebilmesi mi? Bir adam yapmak zorunda olduğunu düşündüğü şeyi yapabilir. Sen neden onun yapmak zorunda olduğunu düşünüyorsun ki?”

Biraz kendine gelince karışımın içinden eziciyi çekip çıkarttı ve salladı. Kahverengi topaklar kovanın içine düşüyordu.

“Sana bunu sormadı, değil mi? Ona ihtiyacın olup olmadığını?”

“Hayır.”

Eziciyi kovanın içine koydu ve tekrar işine koyuldu.

“Onu istemeyeceğini düşünüyor çünkü o topal ve bu yüzden senin işine yaramaz.” Başını kaldırmış, sıkıntılı gözlerle bakıyordu, koyu mavi gözleri kardeşininkiyle aynıydı. “Ian’ı daha önceden beri tanıyorsun, Jamie. Şimdi ise çok farklı.”

Jamie istemeyerek başını evet anlamında sallayıp, oturağında oturmaya devam etti.

“Evet ama bunu mu umuyorsun? Ve yeterince iyi görünüyor.” Kız kardeşine baktı ve gülümsedi.

“Seninle birlikte mutlu Jenny. Seninle ve çocuklarıyla.”

Jenny başını evet dercesine salladı, başıyla birlikte siyah bukleleri de sallanıyordu.

“Evet, öyle,” dedi yavaşça. “Ama bu benim için tam bir erkek olduğu için öyle ve hep de öyle olacak.” Gözlerini erkek kardeşine dikti. “Ama senin için işe yaramaz biri olduğunu düşünürse, kendini tam bir erkek gibi hissetmeyecek. Ve bu yüzden senden onu yanında götürmeni istiyorum.”

Jamie ellerini kenetlenmiş ve çenesini de kenetlenmiş ellerine dayamıştı.

“Bu Fransa’daki gibi olmayacak,” dedi sessizce. “Orada savaşmakla sadece kendi hayatını riske atıyorsun. Burada…” Tereddüt etti ve sonra konuşmasına devam etti. “Jenny, bu vatan hainliği olarak sayılıyor. Herşey ters giderse, Stuartları takip edenlerin sonu muhtemelen darağacı olacak.”

Solgunluğu gitgide daha da artmıştı ama yine de devam etti.

“Benim bir şansım yok,” diye devam ediyordu, gözleri Jenny’ye odaklanmıştı. “Ama sen ikimizi birden riske atacak mısın? İç organlarının ateşte yanmasını bekleyen bir Ian’a sahip olmak isteyecek misin? Sırf gururunu kurtarsın diye çocuklarını babasız büyütmek isteyecek misin?” Jamie’nin yüzü en az kız kardeşi kadar beyazlamıştı ve birahanenin loş ışığında parlıyordu.

“Ben tam bir erkek istiyorum,” dedi. “Yoksa hiç olmasın.”

Jamie hareket etmeden öylece bir müddet oturdu, yeniden işe koyulan kız kardeşinin siyah saçlarına bakıyordu.

“Tamam,” dedi sonunda. Jenny ona bakmıyor, hareketlerini de değiştirmiyordu.

Jamie derin bir iç çekip ayağa kalktı ve bana döndü.

“Hadi buradan çıkalım, Sassenach,” dedi. “Tanrım, sarhoş olmak istiyorum.”

“Bana bu teklifi etmeni düşündüren şey ne?” Ian’ın şakaklarındaki damarı şiddetli bir halde atıyordu, Jenny’nin eli benim elimi sıkıyordu.

Ian’ın Stuartların ordusuna onunla birlikte eşlik etmesini istemesi kuşkuyla karşılanmış, sonra şüphe de işin içine girmişti.

“Sen bir aptalsın,” dedi Ian. “Ben sakatım ve sen de bunu çok iyi biliyorsun.”

“Senin çok iyi bir savaşçı olduğunu da biliyorum ve savaşta yanımda güvenebileceğim kimse yok,” dedi Jamie basitçe. Yüzünde ne şüphe ne de tereddüt ifadesi vardı. Jenny’nin isteğini kabul etmişti ve bunda ısrar ediyordu, ne olursa olsun önemli değildi. “Orada yeterince savaştın, beni şimdi yalnız mı bırakacaksın?”

Ian bu yağcılığı azletmeye çalışıyordu. “Eğer bacağım çıkar kendi yolunu bulursa benim kıymetli savaşta yer almam uzun sürmez. Sonra bir solucan gibi yerde yatar ve beni süngülemeye gelen ilk Kırmızı ceketliyi beklerim. Ve bunun da ötesinde,” - kayınbiraderine kaşlarını çatarak bakıyordu - “ben de savaşta seninle birlikte olursam bu yere kimin bakacağını sanıyorsun?”

“Jenny,” dedi Jamie hiç düşünmeden. “İşlere bakması için yeterince adam bırakırım, Jenny de hesapları çok iyi tutabilir.”

Ian kaşlarını kaldırdı ve kaba bir şekilde Gaelce bir şeyler söyledi.

“Pog ma mahon! Eteklerinde dolanan üç tane küçücük çocukla onu burada yalnız bırakmamı istiyorsun ve yarım bir adama ihtiyacın var, öyle mi? Aman Tanrım, sinirlerini aldırmış olmalısın!” Ian viskinin olduğu büfeye doğru gitti.

Yanımda, kucağında Katherine ile birlikte oturan Jenny bıyık altından hafif bir ses çıkarttı. Birbirimizle karışan eteklerimizin altından elimi

tutuyordu ve ben de parmaklarını sıkıyordum.

“Bana bu teklifi etmeni düşündüren şey ne?”

Jamie eniştesinin tepkisine kaşlarını çatarak bakıyordu.

“Çünkü senden büyüğüm,” dedi saldırgan bir halde, hâlâ kaşlarını çatıyordu.

Ian onun etrafında dolanıyordu, yüzüne iyice kuşku oturmuştu. Bir dakika kadar gözlerinde kararsızlık vardı. Omuzlarını dikleştirdi ve çenesini yukarıya kaldırdı.

“Ben senden büyüğüm,” diye cevap verdi.

“Ben daha güçlüyüm.”

“Hayır, değilsin!”

“Evet, öyleyim!”

“Hayır, ben güçlüyüm!”

Bu ölü ciddiyeti seslerindeki gülme tonuyla destekleniyordu; bu yüzleşme eğlenceli bir şekilde geçip gidebilirdi, gençliklerinde ya da çocukluklarındaki gibi ve Jamie’nin sesindeki meydan okumayla kol manşetlerini açtı ve dirseğine kadar gömlek kolunu yukarıya sıyırdı.

“Kanıtla, ”dedi. Dikkatsiz bir el hareketiyle satranç masasını boşalttı ve oturdu, dirseğiyle mozaik yüzeyden destek alıyordu, parmaklarını saldırı için bükmüştü. Koyu mavi gözleri Ian’ın kahverengi gözleriyle buluştu, sinirden aynı ateş gibi yanıyordu.

Ian yarım dakika kadar durum değerlendirmesi yaptı ve sonra kabul ettiğini belli edercesine kafasını salladı, bir tutam saç gözlerinin önüne düştü.

Aynı ihtiyatla saçını geriye itti, manşetlerini açtı ve gömleğinin kolunu sıvadı, sırayla bunları yaparken gözlerini kayınbiraderinden ayırmıyordu.

Oturduğum yerden Ian’ın yüzünü görebiliyordum, uzun dar çenesinin altı hafiften kızarmıştı, Jamie’nin yüzünü göremiyordum ama aynı kararlılık sırtının ve omuzlarının çizgilerinden belli oluyordu.

İki adam dirseklerini dikkatlice masaya yerleştirdiler, iyi bir yer bulmak için uğraşıyorlar, yüzeyin kaygan olmadığından emin olmak için dirseklerini ileri geri sürtüyorlardı.

Durum gereği Jamie parmaklarını Ian'a doğru uzattı. Ian da dikkatlice kendi avcunu Jamie'ninkine yerleştirdi. Parmaklar birbirine uymuştu, bir anlığına aynadaki yansımaya dokunur gibi oldu ve sonra yön değiştirdi, bir el sağ eli, diğer el de sol eli tuttu, bilek güreşi yapacaklardı.

"Hazır mısın?" diye sordu Jamie.

"Hazırım." Ian'ın sesi sakindi ama gözleri heyecanla parlıyordu.

Jenny benim gözlerime baktı ve gözlerini devirdi. Jamie'den her ne bekliyorsa, beklediği şey bu değildi.

İkisinin yüzü de kızarmıştı, şakaklarındaki saçlar terlemiş, gözleri harcadıkları çabayla iyice açılmıştı. Birden Jamie'nin bakışlarının kenetlenmiş yumruklardan başka yöne çekildiğini gördüm. Ian Jamie'nin bakışlarının başka yöne çevrildiğini fark edince ona baktı ve Jamie ile göz göze geldiler, sonra iki adam birden kahkahalarla gülmeye başladılar.

Elleri bir müddet daha öyle kaldıktan sonra ayrıldılar.

"O zaman kura," dedi Jamie ve terlemiş saçlarını geriye doğru itti.

"Tamam, adamım. Eğer sana teklifte bulunmamı istemiyorsan, bunu yapmayacağım. Ama sana soruyorum. Benimle gelecek misin?"

Ian ensesine hafifçe dokundu, yakasında terden küçük bir ırmak oluşmuştu. Bakışları odada gezindi ve sonra bir müddet de Jenny'e baktı. Jenny'nin yüzü her zamankinden daha solgundu ama ben nabzının hızlı bir şekilde attığını görebiliyordum. Ian gömleğinin kolunu aşağıya indirirken, Jenny'e bakmaya devam ediyordu.

Ian çenesini sıvazlamaya başladı, sonra Jamie'ye dönüp başını hayır anlamında salladı.

"Hayır, Jo," dedi yavaşça. "Senin bana burada ihtiyacın var ve ben burada kalmalıyım." Gözleri Katherine ile Jenny'ye ve kirli elleriyle annesinin eteklerine yapışan küçük Maggie'ye odaklanmıştı. Ve sonra da bana. Ian'ın

yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. “Ben burada kalıyorum,” dedi yeniden. “Zayıf yanını korumak için.”

“Jamie?”

“Evet?” Ölü gibi yatmasına rağmen uyumadığını biliyordum. Oda ay ışığıyla aydınlanıyordu ve onun yüzünü rahatlıkla görebiliyordum. Gözlerini yukarıya dikmişti, sanki gece huzmesinin ve yıldızların ötesinde bir şeyler görüyordu.

“Beni arkada bırakmaya çalışmayacaksın, değil mi?” Ian burada kalacaktı, Jamie ile birlikte oturup seçeneklere karar vermeye çalışmışlardı. Prens’in yardımına kim gidecek ve hayvanlara bakma, otlatmayı ve Lallybroch’un onarımını yapmak için kimin kalacağına karar vermişlerdi.

Jamie hiçbir işaret vermemesine rağmen bunun buruk bir karar olduğunu biliyordum, Ian ile birlikte Ross’un da gitmesine karar vermişlerdi ama gitmeden önce ilkbahar için saban demirlerinin hazır olması gerekirdi. Joseph Fraser’ın gidip gitmemesi gerektiğini tartıştılar ve sonunda gitmemesi gerektiğine karar verdiler çünkü o hem kendi ailesi hem de dul kız kardeşi için ana destek noktasıydı. Brendan her iki ailenin de en büyük oğluydu ve daha dokuz yaşındaydı, babasının yerini almak için oldukça hazırlıksızdı ve bu yüzden evde kalmalıydı.

Ortada bir sorun vardı. Önemli bir güce sahip olmak için savaşa kaç adam gitmeliydi? Jenny haklıydı, Jamie’nin başka bir tercihi yoktu. Charles Stuart’ın kazanmasına yardım etmekten başka hiçbir seçeneği yoktu.

Ama diğer taraftan ben ve benim değerli bildiklerim, bundan yoksundu. Charles Stuart’ı isyanı başlatmak için gereken parayı bulmasını engellemede başarılı olduk ama düşüncesiz, sorumsuz ve mirasında kararlı olan Süslü Prens’i Glenfinnan’da klanlarla toplanmak için ayak bastı. Jared’ın en son mektubunda, Charles’ın iki küçük firkateyn ile Kanal’ı geçtiğini duyduk, Antoine Walsh tarafından sağlanan, bir köle gemisiydi. Jared, Charles’ın bu girişimini keşif çalışmasından daha az riskli olarak görüyordu, haklı olup olmayacağını gösteren bir kumar gibi. Firkateynlerden bir tanesinin yolu İngilizler tarafından kesildi; Charles’ı taşıyan diğeri güvenli bir şekilde Eriskay adasına geldi.

Charles, Aeneas MacDonald adında küçük bir bankacının da olduğunu öğrendiğinde heyecanla içeri girdi. Bütün beklentileri karşılayamayan MacDonald küçük bir pala stoku için para verebilirdi ve Charles'ın tüm silahlanması da bundan ibaretti. Jared hem hayranlık duyuyor hem de bu düşüncesiz girişimden korkuyordu ama sadık bir II. James yanlısıydı ve bu yüzden bütün korkularını yutmuştu.

Ve bu zamana kadar Charles başarılı olmuştu. Kuzey İskoçya dedikodusundan, Eriskay'a gelip Glenfinnan'a geçtiğini ve orada yanında birkaç büyük fıçıyla konyak olduğunu, klanların onun çağrısına cevap verip vermeyeceğini görmek için beklediğini duymuştuk. Ve sinir bozucu saatlerden sonra Cameron klanından üç yüz adam yeşil tepelerden tek sıra halinde yürümüş ve evinden uzak olan beyleri başında değildi ama kız kardeşi Jenny Cameron başlarındaydı.

Bütün çabalara rağmen Charles felaketi devam ettirirse, o zaman yıkıntıları kurtarmak için Lallybroch'da kaç adam kalacaktı?

Ian güvende olacaktı; bu kesindi. Peki Lallybroch'da yaşayan diğer altı aile? Kimin gideceğine ya da kurban için seçilen erkekler gibi, kimin geride kalacağına karar verilecekti.

Jamie kararını vermişti – gerçi başka seçeneği yoktu - ama iki şartı vardı; taburuna hiçbir kadın eşlik etmeyecekti ve on sekiz yaşından küçük delikanlılar savaşa gelmeyecekti. Ian bu duruma şaşırmıştı. Genelde çocuklu kadınlar geride kalırdı, savaşta erkeklerini takip etmek, onlara yemek pişirip dikkat etmek ve ordunun tayinini paylaşmak Kuzey İskoçyalı kadınlar için tuhaflıktan çok uzaktı. Ve on dört yaşında olan erkekler büyük ihtimalle bu sayıma dâhil edilmedikleri için utanacaklardı. Ama Jamie hiçbir tartışmaya sebep olmayacak bir tavırla kararını vermişti ve Ian bir müddet tereddüt ettikten sonra başıyla onu onaylamış ve kâğıda yazmıştı.

Bu kadın yasağının beni dâhil edip etmeyeceğini Ian ve Jenny yanımızdayken ona sormak istememiştim. Çünkü öyle olsun ya da olmasın ben onunla gidecektim.

"Seni arkada bırakmak mı?" dedi ve gülümsedi. "Böyle bir şansım olduğunu düşünüyor musun?"

“Hayır,” dedim ve iç rahatlığıyla yanına sokuldum. “Bırakmazsın. Ama ben yine de bunu düşünebilirsin sanmıştım.”

Homurdanarak beni aşağıya çekti, başım omuzlarındaydı. “Ah, evet. Eğer seni bırakmayı düşünürsem, seni trabzana zincirlerim çünkü başka hiçbir şey seni durdurmaz.” Başını iki yana salladığını hissedebiliyordum. “Sen de benimle birlikte geleceksin, Sassenach, istesemde istemesemde. Yolda senin bileceğin bir şeyler olabilir- şimdi bir şey gibi görünmeseler bile ileriki zamanlarda olabilir. Ve sen iyi bir hekimsin, Sassenach. Erkeklere yardım etmene karşı koyamam, buna ihtiyaç olacak.”

Eliyle omuzlarımı okşadı ve derin bir iç çekti. “Eğer burada seni güvenli bir şekilde bırakabilseydim, her şeyi verebilirdim, mo duinne ama yapamam. Bu yüzden sen benimle geliyorsun, sen ve Fergus.”

“Fergus mu?” Bunu duyduğuma şaşırmıştım. “Ama senin küçük çocukları almayacağını sanmıştım!”

“Evet, Fergus’un durumu biraz farklı. Diğer delikanlıları götüremem çünkü onlar buraya ait. Eğer her şey berbat olursa ailelerini açlıktan kurtarmak için tarlalarda çalışıp hayvanlarla uğraşabilirler. Ama Fergus… burası onun yeri değil, Sassenach. Onu Fransa’ya da yollamam. Zaten orada da bir yeri yok.”

“Onun yeri senin yanın,” dedim yavaşça, anlamaya başlamıştım. “Benim gibi.”

Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra nazikçe elimi sıktı.

“Evet, öyle,” dedi sessizce. “Hadi şimdi uyu, mo duinne, geç oldu.”

Huzursuz bir ağlama sesi beni tekrar uyandırmıştı. Bebek Katherine diş çıkartıyordu ve bu yüzden sürekli ağlıyordu. Koridorun aşağısındaki odalarından Ian’ın uykulu mırıltılarını ve Jenny’nin artık kabullenmiş sesini duyabiliyordum. Daba sonra Jenny’nin yatağından kalktığını ve bebeği yatıştırmaya gittiğini duydum.

Bir müddet sonra koridorda yumuşak bir ayak sesi duydum ve hâlâ uyanık olan Jamie’nin çıplak ayakla evin içinde dolaştığını fark ettim.

“Jenny?” Rahatsız etmemek için fısıltı halinde çıkan sesi evin sessizliğinde açıkça duyuluyordu.

“Küçük kızın beni karşıladığını duydum,” dedi. “Benim gibi o da uyuyamıyor ama sen uyuyabilirsin. Karnı tok ve altı kuruysa sen uyurken belki biz birbirimize eşlik edebiliriz.”

Jenny esnememek için kendini zor tutuyordu.

“Jamie, hayatım, sende ana şefkati var. Evet, bir davul gibi karnı tok ve altı da kuru. Küçük kızı alabilirsin, umarım beraber hoş vakit geçirirsiniz.” Kapı kapandı ve ağır ayak seslerini yeniden duymaya başladım, bizim odaya doğru geliyordu ve Jamie’nin bebeği yatıştırmak için kısık sesle mırıldandığını duyabiliyordum.

Kuş tüyü yatağın rahatını tamamen kucakladım ve yeniden uykuya döndüm, ara sıra bebeğin ağlayışlarını duyabiliyordum; hıçkırmalar ve Jamie’nin güneşteki arı kovanı vızıltıları gibi rahatlatıcı olan sessiz mırıltılarının arasına serpişti.

“Eh, küçük Kitty, ciamar a tha thu? Çok mu, mo naoid-heachan, çok mu.”

Sesleri koridorun bir yukarısından bir aşağısından geliyordu ve ben tam tekrar uykuya dalacakken onları duyabilmek için bir kulağımı oraya verdim. Belki bir gün Jamie kendi çocuğunu böyle tutar, küçük yuvarlak kafası Jamie’nin büyük ellerinin içinde olur, küçük bedenini omuzlarına alırdı. Şimdi yaptığı gibi gecenin bir vakti karanlıkta yumuşak sıcak sesiyle kendi kızına şarkı söylerdi.

Kalbimde devam eden küçük sancı şefkat selinin içinde yüzüyordu. Bir kez daha yeniden yapabileceğimin farkına varmıştım. Faith bu hüneri bana vermişti, her şey Jamie’nin cesaretine ve bunu kullanmaya bağlıydı. Ellerimi yavaşça göğüslerimin üzerine koydum, bir gün gelecek ve bunlar kalbimdeki çocuğu emzireceklerdi, bunu biliyordum. Kulağımda Jamie’nin şarkı söyleyen sesiyle uykuya daldım.

Bir müddet sonra yeniden uyanır gibi oldum ve odanın aydınlandığını görünce gözlerimi açtım. Ay yükselmişti, dolunaydı ve parlıyordu. Odadaki bütün eşyalar açıkça görünüyordu.

Bebeğin sesi değil ama koridordan Jamie’nin sesi geliyordu. Hâlâ konuşuyordu ama biraz daha sessizdi, sesi mırıltıdan daha az çıkıyordu. Ve ses tonu da değişmişti; ifadesiz ve kırgın bir hali vardı. Kulağa kalbindeki el değmemiş yerlere giden yolu bulmaya çalışan bir adamın konuşması gibi geliyordu.

Merakla yataktan kalkıp sessizce kapıya doğru gittim. Koridorun sonunda ikisini görebiliyordum. Jamie pencerenin oradaki koltuğun arkasına yaslanmıştı ve üzerinde sadece gömleği vardı. Çıplak bacaklarını yukarıya kaldırmıştı, küçük Katherine Mary’yi rahat ettirmek için böyle oturuyordu. Kucağındaki bebekle yüz yüzeydiler, Katherine’nin tombiş bacakları Jamie’nin karnının üstündeydi.

Bebeğin yüzü tıpkı ay gibi ifadesiz ve parlaktı, koyu gözleri Jamie’nin sözlerini adeta içine çekiyordu. Jamie bir parmağını bebeğin yanağında gezdiriyor, yürek parçalayıcı bir kibarlıkla ona güzel sözler fısıldıyordu.

Gaelce konuşuyordu ve öyle kısık sesle konuşuyordu ki, kelimeleri bilsem bile ne dediğini anlayamazdım. Arkasındaki pencereden vuran ay ışığı yanaklarından süzülen gözyaşlarını belli ediyordu.

Bu zorla girilmeyi hak eden bir sahne değildi. Sıcak yatağıma geri döndüm. Aklımda ay ışığında yarı çıplak duran Lallybroch beyinin bilinmeyen geleceğine kalbini açtığı sahne vardı.

Sabah uyandığımda, yanımda sıcak ve tanıdık olmayan bir koku vardı ve bir şey saçlarımı karıştırıyordu. Gözlerimi açtığımda Katherine Mary’nin burnumun ucundaki gül goncası dudaklarıyla karşılaştım. Tombiş parmakları sol kulağımın üstündeki saçlarımı tutuyordu. Dikkatlice kendimi kurtarmaya çalıştım. Katherine kımıldandı ama tekrar karnının üstüne yuvarlanıp, dizlerini yukarıya kaldırdı ve sonra tekrar uykuya daldı.

Jamie çocuğun diğer tarafında yatıyordu, yüzünün yarısı yastığa gömülüydü. Gökyüzü gibi açık mavi gözlerinden birini açtı.

“Günaydın, Sassenach,” dedi, küçük uykucuyu rahatsız etmemek için sessiz konuşuyordu. Yatakta doğrulurken bana gülümsüyordu. “Çok tatlı görünüyordunuz, ikiniz böyle yüz yüze.”

Karışmış saçlarıma dokundum, Kitty hâlâ uyuyordu. “Dün gece kaçta yattınız? Yatağa geldiğini duymadım.”

Esnedi ve yüzüne düşen saçlarını geriye itti. Gözlerinin altı kararmıştı ama tamamen memnun görünüyordu.

“Ah, bir ara. En azından ay daha batmamıştı. Sütü kesilmesin diye Jenny’yi uyandırmak istemedim, bu yüzden ben de küçüğü ikimizin arasına yatırdım, şimdiye kadar da uyanmadı.”

Bebek elleri ve dizleriyle yatağı yoğurmaya başlamıştı, küçük bir mırıltıyla yatağı kazıyordu. Sabah beslenme saati gelmiş olmalıydı. Gözleri hâlâ kapalıydı ve yüksek sesle ağlamaya başlamıştı. Hemen ona uzandım ve kucağıma aldım.

“Buradayım, buradayım, buradayım,” diyerek onu yatıştırmaya çalıştırıyor, küçük sırtını sıvazlıyordum. Bacaklarımı yataktan dışarıya sarkıttım, sonra geriye dönüp Jamie’nin başını okşadım. Sert parlak saçları sıcacıktı.

“Bebeği Jenny’ye götüreceğim,” dedim. “Daha erken, sen de rahat uyu.”

“Bunu yapabilirim, Sassenach,” dedi Jamie. “Kahvaltıda görüşürüz, tamam mı?” Katherine Mary ve ben kapıya vardığımızda, o çoktan sırtüstü yatmış, en sevdiği uyku pozisyonunu almıştı. Ellerini göğsünde kavuşturmuş, derin derin nefes almaya başlamıştı.

Bebek kuvvetlice kıvranmaya başladı, meme arıyor, karşı taraftan cevap gelmeyince de öfkeyle ciyaklıyordu. Neyse ki koridorda koştururken, Jenny ile karşılaştım.

“Buradayım, şişşşt, şimdi sus bakalım,” diyerek Jenny bebeği yatıştırdı. Sonra çocuğu benden aldı ve odasına geri döndü.

Onu takip ettim ve kırışık yatağa oturdum, o da şöminenin yanında emzirmek için kullandığı sandalyesine oturdu ve aceleyle bir göğsünü çıkarttı. Bebeğin minik dudakları hemen bir memeye yapıştı.

“Ah,” diye içini çekti Jenny. “Böyle daha iyi değil mi, küçük oburcuk?” Gözlerini açtı ve bana gülümsedi, gözleri kardeşininki gibi berrak ve maviydi.

“Bütün gece bebeği yanınızda tutmanız büyük incelikti. Ölü gibi uyumuşum.”

Omuz silktim, mutlu anne ve çocuk portresine bakıp gülümsedim.

“O incelik Jamie’ye ait, bana değil,” dedim. “O ve yeğeni iyi anlaşmış görünüyorlardı.”

Aklıma tekrar o görüntü gelmişti, Jamie ciddi ve kısık bir sesle bebekle konuşurken, yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Jenny başını evet anlamında sallarken yüzüme bakıyordu.

“Evet. İkisi de rahat ettiler sanıyorum. Bu günlerde iyi uyuyamıyor mu?”

“Uyuyamıyor,” dedim sessizce. “Aklında çok şey var.”

“Evet, muhtemelen,” dedi ve arkamdaki yatağa bir göz attı. Ian çoktan gitmişti. Ahırdaki stokları görmek için şafakta kalkması gerekmişti.

“Eğer istersen bebekle konuşabilirsin,” dedi birden. “Gerçek bir konuşmadan bahsediyorum. Ona her şeyi anlatabilirsin, kulağa her ne kadar aptalca da gelse bir ruh seni anlayabilir.”

“Ah, onu duyuyor musun peki?” diye sordum. Jenny başını evet anlamında salladı.

“Evet. Bunun için endişelenmene gerek yok,” diye ekledi kibarca gülümseyerek. “Seninle konuşamadığını hissedemediğinden değil, yapabileceğini biliyor. Ama bir bebekle bu şekilde konuşmak farklı. O bir insan, yalnız olmadığını biliyorsun. Ama o senin kelimelerini bilmiyor ve senin düşündüğün şey hakkında endişelenmiyor. Kelimelerini seçmeden ya da bir şeyi saklamadan kalbini ona açabilirsin. Bu senin ruhunu rahatlatır.”

Jenny sanki bunu herkes biliyor gibi duygusuzca söylemişti. Kendisinin de çocuğuyla bu şekilde konuşup konuşmadığını merak etmiştim.

“O doğmadan önce nasıl konuşuyorsan, bunun da ondan bir farkı yok,” dedi yavaşça.

“Biliyor musun?”

Nazikçe ellerimi karnıma götürdüm, bir elim diğerinin üstündeydi. “Evet, biliyorum.”

Parmağını bebeğin yanağına bastırdı ve bebeğin emmesini kesti, sonra da becerikli bir el hareketiyle bebeği diğer göğsüne yanaştırdı.

“Çocuk doğduğunda kadınların çoğunlukla üzgün olmasının sebebi belki de budur diye düşünüyorum,” dedi dalgın bir halde. “Konuşurken onu düşünüyorsun, düşünce yoluyla o içindeyken onu biliyorsun. Ve sonra doğduğu zaman içindekinin, düşündüğünden farklı olduğunu görüyorsun. Ama tabii ki de onu seviyorsun ve o nasılsa onu öyle kabul ediyorsun…ama yine de kalbini açtığın çocuk düşüncesini içinde taşıyorsun ama sonra bir bakıyorsun ki o çocuk gitmiş. Sanırım bu yüzden hissettiğin çocuğun doğmamasına üzülüyorsun, her ne kadar kollarında doğmuş çocuğunu tutsan da.” Başını eğdi ve küçük kızının yumuşak kafasını öptü.

“Evet,” dedim. “Erkek ya da kız olsun, fark etmez. Sadece güzel bir çocuk. Ve sonra o doğduğunda bütün her şey yok oluyor çünkü artık o var.”

Yavaşça bir ileri bir geri sallanıp duruyordu, göğsünün üstündeki yeşil ipek sabahlığını tutan küçük eller gevşemeye başlamıştı.

“Ve bir kız doğduğunda ya da kız olduğu düşüncesini öldüren bir oğlan,” dedi sessizce. “Ve göğsündeki bu güzel delikanlı, taşıdığını düşündüğün küçük kızı öldürmüş oluyor. Ve sen bilmediğin bir şey için ağlıyorsun, sahip olduğun çocuğu fark edene kadar gitmiş oluyor ve sonra her şey normale dönüyor. Hiçbir şey hissetmiyorsun, sadece onlarla eğlenmene bakıyorsun, o zamana kadar da sessizce ağlıyorsun.”

“Ve erkekler…” dedim, duymayan çocuğun kulağına sırlarını fısıldayan Jamie’yi düşünüyordum.

“Evet. Çocuklarını tutarlar ve olması gereken bütün her şeyi hissederler ve asla olmaması gerekenleri de. Ama bir erkeğin bilmediği bir şey için ağlaması o kadar kolay değildir.”

BÖLÜM 6
İsyanın Alevleri

36
Prestonpan

İskoçya, Eylül 1745

Dört günlük yolculuk sonunda Calder yakınlarındaki bir tepenin sırtına gelmiştik. Tepenin aşağısında geniş bir kır vardı ama biz yukarıdaki ağaçlara sığınmaya karar vermiştik. Yosun kaplı tepedeki kayaların içinde iki küçük dere vardı ve erken güzün kuru soğuğu savaştan çok bir piknik havası yaratıyordu.

Eylülün on yedisiydi ve yarım yamalak bildiğim II. James tarihi bilgim doğruysa, bu günlerde savaş olacaktı.

"Yeniden anlat, Sassenach," dedi Jamie belki de on ikinci kez. Jamie yanımda yürürken ben Donas adlı atın sırtındaydım ama şimdi daha rahat konuşabilmek için aşağıya inip yanına gelmiştim. Donas ve ben oldukça iyi anlaşıyor ve bunun keyfini çıkartıyorduk.

"Sana daha önce de söyledim, pek fazla bir şey bilmiyorum," dedim. "Tarih kitaplarında bununla ilgili çok az şey var ve ben o zamanlar bu konuyla pek ilgilenmiyordum. Sana söyleyebileceğim tek şey savaşın olduğu - yani şey, savaşın olacağı - Preston yakınlarında bir kasabada ve bu yüzden bu savaşa Prestonpan Savaşı deniyor, her ne kadar bazıları İskoç Gladsmuir Savaşı deseler de. Bu da geri dönen kralın Gladsmuir'de başarılı olacağı eski bir kehanetten kaynaklanıyor. Eğer öyle bir yer varsa, neresi olduğunu Tanrı bilir."

"Ve?"

Ayrıntıları hatırlamaya çalışıyordum. Persia'da bir yerde, kulübe barakada gaz yağ lambasının titrek ışıkları altında okuduğum İngiltere Oluşum Tarihi adlı kitabın eski kahverengi sayfalı bir kopyasının olduğu küçük bir parça, sanki sihirle aklımda belirivermişti. Titrek sayfalarda, iki sayfalık bir bölüm hatırlıyordum, yazar bu sayfaları tarihçilerin aynı zamanda "1745" olarak bildikleri ikinci II. James Ayaklanması'na ayırmıştı. Bu iki sayfalık bölümde tek bir paragraf bizim mücadele edeceğimiz savaşa uyum sağlıyordu.

“İskoçlar kazanıyor,” dedim.

“Evet, bu önemli bir nokta,” dedi alaycı bir ses tonuyla, “ama biraz daha fazlasını bilmek daha yardımcı olur.”

“Eğer kehanet istiyorsan, bir kâhin bulman lazım,” dedim öfkeyle. “Özür dilerim. Sadece pek fazla bir şey bilmiyorum ve bu beni sinirlendiriyor.”

Uzanıp elimi tuttu. “Canını sıkma, Sassenach. Bildiğinden daha fazlasını söyleyemezsin ama sen yine de bir kez daha anlat.”

“Tamam.” El ele yürüyorduk. “Dikkate değer bir zafer,” diye anlatmaya başladım, aklımdaki sayfaları okuyordum, “çünkü II. James yanlıları sayıca oldukça fazla. Şafakta General Cope’un ordusunu gördüklerinde çok şaşırmışlardı ve ancak doğan güneş sayesinde kendilerine gelmişlerdi, bak bunu hatırlıyorum, sonra bir bozgun oldu. İngiliz tarafında yüzlerce ölü vardı ve II. James tarafında ise sadece otuz kişi ölmüştü. Sadece otuz kişi öldürüldü.”

Jamie arkaya dönüp bir göz attı, dağınık bir kuyruk oluşturan Lallybroch erkekleri küçük bir grup şeklinde yolda yürüyor, konuşuyor ve şarkılar söylüyorlardı. Lallybroch’dan otuz adam topladık. Onlara bakılınca küçük bir grup gibi görünmüyorlardı. Ama Alsace-Lorraine savaş alanını ve otlak arazinin binlerce maktulün gömülmesiyle çamurlu bir mezarlığa dönüştüğünü görmüştüm.

“Hepsini düşünürsek,” dedim, içimde belli belirsiz bir özür dileme hissi oluşmuştu, “Korkarım bu gerçekten…önemsiz, yani tarihten konuşmak.”

“Önemsiz. Öyle, evet.”

“Üzgünüm,” dedim.

“Senin suçun değil, Sassenach.”

Ama yine de öyle olduğunu düşünmeden edemiyordum.

Akşam yemeğinden sonra erkekler ateşin etrafında toplanmış, tok karınlarıyla, hikâyeler anlatıp tembelce kaşınmanın keyfini çıkartıyorlardı. Kaşınma yaygınlaştı, kapalı alan ve hijyensiz ortam yüzünden bit yayılmıştı.

Kincaid diye çağırdıkları genç delikanlının adı Alexander'dı ama o kadar çok Alexander vardı ki onlar da ya takma adları ya da diğer isimleriyle çağrılıyorlardı. Kincaid'in başı bu akşam bitlerle belada gibi görünüyordu. Elini iç çamaşırının içine daldırdı ve sonra da elinin nerede olduğuna – kasıklarına - bakıp bakmadığımı görmek için bana kısa bir bakış fırlattı.

"Kötü yakaladın, evlat," dedi Smithli Ross sempatik bir şekilde

"Evet," diye cevap verdi, "bu Tanrı'nın cezaları küçük şeyler beni canlı canlı yiyor."

"Lanet olası kasık tüylerinden kurtul," diye bir öneride bulundu Wallace Fraser, bir yandan da kendini kaşıyordu. "Seni izlemesi için Yeuk'u çağıracağım, delikanlı."

"Bu küçük hayvanlardan kurtulmanın en iyi yolu ne, biliyor musun?" diye sordu Sorley McClure yardımsever bir şekilde. Kincaid başını hayır anlamında salladığında öne doğru eğildi ve ateşten dikkatlice yanan bir dal aldı.

"Bir dakika eteğini kaldır, senin için onları tütsüleyeceğim," diye öneride bulundu, diğerlerinden ıslık ve dalga geçme sesleriyle birlikte kahkahalar yükseldi.

"Lanet olası çiftçi," diye araya girdi Murtagh. "Sen ne bilirsin ki?"

"Sen daha iyi bir yol biliyor musun?" diye sordu Wallace şüpheli bir halde.

"Tabii ki de." Hançerini çıkarttı. "Delikanlı artık bir asker, izin ver de bu işi bir asker gibi halletsin."

Kincaid'in yüzü saf ve istekliydi. "Nasıl olacak?"

"Şey, çok basit. Hançerini al, şalını kaldır ve kasıklarındaki tüyleri yarı bir halde tıraş et. Uyarırcasına hançerini kaldırdı. "Sadece yarısını, dikkat et."

"Yarısı mı? Evet, tamam…" Kincaid şüpheli bir şekilde bakıyor ama dikkat ediyordu. Ateşin etrafındaki erkeklerin yüzündeki sırıtmaları görebiliyordum ama daha kimse gülmüyordu.

“Sonra…” Murtagh Sorley’e ve elinde tuttuğu dalı işaret ettim. “Sonra delikanlı, diğer yarısını ateşe koyuyorsun ve canavarlar fırladığında hançerinle onları ayırıyorsun.” Bu eşek şakası kontrolden çıkacağa benziyordu.

“Hepiniz aptalsınız,” dedi. “Bitlerden kurtulmanın en iyi ikinci yolu üzerlerine viski döküp onları sarhoş etmektir. Horuldamaya başladıklarında ayağa kalkıp yere düşmelerini sağlarsın.”

“İkinci yol mu?” dedi Ross. “Peki en iyi yolu nedir efendim, sorabilir miyiz?”

Jamie anlayışla gülümsedi. Kendini tıpkı çocuklarının maskaralıklarıyla eğlenen bir öğretmen gibi hissediyordu.

“Evet, eşinizin onları toplamasına izin vermek, tek tek.”

Sonra kolunu kaldırdı ve bana reverans yaptı. “Bana eşlik eder misiniz, leydim?”

Şaka bir yana, tek başına bunlarla uğraşmak bitlerden kurtulmanın en iyi yoluydu. Ben saçlarımı sabah akşam iyice tarıyor, banyo yapmak için yeterli bir suyun kenarında durduğumuzda civanperçemi ile saçlarımı yıkıyordum böylece olası bir istiladan kurtulmuş oluyordum. Bunları Jamie de yaptığı sürece bitsiz kalacağımı biliyordum, bu yüzden ne zaman onu uzun süre kıpırdamadan durdurabilirsem aynı muameleyi ona da yapıyordum.

“Şebekler bunu hep yapıyor,” deyip, kibarca kalın kızıl yelesini inceliyordum. “Ama onların yaptıkları işin meyvesini topladığına inanıyorum.”

“Seni engellememe izin verme, Sassenach,” diye cevap verdi. Tarak kalın gösterişli saçlarından aşağıya kayarken zevkle omuzlarını çökertiyordu. “Hımm. Birisinin saçlarını taramasının bu kadar hoş olduğunu bilmiyordum.”

“Geri kalanını yapana kadar bekle,” dedim. “Aslında Murtagh’ın önerisine de özendim.”

“Penis tüylerime meşaleyle dokunursan, ben de aynı muameleyi sana yaparım,” diye tehdit etti. “Louise de La Tour tüysüz kızlara ne diyordu?”

“Erotik.” Öne eğildim ve kulağının tepesini ısırdım. “Hımm. Evet, farklı tadı var.”

Yüksek sesli bir homurdanma sesi duyunca bir an durdum. Tarağı bıraktım ve ağaçları dolduran gölgelere baktım.

“Ya bu ormanda hayvan var ya da… Sen yemek mi yedin?” diye sordum.

“Hayvanlarla oldukça meşgul oldum,” diye cevap verdi. “Midillilerden birinin toynağı kırık, ben de lapayla onu bağladım. Bitleri yemekle alakası olmamakla birlikte pek de aç değilim.”

“Atın toynağı için ne tür bir lapa kullandın?” diye sordum.

“Farklı şeyler; genelde taze gübre kullanırım. Bu sefer bal ve karaburçak kullanmayı tercih ettim.”

Erkeklerin çadırımı yaptığı küçük temiz alanın kenarına yaktığımız saklı ateşimize heybe atılmıştı. Yıldızların altında uyumayı isterken erkekler çadırı kurmuşlardı, bu yüzden beni koruyan bu çadır bezi için onlara teşekkür ettim.

Heybenin içindeki peynir ve elmayı Jamie’ye uzattım.

“Ekmek yok mu?” diye sordu.

“Diğer çantada biraz olabilir. İlk önce bunları ye, sağlığın için iyi.” İştahından dolayı yeme hissi aşırı derecede kuvvetli olmasına rağmen Kuzey İskoçyalıların taze sebze ve meyvelere karşı doğuştan bir önyargıları vardı.

“Hımm,” dedi ve elmadan bir ısırık aldı. “Eğer sen böyle diyorsan, Sassenach.”

“Evet, böyle diyorum. Bak.” Dişlerimi gösterdim.. “Benim yaşımda bütün dişleri tam olan kaç kadın tanıyorsun?”

Yüzünde kendi mükemmel dişlerini ortaya çıkaran bir gülümseme belirdi.

“Sağlıklı besleniyorum.” “Malikânende bulunan insanların yarısı iskorbütten şikâyetçi ve yolda gördüğüm insanlara bakılırsa çok daha kötü durumlarda olanlar da var. C vitamini iskorbütü önler ve elmada da bolca var.” Elmayı ağzından çekti ve şüpheli bir şekilde baktı.

“Öyle mi?”

“Evet, öyle,” dedim. “Ve diğer meyvelerde de var. Portakal ve limon en iyisi ama tabii ki siz onları burada bulamazsınız, sadece soğan, lahana ve elma…gibi bir şeyleri her gün yersen iskorbütten korunursun. Yeşil bitkiler ve otlaklarda bile C vitamini var.”

“Hımm. Bu yüzden geyikler yaşlandıklarında dişleri dökülmüyor?”

“Evet, böyle söylenebilir.”

Elmayı bir öne bir arkaya döndürüp eleştirircesine inceledikten sonra omuz silkti.

“Güzel,” dedi ve bir kere daha ısırdı.

Belli belirsiz bir çıtırdama sesi dikkatimi çektiğinde biraz ekmek almak için arkama dönmüştüm. Tam bu sırada göz ucuyla karanlıkta bir gölgenin hareket ettiğini gördüm ve Jamie’nin başının yakınlarında bir alevin parladığını fark ettim. Ona doğru döndüm, bağırdım ve tam zamanında kütüğü geriye doğru devirdiğini gördüm, gecenin boşluğunda kaybolmuştu.

Ay yoktu sadece kuru akçaağaç dallarında muazzam bir boğuşma olduğunu bildiren izler vardı ve bir de boğuşan erkek sesleri geliyordu. Kısa tiz bir çığlık duyuldu ve sonra ortalık sessizliğe büründü. Sonsuz gibi görünmesine rağmen sanırım birkaç dakika sürmüştü.

Hâlâ ateşin yanındaydım, olduğum yerde donakalmıştım. Jamie ormanın cehennem karanlığında yeniden belirdi. Önünde bir kolu arkada bükülü olan bir tutsak vardı. Tutmasını gevşetti, karanlık bedenin etrafında döndü ve adamın sırtını ağaca dayadı. Adam ağaç gövdesine hızla çarpınca meşe palamudun yaprakları sağanak halde yağmaya başladı.

Gürültüyü duyan Murtagh, Ross ve bir çift Fraser daha ateşin etrafına toplandılar. Davetsiz misafiri ayaklarından sürükleyerek kabaca ateşin

olduğu yere çektiler. Murtagh tutsağı saçından çekti ve başını arkaya doğru kaldırıp yüzünü ortaya çıkardı.

“Ama bu daha çocuk!” diye bağırdım. “En fazla on beş yaşındadır!”

“On altı!” dedi çocuk. Başını iki yana sallıyordu, kendine gelmişti. “Ama bu bir şey fark ettirmiyor,” diye ekledi. Hampshirelı olmalı diye düşündüm. Evinden oldukça uzaktaydı.

“Önemli değil,” dedi Jamie. “On altı ya da altı, boğazımı kesmeye çalışmakla kayda değer bir girişimde bulundu.” Sonradan boğazının yanına dayadığı mendilin kırmızıya boyandığını fark ettim.

“Sana hiçbir şey anlatmayacağım,” dedi çocuk. Alevin açık renkli saçlarında parlamasına rağmen gözleri kopkoyuydu. Bir kolunu sıkıca tutuyordu; incindiğini düşündüm. Çocuk adamların arasında dimdik durabilmek için açıkça çaba sarf ediyordu.

“Bana bir şey anlatmana gerek yok,” dedi Jamie, dikkatlice çocuğu süzüyordu. “Birincisi sen bir İngilizsin. Büyük ihtimalle yakınlarda bir yerde orduyla gelmişsindir ya da teksin.”

Çocuk şaşırmışa benziyordu. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Sanırım, leydinin ve benim yalnız olduğumu düşünmesen bana saldırmazdın. Eğer bunu düşünen biriyle birlikte olsaydın, büyük olasılıkla sana yardıma gelmiş olmaları gerekirdi. Ne de olsa kolun kırık, değil mi? Gayret ettiğin hissine kapılıyorum. Eğer yalnız olmadığımızı bilen biriyle olsaydın, böyle aptalca bir şey yapmaya çalıştığın sırada seni durdurmazlardı.” Bu teşhise rağmen, üç adamın dikkatlice ormanın derinliklerine daldığını fark ettim.

Çocuğun yüzündeki ifade yaptığı girişimin aptalca diye tabir edilmesinden dolayı sertleşmişti. Jamie hafifçe boynuna dokundu ve sonra mendili alıp dikkatlice inceledi.

“Eğer bir daha birini arkadan öldürmeye çalışırsan, delikanlı, kuru yaprak yığınları arasında oturmayan bir adamı seç,” diye tavsiyede bulundu. “Ve senden daha büyük bir adam için bıçak kullanırsan, iyi bir noktayı hedef al. Eğer kurbanın önünde oturmuyorsa boğaz kesme biraz şansa kalıyor.”

“Değerli tavsiyen için teşekkürler,” diye homurdandı çocuk. Sahte cesaret gösterisini sürdürmede pek başarılı değildi, korkuyla sakallı adamlardan bir diğerine bakıp duruyordu. Hiçbir İskoçyalı gece karanlıkta karşılaşmak istediğiniz türden değildirler.

Jamie nazikçe cevap verdi. “Önemli değil. Böyle bir girişimi gelecekte yapamayacak olman büyük şansızlık. Neden bana saldırdın? Merak ettim de.”

Gürültüyü duyan erkekler kamp yerine doğru süzülmeye başlamışlardı, ormandan hayalet gibi çıkıyorlardı. Çocuğun bakışları genişleyen halka üzerinde gezindikten sonra en sonunda bana odaklandı. Bir an tereddüt ettikten sonra cevap verdi. “Leydiyi senin emrinden kurtarmayı umuyordum.”

Bastırılmış heyecanın küçük kımıltıları Jamie’nin küçük bir hareketiyle hemen yatıştırıldı. “Anlıyorum,” dedi. “Konuşmalarımızı duydun ve leydinin bir İngiliz soylusu olduğuna karar verdin. Oysa ben…”

“Oysa sen, hırsızlık ve ırza tecavüzle ünlü vicdansız bir suçlusun! Yüzün ve seninle ilgili bütün açıklamalar Hampshire ve Sussex’teki bütün ilanlarda var! Seni görür görmez tanıdım. Sen isyankâr ve ahlaksız bir şehvet düşkünüsün!” diye patladı çocuk kızgınlıkla. Yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Dudaklarımı ısırdım ve Jamie’nin gözlerini görmemek için ayakkabılarıma baktım.

“Evet, öyle. Senin dediğin gibi,” diyerek çocuğun sözlerine içtenlikle katıldı Jamie. “Bu sebeple, belki seni hemen öldürmemem için birkaç sebep sunabilirsin?” Hançerini yavaşça kınından çekip çıkardı.

Genç adamın yüzündeki kan çekilince gölgelerin altında bir hayalete benzemişti. “Bunu bekliyordum. Ölmeye hazır gibiyim,”dedi, omuzları kaskatı olmuştu.

Jamie düşünceli gözlerle başını evet anlamında salladı ve hançerin bıçağını ateşe koydu. Kararan metalden duman kokusu yayılıyor, ağır bir halde dövülmüş demir gibi kokuyordu. Hepimiz alevlerden büyülenmişçesine sessizce olayı izliyorduk, bıçağın değdiği yer hayali bir

mavi rengine bürünüyor ve sıcaklıkla kızaran demir canlıymış gibi görünüyordu.

Elini kana bulanmış beze saran Jamie kamasını dikkatlice ateşten aldı. Yavaşça çocuğun üzerine yürüdü, delikanlının yeleğine dokunana kadar sanki kamanın kendi iradesi varmış gibi görünüyordu. Bıçağın kabzasına sarılan mendilden yanmış kumaş kokusu yayılıyor, gittikçe büyüyen yanık kokusu hançerin ucundaki yeleğe de bulaşıyordu. Sanki soğumuş gibi duran bıçağın ucu gerginleşerek adamın dikleşen çenesinin ucunda durmuştu. İncecik boynunun gerginleşen çukurundan akan terin parıltısını görebiliyordum.

“Evet, öyle, korkarım henüz seni öldürmeye hazır değilim.” Jamie’nin sesi yumuşak olmasına rağmen biraz da tehdit yüklüydü.

“Kimin için çalışıyorsun?” Soru adeta bir kamçı gibi çarpmış, duyanları ürkütmüştü.

“Ben-ben sana söylemeyeceğim!” Kekeleyen çocuğun dudakları korkudan birbirine kenetlenmişti.

“Arkadaşlarımın ne kadar uzakta olduklarını mı söyleyeyim? Ya da sayılarını mı? Ya da ne tarafa doğru ilerlediklerini mi?” Sorular geldikçe bıçağın ucu titizlikle çocuğun çenesine doğru kayıyordu. Gözleri panikle bembeyaz olmuştu. Ross ve Kincaid çocuğun kollarını daha sıkı tutmaya başlamışlardı.

Kararan bıçak çocuğun çenesinin altına birden baskı uyguladı. Zayıf ve net olmayan bir çığlık geldi, yanan deri iğrenç kokuyordu.

“Jamie!” diye bağırdım, bu hareketi beni şoka uğratmıştı. Bana bakmak için arkaya dönmedi, gözlerini esirinden ayırmıyordu.

“Bu sizin sorununuz değil, Madam,” dedi çocuk dişlerinin arasından. Bıçak ikisinin ortasında dik olarak duruyordu, çocuğun sol gözünün altındaydı. Jamie sessizce, küçük de olsa bir cevap almak için başını eğdi ama istediği yanıtları alamadı.

Çocuğun sesi titrek bir fısıltıdan ibaretti, kendini duyurabilmek için boğazını temizledi. “H-hayır,” dedi. “Hayır. Bana yapacağın hiçbir şey anlatmamı sağlayamaz.”

Jamie onu uzun bir süre öylece tuttu, göz gözeydiler. “Evet,”dedi yavaşça. “Sana değil. Ama leydiye ne demeli?”

Benden bahsettiğini anlamamıştım, ta ki bileğimden beni tutup kendine çekene kadar. Sert yerde tökezledim ve onun üzerine düştüm, kolumu arkamdan kabaca bükmüştü.

“Kendi sağlığın için endişelenmeyebilirsin ama belki de leydinin onuru için endişelenebilirsin çünkü onu kurtarmak için böyle acılara katlanıyorsun.” Beni kendine çevirdi, parmaklarını saçlarıma doladı ve itirazla kıvranmamı sağlayacak halde acımasızca öptü.

Sonra saçlarımı bıraktı ve beni sertçe kendine doğru çekti, ateşin diğer tarafında duran çocukla yüz yüzeydik. Çocuğun gözleri kocamandı, büyük koyu göz bebeklerinde gördüğüm alevin yansımasından korktuğu belli oluyordu.

“Onu bırak!” dedi kısık bir sesle. “Onunla ne yapmayı planlıyorsun?”

Jamie’nin elleri elbisemin yakasına uzandı. Hızlı bir çekişle elbiseyi yırttı, göğüslerim neredeyse tamamen ortadaydı. İçgüdüsel olarak bacağını tekmeledim. Çocuk konuşmaktan aciz bir sesle öne doğru atıldı ama Ross ve Kincaid tarafından hemen durduruldu.

“Madem sordun,” dedi Jamie, “Gözlerinin önünde leydiye tecavüz etmeyi planlıyorum. Sonra onu kendi adamlarıma verip istediklerini yapmalarını söyleyeceğim. Belki seni öldürmeden önce sen de sıradan yararlanmak istersin? Bir erkek bakir olarak ölmemeli, ne dersin?”

İtirazlarım Jamie’nin büyük sıcak avcunun ağzıma bastırılmasıyla boğuk çıkmaya başlamıştı. Dişlerimi sertçe eline batırdım ve kan tadı ağzıma yayıldı. Gizli bir çığlıkla elini çekti ve ağzıma zorla bir parça bez tıktı. Bağrışlarım bezden dolayı boğuk çıkıyordu, Jamie’nin elleri omuzlarımdaydı, elbiseyi daha fazla yırtmaya çalışıyordu. Yırtılan kumaş ve pazenle belime kadar çırılçıplak kalmıştım, kollarımı iki yanda tutuyordu. Ross’un bana bir bakış atıp kafasını diğer yana çevirdiğini gördüm, kararlı bir şekilde bakışlarını esire çevirmiş, yanakları hafiften kızarmıştı. On dokuz yaşından fazla olmayan Kincaid da şok içinde kalmıştı.

“Kes şunu!” Çocuğun sesi titriyordu ama bunun sebebi korkusundan çok öfkesiydi. “Seni- seni iğrenç korkak! Bir leydinin namusunu kirletmeye nasıl cüret edersin, seni İskoçyalı çakal!”

“Tamam o zaman. Böyle bir durumda şansım olduğunu sanmıyorum. Leydiyi bırak ben de sana istediğini söyleyeyim.”

Jamie elini omzumdan bir anlığına çekti. Hareketini görmedim ama Ross çocuğun yaralı kolunu bıraktı ve pelerinimi getirmek için hemen uzaklaştı. Jamie kemerimi hızla çekerek ellerimi arkamdan bağladı ve Ross’dan pelerini alıp omuzlarıma örttü. Sonra alaycı bir şekilde bana reverans yaptı ve esirine döndü.

“Leydinin güvende olacağına dair benden söz aldın,” dedi. Gülmemek için kendini zor tuttuğu belli oluyordu.

Bunun üzerine çocuk ona istediği bilgileri verdi.

Adı William Grey, Vikont Melton’ın ikinci oğlu. Dunbar’a doğru hareket eden General Cope’un ordusuna katılmayı amaçlayan iki yüz kişilik bir bölüğe eşlik ediyordu. Arkadaşları beş kilometre batıda kamp kurmuşlardı. Ormana gezintiye çıkan William ateşimizin ışığını görmüş ve incelemek için gelmiş. Hayır, yanında kimse yoktu. Evet, bölük ağır silahlar taşıyordu, arabayla çekilen on altı top ve iki tane havan topu vardı. Bölüğün çoğunda tüfek vardı ve onlara otuz atlı eşlik ediyordu.

Soruların baskısından bunalmış olan çocuk oturma teklifini reddetti. Onun yerine ağaca yaslandı ve sol avucuyla dirseğini tuttu.

Sorular yaklaşık bir saat sürdü, aynı yerlerin tekrar tekrar üstünden geçiliyordu, uyuşmazlıklar belirleniyor ve detaylar genişletiliyordu, dedikoduları atlayıp asıl noktayı yakalamaya çalışıyorlardı. Sonunda tatmin olan Jamie derin bir iç çekti. Hiç konuşmadan elini uzattı ve Murtagh ona bir silah verdi.

Esirine arkasına döndü. Silahın metal kabzası parlıyordu. “Başından mı kalbinden mi?” diye sordu Jamie sıradan bir halde sordu.

“Ne?” Çocuk şaşkınlıkla ona bakıyordu.

“Seni vuracağım,” dedi Jamie. “Casuslar genelde asılır ama senin nezaketini düşündüğümde sana temiz bir ölüm bahşetmek istiyorum. Başından mı yoksa kalbinden mi vurulmak istersin?”

Çocuk birden doğruldu. “Ah, evet, tabii.” Dudaklarını yaladı ve yutkundu. “Ben… kalbimden vurulmak istiyorum. Teşekkürler.”

Onu başıyla onaylayan Jamie bir tık sesiyle silahı kaldırdı, silahın sesi meşe ağaçlarının altındaki sessizlikte yankılanmıştı.

“Bekle!” dedi esir. Jamie soran gözlerle ona baktı, silah hâlâ zayıf göğsüne doğrultulmuş bir halde duruyordu.

“Ben-ben öldükten sonra leydinin serbest kalacağına dair bana ne güvence veriyorsun?” diye sordu saldırgan bir halde etrafındaki erkekler ordusuna bakarken.

Jamie ifadesini bozmadan silahı indirdi.

“Evet,” dedi. “Benden söz aldın ama yine de görüyorum ki bir İskoçyalı korkağın sözünü kabul etmekle ilgili tereddütlerin var. Belki bunu sana leydinin söylemesini tercih edersin.” Bana bakıp kaşını kaldırdı ve Kincaid beni serbest bırakmak için bir seferde yerinden sıçrayıp yanıma geldi.

“Jamie!” iye bağırdım öfkeyle. “Bu vicdansızlık! Böyle bir şeyi nasıl yapabiliyorsun? Sen-sen...”

“Korkak,” diye yardımcı oldu. “Ya da çakal, eğer bunu daha çok beğendiysen. Sen ne dersin Murtagh?” Sağ koluna döndü. “Korkak mı yoksa çakal mıyım?”

“Eğer sevgilini elindeki hançer olmadan çözersen, senin bir köpek olduğunu söyleyebilirim.”

Jamie özür dilercesine esirine döndü. “Bu hilede yer almasını sağlamakla eşimi zorladığım için ondan özür dilemek zorundayım. Sana temin ederim ki onun burada yer alması tamamen plan dışıydı.”

“Eşin mi!” Çocuk şaşkınlıkla Jamie’ye baktı.

“James Fraser,” diye dişlerimin arasından tısladım. “Eğer bu çocuğa dokunursan, bir daha kesinlikle benim yatağımı paylaşamazsın!”

Jamie tek kaşını kaldırdı. Köpek dişi alevlerin ışığında parlıyordu. “Evet, benim gibi ahlaksız şehvet düşkünü biri için bu ciddi bir tehdit ama böyle bir durumda kendi ilgi alanlarımı düşüneceğimi sanmıyorum. Ne de olsa savaş savaştır.” Sonra silahı bir kez daha doğrulttu.

“Jamie!” diye bağırdım.

Silahı indirdi ve abartılı bir sabırla yeniden bana doğru döndü. “Evet?”

Sinirden sesim titremesin diye derin bir nefes aldım. Sadece ne yapmaya çalıştığını tahmin edebiliyor ve kendimin de doğru bir şey yaptığını umuyordum.

“Onun bir casus olduğu ile ilgili bir kanıtın yok,” dedim. “Kazara seni bulduğunu söyledi. Ormanın ortasında ateş gören biri nasıl olur da ne olduğunu merak etmez?”

Jamie beni başıyla onaylasa da tartışmayı sürdürdü. “Peki ya öldürmeye çalışması? Casus ya da değil, beni öldürmeye çalıştı ve bunu da kabul etti.” Boğazının kenarındaki yara izine dokundu.

“Evet, tabii ki de yaptı,”dedim öfkeden. “Senin suçlu olduğunu bildiğini söylüyor. Tanrı aşkına başın için lanet olası bir ödül var!”

Jamie şüpheyle çenesini sıvazladı ve sonunda esirine döndü. “Evet, önemli bir noktaya değindin,” dedi. “William Grey, avukatınız sizi iyi savundu. Benim Majesteleri Prens Charles gibi izinsiz kişileri ya da düşmanları yargılama gibi bir hukukum yok.” Sonra bir el işaretiyle Elini sallamasıyla Kincaid’i çağırtı.

“Kincaid, sen ve Ross şu adamı bahsettiği, kamplarının olduğu yere götürün. Eğer bize verdiği bilgilerin doğru olduğu kanıtlanırsa kampın iki kilometredeki ötesindeki yürüme yolunun oradaki bir ağaca bağlayın. Arkadaşları yarın onu bulacaktır. Eğer dedikleri doğru değilse…” Konuşmasını kesti ve buz gibi gözlerini esirine dikti. “Boğazını kesin.”

Çocuğun yüzüne bak ve alay belirtisi olmadan konuşmasına devam etti. “Hayatını bağışlıyorum. Umarım bunu iyi değerlendirirsin.”

Sonra benim yanıma geldi ve bileklerimdeki kemeri kesti. “Çocuk gitmeden koluna baksan iyi olur,” dedi, yırtıcı görünen sert bakışları

yüzünden kaybolmuştu, yüzü bir duvar gibi bomboştu.

Tek bir kelime etmeden çocuğun yanına gidip dizlerimin üzerine oturdum. Şaşırmış gibi görünüyordu ama yaptığım hiçbir şeye itiraz etmedi.

Elbisemin yırtık korsajı omuzlarından aşağıya kaymış bit haldeydi ve ben onu her yukarı çekişimde sessizce mırıldanıp duruyordum. Çocuğun kemikleri neredeyse benimkiler kadar bile ağır değildi. Kolu ince bir tahtayla sarıp kendi şalımla askıya aldım. “Pürüzsüz bir kırılma,” dedim. “En az iki hafta kolunu böyle tutmaya çalış.” Başını tamam anlamında salladı ama bana bakmadı.

Jamie kütüğün üstüne oturmuş beni izliyordu. Öfkeyle ona doğru yürüdüm ve elimden geldiği kadar sert bir tokat attım. Gözleri doldu ama ne hareket etti ne de ifadesini değiştirdi.

Kincaid çocuğu yerden kaldır ve bir elini sırtında tutarak alanın kenarına sürükledi. Çocuk gölgelerin kenarında durdu ve arkasını döndü. Bana bakmamaya çalışıyordu sadece Jamie ile konuşuyordu.

“Sana hayatımı borçluyum,” dedi usulen. “Böyle olmamasını çok isterdim ama bana bu hediyeyi verirken zorlandın, bunu bir onur borcu olarak kabul etmeliyim. Yakın zamanda bu borcu ödemeyi umuyorum ama ödediğimde…” Çocuğun sesi bastırılmış kinle hafiften titriyordu, usulen yaptığı bütün içtenlik hislerini kaybetmişti. “Seni öldüreceğim!”

Jamie hızla oturduğu kütükten kalktı. Yüzü sakindi. Ciddi bir ifadeyle ayrılan esirine başıyla selam verdi. “O halde umarım bir daha karşılaşmayız.”

Çocuk omuzlarını dikleştirdi ve dimdik bir halde reveransa geçmek için döndü. “Bir Grey asla borcunu unutmaz, efendim,” dedi ve Kincaid ile birlikte karanlığın içinde kayboldu.

Ayak sesleri karanlığa doğru devam ederken çevrede de ihtiyatlı bir bekleyiş vardı. Sonra birden gülme sesleri duyuldu.

Jamie adamlarının yanına gidince gülme sesleri birden durdu. Sonra bana döndü ve, “Çadıra git,” dedi.

Daha sonra tekrar tokat atacağımı anlamış gibi daha ben elimi kaldırmadan bileğimi tuttu.

“Eğer bir kez daha vuracaksan en azından bunu diğer yanağıma yap,” dedi sadece. “Ayrıca, seni bu dertten kurtarabileceğimi sanıyorum ama yine de sana çadıra gitmeni tavsiye ediyorum.”

Elimi aşağıya indirdi ve ateşin yanına gitti ve adamlarını yanına topladı.

Dediği hiçbir şeyi anlamıyordum çünkü yarı Gaelce yarı İngilizce, karışık tuhaf bir dil konuşuyordu. Sadece, bu akşamki gözcülük görevini kimin yaptığını sorduğunu fark ettim.

Herkes endişeyle birbirine bakmaya başlamıştı, daha sonra iki adam ve Jamie’nin önünde omuz omuza durdular, gözleri yerdeydi.

Bunlar McClure kardeşlerdi, George ve Sorley. Yaklaşık aynı yaştaydılar. Şimdi perişan halde yan yana duruyorlardı.

Jamie kabahatli iki gözcüye bakarken kısa bir sessizlik oldu. Terleyen avuçlarımı eteklerime sildim ve hiçbir şey anlamadığıma sevindim. Jamie’nin çadıra gitmemi söylediği emrini dinlemediğim için pişman olmaya başlamıştım.

Gelecek dakikalarda bundan daha da pişman oldum.

“Soyunun ve ikiniz de yanıma gelin,” dedi Jamie McClure kardeşlere.

Hiç ses yoktu, sadece kamçı sesi ve kamçılanan adamlardan ara sıra gelen kesik nefes sesleri ve inlemeler duyuluyordu.

Son vuruşla birlikte Jamie kayışı yere attı. Oldukça terlemiş, gömleği sırtına yapışmıştı.

Ceza sırasında herkes nefes almayı bırakmış gibi görünüyordu ama şimdi McClure kardeşlerin ayağa kalkmalarıyla rahatlamışlardı.

Jamie onlara baktı ve başını yavaşça iki yana salladı. Akşam rüzgârı iyice artmıştı.

“Dikkatsizliğe tahammülümüz yok, mo duinne,” dedi yavaşça. “Hem de hiçkimsenin.” Derin bir nefes aldı. “Ben de dâhil. Muhafaza edilmeden

yaktığım ateş delikanlıyı buraya getirdi.” Alnı yeniden terlemeye başlayınca eliyle kabaca yüzünü sildi ve eteğiyle kuruladı. Murtagh’a döndü ve kayışı uzattı.

“Cezamı verir misiniz, sör?”

Bir müddet tereddütten sonra Murtagh kayışı aldı. Adamın şaşkınlığı gözlerinden belli oluyordu.

“Zevkle… sör.”

Jamie adama sırtını döndü ve gömleğini çözmeye başladı. Gözünü bana dikti, ağaç gövdelerinin arasında duruyordum ve Jamie soru sorarmış gibi bir kaşını havaya kaldırdı. İzlemek istiyor muyum? Başımı hızla iki yana salladım ve ağaçların arasına gittim.

Çadıra dönmemiştim. Göğsüm sıkışmaya başlamıştı ve açık havaya ihtiyacım vardı.

Çadırın ötesinde küçük bir tepe gördüm. Tökezleyerek Küçük açık alana gittim ve sonra yere uzanıp kollarımla başımı sardım. Aşağıdaki ateşin yanında oynanan son dramanın en küçük yankı sesini bile duymak istemiyordum.

Altımdaki sert çimen soğuktu, pelerinimi sarıldım. Kalp atışlarımı dinliyor ve içimdeki karışıklığın sakinleşmesi için bekliyordum.

Bir müddet sonra dört ya da beş kişiden oluşan küçük bir grubun geçtiğini duydum, uyumak için yerlerine dönüyorlardı. Elbiselerin hışırtısından kelimelerini ayırt edemiyordum ama korkunç sesler çıkartıyorlardı. Onun orada olduğunu fark etmeden önce biraz daha zaman geçti. Ne konuştu ne de ses çıkarttı ama birden yanımda olduğunu fark ettim. Bir taşın üstünde yığılmış gölgesini görebiliyordum.

İçimden yanına gidip başını okşamak ve ona sarılmak geliyordu.

“İyi misin?” diye sordum bir müddet sonra sessizce.

“Evet, olacağım.” Derin bir iç çekişle yavaşça hareket etmeye başladı.

“Elbisen için üzgünüm,” dedi kısa bir sessizlikten sonra. Loş karanlıkta çıplak tenimin parladığını gördüğünü fark ettim ve pelerinimi hızla üzerime

örttüm.

“Ah, elbisem için mi?” dedim.

Yeniden iç çekti. “Evet ve diğerleri için de... Delikanlıya zarar vermemi engellemek için, senin edebini kurban etmeye istekli olacağını düşündüm ama bu şartlar altında senden izin almaya zamanım olmadı. Affınızı istiyorum, leydi.”

“Ona daha fazla işkence edecektin öyle mi?”

Sinirlendi ve bunu saklama gereği duymadı. “Güle güle demek için işkence! Delikanlının canını bile yakmadım.”

Pelerine iyice sarındım. “Ah, kolunu kırmayı ve tenini kızgın bıçakla dağlamayı can yakmadan saymıyorsun yani?”

“Hayır, saymıyorum.” Aramızdaki mesafeyi hızla aştı ve beni dirseğimden tutarak yüzüne bakmamı sağladı. “Beni dinle. Kırılmaz kilitten kaçmaya çalışırken aptal kolunu kendisi kırdı. Sahip olduğum adamlardan daha cesaretli ama savaşamayacak kadar da tecrübesiz.”

“Peki bıçak?”

Jamie homurdandı. “Kulağının altında küçük bir nokta! Yarın akşam yemeğine kadar izi bile kalmaz. Biraz acıyacağını biliyorum ama yapmak istediğim onu korkutmaktı, yaralamak değil.”

“Ah.” Kendimi ondan çektim ve karanlık ormana doğru yürümeye başladım, çadırımıza bakıyordum.

“Onu kırabilirdim, Sassenach. Hem de tamiri olmayan bir şekilde... Eğer yapmak zorunda değilsem böyle şeyleri yapmayı tercih etmem. Bak, Sassenach...” Sesi gölgelerin arasından geliyordu, uyarı niteliğindeydi. “Bazen bunu yapmak zorundayım. Arkadaşlarının ve bölüğünün kimlerden oluştuğunu öğrenmek zorundayım. Onu direk korkutamazdım, ya ona oyun oynayacaktım ya da onu kıracaktım.”

“Yapacağın hiçbir şeyin onu konuşturamayacağını söyledi.”

Jamie’nin sesi yorgundu. “Tanrım, Sassenach, tabii ki başka şeyler yapabilirdim. Eğer onları yeterince incitirsen herkesi direncini kırabilirsin.”

Sonra ikimiz de ne hareket ettik et ne de konuştuk. Yatmak için hazırlanan adamların seslerini, ara sıra sert toprağı çiğneyen çizmelerinin gürültüsünü ve soğuk güz soğuğuna karşı bariyer gibi yığılan yaprakların hışırtısını duyabiliyordum. Gözlerim karanlığa alışmıştı, çadırımızı görebiliyordum, büyük karaçamın on metre uzaklığındaydı. Gecenin karanlığında Jamie'nin bedeninin siyahlığını da görebiliyordum.

“Tamam,” dedim sonunda. “Tamam. Yaptığın ve yapabildiğin şey arasında bir seçim yaptın… Tamam.”

“Teşekkürler.” Gülüp gülmediğini söyleyemezdim ama kulağıma gülmüş gibi gelmişti.

“Bilmiyorum, Sassenach. Düşündüğün şeyi hesaplamaya çalıştım. Eğer bunu yapmasaydım sanırım delikanlıyı vurmak zorunda kalacaktım. Sadece serbest bırakmakla onu hayal kırıklığına uğratmış olmaz mıydım?”

“Seni lanet olası İskoçyalı piç kurusu,” dedim öfkelenmeden.

Derin bir nefes aldı. “Sassenach, bitiremediğim akşam yemeğinden beri bıçaklandım, ısırıldım, tokat yedim ve kamçılandım. Çocukları korkutmayı sevmiyorum ve adamları kamçılamayı da sevmiyorum ama her ikisini de yapmak zorundayım. Yorgunum, açım ve yaralıyım. Eğer bana biraz sevgi gösterebilirsen, inan çok sevinirim!”

Öyle kederli konuşmuştu ki kendime hâkim olamadım ve bir kahkaha attım. Kalktım ve yanına gittim.

“Bunu yapabileceğimi sanıyorum.” Elimi gömleğinin altından soktum ve sıcak, yumuşak tenine dokundum. “Deri kesmemiş,” dedim.

Sonra gömleğini çıkarttı ve deredeki soğuk suya soktuğum süngerle sırtını silmek için yanına oturdum.

“Daha iyi mi?” diye sordum.

“Hımm.” Omuz kasları gevşemişti ama körpe yerlerine dokundukça ürkmeye başladı.

Dikkatimi kulağının altındaki ize verdim. “Onu gerçekten vurmayacaktın, değil mi?”

“Beni ne sanıyorsun, Sassenach?”

“İskoçyalı bir korkak. Ya da daha iyisi, vicdansız bir suçlu.”

İkimiz birden güldük, ellerimin altındaki omuzları titriyordu. “Başını çevir. Eğer sevgi istiyorsan, işimi yaparken sabit durmak zorundasın.

Bir müddet sessizlik oldu. “Hayır,” dedi en sonunda, “onu vurmayacaktım. Ama senin karşında gülünç duruma düştükten sonra bir şekilde gururunu kurtarmak zorundaydım. Cesur bir delikanlıydı, ölmeye değer biri olduğunu hissetmeyi hak etmişti.”

Başımı iki yana salladım. “Erkekleri hiç anlamıyorum,”d iye mırıldandım, kadife çiçeği merhemini sürerken.

Ellerime uzandı ve çenesinin altında birleştirdi.

“Beni anlamana gerek yok, Sassenach,” dedi sessizce. “Beni sevdiğin sürece.” Başını öne eğdi ve ellerimi nazikçe öptü.

“Ve karnımı doyurduğun sürece,” diye ekledi ellerimi bırakırken.

“Ah, sevgi ve yemek?” dedim ve güldüm. “Başka bir şey istemiyorsun, öyle mi?”

Heybede soğuk yulaf ekmeği, peynir ve bir parça da jambon vardı. Son iki saatte yaşanan gerilim ve saçmalık fark ettiğimden daha çabuk geçmişti, ben de acıktığımı hissedip yemeğe katıldım.

Etrafımızdaki adamların sesi kesilmişti ve yüzlerce kilometre öteden yerimizi belli edecek korunmasız bir ateşin kıvılcımları da yoktu. Sadece rüzgârın hışırtısı vardı.

Jamie bir ağaca sırtını dayadı.”

“Çirkef bir halde, sana sarkıntılık etmeyeceğime dair kendimi savunan kelimelerle sana söz verdim. Sanırım sen beni yatağına davet etmeden bu böyle gidecek, en iyisi gidip Murtagh ya da Kincaid ile uyumak. Ama Murtagh horluyor.”

“Sen de,” dedim.

Bir müddet ona baktıktan sonra omuz silktim ve harap olmuş elbisemin bir kısmını omzumdan aşağıya kaydırdım. “Evet, bana tecavüz etmeye kalkışarak iyi bir başlangıç yaptın.” Diğer kısmını da kaydırdım ve yırtık elbiseyi belime kadar indirdim. “Şimdi gelip başladığın işi adam akıllı bitirmelisin.”

Kollarının yakıcı sıcaklığı soğuk bedenimde hareket etmeye başladı.

“Evet, öyle,” diye mırıldanıyordu saçlarımın arasından. “Savaş savaştır, değil mi?”

“Tarihlerde oldukça kötüyüm,” dedim bir müddet sonra yıldızlı gökyüzüne bakarken. “Miguel de Cervantes doğdu mu?”

Jamie’nin tek gözü yavaşça açıldı. Şafak olmuş mu diye gökyüzüne baktı ve sonra yüzüme odaklandı.

“Birden İspanyol romanlarını mı tartışmaya karar verdin?” diye sordu boğuk bir sesle.

“Tam olarak sayılmaz,” dedim. “Romanesk dönemini bilip bilmediğini merak ettim.”

Ağırlığını dirseklerine verdi ve kendine gelmek için kafasını kaşımaya başladı, sonra döndü ve şaşkınlıkla bana baktı.

“Cervantes yaklaşık iki yüz yıl önce doğdu, Sassenach ve eğitimim boyunca bana oldukça yararı dokundu, evet, bu centilmeni biliyorum. Bu sorunla kişisel bir şey ima etmiyorsun değil mi?”

“Sırtın acıyor mu?”

“O kadar değil. Sadece biraz moraracak sanıyorum.”

“Jamie, Tanrı aşkına, neden?” diye sordum birden. Çenesini kolunun üzerine koydu ve başını yana çevirdi. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı.

“Evet, Murtagh bunu seviyor. Dokuz yaşımdan beri ona bir dayak borcum vardı, ayaklarını serinletirken bal peteklerini çizmesine koymuştum. Beni zamanında yakalayamamıştı ama çıplak ayakla beni kovalarken çok ilginç kelimeler öğrenmiştim. O...”

Omuzlarına sert bir yumruk atarak onu durdurdum. Şaşırmış bir halde, “Ah!” dedi ve yan tarafa yuvarlandı.

Yanına gittim ve bir kolumu beline doladım. Geniş ve kaslı sırtı terle parlıyordu. Omuzlarının ortasını öpüp geri çekildim ve yavaşça üfledim. Parmaklarımın altındaki teninin ürpermesinden zevk alıyordum.

“Neden?” diye sordum ve yüzümü sıcak nemli sırtına dayadım.

Bir müddet sessiz kaldı, her nefes alışında kolumun altındaki kaburgaları şişiyor ve iniyordu.

“Bir şey yok,”dedi ve sonra yeniden sessizliğe bürünüp düşüncelere daldı.

“Tam olarak bilmiyorum, Sassenach,” dedi sonunda. “Bunu sana borçlu olduğumu düşünmüş olabilirim ya da kendime.”

“Kendine değil.”

“Öyle mi? Eşini otuz erkeğin gözünün önünde soymak bir centilmenlik hareketi mi?” Ses tonu birden hüzünlü gelmeye başlamıştı. “Tutsak bir düşmana karşı şiddet kullanmak ve bir çocuğa vurmak bir centilmenlik hareketi mi? Peki ya daha kötüsünü yapmayı düşünmek?”

“Benim ya da onun canını bağışlamak ve adamlarının yarısını iki gün içinde kaybetmek daha mı iyi olacaktı?”

“Hayır,” dedi yavaşça, “Yapamam. Ve bu yüzden bir adamla – görevi ve şerefi onu takip etmem için beni çağıran ve bu arada desteklemek için yemin ettirildiğim, amacını değiştirme yollarını arayan Kralımın oğluyla - birlikte at sürmek zorundayım. Sevdiklerimin hayatları için tövbe ettirildim, şerefimle kurtarabileceğim kişilerin şerefli isimlerine ihanet ettim.”

“Lanet olası şerefsiz bir yığın insanın canını aldı. Centilmence yapılan bir aptallık da, ne olursa olsun yine de aptallıktır.”

“Öyle, evet. Ve değişecek, sen bana anlatmıştın... Ama eğer çıkarı için şerefini feda eden birinin yanında olursam…bunu yapmaktan utanmayacak mıyım?” Birden bana döndü, yüz yüzeydik, yıldızların ışığının altında gözleri sıkıntıyla parlıyordu.

“Geri dönmeyeceğim - şimdi yapamam - ama Sassenach, bazen geride bıraktıklarım için az da olsa acı çekiyorum.”

“Bu benim suçum,” dedim yavaşça. Parmaklarım şefkatle yüzünde geziniyordu. “Benim. Eğer ben gelmeseydim…ve sana neler olacağını anlatmasaydım…” Onun yozlaşmasından dolayı gerçekten acı çekiyor ve tecrübesiz centilmen bir delikanlı olduğu için bu kayıp hissini paylaşıyordum. Böyle olduğu halde… Gerçekten istediğimiz seçim, olmaya çalıştığımız kişi kimdi? Ona söylemek zorundaydım ve o da buna göre hareket etmek zorundaydı. Aklıma Eski Ahit’ten bir cümle gelmişti: “Sessizliğimi koruduğumda, bedenim günün gürültüsüne karşı güçleniyor.”

Sanki bu cümleyi anlamış gibi belli belirsiz gülümsedi.

“Evet, öyle,” dedi. “Âdem’in Havva’yı geri alıp almayacağını Tanrı’ya sorduğunu hatırlamıyor ya da ona yaptığı şeye bakmıyorum.” Ben gülerken bana doğru eğildi ve alnımdan öptü. Sonra battaniyeyi çıplak omuzlarıma doğru çekti. “Hadi uyu benim küçük sevgilim. Yarın sabah yardımına ihtiyacım olabilir.”

Tuhaf metalik bir ses beni uyandırdı. Başımı battaniyenin altından çıkardım ve gürültünün geldiği yöne baktım.

“Uyanık mısın?” Birden gözümün önünde gümüşümsü şıkırtılı bir şey beliriverdi ve bir ağırlık boynuma dolanmaya başladı.

“Bu nedir?” diye sordum, şaşkınlık içinde oturdum ve aşağıya baktım. Metal nesnelerin karışımından oluşan doksan santimetrelik bir kolye takmış gibi görünüyordum, her biri çiçek saplarıyla ayrılmış ve deri ayakkabı bağcının üzerine dizilmişlerdi. Üzerindeki objelerden bazıları paslıydı, diğerleri ise gıcır gıcırdı.

“Savaş ganimeti, Sassenach,” dedi Jamie.

Birden ürperdim.

“Ah,” dedi ve elini yüzüne koydu. “Unuttum. Yıkamak için vaktim olmadı.”

“Beni korkutuyorsun,” dedim ve bir elimi çarpan kalbime bastırdım. “Bu nedir?”

“Odun kömürü,” dedi, yüzünü bezle ovuştururken sesi boğuk çıkıyordu. Bezi indirdi ve bana gülümseyerek baktı. Bütün lekeler yok olmuştu ama gözleri hâlâ rakun gibi siyah halkalarla çevrilmiş haldeydi ve dudakları da paranteze içine alınmış gibiydi.

“Bu senin fikrin,” dedi.

“Benim fikrim mi? Eski halk gösterilerindeki komedyenlere benziyorsun,” dedim. “Yine ne işler karıştırıyorsun?”

Karanlıkta bembeyaz dişleri parlıyordu.

“Komando baskını,” dedi. “Komando? Doğru kelime değil mi?”

“Ah, Tanrım,” dedim. “İngiliz kampında mıydın? Tanrım! Umarım yalnız değildin?”

“Sence adamlarımı bu eğlenceden mahrum bırakır mıyım? Üçünü sana göz kulak olmaları için burada bıraktım ve geri kalanıyla çok kârlı bir gece geçirdik.” Gururla boynumdaki kolyeye dokundu.

“Arabayı alamadık ya da gürültü olmadan ona zarar da veremedik ama tekerlekleri olmadan fazla uzağa ilerleyemezler. Ve General Cope için yapılan on altı tane silah arabası da bataklıkta.”

“Bu çok iyi ve güzel ama yeni pimler yapamazlar mı? Bunu ağır telden yapmışsın gibi görünüyor.”

Kendini beğenmiş bir halde başını evet anlamında salladı.

“Ah, evet. Yapabilirler. Ama yapabilecek malzemeleri yok ve onları çekmek için kullanacakları tekerlekleri de yok.” Çadırın ön tarafını açıp da tepenin eteğini işaret edince kartlaşmış bir iblis gibi siyahlaşan Murtagh’ı gördüm. Neşeyle tekerlekleri harlı ateşle besleyen küçük iblislere bakıyordu. Tekerleklerin demir kenarlıkları yığınlar halinde bir kenarda duruyordu. Fergus, Kincaid ve diğer genç çocuklar onlarla kendilerine oyun icat etmişlerdi ve onları çubuklarla birbirlerine yuvarlayıp duruyorlardı. Ross yandaki bir kütüğün üstüne oturmuş, bir yandan boynuz kabını yudumluyor, diğer yandan da başka bir tekerleği döndürüyordu.

Bu manzarayı görünce dayanamayıp bir kahkaha attım.

“Jamie, çok zekisin!”

“Belki zeki olabilirim,” diye yanıt verdi, “ama sen yarı çıplaksın ve şimdi buradan ayrılıyoruz. Giyecek bir şeyin var mı? Terk edil ağılı toplamaları için gözcüler bıraktık ama şimdiye işlerini bitirmişlerdir ve arkamızda hiçbir şey bırakmamız gerekiyor. En iyisini yapmak zorundayız.”

Bu sırada çadır birden sallanmaya başladı ve birisi bir taraftaki örtüyü birden çekti. Korkuyla ciyakladım ve bir heybenin arkasına saklandım.

Tranent Köyü’ne gelmeden önce ikindi oldu. Deniz kenarındaki bir tepede dinlendik, genelde sakin olan köy, Kuzey İskoçya ordusunun etkisi altında baş döndürücü görünüyordu. Ordunun büyük bir kısmının bulunduğu yer tepelerin ötesinde görülebiliyordu. Sahile doğru uzanan küçük bir ovaya bakıyordu. Burada Tranent’den de birçok kişi vardı. Müfreze birlikleri ve askeri bilgileri getiren elçiler midilli atları üstünde bir o yana bir bu yana dörtnala koşuyorlardı, bazıları da kısrakların üstündeydiler. Kamp sakinleri köy evlerinden dışarı çıkmışlar, geçen elçilere sesleniyorlardı.

Jamie tuvaletini yapmak için aceleyle köy evlerinden bir tanesine girdiğinde, ordunun asıl komutanı olan Lord George Murray’nin bulunduğu yeri keşfetmesi için Murtagh’ı gönderdi.

Benim görünüşüm bizimkilere göre biraz daha iyi durumdaydı. Şüphesiz, dışarıda yatarak geçirilen birkaç gecenin izleri vardı ama hiç değilse kömür lekesine bulanmamıştı. Evin hanımı kibarca bana bir havlu ve tarak verdi. Masada oturmuş asi lüle saçlarımı düzeltmeye çalışırken kapı açıldı ve Lord George’un kendisi birden ortaya çıkıverdi.

Çoğunlukla kusursuz olan elbisesi perişan haldeydi, yeleğindeki birkaç düğme iliklenmemişti. Peruğu düzensizce bir cebine sıkıştırılmıştı ve kendi ince kahverengi bukleleri dik dik duruyordu, sanki öfkeyle çekilmiş gibiydiler.

“Tanrı’ya şükür!” dedi. “Sonunda aklı başında bir yüz!” Öne doğru eğildi ve gözlerini kısarak Jamie’ye baktı. Alev rengi saçlarındaki odun kömürü tozunun çoğundan kurtulmuştu ama gri bir derecik yüzünden aşağıya akıyor, gömleğine ve kulaklarına damlıyordu.

Lord George tam konuşmaya başlayacağı sırada sustu ve sanki bu hayal ürünü resmi yok etmek için başını hızlıca iki yana salladı. Daha sonra bu düzensizliği fark etmemiş gibi konuşmasına devam etti.

“Nasıl gidiyor, efendim?” dedi Jamie saygılı bir şekilde, Lord George’un cebinden sallanan peruğunun kurdeleli kuyruğunu fark etmemiş gibi yaptı, Lord Hazretleri öfkeyle sallandıkça kuyruk da küçük bir köpeğin kuyruğu gibi sallanıyordu.

“Nasıl mı gidiyor?” diye tekrarladı. “Neden, bunu size anlatayım! Doğuya gittiler sonra batıya geldiler ve sonra yarısı öğle yemeği için aşağıya geldi, diğer yarısı ise şeytan bilir nereye gitti! İşte böyle gidiyor!”

“Bu Majesteleri’nin sadık Kuzey İskoçya ordusu,” dedi ve biraz sakinleştikten sonra, ordunun Tranent’e varmasından bir gün önce meydana gelen olayları anlatmaya başladı.

Ordunun varmasıyla Lord George köydeki birçok adamı bırakmış ve ovanın üstündeki bayıra el koymak için yanına küçük bir müfreze birliği almıştı. Daha sonra gelen Prens Charles bu duruma kızmış ve yüksek sesle açıkça bunu söylemişti. Majesteleri ordunun yarısını almış ve batıya doğru hareket etmişti, Pert Dük - sözde diğer komutan- yedeğe çekilmiş ve muhtemelen Preston’a yapılacak olan saldırının olasılıklarını incelemişti.

Ordunun bölünmesiyle, Lord Hazretleri köylülerle konuşmaya başlamıştı. Köylüler bu lanet olası araziyi, Majesteleri’nden ya da Lord Hazretleri’nden ve Prens’in İrlandalı arkadaşı O’Sullivan’dan daha iyi biliyorlardı.

“Cope, tabii ki, bir çift top arabası getirdi ve onları bombaladı,” dedi Lord. “Ve bu öğleden sonra Lochiel ile çok az zamanım var. Kanıtsız bir amaç uğruna adamlarının çoğunun yaralanmasından dolayı oldukça üzgündü. Çekilmeleri gerektiğini söyledi, ben de tabii ki bu isteğe razı oldum. Bunun üzerine buraya Majesteleri’nin baş belası O’Sullivan geldi! Eğer batıya saldıracak olursak, Kilise avlusunda Cameronların olması gerekli diyerek mızmızlandı. Gerekliymiş, şuna bak! Sert bir şekilde ona eğer olursa doğudan saldıracağımızı söyledim. Şu an bu beklenti fazlasıyla şüpheli, ayrıca adamlarımızın yarısının ve Majesteleri’nin de nerede olduğunu bilmeden bunu yapmayacağız,” diye ekledi, ses tonundan Prens Charles’ın bulunabileceği yerleri düşündüğü belli oluyordu.

“Ve beyler! Lochiel’in Cameronları, savaşta sağ tarafta savaşma şerefini verdiği askerlerin çoğunu çekti - eğer biri olacaksa - MacDonaldlar bu anlaşmayı kabul etti, şimdi böyle bir şeyi inkâr ediyorlar ve eğer onların geleneksel sağ tarafta savaşma ayrıcalığı inkâr edilirse savaşamayacakları konusunda ısrarcılar.”

Yeterince sakin anlatmaya başlayan Lord George anlatırken yeniden öfkelenmişti.

“Cameronlar bütün gün talim yaptı. Şimdi bir öne bir geriye gidip duruyorlar. Clanranaldların adamları Glengarrylerle yumruk kavgasına tutuştular.” Durdu, yüzü iyice kızarmıştı. “Eğer Glengarry olduğu gibi değilse, ben…ah, evet.” Glengarry düşüncesini zihninden savdı ve volta atmaya devam etti.

“Durumun sevinilecek tek yanı,” dedi, “bizim hareketlerimize karşılık İngilizler kendilerine geri dönmek zorunda kalacakları. Cope’un yetkisinden en az dört kez döndüler ve şimdi o denize yakın yerden kuşatmayı planlıyor. Tanrı bilir biz gelecek sefere ne yapacağız.” Eğildi ve camdan dışarıya baktı sanki General Cope’un ana yolu kendisinin incelemesini umuyor gibiydi.

“Şey…sizin adamlarınızın yarısı tam olarak nerede, efendim?” Jamie de Lord Hazretlerinin köy evinde yaptığı gezintiye katılmak istercesine bir harekette bulundu ama yakasını tutmamla engellendi. Kolumda havlu ve sıcak su tasıyla Lord Hazretlerinin tefsiri boyunca ben de kocamın kulaklarındaki kurumu temizlemekle meşguldüm.

“Köyün güney kenarında.”

“O zaman tepeleri hâlâ biz tutuyoruz?”

“Evet, bu kulağa hoş geliyor, değil mi?” Lord Hazretleri sevimsizce gülümsedi. “Yine de, yüksek yerleri tutmak, az da olsa daha iyi. Aşağıdaki sular ve bataklıklarla yerleri düşününce... Aman Tanrım! İki kilometre derinliğinde suyla dolu bir hendek var ve tepe boyunca da otuz metre uzunluğunda!” Lord George mendilini almak için elini cebine attı, çıkardığında ise yüzünü silmekte olduğu peruğuna şaşkın bir halde bakakaldı.

Kibarca ona mendilimi uzattım. Burnunu sümkürdü ve sonra saraylı bir edayla beni selamladı.

“Teşekkürler, hanımefendi.” Yüzünü kirli mendille sildikten sonra mendili kibarca bana geri verdi ve karmakarışık olmuş peruğunu başına geçirdi.

“Lanet olsun,” dedi kararlılıkla, “Eğer bu aptalın anlaşmayı bizim için kaybetmesine izin verirsem...” Jamie’ye döndü.

“Kaç adamınız var, Fraser?”

“Otuz, efendim.”

“Atlar?”

“Altı, efendim. Ve dört tanesi de yük hayvanı.”

“Yük hayvanı mı? Erzak mı taşıyorlar?”

“Evet, efendim. Ve geçen gece İngiliz müfrezesinden altı çuval yiyecek aldık. Ah, bir de havan topu, efendim.”

Lord George bir an ona dik dik baktıktan sonra keyifle gülümsedi.

“Güzel, gel benimle, Fraser. Yolda hepsini anlatırsın.” Kapıya döndü ve Jamie de şapkasını alıp onu takip etti.

Lord George, köy evinin kapısında birden durdu ve geri döndü. Jamie’nin gömlek yakası bağlanmamıştı ve hızla giydiği ceketinin sadece tek kolu yerli yerindeydi.

“Acele ediyor olabilirim Fraser ama nezaket için hâlâ zamanımız var. Git ve eşine hoşça kal öpücüğü ver. Dışarıda görüşürüz.”

Bir grup adam Tranent’in tek ana caddesinde gelişigüzel bir aşağı bir yukarı yürüyüş yapıyordu. Kamp sakinleri ve Tranent’in yer değiştir vatandaşlarının nerede kalacakları, nereye gidecekleri belirsizdi.

Lord George ile daha önceden Paris’te karşılaşmıştım. O’Sullivan’ın arkadaşlığından kurtulma tutkusunun farkındaydım. Kuzey İskoçya ordusunun bütün gücü bin beş yüz iki bin kişiden oluşuyordu, otuz adam ne Tanrı’nın hediyesi olarak addedilebilirdi ne de bütünüyle küçümsenebilirdi.

Fergus’a baktım. St. Vitus dansı ile kara kurbağa gibi bir ileri bir geri kıpırdanıp duruyordu.

Kendimce birkaç not göndermem gerektiğine karar verdim. Aklıma bir atasözü gelmişti; “Körler krallığında, tek gözlü adam kraldır.” Tecrübelerime dayanarak ben de bir benzerini bulmaya çalıştım; “Kimsenin ne yapacağını bilemediği zamanlarda, duyarlı önerisi olan biri dinlenecektir.”

Heybede kâğıt ve mürekkep vardı. Oturmuş, muhtemelen daha önce yazı yazan bir kadını hem de Jenny Cameron’a not düzenleyen bir kadını görmemiş bir ev hanımının yanında olanları izliyordum. Prens Glenfinnan sahilde sancağını kaldırdığı zaman Prens Charles’a katılmak için dağların karşısında üç yüz kişilik Cameron klanına öncülük eden bir kadın. Erkek kardeşi Hugh eve sonradan gelmiş ve ne olduğunu duyunca aceleyle Glenfinnan adamlarının başında beylik yerini almak için gitmişti ama Jenny eve dönmeyi tercih ederek eğlenceyi kaçırmayı reddetmişti.

Mührüm yoktu ama Jamie’nin İskoç beresinin çantaların birinde olduğunu biliyordum. Bere, Fraser klanının simge ve sloganını taşıyordu. Onu aldım ve sıcak mum lekesine bastırıp notu mühürledim. Oldukça resmi görünüyordu.

“İskoç leydisi için,” diye tembih ettim Fergus’a ve kapıdan çıkıp sokaktaki arbedeye karıştığını görünce memnun oldum. Jenny Cameron’un nerede olduğu hakkında bir fikrim yoktu ama komutanlar kilisenin yanındaki papaz evine yerleşmişlerdi ve orası başlangıç için iyi bir yerdi. En azından araştırma Fergus’u yaramazlıktan alı koyacaktı.

Dışarıdaki ayak işlerini hallettikten sonra köy evinin hanımının yanına geri döndüm.

“Battaniye, peçete ve iç eteklik gibi nelerin var?”

Daha sonradan Jenny Cameron’un kişiliğinin güçlülüğü hakkındaki tahminlerimin doğru olduğunu anladım.

“Çok duyarlı,” dedi benim planımı duyduğunda. “Kuzen Archie bazı düzenlemeler yaptı diye umuyorum ama tabii hemen şimdi orduda olmak istiyor. Ne de olsa orası eğlencenin olduğu yer,” dedi alaycı bir ses tonuyla.

“Yalnız gitmek için ısrar etmediğine şaşırdım,” dedim.

Gülümsedi.

“Yapabilseydim yapardım ama yapamam,” diye kabul etti. “Şimdi Hugh geldi ve eve gitmem için beni ikna etmeye çalışıyor. Ona dedim ki,” - dinlenmediğimizden emin olmak için etrafa bir göz attı ve sesini alçalttı - “eğer eve gidip oturursam lanetlenirim.”

Köy evinin eşiğinde dururken, düşünceli bir şekilde bir aşağı bir yukarı bakıyordu.

“Beni dinleyeceklerini sanmıyorum,” dedim. “Bir İngiliz olarak.”

“Evet, haklısın,” dedi, “ama beni dinleyeceklerdir. Ne kadar yaralı olacağını bilmiyorum. Tanrı korusun çok olmasın da... Ama en iyisi papaz evinin yakınındaki evlerden başlamak. Kuyudan su taşımak o kadar zor olmaz.” Kararlılıkla eşikten dışarıya bir adım attı ve sokağın aşağısına doğru yollandı, ben de onu yakından takip ediyordum.

Genelde erkekler oturup beklemenin ne kadar kötü bir his olduğunu bilmezlerdi, kadınlar bunu daha iyi bilirlerdi. Güneş Tranent kilisesinin arkasından battığında biz de hastane ekibinin görevlerini organize ediyorduk.

Yandaki ormanda karaçam ve akçaağaç yaprakları düşmeye başlamışlardı, kumlu toprakta seyrek, düz ve sarı halde duruyorlardı.

Yapraklardan bir tanesi yanımdan döne döne geçti ve rüzgârın etkisi geçince kibarca yere kondu. Onu bir anlığına elimde tuttum ve hayranlıkla gövdesini izledim. Birdenbire tekrar rüzgâr çıktı ve kıvrılmış yaprak elimden havalanıp sokağın aşağısına doğru gitti.

Batan güneşe karşı karşı ellerimi gözlerime siper ettim, Kuzey İskoçya ordusunun karargâh kurduğu yeri görebiliyordum. Majesteleri’nin ordusunun yarısı bir saat önce dönmüştü ve köyde geride kalanlar da Lord George’a katılmak için yürüyorlardı. Bu mesafeden sadece küçük figürleri seçebiliyordum. Sokağın sonunda bir İngiliz ateşinin ilk ışıklarını görebiliyordum, ölü ışıkta soluk bir şekilde yanıyordu. Köy evinden çıkan yoğun yanık yer tezeği kokusu, deniz kenarından yükselen orman kokusuna karışıyordu.

Hazırlıklar devam ediyordu. Bayanlar ve Kuzey İskoçyalı askerlerin aileleri cömert bir konukseverlikle karşılanmışlardı ve şimdi çoğunlukla ana caddede bulunan köy evlerinde kalıyorlar ve ev sahipleri ile yemeklerini paylaşıyorlardı.

“Gelip yemek yiyecek misiniz, Madam? Evin hanımı sizin için yemek ayırdı.” Gelen Fergus’tu.

“Ah, evet, Fergus. Evet, geleceğim,” dedim ve yerimden kalktım. “Sen geliyor musun, Fergus?” diye sordum, hâlâ sokakta durduğunu görünce. Ellerini gözlerine siper etmiş, kasabanın ötesindeki sırtta olan olayları görmeye çalışıyordu. Jamie’den benimle kalması için emir almıştı ama öyle görünüyordu ki yarınki savaş için hazırlık yapan adamların yanında olmaya özlem duyuyordu.

“Ne? Ah, evet, Madam.” İç çekişle geri döndü ve şu an için can sıkıcı huzurlu bir hayatı kabul etti.

Uzun yaz günleri çabucak karanlığa baş eğmiş ve şamdanlar hazırlıklarımızı yapmadan önce yanmaya başlamışlardı. Gece, hiç sona ermeyen hareketlilik ve ufuktaki ateş parlaklığı sebebiyle huzursuzdu. Yerinde duramayan Fergus köy evinde bir içeriye bir dışarıya çıkıyor, mesajlar taşıyor, belirli aralıklarla heyecanla gözleri parıldayan küçük karanlık bir hayalet gibi gölgesi aniden ortaya çıkıyordu.

“Madam,”dedi, çarşafları bez halinde getirip sterilize etmek için yığınlarının içine tıkmakla uğraştığım sırada. “Madam!”

“Bu sefer ne var, Fergus?” Sinirlenmiştim, yaralıları tedavi ederken elleri sık sık yıkamanın önemi konusunda bir grup ev hanımına verdiğim dersin ortasındaydım.

“Bir adam, Madam. Majesteleri’nin ordusunun kumandanı ile konuşmak istiyor. Önemli bir bilgi sahibiymiş, öyle diyor.”

“Evet, onu durduramıyorum, değil mi?” dedim kadınla bakarak. İnatçı bir gömlek dikişini dişlerimi kullanarak kopardım ve bir iki iplik tükürdüm. Fergus hâlâ oradaydı, sabırla bekliyordu.

“Tamam,” dedim ona boyun eğerek. “Ne yapmamı bekliyorsun?”

“Eğer bana izin verirseniz, Madam,” dedi hevesle, “Efendime götürmek için ona eşlik edebilirim. Komutanla konuşması için o bir adam ayarlayabilir.”

“O” tabii ki her şeyi yapabilirdi, Fergus’un düşüncesine göre. Şüphesiz su üzerinde yürüyebilir, suyu şaraba çevirebilir ve Lord George’u önemli bir bilgiyle karanlıkta ortaya çıkan gizli bir yabancıyla konuşmaya ikna edebilirdi.

Gözümün önündeki saçları çektim ve başörtümün içine tıktım ama kıvırcık saçlar kaçmaya devam ediyordu. “Bu adam yakınlarda bir yerde mi?”

Bunun üzerine açık kapıdan zayıf genç bir adamla beliriverdi, hevesli bakışları yüzüme odaklanmıştı.

“Bayan Fraser?” Acemi bir şekilde başıyla selam verdi, elleri pantolonun üstündeydi sanki onlarla ne yapacağını bilmiyordu.

“B-ben Whitburgh’dan Richard Anderson.”

“Ah? İyi, çok güzel,”dedim kibarca. “Hizmetkârım Lord George Murray için değerli bir bilginiz olduğunu söylüyor.”

Başını evet anlamında salladı, başı ardıç kuşu gibi bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. “Anlarsınız ya, Bayan Fraser, hayatım boyunca bu bölgede yaşadım. B-ben avucumun içi gibi orduların olduğu bütün yerleri biliyorum. Ve Kuzey İskoçya askerlerinin karargâh olduğu sırtın aşağısında bir yol var, hendeği dipten geçmeyi sağlayan bir yol.”

“Anlıyorum.” Söylediklerini duyunca midemde bir yumruk hissettim. Eğer Kuzey İskoçyalılar gelecek sabah doğan güneşle birlikte hücum ederlerse, gece nöbetleri boyunca tepeleri bırakmak zorunda kalırlardı. Eğer hücumda başarılı olunması gerekiyorsa, öyle görünüyor ki hendek ya geçilecek ya da hendekten atlanılacaktı.

Neyin geleceğini bildiğimi düşünüyordum ama bundan da tam emin değildim. Bir tarihçiyle evlenmiştim - Frank’i düşününce her zaman olduğu gibi içimde belli belirsiz bir bıçaklanma hissi oluşmuştu - ve tarihi kaynakların çoğunlukla güvenilmez olduğunu biliyordum. Bu durumdan

dolayı benim varlığımın bir şeyleri değiştirebildiğinden ya da değiştireceğinden emin değildim.

Richard Anderson'u Lord George ile konuşmasından alıkoysam ne olur diye düşünmeye başlamıştım. Yarınki savaşın sonucu değişir miydi? Kuzey İskoçya ordusu - Jamie ve adamları da dâhil - çamurlu yollardan aşağı koşup hendeğe girerken bozguna uğratılabilir miydi? Lord George işe yarayacak başka bir plan ileri sürebilir miydi? Ya da benim yaptıklarıma aldırmayarak Richard Anderson tek başına gidip Lord George ile konuşmanın bir yolunu bulabilir miydi?

Tecrübe uğruna dikkat etmem gereken bir risk değildi. Gitmek için sabırsızlıkla kıpırdanan Fergus'a baktım.

"Efendini bulabileceğini düşünüyor musun? Bu sırtın tepesi kömürün içi gibi karanlık. İkinizin oralarda dolaşırken yanlışlıkla vurulmanızı istemem."

"Onu bulabilirim, Madam," dedi Fergus kendinden emin bir halde. Muhtemelen yapabilir, diye düşündüm. Jamie'nin nerede olduğu ile ilgili bir çeşit radarı var gibi görünüyordu.

"Tamam, o zaman," diye kabul ettim. "Ama Tanrı aşkına, dikkatli olun."

"Oui, Madam!" Bir çırpıda kapıya koştu, gitmek için hevesli bir halde titriyordu.

Gitmelerinin üzerinden yarım saat geçmişti ki masanın üstüne koyduğum bıçağın yok olduğunu gördüm. Ve sonra midemde korkunç bir sarsıntıyla Fergus'a dikkatli ol derken sağ salim eve geri dön demeyi unuttuğumu fark ettim.

İlk top sesleri gün doğmadan önce gelmeye başladı, sıkıcı patlama sesleri adeta uyuduğum tahta döşemenin içinde yankılanıyor gibiydi. Kalçalarım kasılmış, parmaklarım yanımda yorganın altında yatan bir bayanınkine yapışmıştı.

Evin bir köşesinden belli belirsiz bir mırıltı geliyordu ve yanımdaki kadın da mırıldanmaya başlamıştı. "Yüce İsa bizi korusun." Ovanın aşağısında meydana gelen savaşın sesini duymak için bütün kulaklar sivrilmişti.

Kuzey İskoçyalı eşlerden biri gözüme takılmıştı. Bayan MacPherson, pencerenin yanında durmuş battaniyesini katlıyordu. Yüzü korkudan donuklaşmıştı. Aşağıdan başka bir bomba sesi gelince küçük bir ürpermeyle gözlerini yumdu.

Bilgimim yararsızlığı ile ilgili düşüncemi gözden geçirmeye başladım. Bu kadınlar, gizli yol, gündoğumu saldırısı ve sürpriz bozgun hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Bütün bu kadınlar kocalarının ve oğullarının onların saylarından dört katı fazla olan İngiliz ordusunun top ve tüfek saldırılarıyla yüzleştiğini biliyorlardı.

Tüm zamanların en riskli işi beklentidir ve onların beni önemsemeyeceklerini biliyordum. Onlar için yapabileceğim en iyi şey onları oyalamaktı. Zihnimde kısa süreli bir görüntü belirdi, alev gibi yanan saçlar doğan güneşle parlıyor, sahibini harika bir hedef haline getiriyordu. İkinci bir görüntü sert bir halde onu takip etti; sincap dişli bir çocuk, çalıntı bir kasap bıçağıyla silahlanmıştı ve gözleri savaş zaferiyle parlıyordu. Gözlerimi yumdum ve zorlukla yutkundum. Kendim için de yapabileceğim en iyi şey oyalanmaktı.

“Hanımlar!” dedim. “Birçok şey yaptık ama daha yapılacak çok şey var. Kaynar suya ihtiyacımız olacak. Yiyebilenler için yulaf ezmesi; yiyemeyenler için süt lazım. Pansuman için iç yağ ve sarımsak gerekiyor. Kırık kemikler için tahta çubuklara ihtiyacımız var. Ve tabii şişeler, kavanozlar ve bardakları da unutmayalım. Bayan MacPherson, lütfen…”

Hangi tarafın kazanacağı ve II. James yanlılarının ölü sayısının “hafif” olduğu haricinde savaşlar hakkında çok az şey biliyordum. Sonradan bulanık ders kitabından çok ufacık bir şey daha hatırladım: “… sadece otuz ölüyle II. James yanlılarının zaferi.”

Ölüleri kaza kurbanları diye düzelttim. Hasta bakımında her yaralanma ölümcüldür ve güneş öğlene doğru denizden sis bulutunu kaldırırken benim köy evinde otuzdan fazla yaralım vardı. Savaşın galipleri Tranent’e doğru neşeyle geliyorlardı, çıkardıkları seslerden yaralı arkadaşlarına yardım ettikleri belli oluyordu.

Tuhaftır ki Majesteleri İngiliz yaralılarının savaş alanından alınıp dikkatlice bakılmasını emretmişti. “Onlar Babamın halkı,” demişti sakince,

“ve ben onlara dikkatli bakılmasını istiyorum.”

“Kuzey İskoçya ordusu Kutsal Ruh’un bugün inmeyi seçmemesini umuyordu,” dedim.

Bu kâfir incelemeye karşılık Bayan MacPherson’un yüzünde şaşkın bir ifade oluştu ama Jenny Cameron kahkaha attı.

Gaelce atılan zafer çığlıkları haykırışları, yataklardan ve tüfeklerin birbiriyle bağlanmasından yapılan sedyelerle taşınan ya da destek için bir arkadaşına yaslanan yaralıların inlemelerini alt ediyordu. Bazı kazazedeler kendi güçleri altında ezilseler de, gözlerinin içi gülüyor ve kendi coşkunluklarıyla sarhoş oluyorlardı. Yaralarının acısı kaderlerinin ihtişamını kanıtlayan yüzlerinde onlara çok az rahatsızlık veriyor gibi görünüyordu. Bakılması için onları buraya getiren yaralara rağmen keyif veren zafer bilgisi evi eğlenceyle doldurmuştu.

“Tanrım, kuyruklarına kedi yapışmış küçük fareler gibi nasıl kaçtıklarını gördün mü?” dedi bir hasta diğerine.

“Ve çoğu da kuyruklarını kaybetti,” diye cevap verdi arkadaşı gülerek.

Sevinç her yanı kaplamıyordu. Orada burada bastırılmış Kuzey İskoçyalı küçük gruplar tepelerin karşısında yollarını bulmaya çalışıp arkadaşlarını taşırken görülebiliyorlardı.

Yardımcılarımı seçtiğim ilk sınavdı ve arazideki savaşçılar gibi mücadele etmek için ayaklanmışlardı. Muhalefet ediyorlar, şikâyet ediyorlar ve kendilerini bir baş belası yapıyorlardı ve ihtiyaç olduğunda emsalsiz bir şiddetle kendilerini savaşa atıyorlardı.

Ama bunları yaparken şikâyet etmeyi kesmiyorlardı.

Bir Tranent balıkçısının yaşlı eşi benim hizmetimdeydi, görevi su dağıtmaktı. Dolaşıp, hastalara mümkün olduğunca tatlı sudan içirtiyordu- ve sonra- sonuçla ilgilenmek için ikinci bir tur daha atıyordu.

“Eğer bunlara bu kadar çok sıvı vermesen, onlar da bu kadar işemez,” diye şikâyet ediyordu bana.

“Suya ihtiyaçları var,” diye sabırla açıklama yapıyordum. “Kan basıncını tutuyor ve kaybettikleri sıvıları geri alıyorlar, ayrıca şok geçirmelerini de önlüyor. “Çoğunun öleceğinin farkında mısın?” dedim öfkeyle, Bayan McMurdo’nun yüzünde kararsızlığın ve şikayetin devam ettiğini görünce sabrımı kaybetmiştim.

“Hımm,” dedi ve daha fazla itiraz etmeden işine geri döndü, en azından bu sesi geçici bir anlaşma olarak kabul ettim.

Hem Bayan McMurdo’dan hem de evdeki atmosferden kaçmak için dışarıya çıktım. Duman, sıcaklık ve yıkanmamış bedenlerin pis kokusu yoğundu, başım dönüyor gibi hissetmiştim.

Sokaklar adamlarla, içkilerle, kutlamalarla ve savaş alanından çalınan ganimetlerle doluydu. MacGillivraylerin kırmızı tartanlarını giymiş bir grup adam bir İngiliz topu çekiyordu. Top tehlikeli vahşi bir hayvan gibi halatlarla bağlanmıştı.

Bir müddet sonra topun ağzına doğru at gibi binen küçük bir beden fark ettim ve onu oradan almak için aceleyle sokağın aşağısına gittim.

“Zavallıcık!” dedim ve ona sarıldım. “Sinsice gitmeyi ne sanıyorsun sen? Eğer bu kadar meşgul olmasaydım, başın çınlayana kadar kulaklarından seni tokatlardım.”

“Madam,”dedi, öğle sonrası güneşte gözlerini kırpıştırıyordu. “Madam.”

Dediklerimin tek bir kelimesini bile duymadığını anlamıştım. “İyi misiniz?” diye sordum.

Yüzündeki şaşkınlık ifadesi geçmişti, suratı çamur ve barut tozu kaplıydı. Başını evet anlamında salla ve kirin içinde bir çeşit gülümseme belirdi.

“Bir İngiliz askeri öldürdüm, Madam.”

“Ah?” Tebrik edilmeyi mi yoksa rahatlamaya mı ihtiyacı olup olmadığını anlayamamıştım. Daha on yaşındaydı.

Kaşları buruşmuş ve yüzü alt üst olmuştu. Sanki çok zor bir şeyi hatırlamaya çalışıyor gibiydi.

“Onu öldürdüğümü düşünüyorum. Yere düştü ve ben de bıçağımı ona saplayıp durdum.” Şaşkın bir halde bana bakıyordu sanki cevap vermemi bekliyordu.

“Gel buraya, Fergus,” dedim. “Sana biraz yemek ve uyuyacak yer bulalım. Artık bunu düşünme.”

“Oui, Madam.” Yanımda itaatkâr bir halde tökezlemeye başladı ama birkaç dakika içinde yüz üstü düşeceğini hissettim. Biraz zorlansam da onu kucağıma aldım ve hastane operasyonunu yürüttüğüm kilisenin yanındaki köy evine doğru zorlukla taşıtım. İlk başta onu beslemeye çalıştım ama O’Sullivan’ın küçük bir çabayla erzak dağıtmayı organize ettiği yere gittiğimde çoktan uykuya dalmıştı.

Bunun yerine onu evin bir köşesinde bulunan karton kutunun içine kıvrılmış bir halde bıraktım, anneleri yaralı adamlarına bakarken bir bayan da bırakıl çocuklara bakıyordu.

Ev öğleden sonra yirmi ya da otuz adamla doldu. Ev normalde beş ya da altı kişilik bir aileye göreydi ve adamlar yere serilen döşeme tahtaların üzerinde yatıyorlardı. Küçük bir mesafeden komutanların başkomutan kurmayı tarafından ele geçirilen rahibin meskeni papaz evine gidip geldiklerini görebiliyordum. Bir gözüm sürekli açık kapıdaydı, devamlı yarı açık halde duruyordu ama ölü raporlarını getiren ya da tebrikleri kabul edenlerin arasında Jamie’yi göremiyordum.

İçimde yeniden oluşan küçük endişeyi kovamaya çalışıyor ve kendi kendime onu yaralıların arasında görmediğimi de söyleyip duruyordum. Yokuştaki küçük çadırı ziyaret etmek için vaktim olmamıştı, savaşta ölenler düzenli bir sırayla orada tutuluyorlardı, sanki son teftişlerini bekliyor gibiydiler. Ama Jamie kesinlikle orada değildi.

Tam o sırada kapı açıldı ve Jamie içeri girdi.

Onu görür görmez dizlerimin bağının çözüldüğü hissettim ve bir elimi destek almak için evin tahta bacasına dayadım. Beni arıyordu; gözleri beni bulmadan önce bütün odada dolaştı ve en sonunda yüzünde bir gülümsemeyle bana baktı.

Kirliydi ve siyah barut kokusu üzerine sinmişti, her tarafı kan içindeydi ve ayakları çıplaktı, bacakları ve ayakları çamur kaplıydı. Ama sapa sağlamdı ve ayaktaydı. Detayları öğrenmek için kaçamak konuşmaya fırsat yoktu.

Yerde yatan yaralı adamların bazılarından gelen karşılama bağrışları bakışlarını benden uzaklaştırmasına neden oldu. Aşağıya bir göz attı, George McClure'e gülümsüyordu, başından sallanan kulağına rağmen oda komutanına gülümsetmiş ve sonra bakışları yeniden bana yönelmişti.

Tanrı'ya şükürler olsun dedim içimden.

Daha fazlası için zaman yoktu. Yaralı adamlar gelmeye devam ediyordu ve köyde asker olmayan herkes onlara bakmak için yardım ediyordu. Lochiel'in doktor erkek kardeşi Archie Cameron evlerin ortasında bir ileri bir geri gidip geliyordu, sözde sorumluydu ve orada burada bir şeyler yapıyordu.

Lallybroch'tan her Fraser soyundan olan adamın tedavisini benim yürüttüğüm eve getirilmesini istemiştim. Çabucak yaralılarının durumunu inceliyor, Jenny Cameron'un çalıştığı sokağın aşağısına gönderiyor, ölenleri kilisedeki Archie Cameron'un karargâhının karşısına yolluyordum.

Ağır yaralarla elimden geldiğince başa çıkmaya çalışıyordum. Kırık kemik vakalarını Macintosh alayının sağladığı kırık tahtası ve sargı bezi bulunan yan kapıdaki iki hekime yolluyordum. Ölümcül olmayan göğüsten yaralananların mümkün olduğunca nefes almaya yardımcı olması için yarı oturur pozisyonda duvara yaslıyordum. Oksijen eksikliği ya da cerrahi iyileştirme olanakları, onlar için yapabileceğim çok az şey vardı. Ciddi kafa yaralanmalarını açıkça ölmeleri için kiliseye yolluyordum; onlar için yapabileceğim bir şey yoktu ve eğer Tanrı'nın ellerinde daha iyi olurlardı.

Kırıl, kop kol bacak ve karın yaraları en kötüsüydü. Sterile etme imkânı yoktu; yapabildiğim tek şey hastalar arasında kendi ellerimi tedavi etmek, yardımcılarımı da aynı şeyi yapmaları için sert sözlerle yıldırıyordum. Şüphelenmenin ötesinde bu benzer tedbirler benim derslerime rağmen diğer evlerde zaman israfı diye önemsenmiyordu. Eğer L'Hôpital des Anges'de bakteri varlığını kız kardeşlere ve hekimlere inandırmasaydım, İskoçyalı hanımların ve nalbant gibi bükülen askeri hekimlerin karışık çantasında da muhtemelen başarılı olamazdım.

Enfeksiyondan ölen tedavi edilir yaralıların düşüncesini aklımdan çıkarttım. Lallybroch adamlarına ve birkaçına temiz sargıları verdim. Gerisi için endişe etmiyordum. Aklıma Fransa savaş arazisinde öğrendiğim bir özdeyiş gelmişti: Dünyayı kurtaramazsın ama yeterince hızlı çalışırsan önündeki adamı kurtarabilirsin.

Jamie bir müddet kapı aralığında durmuştu fakat sonra ağır işlere, hastaları yönlendirmeye, sıcak su kazanlarını kaldırmaya, Tranent alanındaki kuyudan kovalarla temiz su getirmeye yardım etti. Daha sonra onun için endişelenmeyi bırakarak iş ve detaylar kasırgasına kapılarak varlığını unutmuştum.

Hastanelerin hasta sınıflandırması bir mezbahayı andırır ve istisna yoktur. Yerler çamurla kaplıydı ve kaymadan yürümeye çalışmak oldukça güçtü.

Ateşin üstündeki kaynayan kazandan buharlar yükseliyordu. Herkes terlemeye başlamıştı. Savaş alanından dağılan barut dumanından oluşan sis Tranent sokaklarına, açık kapılara, ateşin yanında kuruması için dizilmiş, sularını damlatan kaynamış temiz çamaşırlara doğru yön değiştirmişti.

Yaralı seli dalga dalga geliyordu, ev adeta yıkılıyor taze dalganın varmasıyla her şeyi bir karışıklığın içinde çalkalıyordu. Biz de çırpınıyor, akıntıyla savaşıyor ve sonunda nefes nefese kalıyorduk.

Bu aşırı heyecanlı olaylar içinde sükûnet de vardı elbet. Bu çoğunlukla öğlenleyim ve gün batımına doğru gerçekleşirdi. Yaralı akını önemsiz hale gelince, biz de bizimle kalan hastalarla ilgilenmeye başlardık. Hâlâ yoğundu ama nefes almak ve bir dakikalığına da olsa bir yerde durup etrafa bakmak için zaman vardı.

Açık kapının yanında durmuş, karadan gelen rüzgârın taze esintisiyle nefes alıyordum, Jamie köy evine geri gelmişti, yakmak için kucak dolusu odun taşıyordu. Odunları şöminenin yanına koyup benim yanıma geldi, bir eli nazikçe omzumda duruyordu. Ter izleri çenesinin her iki tarafından aşağıya doğru gidiyordu ve önlüğümün bir köşesiyle onları silmek için uzandım.

“Diğer köy evlerine de gittin mi?” diye sordum.

Başını evet anlamında salladı ve yavaş yavaş nefes almaya başladı. Yüzü duman ve kandan lekelenmişti, çok da emin değildim ama solgun göründüğünü düşünüyordum.

“Evet. Arazideki yağma hâlâ devam ediyor ve adamların çoğu kayıp. Ama bizim kendi yaralılarımızın hepsi burada.” Lallybroch’dan üç yaralı vardı. Çok az konuşuyorlardı, tutsaklığın umutsuz bekleyişini içlerinde taşıma konusunda becerikliydiler.

“Durumları nasıl?” diye sordu.

Başımı hayır anlamında iki yana salladım. “George McClure kulağını kaybedebilir ama bundan tam olarak emin değilim. Ama hayır, iyi olacaklarını düşünüyorum.”

“Güzel.” Yüzünde yorgun bir gülümseme vardı, şalının ucuyla terli yüzünü sildi. Şalını bir omzuna sarması gerekirken dikkatsizce vücuduna sardığını gördüm. Muhtemelen düzensizdi ama sıcak tutuyor olmalıydı.

Gitmek için dönerken kapı kancasına asılı olan su şişesine uzandı.

“O değil!” dedim.

“Neden olmasın?” diye sordu, şaşkındı. Geniş ağızlı matarayı salladı, içinden tuhaf ses geliyordu. “Bu dolu.”

“Dolu olduğunu biliyorum,” dedim. “Ben onu tuvaletimi yapmak için kullanıyorum.”

“Ah.” Şişeyi iki parmağıyla tutarak onu değiştirmek için uzandı ama onu durdurdum.

“Hayır, al onu,” dedim. “Onu dışarıda boşaltabilir ve bunu da kuyuda doldurabilirsin.” Gri şişeyi verdim, ilkiyle aynıydı.

“Karıştırmamaya çalış,” dedim yardımcı olmaya çalışarak.

“Hımm,” dedi ve kapıya yöneldi.

“Hey!” dedim. “Bu ne?”

“Ne?” dedi, şaşkındı, bir omzundan arkasına bakmaya çalışıyordu.

“Bu!” Parmaklarım şalın üstündeki çamurlu lekede geziniyordu. “At nalına benziyor.”

“Ah, bu,” dedi ve omuz silkti.

“Seni bir at mı ezdi?”

“Şey, bilerek değil,” dedi, atımın bu davranışını savunmaya çalışıyordu. “Atlar insanları ezmeyi sevmez, sanırım ayağının atlında biraz yumuşaklık hissetmek istedi.”

“Öyle olduğunu sanıyorum,” diye ona katıldım ama bir yandan bir kolunu tutmuş, kaçma girişimlerini önlemeye çalışıyordum. “Kımıldama. Bu nasıl oldu?”

“Önemli değil,” dedi. “Kaburgalarımın kırıldığını hissetmiyorum, sadece önemsiz bir ezik.”

“Ah, önemsiz,” dedim alaycı bir ses tonuyla. Lekeli kumaşı elimden bıraktım, şimdi açıkça lanetli at nalı izini görebiliyordum. Belinin biraz yukarısıydı. “Tanrım, atın tırnaklarına bak.” Parmaklarımı izlerin üzerinde gezdirirken ürküp çekildim.

Bin asker tarafından yapılan kısa bir kuşatma anında oldu diye açıklama yapıyordu. Küçük kaba tüylü İskoç midillileri dışında diğer atlara alışık olmayan Kuzey İskoçyalılar İngilizlerin süvari atlarının onlarla nalları ve dişleri ile saldırmaları için eğitildiklerine inanıyorlardı. Atların saldırısıyla panikleyenler atların nallarının altına girip, acımasızca bacaklarını, midelerini, kılıçlarla, tırpanlar ve baltalarla kesmişlerdi.

“Ve sen öyle olmadıklarını düşündün?”

“Tabii ki de değil, Sassenach,” dedi sabırsızca. “O bana saldırmaya çalışmıyordu. Binici kaçmak istedi ama o diğer tarafa gidiyordu. Benim üstümden geçmekten başka gidecek yeri yoktu.”

Jamie kendini yüz üstü bir şekilde atmış ve elleriyle başını korumuştu.

“Sonra ciğerlerimde bir nefes patlaması meydana geldi,” dedi. “Vuruşunu hissettim ama canımı yakmadı. Sonra da herhangi bir ağrı hissetmedim.” Eliyle sırtına ulaş ve izi dalgın dalgın okşamaya başladı.

“Tamam,” dedim ve gömleğinin eteğini bıraktım. “Bu olaydan sonra işedin mi?”

Sanki birden aklımı kaçırmış gibi dik dik bana bakmaya başladı.

“Böbreklerinin üstünden dört yüz kiloluk bir at geçti,” diye açıklama yaptım, Biraz sabırsızlanmıştım. Yaralı adamlar bekliyordu. “İdrarında kan olup olmadığını merak ediyorum.”

“Ah,”dedi. “Bilmiyorum.”

“Evet, hadi bakalım, bakabilir miyiz?” Köşeden büyük ilaç çantamı çıkarttım ve en sonunda L’Hôpital des Anges’den aldığım küçük üroskopi bardağını buldum.

“Bunu doldur ve bana ver.” Bardağı ona verdim ve şömineye döndüm, kaynayan çamaşırlarla dolu kazan benim ilgimi bekliyordu.

Arkama göz attığımda onun şaşkın bir ifadeyle hâlâ bardağı incelediğini gördüm.

“Yardıma ihtiyacın var mı, delikanlı?” Yerde yatan büyük bir İngiliz askeri yatağından Jamie’ye sırıtarak bakıyordu.

“Ah, evet,” dedi. Eğildi ve İngiliz’e bardağı uzattı. “Ben nişan alırken bunu benim için tut.”

Adamları bir gülme dalgası sardı ve acılarını bir an da olsa dağıttı.

Bir müddet tereddütten sonra İngiliz’in büyük yumruğu kırılgan bardağı sardı.

“Altı peni yapamayacağını söylüyor,” dedi. Bardağı oynattı, Jamie’nin çıplak ayak parmaklarının birkaç metre uzağında yerde duruyordu. “Şimdi durduğun yerden.”

Jamie aşağıya baktı, mesafeyi ölçerken bir yandan da eliyle çenesini ovuşturuyordu. Kolunu pansuman yaptığım adam inlemeyi kesti ve olanları incelemeye başladı.

“Evet, bunun kolay olacağını söyleyemem,” dedi Jamie. “Ama altı peni için? Evet, bu zahmete katlanmak için iyi bir miktar, değil mi?”

“Kolay para, delikanlı,” dedi İngiliz, ağır ağır nefes alıyordu ama hâlâ gülümsüyordu. “Benim için.”

“Delikanlıya iki gümüş peni,” diye seslendi bacanın köşesinde duran McDonald klanından biri.

Bir İngiliz askeri tutsaklık durumunu göstermek için ceketin ceplerini dışa çevirmişti.

“Benden bir kese ot!” diye bağırdı biri, elinde küçük bir tütün kesesi vardı.

Bahis ve kaba tabirler havada uçuşmaya başlamıştı, Jamie çömeldi ve bardakla arasındaki mesafeyi hesapladığını açıkça gösterdi.

“Tamam,” dedi sonunda, ayağa kalktı ve omuzlarını dikleştirdi. “Hazır mısın?”

Yerdeki İngiliz kıkırdamaya başladı. “Ah, ben hazırım, delikanlı.”

“Tamam, o zaman.”

Ümitle bekleyen sessizlik o anda başka hiçbir şeyi önemsemiyordu.

Jamie odaya bir göz atıp, Lallybroch adamlarını başıyla selamladı ve sonra yavaşça eteğini kaldırdı.

Dikkatli bir nişan aldı. Gözlerini kısmış, dizlerini hafifçe eğmişti.

Hiçbir şey olmadı.

“Tutukluk yaptı!” dedi İngiliz’in biri.

“Barutu ıslak!” dedi bir diğeri kahkahalar atarak.

“Tabancanda mermi yok mu, delikanlı?”

Jamie’nin yüzü birden aydınlandı.

“Depom boş, hepsi bu!” dedi ve duvarda dizili duran şişelere uzandı. Sonra tek kaşını kaldırarak bana bakınca ben de başımı sallayarak onu onayladım ve o da bir tane alıp ağzına dikti. Su çenesinden, gömleğinden akıyordu.

Şişeyi aşağıya indirdi ve koluyla yüzünü temizleyip seyircilerine reverans yaptı.

“Şimdi,” dedi ve aşağıya uzandı. Sonra yüzümdeki bakışı yakaladı ve durdu. Ne arkasındaki kapıyı ne de içeri gireni görüyordu ama birden odaya çöken sessizlik ona bütün bahislerin boşa olduğunu söylüyordu.

Majesteleri Prens Charles Edward eve girmek için kapı pervazının altından başını eğmişti. Yaralıları ziyarete gelen Majesteleri sıradan mor renk kadife pantolona uyumlu çoraplar, kusursuz çamaşır giymişti. Saçları pudralanmıştı ve St. Andrew’ın emri bir göğsünde parlıyordu.

Girişte duruyordu, asil görüntüsüyle herkesi etkilemiş ve arkasından gelenleri engellemişti. Yavaşça etrafına bakındı, yirmi beş adam yerde sıkış tıkış yatıyor, yardımcılar onların üzerinde öksürüyordu. Kanlı pansuman yığınları bir köşedeydi, masanın karşısında ilaçlar ve aletler vardı. Ben de arkada duruyordum.

Majesteleri genelde ordudaki kadınlarla ilgilenmezdi, tamamen saraylı kurallarıyla mayalanmıştı. Gömleğimde kan ve kusmuk lekesi olmasına ve bir düzine saçın örtümün altından çıkmasına rağmen ben bir bayandım.

“Madam Fraser,” dedi ve ihtişamla bana reverans yaptı.

“Majesteleri.” Ben de diz kırarak reverans yaptım, çok fazla kalmamasını umuyordum.

“Bizim adımıza yaptığınız iş çok makbule geçiyor, Madam,” dedi, yumuşak İtalyan aksanı her zamankinden daha güçlüydü.

“Şey, teşekkürler,” dedim. “Kana dikkat. Orası oldukça kaygan.”

Gösterdiğim su birikintisinin kenarından geçerken nazik ağzı biraz gerilmişti. Kapı yolu ferahlamış, Sheridan, O’Sullivan ve Lord Balmerino da gelmiş, evin sıkışıklığına onlar da katılmışlardı. Charles dikkatli bir şekilde iki yatağın arasına çömeldi.

Bir adamın omzuna elini kibarca koydu.

“Adın ne benim cesur arkadaşım?”

“Gilberto Munro…şey, Majesteleri,” diye ekledi adam aceleyle, Prens’i gördüğü için yarı saygı yarı korku içindeydi.

Bakımlı tırnaklar Gilberto Munro’nun sağ kolunun solunu saran sargı bezine ve kırık tahtasına dokundu.

“Fedakârlığın büyük, Gilberto Munro,” dedi Charles sadece. “Sana söz veriyorum, bu fedakârlığın asla unutulmayacak.” Eli adamın sakallı yanağına dokununca Munro kızardı.

Dikiş gerekli olan kafasından yaralanmış bir adamın önündeydim ama gözümün bir ucuyla Charles’ın evde dolanmasını izleyebiliyordum. Yavaşça hareket ediyor, bir yataktan diğer yatağa gidiyordu, hiç kimseyi es geçmiyor, her birinin adını ve evlerini öğreniyor, teşekkürlerini, sevgisini, tebriklerini ve geçmiş olsun dileklerini sunuyordu.

Adamlar sessizliğe gömülmüştü. İngilizler de Kuzey İskoçyalılar da aynıydı, Majesteleri’ne yumuşak mırıltılar halinde cevap vermeye çalışıyorlardı. Sonunda Majesteleri doğruldu. Şalının ucu çamurda iz bırakmıştı ama bunu fark etmişe benzemiyordu.

“Size Babamın duasını ve teşekkürlerini getirdim,” dedi. “Bugünkü davranışınız her zaman hatırlanacak.” Yerdeki adamlar gülümseyerek ona bakıyorlardı.

Gitmek için döndüğünde Charles, Sheridan’ın çizmeleri tarafından çıplak ayakları ezilmesin diye köşede yolun kenarında duran Jamie’yi fark etti. Majesteleri’nin yüzü mutluluktan parladı.

“Mon Cher! Bugün seni görmedim. Neden diğer komutanlarla birlikte papaz evindeki akşam yemeğine gelmedin?” Jamie gülümsedi ve saygılı bir şekilde reverans yaptı.

“Benim adamlarım burada, Majesteleri.”

Majesteleri’nin kaşları bunu duyunca yukarı fırladı ve sanki bir şey söylemek istercesine ağzını açtı ama Lord Balmerino bir iki adım öne çıktı ve onun kulağına bir şeyler fısıldadı. Charles’ın ifadesi endişeyle değişti.

“Ama bu duyduğum şey?” dedi Jamie’ye şaşkınlıkla. “Lord Hazretleri yaralandığınızı söyledi.”

Jamie şaşkınlıkla bakakalmıştı. Duyup duymadığımı anlamak için bana baktı ve duyduğumu anlayınca, gözlerini yeniden Prens’e çevirdi.

“Bir şey yok, Majesteleri. Sadece bir sıyrık.”

“Göster bana.” Bu açıkça bir emirdi.

Alttaki gömleği koltuk altından kalçasına kadar kırmızıya boyanmıştı, kanın kurumaya başladığı yerde kahverengi katı lekeler vardı.

Ona bakmak için bir anlığına önümdeki yarayı bıraktım, öne doğru birkaç adım attım ve gömleğini açtım. Kanın çokluğuna rağmen ciddi bir yara olmadığını biliyordum. Jamie tıpkı bir kaya gibi hareketsiz duruyordu ve kan artık akmıyordu.

Bu bir kılıç yarasıydı, kaburgalara doğru gidiyordu. İyi bir açıydı. Kas ile kaburganın arasına derince girmişti. Böyle olmasına karşın derisi tekrar açıldı ve baskının hissiyle kırmızılık yeniden sızmaya başladı. İyileştirmek için oldukça dikişe ihtiyaç duyulacaktı ama sürekli tehlikeli bir enfeksiyon dışında yara öyle ciddi değildi.

Bunu Majesteleri’ne söylemek için döndüğümde durdum, yüzünde tuhaf bir bakış vardı. Birkaç dakika içinde bunun “acemi erin sarsıntısı” olduğunu düşündüm, yara ve kan görüntüsüne alışık olmayan bir kişinin gösterdiği şok ifadesiydi. Savaşta görev alan çoğu stajyer hemşire pansumanı bırakıp hastasına dönmeden önce kusmak için sessizce dışarıya kaçar. Savaş yaraları onlara oldukça tuhaf görünür.

Ama böyle olmamalıydı. Charles’ın da tıpkı Jamie gibi on dört yaşında Gaeta’daki ilk savaşında kanı akıtılmıştı. Emindim, kan ya da yaradan dolayı şaşırmış olamazdı.

Onun önünde duran çiftlik işçisi ya da çoban değildi. Ya da isimsiz bir vatandaş da değildi, görevi Stuartlar için savaşmaktı. Belki Jamie’nin yarası ona evini hatırlattır diye düşünmeye başladım; bu kan onun emri üzerine dökülmüştü, onun sebebi uğruna adamları yaralanmıştı.

Uzun bir süre Jamie’nin yan tarafına bakakalmıştı sonra onun gözlerine bakmak için başını yukarı kaldırdı. Jamie’yi elinden tut ve başıyla reverans yaptı.

“Teşekkürler,” dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Kilisenin arkasındaki küçük tepede, Majesteleri’nin emri üzerine savaşta ölenlerin son barınağı olsun diye bir çadır kurulmuştu. Askerler tek sıra halinde yatıyorlardı ve yüzleri kıyafetleriyle örtülüydü. Kuzey İskoçyalılar onları sadece elbiselerinden ayırt edebiliyorlardı, hepsi de yakılmak için ertesi günü bekliyorlardı. Keppochlu MacDonald yanında Fransız bir papaz getirmişti. Yorgunluktan omuzları çökmüş, çalıntı mor renkli acayip bir Kuzey İskoçyalı şalı giyen adam çadıra doğru yavaşça hareket ediyor, dua etmek için her bir bedenin ayakucunda dua etmek için duruyordu.

“Ona sürekli uyku bahşettin, Ey Tanrım, ona sürekli ışığı da bahşet.”

Daha önceden çadırı görmüş ve Kuzey İskoçyalı ölüleri hesaplatmışım. Yirmi iki. Şimdi çadıra girdiğimde ise ölü sayısının yirmi altıya yükseldiğini gördüm.

Yirmi yedincisi kilisenin yanında yatıyordu, yolculuğunun sonundaydı. Alexander Kincaid Fraser; kalbura döndüren karnını ve göğsünü kaplayan yara onu yavaşça öldürmüştü, iç kanama durmamıştı. İçeri getirdiklerinde onu gördüm, öğleden sonra kanamanın etkisiyle yavaşça ölüme gittiği belliydi, bembeyaz olmuş, düşman bedenlerinin arasında yapayalnız kalmıştı.

Bana gülümsemeye çalıştı ve ben de kuru dudaklarını suyla ıslattım. Bir seferde ölmesi için içeceği verdim, sıvı delikli bağırsaklarına doğru aktı ve ölümcül şoka neden oldu. Yaranın ciddiyetini gördüğümde tereddüt içindeydim ve çabuk ölümün daha iyi olacağını düşünmüştüm…ama sonra durdum. Onun bir papaz görmek ve en azından günah çıkartmak istediğini fark ettim. Ve bu yüzden onu kiliseye yolladım, ben hayata yönelirken, Papaz Benin ölüme yöneliyordu.

Jamie her yarım saatte bir kiliseye kısa ziyaretlerde bulunuyordu ama Kincaid için bu şaşırılacak şekilde uzundu, bedeni sürekli çökerken, o hayata bağlanıyordu. Jamie son ziyaretinden geri gelmemişti. Sonunda savaşın bittiğini anladım ve yardım edip edemeyeceğimi anlamak için görmeye gittim.

Kincaid’in uzandığı pencerenin altındaki yer boştu, sadece büyük koyu bir leke kalmıştı. Ölülerin bulunduğu çadırda değildi, Jamie de görünürde

yoktu.

Sonunda onları kilisenin arkasında uzakta bir tepede buldum. Jamie kayanın üstünde oturuyordu, Alexander Kincaid’in bedenini kollarının arasında tutuyordu, Kincaid’in kıvırcık saçlı başı onun omuzlarında dinleniyor, uzun tüylü bacakları diğer tarafa uzanıyordu. İkisi de oturdukları kaya gibi hareketsizdi. Biri ölü olmasına rağmen ikisi de ölü gibiydi.

Emin olmak için beyaz gevşek eline dokundum ve koyu kahverengi saçlarına uzandım, hâlâ canlı olduğunu hissedebiliyordum. Bir erkek bakir olarak ölmemeliydi ama o öldü.

“O artık yok, Jamie,”diye fısıldadım.

Bir an öylece kaldı ve sonra başını evet anlamında salladı. Sanki akşamın gerçekliğiyle yüzleşmeye isteksiz gibi görünen gözlerini açtı.

“Biliyorum. Buraya getirdikten biraz sonra öldü ama onun gitmesine izin vermek istemedim.”

Omuzlarından tuttu ve yavaşça onu yere bıraktı. Burası çayırlıktı, akşam rüzgârı onun etrafındaki çimleri hareketlendiriyordu, yavaşça onun yüzüne dokunuyor, toprağın kucağına hoş geldin diyordu.

“Bir çatı altında ölmesini istemedin,” dedim, onu anlıyordum. Gökyüzü üzerimize çöktü, adeta sonsuz sığınak olacağına dair söz veriyordu.

Yavaşça başını salladı sonra bedenin yanına diz çöktü ve geniş solgun alnını öptü.

“Benim için de aynısını yapacak biri olmasını isterdim,” dedi yavaşça. Kahverengi kıvırcık saçlar üzerine şalın bir katını örttü ve benim anlamadığım Gaelce bir şeyler mırıldandı.

Gördüklerime rağmen bütün gün ağlamamıştım ama şimdi sadece bir an için kendimi bırakmıştım. Güç almak için yüzümü Jamie’nin omzuna dayadım. Sonra ona baktığımda kuru gözlerle yerde yatan bedene dik dik baktığını gördüm. Onu izlediğimi hissedince aşağıya bana baktı.

“O daha yaşıyorken bunun olacağını bildiğimden onun için ağladım, Sassenach,” dedi sessizce. “Ev nasıl?

“Biri için senin yardımına ihtiyacım var.”

“Hangisi?”

“Hamish MacBeth.”

Saatlerdir gergin olan Jamie’nin yüzü az da olsa rahatlamıştı.

“Demek geri geldi? Sevindim. Çok kötü mü peki?”

Gözlerimi devirdim. “Görürsün.”

MacBeth, Jamie’nin favorilerinden biriydi. Kıvırcık kahverengi sakallı ve ketum iri yapılı adam seyahat için ihtiyaç olunduğunda Jamie’nin çağırmasıyla hazır ola geçerdi. Az konuşur, nadir gülerdi ama güldüğünde oldukça göz alıcı olurdu.

Savaştan sonra iri adamın yok olmasının diğer detaylar ve sorunlarının ortasında bile Jamie’yi endişelendirdiğini biliyordum. Günler geçip geride kalanlar tek tek geldiklerinde bir gözüm hep MacBeth için tetikte oluyordu. Ama güneş batıp Hamish MacBeth’siz ordu kampının ortasında ateş yanmaya başlayınca onu ölülerin arasında buluşacağız diye ben de korkmaya başlıyordum.

Ama yarım saat önce yaralı merkezine gelmişti ve kendi gücüyle yavaş yavaş ilerliyordu. Bir bacağı bileğine kadar kana bulanmıştı. Hiçbir “kadının” ne olduğunu öğrenmek için ona el sürmesine izin vermiyordu.

İri adam fenerin yanındaki battaniyenin üstüne yattı, elleri şiş karnının üstündeydi ve gözleri kirişli tavana dikiliydi. Jamie yanına çöktüğünde gözlerini ona çevirdi, yoksa başka türlü hareket etmiyordu. Ben arka tarafta incelikle ayrılamıyordum, Jamie’nin geniş sırtının arkasına saklanmıştım.

“Tamam, o zaman, MacBeth,” dedi Jamie. “Nasılsın?”

“Düzeleceğim, efendim,” diye gürledi dev. “Düzeleceğim. Sadece biraz…”

“O zaman izin ver de bir bakayım.” MacBeth, Jamie onun eteğinin kenarını kaldırdığında itiraz etmemişti. Jamie’nin kolunun arkasından baktığımda MacBeth’in tereddütlerinin sebebini anlamıştım.

Kılıç ya da mızrak onu kasıklarının yukarısından yakalamış ve aşağıya doğru yırtmıştı. Testis torbası bir tarafından çıkıntılı bir şekilde yırtılmış ve bir testis de ortada asılı kalmıştı, yumuşak pembe yüzeyi soyulmuş yumurta gibi parlıyordu.

Jamie ve iki ya da üç adam yaranın solgunlaştığını görmüşlerdi. Yardımcılardan birinin refleks icabı kendine dokunduğunu gördüm, sanki kendi bölgesinin sağlam olduğundan emin olmak istiyordu.

Yara kötü görünmesine rağmen, testisin kendisi zarar görmemiş gibi görünüyordu ve aşırı kanama da yoktu. Jamie'nin omzuna dokundum ve erkek ruhuna ne kadar etkili olsa da yaranın ciddi olmadığını göstermek için başımı iki yana salladım. Göz ucuyla hareketlerimi yakalayan Jamie MacBeth'in dizini okşadı.

"Ah, o kadar kötü değil, MacBeth. Endişelenme, baba olacaksın."

İri adam kaygılı bir halde aşağıya baktı ama sonra bakışlarını yeniden komutanına çevirdi. "Şey, bu beni o kadar endişelendirmiyor, efendim, benim zaten altı çocuğum var. Sadece eşimin dediği, eğer ben…"Adamlar ona gülüp ıslıklamaya başlayınca MacBeth utancından kıpkırmızı oldu.

Onaylamak için göz ucuyla bana bakan Jamie kendi gülüşünü bastırdı ve kararlı bir şekilde şöyle dedi, "O da iyi olacak, MacBeth."

"Teşekkürler, efendim," dedi adam ve minnetle rahat bir nefes aldı, komutanının verdiği güvenceye tamamen güveniyordu.

"Ama," dedi Jamie, "Dikiş atılması gerek. Şimdi seçim yapmalısın."

Açık olan setimden el yapımı dikiş iğnelerimden bir tanesine uzandım. Berberlerin-hekimlerin müşterilerini dikmek için kullandığı basit nesne karşısında dehşete düşmüştüm. En iyi nakış iğnelerini seçtim, alkolle ateşin üstünde doğuma yardımcı araç ve gereçlerin içinde kızdırdım, dikiş için yarım ay şekline girecek kadar büktürdüm. Aynı şekilde, cerrahi dikiş ipliklerimi de kendim yaptım; kirli, iğrenç bir işti ama en azından araçlarımın temizliğinden emindim.

Küçük dikiş iğnesi, Jamie'nin iri başparmağı ve işaret parmağının arasında oldukça gülünç görünüyordu. Tıbbi yeterliliğin göz yanılsaması

Jamie’nin şaşı gözlerinin iğneye yaptığı iplik sokma girişimleriyle daha bir genişlemişti.

“Ya bunu kendim yaparım, ” demişti, yavaşça dikkatini toplamaya çalıştığını belli ediyordu, “ya da” iğneyi yere düşürüp MacBeth’in şalında ararken yine sözünü kesti. “Ya da,”diye konuşmasını sürdürdü ve hastanın kaygılı gözlerinin önünde başarıyla iğneyi tuttu, “eşim sizin için yapar.” Başını hafifçe yana çekmesiyle göz önüne çıkmıştım. Mümkün olduğunca en iyi duygusuz bakışımla ona bakmaya çalışıyordum, Jamie’nin yeteneksiz tutuşlarından iğneyi alıp, bir seferde ipliği taktım.

MacBeth’in iri kahverengi gözleri üst sol tarafı yamuk sağ elinin mümkün olduğunca sakar görünmesini başaran Jamie’nin iri avucu ile benim küçük hızlı ellerim arasında gidip geliyordu. Sonunda umutsuz bir iç çekişle arkasına yaslandı ve “bir kadın” elinin özel bölgesine dokunmasına izin verdiği için rıza gösterircesine bir şeyler mırıldandı.

“Endişelenme,” dedi Jamie ve arkadaşça adamın omzunu okşadı. “Ne de olsa, bir ara benimkine de dokundu ve beni daha kısırlaştırmadı.” Yardımcılar ve yakındaki hastaların kahkahaları ortasında ayağa kalkmaya yeltendi ama ben küçük bir matarayı eline tutuşturarak onu durdurdum.

“Bu ne?” diye sordu.

“Alkol ve su,” dedim. “Dezenfektan çözüm. Eğer ateşi, kabarcığı ya da daha kötü bir şey yoksa yara yıkanarak temizlenmesi gerekecektir.”MacBeth yaranın meydana geldiği yerden biraz uzağa doğru yürüdü, yaranın yanında pis kan lekesi vardı. Tahıl alkolü sert bir dezenfektandı, 50/50 damıtılmış su kullanıyordum. Enfeksiyona karşı en etkili tek ilacımdı ve kullanımında oldukça dik başlıydım, her ne kadar yardımcılar şikâyet edip kurbanı olan hastalar acıdan çığlık atsalar bile...

Jamie alkol matarasından ağzı açık yaraya bir göz attı ve hafiften titreti. Akşamın erken saatlerinde onun yan tarafını diktiğimde kendisi de bu dozdan almıştı.

“Şey, MacBeth, benden daha iyi olacaksın,” dedi ve dizini yavaşça adamın karnına yerleştirdi.

Korkunç bir çığlık duvarları salladı, MacBeth kesilmiş bir yılan gibi acıdan kıvranıyordu. Gürültü sonunda yatıştığında yüzü alaca bir yeşil rengine dönmüştü ve ben rutin işime acı çektiren testis torbasını dikmekle başladığımda hiç itiraz etmedi. Hastaların çoğu, çok kötü yaralananlar bile, onları maruz bırakan ilkel tedavi karşısında metanetli oluyorlardı ve MacBeth de istisna değildi. İğrenç utangaçlığı içinde öylece yatıyordu, gözleri fenerin alevine odaklanmıştı ve ben onarımı yaparken bir kaşını bile oynatmıyordu. Sadece yüzünün rengi değişiyordu, yeşilden beyaza, kırmızıya ve yeniden başa dönüyor, duygularına ihanet ediyordu.

Sonunda mora da döndü. Dikmeyi bitirdiğimde, gevşek penis yavaşça güçlenmeye başlamış ve tesadüfen elimin yanına değmişti. Jamie'nin sözlerinin doğru çıkmasına şaşırarak, MacBeth ben işimi bitirdiğimde eteğini aşağıya indirdi ve tökezleyerek karanlığa doğru gitti.

İlaç sandığımı koyabileceğim bir köşe bulup oturmuş ve duvara yaslanmıştım. Ani bir acı baldırlarımı kaplamış ve aniden gerilimi fark eden sinirleri reaksiyon göstermeye başlamışlardı. Ayakkabılarımı çıkarıp duvara yaslandım.

Bedenin çalışmaya zorlandığı hissi birden askıya alındığında enerji bedene kan pompalamakta zorlanıyor gibi görünüyordu, sanki sinir sistemleri, kasların çoktan memnuniyetle kabul ettiğine inanmaya gönülsüzdü.

Köy evindeki hava sıcak ve gürültülüydü.

Geceki adamlar kötü yaralıydı ama ani bir tehlike yoktu. Ama ölümün akşamleyin hasta koğuşunun koridorlarında yürüdüğünü, yalnızlık ve korku içinde farkında olmayanların avucunda dolaştığı, savunmaları güçsüz olanları aradığını biliyordum.

Onlar bana sahipti. Onları iyileştirmek ya da acılarını dindirmek için küçük bir şey yapsam, sonunda onlarım yalnız yatmadıklarını bilmelerine izin veriyordum; burada birisi duruyordu, onlar ve gölgeler arasındaydı. Yapabildiğimin ötesinde işim sadece orada durmaktı.

Ayağa kalktım ve yeniden yavaşça yerdeki yataklara doğru yürümeye başladım, her birinin başında durup battaniyelerini düzeltiyor ve karışmış saçlarını okşuyor, kramp girmiş bacaklarındaki eklemleri ovuyordum.

İdrar şişelerinden bir tanesini boşaltmak için dışarıya çıktığımda bir müddet durdum ve soğuk yağmurlu havanın adamların ter kokusunu temizlemesine izin verdim.

“Uykunu alamıyorsun, Sassenach,” dedi yumuşak bir İskoç sesi.

“Sen de uykunu alamıyorsun,” diye cevap verdim. Ne zamandır uykusuzdu, merak ediyordum.

“Geçen gece adamlarımla arazide uyudum.”

“Ah, öyle mi? Çok dinlendirici,” dedim. Güldü. Islak arazide altı saatlik bir uyku akabinde atın üzerinde tepindiği, kılıçla yaralandığı ve Tanrı bilir daha neler yaşadığı bir savaş. Sonra adamlarını topla, yaralılarını al, ölüler için ağla ve Prensine hizmet et... Ve bunların dışında ben onun ne yemek yediğini ne içtiğini ne de dinlendiğini görmüştüm.

Azarlamak ve onun canını sıkmak istemiyordum. Yerdeki hastaların arasında olması gerektiğini söylemek kıymetli değildi. Burada olmak da onun işiydi.

“Diğer kadınlar da var, Sassenach,”dedi kibarca. “Archie Cameron’un birisini yollamasını isteyim mi?”

Bu cezp edici bir teklifti ama yorgunluğumu fark edersem bir daha hareket edemem korkusuyla bunun üzerinde çok düşünmeden teklifi geri çevirdim.

“Hayır,” diye cevap verdim. “Şafağa kadar idare edebilirim. Sonra bir ara biri gelebilir.” Zaten geceleyin onların yanında olmam gerektiğini hissediyordum; şafakta güvende olurlardı.

O da terslememişti; elini omzuma koy ve ona yaslanmam için bir anlığına da olsa beni kendine doğru çekti. Sahip olduğumuz gücü paylaşıyor, konuşmuyorduk.

“Seninle kalayım, o zaman,” dedi ve sonunda biraz uzaklaştı. “Gün doğmadan önce ben de uyuyamam.”

“Lallybroch’daki adamlar?”

Ordunun kamp kurduğu kasabanın yanındaki araziye bakarak başını salladı.

“Murtagh görevli.”

“Ah, iyi, o zaman. Endişelenecek bir şey yok dedim, pencerenin ışığından gülümsediğini görebiliyordum. Köy evinin dışında bir sıra vardı, ev hanımı buraya oturup balık temizler ya da kıyafetleri onarırdı. Jamie’yi yanıma oturması için çektim ve o da bir iç çekişle evin duvarına çöktü. Belli olan bitkinliği bana Fergus’u hatırlatmıştı.

Jamie’nin ensesini ovmak için uzandım, o da başını kör gibi bana doğru çevirdi ve alnını benimkine dayadı.

“Nasıldı, Jamie?” diye sordum yumuşak bir şekilde sesle. Parmaklarım ense ve omuzlarının gerilmiş kaslarını sertçe ve yavaşça ovuyordu. “Neye benziyor? Anlat bana.”

Kısa bir sessizlik oldu sonra iç çekti ve ilk başta tereddüt ederek konuşmaya başladı, sonra sanki ondan kurtulmak için hızlı anlatmaya başladı.

“Ateşimiz yoktu, Lord George gün doğmadan önce tepeden ayrılmamız gerektiğini söyledi ama aşağıdan bu hareketin anlaşılmasını istemiyordu. Bir müddet karanlıkta oturduk. Ses ovaya gider diye konuşmuyorduk bile. Bu yüzden sadece oturuyorduk.”

“Sonra karanlıkta otururken bir şeyin uyluklarımı tuttuğumu hissettim. Neredeyse dilimi koparıyordum.”

“Fergus?”

Hayalet gülüşü karanlıkta yankılanmıştı.

“Evet, Fergus. Karnının üstünde çimlerde emekle, küçük piç kurusu. İlk başta ben onu yılan sandım. Anderson’dan fısıldayarak bahsetti, ben de onun arkasından sürünüp Lord George’u görmesi için Anderson’u aldım.”

Sesi ve yavaş ve hayal âleminde gibiydi.

“Ve sonra Anderson’un dediği yolu takip ederek hareket etmemizi gerektiren emir geldi. Ve bütün ordu ayaklanıp karanlıkta yol almaya

başladık.”

Yıldızların ışığını hapsedip yeryüzüne yayılmasını önleyen bulutsuz gece parlak siyah ve aysızdı. Kuzey İskoçya ordusu, Richard Anderson’un arkasından dar yoldan aşağıya sessizce ilerlemişti, her bir adam önündeki adamın karışık topuklarından daha ötesini göremiyordu.

Ordu gürültüsüz ilerliyordu. Emirler askerden askere mırıltılar halinde yayılıyordu, bağırma yoktu. Palalar ve baltalar şallarında saklıydı, barutlukları da gömleklerinin içindeydi.

“Konuşmalarını duyabiliyorduk,” dedi Jamie. Evin duvarına yaslandığında gözleri kapalıydı ve elleri başının arkasında kenetlenmişti. “Askerlerin bir şakaya kahkaha atmalarını ya da tuzu sormalarını duymak tuhaftı ve birkaç saat içinde onları öldürecek olmanın ya da onların seni öldürecek olmasını bilmek de tuhaftı. Hani merak edersin ya, acaba arkadaki sesin yüzü neye benziyordu diye. Belki de sabah onunla tanışmış olsan bile anlayamayacaksın.”

Beklenen savaşın sarsıntıları saf yorgunlukla bağdaştırılamazdı ve “Kara Fraserlar” - yüzlerini odun kömür ile bezediklerinden onlara böyle denmişti - ve komutanları otuz altı saatten fazla bir saatte uyanıktı.

Yıllar önce Fransız ordusunda olduğu zamanlarda çavuşlardan biri, savaş öncesi gecede uyumanın tüyolarını genç bir askerine açıklamıştı.

“Kendini rahatlat, vicdanını sorgula ve iyi bir Tövbe Sanatını ortaya koy. Peder Hugo savaş zamanında böyle söylemişti. Günahlarını çıkartacak bir papaz olmasa bile, günahların bu yolla da affedilebilir. Çünkü uyurken günah işleyemezsin - sen bile, Simenon!- inayetle uyanırsın, piç kurularının üzerine çullanmak için artık hazırsın. Zaferden ya da cennetten başka bir şeyi düşünemezsin- nasıl korkabilirsin ki?”

Bu öğütte birkaç şahsi kusur vardı ama Jamie yine de kendine göre iyi bir iyi bir tavsiyede bulmuştu; vicdanı özgür bırakmak ruhu rahatlatır ve tekrarlanan rahatlatıcı bir dua zihni, meşgul eden korku dolu sahnelerden arındırır ve seni uykuya doğru götürür.

Siyah gökyüzüne baktı. Yıldızlar pek belli olmuyordu ve gece pusluydu, yandaki İngiliz ateşinin parıltısına hiçbir şey uyum sağlamıyordu.

Zihni etrafındaki adamlarına ulaştı, tek tek her birini kısa bir süre inceliyordu. Günah lekesi, şunlarla karşılaştırdığında vicdanında küçük bir yeri kaplıyordu. Ross, McMurdo, Kincaid, Kent, McClure…eşi ve küçük çocuk Fergus'un güvende olduğunu düşününce şükretmek için bir an durdu. Zihni bir türlü eşini bırakamıyordu, rahatlatıcı gülüşünün ve o öğleden sonra eşini öperken kollarının arasında tuttuğu eşinin sert, harika sıcaklığıyla şenlenen anısının tadını çıkartmak istiyordu. Yorgunluğuna ve Lord George'un dışarıda onu beklemesine rağmen o hemen eşini yatağa yuvarlamak, bir seferde onu çabucak elbiselerini çıkartmadan içine almak istiyordu.

Daha zihinsel nöbet listesini bitirmemişti ama yorgunluk onu kendine doğru çekerken göz kapaklarının çoktan kapandığını hissedebiliyordu. Eşinin düşündüğünde testislerinin belli belirsiz sertleşmesinden vazgeçti ve yoklamasına devam etti, bir çoban haince koyunları hesaplarken uykuya dalabilirdi, o da katliama öncülük et oluyordu.

Ama katliam olmayacaktı, kendine teminat vermeye çalıştı. II. James tarafında az ölüm olacaktı. Otuz adam ölmüştü. İki bin haricinde, Lallybroch adamlarının bazılarının bu sayı arasında olma ihtimali var mıydı? Eğer eşi haklıysa.

Şalının altında belli belirsiz hissettiği ürperti içini saran anlık şüpheyi bastırmıştı. Eğer. Tanrım. Eğer. Hâlâ buna inanmakta zorluk çekiyordu, eşini o lanetli kayalarda görmesine rağmen Jamie onu tutmuş ve geriye doğru çekmişti. Belki de Jamie onun gitmesine izin vermeliydi, kendi ait olduğu yere geri dönmesine. Hayır, hayır belki. Yapması gerektiğini biliyordu. Ama Jamie onu geri çekmişti. Ve böylece Claire de kalmıştı. Ona inanması için bir şans daha vermişti ya da inanmaması için. Harekete geçmesine ya da kaçmasına. Ve şans gelmişti, yeryüzündeki hiçbir güç şafağın doğmasını engelleyemezdi.

Kalbi yavaşça atıyordu, nabzı bileklerinde, kasıklarında ve mide çukurunda yankılanıyordu. Onu çağırmanın yolunu aramış, hesabını gözden geçirmişti. Her kalp atışında tek bir ismi inceliyordu. Willie McNab, Bobby McNab, Geordie McNab… Tanrı'ya şükür, genç Rabbie McNab güvendeydi, evde kalmıştı… Will Fraser, Ewan Fraser, Geoffrey McClure…McClure…George ve Sorley'e değinmiş miydi? Murtagh. Evet, Murtagh, yaşlı bir çizme olmasına rağmen… sonunda zihnim senin

tahmininde sıkıntı çekmiyor. William Murray, Rufus Murray, Geordie, Wallace, Simon…

Ve sonunda gözlerini açtı, sonra da siyah gökyüzüne bakarak Fransızca sözlerin büyüsünde kendini kaybetti. “Mon Dieu, je regrette…”

Evdeki işimi tamamlamış, bir adamın bacağındaki kana bulanmış pansumanı değiştirmiştim. Kanama şimdiye kadar durmuş olmalıydı ama durmamıştı. Yeterli beslenememe ve kırılgan kemikler. Eğer şafaktan önce kanama durmazsa, Archie Cameron’u ya da bacağı kesip kalan parçayı dağlaması için nalbant hekimlerinden birini getirecektim.

Bunu düşünmekten nefret ediyordum. Hayat, bütün uzuvları iyi çalışır durumda olan bir adam için oldukça katıydı. En iyisini umarak, bir tutam kan taşı ve sülfürle yeni bir pansuman yaptım. Eğer bu da işe yaramazsa, engel olunamayacaktı. Muhtemelen canı yanacaktı ama buna engel olunamazdı.

“Biraz canın yanacak,” dedim bacağını sararken.

“Endişelenmeyin, bayan,” diye fısıldadı. Mum ışığında parlayan yanaklarından aşağıya akan terine rağmen bana gülümsedi. “Buna dayanabilirim.”

“Güzel.” Omzunu okşadım, alnındaki saçları düzelttim ve bir yudum su verdim. “Biraz dayanabilirsen bir saat içinde kontrol etmeye geleceğim.”

“Buna dayanabilirim,” dedi yeniden.

Bir kez daha dışarıdaydım, Jamie’nin uyuduğunu düşünmüştüm. Yüzü dizlerinin üzerinde tuttuğu kollarına dayalıydı. Ama adımlarımı duyunca başını yukarıya kaldırdı ve yanına oturunca elimi tuttu.

“Şafakta top sesi duydum,”dedim, bir top güllesi ile bacağı yaralanan adamı düşünüyordum. “Senin için endişeleniyorum.”

“Ben de, Sassenach. Hepimiz endişeleniyoruz.”

Belli belirsiz sis vardı, Kuzey İskoçyalılar deniz yosunlarının içinde bir seferde aynı anda ilerlemişlerdi.

Yakında olacak olan tanışmanın şokuyla Jamie'nin kalbi hızla atıyordu, daha iyi bakmak için yere çömeldi. Kırmızı ceketli biri uyuyordu, ne yaralıydı ne de ölüydü. Etrafındaki karanlığa gözlerini kısarak baktı, diğer uyuyan askerlerin nefes alış verişlerini dinlemek için kulaklarını dikleştirdi. Hiçbir şey duyulmuyordu, sadece deniz, çimen ve rüzgâr sesi vardı, bir de kısık gürültüler içine gizlenmiş sinsi ayak sesleri.

Hemen arkasında askerler vardı. Yandaki adam durduğu yerde çok dikkatli olmayabilirdi ve yaygara yaparak kendilerini riske de atmayabilirlerdi.

Elini tereddütle hançerine götürdü. Savaş savaştı ve uyuyan bir düşmanı öldürmek küçük bir şeydi. Adam yalnız görünüyordu, diğer arkadaşlarından biraz uzaktaydı. Gözcü değildi ve bekçiler uyuyacak kadar serbest değillerdi, Kuzey İskoçyalıların tepede kamp kurduklarını biliyorlardı. Belki asker kendini rahatlatmak için kalkmış, işini görmek için arkadaşlarından uzaklaşmış ve sonra karanlıkta yönünü kaybedip uyumak için bulunduğu yere uzanmıştı.

Tüfeği terleyen avuçlarında gevşek duruyordu. Elini şalının üstüne koydu, sonra durdu, tüfeğin namlusunu tuttu ve hırçın bir şekilde aşağı yukarı salladı. Güçlü şok etkisi kürek kemiğine doğru onu sarsmıştı. Adamın kolları gücün etkisiyle yana doğru açıldı ama nefes patlamasının ötesinde başka bir ses çıkartmadı.

Avuçları karıncalanan Jamie yeniden eğildi ve adamın çenesinin altından tutarak nabzına baktı. Nabzını bulunca rahatladı ve yeniden doğruldu. Arkasından şaşkınlık belirten kısık bir çığlık gelince hemen döndü. Tüfeği çoktan omzundaydı, namlusunu Keppochlu MacDonald klanlarından birinin yüzüne doğru tutarken buldu.

"Mon Dieu!" diye fısıldadı ve haç işareti yaptı. Jamie kızgınlıkla dişlerini sıktı. Bu Keppoch'un lanet olası Fransız papazaydı, O'Sullivan'ın önerisiyle savaşçı adamlar gibi gömlek ve şal giyinmişti.

"Adam yaralılara ve arazide ölenlere tören yapmasının onun görevi olduğu konusunda ısrar etti," diye açıkladı Jamie. Gece gittikçe daha da soğuyordu. "O'Sullivan'ın fikri eğer İngilizler onu papaz cübbesi içinde

yakalarlarsa parçalara ayırabilirdi. Bu şekilde ya olurdu ya olmazdı. Ama şalın içinde tam bir aptal gibi bakıyordu."

Papazın tavrı elbisesinden kaynaklanan etkiyi düzeltmede bir şey yapmadı. Sonradan ona saldıranın bir İskoç olduğunu anla ve rahatlamayla iç çek sonra ağzını açtı. Çabucak hareket eden Jamie düşüncesiz bir soru ortaya çıkmadan eliyle papazın ağzını kapattı.

"Burada ne yapıyorsun, Peder?"diye homurdandı, ağzı papazın kulağındaydı. "Sınırın arkasında olman gerekirdi."

Papaz, gözlerinin genişlemesiyle Jamie'ye gerçeği anlatmıştı. Tanrı'nın adamı karanlıkta kaybolmuş ve sınırın arkasında olduğunu sanmıştı ve sonradan ilerleyen Kuzey İskoçyalıların öncü kolunda olduğunu fark et ve yavaşça çökmeye başladı.

Jamie arkaya doğru bir göz attı; papazı sınırın arkasına göndermeye cesaret edemiyordu. Puslu karanlıkta ilerleyen İskoçyalıların içine girince yanlışlıkla düşman olarak düşünülebilir ve oracıkta öldürülebilirdi. Küçük adamı ensesinden tutarak dizlerinin üzerine çökmesini sağladı.

"Düz yat ve ateş durana kadar burada kal," diye fısıldadı. Papaz tamam anlamında başını salladı, sonra birden birkaç metre uzakta yerde yatan İngiliz askerini gördü. Korku içinde Jamie'ye baktı ve belindeki hançer yerine artık kutsal su taktığı şişeye uzandı.

Çileden çıkarcasına gözlerini deviren Jamie şiddetli bir hareket yaptı ve bununla adamın ölü olmadığını ve papazın hizmetine de ihtiyacı olmadığını gösterdi. Bu aksaklık yerlerini belli edecekti, eğil ve papazın elini kavrayarak parmaklarını İngiliz'in boynuna bastırdı, aslında adamın savaştaki ilk kurban olmadığını izah etmenin en basit yoluydu. Gülünç pozisyonu yakaladığında arkasında sislerin içinden bir ses gel ve o da buz kesti.

"Dur!"dedi ses. "Kim var orada?"

"Biraz su var mı, Sassenach?" diye sordu Jamie. "Konuşmaktan dilim biraz kurudu da."

"Piç kurusu!" dedim. "Burada kesmemeliydin! Sonra ne oldu?"

“Su verdim,”dedi sırıtarak, “sonra sana anlatacağım.”

“Tamam,” dedim, ona bir şişe su verdim ve şişeyi ağzına doğru götürürken onu izledim. “Sonra ne oldu?”

“Hiçbir şey,” dedi, şişeyi indirdi ve ağzını koluna sildi.

“Ne sanıyorsun, ona cevap mı verecektim?” Küstahça bana sırıttı ve ben kulağına vurmaya çalıştığımda başını eğdi.

“Şimdi, şimdi,” diye azarladı. “Kral’ın hizmetinde yaralan bir adama kötü muamele etmek kesinlikle olmaz, yoksa olur mu?”

“Yaralısın, öyle mi?”dedim. “İnan bana, Jamie Fraser, kılıç yarası, benim yapacaklarım ile karşılaştırıldığında hiçbir şey, eğer…”

“Ah, bir de tehdit demek? Bana söylediğin şiir neydi, ‘Acı ve ıstırap çehreyi bulursa, hizmet eden bir melek’…ahhh!”

“Gelecek sefer, onu kökünden koparırım,” dedim ve kulağını bıraktım. “Hadi anlatmaya devam et, bir dakika içinde geri dönmek zorundayım.”

Duvara yaslandı ve hikâyesini anlatmaya devam etti.

“Peder ve ben birbirimize baktık, iki metre uzağımızdaki nöbetçi askerlerin sesini duyuyorduk. ‘Bu neydi?’ dedi biri, ben de o beni sırtımdan vurmadan önce aynı zamanda ayağa kalkıp hançerimle onu aşağıya indirebilir miyim diye düşünüyordum, arkadaşı ne olacaktı? Bedenimde son dua olmadan pederden yardım istemeyi de ummuyordum.”

İki II. James yanlısı çimenlere çöktük, uzun sinir bozucu bir sessizlik vardı.

“Ah, şunları görüyor musun?” Sonunda bir nöbetçi asker konuşmaya başlamış ve Jamie nemli parmaklarını serbest bırakınca pederin rahatlamayla ürperdiğini hissetmiş. “Orada hiçbir şey yok sadece karaçalı var. Önemli değil, delikanlı,” demiş nöbetçi güvence verircesine ve Jamie çizmeli ayakların sesini duymuş. “Bu lanet olası şeylerden bir sürü var, bu karanlıkta senin görebildiğin, lanet olası İskoçyalılar da olabilir.” Jamie “karaçalılardan” birinin gülüşünü duymuş, tepeden geliyormuş.

Deniz yönünde sol tarafta bir gürültü varmış. Keskin değilmiş ama savaş eğitimli kulaklara bir uyarının olduğu açıkmış. Birisi diye düşünmüş, birisi karaçalılardan bir tanesini ayağıyla çiğnedi.

Uyarı yakındaki nöbetçilerden birinin dikkatini çekmiş. “Neler oluyor?”

Peder dikkatli olması gerektiğini düşünüyormuş. Jamie ayağa kalktığında palasını çekmiş. Acımasız bıçak bütün gücüyle aşağıya inmiş ve adamın olduğu yere kafası düşmüş.

“İskoçyalılar!” Askerin arkadaşından bir feryat kopmuş ve ikinci nöbetçi bir tavşan gibi çalıların arkasından fırlamış. Jamie düşen adamın sırtına ayağını koyup birden kılıcını çekmiş.

Uyarı İngiliz hududuna yayılmış. Alarmı duyduğu kadar hissedebiliyormuş da.

Clanranald’ın borusu arkada sağ taraftaymış ama hücum için verilen bir işaret yokmuş. Jamie’nin kalbi hızlıca atmaya ve sol kolu da aşağıdaki ölüden dolayı karıncalanmaya başlamış.

“Onları duyabiliyordum,” dedi Jamie. İngiliz askerlerini ararcasına gecenin içine doğru bakmaya başlamış ve öne eğilip dizlerine sarılmış. “Sonra görmeye de başladım. Çürümüş etteki kurt gibi yerde kıvranan İngiliz’i ve arkamdaki adamı. George McClure bana yetişti, Wallace ve Ross da diğer taraftaydı, aynı anda yürümeye hâlâ devam ediyor, önümüzdeki İngilizlerin parçalandığını görüyorduk.”

Sağ taraftan bir patlama sesi gelmiş, tek bir top ateşlenmiş. Bir müddet sonra bir tane daha...

“Borular sonradan çalmaya başladı,” dedi, gözleri kapalıydı. “Arkamdan ateş sesini duyana kadar tüfeğimi unutmuştum. Silahımı pederin yanına, çimene bıraktım. Böyle olduğu zaman hiçbir şey göremiyorsun, sadece etrafında olanların birazının farkında oluyorsun.”

“Bir patlama duyuyorsun ve birden koşmaya başlıyorsun. Yavaşça bir ya da iki adım, kemerini çıkartıp, şalın düşünce, bacaklarına kadar çamur bulanana kadar sıçrıyorsun ve ıslak çimenlerin soğuğu ayağını kaplıyor, gömleğinin etekleri çıplak kıçında uçuşuyor. Rüzgâr gömleğinin içine, karnına ve kollarına doğru esiyor… Sonra gürültü seni içine çekiyor ve

bağırmaya başlıyorsun tıpkı çocukken sesle uçtuğunu görebilmek için tepenin aşağısına doğru koşarken rüzgâra karşı bağırman gibi.”

Ovada kendi bağrışlarının dalgası içinde koşmuşlar ve Kuzey İskoçyalıların gücü İngiliz ordusunun toplandığı yere hücum etmiş.

“Koşuyorlardı,” dedi yavaşça. “Bir adam benimle yüz yüze geldi - bütün çarpışma boyunca anca bir kişi. Diğerlerini arkada bırakmıştım.” Kirli eliyle yüzünü ovuşturduğunda onun içinde derinlerde bir yerde sarsıntının başladığını hissetmiştim.

“Her şeyi…hatırlıyorum,” dedi, neredeyse fısıldıyordu. “Her esintiyi. Her yüzü. Önümde yerde yatan adam korkudan altını ıslatmıştı. Atlar çığlık çığlığaydı. Bütün pis kokulardan nefret ediyordum - barut kokusunu, kan kokusunu ve kendi ter kokumu. Her şeyi. Ama öyle bir şeydi ki sanki ben olayın dışındaydım ve kendimi izliyordum. Aslında orada değilmişim gibiydi.” Gözlerini açtı ve bana baktı. Neredeyse iki büklüm duruyordu, başı dizlerinin üzerindeydi, titremesi şimdi daha çok belli oluyordu.

“Anlıyor musun?” diye sordu.

“Anlıyorum.”

Kılıçla ya da bıçakla savaşmazken, ben de ellerimle ve isteklerle savaşıyordum; ölüm kaosunun içindeydim çünkü başka bir seçeneğim yoktu. Ve bu tuhaf müfreze hissinin arkasında kalıyordu; beyin bedenden ayrıl gibi oluyordu, sadece yargılıyor ve yönlendiriyordu, iç organlar itaatkâr bir halde kriz geçene kadar bastırılıyordu. Bir müddet sonra titreme başlıyordu.

Asıl noktaya daha ulaşmamıştım. Omuzlarımdan pelerinimi aldım ve köy evine geri dönmeden önce onun üstünü örttüm.

Şafak sökmüştü. İki köylü kadın ve ordu hekiminin olmasıyla içim rahatlamıştı. Bacağı yaralı olan adam solgun ve dayanıksızdı ama kanama durmuştu. Jamie beni kolumdan tuttu ve Tranent’in sokağının aşağısına doğru götürmeye başladı.

O’Sullivan’ın askeri kantin ile olan devamlı sıkıntısı ele geçirilmiş yük arabası ile geçici de olsa giderilmişti ve artık bir yığın yiyecek vardı. Çabucak yemeğimizi yedik, zar zor sıcak yulaf lapasının tadına baktık,

nefes gibi vücudun ihtiyacı olan bir besin maddesi olduğunu biliyorduk. Beslenme ihtiyacı bedenimi ele geçirmeye başladı, diğer ihtiyacım olan uykuyu ise düşünmeme neden oluyordu.

Yaralı adamlar evlerine geri dönmüşlerdi.

“Biraz yürüyüş,”dedi özür dilercesine, aşağıya bana bakıyordu, “ama bir de biraz gizlenmeyi istersin diye düşündüm.”

“İsterim.” İnsanlar küçük boğucu köy evlerinde, yiyor, uyuyor, sıklıkla ilişkiye giriyor, pis kokulu tezek ateşleriyle aydınlanıyor ve ısınıyorlardı. Birlikte yapmadıkları tek şey banyoydu çünkü büyük çoğunluğu banyo yapmıyordu.

Bir ayağıyla yaprak yığınlarından kaba bir hendeği gıcırdatarak çekti sonra çukurun dibini düzeltti ve elini kemerinin tokasına götürüp bana gülümsedi. Jamie büyük bir atkestanesi ağacının boynu bükük dalının altına gitti. Güneş daha yeni yeni ortaya çıkıyordu ve ağaçların altı hâlâ soğuktu.

“Bunun içine girmek biraz onursuz ama elbise çıkartmak çok kolay oluyor.” Eteği savaşta yırtılmış ve lekelenmişti, sonradan kemerli eski bir şal bulabilmişti.

“Onun içine nasıl sığıyorsun?” diye eleştiricesine sordum.

“Şey, yere seriyorsun, aynen böyle ve sonra her katından biraz katlıyor ve üzerine yatıp yuvarlanıyorsun.”

Kahkahaya boğulmuştum, dizlerimin üzerine çöküp kalın yünü düzleştirmesine yardımcı oldum.

“Bunu görmek istiyorum,”dedim. “Giyinmeden önce beni uyandır.”

İyi huylu bir halde başını iki yana salladı. Güneş ışığı yaprakların arasından saçlarını parlatıyordu.

“Sassenach, senden önce beni uyandırmaya çalışmış. Eğer bir at daha gelip beni tepse umurumda olmaz, yarına kadar hareket etmeyeceğim.” Dikkatlice yere uzandı ve yaprakları geriye itti.

“Gel benimle yat.” Davet edercesine elini yukarıya uzattı. “Pelerininle üzerimizi örteriz.”

Yumuşak yünün altındaki yapraklar şaşırtıcı derecede rahat bir yatak olmuştu, her ne kadar bu durumda bir çivi yatağında bile mutlu bir şekilde uyuyabilirdim. Onun yanında oldukça rahatladım, sadece yatmanın hassas tadın zevkini çıkarıyordum.

Yattığımız yerde bedenlerimiz birbirimizi ısıtırken ilk soğuk çabucak kaybolup gitti. Kasabadan yeterince uzaktaydık, kasabanın sesleri rüzgârın taşıdığı parçalar halinde geliyordu ve birisi Jamie'ye bakmak için bizi bulmadan önce yarın alacağım uykuyu düşünüyordum.

Jüponumu çıkarttım ve bir gece önceki sargı bezlerini de yırttım, aramızda eteğin ince kumaşından ve gömlekten başka hiçbir şey yoktu. Yoğun sert sıcaklık mideme doğru yayılıyordu.

"Kesinlikle hayır mı?" dedim, yorgunluğuma rağmen neşeliydim. "Jamie, yarı ölü gibi olmalısın."

Yorgun bir halde gülmeye başladı ve tek eliyle beni iyice yanına çekti.

"Yarıdan daha fazlası, Sassenach. Bitkinim ve penisim bunu bilmeyecek kadar aptal. Seni istemeden seninle yatmamalıyım ama istemek yapmayı sevdiğim tek şey."

El yordamıyla gömleğinin kenarını yukarıya çektim, elimi nazikçe onunkine sardım. Teninden daha sıcaktı, kalbinin her atışında güçlü bir şekilde titriyordu.

Yarı acılı küçük bir ses çıkarttı ve yavaşça sırt üstü yuvarlandı.

Güneş yaprak yığınlarına vurmaya başlamış ve omuzlarım ışığın ısıtan dokunuşları altında rahatlamıştı. "Kendimi durgun ve şiddetle bedenden ayrılmış gibi hissediyordum. Geçen iki günün dehşeti, yorgunluğu ve curcunası yavaşça tükeniyordu, sadece yalnız biz vardık.

Kılıç yarasının ucu kırışık gömleğinin altından görünüyordu, açık renkli teninde siyah kabuk bağlamıştı. İki ya da üç küçük sinek vızıldamaya başlamış, adeta araştırma yapıyorlardı, onları uzaklaştırdım. Kulaklarım sessizlikte çınlıyordu, ağaçların nefesi kasabanın yankılarıyla uyuşmuyordu.

Yanağımı ona yasladım, teninin altındaki kalça kemiğinin sert pürüzsüz kavislerini hissediyordum.

Eli yavaşça kalktı, yapraklar gibi süzüldü ve yine yavaşça başıma kondu.

“Claire. Sana ihtiyacım var,” diye fısıldadı. “Sana öyle ihtiyacım var ki.”

Gözleri kapalıydı ve başını arkaya doğru yaslamıştı. Belime sarıldı ve elleri kalçalarımın kavislerinde ağır ağır gezinmeye başladı.

Yorgunluğumuz hem düşüncemizin hem de hafızamızın çalışmasını engelliyordu. Bütün hislerimiz yok olmuştu, sadece birbirimizin varlığından haberdardık.

“Uzun…sürmesin,” diye fısıldadı. Başımı evet anlamında salladım ve üzerine çıktım.

Tıpkı suyun bir bitkinin kökünden yapraklarına doğruna yükselmesi gibi sarsılıyorduk.

37
Holyrood

Edinburgh, Ekim 1745

Yeni doldurduğum ilaç çantama baktıktan sonra kapımın çalınması beni şaşırttı. Prestonpan'daki hayret verici zaferden sonra Charles, zaferin tadını çıkartsınlar diye aşırı övündüğü şanlı ordusunu Edinburgh'da topladı. O zaferini kutlarken, generalleri ve klanlarının beyleri askerlerini toplayıp, gelecekte onları bekleyen şey için hazırlık olsun diye gerekli olabilecek araçları tedarik ediyorlardı.

Erken zaferle yükselen Charles, Stirling'i sonra Carlyle'i alıp sonra belki güneye ilerlemeyi planlıyor ve hatta Londra'yı alma konusunda özgürce konuşup duruyordu. Ben de boş zamanımı dikiş iğnelerini, birik söğüt kabuğunu, dezenfekte için kullanacağım alkol miktarını hesaplayarak geçiriyordum.

"Ne var?" diye sordum, kapıyı açarken. Elçi, gençten bir çocuktu, Fergus'dan biraz büyük gibiydi. Saygıyla yüzüme bakmaya çalışıyordu ama meraklı gözleri onu ele veriyordu. Odamda göz gezdirdiğini ve köşede duran büyük ilaç kutuma bakakaldığını fark ettim. Açıkçası beni endişelendiren dedikoduların Holyrood sarayına yayılmasıydı.

"Majesteleri sizi istiyor, Bayan Fraser," diye cevap verdi. Parlak kahverengi gözleri beni inceliyordu, şüphesiz doğaüstü güçlerin işaretini arıyordu. Sıkıntı verici normal görünüşümden hayal kırıklığına uğradığı belli oluyordu.

"Ah, öyle mi?" dedim. "Şey, tamam. Nerede peki?"

"Sabahları kullandığı kabul odasında hanımefendi. Ben sizi götürürüm. Ah…" Tam giderken aklına bir şey geldi ve ben kapıyı kapatmadan geri dönmüştü bile. "Eğer zahmet olmazsa, ilaç kutunuzu da yanınızda getirmeniz istendi."

Eskortum görevinde oldukça kendine güveniyordu, Kraliyet Sarayı'nın ek binasında koridordan aşağıya doğru ilerlerken bana eşlik ediyordu. Birileri

onu Kraliyet uşağı olma konusunda eğitmişti ama arada sırada olan adımlarındaki sekmeler, işinde henüz yeni olduğunu belli ediyordu.

Acaba Charles ne halt etmeye beni yanına istedi ki? Merak ediyordum. Jamie'nin söyledikleri üzerine beni hoşgörüyle karşılarken, La Dame Blanche hikâyesi onu açıkça şaşırtmış ve huzursuz etmişti. Birkaç kez beni gördüğünde gizlice haç işareti ya da iblisleri kovmak için iki parmaklı boynuz işareti yapması beni şaşırtmıştı. O yüzden tıbbi olarak onu tedavi etmemi istemesi pek de mümkün görünmüyordu.

Kocaman ve ağır kapı küçük salona açıldığında hala onu tedavi etmemi istemesi mümkün görünmüyordu. Sağlığı oldukça yerinde gibi görünen Prens, boyalı klavsene yaslanırken parmağıyla bir tuşa basıyordu. Nazik teninin hafiften kızarması ateşten değil heyecandandı ve bana bakan gözleri oldukça berrak ve dikkatliydi.

"Bayan Fraser! Bu kadar kısa sürede yanıma gelmeniz ne incelik!" Bu sabah her zamankinden daha abartılı giyinmiş, peruğunu takmış, krem renkli çiçek işlemeli yeni ipek yeleğini giymişti. Bir şey için heyecanlandığını düşündüm çünkü ne zaman tedirgin olsa İngilizcesi kötüleşiyordu.

"Büyük zevkle, Majesteleri,"dedim ciddiyetle reveransımı bitirirken. Yalnızdı, olağan dışı bir durumdu. Acaba ilaç kutumu kendisi için mi istedi?

Oturmam için Şam işi sandalyelerden bir tanesine çabuk ve gergin bir bakış fırlattı. İkinci sandalye çekildi ama o benim önümde bir aşağı bir yukarı yürüyüp duruyor ve oldukça huzursuz görünüyordu.

"Yardımınıza ihtiyacım var," dedi birden.

"Hımm?" diyerek kibar bir ses çıkarttım. Bel soğukluğu muydu acaba? Merak ediyordum, çaktırmadan onu inceliyordum. Louise de La Tour'dan başka bir kadın duymadım ama sonra sadece bir kez oldu. Dudakları sanki tam konuşacakmış gibi kıpırdıyordu; sanki bana anlatmaktan başka yollar ararmış gibiydi ama sonunda vazgeçti.

"Burada bir şefim var.. Babamın amacına ortak olmayı düşünüyor ama bazı şüpheleri var."

“Bir klan beyi mi demek istiyorsunuz?” Başını evet anlamında salladı, dikkatlice takılmış peruğun lüleleri altından görünen alnı kırıştı.

“Oui, Madam. Babamın isteklerini tabii ki de destekliyor…”

“Ah, tabi,”diye mırıldandım.

“…ama adamlarını bana adamadan önce sizinle konuşmak istiyor, Madam.”

Kendi sözlerine inanamıyor gibi konuşmuştu. Şaşkınlık ve öfkeyle bastırılmış hisleri yüzünden yanaklarının kızardığını fark ettim.

Ben de bu duruma biraz da olsa şaşırmıştım. Hayal gücüm birden çalışmaya başladı, korkunç bir hastalığa yakalanan bir klan beyi vardı ve bu amaca ortak olabilmesi, benim mucizevî tedavime bağlıydı.

“Benimle konuşmak istediğinden emin misiniz?” diye sordum. Ünüm o kadar da yayılmış olamazdı.

Charles başını bana onaylarcasına salladı. “Öyle söylüyor Madam.”

“Ama ben hiç klan beyi tanımam ki,”dedim. “Bay Glengarry ve Lochiel’i tanıyorum tabii ki. Ah ve bir de Clanranald ve Keppoch. Ama onlar da zaten size kendini adamış durumda. Ve neden…”

“Ama o sizin onu tanıdığınızı düşünüyor,” diye Prens sözümü kesti, artan siniriyle cümle kurması gittikçe zorlaşıyordu. Ellerini sıkıyordu, belli ki kendini nazikçe konuşmaya zorluyordu. “Bana katılmaya ikna olması önemli; çok önemli Madam. Bu yüzden…onu ikna etmenizi… sizden… rica… rica ediyorum.”

Ona bakarak düşünceli bir şekilde burnumu okşadım. Bir kez daha önemli bir karar vermem gerekiyordu. Olayları avucumun içine almak için önüme gelen bir fırsat daha. Ve bir kez daha hangi kararın en iyisi olduğunu bilemiyordum.

Charles haklıydı; adamlarını II. James yanlılarının tarafına çekmek için klan beyinin ikna edilmesi önemliydi. Cameronlar, çeşitli MacDonaldlar ve diğerleri çoktan katılmışlardı; II. James ordusu iki bin adamdan oluşuyordu

ve bunların çoğu da gereksiz sorumluluk verilen ayaktakımı ve paspal kadınlardan oluşuyordu.

Charles’ı durduramıyorduk; belki Jamie’nin dediği gibi, felaketi önlemenin tek yolu mümkün olduğunca ona yardım etmekti. Destekçiler listesine önemli klan beyinin de eklenmesi diğerlerinin katılmasını da etkileyebilirdi. Bu belki bir dönüm noktası olabilirdi, II. James ordusu gerçek bir ordu seviyesine yükselebilir, istenilen İngiltere istilasına yetebilirdi. Bunlar gerçekleşirse ne olacaktı peki?

İç çektim. Ne yapmaya karar verirsem vereyim, bu gizemli kişiyi görmeden tam bir karar veremeyecektim. Klan beyiyle görüşmeye giderken elbisemin uygun olup olmadığına karar vermek için aşağıya doğru bir baktım, ayağa kalktım ve ilaç kutumu koltuğumun altına aldım.

“Deneyeceğim Majesteleri,”dedim.

Yumruk şeklindeki elleri gevşedi, gerginliği azalmış gibiydi.

“Ah, güzel,” dedi. Öğleden sonraları kullanılan büyük salonun kapısına doğru yöneldi. “Gelin, sizi kendim götüreceğim.”

Kapıdaki bekçi, Charles kapıyı açmak için onun önüne geçince şaşkınlıkla geriye çekildi. Büyük duvar halılarıyla kaplı odanın bir tarafında kocaman mermer bir şömine vardı, Hollanda porseleni ile kaplıydı. Küçük koltuk ateşin önündeydi, yanında İskoçya kıyafetli büyük geniş omuzlu bir adam duruyordu.

Gösterişsiz duruyordu, eteğinin altında damalı çoraplarıyla ağaç kütüğü gibi duran kocaman büyük bacakları vardı. Büyük tavanlı geniş odada, adam, odanın sonundaki duvar halısına işlenmiş mitolojik kahramana göre oldukça büyük duruyordu.

Bu dev gibi görüntü karşısında ölü gibi durdum ve bu şaşkınlığımın üzerine kuşku da karıştı. Charles hâlâ yürümeye devam ederken geriye doğru an bir bakış attı ve ateşin önüne doğru giderken ona eşlik etmem için beni başıyla çağırdı. Büyük adama başımla selam verdim. Sonra yavaşça koltuğun etrafında dolanıp üstündeki adama doğru baktım.

Beni gördüğü zaman belli belirsiz gülümsedi, güvercin grisi gözler keyifle parıldıyordu.

“Evet,” dedi. “Ben de bir daha seninle karşılaşmayı umuyordum. Bunun kaderimizde yazılı olduğuna neredeyse inanıyorum.” Başını çevirdi ve iri yarı uşağına bir el işareti yaptı.

“Angus. Bana Claire için bir yudum konyak getirir misin? Beni görmek onu biraz sinirlendirdi.”

Düşündüğüm şeyi kibarca söyleyivermişti. Geniş ayaklı sandalyeye oturan Angus Mhor’un bana doğru tuttuğu kristal kupayı kabul ettim.

Colum McKenzie’nin ne gözleri ne de sesi değişmişti. İkisi de, ergenlik döneminde onu kötürüm bırakan hastalığa rağmen, otuz yıldır McKenzie klanına önderlik eden adamın özünü oluşturuyordu. Ama diğer her şey üzücü bir halde değişmişti; siyah saçlar grileşmiş, yüzünün hatları, kemiklerinin keskinliğinde gevşeyen cildini yaşlandırmıştı. Geniş göğsü ve güçlü omuzları çökmüş, etleri alttaki zayıf iskeletinden çekilmişti.

Yarısına kadar amber renginde içkisiyle dolu olan, ateşin ışığından parlayan bardağını tutuyordu. Acı çekercesine oturduğu yerden kalktı ve bardağını alaylı bir şekilde havaya kaldırdı.

“Çok hoş görünüyorsun…yeğenim.” Gözümün bir ucuyla, ağzı açık olan Charles’ı görebiliyordum.

“Sen öyle görünmüyorsun,” dedim açıkça.

Serinkanlılıkla eğri büğrü bacaklarına baktı. Yüzyıl içinde, bu hastalığı en şiddetli çeken kişiden sonra, Toulouse-Lautrec sendromu denecekti buna.

“Hayır,” dedi. “İki yıldır beni görmüyorsun.”

Konyağımdan bir yudum aldım. En iyilerden bir tanesiydi. Charles endişeliydi.

“Bir cadının lanetine ihtiyaç duyacağını düşünmemiştim,” dedim.

“Lanet değil, hayır. Beddua değil ama leydininki gibi bir özelliğe sahibim. Ve ben Geillis Duncan’dan daha iyi bir kâhin neredeyse tanımıyorum - istisnalar hariç.” Başıyla kibarca beni gösterdi, ne demek istediğini belli etmek istiyordu.

“Teşekkürler,” dedim.

Colum değiş tokuşu şaşkınlıkla izleyen Charles'a bir göz attı.

"Bayan Fraser ile görüşmem için yerinizi kullanmama izin vererek yaptığınız bu büyük nezaketinize minnettarım Majesteleri," dedi, hafif bir reverans yaptı. Ağzından çıkan kelimeler kibar olmasına rağmen ses tonu açıkça adamı kovduğunu belli ediyordu. Hiçbir şekilde kovulması söz konusu olamayan Charles kızardı ve ağzı açık kaldı. Sonra farkına varıp ağzını kapattı, yavaşça reverans yaptı ve geri geri yürüdü.

"Nöbetçiye de ihtiyacımız yok," diye arkasından seslendim. Omuzları çöktü ve peruğunun kuyruğunun altından gördüğüm ensesi gittikçe kızarsa da kapıdaki bekçiye başıyla yaptığı hareketle adamı da peşine takıp çıktı.

"Hımm." Colum kapıdaki kınayan bakışı fark etti ama sonra dikkatini bana yöneltti.

"Seni görmek istedim çünkü sana bir özür borçluyum," dedi hemen konuya girerek.

Sandalyeme yaslandım, heyecansız bir halde dururken elimdeki kupa da karnımın üstümde dinleniyordu.

"Ah, bir özür mü?" dedim, olabildiğince iğneleyici olmaya çalıştım. "Beni cadılıktan dolayı yakmaya çalıştığın için mi, bunu demek istiyorsun sanırım?" Kibarca boş ver dercesine elimi salladım. "Bana bir şey olmadığına dua et." Sinirli bir halde dik dik ona bakıyordum. "Özür?!"

Gülümsedi, en ufak sinirlenme belirtisi yoktu.

"Sanırım bunu küçük bir kusur gibi görebiliriz," diye konuşmaya başladı.

"Buna kusur mu diyorsun?! Beni tutuklayıp, üç gün boyunca yemeden içmeden hırsızların çukuruna tıktığın için mi? Beni yarı çıplak bırakıp Carenesmuir'deki herkesin gözleri önünde kamçılattığın için mi? Zift ve bir tomar odunla dolu olan fıçıdan kıl payı beni uzaklaştırdığın için mi?" Konuşmayı kesip derin bir nefes aldım. "Şimdi kalkıp bu bahsettiklerime 'kusur' diyorsun." Dedim biraz sakinleşmeye çalışarak.

Gülümsemesi kayboldu.

“Bu bariz saçmalamam için senden özür diliyorum,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Seninle dalga geçmek gibi bir maksadım yoktu.”

Ona baktığımda artık siyah kirpikli gözlerinde keyif parıltısı görmüyordum.

“Hayır,” dedim, nefes almadan devam ediyordum. “Senin yaptığını sanmıyorum. Sanırım, şimdi de beni cadılıktan dolayı tutuklatma gibi bir maksadın olmadığını da söyleyeceksin.”

Gri gözler keskinleşti. “Bunu biliyor muydun?”

“Geilie öyle söyledi. Hırsızların bulunduğu çukurdayken. İmha etmek istediğin kişinin o olduğunu söyledi; ben bir iş kazasıyım.”

“Öyleydin.” Birden çok yorgun görünmeye başladı. “Malikânede olsaydın, seni koruyabilirdim. Tanrı aşkına kasabaya neden indin?”

“Bana Geilie Duncan’ın hasta olduğu ve beni istediği söylendi,” diye kısaca cevap verdim.

“Ah,” dedi yumuşak bir tonla. “Sana öyle söylendi. Kim söyledi, sorabilir miyim?”

“Laoghaire.” Şimdi bile, kızın adını duyduğumda sinirimi bastıramıyordum. Kıskançlığından Jamie ile evlenmeme engel olmaya çalışması bir yana ayrıca kasten beni öldürmeye çalışmıştı. On altı yaşında bir genç kız için oldukça kötü niyetli biriydi. Ve şimdi bile, Jamie benim diye düşünüyordum içimden sinirle karışık küçük zalimce bir tatminkârlıkla. Benim. Onu benden asla alamayacaksın. Asla.

“Ah,” dedi Colum ve yeniden kızarmış yüzüme düşünceli bir şekilde baktı. “Belki de bunun başka bir yolu yoktur,” diye devam etti, koyu tek kaşını kaldırdı, “eğer tek bir özür kusur gibi seni yaralayacaksa, intikam için ne istiyorsun?”

“İntikam mı?” Bu fikre şaşırmış gibi görünmüş olmalıyım ki yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluştu ama espri anlayışı hiç yoktu.

“Evet. Küçük kız altı ay önce evlendi, Muldaurlu Hugh MacKenzie ile, mültezimlerden biri. Onu cezalandırmak istediğini biliyorum. Benden ne

yapmamı istiyorsun?”

Gözlerimi kırpıştırıp teklifini düşündüm. Cevap için acelesi yok gibi görünüyordu; sessizce oturmuş Angus Mhor’un ona yeniden koyduğu konyağı yudumluyordu. Bana bakmıyordu, ayağa kalktım, pencere kenarına gittim, bir an olsun yalnız kalmak istiyordum.

Buradaki duvarlar beş fit kalınlığındaydı; derin pencere pervazının içine yaslanarak kendimi gizleyebiliyordum. Parlak güneş, eşiğe yaslandığımda kollarımın tüylerine yansıyordu. Bu bana hırsızların çukurunu hatırlattı, nemli, pis kokulu bir çukur, tepedeki bir açıklıktan güneş ışığı geliyordu ve bu da karanlık çukuru daha çok bir mezara benzetiyordu.

Soğuğun ve kirin içinde ilk günümü yaşadıklarıma inanmayarak geçirmiştim; ikinci günümde, Geillis Duncan’ın ve Colum’un yaptıklarını düşününce içimi ıstırap ve büyüyen bir korku kaplamıştı. Ve üçüncü günümde, beni mahkemeye çıkarmışlardı. Karar için sonbahar bulutlarının altında durup utanç ve korku içinde Colum’un tuzağını hissediyorken, Laoghaire adlı genç ortaya bir laf atıverdi.

Laoghaire. Açık tenli, mavi gözlü, yuvarlak suratlıydı ama başka hiçbir şey Leoch’daki kızlardan onu ayırt edemezdi. Geillis Duncan ile çukurdayken onu yeterince düşünebilmiştim, birçok şeyi düşünecek vaktim olmuştu.

“Tanrı aşkına, o sadece on altı yaşındaydı!”

“Evlenmek için oldukça olgundu,” dedi arkamdan alaylı bir ses ve o zaman sesli konuştuğumu fark ettim.

“Evet, o Jamie’yi istiyordu,” diyerek arkamı döndüm. Colum hâlâ koltukta oturuyordu, tıknaz bacakları battaniyeyle örtülüydü. Angus Mhor, sessizce arkasında duruyordu, ağırlaşmış gözleri efendisine odaklandı. “Belki onu sevdiğini düşünüyordu.”

Adamlar, bağrış çağrış içinde avluda talim yapıyordu. Güneş kılıçların metallerine, tüfeklerine, küçük kalkanların sarı pirinç süslemelerine ve Jamie’nin kırmızı-altın saçına vuruyordu; eliyle çalışmaktan terleyip kızarmış yüzünü silerken saçları rüzgârda uçuşuyor ve Murtagh’ın anlamsız işaretlerine kahkahayla gülüyordu.

Laoghaire'in duygularının benim hissettiklerimden daha az olduğunu düşünerek belki ona haksızlık etmiştim. Bunları ya kin duygusuyla yapmıştı ya da gerçek tutkusundan dolayı…bunu asla bilemedim. Her durumda da o başarısız oldu. Ben kurtuldum. Ve Jamie benimdi. Onu izlerken, eteğini kırıştırıyordu ve üstün körü kalçalarını kaşıyordu, güneş ışığı uyluklarının demir gibi sert kıvrımlarındaki yumuşak kırmızımsı-altın tüylere yansıyordu. Gülümsedim ve Colum'un yanındaki yerime geri döndüm.

"Özrünü kabul ediyorum," dedim.

Başını tamam anlamında salladı, gri gözleri düşünceliydi.

"Merhamete inanıyor musun, hanımefendi?"

"Daha çok haksızlığa," dedim. "Leoch'dan Edinburgh'a onca yolu sırf benden özür dilemek için geldiğini hiç sanmıyorum. Azap verici bir yolculuk olmalı."

"Evet, öyleydi." Angus Mhor'un iri sessiz bedeni birkaç santim efendisinin arkasında yön değiştirdi ve iri başı efendisine doğru eğildi. Colum hareketi hissetti ve bir elini hafifçe havaya kaldırdı - her şey yolunda, hareketi bu anlama geliyordu, şuan için iyiyim.

"Hayır,"diye devam etti Colum. "Aslında Majesteleri Jamie Fraser'dan sözünü edene kadar Edinburgh'da olduğunuzu bilmiyordum, ben de o zaman sizi sordum." Yüzünde birden bir gülümseme belirdi. "Majesteleri size pek düşkün değil, Bayan Fraser. Ama sanırım siz bunu biliyorsunuz?"

Bunu önemsemedim. "Gerçekten Prens Charles'a katılmayı düşünüyor musun?"

Colum, Dougal ve Jamie hepsi de, seçme konusu olduğunda düşündüklerini saklama becerisine sahiptiler ama aralarında şüphesiz en iyisi Colum'du. Eğer çekingenliği hissederse, avlunun önündeki çeşmenin üzerinde bulunan oymalı başlardan bir tanesini daha elde edebilirsin.

"Onu görmeye geldim," dediği tek şey buydu.

Bir müddet oturdum, eğer bir şey olursa Charles adına ne söyleyebileceğimi ya da ne söylemem gerektiğini düşündüm. Belki bunu Jamie'ye bırakmam en iyisi. Ne de olsa, Colum kazara beni öldürmekten

pişmanlık duyuyor olsa da, bu onun bana güvendiği anlamına gelmiyordu. Aslında Charles’ın arkadaş çevresinin bir parçası olmama rağmen, bir İngiliz ajanı olup olmadığım hakkında tartışmalar varken, bu halde olmam normaldi.

Colum aniden konyak bardağını yerine koyup bana dik dik bakmaya başladığında hâlâ kendi kendimle tartışıyordum.

“Sabahtan beri böyle şeyleri ne kadar çok duyduğumu biliyor musun?”

“Hayır.” Elleri düzdü, nasırlıydı ve hastalıktan dolayı sertleşmiş olsa da bakımlıydı. Kızaran göz kapakları ve hafiften kan çökmüş gözlerinin sebebi içkiden olduğu kadar uzun yolculuktan da kaynaklanıyor olabilirdi. Ağzında geveleyerek konuşmuyordu ve sarhoş olmadığını göstermeye çalışan tedbirli hareketleri de yoktu. Ama daha önceden Colum’u içerken görmüştüm ve onun bu konudaki kabiliyetine saygı duyuyordum.

Angus Mhor’un sürahiyi tutan elini uzaklaştırdı. “Bir şişenin yarısı. Bu geceye kadar bunu bitirmiş olacağım.”

“Ah.” İlaç kutumu da yanımda olmasının istenme sebebi de ortaya çıktı. İlaç kutuma uzandım, yerde duruyordu.

“Eğer daha fazla konyağa ihtiyacın varsa, afyon çiçeğinden başka sana yardımcı olacak fazla bir şey yok.” diyerek çeşitli küçük şişe ve kavanozları karıştırmaya başladım. “Burada biraz afyon ruhunun olduğunu sanıyorum ama sana biraz daha-”

“Senden istediğim bu değil.” Sesindeki otoriterlik beni durdurdu; ona baktım. Eğer düşüncelerini kendine saklıyorsa, seçme konusunda onları gösterebilirdi de.

“Kolaylıkla afyon ruhu temin edebilirim,” dedim. “Sanırım şehirde bu gibi durumlar için gelincik çiçeği, saf afyon çiçeği satan bir eczane var.”

Küçük kutunun kapağını kapattım ve ellerimi üzerine koydum. İlacı uyuşmak ve klan önderliğini belirsiz bir halde bırakmak için istemiyordu. Benden istediği geçici bilinçsizlik değilse, neydi peki? Belki sürekli bir bilinçsizlikti istediği. Colum MacKenzie’yi tanıyordum. Geillis Duncan’ın yok olmasını planlayan zeki, acımasız zihni, bunun için de tereddüt etmeyecekti.

Şimdi her şey açıklığa kavuşmuştu. Leoch’lu MacKenzielerin II. James gayesine katılıp katılmayacağı hakkında son kararı vermek için Charles Stuart’ı görmeye gelmişti. Bir kez klana kendini adarsa, ona önderlik edecek olan da Dougal’dı. Ve sonra…

“İntiharın öldürücü bir günah olduğunu düşünüyorum,” dedim.

“Öyle olduğunu tahmin ediyordum zaten,” dedi; rahatsız olmuşa benzemiyordu. “Gururlu bir günah; en azından mirasımı bıraktığımda temiz bir ölüm seçmeliyim, amaçlarıma en uygun olanını. On dokuz yaşımdan beri Tanrı’nın varlığına inanmadığım için de günahlarımı haksız yere çekmiş de olmam.”

Oda sessizdi, sadece ateşteki odunların çıtırtısı ve aşağıdaki muharebenin boğuk bağırtıları vardı. Nefes alış verişini duyabiliyordum, yavaş ve düzenli iç çekişlerdi.

“Neden beni istedin?” diye sordum. “Haklısın, paran olduğu sürece istediğin yerden afyon ruhu alabilirsin ve alıyorsundur da. Yeterince aldığında seni öldüreceğini de kesinlikle biliyorsun. Bu da kolay bir ölüm olur.”

“Çok kolay.” Başını iki yana salladı. “Hayata tutunmak, aklımı korumak için çok az şeyim var. Ölümle tanışana kadar onlara tutunmaya devam edeceğim. Huzura gelince…” koltukta yavaşça yer değiştirdi, rahatsız olduğunu saklamak için çabalıyordu. “şu anda yeterince huzurluyum.”

İlaç kutusuna doğru başıyla işaret etti. “İlaç konusunda Duncan’ın bildiklerini sen de biliyorsun. Eşini öldürmek için kullandığı şeyin de farkında olduğunu sanıyorum. Çabuk ve temiz görünüyordu. Ve uygun,” diyiverdi.

“Mahkeme kararına göre cadılığını kullanmıştı.” Mahkeme onu ölüme mahkûm etti, senin yüzünden, diye geçirdim içimden. “Yoksa cadılığa inanmıyor musun?”diye sordum.

Kahkaha attı, güneşle aydınlanan odada saf ve kaygısız bir ses olmuştu bu kahkaha. “Tanrı’ya inanmayan bir adam, pek Şeytani güçlere de inanmaz, öyle değil mi?”

Hâlâ tereddütlerim vardı ama o kendini yargıladığı gibi diğerlerini de zekice yargılayabilen bir adamdı. Benim yardımımı istemeden önce benden özür dilemişti ve adalet ya da merhamet gibi hislere sahip olduğumu da tahmin ediyordu. Ve kendisinin de söylediği gibi bu ölüm gayet uygundu. Kutuyu açtım ve fareleri öldürmek için kullandığım küçük siyanür şişesini çıkarttım.

“Teşekkürler, Bayan Claire,” dedi, yeniden resmiydi ama gözlerindeki gülüş hala ordaydı. “Eğer yeğenim Cranesmuir’de tüm ihtişamıyla senin masum olduğunu kanıtlamasaydı bile, yine de senin bir cadı olduğuna kesinlikle inanmazdım. Tanıştığımız ilk günden beri senin kim olduğun ya da neden burada olduğun hakkında hiçbir fikrim yoktu; şimdi de öyle ama cadı olma ihtimalin aklımdan bile geçmedi hiç.” Konuşmasını kesti, tek kaşını yukarıya kaldırdı. “Kim olduğunu ya da ne olduğunu bana anlatacağını da sanmıyorum.”

Bir an tereddüt ettim. Ama ne Tanrı’ya ne de Şeytan’a inanan bir adam burada bulunma sebebime de büyük ihtimalle inanmayacaktı. Yavaşça parmaklarımı sıktım ve bıraktım.

“Beni cadı diye bilmen daha iyi,” dedim. “Bunu daha kolay anlarsın.”

Ertesi sabah avluya çıktığım zaman merdivenlerde Lord Balmerino ile karşılaştım.

“Oh, Bayan Fraser!” diyerek neşeyle beni selamladı. “Kime bakıyorsunuz?”

Ona gülümsedim; tombul, neşeli bir adamdı, Holyrood’daki hayatın neşeli yüzlerinden biriydi.

“Eğer ateş ya da Fransız çiçek hastalığı değilse,” dedim, “bir dakika bekleyebilir mi? Eşim ve amcası Don Francisco de la Quintina yararına Kuzey İskoçya kılıç savaşı gösterisi sunuyorlar da.”

“Ah, gerçekten mi? Kendi adıma bunu izlemekten hoşnut kalacağımı söylemek zorundayım.” Balmerino benim yanımdan aşağıya bir adım daha attı, omuzlarım hizasındaki başı neşeyle sallanıyordu. “Sevimli bir adamı kılıcıyla severim,” dedi. “İspanyolları tatlandıran her şeye onayım vardır.”

“Benim için de.” Holyrood’da Majesteleri’nin mektuplarını aşıran Fergus için oldukça tehlikeli diye düşündüm, Jamie Charles’ın kendisinden öğrendiklerinden çok bu bilgilere güveniyordu. Ama bu biraz aşırı görünüyordu; Charles Jamie’yi çok yakın arkadaşlarından biri olarak görüyordu - aslında o para desteği açısından küçük yardımda bulunan tek Kuzey İskoçyalı klan beyiydi.

Paranın gitmesiyle, Charles, Roma’daki James’e gönderdiği son mektubunda İspanyalı Philip’in desteği hakkında büyük umutları olduğu sırrını vermişti. Tam bir temsilci olmayan Don Francisco, kesinlikle İspanya Sarayı’nın bir üyesiydi ve geri götüreceği Stuart ayaklanmasının ne kadar önemli olduğu raporuna güvenilebilirdi. Kuzey İskoçyalı beyleri ve yurt dışındaki kralları ona katılmaya ikna ederek, Charles’ı taşıyacak kaderine daha çok inanmasını sağlayacak bir fırsattı.

“Beni ne için görmek istediniz?” diye sordum Holyrood’un avlusunun kenarında olan yola geldiğimizde. İzleyicilerden oluşan küçük bir kalabalık toplanmıştı ama henüz ne Don Francisco ne de iki savaşçı görünürlerde vardı.

“Oh!” dedi hatırlayarak ve Lord Balmerino elini ceketinin cebine götürdü. “O kadar önemli bir şey değil, sevgili leydim. Bunları güneydeki bir akrabasından alan elçilerimden biri verdi. Eğlenceli bulacağınızı düşündüm.”

Basit bir tomar ince kâğıdı elime tutuşturdu. Bunların gazete ilanı olduğunu anlamıştım; kasaba ve köylerdeki kapı dikmelerinden ve çitlerden uçuşan popüler genelgelerdi bunlar.

“Tahtta Hak İddia Eden Genç Sahtekâr olarak bilinen Charles Edward Stuart” bir tanesini okumaya başladım. “Onun ahlaksız ve tehlikeli biri olduğu biliniyor, yasal olmayan yollardan İskoçya sahillerine ayakbastı, ülke nüfusunu isyana teşvik etmektedir ve haksız savaşın öfkesiyle masum vatandaşları serbest bırakmıştır.” Daha bunlar gibi birçoğu vardı ve hepsi aynı tarzdaydı. “Büyük istekleri olan bu insanı bütün güçle yargıya teslim edin.” Sayfanın başı Charles’ın resmi olduğunu sandığım çizimle süslenmişti; orijinaline pek benzemiyordu ama kesinlikle Ahlaksız ve Tehlikeli görünüyordu, bu da benim desteklediğim genel bir düşünceydi.

“Bu da oldukça iddialı,” dedi Balmerino, dirseğimin üstünden bakıyordu. “Diğerlerinin bazıları hem hayal hem de hakareti içeren etkileyici bir diziyi gösteriyor; şuna bakın. Bu benim,” dedi, kâğıdı sevinçle gösteriyordu.

İlan, İskoç beresinin altından zalimce bakan gözler ve sarkık kaşlı kalın sakallı çok zayıf bir İskoçyalıyı gösteriyordu. Lord Balmerino’u yandan süzüyordum, alışkanlık olduğu üzere en iyi pantolonunu ve ceketini giymişti; iyi kumaştan yapılmışlardı ama tombul küçük bedenini saklamak için kesimler ve renkler ona göreydi. İlana dik dik bakarken düşünceli bir şekilde yuvarlak yeni tıraşlanmış yanaklarını okşuyordu.

“Bilmiyorum,” dedi. “Sakallar beni daha bir romantik havaya sokmuş, değil mi? Ama sakal aşırı derecede kaşındırıyor; resim uğruna olsa bile sakala dayanabileceğimden emin değilim.”

Diğer sayfayı çevirirken neredeyse bütün kâğıdı düşürüyordum.

“Eşinizi benzetme konusunda biraz daha başarılılar,” diye gözlemde bulundu, Balmerino “ama tabii ki bizim sevgili Jamie’miz kesinlikle iri bir eşkıyaya bakmıyor - affedersiniz, hayatım, sizi kırmak gibi bir niyetim yoktu. Ama o iri değil mi?”

“Evet,” dedim fark ettirmeden ilandaki suçlamaları dikkatlice okurken.

“Eşinizin küçük çocukları kızartıp, onları yemek gibi bir alışkanlığı olduğunu bilmiyordunuz, değil mi?” dedi Balmerino kıkırdayarak. “Her zaman onun iriliğinin yemeğinde yediği özel şeylerden kaynaklandığını düşünmüşümdür.”

Küçük Kont’un saygısız davranışına karşın bir hayli sakindim. Neredeyse kendim bile bu gülünç suçlamalara ve tanımlamalara gülebilirdim ama hâlâ bu ilanları okuyan okuyucuların bunlara ne kadar inanacaklarını da merak ediyordum. Korkmaktan daha çok; insanların çoğunlukla iyi olandan çok daha kötüsüne inanmak için hevesli olduklarına inanıyordum – ve hatta daha da kötüsüne, onlar için iyi olan buydu.

“İlginizi çekeceğini düşündüğüm bu en sonuncusu var bir de.” Balmerino düşüncelerimi yarıda kesti ve en son bir ilanı eliyle gösterdi.

“Stuart Cadısı” başlık böyleydi. Nokta gibi gözbebekleri olan uzun burunlu bir bayan bana dik dik bakıyordu; metin, haksız davasına destek

olması için “Karanlık Güçlere” başvurduğu iddiasıyla Charles Stuart’ı suçluyordu. Samimi arkadaş çevresinde iyi bilinen bir cadının desteği ile -ekinleri kurutup, sığırları yok eden, körlüğe neden olan güce sahip olması kadar adamların hayatlarının ve ölümlerin gücünü elinde tutan biri – Charles’ın ruhunu şeytana sattığı gerçeği hakkında tanıklar ortaya konan metin, neşeli bir şekilde sonuçlanıyordu: “Sonsuza Kadar Cehennemde Yanın!”

“Sanırım bu sizsiniz,” dedi Balmerino. “Bunun sen olduğunu düşünmeme rağmen, hayatım, resimdekinin kim olduğu hiç de belli olmuyor.”

“Çok komik,” dedim. Lord hazretlerine kâğıtları geri verdim, elimi eteğime silmemek için kendimi zor tutuyordum. Birden kendimi tuhaf hissettim ama yine de Balmerino’ya gülümsedim. O da bana kurnazca bir göz attıktan sonra iç rahatlatıcı bir sıkışla dirseğimi tuttu.

“Dert etmeyin, hayatım,” dedi. “Majesteleri tacını bir kazansın, bunların hepsi kısa sürede unutulur. Halkın gözünde dünün vatan haini yarının kahramanıdır; zamanında bunu da gördüm ben.”

“Plus ca change, plus c’est le même chose,” diye mırıldandım. Ve eğer Majesteleri Kral James tacını kazanmazsa…

“Ve eğer bizim çabamız kazara başarısız olursa,” dedi Balmerino, düşüncelerimi sesli bir şekilde ifade ediyordu, “bu ilanlar endişelenmemize sebep olan en küçük şeyler olacak.”

“En garde.” Resmi Fransızca açılışla, Dougal klasik düellocu duruşunu takındı, yan tarafta rakibiyle temas kurmuş durumdayken kılıç tutan kolu kılıcıyla eğildi ve arkadaki kolu muhteşem bir kavisle yukarıya kalktı; eli bariz bir gösterişle bilekten aşağıya düşüyordu.

Jamie’nin bıçağı Dougal’ınkinin çaprazındaydı, küçük bir çarpma sesiyle metal buluşma gerçekleşti.

“Je suis prest.” Jamie gözlerime baktı, ben de böylece onun yüzündeki gurur pırıltısını görebilmiştim. Geleneksel düellocunun cevabı kendi klanının sözüdür. Je suis prest. “Ben hazırım.”

Bir an, Dougal’ın kılıcının bir hamlesiyle nefesinin kesildiğini düşündüm. Ama Jamie, hareketin geldiğini gördü ve kılıcı durduğu yerde çapraz

geldiğinde o artık orada değildi.

Bıçağın çabuk vuruşuyla yana kaçıp, karşı hamlede bıçaklar uzunlukları boyunca çığlık atıyordu. İki kılıç ikinci kez için kabzalarından hızlıca çıktı ve eskrimciler önce durdular sonra gerileyip daire çizip yeniden atağa geçtiler.

Çarpışma ve vuruşla, atlatma ve hamleyle sonunda Jamie, Dougal'ın kalçasının neredeyse içindeydi, yeşil eteğinin parıltısıyla beceriyle yana kaçabildi. Atlatma, kenara sıçrama ve güçlü kılıcı yana atan çabuk bir vuruşla, Dougal ileriye doğru adım attı, Jamie'yi geriye doğru yürümeye zorladı.

Don Francisco'yu görebiliyordum, Charles, Sheridan, yaşlı Tullibardine ve diğer birkaçıyla birlikte avlunun karşı tarafında duruyordu. Uzamış bir tutam bıyığının altındaki İspanyol dudaklarında bir gülümseme belirdi ama bu gülüşün savaşçılara duyduğu hayranlıktan mı yoksa normal kibirli tavrından mı kaynaklandığını kestiremiyordum. Colum görünürlerde yoktu. Şaşırmamıştım; normal olarak halk arasında görünmek istemeyişinin yanı sıra Edinburgh'a yaptığı yolculuk yüzünden yorgun olması ihtimali de vardı.

Her ikisi de hünerli ve solak olan eskrimciler olan amca ve yeğen ortaya maharetli bir gösteri koyuyorlardı. İki adam Kuzey İskoçya palası kullanıyordu, sert çelikten yapılmış uzun kılıç, düz bıçaklıydı; bir adamın başını boynundan rahatlıkla ayırabilirdi. Amca ve yeğen küçük adamlara uymayacak bir zarafet ve ironi ile bu kocaman silahları kullanıyorlardı.

Charles'ın Don Francisco'nun kulağına bir şeyler mırıldandığını görebiliyordum ve İspanyalı da başını evet anlamında sallıyordu; gözlerini çimen kaplı avludaki savaşın ışıltısından ve çarpışmasından ayıramıyordu. Bedeni ve çevikliğiyle uyumlu olan Jamie ve amcası birbirlerini öldürme niyetinde oldukları gibi bir izlenim veriyorlardı. Dougal kılıç kullanım sanatında Jamie'nin hocasıydı ve birçok zaman beraber sırt sırta omuz omuza savaşmışlardı; her ikisi de kendisininki kadar diğerinin stilindeki kurnazlıkları çok iyi biliyordu - ya da en azından ben öyle umuyordum.

Dougal ikinci bir hamle ile elindeki avantajı kullanıp Jamie'yi avlunun kenarına doğru gerilemeye zorladı. Jamie çabuk bir hareketle yan tarafa

kaçtı, Dougal'ın kılıcını uzaklaştırdıktan sonra kılıcının bıçağını hızla Dougal'ın elbisesinin sol koluna doğru çekerek diğer tarafa sıçradı. Bu sahnede seyircilerden yüksek bir ses yükselirken ortaya çıkan beyaz bir kumaş parçası rüzgârda uçuşmaya başladı.

"Oh, harika bir savaştı, efendim!" Kimin konuştuğunu görmek için arkama döndüm, Lord Kilmarnock omuzlarımda duruyordu. Ciddi soluk yüzlü adam otuzlarındaydı, o ve genç oğlu Johnny Holyrood'un misafirhane bölümüne yerleşmişlerdi.

Çocuk nadiren babasından uzakta olurdu, onu bulmak için şöyle bir etrafı kolaçan ettim. Bulmak için öyle uzağa bakmama gerek kalmamıştı; hemen babasının diğer tarafında izlerken ağzı şaşkınlıktan açık kalmış bir halde duruyordu. Gözüm bir sütunun uzağındaki belli belirsiz hareketlenmeyi yakaladı; Fergus, siyah gözlerini kırpmadan Johnny'e bakıyordu. Kaşlarımı indirdim ve tehditkâr bir halde ona öfkeyle baktım.

Johnny Kilmarnock'un varisi olduğunun ve aynı zamanda on iki yaşında babasıyla birlikte savaşa gitmenin de bir ayrıcalık olduğunun farkındaydı, diğer delikanlıların yanında o lord olma eğilimindeydi.

Fergus da tamamen bu ikinci gruba dâhildi. Birkaç gün önce kayalıklı bahçede Johnny'e saldırmasını önleyebilmek için zar zor zapt edilebilmişti. Jamie fiziksel seviyede hızlı bir adalet uygulamış ve Fergus'a şunu hatırlatmıştı; sadakat hayran olunası bir erdemdir ve mirasçısı tarafından değeri oldukça yüksek görünür ama aptallık değildir.

"Bu delikanlı senden iki yaş büyük ve iki kaya ağırlığında," dedi, Fergus'u nazikçe omuzlarından salladı. "Kendi başının koparılmasıyla bana yardım edeceğini mi sanıyorsun? Bedel ödemeden savaşacağın zamanlar vardır ama dilini tutup uygun zamanın gelmesini beklemen gereken zamanlar da vardır. 'Ne pétez plus haut que votre cul, he?'"

Fergus başını tamam anlamında salladı, yanaklarından akan gözyaşlarını gömleğinin uç kısmıyla sildi ama Jamie'nin sözlerinin onu etkileyip etkilemediği hakkında şüphelerim vardı. Şimdi bu büyük siyah gözlerde beliren şüpheli bakışı beğenmemiştim ve eğer Johnny biraz zeki olsaydı, benle babasının arasında duruyor olurdu diye düşündüm.

Dougal’ın kulağını vızıltıyla geçen bıçağın ölüm saçan sesiyle Jamie bir dizini yere doğru kırdı. MacKenzie geri çekildikten sonra bir an şaşkınlıkla baktı ve beyaz dişlerinin parıldamasıyla sırıtmaya başladı; hızla bıçağını Jamie’nin başının üstüne düz bir şekilde tuttu.

Meydanın karşısında alkış seslerini duyabiliyordum. Savaş zarif Fransız düellosundan Kuzey İskoçyalı bir dövüşe dönüştü ve izleyiciler bu espriden zevk altı.

Sesi duyan Lord Kilmarnock, meydanın karşısına baktı ve keskin bir şekilde suratını buruşturdu.

“Majesteleri’nin danışmanları İspanyalıyla görüşmek için toplandılar,” diye alaylı bir şekilde gözlemde bulundu. “O’Sullivan ve yaşlı züppe Tullibardine. Lord Elcho’nun tavsiyesini almayacaklar mı? Balmerino, Lochiel ya da hatta alçak gönüllü ben?”

Bu açıkça hitabet sanatıyla doğrultulmuş bir soruydu ve ben mırıltılardan hoşnut bir şekilde gözlerim savaşçılarda izlemeye devam ediyordum. Metallerin çarpışması devam ederken sesler, neredeyse Kilmarnock’un sözlerini bastırıyordu.

“Hiç de öyle değil!” dedi. “O’Sullivan ve O’Brien ve diğer İrlandalı; hiçbir şeyi riske atmıyorlar! En kötü durumda bile vatandaşlıklarından dolayı savcılıktan dokunulmazlıkları için yalvarabilirler. Ama biz - biz varlığımızı riske atıyoruz, şerefimizi - hayatımızı riske atıyoruz! Önemsenmiyoruz ve normal asker gibi muamele görüyoruz. Dün sabah Majestelerine günaydın dedim, o ne yaptı, yanımdan öylece geçti burnu bir karış havada sanki onunla konuşmakla görgü kurallarını ihlal etmişim gibi davrandı.”

Kilmarnock haklı nedenlerine dayanarak öfkeliydi. Charles’ın gayesi için adamlarını ve parasını ortaya koyup onu büyüleyip ona yaranmaya çalışan adamı önemsemeyen Charles sonra onları reddetmiş ve Avrupalı eski danışmanlarını memnun etmeye yönelmişti - onların çoğu da İskoçya’yı gürültülü kalabalık olarak ve alışkanlıklarını da neredeyse yabanilik olarak görüyorlardı.

Dougal’dan şaşırılacak şekilde bir çığlık ve Jamie’den de vahşi bir kahkaha geldi. Dougal’ın sol kolu omzundan yırtıldı, kahverengi düzlüğün

altından görünen eti bir çizik ve bir damla kan haricinde zarar görmemişti.

“Bunu sana ödeteceğim, küçük Jamie,” dedi Dougal, sırıttı. Ter damlacıkları yüzünden akıyordu.

“Sen mi, amca?” diyen Jamie hızlı hızlı soluyordu. “Ne ile?”

Gözümün ucuna bir şey takıldı ve başımı aniden o tarafa çevirdim.

“Fergus!” diye bağırdım.

Kilmarnock benim baktığım yöne doğru döndü ve Fergus’u gördü. Çocuğun bir elinde rastgele bulduğu büyük bir baston vardı; eğer üstü kapalı bir tehdit olmasaydı gülünç olarak kabul edilebilirdi.

“Endişelenmeyin, leydi Broch Tuarach,” dedi kısa bir bakıştan sonra Kilmarnock. “Eğer durum bunu gerektiriyorsa, kendini onurlu bir şekilde savunma konusunda oğluma güvenebilirsiniz.” Anlayışla Johnny’e gözleri parıldayarak baktıktan sonra dikkatini eskrimcilere çevirdi. Kulağım hâlâ Johnny’nin olduğu yerdeydi. Fergus’un onursuz olduğunu düşündüğümden değildi; bunun Lord Kilmarnock’un ahlak görüşünden tamamen ayrıldığı hissindeydim.

“Gu leoir!” Dougal’ın çığlığı üzerine dövüş birden kesildi. Terleyen iki eskrimci Kraliyet grubunun alkışına doğru reverans yaptılar ve tebrikleri kabul etmek için bir iki adım öne çıktılar; Don Francisco’ya tanıtılıyorlardı.

“Lordum!” sütundan yüksek bir ses geldi. “Lütfen- le parabola!”

Jamie sese doğru döndü, kesintiden dolayı yarı kaşları çatıktı ama sonra omuz silkip gülümsediğinde avlunun ortasına gelmişti. Le parabola, Fergus’un özel bir hileye verdiği isimdi.

Majestelerine çabuk yapılan bir reveransla Jamie dikkatlice bıçağın ucundan palasını tuttu, yavaşça omuzlarını çökertti ve muazzam bir fırlatmayla bıçağı döndürerek dümdüz bir şekilde havaya attı. Bütün gözler kafes kabzalı kılıca odaklandığında kılıcın sert metali güneşte parlıyordu; yere saplanmadan önce bir an havada dönüp durdu.

Hilenin esası tabii ki silahı fırlatmaktaydı; böylece kılıç yere düşerken ilk atıldığı yere saplanacaktı. Jamie’nin bundaki inceliği düşmenin etkisiyle

oluşan kavisin altında direk olarak durmasıydı, düşen kılıç tarafından şişlenmekten sakınmak için son anda geriledi.

Kılıç, külçe halinde izleyicilerin hep bir ağızdan çıkardığı “ah!” sesleri eşliğinde evine yani Jamie’nin ayaklarının ucuna düştü. Jamie çimenli kaplamadan kılıcı almak için eğildiğinde izleyici sırasında iki kişinin eksildiğini fark ettim.

On iki yaşındaki Kilmarnock sahibi çimenliğin kenarında yüzükoyun yatıyordu, kafasındaki şişlik uzun cansız kahverengi saçlarından şimdi bile belli oluyordu. Diğeri ise görünürlerde değildi ama arkamdaki gölgelerden belli belirsiz bir fısıltı yakaladım.

“Ne pétez plus haul que votre cul,” diyordu, büyük bir tatminlikle. Kıçından yukarıya osurmaya çalışma. (Başından büyük işlere kalkışma.)

Hava kasım ayı için oldukça sıcaktı; hep hazır bekleyen bulutlar yok olmuştu ve geçici sonbahar güneşi Edinburgh çayırını parlatıyordu. Ben de kısa süreliğine de olsa bu geçici sıcaklıktan yararlanmak içim dışarıya çıkıp Holyrood’un arkasındaki kayalıklı bahçede dizlerimin üzerine oturdum, birkaç Kuzey İskoçyalı da yere oturmuş bu anın tadını çıkarıyor, bir sürahi ev yapımı konyakla güneşten yararlanıyordu.

“Tırtıllar mı, hanım efendi?” diye seslendi bir adam.

“Hayır, kesinlikle perilerdir, tırtıl değil,” diğer adam da şakalaşıyordu.

“O sürahinin içinde benim kayaların altında bulduğumdan daha fazla peri bulursunuz,” diye gerisin geriye seslendim.

Adam sürahi tutuyordu, tek gözü kapalıydı ve sürahini derinliklerine gözlerini kısarak bakıyordu.

“Evet, öyle, sürahimde tırtıl olmadığı sürece,” diye cevap verdi ve içkisinden büyük bir yudum aldı.

Edinburgh’un bu şehirli davranışı nispeten ziyaretçi Kuzey İskoçyalıları etkiliyordu; uzak dağlık köydeyken, eğer büsbütün düşmanlık olmasaydı, böyle bir tavrı şüpheyle izlerdim ama burada zararsız bir tuhaflıktan öte bir şey görünmüyordu. Kuzey İskoçyalılar bana karşı büyük bir saygı

gösterirken, buna korkudan başka bir şeyin sebep olmadığını bilerek rahatladım.

Eşimin kim olduğu öğrenildiğinde ana dilimin İngilizce olması bile bağışlanmıştı. Sanırım Prestonpan Savaşı'nda Jamie'nin bana anlattığından daha fazlasını asla öğrenemeyecektim ama her ne olduysa İskoçyalıları oldukça etkilemişti ve "Kızıl Jamie" ne zaman Holyrood'dan dışarı çıkmaya kalkışsa bağrışlar ve selamlamalarla karşılanıyordu.

Aslında Kuzey İskoçyalıların yanından gelen bir bağrış bu noktada benim de dikkatimi çekti ve Kızıl Jamie'nin kendisini görmek için başımı kaldırdım, çayırlığın karşısında geziyor, sarayın arkasında dizili kayaları incelerken beyleri selamlıyordu.

Beni gördüğünde yüzü aydınlandı ve oturduğum kayalıktaki çimenliğe geldi.

"İşte buradasın," dedi. "Biraz benimle gelebilir misin? Eğer istersen küçük sepetini de yanına al."

Ayağa kalkmak için çabaladım, elbisemin dizindeki kuru çimenleri temizleyip küçük bıçağımı sepetime attım.

"Tamam. Nereye gidiyoruz?"

"Colum bizimle konuşmak istediğine dair bir mesaj yolladı. İkimizle."

"Nerede?" diye sordum, aşağı yola uzun adımlarla giden Jamie'ye yetişmek için adımlarımı genişletmiştim.

"Canongate'deki kilisede."

Bu oldukça ilginçti. Colum her ne için bizi görmek istiyorsa, Holyrood'da gizlice bizimle konuşmak istemediği açıktı.

Edinburgh tek ana cadde üzerine kurulu olan tepede bir yerdi. Holyrood itibarıyla eteklerine yerleşmişti; Manastırın kemerli mezarlığı, sahte merhamet havası sunuyordu her yana. Edinburgh şatosunun öfkeli varlığı, yüce bir şekilde kayalıkların tepesine konmuştu. İki şato arasında ise Royal Mile kırk beş derecelik bir açıyla kabaca yükseliyordu. Jamie'nin bir yanında kırmızı bir yüzle üfleyip püflerken, Colum MacKenzie'nin çeyrek

mil ötedeki kaldırım taşlı bir kilisede görüşmek istemesinin nedenini merak ediyordum.

Colum'u kilise avlusunda bulduk, akşamüzeri güneşinin sırtını ısıttığı bir taşta oturuyordu. Karaçalu bastonu yanındaki sıradaydı ve kısa eğik bacakları yerden birkaç santim yukarıda sarkar vaziyetteydi. Omuzları kamburlaşmış, başı düşüncelere dalmış bir halde eğik duruyor, uzaktan bir cüceye benziyordu. Yıpranmış mezarlığın önemli simgesini inceliyordum ama durmamamız gerektiğinin de farkındaydım.

Ayaklarımızın altındaki çimenlik sessizdi; Colum biz biraz uzaktayken başını yukarıya kaldırdı. En azından sezgilerinde bir problem yoktu.

Yakındaki ıhlamur ağacının altından bir gölge yaklaştığımızda yavaşça hareket etti. Angus Mhor'un sezgilerinde de bir problem olmadığı açıktı. Biz olduğumuzdan memnun olmuşçasına iri uşak sessiz bekçiliğine geri döndü, manzaranın bir parçası olmaya devam etti.

Colum selamlarcasına başını salla ve yanına oturmamız için eliyle işaret etti. İki büklüm bedenine rağmen yanındayken adam cüceymiş gibi bir fikre kapılmıyordun. Yüz yüzeyken karşımdaki adamın ruhu dışında hiçbir şey görmüyordum.

Jamie, Colum'un gösterdiği yere oturmadan önce taşın yanında bana da bir oturacak yer buldu. Mermer, eteğim kalın olmasına rağmen şaşırılacak derecede soğuktu; bu yüzden ben de biraz yer değiştirdim, altımdaki pütürlü ve rahatsız anıtın üstünde kuru kafa işareti vardı.

Burada Martin Elginbrod yatıyor,

Ruhuma merhamet eyle, Yüce Tanrım,

Çünkü ben Tanrı olsaydım, merhamet eylerdim,

Ve sen de Martin Elginbrod olurdun.

Jamie beni uyarırcasına tek kaşını kaldırdıktan sonra Colum'a döndü. "Bizi görmek istemişsiniz amca?"

"Sana bir sorum olacak, Jamie Fraser," dedi Colum konuya hemen başlayarak. "Beni akraban olarak görüyor musun?"

Jamie bir müddet sessizce durup amcasının yüzünü inceledi. Sonra belli belirsiz gülümsedi.

“Gözlerin annemin gözleri,” dedi. “Bunu inkâr edebilir miyim?”

Colum bir an şaşırmışçasına baktı. Gözleri berrak, güvercin kanadının rengi gibi gri ve kalın siyah kirpikliydi. Bütün güzelliğiyle soğuk bir metal gibi parlıyordu ve ilk defa olmamak üzere Jamie’nin annesinin nasıl biri olduğunu merak etmiştim.

“Anneni hatırlıyor musun? Öldüğünde daha küçük bir çocuktun.”

Jamie’nin dudakları bu sözler üzerine büküldü ama serinkanlılıkla cevap verdi.

“Yeterince büyüktüm. Hatta anneme biraz düşkün olduğum söylenirdi.”

Colum kısa süreli bir kahkaha attı. “Birazdan daha fazla.” Jamie’ye yakından bakıyordu, gözlerini güneşin parıltısıyla kıstı. “Ah, evet, delikanlı; sen Ellen’in oğlusun, buna şüphe yok. Bu saçlar, örnek verecek olursak…” Jamie’nin saçlarına doğru belli belirsiz bir hareket yaptı, saçları parlıyordu, kumral ve kehribar rengiydi, meşe ve zencefil gibi, kırmızı ve altın renginin binlerce tonu birbirine karışmıştı. “… Ve bu ağız.” Colum’un kendi ağzı da bir köşesinden yukarıya doğru kalktı sanki hatırlamakta isteksizdi. “Çobanaldatan gibi büyük, annene sataşmak için böyle derdim. Bir karakurbağa gibi böcekleri yakalayabilirsin, ona böyle söylüyordum, yakalamadın ama yapışkan bir dilin var.”

Buna şaşırmışçasına Jamie kahkaha attı.

“Bir keresinde Willie bundan bana bahsetti,” dedi ve sonra dudaklarını bastırdı; ölmüş ağabeyinden nadiren bahsederdi ve daha önce Colum’a ondan bahsettiğini hiç hayal edemiyordum.

Colum bu dil sürçmesini fark ettiyse bile hiç belli etmemişti.

“Ona sonradan yazmadım,” dedi, yan taraftaki taşa dalgın dalgın bakıyordu. “Erkek kardeşini, bebeği çiçek hastalığından öldüğünde. Leoch’dan ayrıldığından beri bu ilk kez oldu.”

“Babamla evlendiğinden beri demek istiyorsun.”

Colum yavaşça başını evet anlamında salladı, hâlâ uzaklara bakıyordu.

“Evet. Annen benden iki yaş büyüktü, biliyorsun, iki ya da daha fazla; kız kardeşinle senin gibi.” Koyu gri gözleri döndü ve Jamie’ye odaklandı.

“Kız kardeşinle hiç tanışmadım. İkiniz yakın mısınız?”

Jamie konuşmadı ama yavaşça başını salladı, dayısını yakından inceliyordu sanki karşısındaki yıpranmış yüzdeki bulmacanın cevabını arıyordu.

Colum da başını salladı. “Ellen ile benim gibi. Sağlıksız küçük bir çocuktum, çoğunlukla o bana bakardı. Güneş saçlarında parlarken, yatağımda bana masal anlattığını hatırlıyorum. Daha sonra bile”- ince dudaklarının kıvrımları hafif bir gülümsemeyle yukarıya doğru kalktı- “ilk kez bacaklarım iflas etmeye başladığında; Leoch’a gelip gittiğinde, her sabah ve her akşam odamda durur, kimleri gördüğünü ve onların neler dediklerini bana anlatırdı. Kiracılardan ve mültezimlerden bahseder, düzenlemelerin nasıl yapılacağını konuşurduk. Sonra ben de evlendim ama Letitia’nın böyle durumlara aklı ermezdi ve pek ilgili değildi.” Eşini aklından uzaklaştırmak için elini havada şöyle bir salladı.

“Bazen ikimiz konuşurduk, bazen Dougal ile bazen yalnız, klanın geleceğinin en iyi nasıl yönetileceğinden bahsederdik; klanlar arası huzurun nasıl devam ettirileceğinden, diğer klanlarla hangi anlaşmaların yapılacağından, toprakların ve odunların nasıl düzenleneceğinden… Ve sonra annen gitti,” dedi birden, dizlerinin üzerindeki geniş ellerine bakıyordu. “Ne gideceğini söyledi ne de bir veda etti. O gitti. Bazen başkalarından onunla ilgili haberler aldım ama kendisinden hiç bir şey duymadım.”

“Mektuplarına cevap vermemiş miydi?” diye yumuşak bir şekilde sordum, araya girmek istememiştim. Başını iki yana salladı, hâlâ aşağıya bakıyordu.

“O hastaydı; çiçek hastalığına yakalanmasıyla birlikte bir çocuğunu da kaybetti. Belki sonra yazmaya niyet etti; düşünmemenin en iyi yolu.” Hafifçe gülümsedi, gururlu değildi sonra yüzü kasvetli bir şekilde rahatladı. “Ama Noel’de on ikinci ayda, annen öldü.”

Doğruca dayısının gözlerine bakan Jamie’ye bakıyordu şimdi. “Baban Dougal’ın seni alıp, okul eğitimin için Leoch’a benim yanıma gelmeni istediğini belirtmek için bana yazdığında çok şaşırdım.”

“Evlendiklerinde böyle anlaştılar,” diye Jamie cevap verdi. “Dougal’ın yanında büyümemi ve sonra senin yanına gelmemi.” Karaçamın ince kuru dalları ani bir rüzgârla sallandı, Jamie ve Colum ani çıkan soğuk yüzünden omuzlarını kamburlaştırdı, aile benzerlikleri mimik hareketleriyle de kendini gösteriyordu.

Colum benzerliklerine güldüğümü gördü ve cevaben dudağının bir köşesi yukarıya doğru kıvrıldı.

“Ah, öyle,” dedi Jamie’ye. “Ama anlaşmalar onları yapan insanlar kadar değerlidir ve daha fazlası değildir. Ondan sonra da babanı hiç tanımadım.”

Devam etmek için ağzını açtı ama söylemek istediklerini yeniden düşünmesi gerekiyor gibi göründü. Kilise avlusunun sessizliği sohbetin olduğu yere süzülüp boşlukları doldurmuştu sanki söylenecek söz kalmamıştı.

Sonunda bir kez daha sessizliği bozan Jamie oldu.

“Babam hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu ve ben onun ses tonunda erken yaşta anne babasını kaybedip, onlar hakkında daha fazlasını öğrenmek için ipucu arayan bir çocuğun merakını bir an için gördüm. Bu tepkiyi biliyordum; kendi ebeveynlerim ile ilgili bildiğim küçük bilgi Lamb Amcam’ın sorularıma verdiği tatmin edici olmayan cevaplarla neredeyse tamamlanmıştı - Jamie karakter analizi yapacak bir adam değildi.

Diğer taraftan Colum da öyleydi.

“Nasıl biriydi demek istiyorsun?” Yeğenine dikkatlice baktıktan sonra keyifle homurdanmaya başladı.

“Aynaya bak delikanlı,” dedi, yarı isteksiz gülümsemesi yüzünden gitmiyordu. “Eğer gördüğün annenin yüzüyse, bu lanet olası Fraser kedigözlerindeki bakış da tıpkı baban.” Gerindi ve oturma şeklini değiştirdi, taş sıranın üstündeki yosunlar kemiklerini rahatlatıyordu. Dudakları alışkanlık olarak rahatsız olduğunu belli edercesine sıkıca kenetlendi ve ben

burnunun ve ağzının arasındaki derin kırışıklıkların ele verdiği bu tepkiyi görebiliyordum.

“Sana cevap verirsem,” diye devam etti, bir kez daha rahat olmaya çalışıyordu, “Babanı çok fazla sevmezdim - ne de o beni - ama bir seferde gurur adamı olduğunu anladım.” Diyerek durdu ve sonra çok yumuşak bir şekilde konuşmasına devam etti, “Senin de aynısı olduğunu biliyorum, Jamie MacKenzie Fraser.”

Jamie ifadesini değiştirmedi ama göz kapaklarına hafiften bir titreme gelmişti; sadece benim ona olduğum kadar ona aşina olan birisi ya da Colum kadar dikkatli olan biri bunu fark edebilirdi.

Colum uzun bir iç çekişle nefesini verdi.

“Delikanlı, bu yüzden seninle konuşmak istedim. Leochlu MacKenzielerin Kral James için mi yoksa Kral Geordie için mi gidip gitmemesi konusunda karar vermek zorundayım, anlıyorsun değil mi?” Acı bir şekilde gülümsedi. “Bu bildiğim şeytan işi ya da değil ama vermek zorunda olduğum bir karar var.”

“Dougal-” diye Jamie konuşmaya başladı ki dayısı sert bir el hareketiyle lafını kesti.

“Evet, Dougal’ın ne düşündüğünü biliyorum- bu geçen iki senede birazını anladım,” dedi sabırsızca. “Ama ben Leochlu MacKenzie’yim ve karar vermek benim işim. Dougal ben ne dersem onu yapar. Ne yapmam gerektiği konusunda bana vereceğin tavsiyeyi bilmek istiyorum- damarlarında akan klanların kanı aşkına.”

Jamie bir gözlerini dikmişti, dayanılmaz koyu mavi gözleri yüzüne parlayan akşamüzeri güneşiyle örtülüydü.

“Ben buradayım ve adamlarım da benimle,” dedi. “Benim seçimim çok açık değil mi?”

Colum yeniden yer değiştirdi, başını dikkatlice yeğenine doğru kaldırdı sanki ona ipucu verecek bir sesin ya da ifadenin ince ayrıntısını yakalamak istiyor gibiydi.

“Öyle mi?” diye sordu. “Adamlar birçok sebepten dolayı bağlılıklarını ortaya koyarlar delikanlı ve onların ancak birkaçı daha fazlasını yapabilir. Lochiel, Clanranald, Angus ve Scotuslu Alex MacDonald ile konuştum. Onların sadece James Stuart’ı gerçek kralları olarak gördükleri için mi burada olduklarını düşünüyorsun? Şimdi seninle konuşuyorum ve babanın şerefi üzerine doğruyu duymak istiyorum.”

Jamie’nin tereddüt ettiğini gören Colum devam etti, hâlâ ısrarla yeğenini inceliyordu.

“Bunu kendim için sormuyorum; eğer gözlerin varsa, bunun uzun bir süre beni sıkıntıya sokacak bir durum olmadığını görürsün. Ama Hamish için - delikanlı senin kuzenin, hatırla. Eğer onun yöneteceği bir klan varsa, onun yaşında, o zaman şimdi seçimimi yapmak zorundayım.”

Konuşmayı kesti ve sessizce oturmaya başladı, şimdi her zamanki ihtiyatlı çehresi rahatlamış, gri gözleri açılmış dinliyordu. Jamie de Colum gibi sessizce oturuyordu, arkasında duran mezardaki mermer melek gibi donmuş kalmıştı. Onun yeniden karşısına çıkan bu ikilemi biliyordum ama katı sert yüzünde bundan eser yoktu. Bu da daha önceden zorlandığımız Lallybroch’dan bizimle birlikte gelecek olan adamları seçme durumunun aynısıydı. Charles’ın Ayaklanması bıçak ucundaydı; Leochlu MacKenzie gibi büyük bir klanla anlaşma diğer klanların da Tahta Hak İddia Eden Atılgan Genç Sahtekâra ve onun başarısına önderlik etmeye cesaret verebilirdi. Ama yine de başarısızlıkla sonuçlanırsa, Leoch’lu MacKenzielerin de bununla birlikte sonu gelebilirdi.

Sonunda Jamie bilerek başını çevirdi ve bana baktı, mavi gözleri benimkiyle buluştu. Sen de aynı şeyi söylüyorsun diyordu bakışları. Ne yapmalıyım?

Colum’un gözlerinin bana odaklandığını hissedebiliyordum ve kalın koyu renkli kaşlarının soru sorarcasına yukarı kalktığını görmekten çok hissettim de. Ama akıl gözüyle gördüğüm şey kuzeninden çok Jamie’nin oğlu gibi görünen on yaşındaki kırmızı kafalı Hamish’di. Eğer Leochlu MacKenzieler Charles ile birlikte Culloden’da düşerse, hayat onun ve klanının geri kalanı için nasıl olacaktı? Eğer böyle bir durum olursa Lallybrochlu adamlar onları son katliamdan kurtarması için Jamie’ye

sahiplerdi. Leochlu adamların yoktu. Ama seçim benim de olamazdı. Omuz silkip başımı eğdim. Jamie derin bir nefes aldı ve kararını verdi.

“Leoch’a git amca,” dedi. “Ve adamlarını da orada tut.”

Colum uzun bir süre hareketsiz bir şekilde oturup dosdoğru bana baktı. Sonunda dudakları yukarıya doğru kıvrıldı ama ifadesi tam bir gülümseme değildi.

“Seni yanmaktan kurtarmak için gittiğinde neredeyse Ned Gowan’ı durduracaktım,” dedi bana. “Durdurmadığım için memnunum.”

“Teşekkürler,” dedim, ses tonum onunkine uyumluydu.

İç çekip nasırlı eliyle ensesini ovaladı; sanki liderlik yükünün altında ağrı çekiyordu.

“O zaman, tamam. Sabahleyin Majestelerini görür kararımı bildiririm.” Aşağıya inen eli, hareketsiz bir şekilde taş sıranın üzerinde o ve yeğeninin arasında duruyordu. “Tavsiyen için teşekkür ederim Jamie.” Tereddütle ekledi. “Ve Tanrı seninle olsun.”

Jamie öne doğru eğilip elini Colum’unkininin üzerine koydu. Annesinin kocaman gülümsemesiyle güldü ve şöyle dedi, “Tanrı seninle de olsun, mo caraidh.”

Royal Mile yoğundu, kısa süreli de olsa sıcaklıktan yararlanmak isteyen insanlar dışarıya toplanmıştı. Kalabalığın içinde sessizce ilerliyorduk, elim Jamie’nin dirseğinin kıvrımındaydı. Sonunda başını iki yana sallayıp kendi kendine Gaelce bir şeyler mırıldandı.

“Doğru olanı yaptın,” dedim, sözlerinden daha çok düşüncesine cevap vermiştim. “Ben de aynısını yapardım. Ne olursa olsun, en azından MacKenzieler güvende olacak.”

“Evet, belki.” Yanımızdan geçen bir komutana selam vermek için başını salladı, adam World’s End’in orada toplanan kalabalığı itip kakıyordu. “Ama diğerleri- MacDonaldlar, MacGillivrayler ve gelecek olan diğerleri? Onlar da mı şimdi yok olacak, onlara katılmasını Colum’a söyleyecek gücüm olsaydı, belki onlara da bir şey olmazdı?” Başını iki yana doğru salladı, yüzü bulutlanmıştı. “Hiçbir şey bilmiyoruz, değil mi Sassenach?”

“Hayır,” dedim yavaşça, kolunu sıktım. “Hiçbir şey. Ya da belki çok fazla şey biliyoruz. Ama işte bu yüzden de hiçbir şey yapamayız, değil mi?”

Hafifçe gülümsedi ve elimi yanına bastırdı.

“Hayır, Sassenach. Yapabileceğimizi sanmıyordum. Ve artık olanlar oluyor ve hiçbir şey olanları değiştiremiyor; bu yüzden endişelenmeye gerek yok. MacKenzieler bunun dışında kalacak.”

Holyrood’ın kapısındaki nöbetçi asker bir MacDonald’dı; Glengarry adamlarından biriydi. Jamie’yi fark etti ve bahçe avlusunda bizi başıyla selamlarken bir bityeniği aradığı açıktı.

Jamie ona Gaelce bir şey söyleyip gülümsedi. Adam kahkaha attı ve gömleğinden bir şey alıp, onu yakaladığı gibi Jamie’ye atar gibi yaptı. Jamie de eleştirel bir şekilde hayali küçük hayvanı şöyle bir inceleyip sonra bana göz kırpıp ağzına attı.

“Ee, oğlunuzun başı nasıl, Lord Kilmarnock?” diye Holyrood’un büyük salonundan birlikte geçerken nazikçe sordum. Aslında pek umursamıyordum ama nasıl olsa bu konuşmadan kaçınılamayacaktı ve açıkçası konukseverliğin muhtemelen sergilenmediği bir yerde konuşmak için iyi bir konuydu.

Salonun ayırt edici bir özelliği var diye düşündüm. İki büyük şömineli ve yüksek pencereli uzun yüksek tavanlı odada Charles’ın Eylül ayında Edinburgh’a girişinden beri sık sık balolar ve partiler düzenleniyordu. Şimdi ise, Edinburgh’un üst sınıfının aydın kesimiyle doldu, hepsi de -muhtemelen savaşı kazanacak gibi görünen - Prenslerini şereflendirmek için endişeliydiler- salon olumlu bir havayla parıldıyordu. Şeref konuğu Don Francisco, Charles ile birlikte salonun öte ucunda duruyordu. Charles bunaltıcı bir biçimce İspanyol tarzında giyinmiş, bol koyu bir pantolon, biçimsiz bir ceket ve hatta genç ve modern unsurların arasında eğlencesini bastırmaya teşvik eder gibi görünen küçük bir tüy.

“Oh, oldukça iyi, Bayan Fraser,” diye Kilmarnock soğukkanlı bir şekilde cevap verdi. “Başındaki darbe o yaştaki bir delikanlıyı uzun süre rahatsız etmez; ama gururunu onarmak biraz daha zaman alacak gibi,” diye ekledi büyük ağzı komik bir şekilde bükülürken.

Bunu duyduğuma memnun olmuşçasına ona gülümsedim.

“Kızgın değil misiniz?”

Başını iki yana salladı.

“Kilmarnock’un varisi olarak bilmesi gereken şeyleri John’a öğretmeye çalıştım. Eğitimde alçakgönüllü davrandığım için başarısız oldum; sanırım sizin uşağınız daha başarılı olur.”

“Sanırım ona dışarıda hiç vurmadınız,” dedim dalgın dalgın.

“Pardon?”

“Hiçbir şey,” derken kızarmıştım. “Bakın, bu Lochiel değil mi? Sanırım hasta.”

Dans etmek için daha çok nefese ihtiyacım vardı ve Lord Kilmarnock sohbet etmeyi istemiyor gibi görünüyordu; bu yüzden ben de etrafa bakınmak için zaman kazandım. Charles dans etmiyordu; aslında iyi bir dansçıydı ve Edinburgh’ın genç kızları onun ilgisini çekmek için birbirleri ile yarışıyorlardı ama bu gece baştan sona misafirlerini ağırlamakla meşguldü. Öğlen bir tarafında Portekiz markalı küçük bir fıçının mutfağa yuvarlandığını ve Don Francisco’nun sol eliyle yakut renkli sıvıyla dolu olan bardağı tuttuğunu gördüm.

Jamie’nin tarafına doğru geçtiğimizde Bayan Williamslar’dan birini dans pistine doğru yönelttiğini gördük. Üçünü bir diğerinden ayırt etmek imkânsızdı. Hepsi kahverengi saçlı ve hepsi de güzel ve bekârdı “Bay Fraser bu soylu davayla öyle ilgili ki, sabırla, onların hepsiyle dans etti, aptalca sorularına tekrar tekrar cevap verdi.”

“Dışarıya çıkmak onlar için bir değişiklik, zavallı şeyler,” diye kibarca açıklama yaptı. “Ve babaları zengin bir tüccar; bu yüzden Majesteleri ailenin sempatisini kazanmak istiyor.”

Bayan Williams büyülenmiş gibi bakıyordu. Sonra ilgim yön değiştirdi, Balmerino Lord George Murray’nin eşiyle dans ediyordu. Geçerken Murray’nin sevecen bakışının değiştiğini gördüm, Bayan Williamslar’dan biriyle dans ediyordu ve Jamie’nin dans ettiği kişiyi fark etmemle utandı.

Sürpriz olmamakla birlikte Colum baloda değildi. Charles ile önceden konuşma fırsatı yakalayıp yakalamadığını merak ediyordum ama muhtemelen konuşmadığına karar verdim; Charles son anda öğrendiği kötü haberle bu kadar neşeli ve canlı olamazdı.

Salonun bir yanında iki bodur beden fark ettim, resmi kıyafetlerin içinde rahatsız ve duruma alışkın değil gibi görünen tipler. Glasgowlu kılıç yapımcısı Guild'in Hocası John Simpson ve oğlu yine John Simpson'dı. İskoçya'da ünlü olan kafesli kılıç kabzalı büyüleyici palaların bir tanesini Majesteleri'ne göstermek için hafta içi erkenden gelmişlerdi, belli ki iki esnaf Stuartların sevdiği derin desteği Don Francisco'ya göstermek için bu akşam davet edilmişlerdi.

İki adamının kalın koyu saçları ve hafiften grileşmiş sakalları vardı. Yaşlı Simpson bir tutam serpilmiş acı biberli tuz gibiydi; genç Simpson ise don seviyesinin etrafını sardığı karla kaplı koyu bir bayır etkisi veriyordu, beyaz saçları şakaklarında ve yanaklarının yukarısını kaplıyordu. Onları izlerken, yaşlı kılıç yapımcısı oğlunu sırtından dürtükledi ve başıyla tüccarın kızlarından bir tanesini manalı bir şekilde gösterdi, kız babasının koruması altında kenarda duruyordu.

Genç Simpson babasına şüpheli bir bakış attı ama sonra omuz silkti, hızla yürü ve kolunu üçüncü Bayan Williams'a uzattı.

Dans adımlarıyla döndüklerinde keyifle ve büyülenmişçesine onları izliyordum çünkü daha önceden Simpsonlarla tanışan Jamie genç Simpson'ın hafiften sağır olduğunu söylemişti.

"Demire çekiçle vurmaktan diye düşündüm," demişti, esnaftan aldığı harika kılıcı gururla bana gösterirken. "Bir taş gibi sağır; babası konuşuyor ama genç olanı her şeyi görüyor."

Şimdi keskin koyu gözlerin çabucak yere baktığını gördüm, yandaki çiftle aradaki mesafeyi hesaplıyordu. Genç kılıç ustası biraz ağır yürüyordu ama dans ritimlerini yeterince iyi tutuyordu- en azından benim kadar iyiydi. Gözlerimi kapattım ve çellonun dinlendiği tahta yerde titreşen müziğin tıngırtısını hissettim. Sonra biriyle çarpışmamak için gözlerimi açtım, kemanların arasında ciyaklayan bir müzik hatasıyla irkilen genci gördüm.

Dansçıların oluşturduğu halkayla Kilmarnock ve ben Charles ve Don Francisco'nun durduğu yere yakınlaşmıştık, kiremit kaplı büyük şöminenin önünde eteklerini ısıtıyorlardı. Charles'ın Don Farncisco'nun omzunun üstünden bana kaş çattığını gördüğümde şaşırdım, el altından bir eliyle uzaklaşmamı işaret etti. İşareti görünce birlikte döndük, Kilmarnock kısa bir kahkaha attı.

"Majesteleri sizi İspanyalı ile tanıştırmaktan korkuyor!" dedi.

"Gerçekten mi?" Uzaklaşırken omzumun üstünden arkaya baktım ama Charles sohbetine geri döndü, konuşurken etkileyici İtalyan hareketleriyle ellerini sallıyordu.

"Öyle umuyorum." Kilmarnock ustalıkla dans ediyordu ve ben de konuşurken yeterince rahatlamayı başararak sürekli eteklerime basma endişesinden kurtuluştum.

"Balmerino'nun herkese gösterdiği aptalca gazete ilanlarını gördünüz mü?" diye sordu, başımı evet anlamında salladığımda konuşmasına devam etti, "Majesteleri'nin de gördüğünü umuyorum. Ve İspanyalı bu tarz deliliklere komik bir şekilde kafasını takıyor. Duygulu ya da soylu olan hiç kimse böyle bir şeyi ciddiye almaz. Ne de olsa İspanya altını değerli bir kurban," diye ekledi. Açıkçası, kendi gururunu kurban etmeyi de ekledi; Charles hâlâ İskoçyalı kontlarına ve Kuzey İskoçyalı klan beylerine masasındaki dilenciler gibi davranıyordu ama en azından bu geceki şenliğe davet edilmişlerdi- şüphesiz Don Francisco'yu etkilemek içindi.

"Resimleri fark ettiniz mi?" diye sordum, konuyu değiştirmek istiyordum. Büyük Salonun duvarlarında yüzden fazla portre vardı, bütün portreler kral ve kraliçelere aitti. Hepsinin benzerliği dikkat çekiyordu.

"Ah, burunları mı?" dedi, keyifli bir gülüşün yerini Charles ve İspanyalının görüntüsüyle yüzünü ele geçiren zalim ifade aldı. "Altındaki hikâyeyi biliyor musunuz?"

Öyle görünüyor ki portreler tek bir ressamın eseriydi, II. Charles değerli yenilenme üzerine, Robert Bruce zamanından bu yana olan bütün Kral atalarının portrelerini yapması için Jacob DeWitt'i görevlendirmişti.

“Soyunun köklü olduğunu herkese göstererek yenilenmesinin uygun olduğunu garantiye almak için,” diye Kilmarnock açıklama yaptı, dudağı buruk bir şekilde kıvrıldı. “Kral James’in de tahtını yeniden kazandığı zaman benzer projeyi üstlenip üstlenmeyeceğini merak ediyorum?”

Her durumda konuşmaya devam ediyordu, DeWitt, Kral’ın isteğine uymak için her iki haftada bir portre tamamlardı. Zor olan tabii ki şuydu, DeWitt’in Charles’ın atalarının neye benzediği hakkında bir bilgisi yoktu ve bu yüzden model olarak herkesi stüdyosuna alıp sadece aile benzerliğini ortaya koymak için aynı seçkin burnu kullanmıştı.

“Bu Kral Charles’ın kendisi,” diye Kilmarnock konuşmaya devam etti, harika kırmızı kadife ve tüylü bir şapka takan tam boy portreyi başıyla işaret ederken. Misafirlerini aşırı derecede içirmekle konuk sever olduğunu gösteren kırmızı yüzlü Genç Charles’a şüpheli bir bakış atıyor gibiydi.

“Yine de güzel bir burun,” diye Kont mırıldandı sanki kendi kendine konuşurmuşçasına. “Annesi Polonyalıydı.”

Gittikçe hava kararıyordu ve Edinburgh’un asilleri şarap ve dansla kendilerinden geçiyorlardı.

Ev yolculuğu için son Bayan Williams’ı babasına teslim etmekle açıkça rahatladığı belli olan Jamie, yere yayılan eteklerimin altından ayakkabılarımı çıkartma imkânı sağlayan köşedeki koltuğa, yanıma geldi. Aceleyle onları yeniden giymemeyi umuyordum.

Jamie yanımdaki boş yere oturdu, büyük beyaz bir mendille parlayan yüzünü siliyordu. Birkaç kek artığıyla dolu olan bir tepsinin bulunduğu küçük masaya ulaşmak için beni geçti.

“Açlıktan ölüyorum,” dedi. “Dans etmek insana aşırı iştah veriyor ve aynı zamanda konuşmaksa daha beter.” Bir seferde bütün bir keki ağzına tıkıp birkaç kez çiğnedi ve diğeri için masaya uzandı.

Prens Charles’ın şeref konuğunun düşüp bedenine eğildiğini ve omzundan küçük bir çabayla salladığını gördüm. İspanyalı elçinin başı geriye doğru düşmüş ve ağzı solgun bıyıklarının altında gevşemişti. Majesteleri ayakta duruyordu, sallanıyordu, yardım için etrafa göz atıyordu ama Sheridan ve Tullbardine, iki yaşlı centilmen, dantel ve kadifelerinin içinde bir çift yaşlı

köy sarhoşu gibi cana yakın bir şekilde birbirlerine yaslanarak uykuya dalmışlardı.

“Majestelerine bir el atsan iyi olur?” diye tavsiyede bulundum.

“Hımm.”

Yakınmadan kabul eden Jamie, kekin geri kalan kısmını yuttu ama ayağa kalkmadan önce babasını karnından dürtüp duruma dikkat eden genç Simpson’ı gördüm.

İhtiyar baba ilerleyip Prens Charles’a resmi bir şekilde reverans yaptı, sonra feri gitmiş Prens cevap vermeden önce, kılıç yapımcıları İspanyalı temsilciyi el ve ayak bileklerinden tuttular. Demir sertliğindeki kasların şişirmesiyle oyunun simgesi gibi aralarında sallanan adamı koltuğundan kaldırdılar ve taşıdılar. Koridorun sonundaki kapıdan kaybolurlarken, Majesteleri de sallanarak onları takip ediyordu.

Bu gayri resmi ayrılmayla balonun sona erdiği işareti de verilmiş oluyordu.

Diğer misafirler de rahatlamaya ve hareketlenmeye başladılar, leydiler şallarını ve pelerinlerini almak için dinlenme odasında kayboldular, beyler küçük fiyonklarını bağlayıp beklerken, bayanların hazırlanmalarının ne kadar uzun sürdüğü hakkında şikayet etmeye başladılar.

Biz Holyrood’da kaldığımız için salonun kuzey tarafındaki kapısından ayrılıyorduk, asıl merdivenlere gitmek için sabah ve akşam kullanılan salonlardan geçiyorduk.

Yükselen merdivenler duvar halısı ile kaplıydı, figürler mum ışığında gümüşümsü bir renk almışlardı. Onların aşağısında Angus Mhor’un dev bedeni duruyordu, gölgesi duvarda dev gibiydi, halıda parıldayan duvar halısı figürü gibi sallanıyordu.

“Efendim öldü,” dedi.

“Majesteleri dedi,” dedi Jamie, “Belki olması gereken buydu.” İğneleyici acılı bir ses tonuyla konuşmuştu.

“Dougal yüzünden,” diye ekledi, bu duruma şaşırdığımı görüyordu. “Dougal her zaman savaşta Majestelerine katılmak için çok hevesliydi, hatta hevesten daha fazlasını hissediyordu. Şimdi Colum gitti ve Dougal şef. Ve bu yüzden Leochlu MacKenzieler Kuzey İskoçya ordusu ile birlikte savaşa yürüyecektir,” dedi yavaşça, “zafere- ya da yenilgiye.”

Keder ve yorgunluğun izleri yüzünde derinleşti ve arkasına geçip omuzlarının geniş şişliğine ellerimi koyduğumda direnmemişti. Parmaklarım ensesindeki kaslara sertçe bastırdığında rahatlamışçasına uyumsuz küçük sesler çıkartıyor ve başının öne doğru düşmesine izin veriyor, katladığı kolların da dinlenmesine izin veriyordu. Odamızdaki masanın önüne oturdu, mektup ve mesaj yığınları etrafını çevreledi. Belgelerin ortasında küçük bir defter vardı, kırmızı renkli ve yıpranmıştı. Colum’un günlüğüydü bu; Jamie onu II. James gayesine destek vermeyen Colum’un kararını onaylayan son zamanlarında yazılmış bir cümleyi içerir umuduyla dayısının odasından almıştı.

“Dougal’ı muhtemelen etkileyen bu olmaz,” dedi, başparmağını yavaşça bitişik yazılı sayfalara vuruyordu, “ama denemekten başka çare yok.”

Sonuçta Colum’un günlüğünde son üç gün içinde yazılan bir şey yoktu, sadece kısa ve öz bir şeyler yazılıydı, o da bir gün önce kilise avlusundan döndüğü zamanı açıkça belli ediyordu.

Genç Jamie ve eşiyle görüştüm. Sonunda Ellen ile huzura kavuştum. Bu tabii ki Colum için, Jamie için ve muhtemelen Ellen için önemliydi- ama bu Dougal MacKenzie’nin inancını etkilemek için kullanılacak küçük bir şeydi.

Bir müddet sonra Jamie doğruldu ve bana doğru döndü. Gözleri endişe ve kabullenmeden dolayı kararmıştı.

“Ona kendimizi adadığımızın anlamı bu, Claire- Charles’a demek istiyorum. Öncekinden daha az şansımız var. Onun zaferini garanti etmek için çabalamalıyız.”

Şarabı çok içtiğimden dolayı dudaklarımın kuruduğunu hissettim. Cevap vermeden önce onları nemlendirmek için yaladım.

“Ben de öyle düşünüyorum. Lanet olsun! Neden Colum biraz daha beklemedi ki? Sadece sabaha kadar sadece Charles’ı görene kadar?”

Jamie oransız bir şekilde gülümsedi.

“Bu konu hakkında onun çok şey söyleyeceğini sanmıyorum, Sassenach. Sadece birkaç kişi ölüm saatini belirleyebilir.”

“Colum kendini öldürdü.” Holyrood’da Colum ile ilk karşılaştığımızda aramızda neler geçtiğini Jamie’ye anlatıp anlatmamak konusunda arada kaldım ama bu durumda Colum’un sırrını tutmak bir işe yaramayacaktı.

Jamie buna inanamayarak başını iki yana salla ve iç çekti, omuzları, Colum’un kendi hayatına son verdiği imasının açığa çıkmasının altında çöktü.

“Merak ediyorum,” diye mırıldandı, yarı kendi kendine konuşuyordu. “Bunun bir işaret olduğunu düşünüyor musun, Claire?”

“İşaret mi?”

“Colum artık öldü, bunu yapmadan önce Charles’ın yardım ricasını geri çevirme niyetindeydi. Charles’ın savaşı kazanmasının alnında yazılı olduğunun bir işareti olabilir mi?”

Colum’un son halini hatırlıyordum. Ölüm, o, yatakta otururken geldi, elinin yanında dokunulmamış bir konyak bardağı vardı. Ölümü istediği gibi karşılamış, zihni açık ve uyanık; başı arkaya doğru düşmüş ama gözleri gayet açık, arkasında bıraktığı manzarayı donuklaştırıyordu. Ağzı sıkıca kapanmış, burundan çeneye olan alışılmış çizgileri daha bir derinleşmişti. Sürekli onun arkadaşı olan acı olabildiğince ona eşlik etmişti.

“Tanrı bilir,” dedim, sonunda.

“Öyle mi?” dedi, kollarının arasındaki sesi bir kez daha boğuk çıktı. “Öyle, evet. Birinin bilmesini umuyorum.”

38
Şeytanla Pazarlık

Soğuk, tıpkı tepedeki manzaradan Şato'yu maskeleyen yağmur bulutları gibi Edinburgh'u kaplamıştı.

Dışarıdaki hava soğuk ve kasvetli olmasına rağmen çoğu zamanımı Holyrood ve Canongate'in sokaklarında yürüyüş yaparak geçiriyordum. Bardaktan boşalırcasına yağan yağmur ciğerleri tıkayan odun dumanından ve içerideki mikrop dolu havadan daha iyi görünüyordu. Öksürme ve hapşırma sesleri bütün sarayda kol geziyordu.

Yılın bu zamanlarında hava erkenden kararıyordu ve karanlıktan önce Holyrood'a varmak için ben de erkenden geri dönmüştüm.

Şükranla Jenny Ha'nın taverna barınağına kendilerini atmadan ve bu sıcak havasız yere yerleşmeden önce erkekler hâlâ sevkiyatla ayak işlerini tamamlamak için evden çıkacak kadar iyilerdi.

Benim tek korkum, karanlıkta dengemi kaybedip ayak bileğimi kırmaktı. Şehir, kasaba bekçilerinin dermansız fenerleriyle aydınlanıyordu ve bu bekçilerin kapı aralıklarından dalma gibi bir alışkanlıkları vardı, ateş böcekleri gibi bir görünüp bir kayboluyorlardı. Bazen bir yarım saat hepsi birden kayboluyordu çünkü fener taşıyıcıları, hayat kurtaran bir yudum sıcak bira için Canongate'in aşağısındaki World's End'e atılıyorlardı.

Canongate kilisesinin üstündeki belli belirsiz parıltıyı inceliyor, havanın kararmasına ne kadar zaman kaldığını hesaplıyordum. Şansa Bay Haugh'un eczanesine gitmek için zamanım vardı. Raymond'un Paris'teki dükkânında bulunan çeşitlilikle asla övünülmezken, Bay Haugh atkestanesi ve kaygan karaağaç kabuğu ticaretinde oldukça ses yapmıştı ve bana da nane ve diken üzümü getirebiliyordu. Yılın bu zamanında, asıl gelirini soğuk algınlığı, nezle ve verem için oldukça etkili bir ilaç olduğu düşünülen kâfur topları satışından elde ediyordu. Eğer bu ilaç modern soğuk algınlığı ilaçlarından daha fazla etkili değilse bile en azından bünyeyi güçlendirdiğini düşünüyordum.

Kırmızı burunların ve solgun yüzlerin yaygın olmasına rağmen, saraydaki partiler haftanın birkaç gecesi yapılmaya devam ediyordu. Bir iki saat sonra baloya gelenlere eşlik eden uşakların fenerleri Ana Cadde'de titremeye başlayacaktı.

Soğuk algınlığından kalınlaşan sesleriyle iltifat edip hapşıran centilmenlerin katılacağı başka bir balo düşüncesiyle derin bir iç çektim. Belki listeye sarımsak da eklesem iyi olacaktı. Gümüş renkli delikli baharat topu boyna takıldığında, hastalığı önlemeye yardımcı oluyordu. Sanırım, aslında sağlayacağı şey hastalık akınına uğramış dostları benim görüş alanımdan, güvenli bir mesafede uzak tutmaktı.

Şehir, Charles'ın askerleri tarafından istila edilmişti ve İngilizler Şato'nun üst tarafında ayrı tutuluyorlardı. Ama yine de gerçekliğinden şüphelendiğim haberler her iki tarafa da sızmaya meyilliydi. Bay Haugh'a göre en yeni dedikodu, Chamberland Dükü'nün derhal kuzeye ilerlemek amacıyla Perth'in güneyinde askerlerini topladığıydı. Bunun doğru olup olmadığı hakkında bir fikrim yoktu, aslında bu konuda şüphelerim vardı. Chamberland'ın saldırısının daha gelmemiş olan 1746 yılının ilkbaharından çok önce olduğuyla ilgili bir ima hatırlamıyordum.

Kapıdaki nöbetçi asker başıyla bana selam verdi, öksürüyordu. Ses koridorun ve merdiven boşluğunun aşağısındaki bekçiler tarafından da duyulmuştu. Daha sonra sorgusuz içeri kabul edildiğim öğleden sonraları kullanılan salona gitmek için merdivenlere doğru yol aldım.

Majesteleri'ni, Jamie, Aeneas MacDonald, O'Sullivan, Majesteleri'nin sekreteri ve son zamanlarda Majesteleri'nin iyi bir dostu olan Francis Townsend adlı suratsız bir adamla birlikte otururken buldum. Çoğu kırmızı burunluydu, hapşırıyorlardı. Koltuğunda bitkinlikten çökmüş, beyaz yüzlü ve solgun bir halde oturan Jamie'ye kızgın bir bakış attım.

Şehre atılıp İngilizlerin harekâtlarıyla ilgili aldığım istihbaratlara alışkın olan beyler beni büyük bir ilgiyle karşılamışlardı.

"Verdiğiniz haberlerle bizi borçlandırıyorsunuz, Bayan Fraser," dedi Majesteleri, içten bir reverans ve kocaman bir gülümsemeyle. "Yüce hizmetleriniz karşılığında yapabileceğim bir şey varsa lütfen söyleyin."

“Evet, var,” dedim. “Eşimi eve götürüp yatakta dinlenmesini istiyorum. Hemen şimdi.”

Prens’in gözleri fal taşı gibi açıldı ama sonra kendini hemen topladı. O kadar soğukkanlı olamayan Aeneas MacDonald şüpheli bir şekilde boğucu bir öksürük krizine yakalandı. Jamie’nin beyazlamış yüzü birden alevlenmeye başladı. Hapşırdı ve yüzünü mendile gömdü, mendilin üstündeki mavi gözleri bana kıvılcımlar saçarak bakıyordu.

“Ah…eşiniz,” dedi Charles, mücadele için kibarlığını toplamaya çalışıyordu.

“O, hasta,” dedim, biraz sert bir sesle. “Kesinlikle siz de bunu fark etmişsinizdir. Onu yatağa götürüp dinlendirmek istiyorum.”

“Ah, dinlenmek,” diye mırıldandı MacDonald, sanki kendi kendine konuşuyordu.

Etkili nazik sözler bulmaya çalışıyordum.

“Majesteleri’ni geçici olarak eşimin katılımından mahrum bırakacağım için üzgünüm ama iyi bir şekilde dinlenmesine izin verilmezse daha uzun bir süre size katılmaya devam edemeyebilir.”

Charles, Jamie’nin aşikâr rahatsızlığını eğlendirici bulmuş gibi görünüyordu.

“Kesinlikle. Böyle bir ihtimalin düşüncesi bile hoşumuza gitmez, Madam.” Bana bakıp başını salladı. “Sizin istediğiniz gibi olsun, Madam. Cher James iyileşene kadar bize katılmaktan muaf tutulacak. Mutlaka, eşinizi odanıza götürün ve eee… hangi tedavi…ah… uygun görünüyorsa üstlenin.” Prens’in dudağının köşesi birden seyirdi ve cebinden büyük bir mendil çıkartarak Jamie’nin yaptığını örnek alıp yüzünün yarısını mendile gömüp kibarca öksürdü.

“Dikkat edin, Majesteleri,” dedi MacDonald biraz iğneleyici bir şekilde. “Bay Fraser’in hastalığına siz de yakalanabilirsiniz.”

“Bay Fraser’in şikâyetinin yarısına sahip olmayı herkes ister,” diye mırıldandı Francis Townsend ve bunu söylerken onu bir tavuk kümesindeki

tilkiye benzeten alaycı gülümsemesini saklama gibi bir girişimde bulunmadı.

Soğuktan donmuş bir domatese benzeyen Jamie birden ayağa kalktı ve Prens'e, "Teşekkürler, Majesteleri," diyerek kısa bir reverans yaptı ve beni kolumdan yakalayarak kapıya yöneldi.

"Haydi gidelim." Bekçileri geçip koridora geldiğimizde söylenmeye başladım. "Kolumu kıracaksın."

"Güzel," diye mırıldanıyordu. "Baş başa kalır kalmaz boynunu da kıracağım." Ama dudağının kenarındaki ifadeyi yakalamıştım ve bu sertliğin sadece yanıltmaca olduğunu biliyordum.

Odamıza girip kapıyı kapattığından emin olduktan sonra, beni kendine doğru çekti ve kapıya yaslanıp kahkaha atmaya başladı.

"Teşekkürler, Sassenach," dedi.

"Kızmadın mı?" diye sordum. "Seni utandırmak gibi bir niyetim yoktu."

"Hayır, umurumda bile değil," deyip beni serbest bıraktı. "Tanrım, Majestelerini bırakıp az da olsa dinlenmeye geldiğim sürece, beni Büyük Salon'daki ateşe atacağını söylesen bile umurumda olmazdı." Ani öksürük nöbeti bedenini sarsmaya başladı ve bir kez daha kapıya yaslandı, bu kez destek almak için yaslanıyordu.

"İyi misin?" Alnına ulaşmak için parmak uçlarımın üstünde yükseldim. Şaşırmamıştım ama avucumun altındaki teninin sıcaklığını hissetmek beni biraz korkutmuştu.

"Senin," dedim suçlarcasına, "ateşin var!"

"Öyle evet, herkesin ateşi var, Sassenach," dedi, biraz öfkeli bir şekilde. "Sadece bazılarınınki daha yüksek, öyle değil mi?"

"Lafı çevirme," dedim. Mantık oyunu oynayacak kadar iyi olduğunu anlamak beni rahatlatmıştı. "Elbiselerini çıkart," dedim ve cevap vermek için ağzını açtığında sırıtışını görünce ekledim. "Hastalık sarmış bedenine geceliğini giydirmekten başka bir planım yok."

“Ah, öyle mi? Benim bu uygulamadan yararlanacağımı düşünmüyor musun?” diye takıldı, gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. “Uygulamanın sağlıklı olduğunu söylediğini sanıyorum.” Kahkahası birden at öksürüğü saldırısına dönüştü ve onu nefessiz bırakarak kızarmasına sebep oldu. Gömleğini yere attı ve aniden titremeye başladı.

“Senin için daha çok sağlık gerekli, delikanlı.” Kalın yün geceliğini birden başından aşağıya geçirdim ve ben eteğini, ayakkabılarını ve çoraplarını çıkartırken onu geceliğini giymesi için debelenmeye bıraktım. “Tanrım, ayakların buz gibi!”

“Benim…için…onları…sen ısıtırsın.” Kelimeler titreyen dişlerinin arasından zar zor çıkıyordu. Onu yatağa götürdüğümde hiç itiraz etmedi.

Maşayla ateşten sıcak bir briket alıp fanilaya sararak tuğlayı ayaklarının altına koyduğumda konuşamayacak kadar titriyordu.

Titreme sertti ama kısa sürmüştü. Ben bir avuç nane ve kuru üzümü demlemek için cezveye su koyduğumda o öylece yatıyordu.

“Bu ne?” diye sordu. Sepetimdeki başka bir kavanozun kapağını açtığımda şüpheyle havaya yayılan kokuyu kokladığını fark ettim“Umarım bunu bana içirmek gibi bir niyetin yoktur. Kurutulmuş ördek gibi kokuyor.”

“Yaklaştın,” dedim. “Kâfurla karışmış kaz yağı. Göğsünü bununla ovacağım.”

“Hayır!” Kendini korumak için yorganı çenesine kadar çekti.

“Evet,” dedim kararlı bir şekilde, amacım doğrultusunda ilerliyordum.

İşimin ortasında bir ziyaretçimiz olduğunu fark ettim. Fergus yataktan kalkmış, büyülenmişçesine işlemleri izliyordu. Onun da burnu akıyordu. Mendile uzandım.

“Sen burada ne yapıyorsun?” diye sordu Jamie, geceliğinin önünü eski haline sokmaya çalışırken.

Bu soğuk karşılamayı şaşkınlıktan fark edemeyen Fergus sunulan mendili önemsemedi ve burnunu koluna sildi. Bu arada yuvarlak büyük gözleri hayranlıkla sergilenen geniş kaslı parlak göğse bakıyordu.

“Sıska lord, sizde bir paket olduğunu söyledi ve onu alıp getirmemi istedi. Bütün İskoç adamlarının göğsünde böyle kıllar var mı, lordum?”

“Tanrım! Harekât raporlarını tamamen unuttum. Bekle, Cameron’a kendim götüreceğim.” Jamie yataktan çıkmaya çalıştı.

“Pöf!” Keskin kokuyu dağıtmak için geceliğini sallıyor ve suçlarcasına bana bakıyordu. “Bu kokuyu nasıl çıkaracağım? Herhalde arkadaşlarımın arasında ölü kaz gibi kokmamı istemiyorsundur, Sassenach?”

“Hayır, istemiyorum,” dedim. “Ben sessizce yatağa yatıp dinlenmeni istiyorum yoksa ölü kazın ta kendisi olacaksın.”

“Paketi ben götürebilirim, lordum,” dedi Fergus onu rahatlatmaya çalışarak.

“Sen bu halde hiçbir şey yapamazsın,” dedim ve sonra çocuğun yanaklarının kızarıklığını ve gözlerinin çakmak çakmak olduğunu fark ettim. Elimi alnına koydum.

“Ateşi var mı?” diye sordu Jamie.

“Evet, var.”

“İşte,” dedi Fergus’a büyük bir tatminlikle. “Şimdi sen de şuna maruz kalacaksın. Yağlanmak nasılmış gör bakalım.”

Kısa ama yoğun bir çabanın sonucunda Fergus’u da ateşin yanındaki yatağında gördüm, her tarafta kaz yağı ve şifalı bitki çayları vardı. Her iki soğuk algınlığına yakalanan kişilerin çenesinin altında birer temiz mendil koydum.

“İşte tamam,” dedim ve titizlikle ellerimi yıkadım. “Şimdi, şu kıymetli harekât rapor paketini Bay Cameron’a götüreceğim. Siz ikiniz de yatıp dinleniyorsunuz, sıcak çaylarınızı içiyor ve yeniden dinleniyorsunuz, burnunuzu bol bol siliyor ve dinleniyorsunuz. Anlaşıldı mı askerler?”

Jamie başını iki yana doğru sallarken, yavaşça bir ileri bir geri dalgalanıyordu.

“Bir kadına hiç yakışmayan bir davranış.”

Ateş gibi yanan alnına bir öpücük kondur ve askıdan pelerinimi aldım.

“Kadınlar hakkında ne kadar az şey biliyorsun, aşkım,”dedim.

Ewan Cameron, Holyrood’da istihbarat operasyonlarından sorumluydu. Kışlası batı kanadının sonundaydı, mutfağın yan

“Ölü küllerinin saklandığı kap mı? Ah!” Kendine geldi ve gülümseyerek özür dilemeye çalıştı.

“Özür dilerim, Bayan Fraser. Kendi işlerime dalıp sizi öyle ayakta bırakmakla ne kadar kabalık ettim. Evet, her şey yolunda gibi görünüyor, çok ilginç.” Kendi kendine mırıldanıyordu. Sonra beni fark ederek birden konuşmaya başladı, “Mümkün olduğunca eşinizle bunları tartışmak istediğimi söyler misiniz? İyi olmadığını anlıyorum,” diye ekledi nazikçe, dikkatlice gözlerini benden kaçırıyordu. Öyle görünüyor ki Prens ile görüşmemi hesaba katmak Aeneas MacDonald’ın zamanını almıştı.

“Evet, öyle,” dedim çaresizce. En son istediğim şey Jamie’yi yatakta bırakıp Cameron ve Lochiel ile istihbarat haberlerini okumaya dalarak bütün gece oturmaktı. Bu neredeyse Edinburghlu leydilerle bütün gece dans edip ayakta durması kadar kötüydü. Muhtemelen tamamen kötü değildi, Bayan Williamsları hatırlayınca kendimi düzelttim.

“Mümkün olduğunca kısa zamanda sizle görüşeceğine eminim,” dedi.” Ve yarın. Ya da mümkünse ertesi gün. İngiliz güçleri şuan her nerdeyse, Edinburgh’un yüz mil içinde olmadığı konusunda pozitiftim.

Dönüp de yatak odasına hemen bir göz attığımda, iki yumrunun yorganların altında hareketsiz yattığını gördüm. Yavaş düzenli nefes alışveriş seslerini duydum, sanki oda önemsiz bir sıkışıklığa hâkimdi. İçim rahatlayarak pelerinimi yerine as ve içine birkaç yudum ilaç konyağı da damlattığım koruyucu sıcak çayla birlikte oturma odasında oturdum.

Yavaşça çayımı yudumluyor, sıcak sıvının, göğsümden akıp, rahatça mideme yayılmasını hissediyordum. Rahatlığı buz kesmiş ayak parmaklarıma da ulaşmaya başlamıştı. Avlunun karşısındaki saldırıdan sonra tercihen sonsuz merdiven ve dönemeçlerle dolu dolambaçlı geçidi tercih etmiştim.

Fincanı çenemin altında tutuyordum, hoş tatlı-acı kokuyu içime çekiyor, konyağın sıcak kokusunun sinüslerimi açtığını hissediyordum. Koklarken, şehir ve tüm binaların nezle ve gripten kırılmasına rağmen benim sinüslerimin neden açık olduğunu merak ettim.

Aslında loğusa ateşi haricinde taşlardan geçtiğimden beri hasta olmamıştım. Bu çok tuhaf diye düşünüyordum; hijyen ve sağlık şartlarını ve sıkça bulunduğumuz kalabalık ortamları düşününce en azından bu zamanlarda nezle durumuna yakalanmış olmam gerekirdi. Ama ilginç bir şekilde her zamanki gibi sağlıklıydım.

Aslında bütün hastalıklara bağışıklık kazanmamıştım ya da ateşim olmamıştı. Ama genel bulaşıcı olanlara? Bazıları tabii ki aşı ile açıklanabilirdi. Örneğin, çiçek hastalığına, karahummaya, kolera ya da sarıhummaya yakalanmıştım. Sarıhumma muhtemelen olmasa bile hâlâ vardı. Aşı izi zamanla kaybolmuştu ama hâlâ fark edilebilir bir şekilde bir iz vardı. Oyuklu deride kabaca bir lekeydi, belki yarım inç kalınlığındaydı.

Aniden ürpermiştim, yeniden Geillis Duncan'ı hatırladım ama sonra o düşünceyi uzaklaştırdım. Onu oraya yollayan adamı, Colum MacKenzie'yi ve ölüme giden kadını düşünmemek için sağlık durumumu düşünmeye başladım.

Fincan neredeyse boştu, yeniden doldurmak için ayağa kalktım, düşünüyordum. Sonradan kazanılmış bir bağışıklık olabilir miydi? Nezlenin, her birinin farklı ve gelişen sayısız virüslerden oluştuğunu hemşirelik eğitiminde öğrenmiştim. Bir kez belli bir virüse maruz kalındı mı ona bağışıklık kazanırsınız diye öğrenmiştim. Yeni ve farklı virüslerle karşılaştığınızda nezleye yakalanmaya devam ediyordunuz ama daha önce maruz kalmadığınız hastalıklara yakalanma şansı yaş ilerledikçe azalıyordu. Çocuklar yılda birçok kez soğuk algınlığına yakalanırken, orta yaştaki kişiler sadece iki kez yakalanıyordu ve yaşlılar soğuk algınlığıyla yıllarca başa çıkabiliyorlardı çünkü onlar daha önceden yaygın virüslerin çoğuyla tanışmış ve bağışıklık kazanmışlardı.

Şimdi bir olasılık daha var diye düşünüyordum. Eğer bazı bağışıklık tipleri kalıtsal oluyorsa... Çoğu hastalığa karşı olan antikorlar anneden çocuğa geçebiliyor diye biliyordum. Plasenta ya da anne sütü yoluyla çocuk – geçici olarak- annenin maruz kaldığı hastalığa bağışıklık kazanıyordu.

Belki soğuk algınlığına yakalanmıyordum çünkü on sekizinci yüzyıl virüslerini soysal antikorlarla içimde barındırıyordum. Geçen iki yüzyıl içindeki atalarımın yakalandığı soğuk algınlığından yararlanmış olabilir miydim?

Bu eğlendirici fikri düşünerek iyice kendimi kaptırmıştım. Tam bu sırada kapı hafif bir şekilde çalındı.

Sabırsızca iç çektim ve rahatsız edildiğimden dolayı kızdım. Fincanı yerine koymakla uğraşmayıp kapıya gelip Jamie’nin sağlığı hakkındaki soruları kabul edip ve def etmeyi planlıyordum. Muhtemelen Cameron istihbaratta karışık bir yere denk geldi ya da Majesteleri Jamie’nin baloya katılmasını engellemekle iyi bir düşünceye sahipti. Her şekilde bu gece onu yataktan çıkartmak için benim ölümü ya da bedenimi çiğnemeleri gerekiyordu.

Kapıyı açmak için birden çektim ve birden kelimeler boğazımda düğümlendi. Jack Randa gölgelerin ortasında duruyordu.

Eteğime dökülen çayın ıslaklığı duygularıma harekete geçirdi ama o çoktan içeriye girmişti.

Her zamanki kibirli değerlendirmesiyle beni baştan aşağı süzdü ve sonra yatak odasına bir göz attı.

“Yalnız mısın?”

“Evet!”

Ela bakışlar benimle kapı arasında gidip geliyor, dürüstlüğümü tespit etmeye çalışıyordu. Yüzü sağlıksız görünüyordu, yetersiz beslenmeden ve içeride geçirilen kıştan dolayı solgundu ama uyanıklığında bir eksilme olmamıştı. Bu buz bakışlı göz perdesinin arkasındaki hızlı zalim beyni biraz gerilemişti ama hâlâ oradaydı.

Birden beni kolumdan tuttu ve diğer eliyle de pelerinimi kaptı.

“Gel benimle.”

Yatak odasının kapısını açmaya neden olacak bir ses çıkartmadan önce beni burada parçalara ayırmasına izin verecektim.

Daha konuşmak için gereken güvende hissetmeden koridoru çoktan yarılamıştık. Çalışanların bulunduğu yerde bekçiler yoktu ama zemin aşırı derecede korunuyordu. Yakalanmadan beni kayalıklı ya da yan kapıya doğru götürmeyi umuyordu. Bu yüzden benden her ne istiyorsa Holyrood'un çevresinde yürütülen bir iş olmak zorundaydı.

Belki Jamie onu yaraladığından dolayı intikam için bir cinayet düşünüyordu? Bu düşünceyle midem sarsılmaya başladı, duvardaki şamdandan yayılan ışık huzmesinin içinden yavaşça geçerken onu elimden geldiğince yakından inceliyordum. Buradaki şamdanlar dekorasyon ya da zarafet için değildi, sarayın bu bölgesinde bulunan mumlar küçüktü ve alevleri çelimsizdi, sadece odalarına dönen ziyaretçilere yardımcı olmak için yeterli bir ışık sağlıyordu.

Üniformalı değildi ve tamamen silahsız görünüyordu. Ne olduğu belirsiz ev yapımı bir kıyafet giymişti, düz kahverengi pantolon ve çorabının üstünde kalın bir ceket vardı. Hiçbir şeyi yoktu sadece duruşunda dürüstlük vardı ve peruksuz başın kibirli eğimi kişiliğine tanıklık ediyordu.

Loş yerden ışıklı yere geçerken dikkatlice ona bakıyordum, silahsızdı ama kolumu saran eli demir gibi sertti. Eğer aklında beni boğmak varsa, karşısındaki kolay bir kurban olmayacaktı. Boyum neredeyse onun kadardı ve sağlıklıydım.

Benim duygularımı hissetmişçesine, neredeyse koridorun sonunda durdu ve beni kendine doğru çevirdi, elleri dirseklerimi sımsıkı tutuyordu.

“Sana zarar vermek gibi bir niyetim yok,” dedi, sesi kısıktı ama kararlıydı.

“Bana başka bir şey söyle,” dedim, eğer burada bağırırsam birinin beni duyma olasılığını hesaplıyordum. Merdivenlerin sonunda bir bekçinin olduğunu biliyordum ama o iki kapının diğer tarafındaydı, arada kısa bir peron ve uzun bir merdiven vardı.

Eğer beni daha uzağa götürmeyecekse, bulunduğum yerden yardım çağıramazdım. Bu koridorun sonunda nadiren insanlar bulunur, çok azı burada otururdu ve onlar da şimdi şüphesiz diğer kanattaydılar, ya baloya katılıyorlar ya da orada hizmet ediyorlardı.

Sabırsızca konuşmaya devam ediyordu.

“Aptal olma. Eğer seni öldürmek isteseydim burada yapabilirdim. Seni dışarıya götürmekten daha güvenli olurdu. Hatta,” diye ekledi, “eğer sana zarar verme niyetindeysem, içeride ya da dışarıda, neden pelerinini yanımda getireyim ki?” Kolundaki giysiyi örnek olarak kaldırdı.

“Bunu nereden bileyim?” dedim ama gerçekten de bu önemli bir noktaydı. “Niye getirdin?”

“Çünkü benimle birlikte dışarıya gelmeni istiyorum. Sana yapmak istediğim bir teklifim var ve duyulma olasılığını kabullenemem.” Koridorun sonundaki kapıya doğru bir göz attı. Holyrood’daki diğerleri gibi haç ve kitap şeklinde inşa edilmişti, üst dört bölme haç şeklindeydi, alttaki iki bölme uzunca duruyordu, açık bir İncil şeklindeydi. Holyrood bir zamanlar bir manastırdı.

“Kiliseye gelir misin? Orada rahatsız edilme korkusu olmadan konuşabiliriz.” Bu doğruydu, kilise saraya bitişikti, orijinal Manastırın bir parçasıydı, kullanılmıyordu ve yıllardır bakım görmemişti.

“Düşünün bayan!” Beni hafiften sarstı ve sonra beni bırakıp geriledi. “Neden saraya girmek için kendimi riske atayım?”

Bu iyi bir soruydu. Kimliğini gizleyerek Şato’nun barınağından ayrıldığında, Edinburgh sokakları tamamen ona açıktı. Günlük gezilerimde beni görene kadar dar sokaklarda pusuya yatabilir ve oracıkta yolumu da kesebilirdi. Böyle yapmamasının muhtemelen tek sebebi onun sunduğu sebepti; görünme ya da duyulma riske olmadan benimle konuşmaya ihtiyacı vardı.

Yüzümdeki ifadeyi görünce rahatladı. Pelerini açtı ve giymem için tuttu.

“Konuşmamızdan sonra rahat bir şekilde geri döneceğinize dair size söz veriyorum, Madam.”

Yüzündeki ifadeyi okumaya çalıştım ama bu cılız keskin yüz hatlarında hiçbir şey belli olmuyordu.

Pelerine yanaştım.

“Tamam,” dedim.

Kayalıklı bahçenin loş ışıklarından içeriye doğru gidiyorduk, başımla selamlama haricinde başka bir şey söylemeden nöbetçi askeri geçtik. Nöbetçi beni fark etti ama şehirdeki hastalıktan dolayı gecenin bu saatinde dışarıya çıkmam onun için olağan dışı bir hal değildi. Nöbetçi keskin bir şekilde Jack Randall’a bakıyordu - çoğunlukla bana Murtagh eşlik ederdi, tabii Jamie gelemiyorsa - ama Randall da onun gibi giyinmişti, Albay’ın gerçek kimliğini belli eden bir ipucu yoktu. Daha sonra sarayın kapısı arkamızdan kapandı ve bizi dışarısının karanlık soğuğuna hapsetti.

Daha önceden yağmur yağmıştı ama fırtına artık kesilmişti. Bulutlar, pelerinimin eteklerini kamçılayan ve elbisemi bacaklarıma yapıştıran rüzgârla sürükleniyorlardı.

“Buradan.” Ağır kadifeye sarılmış, başımı rüzgâra karşı eğmiştim ve Jack Randall’ın kayalıklı yola giden bedenini takip ediyordum.

Alt uca geldik ve etrafa kısaca baktıktan sonra hızlıca kilisenin ana kapısındaki çimenliğe doğru koştuk.

Kapı yamuk ve aralıktı. Binayı tehlikeli yapan yapısal hatalar yüzünden birkaç yıldır terk edilmiş bir halde duruyordu ve hiç kimse burayı onarmak için kendini sıkıntıya sokmamıştı. Ölü yaprakların ve çöplerin oluşturduğu engelleri tekmeleyerek yolumu açtım.

Gözlerim karanlığa alıştıkça kilisenin her iki yanında bulunan uzun sütunları ve sonundaki büyük camın tamamını görmeye başlamıştım, çoğu yok olmuştu.

Gölgesinin hareketi Randall’ın nereye gittiğini belli ediyordu. Duvar boyunca taş bir çıkıntı olarak kalan ve bir zamanlar için kullanılan oyuğun olduğu yerde durduğunu gördüm. Her iki taraftaki duvarda belli belirsiz lekeler vardı.

“Tamam,” dedim. “Artık bizi duyamazlar. Benden ne istiyorsun?”

“Bir hekim olarak yeteneğini ve tam olarak sağduyunu. Karşılığında, Elector’un askerlerinin hareket ettiği yeri ve planları ile ilgili elimde bulunan bilgileri,” dedi birden.

Her ne bekliyorsam beklediğim şey bu değildi.

“Tıbbi tedavi mi istiyorsun?” diye sordum, sesimdeki korku ve şaşkınlığı gizlemek için bir çaba sarf etmemiştim. “Benden mi? Anlıyorum ki sen… ee, demek istiyorum ki…” Büyük bir çabayla çırpınmayı kestim ve kararlı bir şekilde konuşmaya başladım, “Mümkün olan bütün tıbbi tedaviyi şimdiden kabul ediyor musun?” Dudaklarımı ısırdım, aşırı heyecanlanmayı bastırmaya çalışıyordum.

“Yaşadığım için şanslı olduğum söylendi, Madam,” diye soğuk bir şekilde cevap verdi. “Bu konu tartışılabilir.” Balık havuzundaki oyukluk kuruydu ve kullanılmadığı için boştu.

“Sanırım, sorgunuz, benim sağlık endişemden çok tıbbi merakınız yönünde,” diye devam etti. Bel yüksekliğine ışık tutan fener ışığı kaburgalarının aşağısını aydınlatıyor, başını ve omuzlarını saklıyordu. Pantolonun kemerine elini koydu ve yavaşça bana doğru döndü.

“Tedavinin etkisine karar vermek için yarayı incelemek ister misin?” Gölgeler yüzünü saklamıştı ama sesinin soğukluğu zehrini boşaltıyordu.

“Belki, sonra,” diye cevap verdim onun kadar soğuk bir şekilde. “Eğer kendin için değilse, hünerimi kimin için istiyorsun?”

Tereddüt etti ama susmak için artık çok geçti.

“Erkek kardeşim için.”

“Kardeşin için mi?” Sesimdeki şaşkınlığı atamamıştım. “Alexander mı?”

“Büyük erkek kardeşim bildiğime göre faziletli bir şekilde Sussex’deki aile malikânesinin başına geçti ve yardıma da ihtiyacı yok,” dedi sade bir şekilde. “Evet, erkek kardeşim Alex.”

Destek almak için ellerimi bir sandukanın soğuk taşına koydum.

“Bana neler olduğunu anlat,” dedim.

Yeterince basit ve üzücü bir hikâyeydi.

Mary Hawkins skandalı yüzünden Sandringham Dükü’nün yardımcılığından çıkartılmasıyla başka bir işe başlamak için sağlığı oldukça

kırılgan hale gelen Alexander Randall erkek kardeşlerinden yardım istemek zorunda kalmıştı.

“William ona iki pound ve ciddi tavsiyelerle dolu bir mektup gönderdi.” Jack Randall sırtını duvara yasladı ve ayaklarını üst üste attı. “Korkarım, William çok ciddi olanlardan. Ama Alex’in Sussex’e eve dönmesi için hazırlıklı değildi. William’ın eşi biraz…aşırı, nasıl deriz? Dini konularda.” Bir anlığına onu beğenmemi sağlayan sesinde ufak bir keyif vardı. Farklı şartlarda, erkek torununa benzediği gibi olur muydu acaba?

Ani Frank düşüncesi aklımı öyle karıştırmıştı ki son dediğini kaçırdım.

“Affedersin. Ne dedin?” Sağ elimle sol elimi tuttum, altın evlilik yüzüğümle oynuyordum. Frank yoktu. Onu düşünmeyi bırakmalıydım.

“Şatonun yanında Alex için bir daire bulduğumu söyledim, böylece ona kendim bakabiliyorum ama param onun için uygun bir hizmetçi tutmaya yeterli değildi.”

Ama Edinburgh’un işgali zorlukları devam ettirmiş ve ara sıra temizliğe gelen kadının aralıklı vazifesinin dışında Alex Randall aşağı yukarı son bir ay boyunca kendi haline kalmıştı. Hastalıkla beraber durumu, soğuk havadan, yetersiz beslenmeden ve pis yaşam koşullardan dolayı daha kötü olmuştu ve ciddi bir şekilde korkunca Jack Randall benim yardımımı istemek için harekete geçmişti. Ve yardım isteyerek Kral’ına ihanet etmişti.

“Neden bana geldin?” diye sordum sonunda.

Şaşırmış gibi bakıyordu.

“Senin kim olduğunu bildiğim için.” Dudaklarında hafiften alaycı bir gülümseme vardı. “Eğer biri ruhunu satmak için birini ararsa, karanlık güçlere gitmekten başka uygun bir şey bulabilir mi?”

“Gerçekten benim karanlık güçlerden biri olduğumu mu düşünüyorsun?” Öyle düşündüğü açıktı. Alay etme yeteneği oldukça fazlaydı ama asıl amacında hiç alay yoktu.

“Paris’te seninle ilgili çıkan hikâyelerin dışında, böyle olduğunu kendin de söyledin,” dedi. “Wentworth’dan gitmene izin verdiğimde.”

“Bu önemli bir hataydı,” dedim yumuşak bir ses tonuyla. “Oradan asla canlı bir şekilde çıkmaman gerekirdi, tehlikeli yaratık. Ama şimdi başka çarem yok ve bana verdiği şey için ben kendi payıma düşeninden daha fazlasını ödedim.”

Ay, hızla giden bulutların arasından ortaya çıktı, kırılan camdan sırtını aydınlatıyordu. Loş ışıkta, başı yarı dönüktü ve ağzının etrafındaki işkence çizgileri karanlıkta silinmişti, bir kez daha yanılmıştım tıpkı daha önce yanıldığım gibi, bir zamanlar sevdiğim adam için. Frank için.

Ama bu adama ihanet etmiştim; seçimim yüzünden bu adam asla olmayacaktı. Babaların günahlarını çocuklar çeker… ve sen onu yok ettin, kökten, bu yüzden onun adı hiçbir zaman İsrail kaviminin arasında olmayacak.

“Sana anlattı mı?” diye sordu yumuşak ve hoş bir ses gölgeler arasından. “Wentworth’daki o küçücük odada aramızda geçenleri, bütün her şeyi sana anlattı mı?” Şaşkınlığım ve üzüntümün arasında onun Jamie’nin emrine uyduğunu fark ettim, bir kez olsun onun adını kullanmamıştı.

Çünkü o benimdi.

Dişlerim sıkı sıkı kenetlenmişti ama yine de konuşmak için kendimi zorladım.

“Bana anlattı. Her şeyi.”

İç çeker gibi bir ses çıkardı.

“Bu düşünce senin hoşuna gitsin ya da gitmesin, hayatım, biz bağlıyız, sen ve ben. Benim hoşuma gittiğini söyleyemem ama gerçeği de inkar edemem. Benim bildiğim gibi sen de bunu biliyorsun, teninin dokunuşunu.... Çok sıcak değil mi? Sanki içten yanıyor gibiydi. Terinin kokusunu ve uyluklarındaki tüylerinin sertliğini bilirsin. Kendini kaybettiğinde son anda çıkardığı sesi de biliyorsundur. Benim bildiğim gibi.”

“Sus,” dedim. “Kes sesini!” Beni önemsemiyordu, arkasına yaslandı ve düşünceli bir şekilde konuşmaya devam etti, sanki kendi kendine konuşuyordu. Üzüntünün verdiği acıyla bu etkiyi ona yansıttığımı fark ettim.

“Ben gidiyorum!” dedim yüksek sesle ve arkamı döndüm.

“Gidecek misin?” dedi arkamdan sakin bir sesle. “General Hawley’i ellerine verebilirim. Yoksa onun İskoçya ordusunu ele geçirmesine izin mi veriyorsun. Senin tercihin, Madam.”

Holyrood’daki klanların beylerini düşünüyordum - Kilmarnock’u, Balmerino’yu ve Lochiel’i... Birkaç metre uzağımızdaki Manastır duvarının diğer tarafındaydılar. Ve Jamie’yi. Yönettikleri klanların adamlarını. Zafer şansı duygularımı kurban etmeye değecek miydi? Ve bu yine bir dönüm noktasıydı, yeniden bir yer tercihi? Eğer dinlemezsem, eğer Randall’ın sunduğu pazarlığı kabul etmezsem, sonra ne olacaktı?

Yavaşça geriye döndüm. “Konuş, o zaman,” dedim. “Eğer zorundaysan.” Sinirim karşısında tepkisiz ve onu reddetme ihtimalim karşısında kaygısız görünüyordu. Karanlık kilisenin içindeki sesi bir öğretmen gibi kontrollüydü.

“Bilip bilmediğini merak ediyorum,” dedi. “Benim ona sahip olduğum kadar sen de ona sahip misin?” Başını bir yana eğdi, gölgelerin dışına doğru hareket ettiğinde keskin yüz hatları görünüyordu. Geçici ışık bir anlığına onun bir yanını gösteriyordu, gözleri tıpkı çalılarda saklanan hayvanların bakışları gibi parlıyordu.

Sesindeki zafer tonu zayıftı ama belliydi.

“Ben,”dedi yavaşça, “asla senin ona sahip olamadığın kadar ona sahibim. Sen bir kadınsın; cadı olmana rağmen sen bunu anlayamazsın. Ben onun erkek ruhuna sahibim, benden aldığını ben de ondan aldım. Onun beni tanıdığı kadar ben de onu tanıyorum. Biz birbirimize bağlandık, o ve ben, kanımızla.”

İkimiz Tek olalım diye sana Bedenimi veriyorum…

“Yardımımı istemek için çok tuhaf bir yol seçmişsin,” dedim, sesim titriyordu. Ellerim eteğime yapıştı, parmaklarımın arasında kumaş soğuk ve buruşuktu.

“Ben mi? Bunun, anlamanız için en iyi yol olduğunu düşündüm, Madam. Senin bana acımanı istemiyorum, gücünüzü insanların kadınsal şefkat diye bahsettiğine dayanan bir erkeğin bir kadından şefkat istemesi gibi

düşünmeyin. Bu durumda, erkek kardeşimi, onun kendisini hesaba katarak görmeye gelin.” Koyu bir saç lülesi gözünün önüne düştü ve bir eliyle onu geriye doğru itti.

“Aramızda olanı düz bir pazarlık olarak düşünüyorum, Madam; hizmet verilecek ve bedel ödenecek - size olan hislerim sizin bana hissettiğiniz gibi olduğunu fark edin, Madam.”

Bu şaşırılacak bir şeydi ve ben cevap bulmaya çalışırken o devam ediyordu.

“Bir erkeğin bedeniyle, onunla, biz birbirimizle bağlandık, Erkek kardeşimin bedeniyle böyle bir bağım yok; onun bedeninin iyileşmesi için sizin yardımınızı istiyorum ama onun ruhunun size av olmasını riske atamam. Bana söyleyin; teklif ettiğim ödül sizin için uygun mu?”

Ondan uzaklaştım ve kilisenin ortasına doğru yürüdüm. Öyle şiddetli titriyordum ki adımlarım sağlam değildi ve ayak tabanımın altındaki sert zeminin sarsıntısı beni sallıyordu. Artık kullanılmayan mihrabın üzerindeki büyük camın süsü koşuşan beyaz bulutlara karşı simsiyah duruyordu ve camdan sızan ay ışığı yolu aydınlatıyordu.

Ondan iyice uzaklaştıktan sonra durdum ve destek almak için ellerimi duvara dayadım. Ellerimin altında bulunan mermer masadaki harfleri okuyamayacak kadar karanlıktı ama kıvrımların soğukluğundan keskin çizgelerini hissedebiliyordum. Kafatasının küçük kıvrımları çaprazlama uyluk kemiğinin üstünde duruyordu, korsan bayrağı olmalıydı. Başımın öne düşmesine izin verdim, görünmez kafatasıyla alın alına duruyorduk.

Şakaklarımda öfkeyle atan nabzımı yavaşlatmak için gözlerim kapalı bekliyordum.

Bu bir şeyi fark ettirmez diyordum kendime. Onun söyledikleri önemli değil. Ne söylerse söylesin önemli değil.

Bir erkeğin bedeniyle birbirimize bağlandık, sen ve ben…

Evet ama Jamie sayesinde değil. Onun sayesinde değil! Kendi kendime ısrar ediyordum. Evet, sen onu aldın, seni piç kurusu! Ama ben de onu geri aldım, onu senden kurtardım. Onda senin bir parçan yok! Kaburgalarımdan aşağıya akan ter ve hıçkırık sesim inancımı gizliyordu.

Frank için ödemem gereken bedel bu muydu? Birinin kaybının telafisi belki binlerce hayatı kurtarmak demekti.

Mihrabın koyu kütlesi sağ tarafımda karartı halinde görünüyordu ve bütün kalbimle ne olursa olsun orada bir varlığın olmasını istiyordum, cevap vermesi için bir şeye dönüşmesini istiyordum. Ama Holyrood'un bu kısmında hiç kimse yoktu; hiç kimse sadece ben. Ölünün ruhu öğütlerini sessizce taş duvar ve zeminde tutuyordu.

Jack Randall'ı aklımdan çıkarmaya çalışıyordum. Eğer o burada olmasaydı ve bunu soran başka bir erkek olsaydı, gider miydim? Bütün hepsinin dışında düşünülmesi gereken Alex Randall vardı. "Bu durumda, erkek kardeşimi, onun kendisini hesaba katarak görmeye gelin," demişti Albay. Ve tabii ki de yapacaktım.

Bir süre sonra doğruldum. Kendimi tükenmiş ve bitkin hissediyordum, boynum ağrıyordu ve başım ağırlaşmıştı, sanki şehirdeki hastalık elini benim üstüme koymuştu.

O hâlâ oradaydı, soğuk karanlıkta sabırla bekliyordu.

"Evet," birden konuşma mesafesine gelir gelmez. "Tamam. Yarın gelirim, öğleden evvel. Nerede?"

"Ladywalk Wynd," dedi. "Orayı biliyor musun?"

"Evet." Edinburgh'da küçük bir şehirdi - ona açılan küçük dar sokaklarıyla tek Ana Caddesi'nden başka caddesi yoktu. Ladywalk Wynd fakir sokaklarından bir tanesiydi.

"Seni orada karşılaşırım,"dedi. Ayağa kalktı ve öne doğru bir adım atıp sonra durdu, benim hareket etmemi bekliyordu. Kapıya ulaşmak için benim yakınımdan geçmek istemediğini anlamıştım.

"Benden korkuyor musun?" dedim, keyifsiz bir kahkahayla. "Seni zehirli bir mantara çevireceğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır," dedi, beni sakince inceliyordu. "Senden korkmuyorum, Madam. Her iki şekilde de yapamazsın, biliyorsun. Ölüm tarihimi vererek beni Wentworth'da korkutmaya çalıştın. Bunu bana söyleyerek beni şimdi tehdit

edemezsin, eğer gelecek sene Nisan ayında öleceksem, bana şimdi zarar veremezsin, verebilir misin?”

Eğer yanımda bıçak olsaydı, ruhumu bir anlığına tatmin etmek için ona gününü gösterirdim. Ama kehanet yazgım bendeydi ve binlerce İskoçyalının hayatı bana bağlıydı. Benden uzakta güvendeydi.

“Mesafemi koruyacağım, Madam,” dedi, “çünkü sana dokunma riskini göze almamayı tercih ediyorum.”

Bir kez daha kahkaha attım, bu sefer gerçek bir kahkahaydı.

Arkamı döndüm ve kiliseden ayrıldım, yapabilirse beni takip etmesi için bıraktım.

Onun sözünü tutup tutmayacağını sormaya ya da merak etmeye ihtiyacım yoktu. Bir seferinde Wentworth’dan beni serbest bırakmıştı çünkü böyle yapacağına dair söz vermişti. Bir kez verdiği söze o bağlanırdı. Jack Randall bir centilmendi.

Kendimi Jack Randall’a verdiğim zaman ne hissettin?

Bunu bana Jamie sormuştu.

Istırap dedim. Korku.

Oturma odasının kapısına yaslandım, adeta o anları yeniden hissediyordum. Ateş sönmüştü ve oda soğuktu. Kâfurlu kaz yağı kokusu burun deliklerimi kaşındırıyordu. Yataktan gelen ağır nefes horultusu ve duvarları yalayan zayıf rüzgâr sesi haricinde oda sessizdi.

Şöminenin önüne diz kırıp oturdum ve ateşi yeniden yakmaya çalıştım. Ateş tamamen sönmüştü ve yarı yanmış kütüğü geri çektim, şöminenin ortasındaki küçük yığını yakmadan önce külleri kenara çektim. Holyrood’da odun ateşi vardı, tezek yoktu. Ne şansızlık diye düşündüm; tezek ateşi çabucak sönmüyordu.

Ellerim hafiften titriyordu ve iki kez çakmak taşını düşürmüştüm. Soğuk diyordum kendi kendime. Burası çok soğuk.

Aramızda geçenlerin hepsini sana anlattın mı? dedi Jack Randall’ın alaycı sesi.

“Bilmek istediğim tek şey,” diye kendi kendime mırıldanıyor, küçük kıvılcımların oluşup saçılması için kâğıda dokunuyor ve bir noktadan bir noktaya çakmağı taşıyordum, yarım düzine yerden çıraları yakmıştım. Tek bir yere, küçük çıraları ekledim ve her birini ateşin üzerine koydum. Ateş tutuşuna kadar yakmaya devam ettim. Çıra yığınları neşeyle yanmaya başlayınca, geriye uzandım ve büyük kütüğü ucundan yakalayıp dikkatlice ateşin kalbine koydum.

“Bilmek istediğim tek şey,” diye fısıldadım. Fergus’un yatağı boştu. Uyanmış, üşüdüğünü hissetmiş ve sıcak bir sığınak bulmak için yatağından ayrılmıştı.

Jamie’nin yatağına kıvrılmıştı, beraber güzel güzel horlarken yavaşça ağızları açıldı. Bu manzara karşısında gülmemek içten değildi ama benim de yerde yatmaya niyetim yoktu.

“Haydi çık bakalım,” dedim Fergus’a ve onu kollarımın arasına aldım. Yaşına göre kemikleri hafif ve zayıftı. Zorluk çekmeden onu yatağına götürüp yatırdım. Sonra Jamie’nin yanına gittim.

Yavaşça üstümü çıkartıyordum, yatağın kenarında ayaktaydım ve ona bakıyordum. Uzun düz burnuna ve ağzının, çenesinin sert çizgilerine rağmen tuhaf masum bir havası vardı.

Geceliğimi giydim ve arkasına kıvrıldım. Biraz kımıldandı ve öksürdü, onu yatıştırmak için kalçasına elimi koydum. Varlığımın farkında olduğunu belirtircesine küçük bir nefesle kendini biraz daha bana doğru itti. Kolumu beline doladım, elim testislerine değiyordu. Uykulu olduğunu bildiğim gibi onu uyandırdığımı da biliyordum. Onu uyandırmak çok vaktimi almazdı, parmaklarım birkaç vuruşu yeterliydi.

Dinlenmesini bölmek istemiyordum ama yine de karnını okşuyordum. Büyük eliyle arkaya doğru uzandı ve halinden memnuncasına karşılık olarak benim uyluğumu okşadı.

“Seni seviyorum,” diye mırıldandı.

“Biliyorum,” dedim ve ona sarılarak uykuya daldım

39
Aile Bağları

Tam bir gecekondu sayılmazdı ama ona yakındı. Büyük bir dikkatle önemli bir çamur pisliğine bulaşmamak için kenardan geçmeye çalıştım.

Randall kaygan çakıl taşlarından kaymamam için beni dirseğimden tuttu. Dokunuşundan dolayı kaskatı kesildim ve o da elini hemen çekti.

Parçalanan kapıya nasıl baktığımı görünce kendini savunurcasına, “Ona daha iyi bir yer sağlamaya gücüm yetmedi ama içerisi o kadar kötü değil,” diye anlatmaya başladı.

Değildi - tam olarak. En azından oda rahat mobilyalarla döşenmişti. Büyük bir leğen ve ibrik, üzerinde somun, peynir ve bir şişe şarap olan sağlam bir masa vardı ve yatak kuş tüyü döşek ve birkaç kalın yorganla donatılmıştı.

Yatağın üstünde yatan adam yorganları attı. Yüzü kızardı ve öksürüğün şiddetiyle sağlam olan yatağı sallanmaya başladı.

Pencereyi açtım. Randall’ın itiraz bağrışlarını hiçe saymıştım. Soğuk hava boğucu odaya yayıldı. Yıkanmamış çarşaf ve ağzına kadar dolu lazımlığın pis kokusunu hafiflemişti.

Öksürük giderek azaldı ve Alexander Randall’ın kızarmış çehresi soluk beyaza döndü. Dudakları açık maviydi ve göğsü nefesini düzeltmekle uğraşırken yorulmuştu.

Odaya bir göz attım ama amacıma uygun hiçbir şey göremedim. İlaç çantamı açtım ve sert bir parşömen kâğıdı çıkarttım. Kenarları yıpranmıştı ama hâlâ işe yarıyordu. Yatağın kenarına oturdu, Alexander’ı rahatlatmak için elimden geldiğince gülümsemeye çalıştım.

“Buraya…gelmeniz…büyük…incelik,” dedi, sözlerinin arasında öksürmemeye çalışıyordu.

“Bir dakika içinde iyi olacaksın,” dedim. “Konuşma ve öksürükle de boğuşma. Bunu duymam lazım.”

Şok edici bir şekilde çöken göğsün ortaya çıkması için gömleğini iyice açtım. Neredeyse et yoktu, kaburgalar karnından köprücük kemiğine kadar tamamıyla görünüyordu. Her zaman zayıftı ama son yılki hastalık onu bir deri bir kemik bırakmıştı.

Parşömen kâğıdını boru şekline soktum ve bir ucunu göğsüne dayadım, kulağım da diğer tarafındaydı. Kaba bir stetoskoptu ama hayret verircesine etkiliydi.

Çeşitli yerleri dinledim, derin nefes alması için onu yönlendiriyordum. Öksürmesini söylememe zaten gerek yoktu, zavallı çocuk.

“Bir dakikalığına yüz üstü yat.” Gömleği yukarıya doğru çekip dinledim ve sonra yavaşça sırtına vurdum, her iki ciğerin de yankılanmasını test ediyordum.

“Tamam. Yine sırt üstü yat. Şimdi sadece yat ve dinlen. Bu hiç acıtmaz. ”Gözlerinin beyazlığını, boynundaki şiş bezeyi, pamukçukla kaplanmış dili ve iltihaplanmış bademciği incelerken yatıştırıcı konuşmama devam ediyordum.

“Öksürüğünü hafifletecek bir şeyler demleyeceğim. Bu arada…” Parmağımla işaret ederek yatağın altındaki seramik sefer tası yuvasını beğenmediğimi gösterdim ve kapıda dikilen adama bir göz attım.

“Şunu at,” diye emrettim. Randall bana dik dik baktı ama öne gelerek emre uymak için omuzlarını çökertti.

“Camdan değil!” dedim sertçe oraya doğru hareket edince. “Aşağı kata götür.” Yüz seksen derece dön ve bana bakmadan ayrıldı.

Kapı erkek kardeşinin arkasından kapandığında Alexander derin bir nefes aldı. Bana gülümsedi, ela gözleri solgun yüzünde parlıyordu. Teni neredeyse şeffaftı, yüzü iyice gerilmişti.

“Johnny gelmeden acele etmelisin. Neyim var?”

Saçlarını düzelttim. Ona söylemek istemiyordum ama çoktan bildiği belliydi.

“Grip olmuşsun. Ve ayrıca tüberkülozun var - verem.”

“Ve?”

“Ve konjestif kalp yetmezliği,” dedim.

“Ah. Ben de… bu tarz bir şey düşündüm. Bazen… küçük bir kuş gibi göğsüm çırpınıyordu.” Bir elimi yavaşça kalbinin üzerine koydum.

Göğsüne bakmaya dayanamıyordum, bu imkânsız yükün altında kabarıyordu. Nazikçe gömleğini kapattım ve boynuna kadar bağladım. Uzun beyaz eliyle elimi tutuyordu.

“Ne kadar?” dedi. Sesi kısıktı, neredeyse endişesizdi, hafif bir meraktan başka bir şey yok gibiydi.

“Bilmiyorum,” dedim. “Gerçekten. Bilmiyorum.”

“Ama uzun sürmez,” dedi, kendinden emin bir şekilde.

“Hayır. Uzun sürmez. Belki aylar ama bir yıldan az olduğu kesin.”

“Öksürüğü…kesebilir misin?”

Çantama uzandım. “Evet. En azından bu konuda yardımcı olabilirim. Kalp çarpıntısı için de sana yardımcı olacak bir şeyler hazırlayabilirim.” Kuru yüksükotu yapraklarının bulunduğu küçük paketi buldum, onları kaynatmak çok fazla vaktimizi almazdı.

“Ağabeyin,” dedim, ona bakmıyordum. “Benden...”

“Hayır,” dedi kararlılıkla. Öyle Frank gibi bakıyordu ki bir anlığına içimden onun için ağlamak geldi.

“Hayır,” dedi. “O zaten biliyor diye düşünüyorum. Biz her zaman… birbirimiz hakkındaki şeyleri biliriz.”

“O zaman sen de?” diye sorum, direk ona bakıyordum. Gözlerini benden kaçırmıyordu ve belli belirsiz gülümsedi.

“Evet,” dedi. “Onun hakkındakileri biliyorum. Önemli değil.”

Ah, öyle miydi? Düşünüyordum. Senin için değil belki. Ne yüzüme ne de sesime güveniyordum, başka tarafa döndüm

“O benim ağabeyim,” dedi.

“Evet,” dedim, “en azından öyle.”

Prestonpan’da Cope’un şaşkınlık veren yenilgi haberlerinin yayılmasından beri, kuzeyden adam ve para desteği teklifleri yağmaya başlamıştı. Bazı durumlarda bu teklifler görülüyordu bile: Lord Ogilvy, Airlie Kontu’nun en büyük oğlu, babasının kiracılarından altı yüz adam getirti, Appinli Stewart Aberdeen ve Banff kıyılarından getirdiği dört yüz adamın lideri olarak görülüyordu. Lord Pitsligo tek başına Kuzey İskoçya süvarilerinin çoğundan sorumluydu, kuzeydoğu ilçelerinden birçok centilmen ve uşaklarını da yanında getirmişti, hepsi de atlı askerdi ve iyi silahlanmışlardı.

Hançerleri, usturaları ve tırpanları mükemmel şekilde bileyleyen seyyar bıçak bileyicisinin etrafına toplanan bir küme adamın arasından yürümeye çalışıyordum. Onlarla yüzleşen bir İngiliz askeri anlık ölümden daha çok tetenos olma riskini taşıyabilirdi ama yine de sonuç muhtemelen aynı olurdu. Gorden Dükü’nün genç kardeşi Lord Gordon, Charles’a bağlılık yemini etmek için Holyrood’a gelmişti, bu bağlılık bütün Gordon klanının parıldayan yükselme beklentisine dayanıyordu.

Ve İskoçya’nın alçak bölgeleri, Charles’ın zafer haberlerine bağıra çağıra sevinmeye isteklilerdi ama özellikle ona destek olmak için adam yollama konusunda isteksizlerdi. Neredeyse bütün Stuart ordusu Kuzey İskoçyalılardan oluşuyordu ve büyük olasılıkla da öyle kalacaktı. Alçak bölgedekiler tamamen başarısız değillerdi. Lord George Murray bana, güney kasabalarındaki yiyecek, eşya ve para toplamanın bir süre için kışı atlatmada onlara yardımcı olacak ordu hazinesine yararlı bir toplamayla sonuçlandığını anlatmıştı.

“Sadece Galsgow’dan beş bin beş yüz pound aldık. Fransa ve İspanya’dan söz verilen parayla kıyaslayınca bu oldukça az bir miktar,” demişti Lord hazretleri Jamie’ye. “Ama buna burun kıvırmaya eğiliminde değildim çünkü Majesteleri Fransa’dan hiçbir şey almadı, sadece rahatlatıcı sözler, altın değil.”

Fransız altının görünme ihtimalinin olmadığını zaten bilen Jamie sadece başıyla onay vermişti.

“Bugün yeni bir şey öğrendin mi, mo duinne?” diye sordu içeri girdiğimde. Önünde yarı yazılı istihbarat bilgileri vardı ve tüy kalemini ıslatmak için hokkaya batırıyordu.

“General Hawley’nin güneyde süvarileri topladığı ile ilgili bir dedikodu var. Sekiz tane alayın birleşmesi için emir vermiş.”

Jamie homurdanmaya başladı. Kuzey İskoçyalıların süvariye karşı isteksizliklerini belirten bir ses çıkardı, bu iyi bir haber değildi. Prestonpan’da edindiği toynak izi şeklindeki eziğini dalgın bir şekilde ovuyordu ama iz artık geçmeye başladı.

“O zaman bunu Albay Cameron’a ileteyim,” dedi. “Bu dedikodunun iyi bir dedikodu olduğunu düşünüyor musun, Sassenach?” Yalnız olduğumuzdan emin olmak için omzunun üstünden etrafı kolaçan etti. Sadece yalnızken beni “Sassenach” diye çağırıyordu, halk arasında formalite icabı “Claire” diyordu.

“Bunu sıraya koyabilirsin,” dedim. “Yani demek istiyorum ki iyi bir haber.”

Aslında bir dedikodu değildi; Jack Randall’dan aldığım en son istihbarat bilgisiydi, erkek kardeşine bakmamla yüklendiği borcun en son taksitiydi.

Tabii ki de Jamie, II. James ordusunun hastalıklı olduğunu bildiği gibi Alex Randall’ı ziyaret ettiğimi de biliyordu. Bilmediği ve asla ona söylemeyeceğim şey, haftada bir kez - bazen daha sık da olabiliyordu - Güney’den Edinburgh Şatosu’na sızan haberleri duymak için Jack Randall ile görüştüğümdü.

Aslında Alex’in konakladığı yere benim için mektup bırakmak gibi daha kolay yollar da vardı ama o yazmak için bir şey yapmıyordu ve bu konuda onu anlayabiliyordum. Eğer böyle bir mektup hatta imzasız bir mektup bulunursa kendisinin başı belaya gireceği gibi Alex’i de bu işe bulaştırırdı. Edinburgh yabancılarla doluydu; Kral James’in sancağına gönüllü olanlar, güneyden ve kuzeyden gelen şüpheli ziyaretçiler, Fransa ve İspanya’lı yabancı elçiler, birçok sayıda casuslar ve ispiyoncular... Sadece sokaklarda dolaşamayan kişiler Şato’da kodeste kalıyorlardı. Onun benimle konuştuğu görülmediği sürece, hiç kimse onun kim olduğunu ne anlayabilir ne de karşılaşmamızın tuhaf olduğunu düşünebilirdi.

Bana gelince, bu durumdan ben de pek memnun olmazdım. Yazarak birçok şeyi mahvedebilirdim. Jamie, Randall'ın el yazısını fark edecek diye endişelenir ve tamamen yalan olmadan bu bilgilerin kaynağını düzenli olarak açıklayamazdım. Bana verdiği bilgileri günlük gezintilerimin bir parçası olarak görülmesi en iyisiydi.

Hesaptan düştüğüm ya da önemsemediğim diğer dedikodularda olduğu gibi Randall'ın katkılarında da aynı hafiflilikte kusurlar tabii ki oluyordu.

Sözde aldatmam yüzünden oluşan her zamanki belli belirsiz suçluluk sancısıyla Hawley'nin alay haberini düzenlemiştim. Ama karı koca arasındaki dürüstlüğün tamamen gerekli olduğunu da düşünüyordum.

"Chamberland Dükü, Flanders'den dönmek için bölüğünü bekliyor," diye ekledim. "Ve Stirling Kalesi'ni kuşatmakla hiçbir yer elde edilemez."

"Çoğunu biliyorum; Lord George iki gün önce Francis Townsend bir istihbarat almış ve kasabayı kuşatmışlar ama bir şey çıkmamış. Majesteleri'nin ısrar ettiği hendekler boşa adam ve zaman kaybettiriyor. Onların buna ihtiyacı yok, top ateşiyle Kale'yi bombalayarak hücum ederlerse daha iyisini yapabilirler."

"O zaman neden hendekleri kazıyorlar?"

Jamie dalgın dalgın elini salladı. Hâlâ yazmakla meşguldü. Kulakları öfkeden kızarmıştı.

"Çünkü İtalyan ordusu Verano Kalesi'ni almak için bir hendek kazmıştı ve bu da Majesteleri'nin gördüğü tek kuşatmaydı, yani nasıl olması gerektiği yeterince açık değil mi?"

"Ya, evet."

İşe yaramıştı. Bana baktı ve bir kahkaha attı. Gözleri gülmekten kapanmıştı.

"Bu çok adil bir çalışma, Sassenach," dedi. "Başka ne diyebilirsin?"

"Gaelce İsa'nın öğrettiği duayla yetinebilirsin, yapabilir misin?" diye sordum.

“Hayır,” dedi ve sonra ayağa kalkıp beni öptü. “Ama akşam yemeği ile yetinebilirim. Hadi gel, Sassenach. Hoş sıcak bir taverna bulalım ve sana halk arasında söylememem gereken şeyleri öğretiyim.”

Stirling Kalesi sonunda düştü. Bedeli ağır oldu, zaten elde tutma yararı şüpheliydi. Ama bu haber Charles’ın havaya uçmasına sebep oldu.

“Sonunda Murray’i ikna etmeyi başardım. Ne kadar da inatçı!” dedi Charles aniden. Sonra zaferini hatırlayıp gözlerinin içi gülerek bir kez daha odaya baktı. “Gelecek hafta bugün Baba’mın topraklarını geri almak için İngiltere’ye yürüyeceğiz.”

İskoçyalı klan beyleri sabah salonda toplanmış birbirlerine bakıyorlardı ve insanlarda düşündürücü bir öksürük ve kilo kaybı vardı. Genel duruma bakıldığında haberlere pek de neşeyle yaklaşılıyor gibi görünmüyordu.

“Eee, Majesteleri,” dedi Lord Kilmarnock. “Bunu bir düşünmek daha akıllıca olmaz mı?”

Denemişti. Hepsi denemişti. Dikkat çektikleri İskoçya zaten Charles’a aitti; silah çakmağı, ham madde, namlu. Güney destek sözü verirken, kuzeyden hâlâ adam yağıyordu. İskoçya lordları, ateşli savaşçı ve sadık destekçi olan Kuzey İskoçyalıların çiftçi olduklarının da farkındaydılar. İlkbahar ekimi için tarlaların sürülmeye, sığırların da kışı geçirmek için hazırlanmaya ihtiyacı vardı. Erkeklerin çoğu kış aylarında Güney’e gitmek konusunda direniyorlardı.

“Ve bu adamlar benim vatandaşım değil mi? Emrettiğim yere gitmeyecekler mi? Saçmalık,” dedi Charles kararlılıkla.

“James, dostum! Bekle, bir dakikalığına seninle konuşmam lazım, lütfen.” Majesteleri Lord Pitsligo birkaç şey söylemek için geri dönmüştü.

Bu davette benim de yer alacağımı sanmıyordum. Zaten gitmek gibi de bir niyetim yoktu ve altın şam işi sandalyelerden bir tanesine kararlı bir şekilde oturmuştum. II. James yanlısı lordlar ve beyler tek sıra halinde dışarıya çıkıyor ve birbirlerine bir şeyler mırıldanıyorlardı.

Charles kapı-anan kapıya doğru kibirli bir şekilde parmaklarını şaklattı. “Yaşlı kadınlar, hepsi! Görecekler. Kuzenim Louis, Philip de görecek. Onlara ihtiyacım yok. Hepsine göstereceğim.” Soluk bakımlı parmakların

yavaşça göğsüne dokunduğunu görmüştüm. Ceketinin ipeğinde dikdörtgen şeklinde belli belirsiz bir çerçeve vardı. Louise'in minyatürünü taşıyordu.

"Majesteleri'ne şans diliyorum," diye mırıldandı Jamie.

"Ah, teşekkürler, cher James! En azından sen bana inanıyorsun!" Charles bir elini Jamie'nin omzuna koydu.

"Bana eşlik etmeyeceksin, İngiltere'ye yürürken yurttaşlarımın onayını almak için yanımda olmayacaksın diye kendimi yalnız hissediyordum," dedi Charles.

Jamie şaşkınlık içinde ona bakıyordu.

"Alas, man cher ami, görev büyük fedakârlık ister. Cesur kalbinin nail savaş şerefiyle yanıp tutuştuğunu biliyorum ama ben sana başka bir görev vereceğim."

"Verecek misin?" dedi Jamie.

"Ne?" diye sordum açık açık.

Charles bana kibar bir şekilde benden hoşlanmadığını belirten bir bakış attı ve sonra Jamie'ye dönüp güler yüzlülüğünü devam ettirdi.

"Bu görev büyük bir önem taşıyor, James ve tek yapabilecek olan sensin. Adamların toplu halde Babamın sancağının altında olacağı doğru, her gün daha fazlası geliyor. Ama güvende hissetmek için acele etmek zorunda değiliz, değil mi?"

"Hayır," dedi Jamie, yüzünde korku dolu bir ifade vardı.

Charles, parlayan gözlerle Jamie'nin yüzüne baktı. "Kuzeye gideceksin, babanın topraklarına ve Fraser klanının başı olarak bana geri döneceksin!"

40
Tilki Yatağı

“Büyükbabanı iyi tanıyor musun?” diye sordum, benim mi yoksa atın mı daha iyi bir yemek olacağına karar verememiş gibi görünen ufak yeşil at sineğini elimle kovmaya çalışırken.

Jamie başını iki yana salladı.

“Hayır. Korkunç yaşlı bir canavar gibi davrandığını duydum ama ondan korkman gerekmez.” Şalımın ucuyla sineğe vururken bana gülümsüyordu. “Seninle olacağım.”

“Ah, huysuz yaşlı centilmen benim canımı sıkmaz,” dedim ona. “Benim zamanımda böylelerini çok gördüm. Çoğunun içi tereyağı gibi yumuşak olur. Büyükbabanın da böyle olacağını hayal edebiliyorum.”

“Hımm, hayır,” dedi düşünceli bir şekilde. “O gerçekten korkunç yaşlı bir canavardır. Eğer ondan korkmuş gibi yaparsan, bu onu daha kötü yapıyor. Tıpkı bir hayvanın kanı koklaması gibi, anlarsın ya?”

Önümdeki tepelerin ötesindeki Beaufort Şatosu’na bir bakış attım. Dikkatimin anlık dağılmasını fırsat bilen at sineği sol kulağımın yanından hızlıca geçerken adeta bombalama etkisi yaratmıştı. Tiz bir sesle çığlık atıp yana doğru eğildim ve bu ani hareketle gerileyen at da ürktü.

“Hey! Cuir stad!” Jamie benim dizginlerimi yakalamak için yanıma gelmişti. Benim atımdan daha eğitimli olan atı burnundan soluyordu ama bu manevraya uyum sağlamıştı.

Jamie dizlerini atının yanına doğru kırdı, bir yandan da yanında durması için benimkini çekiyordu.

“Öyle ise,” dedi, uğuldayan sineğin zikzak uçuşlarını takip eden gözlerini kısarken. “Yavaşça bırak, Sassenach, ben de onu tutayım.”Elleri hazırda bekliyordu, güneş yüzünden hafifçe gözlerini kısarak bakıyordu.

Gergin bir ortamda duruyorum gibi oturuyordum, tehdit edici vızıldamayla yarı hipnotize olmuş gibiydim. Sinek tembelce bir atın bir benim kulağım arasında vızıldayıp duruyordu.

“Eğer bu şey benim kulağıma iniş yaparsa, Jamie, ben...” diye konuşmaya başladım.

“Şşş!”dedi ve beklentiyle öne eğildi, sol elini bir panter gibi kıvırmıştı. “Biraz sonra onu yakalayacağım.”

O sırada siyah küçük yuvarlak şeyi onun omzunda gördüm. Başka bir at sineği güneşli bir yer arıyordu. Konuşmak için bir kez daha ağzımı açtım.

“Jamie…”

“Hişt!” Yakasındaki at sineği azı dişini boynuna batırmadan önce bana eziyet çektireni başarıyla yakalamıştı.

İskoçyalı klanlar eski adetlerine göre savaşıyorlardı. Stratejileri, taktikleri ve şeytanlıkları küçümseyen saldırı metotları oldukça basitti. Menzildeki düşmanı tespit edip şallarını atıyorlar ve kılıçlarını çekiyorlardı ve düşmanlarına hücum ederek, ciğerlerini patlatana kadar bağırıyorlardı. Ama bağırma Gaelce olacaktı, bu metot genelde başarılı oluyordu.

Jamie’nin A sınıfı atı, Gaelce çığlık atılmasına hazırlıksız yakalanmıştı, başının arkasındaki yerden gelen böyle bir sese alışkın değildi. Bütün sinirlerini kaybeden at, kulaklarını geriye yatırıp kaçmaya başladı sanki arkasındaki şeytanın ta kendisiydi.

Kısrağım ve ben yolda donakalmıştık, göze çarpan İskoçyalı biniciyi, Jamie’yi izliyorduk, iki üzengiyi de kaybet ve dizginleri bıraktı, atının ani kalkışıyla eyerinin dışına fırlatılmıştı, can havli ile kendini öne doğru kaldırmış ve atın yelesini yakalamıştı. Şalı çılgınca çırpınıyordu, onun rüzgârıyla kımıldanıyordu ve o anda daha da panikleyen at renk yığının bozgununu kabul ederek daha hızlı koşmaya başlamıştı.

Bir eli uzun yeleye yapış olan Jamie zalimce kendini yukarıya doğru taşıyordu, uzun bacakları atın her iki yanını kavradı, hayvanın karnının altında dans eden üzengi demirlerini önemsemiyordu. Sınırlı Gaelcemin parçalarıyla bile yumuşaak rüzgârda uçuşan oldukça kötü dilin geriden süzüldüğünü anlatım.

Yavaş nal sesi yük beygirini yönlendiren Murtagh’ın olduğu yere, arkaya bakmamı sağladı, daha yeni indiğimiz küçük yokuşun tepesindeydi.

Sakince atını çekip durdurdu ve elini gözlerine siper etti. Jamie ve panikleyen atının gözden kaybolduğu ilerideki tepeye bakıyordu.

“At sineği,” dedim, açıklamak için.

“Onlar için artık çok geç. Ama seni arkada bırakıp dedesini görmek için acele edeceği hiç aklıma gelmemişti,” dedi Murtagh. “Gerçi evli bir kadının onu karşılamada fark yaratacağını söyleyemem.”

Dizginlerini çekti ve midillisini isteksizce hareket ettirmek için hafiften tekmeledi. Bir arkadaşının olmasına sevinen ve sineklerin geçici de olsa yok olmasından dolayı rahatlayan atım neşeyle yan yana sessizce adımlarını atmaya başladı.

“İngiliz bir eşin bile mi?” diye şüpheyle sordum. Küçük bilgime dayanarak, Lord Lovat’ın bir İngiliz’le akraba olduğu için sevineceğini hiç sanmıyordum.

“İngiliz, Fransız, Hollandalı ya da Alman. Bu fark etmez. Yaşlı Tilki’nin kahvaltı için yiyeceği delikanlının ciğeridir, seninki değil.”

“Ne demek istiyorsun?”Asık yüzlü küçük klan adamına dik dik bakıyordum. Her nasılsa Murtagh’ın giydiği her kıyafetin yeni ya da özel dikilmiş olması önemli değildi.

“Ne koşullarda Jamie Lord Lovat ile görüştü?”

Murtagh bakışlarını Beaufort Şatosu’na çevirdi. Ya kabullenişle ya da beklentiyle omzunu silkti.

“Hiçbir koşulda, şimdiye kadar. Delikanlı ömrü boyunca dedesiyle hiç konuşmadı.”

“Eğer onunla hiç tanışmadıysan onun hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?”

En azından yardım için büyük babasını görmeye bu kadar istekli olan Jamie’yi anlamaya başlamıştım. Jamie ve atıyla yeniden birleşmiştik. Murtagh ona şüpheli bir şekilde baktı ve direk olarak yük beygiriyle Beaufort’a sürmeyi önerdi ve öğlen yemeğinin tadını çıkartmak için Jamie’yi ve beni yol kenarında bıraktı.

Lord Lovat oğullarının gelin seçimlerini onaylamamış ve evliliği tebrik etmek ya da oğluyla - oğlunun çocuklarıyla- iletişime geçmek için onlarla görüşmemişti. Bundan otuz yıl önce, Brian Fraser ve Ellen MacKenzie'nin evliliklerinden bu yana.

"Öyle ya da böyle onun hakkında epey bir şey duydum," dedi Jamie. "Halk üzerinde etkisi olan bir kişi, anlarsın ya."

"Anladım." Yaşlı Tullibardine, Parisli II. James yanlılarından biriydi ve bana Fraser klanlarının lideri ile ilgili birçok sansürsüz fikri sunmuştu.

"Ah, öyle. Babamın bu yaşlı adamdan çok bahsettiğini hatırlamıyorum ama ona saygısızlık da etmedi. Ondan çok sık bahsetmiyordu." At sineği ısırığının görünmeye başladığı boynunun yan tarafını ovuyordu. Hava anormal bir şekilde sıcaktı ve üzerine oturmam için şalını çözüp bana vermişti. Fraser klanının lider vekili için itibarlı bir şekilde bazı araştırmalar düşünülmüştü ve Jamie kumaşı çizgili bir şalla yeni bir etek giymişti.

"Merak ediyorum," dedi düşünceli bir şekilde, "benim babam da Yaşlı Simon'un ona davrandığı tarzda davranan bir baba mı? O zaman tabii ki bunu fark etmemiştim ama bir adam için duygularını oğluna yansıtmak öyle yaygın bir şey değildi."

"Bu konu hakkında çok düşündün."

"Öyle, evet. Ben kendi çocuklarıma nasıl bir baba olacağımı da merak ediyorum, geriye baktığımda babamın sahip olduğum en iyi örnek olduğunu görüyorum. Onun bahsettiklerinden ve Murtagh'ın bana anlattıklarından kendi babasının ona benzemediğini biliyorum. Eğer şansı olsaydı, farklı davranırdı."

Ağzıma attığım bir lokma peyniri yutarken iç çektim.

"Jamie," dedim. "Gerçekten düşünüyor musun? Biz..."

"Evet, düşünüyorum," dedi kendinden emin bir şekilde, sözümü bitirmeme izin vermeden. Öne eğildi ve alnımı öptü. "Biliyorum, Sassenach ve sen de biliyorsun. Sen anne olacaksın ve kesinlikle ben başka birinin senin çocuklarına babalık yapmasına izin verme niyetinde değilim."

"İyi, bu çok iyi," dedim. "Ben de değilim."

Gülümsedi ve dudaklarımdan öpmek için çenemi yukarıya kaldırtı. Ben de onu öptüm sonra ağzının etrafındaki kirli sakallarına bulaşan ekmek kırıntılarını temizlemek için ona yaklaştım.

“Tıraş olman gerekir mi, ne dersin?” diye sordum. “İlk kez büyükbabanı görme şerefine, ne dersin?”

“Ah, onu daha önce birkez gördüm,” dedi sıradan bir şekilde. “Ve hatta o da beni gördü. Şimdi beni gördüğündeki düşüncesine gelince, beni olduğum gibi kabul edecek ve lanet yağdıracak.”

“Ama Murtagh onu hiç görmediğini söylemişti!”

“Hmmm.” Gömleğinin önünde kalan kırıntıları temizledi ve bana ne kadarını anlatması gerektiğini düşünür gibi kaşlarını çattı. Sonunda omuz silkti ve arkasına yaslandı.

“Şey, senin de dediğin gibi biz hiç tanışmadık. Ya da tam olarak değil. Bu şey gibi…”

On yedi yaşındayken, genç Jamie Fraser, Paris Üniversitesi’ndeki eğitimini bitirmek ve kitaplarda olmayan düşünceleri öğrenmek için Fransa’ya yola çıkmıştı.

“Beauly’deki limandan yola çıktım,” dedi, ötedeki tepeyi başıyla gösteriyordu, Moray Koyu’nun kenarındaki ufukta beliren ince gri çizgiyi gösteriyordu. “Gidebileceğim başka limanlar da vardı - Inverness daha uygun olabilirdi - ama babam yolculuğumu Beauly’den ayarlamıştı. Benimle birlikte geldi.”

Brian Fraser evliliğinden beri yılın nadiren Lallybroch’dan ayrılıyordu ve oğul ve genç adam olarak avlandıkları ya da gezdikleri belli yerlerde oğluyla gezmekten zevk alıyordu.

“Beaufort’a yaklaştıkça daha bir sessizleşti. Bu seyahatte dedemden bahsetmedi ve ben kendim dile getirmesinden daha iyisini biliyordum. Ama Beauly’den beni yollamasının bir sebebi olduğunu biliyordum.

Bir yığın küçük serçe dikkatlice yavaş yavaş ilerliyordu, kısa boylu çalılara girip çıkıyorlardı, her an oluşabilecek bir tehlikeden güvenli bir

şekilde kaçmaya hazırdılar. Onları gören Jamie ekmek kırıntılarına uzandı ve sürünün ortasına attı. Bunun üzerine hepsi kaçıp gitti.

“Geri gelecekler,” dedi dağılan kuşlara bakarken. Bir elini gözüne siper etti ve sonra hikâyesine devam etti.

“Şato yolundan at sesleri geliyordu ve bakmak için döndüğümüzde, küçük bir grubun aşağıya geldiğini gördük. Bir yük arabasıyla altı süvari vardı ve bir de Lovat’ın sancağını taşıyanlardan biri, böylece büyükbabamın da onlarla birlikte olduğunu anlamıştım. Bir şey yapıp yapmayacağını görmek için çabucak babama baktım ama o sadece gülümseyip omzumu sıktı ve, ‘Haydi gemiye binelim, evlat,’ dedi.”

“Sahile doğru yürürken dedemin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, saçlarım ve boyum açık açık ‘MacKenzie’ diye bağırıyordu ve ben en iyi kıyafetlerimin üstünde olup dilenci gibi görünmediğim için memnundum. Oradaki en uzun adamlardan bir baş daha uzun olduğum için kendimle gurur duyuyordum. Babam yanımda yürüyordu, her zamanki gibi sessizdi ve o da yan tarafa bakmamıştı ama orada olduğunu ve benim babam olduğu için gurur duyduğunu hissedebiliyordum.”

Bana gülümsedi.

“Onun yanında en iyisini yaptığımdan emin olduğum en son zamandı, Sassenach. O zaman emin olamamıştım ama bir gün bundan memnun kalacaktım.”

Kollarını dizlerine doladı, ileriye bakıyor, adeta sanki iskeledeki sahneyi tekrar yaşıyordu.

“Gemiye adımımızı attık ve kaptanla tanıştık sonra korkuluğun yanında durduk, hiçbir şey konuşmuyorduk, ikimizde eşyaları yükleyen Beaufortlu adamlara bakmamaya ya da süvarilerin durduğu kıyıya göz atmamaya dikkat ediyorduk. Sonra kaptan denize açılmak için emir verdi. Babamı öptüm, o da korkuluktan aşağıya, iskeleye zıpladı ve atına gitti. Atına binene kadar arkaya bakmatı. O zaman gemi de hareket etmeye başladı.”

“El salladım ve babam da el salladı, sonra dönüp atımı da yönlendirip Lallybroch’a gitmek için yola koyuldu. Beaufortlu grup da döndü, onlar da

yola koyulmuşlardı. Dedemi grubun başında görebiliyordum, eyerin üstünde dimdik oturuyordu. Ve onlar birlikte gidiyorlardı, babam ve büyükbabam, aralarında yirmi metrelik bir mesafe vardı, tepeyi aşıp yokuşu inmişlerdi, artık onları göremiyordum.”

Başını yolun aşağısına çevirdi, sanki Beaufort yönünden hayat belirtisinin gelmesini bekliyordu.

“Göz göze geldik,” dedi. “Bir kez. Babam atının yanına gidene kadar beklemiştim sonra dönüp Lord Lovat’a baktım, olabildiğimce cesurdum. Ondan bir şey istemediğimizi bilsin istemiştim ve ondan korkmadığımı da.” Gülümsedi. “Ama korkmuştum.”

Elimi elinin üstüne koydum.

“O da sana bakmış mıydı?”

“Evet, baktı. Tepeden aşağıya inip gemim hareket edene kadar gözlerini benden ayırmadığını düşünüyorum. Gözlerinin bir matkap gibi sırtımı deldiğini hissedebiliyordum. Ve ben de ona baktığım zaman orada olduğunu gördüm, kaşlarının altındaki siyah gözlerini benimkilere dikmişti.”

Jamie sessizleşti, şatoya bakmaya devam ediyordu.

“Nasıl baktı peki?”

Bana bakmak için gözlerini ufuktaki kara bulutlardan çekti, her zamanki iyi huylu ifadesi dudağının kıvrımlarından, gözlerinin derinliklerinden kaybolmuştu.

“Taş gibi soğuk, Sassenach,” diye cevap verdi. “Taş gibi soğuk.”

Hava konusunda oldukça şanslıydık. Edinburgh’dan gelene kadar hava oldukça sıcaktı.

“Sonuna kadar böyle gitmez,” diye tahminde bulundu Jamie, önümüzdeki denize gözlerini kısarak bakarken. “Oradaki sıralı bulutları görüyor musun? Bu gece iç kesime gelecek.” Havayı kokladı ve şalını omuzlarına aldı. “Havayı kokladın mı? Havanın geldiğini hissedebilirsin.”

Hava koklama meteorolojisinde öyle tecrübeli olmamakla birlikte yine de belki havayı koklayabilirim diye düşünüyordum; havadaki nem, kuru

süpürge otu ve çam sakızının her zamanki kokularından daha keskindi, uzaktaki sahilin belli belirsiz yosun kokusu da havaya karışmıştı.

“Adamların Lallybroch’a dönüp dönmeyeceğini merak ediyorum,” dedim.

“Ben de bu konuda endişeliyim.” Jamie başını iki yana doğru salladı. “Gidecekleri mesafe bizden daha az ama onların hepsi yayan ve kaçmaları da vakit alır.” Uzaktaki sıralı bulutlara bakmak için elini gözlerine siper etti. “Sadece yağmur yağacak diye umuyorum. Bu onları o kadar sıkıntıya sokmaz. Nasılsa büyük bir fırtına olmaz. Belki bu hava güneye de ulaşamayabilir.”

Artan rüzgâra karşı bir cevap olarak geleneksel İskoçya giysisi olan arisaidimi üzerime aldım. Birkaç gün süren bu sıcak havanın iyi bir alamet olduğunu düşünüyor, bunun aldatıcı olmadığını umuyordum.

Jamie, Charles’ın emrini kabul ettikten sonra bütün geceyi Holyrood’daki pencerenin yanında oturarak geçirmişti. Ve sabahleyin ilk olarak Charles’ın yanına gitti, Lord Lovat’a Majesteleri’nin hürmetini ve Lovat’ın yardım ve adam sözü ricasını iletmek için Beauly’a sadece Murtagh eşliğinde benim ve onun gideceğini söyledi.

Sonra Jamie Smithli Ross’u odamıza çağırdı ve emirlerini iletti. Öyle kısık sesle konuşmuştu ki ateşin yanındaki yerimden hiçbir kelimeyi anlayamamıştım.

Kuzey İskoçya ordusu az bir disiplinle hareket ediyordu, ayak takımı çetesi nadiren ‘tek sıra’ halinde ağırbaşlılıklarını koruyabiliyordu. Bir günlük yürüyüş dersinde Lallyborch erkekleri tek tek kaçabilirdi. Bir dakikalığına dinlenmek ya da kendilerini rahatlatmak için çalıların arasına doğru kayabilirler ve asıl yere dönmeyebilirlerdi, sessizce uzaklaşıp bir bir diğer Lallybrochlu erkeklerle buluşmak için yollanırlardı. Ve sonra Smithli Ross’un emri altında toplanıp eve gidebilirlerdi.

“Bir müddet aranacakları konusunda şüphelerim var,” demişti Jamie, önceden benimle planı tartışırken. “Ordu genelinde firar yaygın. Ewan Cameron bana, geçen hafta alayından yirmi kişinin kaybolduğunu söyledi. Kış mevsimindeyiz ve adamlar evlerine gidip ilkbahar ekimi için hazırlık yapmak istiyorlar. Zaten gittikleri fark edilse bile onların peşinden gitmek için gönderilecek kimse olmayacak.”

“Demek vazgeçtin, öyle mi Jamie?” dedim, elim kolunun üstündeydi. Cevap vermeden önce bitkin bir halde bir eliyle yüzünü ovuşturdu.

“Bilmiyorum, Sassenach. Belki çok geç, belki değil. Bir şey söyleyemiyorum. Kışa bu kadar yaklaşmışken güneye gitmek çok aptalca ve Stirling’i kuşatarak kaybedilen zaman da bir o kadar aptalca. Ama Charles yenilmedi ve klan beyleri – bazıları - onun çağrısına cevap vermek için geliyorlar. İlk önce MacKenzieler ve şimdi de onların yüzünden diğerleri. Artık Charles’ın adam sayısı Presntonpan’dakinin iki katı. Bu ne anlama geliyor biliyor musun?”

“Bilmiyorum. Muhalefet yok. İngilizler dehşete düşmüş bir haldeler. İşte biliyorsun; ilanları sen de gördün.” Keyifsiz bir şekilde güldü. “Küçük çocukları şişe geçirip onları ateşin üzerinde kızartıyoruz ve şerefli erkeklerin karılarının ve kızlarının namuslarını kirletiyoruz.” Hırsızlık ve isyan gibi suçlar Kuzey İskoçya ordusu arasında yaygındı, tecavüz neredeyse bilinmiyordu.

Derin bir iç çektikten sonra kısa ve kızgın bir ses çıkarttı. “Cameron, Prens’in ordusu yakın zamanda şehri alacak korkusuyla Kral Geordie’nin Londra’dan kaçmak için hazırlık yaptığı ile ilgili bir dedikodu duymuş.” Bu dedikoduyu Cameron benim aracılığımla öğrenmişti, ben de Jack Randall’dan. “Kilmarnock ve Cameron var. Lochiel ve Balmeriona ve MacKenzielerle Dougal. Hepsi de cesur savaşçılar. Ve Lovat söz verdiği adamları yollarsa… Tanrı bilir, belki bu da yeterli olur. Tanrım, Londra’ya yürüyebiliriz!”

“Ama bunu riske atamam,” dedi basit bir şekilde. “Beauly’a gidemem, adamlarımı burada bırakamam, Tanrı bilir nereye götürülecekler. Keşke orada onların başında olabilseydim… Ama lanet olsun, eğer onları İngilizler’e atılması için Charles’a ve Dougal’a bırakırsam ve ben de yüzlerce kilometre öteye Beauly’e gidersem.”

Lallybroch adamları - gürültülü bir şekilde itiraz eden ama sonunda kabul eden Fergus’da dâhil olmak üzere - firar edeceklerdi ve eve gitmek için dikkat çekmeden ayrılacaklardı. Beauly’deki işimiz tamamlanıp Charles’a katılmak için geri döndüğümüzde, durumların nasıl olduğunu görmek için zamanımız olacaktı.

“Bu yüzden Murtagh’ı yanımıza aldım,” dedi Jamie. “Eğer her şey yolunda gibi görünüyorsa, adamları alıp getirmesi için onu Lallybroch’a yollayabilirim.” Kısa bir gülümseme hüzünlü yüzünü aydınlattı. “At üstünde olmayı çok sevmez ama Murtagh harika bir binicidir. Şimşek gibi hızlıdır.”

Şimdi ona bakmadığını anlamıştım ama acele etmeye gerek yoktu. Aslında her zamankinden daha yavaştı. Biz tepeyi aşarken, onu aşağıda görebiliyordum.

“Neler oluyor?” diye sordu Jamie kendi atından aşağıya inerken.

“Hayır, hayır, dert edecek bir şey yok. Sadece kayışı koptu, hepsi bu. Sen devam et,” dedi Murtagh.

Başını sallamaktan başka bir şey yapmayan Jamie dizginini çekti, ben de onu takip ettim.

“Bugün pek neşeli değil sanki?” dedi Murtagh’ı işaret ederek. Aslında küçük klan adamı Beauly’a her adım attığımızda daha bir huysuz ve asabi oluyordu. “Lord Lovat’ı ziyaret etme ihtimalinin onu büyülemediğini anlayabiliyorum.”

Jamie gülümsedi ve arkasına dönüp bağladığı kayışı çekmek için eğilen küçük karanlık figüre bir bakış attı.

“Hayır, Murtagh Yaşlı Simon’un arkadaşı değil. Babamı yürekten severdi ve annemi de öyle. Lovat’ın davranışlarına dikkat etmezdi. Ya da Lovat’ın eş alma yöntemlerine. Murtagh’ın büyükannesi bir İrlandalıydı ama anne tarafından Primrose Campbell ile bağlantısı var,” diye açıklama yaptı, sanki bu her şeyi açıklıyordu.

“Primrose Campbell kim?” diye sordum şaşkınlıkla.

Rüzgâr yavaşça artmaya başlamıştı ve Jamie’nin saçları gözünün önünde uçuşup duruyordu.

“Primrose Campbell, Lovat’ın üçüncü eşiydi. Sanırım hâlâ da öyle,” diye ekledi, “ama birkaç yıldır ayrılar, kadın babasının evine döndü.”

“Kadınlarla ünlü, sanırım?” diye mırıldandım.

Jamie hormudandı. “Sanırım böyle diyebilirsin. İlk eşini zorla aldı. Gecenin bir yarısı Dowager, Lady Lovat’ı zorla yatağından aldı ve anında onunla evlenip kadınla birlikte yatağına döndü. Ama sonra kadın onu sevdiğine ve belki kötü biri olmadığına karar verdi.”

“En azından yatakta biraz daha özel olabiliyordur,” dedim arsızca

Jamie yarı şaşkın bir şekilde bana bakış attı sonra bakışı mahcup bir gülümsemeye dönüştü.

“Öyle, evet,”dedi. “Öyle ya da değil, bu ona pek yardımcı olmadı. Dowager’in hizmetçisi onun aleyhine konuştu ve Simon yasa dışı ilan edildi ve Fransa’ya kaçmak zorunda kaldı.”

Zorla evlilik ve yasadışı kalmak… Aile benzerlikleri üzerine daha fazla yorum yapmaya çekinmiştim ama şahsen Jamie’nin sonraki eşlerle ilgili olan kısımda büyükbabasının izinden gitmeyeceği konusunda ona güveniyordum.

“Kral James’i ziyaret etmek ve Stuartlara bağılılık yemini etmek için Roma’ya gitti,” diye devam etti Jamie konuşmasına, “ve sonra döndü, Fransa’da ziyaret ettiği İngiltere Kralı Orangelı William’a gitti ve ondan nasıl bir af alsıysa, İskoçya’ya eve geri dönebilmeyi başardı.”

Şimdi kaşları kaldırma sırası bendeydi.

Simon sonra, bu sefer II. James yanlılarına casusluk yapmak için Fransa’ya geri dönerek maceralarına devam etti. Yakalandığında hapishaneye atıldı ama kaçıp İskoçya’ya geri döndü, 1715 yılında Breas O’Mar’da av partisi bahanesiyle toplanan klanları yönetti ve sonra İsyan’ın sonuçlarını bastırarak İngiliz Sarayı’ndan saygınlık kazanmak için onları kullandı.

“Tam yaşlı bir hilekâr, değil mi?” dedim. “O kadar yaşlı da değil, sadece kırk yaşlarında.”Lord Lovat’ın şimdi yetmişli yaşlarında olduğunu duyunca, dermansız ve bir ayağı çukurda birini bekliyordum ama bu hikâyeler karşısında fikirlerimi yeniden gözden geçirmem gerekecekti.

“Dedem,” diye tarafsızca gözlemde bulunmaya başladı Jamie, “sarmal merdivenler altında onu saklamak için olanak sağlayan bir adam. Her neyse, sonra Margaret Grant ile evlendi, Grant o’Grant’ın kızı. O öldükten

sonra Primrose Campbell ile evlendi. Kadın o zamanlar belki de on sekiz yaşındaydı.”

“Yaşlı Simon kadını zorla almak için ailesini nasıl kandırmıştı?” diye sordum sempatik bir şekilde.

“Asla, Sassenach.” Yüzündeki saçları geriye atmak için durdu ve tek tük dökülen lülelerini kulaklarının arkasına sıkıştırdı. “Kadına sahip olmayacağını biliyordu, Croesus kadar zengin olsa bile bu önemli değildi - gerçi çok zengin de değildi - bu yüzden kadına bir mektup yolladı. Mektupta Edinburgh’da kızın annesinin hasta düştüğü ve gitmesi gereken evin adresi yazılıydı.”

Aceleyle Edinburgh’a gelen genç ve güzel Bayan Campbell annesini bulamamıştı ama yaşlı ve zeki Simon Fraser ile tanışmıştı. Kıza, kötü tanınmış bir zevk evinde olduğunu ve şerefli adını korumak için tek umudunun hemen onunla evlenmek olduğunu söylemişti.

“Böyle birine düştüğü için tam bir budala olmalı,” diye yorum yaptım alaycı bir şekilde.

“Evet, kız çok gençti,” dedi Jamie savunurcasına,“ve bu boş da bir tehdit değildi; eğer kız onu reddetseydi, Yaşlı Simon bir dakika düşünmeden onun şanını lekeyebilirdi. Aradan kısa bir süre geçtikten sonra onunla evlendi ve pişman oldu.”

“Hmm.” Kafamda hesap yapmakla meşguldüm. Primrose Campbell ile karşılaşması sadece bundan birkaç yıl önceydi, dedi. O zaman… “Büyükannen olan Dowager Lady Lovat mı yoksa Margaret Grant mı?” diye sordum şüpheli bir şekilde.

Güneşten ve rüzgârdan çatlamış yanakları birden acı bir şekilde kızarmıştı.

“Hiçbiri,” dedi. Bana bakmıyordu ama bakışlarını ileriye odaklamıştı, Beaufort Şatosu’nun olduğu yere.

“Benim babam bir piç,” dedi sonunda. Eyerdeki kılıç gibi dimdik oturuyordu, eklemleri beyazlamış, yumrukları dizginlere yapışmıştı. “Ama kabul edilmiş bir piç. Şatonun Downie hizmetçilerinden birinden.”

“Ah,” dedim. Söylenecek başka bir şey yoktu.

Zar zor yutkunmuştu.

“Daha önce söylemeliydim,” dedi katı bir şekilde. “Üzgünüm.”

Koluna dokunmak için uzandım, bir demir gibi sertti.

“Önemli değil, Jamie,” dedim, söylediklerimin fark yaratmayacağını bilsem de. “Benim için ufacık da olsa bir önemi yok.”

“Öyle mi?” dedi sonunda, hâlâ dik dik ileriye bakıyordu. “Benim için de.”

Moray Koyu’ndan devamlı esen rüzgâr tepedeki karaçamları adeta kamçılıyor yapraklarının hışırdamasına sebep oluyordu. Akça ağacın, melez çamın ve huş ağacının büyümüş kalın gövdeleri izlediğimiz dar yolun her iki tarafındaki yeri kaplıyordu ama Beaufort Şatosu’nun karanlık yapısına yaklaştıkça çamur ve yosunun kötü kokusu havada süzülüyordu.

Aslında gelişimiz bekleniyordu ve kapıdaki etekli, baltalı nöbetçiler içeriye girdiğimizde hiç karşı çıkmadılar. Yeterince şüpheli bakıyorlardı ama bakışlarında düşmanlık yoktu. Jamie eyerinde bir kral gibi dimdik oturuyordu. Yan tarafındaki adama başıyla bir kere selam verdi. Beyaz renkli ateşkes bayrağının dalgalanmasıyla şatoya girmişiz gibi farklı bir hisse kapılmıştım.

Beaufort Şatosu oldukça etkileyiciydi. Güneyde gördüğüm bazı şatolar gibi öyle ek binalar yapılmamıştı ve bir yığın aşınmaya rağmen hâlâ oldukça dayanıklı görünüyordu.

Birkaç küçük Kuzey İskoçyalı midilli burada kalıyordu, başlarını bizim kısrağa hoş geldin demek için yarı açık tahta kapıdan çıkartmışlardı. Duvarın yanında bir yığın paket vardı, ahırdaki midillilerden yeni indirilmişlerdi.

“Lovat bizi tanıştırmak için birkaç adam çağırmış,” dedi Jamie acımasız bir şekilde etrafı incelerken. “Akrabalardır diye umuyorum.” Omuz silkti. “En azından başlangıç için oldukça dost canlısı olacaklar.”

“Bunu nerden anladın?”

Yere indi ve aşağıya inmem için bana yardıma geldi.

“Eşyalarla birlikte kılıçlarını da bıraktılar.”

Jamie dizginleri bizi karşılamak için ahırdan gelen seyise bıraktı ve elinin tozunu pantolonuna sildi.

“Ee, şimdi ne olacak?” diye sordum Jamie’ye. Görünürlerde ne şato kâhyası kadın ne de baş kahya vardıç İki sene önce Leoch Şatosu’nda bizi karşılamaya gelen neşeli otoriter Bayan FitzGibbons gibi biri yoktu.

Birkaç seyis ve seyis yardımcısı ara sıra bize bakıyordu ama işlerine de devam ediyorlardı, tıpkı avluda koşuşturup çamaşır sepetlerini, tezek yığınlarını ve taş şatoda gerekli olan ağır eşyaları çekiştiren hizmetçiler gibi. İki tane beş galonluk bakır su kazanının altında terleyen iri yarı hizmetkâra bakıyordum. Misafirperverlik konusunda ihmalkâr bir ev olmasına rağmen en azından Beaufort Şatosu’nda bir yerlerde banyo küveti vardı.

Jamie avlunun ortasında duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuş, suyolu için şüpheleri olan, beklenen bir malikâne alıcısı gibi yeri inceliyordu.

“Şimdi bekleyeceğiz, Sassenach,” dedi. “Nöbetçiler burada olduğumuzu söylemek için haber yollayacaklar. Ya birisi bizi karşılamak için aşağıya gelecek…ya da kimse gelmeyecek.”

“Hmm.” dedim. “Şey, umarım çabucak karar verirler. Açım ve banyo yapmak istiyorum.”

“Evet, banyo yapabilirsin,” dedi Jamie beni onaylayarak. Sonra bana bakıp gülümsedi. “Burnun is olmuş ve saçında da devedikeni var. Hayır, bırak onları,” dedim elimi dehşet içinde başıma götürürken.

Kesinlikle bilmeyerek olmuştu ama onları bırakmıştım. Görünüşümü incelemek ve mümkün olduğu kadar az soğuk su kullanarak kendime çeki düzen vermek için su yalağının yanına gittim.

Yaşlı Simon Fraser’ı düşününce biraz hassas bir durum, diye düşünüyordum, yalağa eğildim ve sudaki yansımamda gördüğüm saman otunun oluşturduğu lekeleri temizlemeye çalıştım.

Jamie, bir taraftan da Stuartların resmi temsilcisiydi. Ya Lovat'ın bu dava için verdiği destek sözünde samimiydi ya da sözde bir bağlılıktı, nezaket icabı olsa bile Prens'in temsilcisini karşılamak için kendini zorunlu hissetme ihtimali vardı.

Bir yandan da bu temsilci gayrimeşru soyundan gelen torunuydu, kendi nezdinde reddedidilmişti ve kesinlikle ailenin çok yakın bir üyesi değildi. Şimdiye kadar Kuzey İskoçya düşmanlığının zamanla azalmadığını yeterince görmüştüm.

Elimi kapalı gözlerimin ve şakaklarımın arkasına sürüyordum, saçlarımın diplerini yatıştırıyordum. Her şeyi hesaba kattığımızda Lord Lovat'ın bizi avluda bırakacağını sanmıyordum. Bununla birlikte belki karşılanmamızın da güvenilmez olduğunu anlamamız için bizi uzun süre burada bırakabilirdi.

Ondan sonra…kim bilir? Muhtemelen Lady Frances tarafından kabul edilirdik, Jamie'nin halalarından biriydi. Tullibardine'den duyduğumuz tek şey dul olduğu ve babasının ev işlerini yaptığıydı. Ya da, Lovat bizi aile bağından çok diplomatik bir elçi olarak kabul ederdi, sanırım resmi kâtibi, bekçileri ve hizmetçileriyle birlikte Lovat bizi kabul etmek için kendisi aşağıya gelebilirdi.

Geçen zamanı da göz önünde bulundursak bu son ihtimal de olası görünüyordu; ne de olsa etrafında bunun için resmi kıyafetli olan birilerini tutamazdın ve gerekli kişilerin toplanması da zaman alırdı. Birden gözümün önüne resmi kıyafetli bir kont geldi. İkinci kez saçımı karmakarışık eden devedikenini çıkartmayı düşündüm ve bakmak için yeniden yalağa eğildim.

Bu esnada ahırın arkasındaki geçitten gelen ayak sesleriyle işim yarıda kesildi. Gömleği açık, yaşlı bir adam avluya adımını attı. Yaşına rağmen Jamie'nin geniş omuzları gibi omuzları vardı.

At yalağının yanında durdu ve birisini arıyor gibi avluya göz attı. Beni fark etmemiş gibi gözleri hızla üzerimden geçti ve birden kendine gelmesinin ardından bana dik dik bakmaya başladı. Öne doğru bir adım attı ve yüzünde hırçın bir ifadeyle beni süzmeye başladı. Tıraşsız gri sakalları kirpi oku gibi duruyordu.

"Sen kim oluyorsun?"

“Claire Fraser, şey yani Lady Broch Tuarach demek istedim,” dedim. Sorma sırası bana gelmişti. “Peki, siz kim oluyorsunuz?”

Arkadan sert bir el dirseğimi tuttu ve Jamie’nin uysal sesini duydum. “Sassenach, bu dedem. Lordum eşimi takdim edebilir miyim?”

“Ah?” dedi Lord Lovat, soğuk mavi gözlerini bana dikmişti. “Bir İngiliz’le evlendiğini duymuştum.” Bu ses tonu hiç tanışmadığı torunu ile ilgili olan kötü şüphelerinin doğru olduğunu onaylar gibiydi.

Tek kaşını kaldırıp bana baktıktan sonra ve matkap gibi delici bakışlarını Jamie’ye yöneltti. “Öyle görünüyor ki babandan farkın yok.”

Jamie ellerini yumruk yapmamak için kendini zor tutuyordu.

“En azından, hileyle ya da tecavüzle bir eş almaya ihtiyacım yok,” dedi sakince.

Büyük dedesi bu hakaret karşısında soğukkanlılığını korumayı başarmıştı.

“En azından bu, kahpe Brian’ın avı olan MacKenzie’den daha ucuz. Eğer bu İngiliz kadın sana hiçbir şey getirmediyse, sana çok aza mal olmuş gibi görünüyor.” Jamie’ninkilere çok benzeyen mavi gözleri lekeli elbisemde geziniyordu, dikişleri sökülmüş elbiseme ve eteğimdeki çamur lekelerine bakıyordu.

Jamie’nin heyecanlandığını hissedebiliyordum ama bunun sinirden mi yoksa neşeden mi olduğuna karar veremiyordum.

“Teşekkürler,” dedim, Lord hazretlerine dost canlısı bir şekilde. Gülümsüyordum. “Ben çok da yemem. Ama biraz su kullanabilirim. Sadece su. Eğer zahmet olacaksa sabuna da gerek yok.”

Gülümsediğini gördüğümden emindim.

“Evet, anlıyorum,” dedi Lord hazretleri. “Odalarınızı göstermesi için bir hizmetçi yollayayım. Sabun da getirsin. Akşam yemeğinden önce sizi kütüphanede bekliyor olacağız…torunum,” dedi ve arkasını dönüp kemerli geçitten kayboldu.

“Biz derken?”

“Genç Simon, sanırım,” dedi Jamie. “Lord hazretlerinin varisi. Bir serseri kuzen ya da belki iki. Ve mültezimlerden bazıları diye hayal ediyorum, avludaki atları alıyorlardı. Eğer Lovat Stuartlara katılmak için bölüğünü yollamayı düşünüyorsa, mültezimleri ve kiracıları bununla ilgili konuşmak isteyebilirler.”

“Sen hiç tavuk sürüsünün ortasında küçük bir solucan gördün mü?” Bir saat sonra bir hizmetçinin arkasında koridordan aşağıya giderken, Jamie işte böyle homurdanıyordu. “O solucan benim, aslında biziz desem daha iyi olur.”

Fraser klanına ait birçok kişi burada toplanmıştı. Beaufort Şatosu’nun kütüphanesine geldiğimizde, odada yirmiden fazla adam vardı.

Jamie formalite icabı tanıtıldı ve Stuartların namına resmi tavrını takıntd, Prens Charles ve Kral James’in hürmetlerini Lord Lovat’a iletti ve Lovat’ın yardımına başvurduklarını da söyledi, yaşlı adam buna dokunaklı ve yansız bir şekilde cevap verdi. Görgü kuralları gereğince, ben öne doğru getirildim ve tanıtıldım, böylelikle atmosfer biraz daha rahatladı.

Etrafım bir yığın Kuzey İskoçyalı centilmen tarafından çevrilmişti. Jamie, Lord Lovat’ın kuzeni gibi görünen Graham adında biriyle sohbet ederken onlar da sırasıyla bana hoş geldin diyorlardı. Mültezimler çekingen bir halde beni süzüyorlardı ama hepsi de yeterince saygılıydı, biri hariç.

Genç Simon, tıknaz bedeniyle babasına çok benziyordu ama neredeyse elli yıl daha gençti, öne doğru geldi ve reverans yaptı. Sonra doğruldu ve açıkça kaba görünen bir tavırla bana baktı.

“Jamie’nin eşi demek,” dedi. Göz şekli Jamie’ye benziyordu ama onunkiler bataklık gibi koyu kahverengiydi. “Sanırım bu seni ‘kuzen’ diye çağırmamı gerektiriyor, değil mi?” Yaşı yaklaşık Jamie’ninki kadardı, benden birkaç yaş daha küçük olduğu açıktı.

“Hı-hı,” dedim nazikçe. Elimi geri almaya çalışıyordum ama o buna izin vermiyordu. Onun yerine neşeyle gülümsüyor, bir kez daha üzerine eğiliyordu.

“Sizi duymuştum,”dedi. “Kuzey İskoçyalıların, bayanların arasında biraz ünlüsünüz.”

“Ah, gerçekten mi? Ne güzel.”Dikkat çekmeden elimi çektim ama o karşılığında elimi daha sıkı tuttu, neredeyse acı veriyordu.

“Ah, öyle. Eşinizin emri altındaki adamlar arasında popüler olduğunuzu da duydum,” dedi. “Onlar sizi neo-geimnidh meala diye çağırıyorlar diye duydum. Bunun anlamın ‘Bayan Baldudak’ diye çevirdi.

“Neden…” diye konuşmaya başladığım sırada Jamie Genç Simon’un çenesine yumruğu çaktı ve yarı amcasını sendeleyerek turta masasına gönderdi, müthiş bir gürültüyle pastaları ve servis kaşıklarını ortalığa saçtı.

Centilmen gibi giyinmişti ama kavgacı bir içgüdüsü vardı. Genç Simon dizlerinin üstüne yuvarlandı ve yumruklarını sıkmış bir halde oracıkta donakaldı. Jamie onun üstünde duruyordu, yumrukları sıkıydı ve tehditkâr bir sessizliği vardı.

“Hayır,” dedi açıkça, “Gaelce bilmiyor. Ve şimdi sen herkesin gözleri önünde bunu ispatladın, dişlerini boğazına doldurmadan önce eşimden kibar bir şekilde özür dileyeceksin.” Genç Simon Jamie’ye öfkeli bir şekilde baktı ve sonra babasına bir göz attı. Genç Fraser’in birbirine karışmış siyah saçları bağından çözüldü ve ağaç yosunu gibi yüzünde asılı kaldı. Dikkatlice Jamie’yi süzüyordu ama yüzünde saygıyla karışık şaşkınlık gibi görünen tuhaf bir ifade vardı. Elinin tersiyle ağzını sildi. Hâlâ dizlerinin üzerinde duruyor olmasına rağmen ciddi bir şekilde bana reverans yaptı.

“Affedersiniz, Bayan Fraser, yaptığım kabalıktan dolayı lütfen özrümü kabul edin.”

Buna karşılık Jamie bana koridoru göstermeden önce kibarca başımı sallamaktan başka bir şey yapamadım. Konuşmadan önce kapıya ulaştık, duyulmadığımızdan emin olmak için arkaya bir göz attım.

“Bu neo-geimnidh meala da ne demek oluyor?” diye sordum. Sanki beni daha yeni fark etmiş gibi bana baktı.

“Ah, o mu baldudak demek. Aşağı yukarı.”

“Ama…”

“Onun bahsettiği senin dudakların değildi, Sassenach,” dedi Jamie.

“Neden, bu…” Jamie kolumu biraz daha sıktı.

“Şşş,” diye mırıldandı. “Boş ver, Sassenach. Sadece beni deniyorlar. Herşey yoluna girecek.”

Jamie kavga için omuzlarını dikleştirip kütüphaneye geri dönerken ben de Lady Frances’a bırakılmıştım, Genç Simon’un kız kardeşine.

Lady Frances genç biriydi, belki yirmi iki yaşındaydı ve dehşete düşmüş gibi bir büyülenmeyle bana bakıyordu, sanki çay ve pastayla yatıştırılmazsam her an onun üzerine atlayacakmışım gibi. Onunla mümkün olduğunca nazik bir şekilde konuşmaya çalıştım ve bir müddet sonra daha önce hiç İngiliz bir kadınla tanışmadığını itiraf edecek kadar rahatlamıştı.

Ani hareket yapmama konusunda dikkatliydim ve bir zaman sonra çekingen bir şekilde bana oğlunu tanıştıracak kadar rahatlamıştı.

Dışarıdaki koridorda ani bir gürültü ve çığlık koptuğunda, Frances ve ondan küçük kız kardeşi Aline’e daha önceden hiç tanışmadıkları Jenny ve onun ailesini anlatıyordum. Ne olduğuna bakmak için odadan çıktığımızda kütüphaneye açılan ağır kapının açık durduğunu ve yaşlı Simon Fraser’ın çökmüş bedeninin de yerde uzandığını gördük.

“Bundan daha kötüsünü göreceksin ve bu işi yapamayacaksın,” dedi. Ses tonu öyle tehditkâr falan değildi, sadece durum gereği böyle söylemiş gibiydi. Kıyafetler içinde görünmeyen kişi sonunda başını kaldırabilmişti ve ben de elmacık kemiğinde gittikçe derinleşen kırmızı lekenin üzerindeki koyu büyük gözleri olan tuhaf soğuk hoş yüzünü görebilmiştim. O da beni görmüştü ama varlığımı fark etmemiş gibi ayağa kalkarak tek kelime etmeden aceleyle uzaklaştı. Çok uzun ve oldukça zayıf biriydi ve tuhaf hareketleri vardı.

Yaşlı Simon, gözlerimin onun üzerinde olduğunu fark edince bana bakmak için başını çevirdi. Yaşlı mavi gözlerini bana dikmişti, gözleri buz gibi soğuktu.

“İyi akşamlar, hayatım,” dedi ve kapıyı kapattı.

Koyu renkli tahta kapıya boş boş bakmaya devam ediyordum.

“Bu da neyin nesiydi?” diye sordum arkamdan gelen Francais’e.

“Hiçbir şey,”dedi. “Gel buraya, kuzen.” Beni uzaklaştırmasına izin vermiştim ama kütüphanede neler olduğunu daha sonra Jamie’ye sormaya kararlıydım.

Gece için bize ayrılan odaya gittik ve Jamie küçük nöbetçiyi şefkatle başından okşayarak kovdu.

Yatağa oturmuş çaresizce odaya göz gezdiriyordum.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordum. Akşam yemeği yorum yapamayacak kadar kısa sürmüştü ve yemek boyunca zaman zaman Lovat’ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissetmiştim.

Jamie omuz silkti ve gömleğini çıkarttı.

“Bir bilsem, Sassenach,” dedi. “Kuzey İskoçya ordusunun durumunu, askerlerin hallerini ve Majesteleri’nin planları hakkında ne bildiğimi sordular. Ben de anlattım. Ve tekrar tekrar yeniden sordular. Büyükbabam hiç kimsenin ona direk cevap vereceğini düşünmez,” diye ekledi kuru bir şekilde. “Herkesi kendi gibi şaşkın görüyor, her durum için farklı bir tavrı var.”

Başını iki yana salladı ve gömleğini yatağın üzerine attı.

“Senin doğruyu söyleyip söylemediğini nasıl anlayabilir?” diye sordum şüpheyle.

“Bir kâhini var,” diye cevap verdi.

“Gerçekten mi?” Konu ilgimi çekmişti. “Koridora attığı tuhaf bakışlı olan mı?”

“Evet. Adı Maisri. Ve doğuştan kalp gözü açık. Ama ona her şeyi anlatamadı. Ya da anlatmadı…” diye ekledi. “Bir şey bildiği açıktı ama hiçbir şey söylemedi, sadece başını salladı ve bir şey görmediğini söyledi. O zaman dedem de sabrını kaybedip ona vurdu.”

“Lanet olası ihtiyar!” dedim öfkeyle.

“Pek nazik biri sayılmaz,” dedi Jamie.

Tasa su koyup avuç dolusu suyla yüzünü yıkamaya başladım.

“Ne?”

“Karnın…” dedim, göğüs kemiği ve eteği arasındaki eziği göstererek.

Jamie aşağı tarafa bir göz attı ve konuşmaya başladı. “Ah, bu mu?”

“Evet, bu,” dedim ve yakından bakmak için yanına gittim. “Ne oldu?”

“Önemli değil,” dedi. “Akşamüzeri biraz telaşlı konuştum ve dedem de bana küçük bir saygı dersi vermesi için Genç Simon’ı görevlendirdi.”

“Genç Simon seni karnından tekmelerken iki küçük Fraser’ı da seni tutması için de görevlendirdi mi?” diye sordum.

“Beni iki kişinin tuttuğunu düşünerek çok ümit verici konuşuyorsun,” dedi. Başını geceliğinin yakasından sokarken sırıtıyordu. “Aslında, beni üç kişi tutuyordu, biri de arkadan boğmaya çalışıyordu.

“Jamie!”

Bir kahkaha attı, yatağın üstündeki yorganı üstüne çekerken pişmanlıkla başını iki yana sallıyordu.

“Sen nasıl hissediyorsun bilmiyorum, Sassenach, ama bugünlerde kendimi birilerine öldürterek seni etkilemeye çalışıyorum, sanırım,” dedi. “Bu sadece bir oyun, Sassenach. Endişelenme.”

“Oyun mu! Tanrım, Jamie!”

“Sen hiç sürüye katılmak isteyen yabancı bir köpek görmedin mi, Sassenach? Diğerleri onu koklar, bacaklarını hafiften ısırırlar, onun korkup sineceğini ya da onlara karşılık olarak hırlayacağını görmek için ona hırlarlar. Ve bazen yabancı köpek ısırmaya gelir, bazen gelmez ama sonunda sürüdeki her köpek yerini ve kimin lider olduğunu bilir. Yaşlı Simon bu sürünün liderinin kim olduğunu bildiğimden emin olmak istiyor; hepsi bu.”

“Ah? Peki biliyor musun?” Uzandım, onun yatağa gelmesini bekliyordum. Mumu aldı ve bana bakıp gülümsedi.

“Hırrr,” dedi ve mumu söndürdü.

Önümüzdeki iki hafta, akşamları hariç, Jamie’yi çok az gördüm. Gün boyu büyükbabasıyla birlikteydiler, ava çıkıyorlar, ata biniyorlar - yaşına rağmen Lovat güçlü bir adamdı- ya da Yaşlı Tilki planlarını açıklarken çalışma odasında içki içiyorlardı.

Ben çoğu zamanımı Frances ve diğer kadınlarla birlikte geçiriyordum. Yaşlı babasının heybetli gölgesi dışında Frances zeki ve ilginç bir arkadaş oluyordu. Şatonun işlerinden ve çalışanlarını düzenlemekten sorumluydu ama babası sahneye çıktığı zaman değersizleşiyor, nadiren gözlerini kaldırıyor ya da fısıltıyla konuşuyordu. Onu kınayıp kınanmama konusunda emin değildim.

Gelmemizin üzerinden iki hafta geçmişti, Jamie, Lord Lovat’ın beni görmek istediğini söyleyerek, Frances ve Aline ile oturduğum oturma odasından beni almaya gelmişti.

Yaşlı Simon duvarın yanındaki masada duran şarap sürahisine sıradan bir el işareti yapmış ve sonra da cevizden yapılmış mavi kadifeyle kaplı geniş koltuklu sandalyeye oturmuştu.

Şarap bardağımla birlikte bir köşeye sessizce oturmuştum ve Simon Jamie’ye bir kez daha Charles Stuart’ın durumu ve planları hakkındaki sorularını sorarken sessizliğimi korumuştum.

Bir haftada yirminci kez olmasına rağmen Jamie sabırlı bir şekilde çoğu askerin uygun olduğunu ve komutaların durumunu yeniden anlatmıştı. Bir dereceye kadar var olan hazır silahları ve durumlarını - çoğu kötüydü - Charles’ın Lord Lewis Gordon ya da Farquharsons ile birleşme ihtimalini, Glengarry’nin Prestonpan’ı takip edelim demesini, Cameron’un İngiliz askerlerinin nereye hareket ettiklerini bildiğini ya da anladığını, neden Charles’ın güneye gitmeye karar verdiği gibi durumları açıklamıştı. Birden başım elimdeki kupanın üzerine düştü ve uyanık durmak için başımı hemen yukarıya kaldırdım, kırmızı sıvının eteğime dökülmesini tam zamanında engellemiştim.

“… ve Lord George Murray ve Kilmarnock, ikisi de Majesteleri’nin kışın Kuzey İskoçya’ya geri çekilmesinin en iyisi olacağını düşünüyorlar,” diye açıklamıştı Jamie.

“Peki sen ne düşünüyorsun?” Arkasına yaslandığında Yaşlı Simon’nın gözleri yarı düşmüş göz kapaklarının altından parıldıyordu. Şöminedeki ateş harlı ve parlaktı.

Jamie kıpır kıpır yerinde duramazken duvardaki gölgesi de ışıkta oynayıp duruyordu, yeniden oturmak istemiyordu. Küçük çalışma odası kapalı ve karanlıktı, pencereler geceye karşı örtülmüştü. Colum’un yine ona aynı soruyu sorduğu avlu burasının aksine açık ve güneşliydi. Şimdi sorular yön değiştirmişti ama sorunun şekli aynıydı.

“Ne düşündüğümü defalarca sana anlattım,” dedi Jamie sonunda kabaca.

“Ah, evet. Bana anlatmıştın. Ama bu sefer gerçeği öğrenmemiz gerektiğini düşünüyorum.” Yaşlı adam pamukla doldurul sandalyesine iyice yerleşti ve ellerini karnının üzerinde kavuşturdu.

“Düşünecek misin?” Jamie kısa, kahkaha gibi ses çıkarttı ve yüzünü büyükbabasına çevirdi. İki adam arasında bariz bir gerilim vardı. Biri boylu posluydu ve diğeri çökmüştü ama her ikisi de güçlü, inatçı ve müsabakayı kazanmak için oldukça azimliydi.

“Ben senin akraban değil miyim? Senin beyin değil miyim? Senin sadakatini isteyebilirim, değil mi?”

Bu önemli bir noktaydı. Fiziksel zayıflığa alışkın olan Colum kendi amaçları uğruna başka bir adamın zayıflığındaki sırrı nasıl çözeceğini biliyordu. Bu ihtiyar halinde bile güçlü ve canlı olan Simon Fraser, direk sorularla kendi yolunu bulmaya alışkındı. Jamie’nin yüzündeki acı gülümsemeyi görebiliyordum, büyükbabasının isteği ile Colum’un ricasını karşılaştırdığını da.

“İsteyebilir misin? Sana yemin ettiğimi hatırlamıyorum.”

“Yemin, öyle mi? Senin damalarında Fraser kanı dolaşmıyor mu?”

“Babasını tanıyan çocuk akıllıdır derler, değil mi? Benim annem bir MacKenzie; ben onu daha çok tanıyorum.”

Simon’un yüzüne ateş basmış ve kaşları da gittikçe birleşmişti. Sonra bir kahkaha attı. Sonunda bu çaresiz gülme krizinde elini sandalyenin koluna vurdu, diğer elini ağzına götürdü ve takma dişlerini çıkarttı.

Yüzü yaşlarla ve tükürükle dolmuştu, koltuğunun yanındaki küçük masayı gözü kapalı aradı ve dişlerini kek tabağına bıraktı. Yüzünü temizlerken, hâlâ gülmeye devam ediyordu

“Ah Yüce İta!” dedi sonunda, oldukça peltek konuşmaya başlamıştı. “Bana bir vitki ver.”

Kaşlarını şaşkınlıkla yukarı kaldıran Jamie arkasındaki sürahiyi aldı ve büyükbabasına uzattı, dedesi de sürahinin tıkacını çıkardı ve bardağa koymadan sürahiden büyük bir yudum altd.

“Bir Frater olmadığını mı dütünüyortun?” dedi, sürahiyi aşağıya indirirken ve derin bir oh çekti. Uzun ince parmağını Jamie’ye doğrulttu.

“Tenin baban tam da tenin durduğun yerde duruyordu, delikanlı ve bana tam da tenin dediğin teyleri töylemitti, Beaufort Tatotu’ndan ayrıldığı gün, ilk ve ton kez.” Yaşlı adam şimdi biraz daha rahattı, birkaç kez daha öksürdü ve yeniden yüzünü sildi.

“Ellen MacKenzie’nin çocuğunun Brian’dan olmadığını açıklayarak anne ve babanın evliliklerini durdurmaya çalıttığımı biliyor mutun?”

“Evet, biliyorum.” Jamie yeniden masaya yaslanmış, büyükbabasının kısılmış gözlerini inceliyordu.

Lord Lovat homurdandı. “Kendimin her zaman iyi niyetli olduğunu töyleyemem ama oğullarımı biliyorum. Ve torunlarımı da,” diye dikkat çekerek ekledi. “Teytan beni aldı ve onların her birinin boynuzlandığını dütünüyorum, elimde değil.”

Jamie sıkıldığını belli etmiyordu ama ben bakışlarımı yaşlı adamdan almaya dayanamıyordum. Kendimi çıkardığı dişlerine bakarken bulmuştum, lekeli kayın ağacı kek kırıntılarının ortasında parlıyordu. Şansa Lord Lovat nereye baktığımı fark etmemişti.

Hâlâ konuşmaya devam ediyordu. “Tu halde, Leochu Dougal MacKenzie Charles’ı tanıdı. Beyini çağırdın mı? Bu bana töylediğin tey- ona yemin ettiğini?”

“Hayır. Ben kimseye yemin etmedim.”

“Charles’a bile?” Yaşlı adam hızlıydı, bir kedinin farenin üzerine atılması gibi o da onun üzerine atılıyordu. Neredeyse onun Jamie’yi izlerken kuyruğunu salladığını görebiliyordum, yana yatık gözleri derinleşmiş ve buruşuk gözkapaklarının altında parlıyordu.

Jamie’nin gözleri sıçrayan alevlere odaklanmıştı, arka duvardaki gölgesi hareketsizdi.

“Bana sormadı.” Bu doğruydu. Charles’ın Jamie’den yemin istemesine gerek yoktu. Jamie’nin adını Ortaklık Bağı’na yazarak bu ihtiyacı engellemişti. Aslında Charles’a yemin etmemesine rağmen bunun Jamie için önemli olduğunu biliyordum. Eğer ona ihanet ederse, onaylanmış bey olarak gösterilmeyecekti. Bütün dünyanın bir yeminin var olduğunu düşündüğü fikri pek endişe verici değildi.

Simon yeniden homurdanmıştı. Takma dişleri olmadan burnu ve çenesi neredeyse birleşmişti, yüzünün düşük kısmı onu küçük gösteriyordu.

“O zaman klanının beyi olarak bana yemin etmene engel olacak birtey yok,” dedi sessizce. Kımıldayan kuyruğu pek görünmüyordu ama hâlâ oradaydı. Kafasındaki düşünceleri hemen hemen duyabiliyordum, adeta kaplama dişlerinin etrafında süzülüyordu. Jamie’nin Charles’tan çok ona bağlılık yemini etmesiyle Lovat’ın gücü daha genişleyecekti. Lallybroch’un gelirinin paylaşımıyla daha bir zenginleşerek klan beyliği olarak vadesinin dolduğunu açıklayabilirdi. Böylece düklük ihtimali daha bir yakınlaşıyor, sislerin içinde parıldıyordu.

“Kendi iradem dışında hiçbir şey,” dedi Jamie. “Ama bu da küçük bir engel, değil mi?”

“Hımm.”Lovat’ın gözleri neredeyse kapalıydı ve başını yavaşça iki yana doğru sallıyordu. “Ah, evet delikanlı, ten, tenin babanın oğlutun. Keçi kadar inatçı ve bir aptal kadar kıvrak. Brian’ın o fahiteden olma bir aptala babalık edeceğini bilmeliydim.”

Jamie öne uzandı ve kayınla kaplanmış dişleri tabaktan altı. “Şunları geri taksan iyi olacak, seni yaşlı bunak,” dedi kabaca. “Söylediklerinin tek bir kelimesini bile anlamıyorum.”

Büyükbabasının ağzı, alt çenesindeki tek kalmış kırık dişinin sarar kökünü gösteren keyifsiz bir gülümsemeyle genişledi.

“Hayır mı?” dedi. “Pazarlığı anladın mı? ”Bana keskin bir bakış fırlattı, teraziye katmak için başka bir şey bulaması. “Etinin terefi üzerine bir yemin, bu nasıl?”

Jamie yüksek sesle kahkaha attı, hâlâ bir eliyle dişleri tutuyordu.

“Ah, öyle mi? Gözlerimin önünde onu zorlayacağını mı söylüyorsun, Dede?” Hor görürcesine geriye doğru yayıldı, eli masanın üzerindeydi. “Müsaade sizin, seninle işi bittiği zaman, kalıntıları süpürmesi için Frances Hala’yı yollarım.”

Büyükbabası sakin bir şekilde ona bakıyordu. “Ben değil, delikanlı.” Bana bakmak için başını çevirdiğinde dişsiz ağzının bir kenarı oransız bir gülüşle açıldı. “Ama ben de büyük bir zevk duyarım.”Koyu gözlerindeki soğuk kötü niyet, kendimi korumak için pelerinimle göğüslerimi kapatma isteğini doğurmuştu ama maalesef pelerinimi giymemiştim.

“Beaufort’ta ne kadar erkek var biliyor musun, Jamie? Kaçı tenin İngiliz kızı tenin iyiliğin için bize getirir? Gece gündüz ona bekçilik edemettin.”

Jamie yavaşça doğrultu, duvardaki büyük gölgesi de onun hareketlerini yansıtıyordu. Büyükbabasına dik dik bakıyordu, yüzündeki ifade belli değildi.

“Ah, bunun için endişelenmem gerektiğini sanmıyorum,” “Dede,”dedi yumuşak bir sesle. “Eşimi nadir kadınlardan biri olduğu için. Bilge bir kadın, anlarsın ya. Beyaz leydi tıpkı Dame Aliset gibi.

Daha önce Dame Aliset’i duymamıştım ama Lord Lovat’ın duyduğu belliydi; bana bakmak için başını birden yan tarafa çevirdi ve gözleri korkudan büyüdü. Ağzı açık kalmıştı ama cevap vermeden önce Jamie konuşmasına devam ediyordu, konuşmasındaki gizli fesatlık açıkça belliydi.

“Onu kötü niyetle kucaklayan bir erkeğin özel bölgesi tıpkı soğuktan kavrul elma gibi kavrulur,”dedi, büyük bir zevk alıyordu “ve ruhu sonsuza dek cehennemde yanar.”Büyükbabasına dişlerini göster ve elini geri çekti. “Tıpkı bunun gibi.”Kayınla kaplı dişler bir pat sesiyle ateşin ortasında yerini almış ve bir seferde çıtır çıtır yanmaya başladı.

41
Kâhinin Laneti

Aşağı bölgedeki İskoçların çoğu iki yüzyıl önce Presbiteryenlik'i kabul etmişlerdi. Bazı Kuzey İskoçya klanları da onlarla birlikte bu inancı benimsemişler ama Fraser ve MacKenzieler gibi diğerleri Katolik inançlarına devam etmişlerdi. Özellikle, Katolik Fransa'yla güçlü aile bağları olan Fraserler.

Beaufort Şatosu'nda Kont ve ailesinin ibadet için kullandığı küçük bir kilise vardı ama hâl böyle olduğundan bozulmuş olan Beauly Manastırı Lovatlar Mezarlığı olarak kalmıştı.

Burası huzur dolu bir yerdi ve ben soğuk, rüzgârlı havaya rağmen bazen burada yürüyüş yapıyordum. Yaşlı Simon'un beni gerçekten tehdit edip etmediğini ya da Jamie'nin beni Dame Aliset ile - şu, efsanaye dönüşen "beyaz kadın" ya da hekim olan, İskoçyalıların La Dame Blanche'a eş tuttuğu kadınla - karşılaştırmasının bu tehdidi önlemesinde etkili olup olmadığı hakkında bir fikrim yoktu. Ama hiç kimsenin soyu tükenmiş Fraserlerin mezarlığı arasında yanıma yaklaşacağını sanmıyordum.

Bir öğleden sonra, çalışma odasındaki sahneden birkaç gün sonra harap olmuş Manastır duvarına doğru yürüyüşe çıktım. Lovat'ın çalışma odasının dışında gördüğüm uzun boylu kadın da oradaydı, kırmızı mezar taşına yaslanmış, kollarıyla kendini ısıtmaya çalışıyordu.

Yan yola dönmek için hareket ettiğimde beni gördü ve ona katılmam için bir el işareti yaptı.

"Leydim Broch Tuarach olmalısınız?"

"Evet benim. Ve siz de…Maisri olmalısınız?"

Küçük bir gülümseme yüzünü aydınlattı. Çok etkileyici bir yüzü vardı, hafiften asimetrikti tıpkı Modigliani resimleri gibiydi ve genç olduğu belli olmasına rağmen omuzlarını saran siyah uzun saçlarının arasında beyazlar vardı. Demek bir kâhin, diye düşündüm.

"Öyle, evet, görüyorum," dedi.

“Akıl okuyorsunuz, öyle değil mi?” diye sordum.

Kahkaha attı ama harap olmuş duvarlarda inleyen rüzgârda sesi kayboldu.

“Hayır, leydim. Ama yüzleri okuyorum ve…”

“Ve benimki kolay anlaşılıyor. Biliyorum,” dedim.

Bir müddet yan yana durduk ve sulu yağan karın kumtaşına çarpmasıyla oluşturduğu lekeleri ve avluda yetişen kalın kahverengi çimleri izledik.

“Sizin beyaz leydi olduğunuzu söylüyorlar,” dedi Maisri. Dikkatlice beni izlediğini hissedebiliyordum ama genelde böyle bir gözlemde görünen tereddüt hali onda yoktu.

“Onlar öyle söylüyor,” dedim.

“Ah,” dedi ve ayaklarına bakmaya başladı, uzun ve zariftiler. Onunkine nazaran daha korunmuş olan ayak parmaklarım uyuşmaya başlamıştı ve eğer uzun zamandır buradaysa onunkiler buz kesmiştir diye düşündüm.

“Burada ne yapıyorsunuz?” diye sordum. İyi havalarda Manastır güzel ve huzur verici bir yerdi ama soğuk kış havasında gelinecek bir yer değildi.

“Buraya düşünmek için geldim,” dedi. Hafif bir şekilde gülümsedi ama endişeli olduğu her halinden belliydi. Her ne düşünüyorsa, düşünceleri hoş değildi.

“Neyi düşünmek için?” diye sordum.

“Nedenini bilmek istiyorum!” diye patlayıverdi. Narin yüzü birden öfkeyle aydınlanmıştı.

“Neyin nedenini?”

“Neden! Değiştirdiğim ölümcül şeyler olmadığında neden olacakları görebiliyorum? Bu yeteneğin hayrı nerede? Bu bir lütuf değil, bir lanet ve ben böyle lanetlenmek için hiçbir şey yapmadım!”

Döndü ve Thomas Fraser’ın mezarına kötü bir şekilde baktı.

“Evet, belki bu senin lanetin, seni yaşlı ihtiyar! Sen ve senin lanet olasıca ailenin. Bunu hiç düşündün mü?” Sonra bana döndü.

“Seni sen yapan şeylerin aslında senin kaderin olmadığını düşündün mü hiç? Senin kalp gözün açık ya da olağanüstü güçlerin var çünkü bunlar başka birisi için gerekli ve bunun sana hiçbir yararı yok - sende olması ve sana acı çektirmesi dışında. Hiç başına böyle bir şey geldi mi?”

“Bilmiyorum,” dedim yavaşça. “Ya da evet, senin söylediğinden beri merak ediyorum. Neden ben? Sen bunu her zaman soruyorsun, tabii ki. Ama ben hiçbir zaman tatmin edici bir cevapla karşılaşmadım. Senin belki kalp gözün açık çünkü bu Fraserlerda olan bir lanet olduğunu düşünüyorsun. Onların ölüm zamanlarını biliyorsun, bu cehennem gibi bir düşünce.”

“Bir cehennem doğru,” dedi.

“Ne düşünüyorsunuz?” diye sordu birden. “Ona söyleyeyim mi?”

Şaşırmıştım.

“Kime? Lord Lovat’a mı?”

“Evet, Lord hazretlerine. Ne gördüğümü sordu ve hiçbir şey görmediğimi söyleyince bana vurdu. O biliyor, anlarsın ya, gördüğüm zaman yüzümden anlıyor. Çünkü sahip olduğum tek güç bu; söyleyemediğim güç.”

“Her zaman bir şans vardır, öyle değil mi?” dedi. Başını öylesine eğmişti ki pelerinin başlığı yüzünü görmemi engelliyordu. “Damadının suyosununa sarıldığını ve gömleğinin altında bir yılan balığının kımıldadığını gördüğümde Lachlan Gibbons’a söyledim. Lachlan beni dinledi ve hemen gidip, damadının teknesinde kırarak bir delik açtı,” deyip kahkahalar attı. “Ama ertesi hafta büyük bir fırtına çıktığı zaman, üç adam boğuldu ve Lachlan’ın damadı evinde güvendeydi, hâlâ teknesini tamir ediyordu. Ve bir dahaki sefer onu gördüğümde, üzerindeki gömleği kuruydu ve saçındaki suyosunu yok olmuştu.”

“O zaman olabilir,” dedim yumuşak bir sesle. “Bazen.”

“Bazen,” dedi, başını evet anlamında sallıyor, hâlâ yere bakıyordu. Lady Sarah Fraser ayakuçlarında yatıyordu, leydinin taşının üstünde çaprazlan kemik ve onun üstünde de bir kafa tası duruyordu. Hodie mihi cras tibi, diyordu yazıt. Sic transit gloria mundi. Benim günüm bugün, seninki yarın. Ve böylece dünya şanı da gelip geçecek.

“Bazen değil. Çarşafa sarılı bir adam gördüğümde, hastalık onu takip eder ve bunun için yapılacak bir şey yoktur.”

“Belki,” dedim. Kendi ellerime bakıyordum.. İlaç olmadan, aletler olmadan, tanı olmadan- evet, hastalık o zaman alın yazısıydı ve yapılacak bir şey yoktu. Ama eğer hekim yakındaysa ve iyileştirecek şeyleri biliyorsa…eğer ateş gibi ya da isilik gibi semptomlar çoğunlukla görünüyorsa - Maisri’nin yaklaşan hastalığın gölgesini gerçek gibi görmesi mümkün müydü? Ve tıbbi imkânların eksikliği böyle belirtilerim okunmasını ölümcül mü kılıyordu? Bunu hiç bilemeyecektim.

“Bilemiyoruz,” dedim, yüzümü ona doğru çevirerek. “Bir şey diyemiyoruz. Diğer insanların bilmediklerini biz biliyoruz ve nedenini ve nasıl olduğunu söyleyemiyoruz. Ama bu bizde var - evet haklısın, bu bir lanet. Ama eğer bir şey biliyorsan ve bu zarara engel olabilirse…bunun zarar vereceğini düşünüyor musun?”

Başını iki yana salladı.

“Söyleyemem. Eğer yakında öleceğini bilseydin, yapabileceğin bir şey olur muydu? Ve yaptığın şeyler iyi olur muydu ya da düşmanlarına zarar vermek için bu son şansı riske atar mıydın?”

“Bir bilsem.” Bir müddet konuşmadık, sulu karın tamamen kara dönüşmesini ve savrulan kar taneciklerinin bozulmuş Manastır üzerine yağmasını izledik.

“Bazen orada benzer bir şeylerin olduğunu biliyorum,” diye konuşmaya başladı birden Maisri, “ama aklımda onu engelliyorum, o tarafa bakmıyorum. Lord hazretleriyle ilgiliydi; bir şeylerin olduğunu biliyordum ama bakmayı beceremiyordum. Ama o zaman bana bakmamı söyledi ve görüntüyü berraklaştırmak için ilahi sözleri söyledi. Ve gördüm.”Başını eğerken pelerinin başlığı geriye doğru kaydı, üstümüzde yükselen Manastır duvarına bakıyordu. Beyaz çizgili siyah saçları sırtından aşağıya uzanıyor, rüzgârda özgürce hareket ediyorlardı.

“Ateşin önünde duruyordu ama gündüzdü ve her şey rahatlıkla görünüyordu. Arkasında bir adam vardı, ağaç gibi hareketsizdi ve yüzü siyahla kaplanmıştı. Lord hazretlerinin yüzünün karşısında düşen bir baltanın gölgesi vardı.”

Duygusuz bir şekilde konuşuyordu ama yine de içim ürpertti. Sonunda bir iç çekti ve bana doğru döndü.

“Evet, ona anlatacağım ve ne istiyorsa onu yapmasına izin vereceğim. Onu ölüme mahkûm etmek ya da kurtarmak benim yapabileceğim bir şey değil. Bu onun seçimi ve Yüce İsa ona yardım edecektir.”

Gitmek için hareket etti ve ben de oturduğum mezarın üstünden kayıp Leydi Sarah’ın mezar taşının üstüne bastım.

“Maisri,” diye seslendim. Bana bakmak için arkasını döndü, gözleri mezarların arasındaki gölgeler gibi siyahtı.

“Evet?”

“Ne gördün, Maisri?”diye sordum, bekliyor, ona bakıyordum, ellerim iki yanıma düşmüştü.

Bana dik dik bakıyordu, bir aşağıya bir yukarıya.. Sonunda belli belirsiz gülümsedi ve başını salladı.

“Hiçbir şey görmedim sadece sizi, leydim,” dedi yumuşak bir şekilde. “Sadece sizi.”

Geriye döndü ve ağaçların arasındaki yoldan kayboldu.

Ölüme mahkûm etmek ya da kurtarmak. Benim yapamayacağım bir şeydi. Bildiğimin ötesinde başka bir gücüm yoktu, diğerlerine de amacımı anlatacak kabiliyetim yoktu ve istediklerini yapmayı engellemek için yapacağım bir şey de yoktu. Sadece ben vardım.

Pelerinimdeki karları silkeledikten sonra ve Maisri’yi takip ettim.

Yaşlı Simon’un tavrı önümüzdeki iki ya da üç hafta boyunca her zamankinden biraz daha fazlaydı ama Maisri’nin, gördüklerini ona anlatma niyetinde istikrarlı olduğunu düşünüyordum. Mültezimleri ve kiracıları gitmeleri için çağırmanın eşiğindeyken, ne de olsa aceleye gerek yok diyerek birden kendini geri çekmişti. Bu kararsızlık savaşa gitmek ve kendini zaferle ödüllendirmeye meraklı olan Genç Simon’u çileden çıkartmıştı.

“Acele edecek bir durum değil,” dedi Yaşlı Simon, on ikinci kez. “Belki ilkbahar ekimini beklemekle en iyisini yapmış olacağız.”

“İlkbahardan önce Londra’da olabilir!” Genç Simon yemek masasının karşısında oturan babasına yiyecek gibi baktı ve tereyağına uzandı. “Eğer sen kendin gitmeyeceksen o zaman Majesteleri’ne katılmak için bana izin ver!”

Lord Lovat homurdandı. “Sende Şeytan’ın sabırsızlığı var,”dedi, “ama onun düşüncesinin yarısı bile sende yok. Beklemeyi öğrenmeyecek misin?”

“Beklemek için harcanan zaman oldukça uzun!” diye patlayıverdi Simon. “Cameronlar, MacDonaldlar, MacGillivraylar - ta en başından beri hepsi oradalar. Kendimizi dilenci olarak bulmak ve Clanranaldların, Glengarrylerin yanında ikinci sırada olmak için mi savaşın bitimine gideceğiz? O zaman dük olmak için iyi şansın olur!”

Lovat’ın ağzı Jamie’ninki gibi büyük ve etkileyiciydi. Bu ihtiyar halinde bile, bazı mizah ve duygusallık izlerini hâlâ koruyordu.

“Aceleyle evlenirsen, sonunda pişman olursun,”dedi.

Genç Simon homurdandı ve destek almak için Jamie’ye baktı. Geçtiğimiz iki ayda, ilk baştaki şüpheli düşmanlığı gayri meşru akrabasının savaş sanatındaki aşikâr uzmanlığından dolayı gönülsüz bir saygıya dönüşmüştü.

“Jamie diyor ki…” diye başladı.

“Onun ne dediğini çok iyi biliyorum,” diyerek sözünü kesti Yaşlı Simon. “O, yeterli olduğunu söylüyor. Zamanı gelince ben kendi kararımı kendim vereceğim. Ama şunu aklında tut, delikanlı. Savaşta olduğunu açıkladığında, beklemekle kaybedilecek çok az zaman vardır.”

“Kimin kazandığını görmek için beklemek,” diye mırıldandı Jamie. Yaşlı adam keskin bir şekilde baktı ama bu yardımı önemsememeye karar verdi.

“Stuartlara söz verdin,” diye inatla devam ediyordu Genç Simon, babasının kızgınlığına aldırmıyordu. “Sözünü tutmamayı kast etmiyorsun, değil mi? İnsanlar şerefin için neler diyecek?”

“Onca şeyi söyleyenlerin çoğu öldü, iflas etti ya da Fransa’da fakir olarak yaşadı. Ama ben hâlâ buradayım.”

“Ama… ”Genç Simon’ın yüzü kızarmıştı, babasıyla bu tarz sohbet ettiğinde her zaman böyle oluyordu.

Yaşlı Kont sert bir şekilde lafını kesti. Oğluna öfkeyle bakarken başını iki yana sallıyordu. “Tanrım. Bazen keşke Brian ölmeseydi diyorum. Aptal olabilirdi ama en azından ne zaman susması gerektiğini biliyordu.”

Genç Simon ve Jamie’nin sinirden yüzleri kızarmıştı ama birbirlerine temkinli bir bakış attıktan sonra dikkatlerini tekrar yemeğe verdiler.

“Peki sen niye bakıyorsun?” diye homurdandı Lord Lovat.

“Size,”dedim açık bir şekilde. “İyi görünmüyorsunuz.” Yetmişli yaşlarında olmasına rağmen iyi değildi. Orta boyluydu, yaşına rağmen tıknaz ve omuzları genişti, normalde sert bakışlı bir adamdı, gömleğinin altındaki fıçı göğsü ve şişko göbeğinin sağlam ve sağlıklı olduğu izlenimini veriyordu ama son zamanlarda cansız bakmaya başlamış, sanki derisinin içinde küçülmüştü. Gözaltı torbaları kararmıştı ve teni kötü bir halde solgun görünüyordu.

“Hımm,”diye homurdandı yine. “Neden olmasın? Ne uyuduğum zaman dinlenebiliyor ne de uyandığımda rahat olabiliyorum.”

Daha sonra Lord Lovat şarap bardağına uzandı ve koklamak için burnuna yaklaştırdı ve sonra suratını ekşiterek geri koydu.

“Böyle gözlerini dikip bakmak büyük terbiyesizlik,” dedi bana soğuk bir şekilde. “Ya da İngilizlerin nezaket anlayışı biraz farklı?”

Hafifçe kızarmıştım. “Sadece merak ediyorum- iştahınız yok ve içki de içmiyorsunuz. Başka ne tür belirtiler var?”

“Kendini kanıtlamaya mı çalışıyorsun?” Lord Lovat sandalyesine yaslandı ve yaşlı bir kurbağa gibi ellerini geniş karnının üzerinde kavuşturdu. “Bir hekim, torunum öyle dedi. Bir beyaz leydi, öyle mi?” Sadece yemeğini yiyen ve büyükbabasını önemsemeyen Jamie’ye ürkütücü bir şekilde baktı. Lovat homurdandı ve başını alaycı bir şekilde bana doğru eğdi.

“Evet, içmiyorum, leydi, sürekli işediğim ve domuz mesanesi gibi şiştiğim için. Ve dinlenemiyorum çünkü geceleri defalarca lazımlığımı kullanmak için kalkıyorum ve çok az işeyebiliyorum. Peki buna ne diyeceksin, Dame Aliset?”

“Baba,” diye mırıldandı Leydi Frances, “gerçekten, seni düşünemiyorum…”

“Mesane iltihabı olabilir ama bana öyle geliyor ki prostat iltihabı,” diye cevap verdim. Şarabımı aldım ve ağız dolusu bir yudum içtim, boğazımdan aşağıya gitmesine izin vermeden tadını çıkarttım. Bardağımı yerine koyarken Lord hazretlerine bakıp gülümsedim.

“Ah, öyle mi?” dedi kaşlarını kaldırarak. “Peki bu nedir, dua mı?”

Elbisemin kolunu sıyırdım, ellerimi yukarıya kaldırdım ve hokkabazlık yapmaya hazırlanan bir sihirbaz gibi parmaklarımı büktüm.

“Erkeklerde prostat,” öğretici bir şekilde konuşmaya başladım, “idrar borusunu çevreler - ki bu idrarın mesaneden dışarıya çıkmasını sağlayan geçittir.” Örneklemek için sağ elimin iki parmağıyla sol işaret parmağımı halka şeklinde kavradım. “Prostat iltihaplandığında ya da genişlediğinde - buna prostat iltihabı denir- böyle olduğunda idrar borusunu sıkıştırır,” - parmaklarımla yaptığım halkayı daralttım - “idrarın dışarıya atılmasını engeller. Yaşlı erkeklerde çok yaygındır. Anladınız mı?”

Akşam yemeğine uygun bir sohbet açılması konusundaki fikirlerini babasına iletmeyi başaramayan Leydi Frances genç kız kardeşine telaşla bir şeyler fısıldıyordu. İkisi de her zamankinden daha derin bir şüpheyle beni izliyordu.

Lord Lovat da bu küçük gösterimi büyülenmişçesine izliyordu.

“Evet, anlıyorum,” dedi. Yana yatık kedigözleri kısılmıştı, parmaklarıma şüpheli bir şekilde bakıyordu. “Madem bu konu hakkında oldukça bilgilisin, bunun için ne yapılabilir söyleyebilir misin?”

Düşünüyordum, hafızamı yoklarken kaşlarını çattım. Tedavi etmek şöyle dursun aslında hiç prostat vakası görmemiştim çünkü genç askerlerin karşılaştığı bir durum değildi. Ama hastalığı anlatan tıbbi metni okumuş ve tedaviyi hatırlamıştım çünkü bu metindeki örnek resimleri büyülenmiş bir

korkuyla inceleyen öğrenci ve hemşireler arasında şamataya sebep oluyordu.

“Evet,”dedim, “ameliyat dışında, yapabileceğiniz iki şey var. Penisin içine metal bir çubuk sokup mesanenin içinde yukarı kaldırabilirsiniz, idrar borusunun açılımını güçlendirmek için” - işaret parmağımla büzülen halkaya hızla vurdum - “ya da şişmesini engellemek için prostata masaj yapabilirsiniz. Kalın bağırsağın içine doğru,” dedim.

Yanımda belli belirsiz bir öksürük sesi duyunca Jamie’ye bir göz attım. Gözleri hâlâ tabağındaydı ama kızarıklık boynundan yukarıya doğru tırmanmıştı, kulaklarının ucu bile kızarmıştı. Hafiften titriyordu. Grubun üzerime odaklanan büyülenmiş bakışlarını görmek için masaya döndüm. Leydi Frances, Aline ve diğer bayanlar değişik yüz ifadeleriyle dik dik bana bakıyorlardı. Erkekler ise dehşete düşmüş bir korkuyla duruyorlardı.

Her zamanki tepkisinin dışında Lord Lovat düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturuyordu ve gözleri yarı kapalıydı.

“Hımm,” dedi. “Cehennem gibi bir seçim.”

Ona gülümseyerek baktım.

Lord Lovat da gülümsedi. “Bu kulağa…eğlenceli geliyor,” dedi en sonunda.

“Çok zarif elleriniz var, hayatım,” dedi daha sonra. “Çok hoş, uzun, beyaz, zarif parmaklar…”

Jamie iki eliyle masaya vurup ayağa kalktı. Masanın karşısına doğru eğilip yüzünü büyükbabasının yüzüne dayadı, aralarında pek bir mesafe yoktu.

“Böyle bir ilgiye ihtiyacın olursa, dede,” dedi. “Ben kendim hallederim.” Masanın üzerindeki ellerini iyice yaydı, her biri tabancanın namlusu kadar geniş ve kalın parmakları vardı. “Senin yaşlı kıçına parmaklarımı sokmak pek zevkli olmayacak,” dedi büyükbabasına, “ama seni sağanak sidik patlamasından kurtarmak benim evlatlık görevim diye düşünüyorum, değil mi?”

Frances belli belirsiz tiz bir ses çıkardı.

Lord Lovat torununa şöyle bir baktıktan sonra yavaşça oturduğu yerden ayağa kalktı.

“Sen zahmet etme,” dedi kısaca. “Hizmetçilerden birine yaptırırım.” Masadaki gruba el salladı ve yemeğe devam etmemiz için bize işaret verdikten sonra salondan ayrıldı. Tam o sırada dilimlenmiş sülün tabağıyla gelen genç hizmetçi kıza incelercesine bakmak için durdu. Gözleri büyüyen genç kız hızla yanından geçti.

Lord hazretlerinin ayrılmasından sonra yemek masasına ölüm sessizliği çöktü. Genç Simon bana baktı ve ağzını açtı. Sonra Jamie’ye baktı ve ağzını kapadı. Boğazını temizledi.

“Zahmet olmazsa tuzu alabilir miyim?” dedi.

“… ve Majesteleri’nin davasına şahsen katılmamı engelleyen üzücü hastalığın sonucunda bağlılık nişanımı oğlumun ve aynı zamanda varisimin elleriyle yolluyorum - hayır, “saygıyı” da ekle - Kral Hazretleri’ni ve Majesteleri’ni uzun süredir sevgiyle andığım saygı nişanını.” Lord Lovat durdu, kaşlarını çatarak tavana bakıyordu.

“Ne gönderebiliriz, Gideon?” diye sordu sekreterine.

“Mar Kontu’ndan aldığınız yüzük?” diye önerdi, pek umutlu değildi. Ter damlacığı iki kat olmuş çenesinden aşağıya, yazdığı mektuba damladı.

“Çok pahalı değil,” dedi Lord hazretleri.

Yaşlı Simon’un durumu gittikçe iyiye gidiyor diye düşünüyordum. En iyi geceliğini giymiş ve masasına dizilen bir yığın etkili ilaçla yatakta yatıyordu, şahsi hekimi Dr. Menzies ona eşlik ediyordu,

“Altın ve gümüş piknik setini göndereceğiz. Bu oldukça zengin ama siyasi desteği açıklamak için de oldukça anlamsız. Ayrıca,” diye duruma uygun bir şekilde ekledi, “servis kaşığı da oyuk,”dedi sekreterine, “haydi ‘Majesteleri’nin de haberi olduğu gibi…’ ”

Gizli bir şekilde gülümseyen Jamie’ye baktım.

“Ona ihtiyacı olan şeyi verdiğini düşünüyorum, Sassenach,” demişti bir hafta önceki önemli akşam yemeğinden sonra odamıza çekildiğimizde.

“Ne bu?” diye sordum, “Hizmetçi kıza sarkıntılık edeceği için bir özür mü?”

“Onun böyle bir şey için özür dilemekle canını sıkacağından şüpheliyim,” dedi Jamie. “Hayır, ikili oynamasına izin verdin - her zamanki gibi. Onu yatakta tutacak etkili bir hastalığı varsa, söz verdiği adamlarla görünmediği için ayıplanmayacaktır. Aynı zamanda, eğer savaşmak için varisini yollarsa, Stuartlar sözünü tuttuğu için Lord Lovat’a para yatıracak ve eğer her şey ters giderse, Yaşlı Tilki, İngilizlere, Stuartlara yardım etmeye hiçbir şekilde niyetli olmadığını ama Genç Simon’ın kendi adına hareket ettiğini söyleyecek.”

“Prostatı Gideon için heceler misin, hayatım?” diye seslenen Lord Lovat düşüncelerimi yarıda kesmişti. “Sen de dikkatli yaz, sersem,” dedi sekreterine, “Majesteleri’nin yanlış okumasını istemiyorum.”

“P-r-o-s-t-a-t,” diye yavaşça heceledim. “Hazır lafı geçmişken bu sabah durumu nasıl?”diye sordum ve Lord hazretlerinin yatağının yanına geldim.

“Büyük gelişme var, teşekkürler,” dedi yaşlı adam ve takma dişlerini göstererek bana sırıttı. “Nasıl işediğimi görmek ister misin?”

“Şimdi değil, teşekkürler,” dedim nazikçe.

Charles Stuart ve Kuzey İskoçya ordusuna katılmak için Beauly’den ayrıldığımızda, aralık ayının ortasında soğuk bir gündü. Bütün tavsiyelere rağmen Charles İngiltere için baskı kurmuş, generalleriyle birlikte havaya ve sağduyuya karşı gelmişti. Ama sonunda generaller Derby’ye hâkim olmuş ve Kuzey İskoçya klan beyleri daha ileriye gitmeyi reddetmişlerdi, Kuzey İskoçya ordusu da kuzey tarafa dönüyordu. Ve Charles’tan Jamie’ye gelen acil mektupta Edinburgh’a döndüğünde “gecikmeden” Majesteleri ile görüşmesini istiyordu. Kırmızı tartanıyla her halinden klan şefi olduğu belli olan Genç Simon adamların başında at sürüyordu. Atlı adamlar onu takip ederken, yaya olan birçoğu da arkalarında yürüyordu.

Atlı olan biz de sıranın başında Simon ile birlikte gidiyorduk, ta ki Comar’a ulaşana kadar. Orada Edinburgh’a gitmek için Simon ve Fraser bölüğü olarak ayrıldık, Jamie kendi başına Edinburgh’a dönmeden önce görünürde Lallybroch’a kadar bana eşlik edecekti. Tabii ki hemen dönmeye niyeti yoktu ama bu Simon’un işi değildi.

Kuşluk vaktinde, yolun kenarındaki odunlu küçük çalıların arasından çıktığımda Jamie sabırsızca beni bekliyordu. Yolculukta adamları ısıtması için sıcak bira verilmişti. Sıcak biranın şaşırtıcı derecede iyi bir kahvaltı olduğunu düşünürken, bunun böbreklerime de iyi bir etkisi olduğunu düşündüm.

Jamie homurdanıyordu. “Kadınlar,” dedi. “İşemek gibi küçük bir şey için nasıl bu kadar zaman harcayabiliyorsunuz? Dedem gibi sen de onun üzerine titriyorsun, herhalde.”

“O zaman bir dahaki sefere sen de gel ve izle,” dedim huysuz bir şekilde. “Belki yardımcı olacak önerilerin vardır.”

Yalnızca yeniden homurdandı ama yinede gülümsüyordu. Berrak parlak gün herkesin ruhunu canlandırmıştı ama bu sabah Jamie oldukça formundaydı. Her şeyin iyi olacağına dair kendini kandırmadığını biliyordum, bu savaş pahalıya mal olacaktı. Ama eğer Charles’ı durdurmakta başarısız olursak, bize-Lallybroch’a yakın olan Kuzey İskoçya’nın küçük bir köşesini kurtarma ihtimalimiz olabilirdi. Bu da daha çok bizim gücümüze bağlıydı.

Klan üyelerinin oluşturduğu kuyruğa bir göz attım.

“İki yüz adam güzel bir gösteri oluşturur.”

“Yüz yetmiş,”diye düzeltti Jamie dalgın bir şekilde ve atının dizginlerine uzandı.

“Emin misin?” diye sordum şüpheli bir şekilde. “Lord Lovat iki yüz adam gönderdiğini söyledi. Mektubu yazdırdığında böyle söylediğini duymuştum.”

“Evet, ama yapmadı.” Jamie eyerine yerleş sonra üzengiyi kaldırdı ve önümüzdeki yokuşu işaret etti, uzaktaki yer sıranın başında geyik kafası armalı Fraser sancağının dalgalandığı yerdi.

“Seni beklerken adamları hesapladım,” diye açıklama yapıyordu. “Simon’la birlikte orada otuz süvari var, sonra kılıç ve kalkanlılar elli kişi ve bir de tırpan ve çiftçiler var, bunlar da doksan kişi.”

“Sanırım büyükbaban Prens Charles’ın şahsen bu adamları saymayacağına dair bahse girmişti,” dedim. “Yolladığından daha fazla para almaya çalışıyor.”

“Evet ama Edinburgh’a ulaştıklarında ordu listesinde isimleri girilecek,” dedi Jamie kaşları çatık bir halde. “En iyisi görmek.”

Çok ağır bir şekilde onları takip ediyordum. Kısrağımın yaklaşık yirmi yaşında olduğuna karar vermiştim. Ağır bir şekilde yürümekten başka bir yeteneği yoktu. Jamie’nin kısrağı neşeli bir oyuncak gibiydi ama Donas ile karşılaştırılamazdı. Dev at Edinburgh’da kalmıştı çünkü Prens Charles halkın içine onunla çıkmak istediğini söylemişti.

Atsız iki adam yüz yüze duruyorlar ve var güçleriyle kavga ediyorlardı. Münakaşayı gören Genç Simon yana geçip dizginlerini durdurdu ve kafilenin geri kalanın devam etmesini söyledi. Bir ileri bir geri ilerledikten sonra Simon’un yüzünü görebilecek kadar yakınlaşmıştık, yüzü sinirden kızarmıştı ve sekreterinin yüzü de endişeden buruşmuştu.

Bu pantomimi büyülenmişçesine izliyordum, razı gelen sekreter heybesinin bağını çözdü, heybenin derinlerinde bir şeyler aradı ve sonra birkaç parşömen kâğıdı çıkarttı. Jamie bunları aldı ve hızlıca göz gezdirdi, işaret parmağı yazıların üzerinde geziyordu. Sonra bir kâğıdı aldı ve diğerlerinin yere düşmesine izin verdi, Simon Fraser’in yüzüne doğru kâğıdı sallıyordu. Sonra kâğıdı alıp, okumaya başladı, şaşkınlıkla Jamie’ye bakıyordu. Jamie kâğıdı geri alıp ani bir çabayla yırttı ve parçaları da kesesine tıktı.

Atımı durdurmuştum, o da moladan yararlanarak hâlâ canlı sayılabilecek kuru bitki kalıntılarını bulmak için etrafı kolaçan etmeye başlamıştı. Yeniden atına binen Jamie bana eşlik etmek için acele ediyordu, kırmızı saçları rüzgârda dalgalanan sancak gibi uçuşuyor, kaskatı kesilen dudaklarının üzerindeki gözleri ise ateş saçıyordu.

“Pis yaşlı bunak,” dedi birden.

“Ne yaptı?”diye sordum.

“Kendi listesine benim adamlarımın adını yazmış,” dedi Jamie. “Kendi Fraser alayının bir parçası olarak bildirmiş. Yaşlı buruşuk solucan!” Şevkle

arkamızda kalan yola baktı. “Yazık ki çok yol geldik; geri dönüp ihtiyar dilenciye gününü göstermek için çok uzak.”

Büyükbabasına daha fazla isim takması için Jamie’yi günaha teşvik etmek yerine ona, “Neden bunu yaptı? Sturartlara daha fazla yardım etmiş gibi görünmek için mi?” diye sordu.

Jamie başını evet anlamında salladı, yanakları, kızgınlığının biraz da olsa geçtiğini gösteriyordu.

“Öyle, evet. Şüphesiz kendini daha iyi göstermek için. Ama sırf bu değil. Sefil yaşlı yaratık toprağımı geri istiyor. Şimdi eğer böyle olur ve Inverness Dükü olursa, başından beri Lallybroch’un onun olduğunu açıklayabilir ve beni de sadece onun kiracısı olarak gösterebilir. Kanıt olarak da Stuartların klan çağrısına cevap vermek için malikâneden adam getirmelerini gösterir.”

“Bu şekilde paçayı kurtarabilir mi?” diye sordum şüpheli bir şekilde.

Jamie derin bir nefes aldı. Burun deliklerinden çıkan buhar bulutu tıpkı ejderhadan çıkan duman gibiydi. Sonra sırıttı ve belindeki kesesine hafifçe vurdu.

“Şimdi yapamaz,” dedi.

Beauly’den Lallybroch’a yapılan yolculuğun iki gününde hava güzeldi, yolculuk boyunca yemek yemek, uyumak ve kişisel ihtiyaçlar haricinde mola vermemiştik. Dönüşümlü olarak kar, karla karışık yağmur yağmış ve tipi çıkmıştı, yerler çamurluydu ve buzdan dolayı kaygandı ve öyle ya da böyle Lallybroch’daki çiftliğe giden son yokuşu aşmadan önce neredeyse bir hafta geçmişti. Üşümüştük, açtık, yorgunduk ve hijyenden yoksunduk.

İki saattir yalnızdık. Murtagh, Kuzey İskoçya ordusunun durumunu öğrenmek için Genç Simon ve Beaufort süvarileri ile birlikte Edinburgh’a gönderilmişti. Ek binaların arasındaki ev sapa sağlam duruyordu, karla kaplı tarla etrafını çevreliyordu. Burayı ilk gördüğümde neler hissettiğimi daha dün gibi hatırlıyordum. Onu daha önce böyle karlı, esen bir havada görmemiştim ama bu haliyle bile davetkâr bir sığınak gibi görünüyordu.

Ön kapıya doğru giden Jamie’yi takip ettiğimde sıcak karşılanma hissi daha bir güçlenmişti. Uzun bir aradan sonra su, kızarmış et ve taze ekmek kokusuyla karşılanmak inanılmazdı.

“Akşam yemeği,”dedi Jamie. Hoş kokuyu içine çekerken keyiften gözlerini yummuştu. “Tanrım, bir atı bile yiyebilirim.” Eriyen karlar pelerininin eteğinden damlıyor, tahta döşemeyi ıslatıyordu.

“Onlardan bir tanesini yiyeceğimizi düşünmeye başlamıştım,” dedim saçımdaki eriyen karları temizlerken. “Kirkinmill’de aldığın bu zavallı yaratık güç bela topallıyor.”

Sesimiz koridorda yankılanırken ve bir kapının açıldığını ve daha sonra da adaşının yanına gelirken koşan genç Jamie’nin küçük ayak seslerini ve çığlıklarını duyduk.

Onların yeniden birleşmesiyle oluşan gürültü ev halkının geri kalanının da dikkatini çekti ve biz fark etmeden etrafımız selamlamalar ve kucaklamalarla çevrelendi. Jenny ve bebeği küçük Maggie, Ian, Bayan Crook ve diğer bütün hizmetçiler, hepsi koridora doluşmuşlardı.

“Seni yeniden görmek ne güzel, hayatım!” Jenny, Jamie’yi öpmek için parmak uçlarında yükseldiğinde üçüncü kez aynı şeyi söylüyordu. “Ordu ile ilgili duyduğumuz haberler yüzünden, gelmenizin aylar süreceğinden korkmuştuk.”

“Evet,”dedi Ian, “Yanınızda hiç adam getirdiniz mi yoksa sadece bir ziyaret mi?”

“Onları geri getirmek mi?” Yaşça büyük yeğeninin karşılamasıyla tutulan Jamie eniştesine bakakalmış, bir an kollarındaki küçük kızı unutmuştu. Küçük kızın saçlarını çekmesiyle varlığını yeniden fark eden Jamie onu dalgın bir şekilde öpüp bana verdi.

“Ne demek istiyorsun, Ian?” diye sordu. “Adamların bir ay önce gelmiş olması gerekiyordu.”

Küçük Maggie’yi sıkı bir şekilde tutuyordum, Ian’ın yüzündeki gülümsemenin solduğunu görünce içimi kötü bir his kaplamıştı.

“Hiçbiri gelmedi, Jamie,” dedi yavaşça. “Sizinle birlikte gittiklerinden beri ne bir iz var ne de haber.”

Dışarıdaki avludan bir ses geldi, Rabbie MacNab atını bir kenara çekiyordu. Jamie hızla dönüp kapıya yöneldi.

Omuzlarının üstünden, tipinin içinden ata binen birinin geldiğini görebiliyordum. Yüzünü seçmek için görüş oldukça kötüydü ama küçük, dayanıklı bedenin maymun gibi eyere yapıştığını görünce bunun kim olduğunu hemen anlamıştık. “Şimşek gibi hızlı,” dedi Jamie ve haklı olduğu açıktı. Bir hafta içerisinde Beauly’den Edinburgh’a sonra da Lallybroch’a seyahat etmek gerçekten büyük bir başarı ve dayanıklılık gerektirirdi. Gelen kişi Murtagh’dı.

42
Birleşme

Sinirden bembeyaz kesilen Jamie, Holyrood’un sabahları kullanılan salonunun kapısını çarparak açtı. Ewan Cameron ayağa fırlarken mürekkep hokkasını yere düşürdü. Simon Fraser, Lovat’ın Varisi, masanın karşısında oturuyordu.

“Lanet olsun!”dedi Ewan, yayılan mürekkebi silmek için mendil ararken. “Neler oluyor, Fraser? Ah, iyi sabahlar, Bayan Fraser,” diye ekledi, Jamie’nin arkasında beni görünce.

“Majesteleri nerede?” diye sordu Jamie hiçbir giriş yapmadan

“Stirling Kalesi’nde,” diye cevap verdi Cameron ve mendil aramada başarısız olduğunu fark edince, “Mendilin var mı, Fraser?” diye sordu.

“Eğer olsaydı, seni onunla boğardım,” dedi Jamie. Charles’ın olmadığını fark edince rahatlamıştı ama dudağının köşesi hâlâ kaskatıydı. “Neden adamlarımın Tolbooth’da tutulmasına izin verdin? Domuzların bile yaşamasına izin vermeyeceğim bir yerde onları görüyorum! Tanrı bilir, kesin sen bir şey yapmışsındır!”

Cameron bunu duyunca kızarmaya başladı ama açık kahverengi gözlerini Jamie’ninkilerden ayırmadı.

“Denedim,” dedi. “Majesteleri’ne bunda bir yanlışlık olduğundan emin olduğumu söyledim-evet, bulunduklarında adamların otuzu da ordudan on mil uzaktaydılar, nasıl bir yanlış anlama! Jamie ani giriş şokunu atlatmasıyla birlikte sinirlenmeye başlamıştı. “Tanrım, savaş zamanı kaçmak vatana ihanettir!”

“Öyle mi?”dedi Jamie şüpheli bir şekilde. Genç Simon’a doğru başıyla kısaca selam verdi ve kendi oturmadan önce bana doğru bir sandalye itti. “Peki sen eve giden adamlarının yirmisini de asılmaya gönderdin mi, Ewan?”

Cameron’un yüzü iyice kızarmış, Simon Fraser’in ona verdiği mendille mürekkebi temizlemeye odaklanmıştı.

“Onlar yakalanmadı,” diye mırıldandı en sonunda. Jamie’ye bir göz attı, zayıf yüzü ciddiyetini koruyordu. “Stirling’e Majesteleri’ne git,” diye tavsiyede bulundu. “Bu kaçma olayından dolayı oldukça sinirliydi ama ne de olsa seni Beauly’e gönderen ve adamlarının başıboş kalmasını sağlayan kendisi, değil mi? Seni sever Jamie ve seni “dostum” diye çağırıyor. Adamlarını affedebilir ve sen de onların yaşaması için af dileyebilirsin.”

Mürekkeple boyanmış mendili aldı ve sonra özür dileyerek mendili atmak için dışarı çıktı, çabucak Jamie’den uzaklaşmak istediği açıktı.

Jamie sandalyesine yayılmış oturuyordu. Gözleri, Stuartların haneden armasını gösteren duvardaki küçük işlemeye odaklanmıştı. Jamie’nin emrindeki adamların kaçmaya teşebbüsten dolayı tutuklandıkları ve Edinburgh’un adı çıkmış Tolbooth Hapishanesi’nde ölüm cezasıyla hapse atıldıkları haberiyle Lallyborch’a gelen Murtagh’dan beri Jamie’nin hâli böyleydi.

Charles’ın adamları idam etme niyetinde olduğunu ben de düşünemiyordum. Ewan Cameron’un belirttiği gibi, Kuzey İskoçya ordusunun askerlik yapabilecek gücü kuvveti yerinde olan her erkeğe ihtiyacı vardı. Charles’ın İngiliz kırsal bölgelerinden beklediği destek akını daha gerçekleşmemişti. Sadece bu da değil, Jamie’nin yokluğunda adamlarını asmak siyasi bir ahmaklık hareketi ve Charles Stuart’ın bile düşünemeyeceği kadar büyük bir ihanet olurdu.

Cameron’un haklı olduğunu ve adamların eninde sonunda affedileceğini hayal ediyordum. Şüphesiz Jamie de bunun farkındaydı ama onların bozulmuş bir mücadele riskinden sağ salim kurtulduğunu görmekten çok uydurma bir farkındalıkla yüzleşmek onun için zayıf bir avuntuydu, Majesteleri onları İskoçya’nın en kötü hapishanesine attırmış, korkaklıkla suçlamış ve asılmak gibi utanç verici bir ölüm cezasına çaptırmıştı.

Genç Simon da sessizliğini koruyordu.

“Ben de seninle Majesteleri’ne geliyorum,” dedi dalgın bir şekilde.

“Sen de mi?” Jamie şaşkın bir şekilde yarı amcasına baktı ve sonra gözlerini kısarak başını Simon’a çevirdi. “Neden?”

Simon hafifçe gülümsüyordu. “Ne de olsa akraba akrabadır. Yoksa babamın yaptığı gibi adamlarını almaya çalışacağımı mı düşünüyorsun?”

“Yapar mısın?”

“Yapabilirim,” dedi Simon açıkça, “eğer bunu yapmakla iyi bir şans elde edeceğimi düşünüyorsam. Düşündüğüm şey muhtemelen daha çok sıkıntı yaratabilir. MacKenzielerle ya da seninle, yeğenimle savaşmayı istemiyorum,” diye ekledi. “Lallybroch kadar zengin olmayı, ya da güzellikle orayı ele geçirmek için şeytanca savaşmayı. Babama da böyle söyledim ama o sadece işine geleni duyuyor.”

Genç adam başını iki yana salladı ve kılıcını kemerine yerleştirdi.

“Muhtemelen ordu avantaları daha iyi olur, yenilenen bir kralla bu durum kesinlik kazanacaktır. Ve…” Sonuca varıyordu, “eğer Preston’da yaptıkları gibi ordu yeniden savaşırsa, sahip olacakları her adama ihtiyaçları olacaktır.”

Jamie tamam anlamında başını salladı ve yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı. “Teşekkürler, Simon. Bu işe yarar.”

Simon da başını salladı. “O zaman Dougal MacKenzie’nin gelip senin için konuşması canını sıkmaz. O da Edinburgh’da.”

“Dougal MacKenzie mi?” Jamie’nin kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı. “Evet sanırım canımı sıkmaz ama…”

“Canını sıkmaz mı? Adamım, sen duymadın mı? MacKenzie Prens Charles’ın sarışın oğlu. ”Simon iyice yayılarak oturmuştu, alaycı gözlerle Jamie’ye bakıyordu.

“Neden?” diye sordum. “Ne yaptı ki?” Dougal, Stuart davasında savaşması için iki yüz elli süvari getirdi ama büyük katkıda bulunan başka birçok bey de vardı.

“On bin pound,” dedi Simon. “Tamı tamına on bin pound, Dougal MacKenzie hükümdarın ayaklarına serdi. Bu canını sıkmaz, öyle değil mi? Cameron bana Charles’ın İspanya’dan gelen parayı ve güvendiği İngiliz destekçilerinden gelen paranın bir kısmını tükettiğini söyledi. Dougal’ın on bin poundu en azından birkaç hafta ordunun silah ve yiyecek ihtiyacını

karşılayabilecek ve neyseki daha Fransa’dan daha çok alacağı var.” Sonunda düşüncesiz kuzeni ona yardım ediyordu, Louis ona bir miktar para göndermeyi gönülsüzce de olsa kabul etmiştiti. Ama gelmesi de uzun sürecekti.

Jamie’ye bakıyordum, yüzü benim şaşkınlığımı yansıtıyordu. Dougal MacKenzie bu on bin poundu nasıl elde etmişti? Birden aklıma Cranesmuir’deki hırsızların kaldığı çukur gelmişti, cadılıkla yargılandığım mahkemimi beklerken, bitmek bilmeyen üç gün üç geceyi orada geçirmiştim.

“Geillis Duncan!” diye bağırıverdim. Çamurlu çukurun zifiri karanlığında yaptığımız sohbeti hatırlayınca ürperdiğimi hissettim, arkadaşım, karanlıkta gelen sesten başka bir şey değildi. Salon sıcaktı ama ben pelerinime iyice sarındım.

“On bin poundu kenara koydum,” demişti Geillis Duncan, kocasının adıyla sahte imza atarak başarıyla gerçekleştirdiği hırsızlığıyla böbürleniyordu. Zehirle öldürdüğü kocası Arthur Duncan bir bölgenin vekil hâkimiydi. “II. James davası için on bin pound. Ayaklanma olduğu zaman yardım edeceğim.”

“Onu çaldı,” dedim, cadılıkla suçlanan Geillis Duncan’ın üvez ağacının dallarının altında ateşle ölüme gittiğini düşününce kollarım ürpermişti. Aşkı Dougal MacKenzie’nin canını sıkan çocuğu doğurmak için uzun süre ölümden kaçan Geillis Duncan. “Parayı çaldı ve Dougal’a verdi, ya da Dougal ondan aldı, şimdi hangisinin olduğunu söylemenin bir önemi yok. ”Telaşlı bir şekilde ayağa kalkmış, ateşin önünde bir ileri bir geri yürümeye başlamıştım..

“Piç kurusu!” dedim. “Demek iki sene önce Paris’te yaptığı şey buymuş!”

“Ne?” Jamie bana kaşlarını çatarak bakıyordu, Simon da ağzı açık beni izliyordu.

“Charles Stuart’ı ziyaret etmek. Gerçekten Charles’ın bir ayaklanmayı planlayıp planlamadığını görmeye gelmişti. Belki o zamandan ona söz vermişti, belki Charles’ın İskoçya’ya gelerek kendini riske atmasını sağlayan şey budur - Geillis Duncan’dan aldığı para sözü. Ama Dougal, Colum hayattayken bu parayı Charles’a veremezdi çünkü Colum bazı

sorular sorabilirdi, çalınan bir parayı kullanamayacak kadar dürüst bir adamdı, kimin çaldığının bir önemi yoktu.”

“Anlıyorum,” diyerek Jamie başını salladı. “Ama şimdi Colum öldü,” dedi sessizce. “Ve Dougal MacKenzie de Prens’in favorisi.”

“Söylediğim gibi hepsi senin iyiliğin için,” diye Simon araya girdi. “Onu bulmaya git, büyük olasılıkla günün bu saatinde World’s End’dedir.”

“Onun senin için konuşacağına inanıyor musun?” diye sordum Jamie’ye, endişeliydim. Dougal bir zaman Jamie’ye babalık yapmıştı ve muhtemelen iyi kötü günler geçirmişlerdi. Ama Dougal bir avuç korkak ve kaçak için Prens’le konuşarak yeni bulduğu popüleritesini riske atmak istemeyebilirdi.

Genç Tilki babasının yıllarından yoksundu ama yine de babasının zekâsına sahipti.

“MacKenzie hâlâ Lallybroch’u istiyor, değil mi? Eğer o da babam gibi düşünüyorsa ve benim de senin toprağında gözüm olursa, senin adamlarını kurtarmak için sana yardımcı olmaya daha çok istekli olmaz mı? Savaş bittiğinde senin toprağın için bizle savaşması için senin üstleneceğinden daha fazlasını ona mal etmelisin.”

“Sen onunla konuşmadan önce onun burnunun dibinde babamın listesinin bir kopyasını almaya giderim. Senin adamlarını almama izin vermeden önce içeriye gelir ve beni cehennemde görmek istediğini ona anlatırsın sonra hep birlikte Stirlig’e gideriz,” dedi ve suç ortağı Jamie’ye sırıttı.

“İskoç ile komplo arasında neden bir bağlantı olduğunu her zaman merak etmişimdir,” dedim gülereek.

“Neymiş?” İki adam da bana bakıyordu, şaşkındılar.

“Önemli değil,” dedim başımı sallayarak. “Kan bağı her şeyi anlatıyor.”

Jamie ve diğerleri Prens ile olan durumu düzeltmek için Stirling’e gittiklerinde ben Edinburgh’da kalmıştım. Bu şartlar altında Holyrood Sarayı’nda kalamayacağımdan Canongate’in üstünde ara sokakların birinde oda tuttum. Küçük soğuk ve dar bir odaydı ama zaten içinde pek vakit geçirmiyodum.

Tolbooth’daki tutuklular daha hapisten çıkmamışlardı. Fergus ve ben her gün hapishaneyi ziyarete gidiyorduk ve böylece küçük bir rüşvetle Lallybrochu adamlara yiyecek ve ilaç götürebiliyordum. Teorik olarak tutuklularla gizliden konuşmama izin verilmiyordu ama burada yine aynı sistem işliyordu, uygun rüşvet verildiğinde Smithli Ross ile tek başıma konuşabiliyordum.

“Bu benim suçum, leydim,” dedi ilk kez onu görmeye gittiğimde. “Adamlara üçerli ya da dörderli küçük gruplar halinde hareket etmelerini söylemeliydim, bizim yaptığımız gibi topluca değil. Onları kaybetmekten de korkmuştum.”

“Kendini suçlamana gerek yok,” diyerek onu rahatlatmaya çalıştım. “Duyduğum kadarıyla yakalanmanız sadece kötü şans. Endişelenme, Jamie Prens’i görmek için Sterling’e gitti. Hiç zaman kaybetmeden sizi buradan çıkaracak.”

Başını evet anlamında salladı ve bitkin bir halde bir saçına hafifçe dokundu. Pis ve dağınıktı ve birkaç ay önceki sağlam güçlü adamdan biraz farklıydı, küçülmüştü. Ama yine de bana gülümsedi ve yemek için teşekkür etti.

“Zarar vermiyorlar,” dedi samimi bir şekilde. “Sadece az bir miktar sulu yemek alabiliyoruz. Acaba…” dedi tereddüt ederek. “Acaba birkaç battaniye alabilir misiniz, leydim? Kendim için değil, adamların dördünde sıtma var ve…”

“Alırım,” dedim.

Hapishaneden çıktım, nasıl battaniye alacağımı merak ediyordum. Ana ordu İngiltere’yi kuşatmak için güneye gitmişti, Edinburgh hâlâ işgal altındaydı. Askerler, lordlar, cellatlar sürekli bir içeri bir dışarıya gidip duruyolardı, iyileri çok pahalıydı ve kısıtlıydı. Battaniye ve sıcak tutacak giysiler bulunuyordu ama çok pahalıya mal olacaktı ve benim cüzdanımda on şilin kalmıştı.

Edinburgh’da bir bankacı vardı, Lallybroch’un işlerini ve yatırımlarını yürüten Bay Waterford, ama Krallık için bankalara el konur korkusuyla Jamie birkaç ay önce bankadan bütün parasını almıştı. Para altına dönüştürülmüş ve bazıları emniyette olsun diye Fransa’daki Jared’e

gönderilmişti, kalanlar ise çiftlik evine saklanmıştı. Ve şu an hepsi bana erişilmez geliyordu.

Düşünmek için sokakta durdum, çakıl taşlarının üstünde dururken gelen geçen bana çarpıyordu. Param yoktu ama hâlâ birkaç değerli eşyam vardı. Paris'te Raymond'un verdiği kristal - kristalin kendisi pek değerli değildi ama altınla donatılmış zincir değerliydi. Düğün yüzüklerim -hayır, geçici olsa bile bunların hiçbirinden ayrılmak istemiyordum. İnciler… Jamie'nin düğün günümüzde verdiği inci kolyeye bakmak için kontrol ettim, güvenli bir şekilde eteğime dikilmişlerdi.

Küçük tatlı su incilerinin düzensiz bocukları sert ve pürüzsüzdü. Gerçek inci kadar pahalı değillerdi ama güzel bir kolyeydi ve incilerin arasında altınla işlenmiş bir taş vardı. Jamie'nin annesi, Ellen'e aitti. Adamlarını rahatlatmak için kullanıldığını görmekten hoşnut olur diye düşündüm.

"Beş pound," dedim kararlı bir şekilde. "Başka bir dükkân bulmak için bütün yokuşu çıkmayı göze alsaydım bunun için altı pound alabilirdim." Bunun doğru olup olmadığı hakkında bir fikrim yoktu ama yine de tezgahta duran kolyeyi almak için elimi uzattım ve tefeci dükkânından ayrılıyor gibi yaptım. Tefeci Bay Samuels çabucak kolyenin üzerine atıldı, acelesi altı pounddan başlatabileceğimi gösteriyordu.

"Üç pound on sent," dedi. "Bunu yapmam ailemi sefalete düşürecek ama sizin gibi güzel bir leydi için…"

Kapı açıldığında küçük çıngırak arkamda ahenkli bir şekilde çaldı ve tefeci dükkânının eski tahta döşemesinde, tereddütle içeri giren ayak sesleri yankılandı.

"Affedersiniz," diye seslendi bir genç kız, ben de incileri unutarak tefeci dükkânının bilye gölgesinin Mary Hawkins'in yüzüne düşmesini görmek için arkamı döndüm. Geçen bir yılda büyümüş ve kilo almıştı. Davranışında bir olgunluk ve nezaket vardı ama hâlâ çok gençti. İlk başta gözlerini kırpıştırtı sonra sevinçten çığlık atarak boynuma atıldı ve bana sıkıca sarıldı. Yakasındaki kürk burnumu kaşındırmıştı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

“Babamın kız kardeşi burada yaşıyor,” diye cevap verdi. “Ben o-onunla kalıyorum. Sen benim burada ne yaptığımı mı soruyorsun?” Bay Samuel’in dükkânının kirli eşiğine doğru bir el hareketi yaptı.

“Evet öyle,” dedim.”Ama biraz daha bekleyebilir.” Tefeciye döndüm. “Dört pound altı sent, yoksa başka yere gidiyorum,” dedim. “Karar ver, acelem var.”

Ben Mary’e dönerken kendi kendine homurdanan Bay Samuels tezgahın altındaki kasasına uzanmıştı.

“Birkaç battaniye almam lazım. Benimle gelir misin?”

Dışarıya bir göz attı, kapıda uşak kıyafetli küçük bir adam vardı, onu beklediği açıktı. “Tamam, ama daha sonra sen de benimle gelirsen. Ah, Claire, seni gördüğüme öyle mutluyum ki!”

“Bana bir mesaj gönderdi,” diye Mary gizlice konuşmaya başladı, yokuş aşağı yürüyorduk. “Alex. Mektubunu bir arkadaşım getirdi.” Adını söylediğinde sevinçten yüzü aydınlanmıştı.

“Edinburgh’da olduğunu öğrenince, babamın b-beni halama göndermesini sağladım. Onun için sorun değildi,” diye ekledi acı bir şekilde. “Bana bakmak onu rahatsız ediyor, Paris’te olanlardan sonra. Beni evinden gönderdiği için oldukça mutluydu.”

“Peki Alex’i gördün mü?”diye sordum. Onu en son gördüğümden beri genç papazın nasıl göründüğünü merak ediyordum. Ayrıca Mary’e yazacak cesareti nereden bulduğunu da merak ediyordum.

“Evet. Gelip gelmeyeceğimi sor,” diye çabucak ekledi. “B-ben kendim geldim.” Bu sözleri söylerken hafiften titriyordu, “O…o bana yazamayacak çünkü öleceğini düşünüyor ve bilmemi…bilmemi istiyor…” Elimi omzuna doladım ve onu çabucak dar sokaklardan birine döndürdüm, kendimizi sokak trafiğinden uzaklaştırmıştım.

“Her şey yoluna girecek,” dedim, çaresiz bir şekilde onu okşuyordum, her şeyi yoluna koymak için ne yapacağımı bilmiyordum. “Geldin ve onu gördün, bu önemli bir şey.”

Başını tamam anlamında salladı, konuşmuyor ve burnunu çekiyordu. “Evet,” dedi sonunda. “İki ayımız…vardı. Ç-çoğu insanın sahip olduğu zamandan çok daha fazla olduğunu kendime söyleyemedim, mutlu olduğumuz iki ay… ama s-sahip olabileceğimiz zamanın çoğunu kaybettik ve…bu yeterli değil. Claire, yeterli değil!”

“Hayır,”dedim sessizce. “Böyle bir aşk için bütün bir hayat bile yeterli değil.” Birden içim acımıştı, Jamie’nin nerede olduğunu merak ediyordum.

Şimdi biraz daha sakinleşen Mary koluma yapışmıştı. “Claire, benimle onu görmeye gelir misin? Çok şey yapamayacağını b-biliyorum…”Sesi titriyordu ve görünür bir çabayla ayakta durmaya çalışıyordu. “Ama belki sen yardımcı…olabilirsin.”Sokağın dışında öylece duran uşağa baktığımı gördü. “Ona para veririm,” dedi. “Halam her akşamüzeri yaptığım gibi yürüyüşe çıktığımı düşünür. Gelecek misin?”

“Evet, tabii ki de.”Yüksek binaların arasından şehrin dışındaki tepeden görünen güneşin durumuna baktım. Bir saat içinde hava kararacaktı. Karanlık çöküp Tolbooth’un soğuk duvarlarını nemlendirmeden önce battaniyeleri hapishaneye göndermek istiyordum. Ani bir karar verip sabırsızlıkla yanımda dikilmiş ilgiyle Mary’i izleyen Fergus’a döndüm. Lallybroch adamlarıyla birlikte Edinburgh’a dönmüştü, Fransız vatandaşı olduğundan hapishaneden kaçmış ve geleneksel işinden zar zor kurtulmuştu. Tolbooth’un yakınlarında asılmak üzereyken onu bulmuştum.

“Al bu parayı,” dedim, cüzdanımı verirken, “ve Murtagh’ı bul. Ona alabildiği kadar battaniye almasını ve Tolbooth’daki tutuklulara vermesini söyle. Oradakine zaten rüşvet verilmişti ama her duruma karşı birkaç şilini kenarda tutsun.”

“Ama Madam,”diye itiraz etti, “Sizi yalnız bırakmayacağıma dair lorduma söz verdim…”

“Lord burada değil,” dedim kararlılıkla, “ben buradayım. Git, Fergus.”

Dönüp Mary’e bir göz attı ve ayrıldı, omuzlarını silkti, giderken Fransızca kadınların ne kadar inatçı olduğu hakkında bir şeyler mırıldanıyordu.

Binanın en üstündeki küçük oda en son ziyaretimden beri oldukça değişmişti. İlk başta temizdi, yatay yüzeyin her yeri parlıyordu. Ambarda

yiyecek, yatakta kuş tüyü yorgan ve hastanın rahatını sağlamak için birçok şey vardı. Alex Randall'ın rahatını garantiye almak için annesinin mücevherini rehin bıraktığını söylemişti.

Paranın sağlamayacağı şeyler de vardı ama Alex'in yüzü Mary içeri girdiğinde mum gibi aydınlanmış, geçici de olsa hastalık tahribatını engellemişti.

"Sana Claire'i getirdim, canım." Mary pelerinini sandalyenin üzerine atar atma onun yanına çömelmişti, zayıf mavi damarlı ellerini ellerinin arasına almıştı.

"Bayan Fraser." Gülümsemesine rağmen Alex'in sesi oldukça yorgun çıkıyordu. "Dost canlısı yüzünüzü yeniden görmek ne güzel."

"Evet, benim için de öyle." Ben de ona gülümsedim, yarı bilinçli şekilde boğazında hızlıca atan nabzına ve teninin şeffaflığına dikkat ettim. Ela gözleri sıcacık bakıyor, nazik bedeninde kalan hayatı yansıtıyordu.

İlaçlar olmadan onun için yapacağım pek fazla bir şey yoktu ama yine de onu dikkatlice muayene ettim ve biraz daha rahatladığını gördüm.

Durumundan dolayı hissettiğim endişeyi örtbas ettim ve ertesi gün onun daha rahat uyumasını sağlayacak ilaçlarla geleceğime dair ona söz verdim. Söz verdiğimi zar zor anladı; bütün dikkatini endişeyle yanında oturan ve ellerini tutan Mary'e vermişti. Işığın solduğu cama baktığını görüyor ve endişesini fark edebiliyordum, akşam karanlığı çökmeden önce halasının evine dönmek zorundaydı.

"O zaman ben müsadeni istiyorum," dedim Alex'e, olabildiğimce kibar olmaya çalışarak. Birkaç dakika da olsa değerli anlarında onları yalnız bırakmak istemiştim.

Alex şükranla bana bakarak gülümsedi.

"Tanrı sizi korusun, Bayan Fraser," dedi.

"Yarın görüşürüz," dedim ve onu yeniden görebilme umuduyla ayrıldım.

Önümüzdeki birkaç gün oldukça yoğundum. Tutuklandıklarında adamların silahlarına el koyulmuştu ve ben elimden geldiğince onları

kurtarmaya çalışıyordum, yeri geldiğinde zorbalık yapmış, tehdit etmiş, rüşvet vermiş ve cazibemi kullanmıştım. Jared'in ayrılırken bana verdiği iki broşu rehin bırakmış ve şuanki ordunun yediği gibi Lallybroch adamlarının da yemesini garanti etmek için yeterince yiyecek getirmiştim.

Hücreye girmenin bir yolumu bulmuş ve tutukluların kırgınlıklarını, skorbütü, kışın çok yaygın olan yetersiz beslenmeyi, soğukta oluşan el ve ayak şişmelerini, kireçlenmeyi ve solunum yoluyla meydana gelen hastalıkları tedavi etmekle zamanımı harcamıştım.

Edinburgh'da bulunan beyler ve lordlarla da konuşmuştum - çoğuyla değil - ama eğer Jamie Stirling'deki ziyaretinde başarısız olursa ona yardımcı olmalarını umuyordum. Başarısız olacağını sanmıyordum ama tedbir almak akıllıca görünüyordu.

Günlük yaptığım aktivitelerin dışında günde bir kez Alex Randall'ı görmeye gidiyordum. Mary ile geçirdiği zamanı bölmemek için sabahları gitmeye özen gösteriyordum. Alex çok az uyuyordu ve hastalık yüzünden gittikçe daha az uyuyordu; sonuçta yorgun oluyordu ve sabahları bitkin düşüyordu, ben geldiğim zaman konuşmak istemiyor sadece gülümsüyordu. Ona birkaç damla afyon çiçeği ile nane ve lavanta karışımı veriyordum; bu onun birkaç saat uyumasını sağlıyordu böylece Mary öğleden sonra geldiğinde uyanık olabiliyordu.

Ben ve Mary dışında binanın en üst katındaki dairede başka bir ziyaretçi görmemiştim. Bu yüzden bir sabah kapalı kapılar ardında odasından merdivenlere gelen sesi duyunca şaşırmıştım.

Anlaştığımız gibi kapıyı kısaca vurdum ve içeri girdim. Jonathan Randall kardeşinin yatağının kenarında oturuyordu, üstünde kırmızı, sarımsı kahverengi albay üniforması vardı. İçeri girdiğimde ayağa kalkıp düzgün bir şekilde reverans yaptı, yüzü buz gibiydi.

“Madam,” dedi.

“Albay,”diyerek cevap verdim. Odanın ortasında acemice ayakta dikilmiştik, dik dik birbirimize bakıyorduk, ikimiz de daha ileriye gitmek için isteksizdik.

“Johnny,” diye seslendi Alex güçlükle.

“Kardeşim bazı haberleri sana söylemem için beni çağırdı,” dedi. Bu sabah peruğunu takmamıştı ve siyah saçları arkadan bağlanmıştı, erkek kardeşine olan benzerliği şaşırtıcıydı. Alex gibi solgun ve kırılgandı, Jonathan’ın hayaletine benziyordu.

“Sen ve Bay Fraser, Mary’ye çok nazik davrandınız,”dedi Alex ve bana bakmak için yana döndü. “Ve tabii ki bana da. Ben…kardeşimin sizinle yaptığı pazarlığı biliyorum” - yanakları hafiften pembeleşmişti - “ama senin ve eşinin Mary için…Paris’te neler yaptığınızı da biliyorum.” Dudaklarını yaladı, odanın daimi sıcaklığından dolayı çatlamış ve kurumuşlardı. “Johnny’nin Şato’dan dün getirdiği haberleri duyman gerektiğini düşünüyorum.”

Jack Randall nefretle beni süzüyordu ama yine de her şeyi söylemişti.

“Hawley Cope’un yerine geçti, sana daha önce de geçeceğini söyletmişim,” dedi. “Hawley liderlik konusunda pek hünerli değil, emrindeki adamlara körü körüne bir güveni yok.” Sabırsızca omuz silkti.

“Hâl böyle olunca General Hawley Stirlin Şatosu’nu almak için kuzeye gitmesi konusunda yönlendirildi.”

“Yönlendirildi mi? ”diye sordum. “Kaç askeri olduğunu biliyor musun?”

Randall başını evet anlamında salladı. “Şuan sekiz bin askeri ve bin üç yüz süvarisi var. Bugün içinde Hesseli altı bin kişinin gelmesini bekliyor.” Kaşlarını çatmış, düşünüyordu. “Campbell Klan Beyi’nin de Hawley’nin ordusuna katılması için bin adam yolladığını duydum ama bu bilginin güvenilir olup olmadığını söyleyemem; İskoçların nerede ne yapacağı belli olmuyor.”

“Anlıyorum.” Bu çok ciddi bir durumdu; şu an Kuzey İskoçya ordusunun bin ya da iki bin askeri vardı. Hawley’e karşı, beklediği destekten de daha azdı, belki üstesinden gelebilirlerdi. Hesse’lilerin ve Campbell’in gelmesini beklemek oldukça delilikti, Kuzey İskoçyalıların savaş yeteneğinin savunmadan çok saldırmaya daha uygun olduğunu söylememek de.

Jack Randall’ın sesi düşüncelerimin arasından bana sesleniyordu.

“İyi günler, Madam,” dedi, her zamanki gibi resmiydi ve reverans yapıp ayrıldığında sert yakışıklı yüzünde merhametten eser bile yoktu.

“Teşekkürler,” dedim Alex Randall’a, gitmeden önce Jonathan’ın uzun dönen merdivenlerden aşağıya inmesini bekliyordum. “Sana çok minettarım.”

Başını tamam anlamında salladı. Gözlerinin altındaki gölgeler göze çarpıyordu, yine kötü bir gece daha geçirmiş olmalıydı.

“Önemli değil,” dedi sadece. “Umarım benim için biraz ilaç bırakırsın? Seni yeniden görmeden önce uzun bir zaman geçicekmiş gibi geliyor.”

Bocaladım, Stirling’e tek başıma gideceğimi sanması isabet olmuştu. Bütün hücrelerimi harekete geçiren şey tam da buydu ama Tolbooth’da düşünülmesi gereken askerler de vardı.

“Bilmiyorum,” dedim. “Ama evet, ilaç bırakacağım.”

Yavaşça odama gidiyordum, zihnim karmakarışıktı. Bunları Jamie’ye iletmem şarttı. Sanırım Murtagh gidebilirdi. Eğer ona bir not yazarsam tabii ki de Jamie bana inanırdı. Ama Lord George’u, Perth Dükü’nü ve diğer komutanları inandırabilir miydi?

Bu bilgiyi nereden öğrendiğini ona söyleyemezdim, komutanlar bir kadının desteksiz yazılmış sözlerine inanmaya istekli olurlar mıydı? Özellikle de bu sözler doğaüstü güçleri olduğuna inanılan bir kadına aitse? Birden aklıma Maisri geldi ve ürperdim. Bu bir lanet demişti. Evet, ama neyi seçmem gerekiyor? Bir gücüm yok ama bildiğim şeyi söyleyemediğim bir gücüm var. Bu güce sahibim ama bunu kullanarak risk almayı da göze alamam.

Küçük odamın kapısının açık olması ve içeriden çarpma, takırtı seslerinin gelmesi beni şaşırttı. Geri aldığım silahları yatağımın altına koydum, yatağın altı dolduğu için kılıçları ve çeşitli bıçakları şöminenin oraya yığdım, ortalıkta pek yer kalmamıştı sadece Fergus’un yatağını serdiğimiz küçük bir döşeme tahtısı vardı.

Merdivenlerde durdum ve üstteki açık kapıdan görünen manzaraya bakakaldım. Yatağın üstünde duran Murtagh, odadan taşan kalabalığı oluşturan adamların silah dağıtımını denetliyordu - Lallybroch’un adamları.

“Madam!” Sesin geldiği yöne döndüm, Fergus dirseğime yapışmış sırıtıyordu.

“Madam! Bu harika değil mi! Lordumun adamları için istediği af kabul edildi. Bu sabah Stirling’den bir elçi geldi, onların serbest bırakıldığını ve hemen Stirling’deki lorduma katılmamız gerektiğini söyledi.”

Onu kucakladım ve biraz da olsa gülümsedim. “Evet, bu harika, Fergus.” Adamların birkaçı beni fark etmiş ve yanıma ilerlemeye başlamışlardı, gülüyorlar ve birbirlerinin kollarını çekiştiriyorlardı. Odayı keyif ve heyecan kaplamıştı. Şapkalı mantarın üstündeki Cüce Kral gibi yatağa tüneyen Murtagh sonradan beni görmüş ve gülümsemişti.

“Bay Murtagh mı adamları Stirling’e götürecek?” diye sordu Fergus. Silahlar paylaşılırken o da bir hançer almış, konuşurken onu kılıfından çekip yeniden koyarak alıştırma yapıyordu.

Gözlerimi Murtagh’a diktim ve başımı hayır anlamında iki yana salladım. Ne de olsa Jenny Cameron erkek kardeşinin adamlarına Glenfinnan’a gitmek için liderlik yapabiliyorsa ben de eşimin askerlerini Stirling’e götürebilirim diye düşünüyordum.

“Hayır,” dedim. “Ben götüreceğim.”

43
Falkirk

Karanlıkta etrafımı çevreleyen adamları hissedebiliyordum. Yanımda bir gaydacı yürüyordu; kolunun altındaki tulumun hışırtısını duyabiliyor ve arkasından çıkan parazit kasnağını da görebiliyordum. Yürürken onlar da onunla birlikte hareket ediyorlardı. Öyle ki, küçük, çelimsiz, debelenen bir hayvanı taşıyor gibi görünüyordu.

Onu tanıyordum, Labhriunn MacIan adında bir adamdı. Klanın gaydacısıydı.

Bir akşam gaydacı yeniden ortaya çıkıverdi, alanda yavaşça geziniyordu, kamptakiler de onu dinlemek için durmuşlardı, ortalık sessizdi ve çadıra yansıyan güneşin parıltısı gittikçe soluyordu. Gaydanın yüksek ağlama sesi kırdan gölgelere sesleniyordu, gayda tamamlandığında akşam olmuştu.

Akşam olsun, gündüz olsun Labhriunn MacIan'ın gözleri çalarken hep kapalı olurdu, emin adımlarla yürüyor, yavaşça alanın karşına geçip yeniden yerine geliyordu, tulumun üstündeki dirseği sıkıydı ve parmakları, tilavet deliklerinin üzerinde hayat buluyordu. Soğuğa rağmen bazı akşamlar ben de izlemek için oturur, vuruşlarda oluşan seslerin kalbimin derinliklerine girmesine izin verirdim. MacIan bir öne bir arkaya hareket eder, tilavetten namelerini dökerdi.

Kapalı ortamlarda müzik yapmak için kullanılan küçük İrlanda gaydaları ve kalk borusu, klanları düzenlemek ve erkekleri savaşa çağırmak için kullanılan İskoçya gaydasıdır. MacIan'ın çaldığı İskoçya gaydasıydı, sımsıkı kapanan gözleriyle bir ileri bir geri yürüyüp duruyordu.

Bir akşam çalmasını bitirdiğinde ayağa kalkıp ölü bir ağlayışla tulumda kalan son havayı da boşaltmasını bekledim ve Stirling'in kapısından bekçiye başıyla selam verip içeri girdiğinde yanına gittim.

"İyi akşamlar, bayan," dedi. Sesi yumuşaktı ve artık açık olan gözleri aralıksız çalmanın etkisiyle daha bir mahmurdu.

"Sana da iyi akşamlar, MacIan," dedim. "Merak ediyorum da MacIan, neden çalarken gözlerini sımsıkı yumuyorsun?"

Gülümsedi ve başını kaşıdı ama yine de yeteri kadar hazır bir şekilde cevap verdi.

“Sanırım dedemin bana bu şekilde öğretmesinden kaynaklanıyor, bayan, o kördü de. Çaldığım zaman hep onu izlerdim, rüzgârda uçuşan sakallarıyla sahilde yürüme hızını ayarlardı ve kör gözlerini kum tanelerine karşı hep kapalı tutardı, tepedeki kayalıklardan ona ulaşan gayda sesini duyar ve nerede yürüdüğünü anlardı.”

“Onu böyle gördün ve sen de böyle çalıyorsun demek. Nerelisin MacIan?” diye sordum. Sesi diğer Kuzey İskoçyalılardan daha inceydi.

“Shetlands’dan, bayan,” diye cevap verdi, ilk kelime ağzından neredeyse “Zetslands” diye çıkmıştı.

“Buradan çok uzak.” Yeniden gülümsedi ve misafir bölümüne geldiğimizde bana reverans yaptı. “Ben sizin de çok uzaklardan geldiğinizi düşünüyorum, Bayan.”

“Bu doğru,” dedim. “İyi geceler, MacIan.”

O haftadan sonra görmeden çalma yeteneğinin burada, karanlıkta da ona yardım edip edemeyeceğini merak etmeye başlamıştım. O gece ay yoktu ve gökyüzü bulutlarla aydınlanmıştı, karla karışık yağan yağmur yanaklarıma batıyordu.

Kuzey İskoçya ordusunun askerleri onarlı ya da yirmişerli küçük gruplar halinde konaklıyorlardı. Benim haberlerimin bir kaynağı yoktu; Ewan Cameron’un casusları Hawley’nin hareketini çoktan iletmişlerdi ve Kuzey İskoçya ordusu onu karşılamak için yoldaydı, Stirling Şatosu’nun güneyinde bir yerdeydiler.

Jamie beni geri yollamaktan vazgeçmişti. Olayların dışında kalacağıma dair ona söz vermiştim ama mücadele edilmesi gereken bir savaş olursa, ordunun fiziksel bakımı için el altında olmak zorundaydım. Donas’ın üzerinde bir gölge gibi oturuyordu, karanlıkta bile fark edilebiliyordu. Kolunu yukarıya kaldırdığında hareket eden iki küçük gölge, yığınlardan ayrıldı ve üzengisinin yanına geldi. Bir dakikalığına fısıltı halinde bir konuşma yapıldı; sonra eyerinde doğruldu ve bana döndü.

“Çocuklar göründüğümüzü söylüyor; İngiliz bekçiler General Hawley’i uyarmak için Callendar Evi’ne haber uçurmaya gitmişlerdir. Uzun süre bekleyemeyiz; adamlarımı alıp Falkirk tepesinin yan tarafından, Dougal’ın bölüğünün dış tarafından dolanacağım. MacKenzieler batıdan gelirken biz de arkadan gelmiş olacağız. Sol tarafında bir tepede küçük bir kilise var, belki çeyrek mil ötededir. Orası senin yerin, Sassenach. Şimdi oraya git ve orada kal.” Karanlıkta kolumu bulmaya çalıştı.

“Gelebilirsem senin yanına gelirim ya da gelemezsem Murtgah’ı yollarım. Eğer işler kötü giderse kiliseye gir ve kendine bir sığınak ayarla. Şimdilik en iyi düşünebildiğim şey bu.”

“Benim için endişelenme,” dedim. Dudaklarım donmuştu ve hissettiğim gibi sesimin de titrek çıkmamasını umuyordum. Bir sonraki sözlerimin “Dikkatli Ol” olmaması için kendimi tuttum ve ona hızlıca dokundum, elimin altındaki yanakları demir gibi sertti.

Sola doğru dizginlerimi çekmiş, etrafımda akıp giden ve yaklaşan adamlar gibi yavaşça yol alıyordum. Atım hareketlenmeden dolayı heyecanlanmıştı; homurdanıp altımda kıpırdandı. Jamie’nin bana öğrettiği gibi keskin bir şekilde onu çektim ve dizginleri kendime yakın tuttum. Hemen arkaya bir göz attım ama Jamie karanlığın içinde kaybolmuştu ve karanlıkta kiliseyi bulmak için bütün dikkatimi toplamaya ihtiyacım vardı.

Küçük bir yapıydı, çatısı sazdan yapılmıştı ve etrafı taşla örtülüydü, tıpkı tepedeki küçük bir çukurun içine konup sinmiş bir hayvan gibiydi. Birden onunla aramda güçlü bir yakınlık olduğunu hissettim. İngilizlerin işaret ateşi buradan görünüyor, yağan sulu karın arasında parıldıyordu ve ben bu uzak mesafeden bağrışları duyabiliyordum - İskoçyalılar ya da İngilizlerdi, bunu tam söyleyemiyordum.

Sonra gaydacılar çalmaya başladılar, fırtınanın içindeki ses ince ve ürkütücüydü. Tepenin farklı yerlerinden uyumsuz çığlıklar, korkunç sesler yükseliyordu. Gaydacıları daha önce yakından gördüğümden, tulumlarına üfleyip, çabucak soluk nefeslerle göğüslerinin şiştiğini ve morarmış dudaklarının tilavetin gövdesine sıkıca kenetlendiğini, soğuktan kaskatı kesilen beceriksiz parmaklarıyla ahenkli bir şekilde çalmaya çalıştıklarını hayal edebiliyordum.

Deri tulumun direnişindeki inatçılığı da hissedebiliyordum, şalın altında muhtemelen sıcak ve esnekti ama gürlüğe ikna edilmeye isteksizdi, sonra birden canlanmaya başlamıştı, gaydacının bedeninin bir parçasıydı o. Tıpkı üçüncü bir akciğer gibi. Rüzgâr gaydacının nefesini kestiğinde o adeta gaydacı için nefes alıyordu ve yanındaki klan üyelerinin bağrışları onu dolduruyordu.

Bağrışlar giderek yükselmeye başlamıştı. Rüzgâr yön değiştirdiğinde sulu sepken fırtına tüm bu sesleri bana doğru taşıyordu. Ne altına sığınmak için bir veranda, ne de rüzgârı kesmek için tepede tek bir ağaç vardı. Atım döndü ve başını aşağıya eğdi, rüzgârla yüzleşiyordu, yeleleri yüzümü kamçılıyordu, buz gibi sertti.

Kilise, İngilizlerde olduğu gibi bu koşullara karşı barınağını sunuyordu. Kapıyı ittim ve atımın yularını çekerek peşimden gelmesini sağladım.

İçerisi karanlıktı, ince ve tek lambalı cam, mihrabın üstündeki karanlıkta loşluk oluşturmaktan başka bir işe yaramıyordu. Dışarıdaki havanın aksine içerisi sıcak görünüyordu ama oldukça bunaltıcı bir ter kokusu vardı. Atımın çökebilmesi için yer yoktu; mihrabın kendisi ve duvara kurulu küçük bir tapınaktan başka bir şey yoktu. İnsanların keskin kokusuyla bunalan at öylece duruyor, homurdanıyor ve aksırıyordu, ama fazla hareket etmiyordu. Bir gözüm ondaydı, kapıya doğru gerileyerek başımı dışarıya çıkarttım.

Falkirk Tepesi'nde neler olduğunu kimse anlatamazdı. Silah ateşinin kıvılcımları karanlıkta rastgele parıldıyordu. Kılıç seslerini ve ara sıra meydana gelen patlamanın gümbürtülerini belli belirsiz, kesik aralıklarla duyabiliyordum. Zaman zaman yaralı bir adamın bağrış sesleri geliyordu, gaydanın sesi kadar yüksekti, savaşçıların Gaelce bağrışından farklıydı. Sonra rüzgâr yön değiştirdi ve hiçbir şey duyamadım, aslında rüzgârın çığlığı yüzünden duyamadığım diğer sesleri hayal ediyordum.

Prestonpan'daki çarpışmayı görmemiştim; tank ve havan topuna bağlı olan dev ordunun ağır hareketlerine alışkın olan ben, göğüs göğse, küçük hafif silahlarla oluşan küçük meydan savaşında bu tarz şeylerin nasıl olduğunu anlayamıyordum.

İlk uyarı yakından gelen bir naraydı “Tulach Ard!” Rüzgâr yüzünden adeta sağır olmuştum, tepeye tırmanırlarken onları duyamadım. “Tulach Ard!” Bu, MacKenzie klanının savaş narasıydı. Dougal’ın askerlerinin bazıları benim sığınağıma doğru geriliyorlardı. Hemen içeri girdim ama dışarı bakmak için kapıyı aralık bıraktım.

Tepeye geliyorlardı, bu küçük grup neredeyse uçuyordu. Kuzey İskoçyalılar; hem seslerinden hem de görüntülerinden belli oluyordu, şalları, sakalları ve saçları etraflarında uçuşuyordu, öyle ki rüzgârdan önce tepeye hızla koşan, çimenli yokuşa karşı oluşan kara bulutlara benziyorlardı.

İlki kapıdan içeri girerken kendimi kilisenin içine attım. İçerisi karanlık olduğundan yüzünü göremiyordum ama başını atıma vurduğunda sesini tanıdım.

“Yüce Tanrım!”

“Willie!” diye bağırdım. “Willie Coulter!”

“Yüce Tanrım! Kim var orada!”

Kapı duvara çarpıp, iki karartı küçük kiliseye girmeden önce cevap vermeye zamanım olmamıştı. Bu gürültülü ihlalden dolayı sinirlenen atım şaha kalktı, kişnedi. Yapının tamamen kullanılmadığını düşünen ihlalcilerin çığlık atmasına sebep oldu ve başka biriyle karşılaşacağım diye telaşlanmama sebep oldu.

Birkaç adamın daha içeri girmesi karışıklığı arttırdı ve atı sakinleştirme fikrinden vazgeçtim. Kilisenin arkasına doğru gidip kendimi mihrapla duvarın arasındaki küçük yere sakladım ve olayların kendiliğinden çözülmesini bekledim.

İşaretleşmeye başladıklarında birbirine karışan seslerden bir tanesi karanlıkta diğerlerini bastırdı.

“Sessiz OLUN!” diye bağırdı, ses tonu itiraza izin vermiyordu. Buna - atım da dahil – herkes uydu ve curcuna etkisini kaybederken, atım bile sakinleşip köşesine geri döndü ve canının sıkıldığını belli eden huysuz, tiz seslerle karışık homurtulu sesler çıkartmaya başladı.

“Ben Leochlu MacKenzie,” dedi otoriter ses.

“Burada bekleyen başka kim var?”

“Ben Geordie, Dougal ve erkek kardeşim de yanımda,” dedi yakındaki bir ses. “Yanımızda Rupert’i de getirdik; yaralı.”

“Ardsmuirli Gordon McLeod,” dedi tanımadığım bir ses.

“Ve Kinnochlu Ewan Cameron,” dedi bir diğeri. “Bu at kimin?”

“Benim,” dedim ve dikkatli bir şekilde mihrabın arkasından çıktım. Sesim başka bir isyana daha sebep oldu ama Dougal bunu bir seferde yatıştırmasını bildi ve gürültünün içinde sesini yükseltti.

“SESSİZ OLUN, lanet olasıcalar! Claire Fraser, bu sen misin?”

“Evet, bir Kraliçe değil,” dedim aksi bir şekilde. “Willie Coulter da burada ya da en azından birkaç dakika önce buradaydı. Çakmak taşı olan yok mu?”

“Işık olmaz!” dedi Dougal. “Eğer İngilizler bizi takip ediyorsa burayı gözden kaçırmaları büyük şans ama eğer takip etmiyorlarsa dikkatlerini çekmeye gerek yok.”

“Tamam,” dedim ve dudağımı ısırdım. “Rupert, konuşabilir misin? Bir şey söyle de nerede olduğunu bileyim.” Karanlıkta ona ne kadar yardımcı olacağımı bilemiyordum, durum böyleyken ilaç kutumu da alamazdım. Ama yerde kanamasıyla onu ölüme terk edemezdim.

Karşımdan, kilisenin yan tarafından kötü bir öksürük sesi geliyordu ve acı dolu bir ses, “Buradayım, bayan,” dedi ve yeniden öksürdü.

Kilisenin karşı tarafına gittiğimi hissediyor ve sessiz bir şekilde lanet okuyordum. Öksürüğün kabarcıklı sesinden sadece durumun kötü olduğunu söyleyebilirdim; ilaç kutumun bile yardımcı olamayacağı kadar kötü. Çömeldim ve birkaç adım ördek gibi yürüdüm, önüme ne çıkacağını hissetmek için elimle etrafımı yokluyordum.

Bir elim sıcak bir bedene ulaştı ve büyük bir el, elime sarıldı. Bu Rupert olmalıydı. Nefes alış verişini duyabiliyordum, hırıltılı bir ses belli belirsiz bir şekilde artıyor gibiydi.

“Buradayım,”dedim ve körü körüne onu okşamaya başladım. Sanırım rahatlatıcı bir noktaydı çünkü hafifçe kıkırdıyordu.

“Bayan bunu yeniden yap ve ben de bütün tüfek topunu unutayım,” dedi.

Hemen elimi geri çektim.

“Belki daha sonra,” dedim kuru bir şekilde. Elimi daha yukarıya koydum ve başını bulmak için bedeninde gezdirmeye başladım. Sert sakalı hedefime ulaştığımı söylüyordu, nabzı oldukça hızlı atıyordu. Hızlı ve hafifti ama belli belirsiz bir şekilde düzenliydi. Alnı terden kayganlaşmıştı. Burnunun ucu dokunduğumda soğuk olduğunu fark ettim, dışarıdaki soğuktan üşümüştü.

“Ne yazık ki bir köpek değilim,”dedi ve kesik nefeslerin arasında zorla bir gülme sesi geldi. “Üşüyen bir burun…iyi bir işaret olabilirdi.”

“Konuşmayı kesmezsen daha iyi bir işaret olacak,” dedim. “Top nerene geldi? Hayır, bana söyleme, elimi tut ve yaranın üstüne götür…eğer başka yere götürürsen, Rupert MacKenzie, burada bir köpek gibi ölürsün ve bu senin için iyi bir kurtuluş olur.”

Elimin altındaki geniş göğsünün bastırılmış bir kahkahadan titrediğini hissedebiliyordum. Elimi yavaşça şalının altından çekti ve ben de diğer elimle engel olan kumaşı yukarı sıyırdım.

“Tamam, yarayı buldum,” diye fısıldadım. Gömleğinin kenarları kandan nemlenmişti ve iki elimi gömleğinin üstüne koyup yaralı bölgeyi açmak için yırttım. Çok hafif bir şekilde yan tarafının alt kısmına parmaklarımla dokunuyordum, parmaklarımın altındaki tüylerin dalga dalga ürpermesini ve sonra da yara girişinin küçük deliğini hissettim. Sağlam yapılı Rupert’in hacmiyle karşılaştırıldığında küçük bir delikti.

“Başka bir yerde var mı?”diye fısıldadım. Kilisenin içi sessizdi, atım dışında, kendi köşesinde huysuz bir şekilde duruyordu. Kapı kapanmıştı ama dışarıdaki çarpışmanın sesi hâlâ duyabiliyordu, yine de onların ne kadar yakın olduğunu söylemek imkânsızdı.

“Hayır,” dedi ve yeniden öksürdü. Elini ağzına götürdüğünü hissettim ve ben de şalının bir ucuyla elini takip ettim. Muhtemelen diğerlerinin de alıştığı gibi benim gözlerim de karanlığa alışmıştı ama önümde yerde duran

Rupert hâlâ karanlık bir yığından başka bir şey değildi. Tanı için bir dokunuş yeterli olmuştu. Yaranın olduğu yerde çok az kanama vardı ama ağzına tuttuğum bez ve elim ani sıcak bir nemliliğin istilasına uğradı.

En azından tüfek topu bir ciğerine denk gelmişti, belki de ikisine de... Göğsü kanla doluyordu. Bu durumda birkaç saat yaşayabilirdi, eğer ciğerlerinden biri fonksiyonuna devam ederse belki bir gün. Eğer kalp zarına isabet ettiyse, hızlı bir şekilde ölüme gidecekti. Sadece ameliyat onu kurtarabilirdi ve o tarz bir ameliyatı da ben yapamazdım.

Arkamda bir varlığın sıcaklığını hissediyordum ve biri el yordamıyla beni ararken normal bir nefes sesi duydum. Arkaya uzandım ve elimin sıkıca tutulduğunu hissettim. Dougal MacKenzie.

Yanıma geldi ve Rupert'in sırt üstü yatan bedenine elini koydu.

"Nasılsın, adamım?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Yürüyebilir misin?" Diğer elim hâlâ Rupert'in üstündeydi, Dougal'ın sorusuna cevap vermek için başını 'hayır' anlamında iki yana salladığını hissedebiliyordum. Kilisede, arkamızda duran adamlar kendi aralarında fısıltı halinde konuşmaya başladı.

Dougal'ın eli omzuma baskı yaptı.

"Ona yardım etmek için neye ihtiyacın var? Senin küçük çantana mı? Atın üzerine mi?" Ben daha, 'O kutuda Rupert'e yardımcı olacak hiçbir şey yok,' dememden ayağa fırladı.

Mihraptan gelen yüksek sesli bir çıtırtı bütün fısıltıları susturdu ve adamlar indirdikleri silahları yukarı kaldırırken ani bir hareketlenme oldu. Yeniden bir çıtırtı ve bir gürültü daha, lambayla kaplanmış cam, soğuk havaya ve girdap gibi dönen birkaç kar taneciğine yol verdi.

"Sassenach! Claire! Orada mısın?" Camdaki kısık ses beni ayağa kaldırdı ve bir anlığına da olsa Rupert'i unutmamı sağladı.

"Jamie!" Etrafımdan ortak bir soluk verme sesi ve kılıçların kalkanların inme gürültüsü geldi. Dışarıdan gelen belli belirsiz yeni ışık Jamie'nin başı ve omuzlarından dolayı bir anlığına yok olmuştu.

“Kim var burada?” diye sordu yumuşak bir sesle, etrafa bakınıyordu. “Dougal, sen misin?”

“Evet, benim, delikanlı. Eşin ve birkaçı da burada. Yakınlarda bir yerlerde piç kurusu İngilizleri gördün mü?”

Jamie kısa bir kahkaha attı.

“Camdan içeriye niye girdim sanıyorsun? Tepenin aşağısında belki yirmi kişi var.”

Dougal memnun olmuşçasına derinden bir ses çıkarttı. “Piç kuruları ana ordu ile yolumuzu kesti, kuşatılacağız.”

“Öyle. Ho, mo cridh! Ciamar a tha thu?” Bu çılgınlığın ortasında tanıdık bir ses fark eden atım yüksek bir karşılama kişnemesiyle burnunu yukarıya doğru kaldırdı.

“Şşş, seni, küçük aptal!”dedi Dougal şiddetli bir şekilde. “İngilizlerin duymasını mı istiyorsun?”

“İngilizlerin onu asacağını sanmıyorum,” dedi Jamie. “Burada olduğunu söylemene gelince, eğer kafalarında gözleri varsa kulakları olmasına ihtiyaçları yok, dışarıdaki yokuş yarı çamur ve ayak izlerinizin hepsi görünüyor.”

“Hımm.” Dougal cama doğru bir göz attı.

“İşe yaramaz, Dougal. Ana ordu güneyde ve Lord George Murray onlarla buluşmaya gitti, sadece bu sol tarafta bizim karşılaştığımız gruptan birkaç İngiliz var. Bir grup beni tepeye doğru takip etti; yan tarafa fırladım ve kiliseye karnımın üstünde çimlerin arasından sürünerek geldim ama sanırım tepenin üst tarafını da arayacaklardır.” Benim olduğum yere doğru elini uzattı ve ben de elini tuttum. Çimde sürüklendiğinden dolayı soğuk ve nemliydi ama ona yeniden dokunmak, orada olduğunu bilmekten dolayı oldukça mutluydum.

“Sürüklendin demek. Peki yeniden dışarıya çıkmak için ne planlıyorsun?” diye sordu Dougal.

Jamie’nin omuz silktiğini hissedebiliyordum. Başını atıma doğru eğdi.

“Bağırıp onları aşağıya doğru onları kovalamayı düşünüyordum, onların attan haberleri yok. Belki Claire’in rahatça dışarı çıkması için yeterli gürültüye sebep olabilir.”

Dougal homurdandı. “Evet ve sonra da atını olgun bir elma gibi vursunlar.”

“Bu pek sorun olmaz,” dedi Jamie kuru bir şekilde. “Sizin hepinizin kimse fark etmeden dışarı nasıl çıkacağınızı anlayamıyorum, ne kadar gürültü çıkardığımın bir önemi yok.”

Sanki bunu tasdik edercesine, duvarın yanında duran Rupert hırıltılı bir ses çıkarttı. Dougal ve ben hemen yanına diz çöktük, Jamie de yavaşça bizi takip etti.

Ölmemişti ama iyi de değildi. Elleri üşümüştü ve nefesi hırıltılıydı, ağlamaklı gibiydi.

“Dougal,” diye fısıldadı.

“Buradayım, Rupert. Sakin ol, adamım, yakında iyileşeceksin.” MacKenzie klanının beyi kendi şalını çıkarttı ve yastık haline getirmek için katladı, sonra da Rupert’in başının ve omuzlarının altına koydu. Başı biraz daha yüksek olduğundan nefesi de biraz daha rahatlamış gibi geliyordu.

Az da olsa hâlâ gücü vardı, bir elini uzattı ve Dougal’ın kolunu tuttu.

“Eğer…öyle ya da böyle bizi bulurlarsa…bana bir ışık ver,” dedi, zor nefes alıyordu. “Son bir kez yüzünü görmek istiyorum, Dougal.”

Dougal’a yakın olduğumdan, sözlerin ve imasından dolayı onun şoka uğradığını hissettim. Sertçe başını bana doğru çevirdi ama tabii ki de benim yüzümü göremiyordu. Omzunun üstünden birine talimat mırıldandı ve küçük bir kıpırdanma ve mırıltıdan sonra birisi saz çatıdan az miktar bir saz kesti, meşale haline getirmek için ucunu büktü ve çakmak taşından çıkan hafif bir kıvılcımla onu tutuşturdu. Hızlıca yanmaya başladı ama adamlar geçici meşale görevi görsün diye çatı direğinden bir odun kıymığı yontarken, ateş Rupert’i incelemem için yeterli ışık vermiyordu.

Yüzü balık karnı gibi bembeyaz olmuş, saçları terden birbirine karışmıştı ve hafif bir kan lekesi alt dudağını tamamen kaplamıştı. Düzgün siyah

sakalında koyu lekeler görünüyordu, nabzına bakmak için yeniden üzerine eğildiğimde hafiften bana gülümsedi. Belli belirsizdi ve çok hızlıydı, ara sıra nabzı yok oluyordu. Yüzündeki saçları geri ittim ve şükranla elime dokundu.

Dirseğimde Dougal’ın elini hissettim ve topuklarımın üstüne oturunca ona bakmak için döndüm. Daha önceden bir kez daha onunla böyle yüz yüze gelmiştim, yaban domuzunun yanında ciddi bir şekilde yaralanmış bir adamın üzerindeyken. O zaman bana “Yaşayacak mı?” diye sormuştu ve şimdi de o anın izlerini yüzünde görebiliyordum. Gözlerinde yine aynı soru vardı ama bu sefer gözleri vereceğim cevabın korkusuyla parıldıyordu. Rupert onun en yakın arkadaşıydı, beraber at sürdüğü, Ian ve Jamie gibi, sağ tarafında çarpıştığı akrabasıydı.

Bu sefer cevap vermedim; Rupert benim yerime cevap verdi.

“Dougal,”dedi ve arkadaşı endişeli bir şekilde ona doğru eğilirken gülümsedi. Bir anlığına gözlerini yumdu ve derin bir nefes aldı, konuşmak için gücünü topluyordu.

“Dougal,” dedi yeniden, gözleri açıktı. “Benim için üzülme, adamım.”

Dougal’ın meşale ışığındaki yüzü buruşuktu. Dudaklarına gelen ölümün inkârını görebiliyordum, kendini kontrol etmeye çalışıyordu.

“Ben senin beyinim, adamım,” dedi, yarı titrek bir gülümsemeyle. “Sen bana emir veremezsin, senin için üzüleceğim ve bu benim hoşuma gidiyor.” Rupert’in göğsünde olan elini sıkıca tutuyordu.

Rupert’ten belli belirsiz bir kıkırdama hırıltısı geldi ve sonra yeniden öksürmeye başladı.

“Tamam, benim için üzül, istiyorsan, Dougal,” dedi, öksürüğünü bitirdiğinde. “Ve ben de bundan hoşnut olurum. Ama ben ölene kadar üzülemezsin, değil mi? Senin ellerinde öleceğim, mo caraidh, yabancıların elinde değil.”

Dougal birden kendini çekti, Jamie ve ben onun arkasından dehşete düşmüşçesine baktık.

“Rupert…” Dougal çaresizce konuşmaya başladı ama Rupert onun konuşmasını kesti ve eline sarıldı.

“Bu senin görevin,” diye fısıldadı. “Şimdi gel ve yap şunu. Bu ölüm canımı yakıyor, Dougal, yardım et de onu bir misafir gibi karşılayayım.” Gözlerini yavaşça hareket ettirdi, şimdi bana bakıyordu.

“Ben giderken sen de benim elimi tutar mısın, bayan?”diye sordu. “Bu çok hoşuma gider.”

Yapacak bir şey yok gibi görünüyordu. Yavaşça hareket ediyor ve bunların hepsinin bir rüya olduğunu hissediyordum, geniş siyah tüylü eli ellerimin arasına aldım, bastırıyordum sanki kendi sıcaklığımı soğuk ete vermeye çalışıyordum.

Bir hırıltıyla Rupert kendini yavaşça bir yana doğru kaldırdı ve başının yanında oturan Jamie’ye baktı.

“Şansı olsaydı bu kız benimle evlenmezdi,” dedi hırıltılı sesiyle. “Zavallı bir şapşalsın ama elinden geleni yaptın.” Göz kırptı. “Benim için ona en iyisini ver, delikanlı.”

Siyah gözler yeniden bana döndü ve son bir gülüş yüzünü kapladı.

“Hoşça kal, güzel bayan,” dedi yumuşak bir sesle.

Dougal’ın hançeri göğüs kemiğinin altından girdi, sert ve düzdü. İri beden sarsıldı, hava ve kan patlamasıyla oluşan bir öksürükle diğer yanına döndü. Daha sonra kısa, ıstırap dolu bir ses duyuldu.

MacKenzie klan beyi bir anlığına donakaldı, gözleri kapalıydı, elleri hançerin kabzasına kenetlenmişti. Sonra Jamie ayağa kalktı ve onu omuzlarından tutup başka yöne çevirdi, Gaelce bir şeyler mırıldandı. Jamie bana bir göz attı ve ben de başımı tamam dercesine sallayıp kollarımı uzattım. Dougal kibarca bana doğru döndü, onu tuttum, yerde çömelmiş bir vaziyette oturduk, o ağlarken, ben de ona sarılıyordum.

Jamie’nin yüzü yaşlardan ıslanmıştı ve diğer adamlardan da kısa bir şekilde iç çekmeler ve hıçkırıkla ağlama sesleri duydum. Sanırım kendilerine ağlamaktansa Rupert için ağlamak daha iyi bir yoldu. Eğer İngilizler bizim için buraya gelirse, hepimiz vatana ihanetten asılacaktık.

Güvenli bir şekilde hayatını kaybeden, arkadaşının elinde ölen Rupert için ağlamak daha kolaydı.

Uzun bir kış gecesinde gelmişlerdi. Bir duvara yaslanıp, pelerinlerin ve şalların altında birbirimize sokulup çömelmiş, bekliyorduk. Jamie'nin omzuna yaslanmış bir halde aralıklarla uyudum, diğer tarafımda Dougal oturuyordu. Hiçbirinin uyuduğunu sanmıyordum sadece ölümle yaşamı birbirinden ayıran dipsiz kuyunun diğer tarafında kilisenin karşısında üstü şalıyla örtülü, sessizce yatan Rupert'in cesedinin üzerinden geceyi izliyorlardı.

Çok az konuşuyorduk ama onların ne düşündüğünü biliyordum. Benim merak ettiğim gibi İngiliz askerlerinin ayrılıp ayrılmadığını, aşağıdaki Callendar Evi'nde ana orduyla birleşip birleşmediklerini ya da dışarıda bizi izleyip izlemediklerini, karanlıkla örtülen küçük kilisedekiler kaçmasın diye harekete geçmeden önce şafağı bekleyip beklemediklerini merak ediyorlardı.

Olaylar günün ilk ışıklarıyla meydana geldi.

"Dışarı çıkın ve teslim olun!" Ses yokuşun aşağısından geliyordu, güçlü bir İngiliz sesiydi.

Kilisedeki adamların arasında bir kımıldanma oldu ve uyuklayan atım da başını yukarı kaldırmış yanındaki hareketlenmeye şaşkınlıkla bakıyordu. Jamie ve Dougal birbirlerine bakıyorlardı, sonra planlamışlar gibi birlikte ayağa kalktılar, kapı açılmadan önce omuz omuza duruyorlardı. Jamie'nin bir baş hareketiyle, kilisenin arka tarafına, mihrabın arkasındaki yerime gittim.

Dışarıdan gelen başka bir bağrış sessizlikle karşılandı. Jamie belindeki silahın yaylı kilidini çekip dolu olup olmadığını kontrol etti, sanki her zaman böyle şeyler oluyordu. Bir dizini yere koyup öylece oturdu, silahını hazırladı ve adamın başına isabet edecek şekilde kapıya doğru nişan aldı.

Geordie ve Willie, kılıç ve silahları hazır bir şekilde arka taraftaki pencereyi kolluyorlardı. Ama saldırı muhtemelen ön taraftan gelecekti. Kilisenin arkasındaki tepe aşırı derecede dikti, yokuş ve kilise duvarının arasındaki odaya ulaşmak bir adam için oldukça eziyet vericiydi.

Çamurda yürüyen ayak seslerini duyabiliyordum, çamurdan yürüyerek kapıya yaklaşıyorlardı ve bellerinde taşıdıkları silahların madeni seslerini duyabiliyordum. Belli bir mesafede sesler durdu ve sonra tekrar bir ses duyuldu, yakından ve daha yüksek bir sesti.

“Majesteleri Kral George namına, dışarı çıkın ve teslim olun! Orada olduğunuzu biliyoruz!”

Jamie ateş açtı. Küçük kilisedeki patlama sesi sağır ediciydi. Aynı etki dışarıda da oldu; kısık sesli lanetler eşliğinde acele bir şekilde kayan ayakların geri çekilme seslerini duyabiliyordum. Kapıda küçük bir delik vardı; Dougal oradan dışarıya baktı.

“Lanet olsun,” dedi kısık bir sesle. “Çok kalabalıklar.”

Jamie bana bir bakış attı ve silahını yeniden doldurmak için dikkatini oraya verdi. İskoçyalıların teslim olmaya niyeti olmadığı açıktı. Tıpkı İngilizlerin kolayca içeriye girmek için kiliseyi patlatmak istememeleri gibi. Bizi aç bırakarak dışarı çıkmaya mı zorlayacaklardı? Kuzey İskoçya ordusu kesinlikle bir gece önceki savaşta yaralananları araştırmak için asker yollayacaktı. Eğer İngilizler kiliseye ateş etme fırsatını yakalamadan önce buraya gelirlerse kurtulabilirdik

“Dışarı çıkıp teslim olmanız için bir dakikanız var,” dedi otoriter bir ses, “yoksa çatıyı yakacağız.”

Korku içinde yukarıya baktım. Kilisenin duvarları taştandı ama yağmur ve kardan ıslanmış olmasına rağmen saz çatı bir seferde tutuşur ve hemen alev alırdı, alevler ve dumanlar bizi yutmak için yağmurla birlikte üzerimize çökerdi. Bir gece önce sazların hızlı bir şekilde alev almasını hatırladım; kömürleşmiş kalıntılar Rupert’in örtülmüş cesedinin yanında duruyorlardı, gri şafak ışığında korkunç görünüyorlardı.

“Hayır!” diye bağırdım. “Lanet olası piç kuruları! Burası bir kilise! Sığınak nedir bilmiyor musunuz, siz?!”

“Kim var orada?” dedi dışarıdan sert bir ses. “İçerideki bir İngiliz bayanı mı?!”

“Evet!” diye bağırdı Dougal ve kapıya doğru çıktı. “Evet! Bir İngiliz leydisini esir aldık! Çatıyı ateşe verin de o da bizimle ölsün!”

Tepenin aşağısındaki sesler kesildi ve birden kilisedeki adamlar arasında bir yön değiştirme meydana geldi. Jamie kaşlarını çatarak Dougal'a döndü ve "Ne…!" diye tepki verdi.

"Bu bizim tek şansımız!" diye tısladı Dougal. "Bizim özgürlüğümüz için onu almalarına izin ver. Eğer bizim rehinemiz olduğuna inanırlarsa ona zarar vermeyeceklerdir ve özgür olduğumuzda onu geri alırız!"

Saklandığım yerden çıkıp Jamie'nin yanına gittim ve kolundan tuttum.

"Dougal haklı, bu tek şansımız!"

Çaresiz bir şekilde bana baktı, yüzünde acı ve korku vardı.

"Ne de olsa ben bir İngilizim,"dedim.

Hüzünlü bir gülümsemeyle yüzüme dokundu.

"Öyle, mo duinne. Ama sen benim İngilizimsin." Dougal'a döndü ve omuzlarını dikleştirdi. Derin bir nefes aldı ve başıyla 'tamam' dedi.

"Tamam. Onu," - çabucak düşündü, bir elini saçlarına götürdü - "Falkirk yolundan aldığımızı söyle, dün geç saatlerde."

Dougal başını evet anlamında salladı ve vakit kaybetmeden kilisenin kapısına gitti, beyaz bir mendil tutuyordu - ateşkes işaretiydi.

Jamie bana döndü, kaşlarını çatmış kilise kapısına bakıyordu, İngilizlerin sesi hâlâ duyulabiliyordu ama onlar konuşurken biz çıtımızı çıkartmıyorduk.

"Onlara ne söyleyeceğini bilmiyorum, Claire. Belki şoka girdiğin için konuşamıyor gibi yapsan daha iyi olur. Belki bu hikâye uydurmadan daha iyi olur; eğer senin kim olduğunu anlarlarsa..." Birden konuşmayı kesti ve eliyle yüzünü ovuşturdu.

Eğer kim olduğumu anlarlarsa, Londra'ya ya da Kule'ye yollayacaklardı ve muhtemelen bunu idam takip edecekti. Ama ilanlar benden "Stuart Cadısı" diye bahsederken, benim bildiğim kadarıyla kimse fark etmemiş ya da aslında cadının bir İngiliz olduğunu yayınlamamışlardı.

“Endişelenme,” dedim. Elimi koluna koydum, nabzı deli gibi atıyordu. “Onlar hiçbir şey fark etmeden beni geri alacaksın. Beni Callendar Evi’ne götüreceklerini düşünüyor musun?”

Başını evet anlamında salladı, kontrol için arkaya bir göz attı. “Evet, öyle düşünüyorum. Eğer yapabilirsen, karanlık çöktükten sonra bir pencerenin yanına gel. Senin için geleceğim.”

Çok zaman yoktu. Dougal içeriye doğru kaydı ve kapıyı dikkatlice arkasından kapattı.

“Tamam,” dedi, bir bana bir Jamie’ye bakıyordu. “Kadını vereceğiz ve biz de serbest bırakılacağız. Takip yok. Atı tutarız. Rupert için ona ihtiyacımız olacak, anlarsın ya,”dedi.

“Tamam,” dedim ona. Küçük delikli kapıya bakıyordum, Rupert’in yan tarafında bulunan delikle aynı boydaydı. Ağzım kurumuştu ve zar zor yutkundum. Bir guguk kuşunun yumurtasıydım ve yanlış bir yuvadaydım. Kapının önünde tereddütle duruyorduk, hepimiz bu son adımı atmaya isteksizdik.

“Ben g-gitsem iyi olacak,” dedim, titreyen sesimi ve kollarımı kontrol altında tutmada zorlanıyordum. “Bizi alıkoyan şeyi merak edeceklerdir.”

Jamie bir anlığına gözlerini yumdu, başını salladı ve bana yaklaştı.

“Bayılsan iyi olur, Sassenach,”dedi. “Belki bu daha kolay bir yoldur.” Durdu ve beni kollarının arasına aldı, Dougal’ın açık tuttuğu kapıya doğru götürüyordu.

Kalbi hızla çarpıyordu ve beni taşırken kollarının titrediğini hissediyordum. Kilisenin ter, kan, barut ve at gübresi kokusunun oluşturduğu boğuculuktan sonra sabahın ilk saatlerindeki soğuk hava nefesimi kesti ve ben de Jamie’ye sokuldum, titriyordum. Dizlerimin ve omuzlarımın altındaki elleri beni iyice sardı, söz verircesine sertçe tutuyordu; asla gitmeme izin vermeyecekti.

“Tanrım,” dedi kısık bir sesle bir kez ve sonra onlara ulaştık. Sertçe sorulan sorular, anlaşılmaz cevaplar... Beni yere bırakırken tutuşu isteksiz bir şekilde gevşedi ve sonra ayaklarının hışırdayan sesinin ıslak çimenlerin arasından uzaklaştığını duydum. Yabancıların elinde yalnızdım.

44
Agely Çetesi

Ateşin yanına çömelmiş ellerimi ısıtıyordum. Bütün gün dizginleri tutmaktan kirlenmişlerdi ve yıkamak için biraz uzaktaki akarsuya yürümeye değip değmeyeceğini merak ediyordum. Su tesisatlarının yokluğunda modern hijyen standartlarını düşündüğümde bazen onun değerli olduğundan daha çok sıkıntılı olduğu görülüyordu. Sık sık hasta olup ölen insanlar daha çok basit bir kirlilikten ve ihmalkârlıktan ölüyorlar diye düşünüyordum.

Yorgun olmama rağmen kirlilikten ölme fikri ayağa kalkmamda etkili oldu. Kampın yanından geçen küçük dereciğin kenarları çamurluydu ve ayakkabılarım oluşan bataklığa battı. Islak ayaklar için kirli elleri takas ederek ateşin yanına geri geldim, Onbaşı Rowbotham güveç dediği bir kâseyle beni bekliyordu.

“Albay’dan saygılar, hanımefendi,” dedi, kâseyi bana verirken perçemlerini geriye doğru itiyordu ve yarın Tavistock’da olacağımızı söyledi. “Orada bir misafirhane var,” dedi. “Albay kalacak yer olmadığı için özür diliyor, hanımefendi ama bu gece için size bir çadır kurduk. Çok bir şey değil ama belki yağmurdan korunmanıza yardımcı olur.”

“Albay’a benim için teşekkür edin, Onbaşı,” dedim olabildiğimce nazik olmaya çalışarak. “Ve size de teşekkürler,” diye ekledim sıcak bir şekilde. Albay Mainwaring’in beni külfetli bir baş belası olarak düşündüğünün farkındaydım, gece boyunca nerede kalacağımı düşünmediğinin de.

Albay uzaklaştı ve tek başıma oturmuş, kavrulmuş patates ve eti yavaşça yiyordum. Derenin yanında bir parça yabani hardal buldum, yaprakları solmuş ve kenarları kahverengiye dönmüştü, cebime bir avuç dolusu koydum, günün ilk saatlerinde durduğumuzda birkaç ardıç meyvesi de toplamıştım. Hardal yaprakları biraz acıydı ama patatesi yerken arada onları da yutmaya çalışıyordum. Ardıç meyvesiyle akşam yemeğimi bitirdim, tıkanmamak için küçük küçük ısırıyor sonra tatsız meyvenin tohumlarını yutuyordum. Yağlı tat boğazımı öyle bir doldurmuştu ki gözlerim sulandı ama et bu yanık tadını temizledi. Yabani hardal yaprakları da iskorbütü önlemede etkili olabilirdi.

Çantamda, iki kuru filiz ucu, kuşburnu, kuru elma ve dereotu tohumları deposu vardı, uzun kış aylarında yetersiz beslenmeye karşı savunma olsun diye toplamıştım. Umarım Jamie onları yiyordur diye düşündüm.

Başımı dizlerime koydum. Kimsenin bana baktığını sanmıyordum ama Jamie'yi düşündüğümde kimsenin yüzümü de görmesini istemiyordum.

Falkirk Tepesi'nde durabildiğim kadar bayılmış numarası yaptım ama bir İngiliz askerinin uzun bir süre cep matarasından zorla konyak içirtmeye çalışmasından önce kendime geldim. Benimle ne yapacaklarını bilemeyen "kurtarıcılarım" beni Callendar Evi'ne götürdüler ve General Hawley'nin karargâhına teslim ettiler.

Bu zamana kadar her şey plana göre gitti. Bir saat içinde de bütün her şey ciddi şekilde ters gitmeye başladı. Giriş salonunda otururken etrafımda söylenen şeyleri dinlemiştim, daha sonradan öğrendiğim şey, benim bütün gece savaş sandığımın aslında ana orduya katılmak isteyen İngiliz ordusunun bir müfrezsisinin karşısına çıkan MacKenzieler ile yaptığı küçük bir çatışmaydı. Yaşadığımı düşündüğüm savaş aslında daha olmamıştı!

General Hawley'nin kendisi bu süreci gözetliyordu ve hiç kimsenin benimle ne yapacağı ile ilgili bir fikri olmadığı gibi genç bir askerin gözetimine emanet edilmiştim ve kurtarılma şartlarımı anlatan küçük bir mektupla Albay Campbell'in Kerse'deki geçici karargâhına gönderilmiştim. Dobbs adındaki tıknaz tuhaf biri olan genç asker üzücü bir şekilde görevini yapmaya oldukça istekliydi ve yol boyunca birkaç deneme yapmama rağmen ondan kurtulamamıştım.

Kerse'ye vardığımızda Albay Campbell yoktu, Livingston'a çağrılmıştı.

"Bak," diye tavsiyede bulundum bana eşlik eden gardiyana, "öyle görünüyor ki Albay Campbell'in benimle konuşmak için ya zamanı yok ya da niyeti ve zaten benim de ona anlatacak bir şeyim yok. Edinburgh'a olan yolculuğuma devam etmek için bazı düzenlemeler yapana kadar neden buradaki bir kasabada konaklayamıyorum?" Daha iyi bir fikrim olmadığından, İngilizlere de iki sene önce Colum MacKenzie'ye anlattığım aynı hikâyeyi anlatmıştım. Oxfordlu dul bir leydiydim, Kuzey İskoçyalı eşkıyalar tarafından saldırıya uğradığımda ve zorla kaçırıldığımda İskoçya'daki akrabalarımı ziyaret etmek için seyahat ediyordum.

Asker Dobbs başını hayır anlamında iki yana salladı. Yirmi yaşından fazla göstermiyordu ve zeki birisi de değildi ama aklına bir şey koydu mu onu yapacak biriydi.

“Bunu yapmanıza izin veremem, Bayan Beauchamp,” dedi. “Albay Bledsoe ciğerimi söker.”

Bu yüzden Livingstone’a gittik, gördüğüm en üzgün iki ihtiyar atla yolculuk ediyorduk. Sonunda muhafızımın ilgisinden kurtuldum ama bu şartlar altında pek bir gelişme olmadı. Onun yerine Livingstone’de bir evin üst odasına kendimi hapsedilmiş olarak buldum, bir kez daha bu sefer Albay Gordon MacLeish Campbell’e aynı hikâyeyi anlatıyordum.

“Evet, anlıyorum,” dedi, ses tonu aslında hiçbir şey anlamadığını gösteriyordu. Küçük kurnaz yüzlü bir adamdı, şakakların arkasına doğru kırmızımsı saçları dökülüyordu. Gözlerini kıstı, kayıt defterindeki karışık harflere bakıyordu.

Kâğıda daha yakından bakmak için burnunun üzerine küçük bir gözlük yerleştirmişti. “Sizi esir alanlardan biri Fraser klanından, çok iri ve kırmızı saçlı bir adam. Bu bilgi doğru mu?”

“Evet,” dedim.

Başını öne eğdi bu yüzden burnunun üstündeki gözlüğü de aşağıya doğru kaydı, delici bakışları bana odaklanmıştı.

“Falkirk yakınlarında sizi kurtaran adamlar, sizi esir alanlardan birinin adının Kuzey İskoçya beyi ‘Kızıl Jamie’ olduğunu söylüyor. Şimdi, Bayan Beauchamp sizin…iyi olmadığınızın farkındayım. Esir alındığınız süre içerisinde belki aklınıza gelmemiştir ama bu adama hiç adıyla hitap ettiklerini fark ettiniz mi?”

“Evet. Ona Jamie diyorlardı.”Bunu ona söylemenin bir zarar oluşturacağını sanmıyordum; gördüğüm ilanlar Jamie’nin Stuart davasını desteklediğini oldukça gösteriyordu. Falkirk savaşındaki Jamie’nin yeri muhtemelen İngilizlerin ilgisini çekiyordu ama bu onu suçlu çıkartmazdı.

Cama bir göz attım. Bir saat önce hava kararmıştı ve askerler tarafından bir o yana bir bu yana taşınan fenerler şimdi aşağıdaki sokağı

aydınlatıyordu. Jamie, Callendar Evi’ne gelecekti, onu beklediğim pencereyi arıyordu.

Birden saçma bir fikre kapıldım, beni takip ediyordu, gittiğim yeri biliyordu ve beni görmek için aşağıdaki sokakta bekliyordu, biliyordum.

Birden ayağa kalktım ve pencerenin yanına gittim. Aşağıdaki sokak boştu sadece ayaklarının ucunda duran fenerle tabureye oturmuş, olası müşterileri bekleyen salamura ringa balığı satıcısı vardı. Tabii ki Jamie yoktu. Beni bulmasının hiçbir olanağı yoktu. Stuart kampındaki hiç kimse nerede olduğumu bilmiyordu; tamamen yapayalnızdım. Ani bir panikle ellerimi sert bir şekilde cama dayadım, onu kırmak umurumda bile değildi.

“Bayan Beauchamp! İyi misiniz?” diye sordu Albay korku dolu bir sesle.

Titremesini durdurmak için dudaklarımı kenetledim ve derin bir nefes aldım, cam öyle buğulandı ki aşağıdaki sokak buharın içinde kayboldu. Dıştan sakin görünüyordum, Albay’a bakmak için arkamı döndüm.

“Biraz daha iyiyim,”dedim. “Eğer soracağınız sorular bittiyse, şimdi gidebilir miyim?”

“Gidebilir misiniz? Hımm.” Şüpheli bir şekilde bana baktı ve sonra kararlı bir şekilde başını iki yana salladı.

“Geceyi burada geçireceksiniz,” dedi. “Sabahleyin, sizi güneye göndereceğim.”

Şaşkınlıktan içimde bir kasılmanın olduğunu hissettim. “Güneye mi! Ne halt etmeye?” dedim istemsiz bir şekilde.

“Kızıl Jamie Fraser olarak bilinen Kuzey İskoçyalı suçluya ilişkin bilgileri göndermek için emir aldım,” dedi. “Ya da onunla bağlantısı olan kişilere ilişkin.”

“Benim onunla hiçbir bağlantım yok!” dedim. Tabii evliliği hesaba katmazsak.

Albay Campbell ilgisizdi. Masasına döndü ve istihbarat yığınlarını karıştırmaya başladı.

“Evet, işte burada. Size eşlik edecek komutan Albay Mainwaring. Şafak vaktinde sizi almak için gelecek.” Cüce cin şeklindeki küçük zili çaldı ve kapı açıldı. “Garvie, leydiyi misafir odasına götür. Kapıyı da kilitle.” Bana döndü ve üstün körü bir reverans yaptı. “Bir daha görüşeceğimizi sanmıyorum, Bayan Beauchamp. Umarım iyi dinlenirsiniz,Tanrı yardımcınız olsun.” Hepsi bu kadardı.

Tanrı’nın ne kadar çabuk yardım edeceğini bilmiyordum ama muhtemelen Albay Mainwaring’in müfrezesinin gitmesinden daha hızlı olurdu. Albay, Lanark’a giden yük arabalarından sorumluydu. Bunların dağıtımından ve sürücülerinden sonra geri kalan müfrezesiyle güneye gitmeye, giderken gereksiz haberleri de iletmeye devam etti. Benim acil olmayanlar sınıfında olduğum açıktı, çünkü bir haftadan fazla süredir yoldaydık ve benim nereye gönderildiğim hakkında hiçbir ipucu yoktu.

“Güney.” Bu Londra mı demek oluyordu? Albay Mainwaring gideceğim yeri söylememişti, ihtimallerin dışında hiçbir şey düşünemiyordum.

Başımı kaldırdım, ateşin karşısındaki askerlerden biri bana bakıyordu. Yüzü kızarıp gözlerini elindeki kaseye devirinceye kadar ona dik dik baktım. Çoğu cesaretsiz olsa da, böyle bakışlara alışkındım.

İngiliz komutanların bu soğuk ve çekingen davranışlarının sebebinin olduğunu anlamak sadece birkaç dakikamı alıyordu, şüphe değildi hissettikleri, ama saygısızlık ve korku karışımı bir şeydi, resmi sorumlulukları ile gerçek duygularını açığa çıkarmaktan çekinceleri ile acıma hislerinin karıştığı bir şeydi.

Açgözlü, çapulcu bir İskoç çetesinden kurtarılmamıştım. İngilizlerin, ‘Yabani hayvanlardan bile daha aşağılık, yağmacı, soyguncu’ diye hitap ettikleri bir yığın adamla bütün geceyi küçük bir odada geçirdiğim tutsaklıktan kurtarılmıştım. Genç bir İngiliz bayanının bir geceyi böyle hayvanlarla geçirip sağ salim kurtulmuş olması görülmüş şey değildi.

Beni asıl kurtaran grubun albayı tarafından yazılan detaylı mektup sayesinde diğer askerlerşn de böyle düşünmeye devam ediyor olmasıydı. Paris’ten deneyimli olduğum için dedikodu mekanizmasını çok iyi anlıyordum.

Onbaşı Rowbotham bu hikâyeleri kesinlikle duymuştu ama bana nazikçe davranmaya devam ediyordu, diğer askerlerin yüzünde gördüğüm zoraki gülümseme onda yoktu. Eğer yatarken dua edenlere katılmam istenirse, o yerde kesinlikle onbaşı da bulunuyordu.

Ayağa kalktım, pelerinimdeki tozu silkeleyerek, çadırıma gidiyordum. Benim gittiğimi gören Onbaşı Rowbotham da ayağa kalktı ve dikkatli bir şekilde ateşin etrafında dönerek arkadaşlarının yanına yeniden oturdu ve sırtını çadırımın girişine verdi. Askerler yataklarına çekildiklerinde onun uygun bir mesafede ama benim dinlenme yerime yakın bir yer bulacağını biliyordum. Misafirhanede ya da arazide uyuyarak geçirdiğimiz üç gece de böyle yapmıştı.

Üç gece önce bir kez daha kaçmaya çalışmıştım. Albay Mainwaring, baskı zoruyla onunla birlikte seyahat ettiğimin farkındaydı ve benim yüzümden sıkıntıya girmekten hoşlanmazken sorumluluktan kaçmayacak kadar işine bağlı bir askerdi. Beni yakından takip eden iki muhafızım vardı.

Gece muhafızı biraz daha rahattı. Albay, kış gününde yayan bir şekilde kaçacağıma açıkça ihtimal vermiyordu. Albay haklıydı. İntihar etmeye niyetim yoktu.

Bahsi geçen gecede, uyumak için durmadan iki saat önce küçük bir köyden geçtik. Yaya da olsam geriye dönüp şafaktan önce köye ulaşacağımdan emindim. Köyde küçük bir damıtma evi vardı, arabalara buradan civardaki birkaç köy için fıçılar yükleniyordu. Damıtıcının ölçüsünü gördüm, fıçıları ağzına kadar dolduruyordu, uygun bir saklanma yeri olabilir diye düşündüm… Fıçılarla birlikte ilk arabayla gidebilirdim.

Kamp sessizleşip, askerler ateşin etrafına toplanıp horuldamaya başladıktan sonra battaniyemin altından çıkıp dikkatlice söğüt koruluğunun kenarına gittim. Yaprak izlerini takip ederek yol alıyordum, rüzgârın hışırtısından başka bir ses yoktu.

Koruluktan çıkarken arkamdakinin rüzgârdan kaynaklanan bir hışırtı olduğunu düşünüyordum, ta ki bir el omzuma yapışana kadar.

“Sakın bağırma. Albayın izinsiz dışarı çıktığını öğrenmesini istemezsin.”Sarı buklelerini kısalttığından dolayı arkadaşları tarafından

“Jessie” diye çağırılan uzunca bir asker bana gülümsüyordu ve ben de tam kesin olmamakla birlikte ona gülümsedim.

Gözlerini göğüslerime dikti. İç çekti ve bu sefer gözlerini gözlerime dikti, bana doğru bir adım attı ve ben de üç adım atarak geriledim.

“Aslında önemli değil, değil mi, tatlım?” dedi, hâlâ haylaz bir şekilde gülümsüyordu. “Bütün olanlardan sonra. Bir kez oldu, bir kez daha olsa ne olur? Hem ben bir İngiliz’im,” diye tatlı tatlı kandırmaya çalışıyordu beni. “Pis bir İskoç değil.”

“Zavallı kadını rahat bırak, Jess,” dedi Onbaşı Rowbotham, arkasındaki söğüt ağaçlarından sessizce ortaya çıkmıştı. “Yeterince sıkıntı çekti zaten.” Onbaşı yeterince yumuşak bir şekilde konuşuyordu ama Jessie ona kızgınlıkla bakmaya devam etti, sonra aklında her ne varsa iyice düşünerek tek bir kelime bile etmeden döndü ve söğüt ağaçlarının yapraklarının altında kayboldu.

Düşen pelerinimi yerden almam için Onbaşı bekledi, konuşmadı ve sonra beni kampa geri götürdü. Kendi battaniyesini almak için gitti, bana da yatmam için işaret etti ve altı adım uzağıma yerleşti, battaniyeyi Hint usulü omuzlarına sararak oturdu. O gece ne zaman uyansam onu orada otururken buldum, uzağı görmüyormuşçasına ateşe dik dik bakıyordu.

Tavistock’da bir misafirhane vardı. Rahatlığının tadını çıkartmak için pek vaktim olmadı. Köye öğlen varmıştık ve Albay Mainwaring yeni haberleri dağıtmak için hemen ayrılmıştı. Bir saat içinde geri geldiğinde pelerinimi almamı söyledi.

“Neden?” dedim, şaşkındım. “Nereye gidiyoruz?” İlgisiz bir şekilde bana baktı ve “Belhurst Köşküne,” dedi.

“Tamam,” dedim. Bu durum etrafımda olanlardan daha az etkileyiciydi, askerler yerde kuş kafesi oyunu oynuyorlardı, pire basmış bir kırma ateşin yanında uyuyakalmış olanlar vardı ve etrafta güçlü bir şerbetçi otu kokusu vardı.

Yerleşim yerindeki doğal güzelliklerle uyumlu olmayan köşk, sırtını açık çayırlıklara ve iç kesimlere vereceği yerde, yüzünü çıplak kayalıklara vermişti.

Yolculuk düzgün, kısa ve sadeydi, Fransız köşklerine giden sevimli hoş kıvrımlı yollara benzemiyordu. Ama girişi iki taraflı taş sütunlarla desteklenmişti, her biri hanedan sahibinin nişanını gösteriyordu. Yanından geçerken dik dik nişana bakıyor, kafamda yerleştirmeye çalışıyordum. Bir kedi, belki de bir leopar? Yatar vaziyette duruyordu ve pençelerinin arasında bir zambak vardı. Bu bana çok tanıdık geliyordu, biliyordum. Ama kimindi?

Kapının yanındaki uzun çayırlarda bir kımıldanma vardı ve kamburlaşmış bir paçavra yığını gölgelerin arasında kaybolurken bir çift mavi gözün bana baktığını gördüm. Dilenciye benzeyen adam tanıdık gelmişti. Belki halüsinasyon görmeye başlamıştım ve bana İngiliz askerlerini hatırlatmayan bir şeyi yakalamak istiyordum.

Muhafız avluda bekliyordu, Albay Mainwaring ile ben kapıyı çalıp bekledik, kapının diğer tarafında ne olduğunu merak ediyordum.

“Bayan Beauchamp?” Uşak, eğer uşaksa, bana kötü bir şüpheyle bakar gibiydi. Haklı olduğunda da şüphe yoktu.

“Evet,” dedim. “Şey, bu ev kimin?”

Sorarken, içerideki kasvetli koridora bakıyordum. Bir çift göz bana bakıyordu, gözleri kocaman olmuştu ve şaşkındı.

Mary Hawkins.

Genç kız ağzını açarken ben de gözlerimi açtım. Ve bütün gücümle bir çığlık attım. Hazırlıksız olan uşak bir adım geriledi ve kanepenin üstüne çıktı ve sonra bowling kukası gibi yana doğru düştü. Dışarıdaki askerlerin de şaşkınlık içindeki seslerini duyabiliyordum.

Eteklerimi kaldırdım ve bağırdım. “Bir fare! Fare!” Salona doğru kaçıyor ve hayalet görmüş gibi bağırıyordum.

Görünüşteki sinir bozukluğum bulaşıcı gibiydi, Mary de bağırmaya başladı ve ben ona çarpacakken orta kısımda beni tuttu. Benimle birlikte onu da sütunun iç kısmına çektim ve omuzlarından tuttum.

“Sakin kim olduğumu söyleme,” diye kulağına fısıldıyordum. “Hiç kimseye! Hayatım buna bağlı!” Aşırı duygusal olduğumu düşünmeye

başlamıştım ama öyle görünüyordu ki bu sözleri söylerken aslında gerçekleri söylüyordum. Kızıl Jamie Fraser ile evli olmak, muhtemelen çok riskli bir durumdu.

Biraz uzakta yan taraftaki odanın kapısı açılıp, içeri bir adam girdiğinde, Mary tam zamanında şaşkınlık içinde başını tamam anlamında salladı.

“Bu berbat gürültü de ne, Mary?” diye sordu. Balıketli, halinden memnuncasına bakan adamın keskin bir çenesi vardı.

H-hiçbir şey, baba,” dedi Mary, sinirleri bozulduğundan kekeliyordu. “Sadece bir f-f-fare.”

Baronet gözlerini kıstı ve derin bir nefes aldı, sabırlı olmaya çalışıyordu. Durumu anlayınca, gözlerini yeniden açtı ve kızına dik dik baktı.

“Yeniden söyle, çocuğum,” diye emretti. “Ama düzgün. Mırıldanmanı ve zırvalarını anlamıyorum. Derin bir nefes al, rahatla. Şimdi. Yeniden.”

Mary denilene uydu, tomurcuklanan göğüslerinin karşısındaki korsesinin bağcıkları gerilene kadar derin nefes aldı. Parmakları ipek sırmalı kumaştan yapılmış eteğinde destek için bir yerler arıyordu.

“Sadece b-bir fare, baba. Bayan Fr… şey, bu leydi fareden korktu da.”

Baronet öne doğru geldi ve ilgiyle beni incelemeye başladı.

“Ah? Peki siz kimsiniz, Madam?”

Hayali fareyi aradıktan sonra yanımıza gelen Albay Mainwaring dirseğimden tutuverdi ve beni takdim etti, Albay MacLeish’den gelen tanıtım notunu da verdi.

“Hmm. Öyle görünüyor ki Ekselansları sizi misafir edecek Madam, en azından geçici bir süre.” Notu, bekleyen uşağa verip yandaki askıdan şapkasını aldı.

“Tanışmamızın bu kadar kısa sürmesinden dolayı üzgünüm, Bayan Beauchamp. Ben gidiyorum.” Omuzlarının üzerinden holde ikiye ayrılan kısa merdivene bir göz attı. Yeniden nezaketi eline alan uşak çoktan merdivenleri inmişti, kirli not önünde tuttuğu gümüş tepside duruyordu. “Geldiğinizi Ekselanslarına söylemek için Walmisley’nin gittiğini

görüyorum. Gitmek zorundayım yoksa posta arabasını kaçıracağım. Hoşça kalın, Bayan Beauchamp.”

“Hoşça kal, kızım. İyi…olmaya çalış.” Dudaklarının köşesi babacan bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. “Hoşça kal, Mary.”

“Güle güle, baba,” diye mırıldandı, gözleri yerdeydi. Bir babaya bir kızına bakıyordum. Mary Hawkins, bu insanların hepsi, ne halt etmeye buradaydılar? Sanırım buranın sahibinin Mary’nin ailesiyle bir bağlantısı vardı.

“Bayan Beauchamp? Ekselansları şimdi sizi görmek istiyor, Madam.”

Uşağı takip etmek için dönerken Mary koluma yapıştı.

“A-a-a-ama…” diye başladı. Gergin durumda olduğumdan onun sözlerini dinlemek için yeterli sabrım olduğunu sanmıyordum. Belli belirsiz gülümsedim ve elini okşadım.

“Evet, evet,” dedim. “Endişelenme, her şey yoluna girecek.”

“A-ama o benim…”

Uşak reverans yaptı ve koridorun sonundaki kapıyı itti. Sırmalı kumaş kaplı koltuklar ve cilalı tahta döşemelerle zengin görünen içerisi aydınlıktı. Bir yanda gördüğüm sandalyenin sırtında aile mührü işlenmişti; dışarıda gördüğüm eski taş nişanın temiz bir türüydü.

“Benim b-büyükbabam!” dedi.

“Ekselansları, Sandringham Dükü,” dedi uşak.

“Bayan…Beauchamp?”diye sordu Dük, şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı.

“Evet.” “Bunun gibi bir şey.”

Salonun kapısı arkamdan kapanıp Ekselansları ile beni baş başa bıraktı. Mary’i en son gördüğümde koridorda dikilmiş, gözleri fincan tabağı kadar olmuştu. Açık ağzı, Japon balığı gibi yavaşça kapanıyordu.

Camın bitiminde kocaman Çin usulü kavanozlar ve altında da mozaik desenli masalar vardı. Bronz bir Venüs şöminenin üstünde cilveli bir şekilde ortaya çıkıyordu, bir çift altın yaldızlı porselen kâse ve balmumlarıyla

parlayan gül kaplamalı büyük kollu bir şamdan ona eşlik ediyordu. İyi bir Kirman şah halısı olarak fark ettiğim yarı tüylü halı yerin çoğunu kaplıyordu ve küçük bir piyano da köşede duruyordu; kalan küçük boşluğu kakma işi mobilyalar ve birkaç tuhaf heykelcik işgal ediyordu.

“Burada yeriniz hazır,” diyerek kendini sevdiren bir şekilde ateşin önünde durup beni izlerken, ellerini frak kuyruğunun altına koyan Dük’e baktım, geniş, sağlıklı yüzünde tedbirli bir şaşkınlık ifadesi vardı.

“Teşekkürler,”dedi, fıçı göğüslü bedeninden böyle ince ses çıkması oldukça tuhaftı. “Varlığınızla burayı daha bir süslüyorsunuz, hanımefendi.” Şaşkınlığı sonuçta uyanıklığından galip çıktı ve gülümsedi, içten, kendini sevdiren bir gülümsemeydi.

“Neden Beauchamp?” diye sordu. “Şans eseri gerçek adın değil, değil mi?”

“Kızlık soyadım,” diye cevap verdim, doğruydu. Kalın sarı kaşları yukarıya kalktı.

“Fransız mısınız?”

“Hayır. İngiliz. Ben Fraser adını da kullanmıyordum, değil mi?”

“Anlıyorum.” Kaşları hâlâ yukarıdaydı, sırma kaplı güzel küçük iki kişilik bir kanepeye işaret etti, oturmamı istedi. Zengince kaplanmıştı ve orantısı güzeldi, odada her şey bir müze parçası gibiydi. Olabildiğimce nazik bir şekilde sırılsıklam olmuş eteğimi bir kenara koydum, çamur ve at kıllarıyla lekelenmesini umursamıyordum, zarifçe çuhaçiçekli satene oturdum.

Dük yavaşça ateşin önünde bir ileri bir geri yürüyüp duruyor, beni izliyordu, hâlâ yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Ağrıyan bacaklarıma gittikçe yayılan sıcaklık ve rahatlıkla savaşıyordum. Uyanıklığımı yere sermenin vakti değildi.

“Kimsiniz siz?” diye sordu Dük aniden. “Bir İngiliz rehinesi mi, coşkulu bir II. James yanlısı mı, yoksa Fransız bir ajan mı?”

İki parmağımla gözlerimin arasındaki ağrıyan yeri ovalıyordum. Doğru cevap “yukarıdakilerin hiçbiriydi” ama bunun pek işime yaramayacağını biliyordum.

“Evinizin konukseverliği bu manzarayla kıyaslanınca önemsiz bir eksiklik gibi görünüyor,” dedim, bu şartlar altında olabildiğimce mağrur olmaya çalışıyordum ama çok fazla değil.. Ama Louise’in büyük leydilik örneği tamamen boşuna değildi.

Dük kahkaha attı, yarasanın iyi bir şeyi duyduğu gibi kahkahası yüksek ve titrekti.

“Affedersiniz, Madam. Haklısınız; size soru sormaya başlamadan önce bir şeyler ikram etmeyi düşünmeliydim. Çok düşüncesizim.”

Zili çalmasıyla ortaya çıkan uşağa bir şeyler mırıldandı, sonra tepsinin gelmesi için ateşin önünce sakince bekledi. Ben de sessizce oturup etrafa göz gezdiriyordum, arada sırada ev sahibine bakmayı ihmal etmiyordum. İkimizde çok konuşma meraklısı değildik. Dıştan sevimli görünmesine rağmen bu zırhlı bir ateşkesti ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Bilmek istediğim tek şey bir nedendi. İnsanların benim kim olduğumu merak etmesi tuhaf değildi, ben de Dük’ün buraya nereden geldiğini merak ediyordum. Ya da benim yaptığım gibi ne düşündüğünü. Daha önceden beni Lallybroch beyinin eşi, Bayan Fraser olarak tanımıştı. Şimdi onun kapısına gelmiş, geçtiğimiz günlerde İskoçyalı bir II. James yanlısı çeteden kurtarılan Beauchamp adında bir İngiliz rehinesi olarak karşısında duruyordum. Bu herkesin merak etmesi için yeterli bir sebepti. Ama onun yaklaşımı basit bir meraktan öteydi.

Çay, çörek ve kek eşliğinde geldi. Dük kendi fincanını aldı ve tek kaşını kaldırarak benimde almam için işaret etti, hâlâ sessizdik. Evin diğer tarafında bir yerde biri çekiçle vuruyor gibi boğuk bir ses geliyordu. Dük’ün fincan tabağında çıkardığı tıkırtı yeniden başlayan düşmanlığın bir işaretiydi.

“Şimdi,” dedi, Mickey Mouse gibi çıkardığı seste istikrarlıydı. “Başlamama izin verin, Bayan Fraser- size böyle diyebilirim, değil mi? Teşekkürler. Sizin hakkınızda çok şey bildiğimi söyleyerek başlamama izin verin. Ama daha fazlasını öğrenme niyetindeyim. Bana tam ve tereddütsüz bir şekilde cevap verseniz iyi edersiniz. Söylemek zorundayım ki Bayan Fraser siz, öldürmek için şaşırılacak derecede zor birisisiniz”- bana doğru

hafiften reverans yaptı, dudaklarındaki gülüş hâlâ duruyordu- “başarılı olduğundan, kararın etkili olduğundan kesinlikle eminim.”

Gözlerimi ona diktim; hareket etmiyordum; sadece her zamanki soğukkanlılığımdan değil aynı zamanda şaşkınlıktan da dilim tutulmuştu. Louise’in tavrının başka bir versiyonunu taklit ederek, her iki kaşımı da soru sorarcasına kaldırıp çayımı yudumladım sonra dudaklarımı kibarca monogamlı peçete ile sildim.

“Korkarım benim aptal olduğumu düşüneceksiniz, Ekselansları,” dedim kibarca, “ama söyledikleriniz hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Yok mu, hayatım?”

Küçük neşeli mavi gözlerini kırpmıyordu. Tepsinin üstündeki gül kaplamalı zile uzandı ve bir kez çaldı.

Yan odadaki adam çağrılmayı bekliyordu ki kapı hemen açılıverdi. Siyah kıyafetli ve kıdemli uşak gömlekli uzun zayıf bir adam Dük’ün yanına geldi ve derin bir şekilde reverans yaptı.

“Ekselansları?” İngilizce konuşuyordu ama Fransız şivesi belli oluyordu. Yüz tipi de Fransız’dı; uzun burunlu, beyaz tenli, ince gergin dudakları vardı, kulakları tıpkı küçük birer kanat gibiydi ve uçları hararetli bir şekilde kırmızıydı. Başını yukarı kaldırıp beni fark ettiğinde zayıf yüzü gittikçe beyazlaştı ve istemeden geriledi.

Sandringham bunu sinirden kaşlarını çatarak izliyordu sonra bakışlarını bana çevirdi.

“Onu tanımadınız mı?”diye sordu.

Adam birden sağ elini pantolonun kumaşı üzerine kıvırdığında başımı hayır anlamında iki yana sallıyordum. Mümkün olduğunca dikkat çekmeden boynuz işareti yapıyordu, orta parmaklarını aşağıya doğru kıvırdı, işaret ve küçük parmakları beni gösteriyordu. Sonradan bir anlığına bilgimi onaylayan işareti yakaladım- başparmağının arasındaki küçük güzel izi.

İçimde en ufak şüphe yoktu; Paris’te Mary ile bana saldıran üzerinde puanlı gömlek olan adamdı. Ve Dük’ün çalışanı olduğu da apaçık ortadaydı.

“Lanet olası piç kurusu!”deyip ayağa fırladım, çay tepsisini devirip, elime en yakın olan oymalı kaymak taşı tütün kavanozunu kaptım. Onu adamın kafasına fırlattım, adam arkasına döndü ve aceleyle kaçtı, ağır kavanoz santimle onu ıskalayarak kapının pervazına çarptı.

Adamın arkasından koşarken kapı çarptı ve ben de olduğum yerde durdum, ağır ağır nefes alıyordum. Sandringham’a dik dik bakıyordum, ellerimle kalçalarımdan destek alıyordum.

“O kim?”diye sordum.

“Oda hizmetçim,” dedi Dük sakince. “Adı Albert Danton. Boyun bağı ve çoraplarıyla iyi bir arkadaş ama Fransızların çoğunda olduğu gibi o da biraz fazla heyecanlı. Bir de inanılmaz derecede batıl inançlı.” Kapalı olmasından hoşnut olduğu kapıya kaşlarını çatarak bakıyordu. “Şu azizleriyle, tütsüleriyle birlikte Katoliklere lanet olsun. Her şeye inanıyorlar.”

Nefesim normale dönüyordu ama korsemi kasnağının karşısındaki kalbim hâlâ hızlı hızlı atıyordu.

“Seni ahlaksız, iğrenç, rezil…sapık!”

Dük bu lafa canı sıkılmış gibi görünüyordu ve başını kayıtsız bir şekilde aşağı yukarı sallıyordu.

“Evet, evet, hayatım. Bütün bunların hepsi bana uyuyor ve daha fazlası. O durumda küçük bir talihsizlik oldu.”

“Talihsizlik mi? Sen buna böyle mi diyorsun?” Kararsız bir şekilde kanepeye doğru hareket ettim ve oturdum. Sinirden ellerim titriyordu ve ellerimi sıkarak eteğimin katlarına sakladım.

“Birkaç hesapta, sevgili leydim. Sadece bakın.” Hoş bir nezaketle iki elini açtı. “Danton’u sizden kurtulmak için yolladım. O ve arkadaşları ilk başta biraz sizinle eğlenmek isterler; her şey iyi ve güzel ama o süre zarfında sizde bir şey görürler, sorumsuz bir şekilde sizin bir çeşit cadı olduğunuzu düşünler, tamamen akıllarını kaybedip kaçarlar. Ama torunumun namusunu kirletmeden önce değil, o da şu an şans eseri burada, böylece onun için özenle ayarladığım mükemmel evlilik te bozulmuş oldu. Şu tesadüfe bakın!”

Sarsıntı yoğun ve hızlı bir şekilde geliyordu ve ben ilk olarak hangisine cevap vereceğimi bilmiyordum. Ama bu konuşmada bir tane dikkat çekici özel bir durum vardı.

“Benden kurtulmak demekle ne demek istiyorsunuz?” diye sordum. “Gerçekten beni öldürmeye çalıştığını mı söylüyorsunuz!” Oda biraz sallanıyor gibi göründü ve kuvvet verici en yakın şey çay gibi göründüğünden ondan büyük bir yudum aldım. Ama bir işe yaramadı.

“Öyle, evet,” dedi Sandringham sevimli bir şekilde. “Yapmaya çalıştığım şey buydu. Söyle hayatım, şeri ister misin?”

Bir anlığına yakından onu inceledim. Beni öldürmeye çalışan bir adamdan şimdi kendi elleriyle sunduğu şeriyi kabul edeceğimi mi düşünüyordu?

“Konyak,”dedim. “Biraz fazla olsun.”

Tiz sesiyle yeniden kıkırdıyordu, servis masasına gidip omuzlarının üzerinden açıklama yapmaya devam ediyordu. “Albay Randall senin çok eğlenceli bir kadın olduğunu söylüyor. Albay’dan bir iltifat, anlarsın. Genelde kadınlara iltifat etmez her ne kadar kadın bulunca üşüşseler de. Bakışları, sanırım; onun tavrında yok.”

“Ve Jack Randall da sizin için çalışıyor,” dedim, bana uzattığı bardağı alarak. İki bardağı doldururken onu izledim ve ikisinde de konyaktan başka bir şey olmadığına emindim. Bardağımdan büyük acı bir yudum aldım.

Dük de bana uydu, yakıcı içkinin etkisiyle gözlerini kırpıştırıyordu.

“Tabii ki,”dedi. “Genelde en iyi araç en tehlikeli olanıdır. Bu noktada biri onu kullanmaya tereddüt etmez; sadece biri uygun önlemi aldığından emin olur.”

“Tehlikeli demek? Jonathan Randall hakkında ne biliyorsunuz?” diye sordum meraklı bir şekilde.

Dük yine kıkırdadı. “Ah, neredeyse her şeyi diyebilirim, hayatım. Aslında senin bildiğinden çok daha fazlasını. Bir adamı çalıştırmak yakinen onu kontrol etmemek anlamına gelmez, bilirsiniz ya. Ve para iyi bir yulardır ama zayıf bir dizgindir.”

“Şantaja benzemiyor?” dedim sadece.

Oturdu, ellerini şişkin göbeğinin üzerine kenetledi ve ince bir ilgiyle bana bakıyordu.

“Ah. Siz şantajın her iki şekilde de işe yarayabileceğini düşünüyorsunuz, sanırım?” Başını iki yana sallıyordu, ipek gömleğinin üstüne düşen birkaç enfiye taneciğini yerinden oynattı.

“Hayır, hayatım. Evvela bizim durumumuzda farklı bir şey var. Bu çeşit bir dedikodu bazı sosyete grubuna katılmamı etkileyebilirken, beni endişelendirecek vahim bir durum değil. İyi Albay için- şey, ordu olağanüstü tercihlere pek dikkat etmez. Genelde cezası ölüm olur, aslında. Hayır, bu tam bir karşılaştırma değil.” Başını bir yana doğru kaldırdı böylece katlı çenesi daha bir ortaya çıktı.

“Ama Jack Randall’ı bana bağlayan ne zengin olma sözü ne de maruz kalma tehdidi,”dedi. Küçük sulanmış gözleri, göz çukurlarında parlıyordu. “Bana hizmet ediyor çünkü dilediklerini ona verebiliyorum.”

Belli olan bir tiksintiyle şişman bedenine bakıyordum, bu Ekselansları’nın kahkahayla başını iki yana sallamasına neden oldu.

“Hayır, öyle değil,” dedi. “Albay’ın zevkleri bundan daha arı. Benimkine benzemiyor.”

“Ne o zaman?”

“Ceza,” dedi yumuşak bir şekilde. “Ama siz zaten biliyorsunuz, değil mi? En azından eşiniz biliyor.”

Onun yanında olduğum için kendimi ahlaksız gibi hissettim ve uzaklaşmak için ayağa kalktım. Kaymaktaşı tütün kavanozunun parçaları yerde duruyordu ve istemeyerek bir tanesini tekmeledim öyle ki kırık parça duvara çarpıp tın sesi çıkart sonra oradan sekip koltuğun altına gitti, bu bana biraz önce odadan kaçan Danton’u hatırlattı.

Başarısızlığa uğramış cinayet konusunu onunla tartışmak istediğimden hiçbir şekilde emin değildim ama bu şimdi bazı seçeneklere göre daha uygun görünüyordu.

“Neden beni öldürmek istediniz?” diye dalgın bir şekilde sordum, yüzüne bakmak için ona doğru döndüm. Çabucak turta masasındaki eşyalara bir göz atıverdim, bunu isteme durumuna karşı savunma için uygun bir silah bakıyordum.

Ama öyle görünmüyordu. Onun yerine, zahmetli bir şekilde eğilip demliği yerden aldı- kırılmaması bir mucizeydi- ve düzelttiği çay masasının üzerine koydu.

“O zaman o münasipti,” dedi sakin bir şekilde. “Sizin ve eşinizin benim şahsen ilgilendiğim hususi bir işi engellemeye çalıştığınızı öğrendim. Aslında eşinizi ortadan kaldırmayı düşündüm ama İskoçya’nın iki büyük ailesiyle yakinen bağlantılı olması çok tehlikeli görünüyordu.”

“Onu ortadan kaldırmayı düşünmek mi?” Kafama dank etti - bir ışık havai fişek gibi kafatasımın içinde parlıyordu. “Paris’te Jamie’ye saldıran denizcileri yollayan siz misiniz?”

Dük kabaca başını evet anlamında salladı.

“Biraz basitti ama en kolay yol gibi göründü. Ama sonra Dougal MacKenzie Paris’e geldi ve aslında eşinizin gerçekten Stuartlar için çalışıp çalışmadığını merak etmeye başladım. Onun nereye meyilli olduğundan emin değildim.”

Beni meraklandıran şey ise Dük’ün hangi tarafa meyilli olduğuydu. Bu tuhaf konuşma sanki onunda gizli bir II. James yanlısı olduğunu gösteriyordu ve eğer öyleyse, sırlarını tutmakla usta bir iş yapıyordu.

“Ve sonra,” konuşmasına devam ediyordu, nazikçe demliğin kapağını yerine yerleştirirken, “sizin Fransalı Louise ile gittikçe büyüyen bir arkadaşlığınız vardı. Eşiniz bankacılarla başarısız olsa bile, Louise Charles Stuart’a destek olmak için istediği şeyi ona verebilirdi - şu güzel burnunuzu olayın dışında tutmayı sağlayabilirdi.”

Tuttuğu çöreğe kaşlarını çatarak yakından bakıyordu, üzerlerindeki ip parçasını temizledi ve sonra yememeye karar verip masanın üzerine koydu.

“Gerçekten ne olduğu ortaya çıkınca, eşinizin bir af önerisiyle İskoçya’ya geri dönmesi için aklını çelmeye çalıştım; bu çok pahalıya mal oldu,” dedi düşünceli bir şekilde. “Ve bunların hepsi boşaydı!”

“Ama sonra eşinizin size olan bağlılığını hatırladım- çok dokunaklıydı,” dedi, hiç hoşuma gitmeyen iyi bir gülümsemeyle. “Acı vefatınız, eşinizin kendi katiliyle ilişkili olduğunu anlamadan giriştiği çabadan dikkatini dağıtmaya yetebilirdi.”

Birden aklıma bir şey geldi, odanın köşesinde bulunan küçük piyanoya bakmak için döndüm. Birkaç müzik kâğıdı rafı süslüyordu, iyi temiz bir elle yazılmışlardı. Majesteleri’nin İskoçya’ya ayak basmasını sağlayan elli bin pound. S. İmalıydı, “S” tabii ki de, Sandringham’ın ‘S’si. Dük kahkaha atmaya başladı, büyük bir haz duyduğu belliydi.

“Çok zekisiniz, hayatım. O siz olmalısınız; eşinizin maalesef müzikle ilgilenmediğini duydum.”

“Aslında değil,” diye cevap verdim, piyanoya arkamı döndüm. Yanımdaki masada mektup açmak ya da kör nesneleri keskinleştirmek için kullanılan yararlı bir şeyler yoktu ama acilen bir vazo kaptım ve yüzümü içindeki sera çiçeklerine gömdüm. Gözlerimi kapattım, aniden ateş basan yanaklarıma karşı taç yapraklarının serinliğini hissediyordum. İspiyoncu yüzüm beni ele verecek korkusuyla başımı yukarı kaldırmaya cesaretim yoktu.

Dük’ün omuzlarının arkasından, balkabağı şeklinde yuvarlak sert bir nesne gördüm, egzotik sanat eşyası gibi yeşil kadife kumaşla çerçevelenmişti. Gözlerimi açtım, taç yapraklarının içinden şüpheyle bakıyordum, geniş kırık dişli bir ağız, içi oyulmuş bal kabağına insan şekli veril gibi sırıtıyordu.

Bir yandan korkmuştum, ama bir yandan içim rahatladı. Kapının yanında gördüğümü sandığım dilenci hakkında haklıydım. Bu Hugh Munro’ydu, Jamie’nin Kuzey İskoçya’nın kanun kaçağı olarak ilan edildiği günlerde onun yaşlı bir arkadaşıydı. Bir zamanlar öğretmendi, denizde Türkler tarafından esir alınmıştı, işkence görmüş ve dilenciliğe sürüklenmişti, sonradan başarılı bir casuslukla kaçakçı mesleğini genişletti. Kuzey İskoçya ordusunun casusu olduğunu duydum ama aktivitelerinin onu güneye kadar getirdiğinin farkında değildim.

İkinci katın camından görünen sarmaşıktaki bir kuş gibi ne kadar zamandır orada tünekliyordu? Onunla iletişime geçmeye bile cesaretim

yoktu; yapabildiğim tek şey Dük'ün omuzlarındaki noktaya gözlerimi dikmekti, farksız gibi durduğu yere bakıyordum.

Dük ilgiyle beni inceliyordu. "Gerçekten mi? Gerstmann değil yani? Onun sinsi bir aklı olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Ve siz de benim yaptığımı düşündünüz? Gururumu okşuyorsunuz." Burnum hâlâ çiçeklerin içindeydi, telaşlı bir şekilde konuşuyordum.

Dışarıdaki figür sarmaşıktaki tutuşunu bir eli görünecek şekilde serbest bıraktı. Saracenler tarafından esir alındığında dilinden mahrum bırakılmıştı, Hugh Munro'nun elleri onun yerine konuşuyordu. Dikkatlice bana bakıyordu, nazikçe ilk başta beni sonra kendisini işaret etti ve sonra bir yeri gösterdi. Geniş eli eğildi ve ilk iki parmağı bir çift koşan bacak şeklini aldı, batıya doğru gidiyorlardı. Ve ortadan kayboldu.

Rahatladım, titriyordum, derin etkili bir nefes aldım. Hapşırdım ve çiçekleri yerine koydum.

"O zaman siz de bir II. James yanlısınız, değil mi?"diye sordum.

"Belli olmaz," diye Dük canlı bir şekilde cevap verdi. "Sorulması gereken soru şu, hayatım - siz II. James yanlısı mısınız?" Hiç utanmadan peruğunu çıkarttı ve yerine takmadan önce kelleşen başını kaşıdı.

"Paris'teyken Kral James'in tahta çıkma çalışmalarını durdurmaya çalıştınız. Bunda başarısız olunca, şimdi siz ve eşiniz Majesteleri'nin en sadık destekçileri gibi görünüyorsunuz. Neden?" Küçük mavi gözlerde ılımlı bir ilgiden başka bir şey yoktu ama beni öldürmeye çalışması ılımlı bir ilgi değildi.

Ev sahibimin kim olduğunu keşfettiğimden beri Frank ve Papaz Efendi Bay Wakefield'in onun hakkında söylediklerini mümkün olduğunca hatırlamaya çalışıyordum. O bir II. James yanlısı mıydı? Hatırladığım kadarıyla, tarih hükmü- Frank ve Papaz Efendi'nin nezdinde- kesin değildi. Ben de emin değildim.

"Size anlatacağımı sanmıyorum," dedim yavaşça. Bir sarı kaş yukarıya kalktı, Dük cebinden küçük sırlı kutusunu çıkartıp içindekilerden bir tutam aldı.

“Bunun akıllıca olduğundan emin misiniz, hayatım? Danton hâlâ çağrılmak için bekliyor, biliyorsunuz.”

“Danton bir çubukla bile on adımdan öteden bana dokunamaz,” dedim dobra bir şekilde. “Bu durumda siz bile. Bu sebepten hayır.” diye acele bir şekilde ekledim, ağzını açtığını görünce, “Ama hangi tarafta olduğumu çok merak ediyorsanız, bunu öğrenmeden önce beni öldüremezsiniz, hem de şimdi, değil mi?”

Dük enfiye taneciklerinden tıkanmıştı ve öksürmeye başladı, nakışlı yeleğinin altındaki göğsüne vuruyordu. Hapşırıp, konuşurken tükürükler saçarken, ayağa kalkıp burnumu aşağıya indirerek ona dik dik bakıyordum.

“Size anlatmam için beni korkutmaya çalışıyorsunuz ama işe yaramayacak,” dedim, kendimi olduğumdan daha güvenli hissediyordum.

Sandringham bir mendille akan gözlerine dokunuyordu. En sonunda derin bir nefes alıp bana bakarken dolgun ve büzülmüş dudakları arasından nefes verdi.

“O zaman çok iyi,” diye biraz sakin bir şekilde söyledi. “Çalışanlarımın şimdiye kadar odanızı hazırladığını düşünüyorum. Odanıza götürmesi için uşağı çağırayım.”

Ona aptalca bakmış olmalıyım ki koltuğundan kalkarken alaycı bir şekilde gülümsüyordu.

“Tam isabet, anladınız, bu önemli değil,” dedi. “Her kim olursanız olun, her ne bilgi biliyorsanız bilin, misafir olarak çok değerli bir özelliğe sahipsiniz.”

“Peki nedir o?”diye sordum. Dük’ün eli zilin üstünde bekliyordu, gülümseyerek cevap verdi.

“Siz Kızıl Jamie’nin eşisiniz,”dedi yumuşak bir şekilde. “Ve o size çok düşkün, hayatım, öyle değil mi?”

Hapishaneye gelince daha kötülerini gördüm. Oda dokuz metre genişliğindeydi ve oturma odasının merdivenlerine nazaran müsrif bir halde döşenmişti. Karyola sayvanlı yatak küçük bir podyumun üzerinde duruyordu, devekuşu tüylerinin oluşturduğu cibinlik Şam işi işlenmiş

perdelerin köşelerden sarkıyordu, uyumlu sırmalarla işli bir çift sandalye büyük şöminenin önüne yerleştirilmişti.

Bana eşlik eden hizmetçi kız taşıdığı tası ve ibriği yere bırakıp malzemeleri hazır edilmiş ateşi yakmak için acele ediyordu. Uşak da üzeri örtülü akşam yemeği tepsisini kapının yanında duran masaya bıraktı, sonra koridorda dik bir şekilde beklemeye başladı, koridordan aşağıya kaçmaya çalışıp çalışmayacağımı düşünüyordu. Bunu denemek benim için iyi olmaz diye hüzünlü bir şekilde düşünüyordum; ilk koridoru döndükten sonra çaresiz bir şekilde evin içinde kaybolurdum; lanet olası yer Buckingham Sarayı gibi büyüktü.

“Ekselansları’nın sizin iyi bir şekilde dinlemenizi istediğinden eminim, madam,” dedi hizmetçi kız, diz kırarak sevimli bir şekilde yoluna devam etti.

“Ah, öyle olduğuna bahse girerim,”dedim, sevimsiz bir şekilde.

Moral bozucu sert bir pat sesiyle kapı arkasından kapandı ve büyük anahtarın gıcırdayan sesi bütün sinirlerimi harap etmiş görünüyordu.

Büyük odanın soğukluğundan titreyerek dirseklerimi belime kenetleyip sandalyelerinin bir tanesine oturmak için ateşin olduğu yere yürüdüm. Küçük bir sinir krizi geçirmek için yalnızlıktan yararlanmak gibi bir dürtü içimi kapladı. Diğer bir yandan bütün gerilmiş duygularıma izin verirsem bir daha onları kontrol edemem diye korkuyordum. Gözlerimi sıkıca kapadım ve göz kapaklarımda beliren ateşin kırmızı titreşimlerini izledim, kendimi sakinleştirmek istiyordum.

Ne de olsa şu an tehlikede değildim ve Hugh Munro, Jamie’ye gitmek için yoldaydı. Jamie haftalarca süren yolculuk yüzünden izimi kaybetmiş olsa bile Hugh onu bulup doğru yere yönlendirecekti. Hugh dört mahalledeki her çiftlik işçisini, her düşünürü, her çiftlik evini ve köşkü tek tek biliyordu. Dilsiz bir adamın mesajı, rüzgâr gücü ile çalışan dağların tepesinden hızlıca geçen bulutlar gibi haberler ve dedikodulara yayılırdı. Tünediği sarmaşıktan yolunu bulup tutuklanmadan Dük’ün mekânından güvenli bir şekilde kurtulduysa bu böyle olacaktı.

“Gülünç olma,”dedim sesli bir şekilde, “adam profesyonel bir kaçakçı. Tabii ki de bunu halledebilir.” Beyaz alçılı süslü tavanda yankı yapan

kelimelerim her nasılsa rahatlatıcıydı.

“Ve böyle olursa,”diye kararlı bir halde devam ediyordum, kendime duyurmak için sesli bir şekilde konuşuyordum, “o zaman Jamie gelecektir.”

Birden haklı olduğumu düşündüm. Geldiği zaman Sandringham’ın adamları onu bekleyecektir. Siz Kızıl Jamie’nin eşisiniz, dedi Dük. Benim tek değerli özelliğim. Ve ben bir yemdim.

“Bir somon balığının yumurtasındayım!” diye bağırdım, sandalyemde dik bir şekilde oturuyordum. Bütün onur kırıcı resim, korkuyu biraz geride bırakan küçük ama hoş bir gazap saldırısını çağırdı. Sinirle ayağa kalktığımdan ateş yelpazelenmişti, bir ileri bir geri yürüyüp duruyordum, bir dahaki sefere karşılaştırdığımızda Dük’e söylemek için yeni isimler bulmaya çalışıyordum. Dışarıdan gelen boğuk sesler dikkatimi dağıttığında sözlerimi bulmuştum, “korkak ibne”.

Pencereden ağır kadife perdeleri geriye iterek bulduğum isime yaraşır Dük’ü karşımda buldum. Sağlam tahta parmaklıklar pencere çerçevesini kaplıyordu, öyle sıkıca kafes oluşturulmuştu ki arasından kolumu neredeyse çıkartamıyordum. Ama görebiliyordum.

Akşam karanlığı çöktü, parktaki ağaçlarının altındaki gölgeler bir mürekkep kadar karanlıktı. Bağrışlar oradan geliyordu, iki ya da üç figürün birden meşalelerle ortaya çıktığı yerden; seyislerden gelen cevap çağırışları uyum sağlıyordu.

Küçük karanlık bedenler ormana doğru koşuyordu, çam meşalelerinin ateşleri de arkalarından parlıyordu, soğuk yağışlı havada portakal renginde ışık saçıyordu. Parkın kenarına ulaştıklarında, belli belirsiz bir insan şekli görünüyordu, evin önündeki çimlere devrilmişti. Yer ıslaktı ve onların çabaları kış çayırında siyah yarıklar açıyordu.

Parmak uçlarımın üstünde durup, parmaklıkları tutuyordum, daha fazla görebilmek için başımı tahtaya doğru bastırıyordum. Gün ışığı tamamen kaybolmuştu, meşale ışıklarıyla aşağıdaki karışıklıkta sallanana kolları ve bacakları ayırt edebiliyordum.

Bu Jamie olamaz diye kendi kendime söylüyordum, kalbimi boğazımda hissettiğim parçayı yutmakta zorlanıyordum. Bu kadar çabuk değil, hemen

olamaz. Ve o yalnız değildir, yalnız gelmiş olamazdı? Şimdi gördüğüm kadarıyla darbeler bir adamın karnına şimdi de dizlerine geliyordu, Dük'ün avlak bekçisi ve seyislerinin yumruk ve sopaların altında çöken siyah bir şekilden başka bir şey görünmüyordu.

Bir müddet sonra çöken beden sere serpe uzandı ve bağrışlar da söndü ama küçük bir hizmetçi grubu gerilemeden önce birkaç darbe daha atıldı. Konuşmaların birkaç kelimesi değişti, durduğum yerden duyulmuyordu, iki adam hafif kambur bir şekilde duruyorlardı ve figürü kollarının altından zor tutmuşlardı. Evin arkasına doğru benim üçüncü kattaki penceremin altından geçerlerken fener ışığı bir çift sürüklenen sandaletli ayakları ve kirli bir gömlek parçasını gösterdi. O Jamie değildi.

Seyislerden bir tanesi yan yan koşuşturuyordu, başarıyla kemerdeki kalın deri cüzdanı taşıyordu. Kemerdeki küçük metallerin seslerini duymak için oldukça yukarıdaydım ama meşalenin ışığında parıldıyorlardı ve kollarımdaki bütün güç korku ve ümitsizlikten yok olup gitti.

Bunlar bozuk para ve düğmeydi, küçük metal eşyalar. Ve bir dilenci. Küçük örnek mühür gösterilen mahallede fakirliğini anlatmak için verilen bir dilenci izin belgesiydi. Hugh Munro onların dördüne sahipti, Türklerin elindeki denemeleri için bir lütuf işaretiydi. Bu Jamie değildi ama Hugh'du.

Öyle kötü titremeye başladım ki bacaklarım beni güçlükle taşıyordu ama kapıya doğru koşup bütün gücümle ona vurabiliyordum.

"Dışarı çıkmama izin verin!"diye bağırıyordum. "Dük'ü görmem gerek! Dışarı çıkmama izin verin, diyorum!"

Devam eden bağrışlarıma ve kapıya vurmalarıma hiçbir cevap gelmedi ve ben de yeniden pencereye koştum. Aşağıdaki manzara şimdi biraz daha rahat görünüyordu; bir çocuk, çimenin kenarına eğilmiş ışığın altında kibarca çimlerden kopan parçaları yerleştiren bahçıvanlardan bir tanesine meşale tutuyordu.

"Heeyy!" diye bağırıyordum. Parmaklıklar kadar pencerede kapalıydı. Dışa doğru hareket ettiremiyordum. Ağır gümüş şamdanlardan bir tanesini almak için odanın karşısına koşup geri geldim ve pencere gözünü kırdım, savrulan parçalar umurumda değildi.

“Yardım edin! Hey, aşağıdakiler! Dük’e onu görmek istediğimi söyleyin! Şimdi! Yardım edin!” figürlerden bir tanesinin dönüp bana baktığını düşündüm ama hiç birinden eve giden bir hareket yoktu sanki etraflarındaki karanlığı rahatsız eden bir gece kuşunun ötüşü gibi işlerine devam ediyorlardı.

Yeniden kapıya doğru koştum, vuruyor, bağırıyordum ve sonra yeniden pencereye koşuyordum ve yeniden kapıya. Bağırıyor, yalvarıyor ve boğazım yıpranıp sesim kısılana kadar tehdit ediyordum, yumruklarım kızarıp ezilene kadar yol vermez kapıya tekrar tekrar vuruyordum ama hiç kimse gelmiyordu. Duyduklarıma rağmen bu büyük evde yapayalnızdım. Koridorun sessizliği dışarıdaki gece gibi karanlıktı; bir mezar gibi sessizdi. Bütün korkularım gittiğinden, sonunda kapının önüne dizlerimin üstüne çöktüm, hiç çekinmeden hıçkırarak ağlamaya başladım.

Geniş ve sert bir şey beni yere doğru iterken uyandım, üşümüş, kaskatı kesildim ve başım ağrıdan zonkluyordu. Açılan ağır kapının kenarı yere doğru olan uyluğumu sıkıştırdığında kendimi birden geriye çekerek ayıldım.

“Ovv!” beceriksizce yuvarlandım sonra ellerimi dizlerimi toparladım, saçlarım yüzüme dağılmıştı.

“Claire! Ah, sessiz ol, l-lütfen! Tatlım, canın acıdın mı?” Sert çimen hışıltısıyla Mary yanıma diz çökerek oturdu. Kapı arkasından kapandı ve kilitlenme sesini duydum.

“Evet - yani hayır. Ben iyiyim,”dedim şaşkın bir halde. “Ama Hugh…” Dudaklarımı kenetleyip başımı iki yana salladım, aklımı toparlamaya çalışıyordum. “Burada ne halt ediyorsun, Mary?”

“Ben o-oda hizmetçisine içeri girmek için rüşvet verdim,”diye fısıldadı. “Bu kadar yüksek sesle konuşmak zorunda mısın?”

“Bu o kadar önemli değil,” dedim normal bir ses tonuyla. “Kapı öyle kalın ki kısa bir futbol maçı bile dışarıdan duyulmaz.”

“Bir ne?”

“Boş ver.” Aklımı toparlamaya başladım ama gözlerim nemliydi ve şişti, başım da hâlâ bir davul gibi zonkluyordu. Ayaklarımın üstüne kalkmak için

kendimi zorladım ve yüzümü soğuk suyla yıkadığım tasa doğru sendeleyerek yürüdüm.

“Oda hizmetçisine rüşvet mi verdin?” deyip, yüzümü havluya siliyordum. “Ama burada hâlâ kilitleyiz, değil mi? Anahtarın çevrildiğini duydum.”

Odanın loşluğunda Mary solgundu. Ben yerde uyurken mum eriyip gitti ve şöminenin kırmızı közlerinin saçtığı koyu kırmızı parıltıdan başka ışık yoktu.

“Yapabildiğim e-en iyi şey bu. Bayan Gibson bana anahtarı vermeyecek kadar Dük’ten korkuyor. Anlaştığı tek nokta beni içeride seninle birlikte kilitli tutmak ve sabahleyin dışarıya çıkmama izin vermek oldu. Bir arkadaş h-hoşuna gider diye düşündüm,” diye ekledi ürkek bir şekilde.

“Ah,”dedim. “Evet…teşekkürler. Çok düşüncelisin.” Çekmeceden yeni bir mum alıp yakmak için şöminenin yanına gittim. Şamdan sönmüş mumdan pıhtılaşmıştı; masanın üstüne eriyen mumdan küçük bir birikinti yapıp yeni mumu yerleştirdim, Dük’ün oymalı taşına zarar vermek umurumda değildi.

“Claire,”dedi Mary. “Senin…senin başın dertte mi?”

Hemen cevap vermemek için dudağımı ısırdım. Ne de olsa o daha on yedi yaşındaydı ve politika ile ilgili cahilliği erkeler ile ilgili olan cahilliğinden daha derindi.

“Ee, evet,”dedim. “Çok daha fazla sanırım.” Aklım yeniden çalışmaya başladı. Mary kaçmak için yardımcı olmaya pek becerikli olmasa da en azından büyükbabası ve ev halkının yaptıkları ile ilgili bana bilgi verebilirdi.

“Daha evvel ormanın yanında olan kargaşayı duydun mu?” diye sordum. Başını iki yana salladı. Titremeye başladı; böyle büyük bir odada ateşin sıcaklığı cibinlikli yatağa gelmeden önce yok olup gidiyordu.

“Hayır ama aşçılardan bir tanesinin bekçilerin bahçede bir dilenci yakaladıklarını anlattığını duydum. Çok soğuk. Yatağa g-geçemez miyiz?”

Çoktan yorgana emekleyip çarşafın kenarındaki yastığın altına yuva yaptı bile. Kalçaları yuvarlak ve güzeldi, beyaz geceliğinin altında çocuksu

duruyordu.

“O bir dilenci değil,”dedim. “Ya da tam olarak değil ama ayrıca o bir arkadaş. Burada olduğumu söylemek için Jamie’yi bulacaktı. Bekçiler onu yakaladıktan sonra ne olduğunu biliyor musun?”

Mary dönüverdi, yatak perdelerinin gölgesinin içinde yüzü solgun ve donuktu. Bu ışıkta bile koyu gözlerinin kocaman olduğunu görebiliyordum.

“Ah, Claire! Çok üzgünüm!”

“Evet, ben de öyle,” dedim sabırsızca. “Dilencinin nerede olduğunu biliyor musun?” Eğer Hugh seyisler gibi ulaşılabilir bir yere hapsedildiyse Mary’nin sabahleyin bir şekilde onu serbest bırakma gibi bir şansı vardı.

Dudaklarının titremesi normal kekelemesini anlaşılır kılmasının yanı sıra beni uyarıyor olmalıydı. Ama bir seferde söylediği sözler kalbimi deldi, tıpkı keskin ve ani atılan bir hançer gibi.

“O-onlar onu a-a-astılar,”dedi. “P-park k-kapısında.”

Etrafımdakilere dikkat etmeden önce belli bir zaman geçi. Şok, acı, korku ve paramparça olmuş umutların seli baştan aşağıya beni yıkadı ve beni derinlere batırdı. Mary’nin ürkekçe omuzlarımı okşayan küçük elini, mendil öneren ve su iç diyen sesini zar zor fark ettim ama bir top gibi kıvrılıp, konuşmadan sadece başımı iki yana sallayıp mideme bir yumruk gibi inen içimi burkan umutsuzluğun sakinleşmesini bekliyordum. Sonunda kendimde olup olmadığımdan, paniklemekten bitkin düştüm ve kızarık olan gözlerimi açtım.

“İyi olacağım,”dedim sonunda, doğrulup kibar olmayan bir şekilde burnumu koluma sildim. Daha önceden uzatılan havluyu alıp onunla da gözlerimi sildim. Mary başımda bekliyor, endişeyle bakıyordu ve ona uzanıp rahatlatıcı bir halde elini sıktım.

“Gerçekten.” dedim. “Şimdi daha iyiyim. Ve burada olmandan çok mutluyum.” Aklıma bir şey geldi, havluyu aşağı indirip, meraklı bir şekilde ona bakıyordum.

“Hazır konu buna gelmişken, sen niye buradasın?” diye sordum. “Bu evde, demek istedim.”

Başını aşağıya eğdi, yüzü kızartı ve yatak örtüsüyle oynuyordu.

“D-dük büyükbabam, biliyorsun.”

“Evet, anlıyorum,”dedim. “Yinede her nasılsa senin arkadaşlığından zevk duyacağından şüpheliyim.”

Bu söze hafiften gülümsedi. “H-hayır. Ama o-Dük, yani demek istiyorum ki- benim için yeni bir k-k-koca bulduğunu düşünüyor.” ‘Koca’ kelimesini söylemeye çalışırken iyice kızarmıştı. “Babam onunla tanışmam için buraya getirdi.”

Davranışından bu haberden dolayı onu acilen tebrik etmeme gerek olmadığını anlatım. “Adamı tanıyor musun?”

Sonuç olarak sadece ismini. Bay Isaacson, Londra’lı bir ithalatçıydı. Nişanlısıyla tanışmak için Edinburgh’a kadar seyahat edemeyecek kadar çok meşgul olduğundan, düğünün yapılacağı bütün heyetin kabul edileceği Bellhurst’a gelmeyi kabul etti.

Makyaj masasından arkasından gümüş kaplamalı fırçayı alıp dalgın bir şekilde saçımı düzeltmeye başladım. Fransız asilleriyle olan anlaşmayı korumada başarısız olan Dük böylece torununu zengin bir Yahudi’ye satma niyetindeydi.

“Yeni bir çeyizim var,”dedi Mary, gülmeye çalışıyordu. “Kırk üç tane nakışlı jüpon- iki tanesi altın ipli.” Konuşmayı kesti, dudaklarını sıkıca bastırıyordu, açıkta olan sol eline dalgın bir şekilde bakıyordu. Elinin üzerine kendi elime koydum.

“Evet.” Onu cesaretlendirmeye çalışıyordum. “Belki kibar bir adamdır.”

“Benim korktuğum şey de bu.” Soru soran gözlerimden kaçarcasına aşağıya bakıyordu, ellerini kucağında kenetledi.

“Bay Isaacson’a anlatmadılar- Paris’te olanları. Ve benim de anlatmamam gerektiğini söylediler.” Yüzü üzüntüden büzüştü. “D-d-düğün gecemde nasıl davranmam gerektiğini anlatması için çok korkunç yaşlı bir kadın getirdiler, ilk- ilk kez oluyor gibi davranmam için ama ben…ah, Claire, bunu nasıl yapabilirim?” diye ağlamaya başladı. “Ve Alex- ona

söyleyemedim; yapamadım! O kadar korkağım ki b-bir hoşça kal bile diyemedim!”

Kendini kollarıma attı ve ben de sırtını okşuyordum, onu sakinleştirmek için çabalarken az da olsa kendi acımı unutuyordum. Sonunda biraz sakinleşti, oturdu, hıçkırıyordu, birkaç yudum su içti.

“Bunu yapabilecek misin?” diye sordum. Bana bakıyordu, kirpikleri ok ok oldu ve ıslaktı.

“Başka çarem yok,”dedi basit bir şekilde.

“Ama-” diye konuşmaya başladım ve sonra çaresizce sustum.

Çok haklıydı. Hiçbir olanağı olmayan genç bir kadın ve onu kurtarmaya gelecek bir adam da yok, babasının ve büyükbabasının isteklerini kabul edip tanımadığı Londra’lı Bay Isaacson ile evlenmekten başka yapacak hiçbir şeyi yok.

İkimiz de üzgün olduğumuzdan tepsideki yiyecekleri yemek için iştahımız yoktu. Isınmak için yorganın altına kıvrıldık ve duygularından bitkin düşen Mary birkaç dakika içinde uykuya daldı. Az yorgun olmayan ben ise uyuyamamıştım, Hugh için üzülüyor, Jamie’yi merak ediyor ve Dük için endişeleniyordum.

Çarşaf soğuktu ve ayaklarım buz kütlesi gibiydi. Aklımda dolaşan çirkin düşüncelerden kurtulmak için dikkatimi Sandringham’a verdim. Bu işte onun görevi neydi?

Bütün olarak baktığımda adam bir II. James yanlısıydı. Kendisi de kabul ettiği gibi cinayet işlemeyi istemiyordu- ya da bunun için para ödemişti en azından- Charles’a İskoçya beklentisini başlatmak için ihtiyacı olan desteği sağlamaktı amacı. Ve müzikal şifre de bunun bir kanıtıydı, sonunda Charles’ın Ağustos’ta denize açılmasını sağlayan Dük’tü, yardım sözü verdi.

Şüphesiz II. James sempatisini saklamaya özen gösteren kişiler vardı; vatana ihanetten dolayı ceza verildiği için ve bu neredeyse tuhaf değildi. Ve başarısız bir şeye sebep olduysa Dük azdan çok daha fazlasını kaybedebilirdi.

Sandringham beni Stuart monarşisini coşkuyla destekleyen biri olarak pek görmüyordu. Danton hakkında söylediklerine bakılırsa, Katolik kurallarına pek sempati duymuyordu. Peki Charles'ın şimdi paraya ihtiyacı varken-aslında İskoçya'ya geldiğinden beri vardı- onu desteklemek için neden uzun süre bekledi?

Dük'ün bu davranışında iki tane mantığa uygun bir sebep düşünebiliyordum, özellikle bir centilmene uygun değildi ama ikisi de karakterine uygundu.

Aslında bir II. James yanlısıydı, yeniden başa geçen Stuart monarşisinin asıl destekçisi olarak karşılığında beklediği yararlardan dolayı hoş olmayan Katolik krala göz yummaya istekliydi. Bunu anlayabiliyordum; "ilke" bu adamın kitabında yazmıyordu ama "bencillik" onun çok iyi bildiği bir terimdi. Kuzey İskoçya ordusunun Londra'ya yapacağı son can alıcı vuruştan önce parası boşa gitmesin diye Charles, İngiltere'ye gelene kadar beklemeyi istiyor olabilirdi. Charles Stuart'ı tanıyan herkes bir seferde ona para emanet edilemeyeceğini anlardı.

Hatta finansal olarak kendisi destek olmadan önce Stuartların, davalarına sağlam bir destek bulmalarını garantiye almak için de bekliyor olabilirdi; ne de olsa isyana katılmak bütün bir orduyu tek elden desteklemekle aynı şey değildi.

Aksine Dük'ün önerdiği durum için daha kötü bir sebep de görebiliyordum. İngiliz ordusuna uzanan II. James ordusunu, koşullara bağlı olarak desteklemek, Charles'ın kendi liderlerinin muhalefetinin artmasına karşı çabalamasına, isteksiz başıboş dağılan ordusunun daha güneye, sığınabilecekleri dağlara kadar sürüklenmesini de garantiye alabilirdi.

Eğer Dük onlara yardım etmek için Stuartlardan faydalanmak istiyorsa, Charles Stuart'ın aklını çelmek karşılığında Hanorverlerden ne bekliyordu-ve İngiliz ordusunun ellerine ittiği ona ve arkadaşlarına ihanet etmekle neyi bekliyordu?

Tarih, Dük'ün gerçekte neyi desteklediğini anlatmıyordu. Bu da bana tuhaf geliyordu; er ya da geç gerçek niyetini ortaya koyacaktı. II. James Ayaklanması'nın son zamanında ikili oynayan Yaşlı Tilki, Lord Lovatı da

tabii ki düşündüm, hem Hanoverlerin gözüne girmeye çalışmıştı hem de Stuartlara yardım etmekten alı konulmuştu. Ve Jamie de bir zaman böyle yaptı. Belki birinin sadakatini sağlamak, Kraliyet bataklığında sürekli yön değiştirmek o kadar zor değildi.

Soğuk yukarıya doğru tırmanıyordu bu yüzden bacaklarımı oynatıp duruyordum, baldırlarımı birbirine sürterken tenim uyuşmuş görünüyordu. Bacaklarım kuru sopalardan daha az sürtünmeye yol açıyordu; bu hareketten sonra hissedilebilir bir sıcaklık meydana gelmedi.

Uyumadan, rahat olmadan ve üşüyerek uzanan ben, birden yanımda küçük ritmik ses duydum. Başımı çevirip, sesi dinliyordum sonradan bir dirseğimin üzerine kalkıp arkadaşıma gözlerime inanamayarak baktım. Mary yan tarafına kıvrılmıştı, teni uykudan hafiften pembeleşti öyle ki sera çiçekleri gibi çiçek açtı, başparmağını, ağzının iç tarafındaki hafif pembeliğe güvenle soktu. Ben izlerken zayıflayan emme hareketleriyle alt dudağı hareket ediyordu.

Gülsem mi ağlasam mı karar veremiyordum. Sonunda ikisini de yapmadım; sadece parmağını yavaşça ağzından çekip elini koynunun oraya kıvırarak koydum. Mumu söndürüp Mary'e sarılarak yattım.

Ya bu küçük hareketin masumluğundan, yandaki sıcak bedenin rahatlığından, uzak hatıraların oluşturduğu güven ve emniyetten ya da korku ve üzüntünün oluşturduğu bitkinlikten ayaklarımın buzları çözülmüştü, sonunda rahattım ve uykuya daldım.

Yorganların sıcak kozasına sarılıyken derin ve deliksiz bir uyku uyudum. Kayıtsız karanlıktan birden kalktığımda büyük bir şok geçirdim. Ortalık arabacının şapkası gibi koyu siyahtı ve ateş sönmüştü- ama etraf ne boştu ne de sessizdi. Ağır bir şey birden yatağa oturdu ve bu süre içinde benim koluma vuruyordu, açıkça Mary'nin mırıldanmaları geliyordu.

Karyola ağırlaştı ve altımdaki yatak birden çöktü, yatağın çerçevesi yanımda meydana gelen çabalamadan dolayı sallanıyordu. Acı dolu inlemeler ve fısıldayan tehditler yakından geliyordu ve bir el şiddetle sallanıyordu- Mary'nin diye düşündüm, gözüme çarptı.

Aceleyle yataktan yuvarlanıp, podyumun basamağında tökezleyerek düz yere düştüm. Üstümdeki çabalama sesleri şiddetlendi, korkunç tiz bir

ciyaklama Mary boğulurken en iyi çıkarabildiği ses diye düşünüyordum.

Birden şaşkınlık içinde bir bağırma duydum, derinden gelen bir erkek sesiydi sonra yatak örtüleri biraz daha sarsıldı ve ciyaklama birden kesildi. Acele hareket ederek masanın üstünde bir çakmak taşı buldum ve mumu yaktım. İlk başta mumun ateşi titrekti sonra güçlenerek yanmaya başladı, güçlü Gaelce sesten beklediğim şeyi açığa çıkartıyordu- Mary görünmüyordu sadece vahşice çırpınan bir çift el görünüyordu, yüzü yastığın altında boğuluyordu ve bedeni benim iri, tedirgin eşim (bedeninin avantajı olmasına rağmen elleri güzel ve dolgun görünüyordu) tarafından dümdüz oldu.

Mary'i sakinleştirmeye çalışırken yeni yanan mumu fark etmemişti, hâlâ Mary'nin ellerini tutmaya devam ediyordu aynı zamanda yastığı da onun yüzüne tutuyordu. Bu manzara karşısında deli gibi gülmeyi bastırırken mumu aşağıya koymak yerine yatağın üstüne eğildim ve Jamie'nin omzuna hafifçe vurdum.

"Jamie?"dedim.

"Tanrım!"Bir somon balığı gibi sıçradı, yataktan çıkıp, yere çömelmiş gibi durdu, hançeri yarı çekikti. Sonra beni fark edip içi rahatlarcasına kendini bıraktı, bir anlığına gözlerini kapattı.

"Yüce İsa, Sassenach! Bir daha bunu yapma, duydun mu? Sessiz ol," kısaca Mary'e söyledi, yastıktan kurtuldu ve yatakta dimdik oturuyordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve tükürük saçarak konuşuyordu. "Sana zarar vermek istemedim; seni karım sandım." Yatağın etrafında kasten uzun adımlarla yürüyüp beni omuzlarımdan tuttu ve öptü sanki bu sefer gerçek kadını bulduğundan emin olmak istiyordu. Gerçek kadını bulmuştu ve ben de onu öptüm, sıcak, tıraş olma sakallarının sürtmesinin ve sıcak keskin kokusunun tadını çıkartıyordum; erkek terinin güçlü imasıyla ıslak gömlek ve yün kokusunu içime çekiyordum.

"Üstünü giyin,"dedi, gitme zamanıydı. "Lanet olası ev hizmetçilerle dolu. Aşağısı arı kovanı gibi."

"İçeriye nasıl girdin?"diye sordum, çıkardığım elbisemi arıyordum.

“Tabii ki de kapıdan,” dedi sabırsızca. “Burada.” Sandalyenin arkasından elbisemi alıp bana verdi. Gerçekten ağır kapı açıktı, büyük anahtarlık kilitten fırlamıştı.

“Ama nasıl…” diye konuşmaya başladım.

“Sonra,”dedi kaba bir şekilde. Yataktan çıkıp geceliğini giymeye çalışan Mary’e odaklandı. “Yatakta durman en iyisi, tatlım,”diye tavsiyede bulundu. “Yer çok soğuk.”

“Ben de sizinle geliyorum.” Sözleri elbiseyi giyerken boğuk çıktı ama kararlığı başını elbisenin yakasından sokup ortaya çıkarken oldukça belliydi, saçları karıştı ve meydan okurcasına duruyordu.

“Ne halt etmeye,” dedi Jamie. Dik dik Mary’e bakıyordu ve yanağının aşağısına doğru taze çizil çizgileri fark ettim. Mary’nin dudaklarının titremesini de, Jamie büyük bir çabayla kendini sakinleştirmeye çalıştı ve güven verici bir şekilde konuşmaya başladı. “Önemli değil, tatlım. Bunda bir sıkıntı çekmeyeceksin. Arkamızdan kapıyı kilitleyeceğim ve sabahleyin herkese neler olduğunu anlatırsın. Kimse seni suçlayamaz.”

Bunu önemsemeyen Mary aceleyle ayaklarına terliğini geçirdi ve kapıya doğru koşturdu.

“Hey! Nereye gittiğini sanıyorsun?” Bu durumu şaşkınlıkla izleyen Jamie onun arkasından gitti ama onun kapıya ulaşmasını engelleyemedi. Mary dışarıdaki koridorda duruyordu, bir geyik gibi hazırdı.

“Ben de sizinle geliyorum!” dedi kızgınlıkla. “Eğer beni yanınızda götürmezsiniz, aşağıya koridora koşar bağırabildiğim kadar bağırırım. İşte o kadar!”

Jamie kızgınlıkla ona bakıyordu, mum ışığında saçları bakır renginde parlıyordu ve kan beynine sıçradı, sessizlik için onu çıplak elleriyle öldürmek ve gürültüye lanet okumak arasında kaldığı açıktı. Mary’de dik dik bakıyordu, eteğinin bir yanını tut, koşmaya hazırdı. Ben de şimdi elbisemi ve ayakkabımı giyin Jamie’yi karnından dirseğimle dürttüm, konsantrasyonunu bozmaya çalıştım.

“Onu da al,”dedim kısaca. “Haydi gidelim.”

Mary’e baktığı bakışın aynısıyla bana da baktı ama bir müddet tereddütlüydü. Evet anlamında kısa bir başını sallamayla kolumu tuttu ve üçümüz koridorun soğuk karanlığında aceleyle ilerlemeye başladık.

Ev şimdi ölü sakinliğinde ve sessizliğindeydi; tahta döşemeler ayaklarımızın altında inliyor ve elbiselerimiz fırtınadaki yapraklar gibi hışırdıyordu. Duvarlar tahtaların yerleşmesiyle nefes alıyor gibiydi ve koridorun ötesindeki küçük, yarı duyulan sesler yer altındaki bir hayvanın gizli yuvasını belli ediyordu. Ve genelde büyük karanlık evin sessizliği derin ve korkutucuydu, bozulmaması gereken derin bir sessizliğe gömültü.

Mary kolumu sıkıca tutuyordu, koridordan aşağıya giderken Jamie’nin arkasından ilerliyorduk. Jamie bir gölge gibi hareket ediyor, duvarı kucaklıyordu ama bütün sessizliğiyle çabuk hareket ediyordu.

Bir kapıyı geçerken diğer taraftan gelen ayak sesleri duydum. Jamie de duydu ve duvarla kendini birleştirdi, Mary ve bana onun önüne geçmemizi işaret etti. Geriye doğru itmeye çalışırken avucumla dokunduğum duvarın sıvası soğuktu.

Kapı dikkatlice açıldı ve kabarık beyaz başlıklı bir baş kapıdan çıktı, bizim uzağımızdaki koridorun aşağısına doğru bakıyordu.

“Kim var orada?” fısıltı içinde konuşuyordu. “Albert, sen misin?” Sırtımdan aşağıya soğuk bir ter iniyordu. Bir hizmetçi, Fransızların ününü devam ettiriyor gibi görünen Dük’ün hizmetkârından bir ziyaret beklediği açıktı.

Kızın, silahlı bir Kuzey İskoçyalının onun yok olan aşkı için uygun bir temsilci olacağını düşüneceğini sanmıyordum. Jamie’nin yanımda gerildiğini hissedebiliyordum, bir kadına vurmak karşısında vicdanını yenmeye çalışıyordu. Diğer bir örnek ise, hizmetçi dönse onu görecek ve evi çökertene kadar bağıracaktı.

Duvardan dışarıya bir adım attım.

“Ee, hayır,” dedim özür dilercesine, “Sadece ben olduğum için üzgünüm.”

Hizmetçi kız şaşkın bir halde hareket etmeye başladı ve ben de benimle yüzleşsin diye hızlı bir şekilde önüne geçtim, Jamie hâlâ onun arkasındaydı.

“Sizi endişelendirdiğim için özür dilerim,” dedim sevimli bir şekilde gülüyordum. “Uyuyamadım, görüyorsunuz ya. Sıcak süt iyi gelir diye düşündüm. Mutfağın nerede olduğunu bana söyler misiniz?”

“He?” Yirmisinden küçük olan tombul kız yakışıksız bir biçimde şaşkın şaşkın bakıyordu, diş hijyeni için pek endişelenmediği ortadaydı. Şansa, beni odama götüren hizmetçi değildi; tutuklu muyum yoksa misafir miyim bunu fark edemezdi.

“Bu evde misafirim,” dedim, eve dikkat çekmeye çalışıyordum. İyi bir savunmanın iyi bir saldırıdan geldiği ilkesini devam ettiriyordum, suçlarcasına ona baktım.

“Albert demek? Ekselansları geceleri odanızda erkeklerle eğlendiğinizi biliyor mu?” diye sordum. Bu sinirine dokun olacak ki kızın rengi soldu ve diz çöküp eteklerime yapıştı. Açığa çıkma ihtimali öyle korku vericiydi ki hizmetçi kız, bir misafirin neden sabahın bu saatinde koridorda dolaştığını sadece üstünde elbise ve ayakkabı değil aynı zamanda yolculuk da giyilen pelerinin olduğunu sormak aklına gelmiyordu.

“Ah, madam! Lütfen, Ekselanslarına bir şey söylemeyeceksiniz, değil mi? Merhametli olduğunuz yüzünüzden okunuyor, madam, kesinlikle yerimden kovulmayı görmek istemezsiniz, değil mi? Acıyın bana leydim, evde altı erkek kardeşim ve kız kardeşlerim var ve ben…”

“Tamam, tamam,”diye yatıştırmaya çalıştım, omzunu okşuyordum. “Endişelenme. Dük’e söylemeyeceğim. Yatağana gidebilirsin ve…” Çocuklara ve ruhsal hastalara kullanılan bir ses tonuyla konuşuyor onu sakinleştiriyordum, geveze bir şekilde masumluğuna itiraz edip, küçük odasına geri tıktım.

Kapıyı onun üzerine kapatarak destek için ona yaslandım. Jamie’nin yüzü önümde gölgelerden karartı gibi görünüyor, sırıtıyordu. Hiçbir şey söylemedi sadece kolumdan tutup bir kez daha koridorun aşağısına gitmeden önce tebrik edercesine başımı okşadı.

Mary merdiven boşluğunun oradaki pencerenin altında bekliyordu, geceliği dışarıda rüzgârla sürüklenen bulutların arasında gözlerinin içi gülen ay ışığında parlıyordu. Dışarıya bakıldığında fırtına geliyordu ve bunun

bizim kaçışımıza yardım edip etmeyeceğini ya da bizi saklayıp saklamayacağını merak ediyordum.

Jamie merdiven boşluğuna adımını attığında Mary onun şalına yapıştı.

“Şşş!”diye fısıldadı. “Biri geliyor!”

Biri geliyordu; aşağıdan gelen belli belirsiz ayak sesinin pat edişini duyabiliyordum ve merdiven boşluğunda solgun mum ışığını görebiliyordum. Mary ve ben deli gibi bakıyorduk ama saklanacak yer yoktu. Burası arka merdivendi sadece hizmetçiler kullanıyordu ve merdiven boşluğu basit kare döşemelerle kaplanmıştı, mobilya ya da elverişli pilili perdelerden hafifti.

Jamie kabul edercesine iç çekti. Sonra Mary ve bana geldiğimiz koridora geri gitmemiz için işaret etti, hançerini çekip bekliyordu, merdiven boşluğunun köşesindeki hafif karanlıkta temkinliydi.

Mary’nin parmakları benimkine kenetlendi, korku içinde sıkıyordu. Jamie’nin belinde silah vardı ama evin içinde onu kullanamazdı- ve bir uşak fark edebilirdi, tehdit için kullanmak işe yaramazdı. Kullanmak için bir bıçak olmak zorundaydı ve doksan beş kiloluk bir İskoç ve siyah metalin tehdidiyle yüzleşmek üzere olan çaresiz uşak için midem acıyla titriyordu.

Giysi elbisemin şalını aldım ve mum taşıyan baş göründüğünde bağlamak için jüponumdan bir tanesini ayırabilirim diye düşünüyordum. Siyah saçı ortadan aşağıya doğru ayrıldı ve pis kokan briyantinle düzeltilmişti, bu koku bana hemen karanlık Paris sokağını ve maskenin altındaki ince kıvrımı, acımasız dudakların anısını hatırlattı.

Fark etmemle birlikte aldığım kesik nefes, Danton’un sert bir şekilde yukarıya bakmasına sebep oldu, merdiven boşluğunun bir basamak aşağısındaydı. Birkaç saniye sonra boynundan tutulup merdiven boşluğunun duvarına yapıştırıldı, o şiddetle şamdan havaya uçtu.

Mary de onu gördü.

“Bu o!”diye bağırdı, şoktan dolayı ya fısıltıyla konuşmayı ya da kekelemeyi unuttu. “Paris’teki adam!”

Jamie zayıf bir şekilde çabalayan uşağı duvarda sıkıştırdı, kasılmış koluyla göğsünden tutuyordu. Bulutlar gelip geçerken zayıflayan ışıkta bir görünüp bir kaybolan adamın yüzü hayalet gibi solgundu. Jamie bıçağının kenarını Danton'un boğazına dayadığında solgunluğu iyice arttı.

Merdiven boşluğuna adımımı attım, ya Jamie'nin yapacağından ya da onun yapmasını istediğimden emin değildim. Danton beni gördüğünde boğuk bir ses çıkarttı ve haç işareti yapmak için eksik bir girişimde bulundu.

“La Dame Blanche!”diye fısıldadı, gözleri korkuyla bakıyordu.

Jamie ani bir şiddetle hareket edip adamın saçından tuttu ve başını öyle çekti ki duvar bölmesine güm diye çarptı.

“Eğer zamanım olsaydı, yavaş yavaş ölürdün,”diye fısıldadı ve sesinde samimi bir inanç ve sessizlik vardı. “Tanrı'ya şükret ki zamanım yok.” Danton'un başını daha bir geriye çekti böylece sarsıcı bir şekilde yutkunup korkuyla bana baktığında onun gırtlak kemiğinin kabardığını görebiliyordum.

“Sen ona ‘Dame Blanche’ diyorsun,”dedi Jamie, dişlerinin arasından. “Ben ona karım diyorum! O gördüğün son yüz olacak!”

Bıçak adamın boğazını öyle şiddetle yardı ki Jamie o çabayla homurdandı ve koyu renkli kan gömleğine sıçradı. Uzun süre böyle kalacak gibi görünen yere çökmüş yığından gelen hırıldama ve şırıldama sesiyle ani ölümün pis kokusu merdiven boşluğunu doldurdu.

Arkamdaki ses sonunda beni kendime getirdi; Mary, koridorda kusacak gibi duruyordu. İlk düşüncem sabahleyin hizmetçilerin bu yığını temizleyecek olduğuydu. İkincisi ise Jamie'ydi, çabucak görünüp kaybolan ayda gözüküyordu. Yüzü kirlenmiş ve saçları sıçrayan kandan birbirine dolaşmıştı, ağır ağır nefes alıyordu. O da kusacak gibi görünüyordu.

Mary'e doğru döndüm ve onun arkasında açılan bir kapının ışığını gördüm. Birisi gürültünün geldiği yeri araştırmak için yaklaşıyordu. Mary'i geceliğinin kenarından tuttum, kabaca ağzını sildim ve kolundan tutarak merdiven boşluğuna doğru çektim.

“Hadi!” dedim. “Buradan çıkalım!” Danton’un cesedinin üzerinden dalgın bakışlarını çeken Jamie başını iki yana salladı ve kendine gelerek merdivenlere döndü.

Nereye gideceğimizi biliyor gibiydi, hiç tereddüt etmeden karanlık koridorlara doğru bize yol gösteriyordu. Mary yanımda tökezliyor, püflüyordu, nefesi kulağıma yapışmış motor gibi sesliydi.

Bulaşıkhane kapısında Jamie birden durdu ve yavaşça ıslık çaldı. Anından cevap geldi ve kapı belirsiz kişiler tarafından karanlık sakinliklerine doğru açıldı. Bunlardan bir tanesi karanlıktan ayrıldı ve öne gelmek için acele etti. Birkaç fısıltılı sözlerden sonra adam- artık her kimse- Mary’e uzandı ve gölgelerin içine doğru onu çekti. Soğuk bir hava cereyanı ilerde bir yerde kapının açık olduğunu bana söylüyordu.

Jamie’nin omzumdaki eli beni, karanlık bulaşıkhanenin engellerine ve bir çeşit sandık odası gibi görünen daha küçük bir odaya doğru yönlendiriyordu. Bacağımı bir şeye çarptım ve acıdan biraz da olsa bağırdım.

Sonunda gecenin özgür karanlığındaydık, rüzgâr pelerinimi hareket ettiriyor, şişkin bir balona çeviriyordu. Sinirleri geren karanlık evden çıktıktan sonra kendimi kanat takıp gökyüzüne doğru süzülecekmişim gibi hissediyordum.

Etrafımdaki adamlar rahatlamış halimi paylaşıyor gibi görünüyorlardı; hemen Jamie tarafından susturulan küçük bir ıslık ve kahkaha sesleri oluştu. Bir süre evin önündeki açık yere doğru koşturan adamlar, dans eden ayın altındaki gölgelerden farksız değillerdi. Yanımda duran Jamie, adamlar ormanının içinde kaybolduğunda onları izliyordu.

“Murtgah nerede?” diye mırıldandı sanki kendi kendine konuşuyordu, son giden adamlarının arkasından kaşlarını çatıyordu. “Hugh’a bakmaya gitti, sanırım,” dedi, kendi sorusuna kendi cevap verdi. “Nerede olacağını biliyor musun, Sassenach?”

Yutkundum, pelerinimin altındaki rüzgârın soğukluğunu hissedebiliyordum, hafızam özgürlüğün keyfini yok etti.

“Evet,” dedim ve anlatabildiğim kadar kısa bir şekilde ona kötü haberleri verdim. Kanla maskelenmiş yüzünün altındaki ifade gittikçe karardı, anlatmayı bitirdiğimde yüzü taş gibi sertti.

“Bütün gece orada kaldığını mı söylüyorsun,” diye arkamızdaki bir ses sorgularcasına sordu, “yoksa uyarıcı bir ses çıkarıp ilk nereye bakacaklarını bilsinler mi?”

Jamie’nin ifadesi gölgeler arasından hayalet gibi çıkan Murtgah’ı yavaşça aydınlattı. Bir kolunun altında örtüye sarılı bir yığın vardı; mutfaktan alınmış büyük bir et parçası diye düşünüyordum, örtü kanla lekelenmişti. Bu görüntüye, diğer kolunun altındaki büyük bir jambon ve boğazıyla tuttuğu bir dizi sucuk eklendi.

Jamie belli belirsiz bir gülümsemeyle burnunu yukarıya kaldırdı.

“Bir kasap gibi kokuyorsun, adamım. Mideni düşünmeden bir yerden ayrılamaz mısın?”

Murtagh başını yana doğru kaldırdı ve Jamie’nin kana bulanan görünüşüne baktı.

“Bir eşyadansa kasap gibi görünmek daha iyi delikanlı,”dedi. “Hadi gitmiyor muyuz?”

***

Parkın içindeki yolculuk karanlık ve korkutucuydu. Buradaki ağaçlar uzundu ve genişçe yer kaplıyorlardı ama aralarında büyümekte olan fidanlar da vardı, belirsiz ışıktaki avlak bekçilerinin tehdit edici şekillerini hemen değiştiriyordu. En azından bulutlar gittikçe daha bir toplanıyordu ve dolunay arada bir görünmeye başladı, bu minnet duyulacak bir şeydi. Parkın diğer tarafına ulaştığımızda yağmur yağmaya başladı.

Üç adam atlarından ayrıldı. Mary’de çoktandır Jamie’nin adamlarının birinin önünde kısrağın üstündeydi. Bacaklarını ayırarak ata binmek zorunda olduğu için utandığı belliydi, geceliğinin eteklerini uyluklarının altına tıkıştırıp öyle duruyordu, bacaklarının olduğu gerçeğini saklamak boşunaydı.

Daha tecrübeli olmama rağmen hâlâ eteğimin ağır katlarına lanet okuyordum, onları toplayıp, Jamie’nin uzanan eline ayağımı bastım, deneyimli bir güm sesiyle gemim sallandı. At bu etki karşısında homurdandı ve kulaklarını arkaya doğru dikti.

“Özür dilerim, arkadaşım,” dedim pek sempatik değildi. “Eğer bunun kötü olduğunu düşünüyorsan, o binene kadar bekle.”

Merakla “o”nun nerede olduğuna bakarken, ağaçlarının altında onu gördüm, eli on dört yaşlarında tuhaf bir çocuğun omzunun üstündeydi.

“Bu kim?” diye sordum, benim yanında eyerini sıkılaştırmakla meşgul olan Geordie Paul Fraser’in dikkatini çekmek için üzerine eğildim.

“He? Aa, o mu?” Çocuğa bir göz attı sonra kaşlarını çatarak eyerlemesine devam etti. “Adı Ewan Gibson. Hugh Munro’nun en büyük üvey oğlu. Dük’ün bekçileri onları yakaladığında, öyle görünüyor ki babasıyla birlikteymiş. Delikanlı kaçtı, biz de onu kırın yanında bulduk. Bizi buraya o getirdi.” Gereksiz son bir çabayla eyerlemesine baktı sanki bir şey söylemeye cesaret ediyor gibiydi sonra yukarıya dönüp bana baktı.

“Delikanlının babasının nerede olduğunu biliyor musunuz?” diye dalgın bir şekilde sordu.

Başımı evet anlamında salladım ve cevap yüzümden okun olacak ki çocuğa bakmak için döndü. Jamie çocuğu tutuyordu, göğsünden sıkıca tut sırtını okşuyordu. Biz izlerken, çocuğu oradan uzaklaştırdı, iki eli de çocuğun omuzlarının üstündeydi ve bir şeyler söylüyordu, dikkatle çocuğun yüzüne bakıyordu. Ne söylediğini duyamıyordum ama bir süre sonra çocuk doğruldu ve başını tamam anlamında salladı. Jamie de başını sallıyordu ve son bir kez çocuğun omzuna hafifçe vurdu, çocuğu atlardan bir tanesine yönlendirdi, George MacClure onun için çoktan elini uzatmıştı. Jamie uzun adımlarla bizi doğru geliyordu, başı eğikti ve rüzgârın soğukluğuna ve çiseleyen yağmura rağmen şalının kenarı arkasından özgürce uçuşuyordu.

Geordie yere tükürdü. “Zavallı dilenci,” dedi, ne kast ettiği belli olmuyordu sonra kendi eyerine atladı.

Parkın güneydoğu köşesine yakınlarda bir yerde durduk, iki kişi ağaçların içinde kaybolurken atlar toprağı eziyor ve seğiriyorlardı. Yirmi dakikadan

fazla uzun sürmedi ama onlar geri dönmeden önce daha uzun sürmüş gibi görünüyordu.

Şimdi adamlar bir atı iki kişi kullanıyordu ve ikinci at eyerine bağlanılan Fraser şalına sarılı, uzun, kambur şekilden dolayı canı sıkılmıştı. At bundan hoşlanmıyordu; benimki de başını çekti, burun delikleri öfkeden kabarıyordu çünkü Hugh'un cesedini taşıyan at yanına gelmişti. Jamie dizginleri çekti ve Gaelce sinirli bir şekilde bir şeyler söyledi ve hayvan durdu.

Jamie'nin arkamda üzengisinden kalktığını hissedebiliyordum, grubunun geri kalan adamlarını hesaplar gibi arkaya bakıyordu. Sonra kolunu belime doladı ve kuzeye olan yolculuğumuza başlamış olduk.

***

Bütün gece yola devam ettik sadece dinlenmek için kısa molalar verdik. Bunlardan bir tanesinde kestane ağacının altında duruyorduk, Jamie bana sarılmak için uzandı sonra birden durdu.

"Ne oldu?" dedim, gülümseyerek. "Adamlarının önünde eşini öpmekten korktun mu?"

"Hayır," dedi, bunu ispat edip geri çekildi. "Hayır, sadece bir anlığına bağırıp yüzümü tırmalayacağından korktum." Sırıtarak sol yanağında Mary'nin yaptığı tırmık izlerine hafifçe dokundu.

"Zavallı şey," dedim, kahkaha atarak. "Beklediğin gibi bir karşılama olmadı, değil mi?"

"Evet, o zamana kadar aslında oldu," dedi, sırıtıyordu. Murtagh'ın dizili iplerinden bir tanesinden iki tane sucuk aldı ve bir tanesini bana uzattı. En son ne zaman sucuk yediğimi hatırlayamıyordum ama oldukça uzun zaman önce olmalıydı ki lezzetinden çok yağlı baharatlı etin gıda zehirlenmesine yol açabileceği korkularım umurumda değildi.

"Bunu demekle ne kast ediyorsun? Sadece bir haftadan sonra seni tanıyamayacağımı mı düşündün?"

Başını hayır anlamında salladı, hâlâ gülüyordu ve sucuktan ısırdığı lokmayı yutuyordu.

“Hayır, sadece eve girdiğim zaman aşağı yukarı senin nerede olduğunu biliyordum, pencerendeki parmaklıklar yüzünden.” Bir kaşıyla kavis çizdi. “Onlara bakacak olursak Dük’ün üzerinde kötü bir izlenim yaratmış olmalıydın.”

“Evet,”dedim kısaca, Dük hakkında bir şey düşünmek istiyordum. “Devam et.”

“Evet,” dedi ve sucuğundan bir ısırık daha aldı, konuşurken ustalıkla lokmasının yerini değiştirebiliyordu. “Odanı biliyordum ama bir anahtara ihtiyacım vardı, öyle değil mi?”

“Ah, evet,” dedim. “Bunu bana soracaksın” Lokmasını kısa bir süre çiğnedi ve yuttu. “Anahtarı kâhya kadından aldım ama sıkıntı çekmeden” Kemerinin biraz aşağısını nazikçe okşamaya başladı. “Görünüşten kadının bir zaman önce yatakta uyanık olduğunu- ve tecrübeye bakmadığını söyleyebilirim.”

“Ah, evet,”dedim, bu dürtüyle oluşan zihnimde canlanan resimle eğleniyordum. “Şey, ona nadir ve canlandırıcı özelliği olan bir meyve gibi geldiğini söylemeye cesaret edebilirim.”

“Bunda oldukça şüpheliyim, Sassenach. Hayalet görmüş gibi bağırdı ve taşların üstünde beni diziyle tekmeledi sonra ben iki büklüm durup inlerken şamdanla beynimi patlatmak için yanıma geldi.”

“Sen ne yaptın?”

“Ben de iyi bir yumruk attım-şu an onu yapacak cesaretim yok- ve başlığıyla onu bağladım. Sonra bana saydığı lafları durdurmak için ağzına bir havlu tıkadım ve anahtarları bulana kadar odasını araştırdım.”

“İyi iş çıkartmışsın,”dedim, aklıma bir şey gelmişti, “ama kâhya kadının nerede uyuduğunu nasıl bildin?”

“Bilmiyordum ki,” dedi sakince. “Çamaşırcı kadın söyledi- ona kim olduğumu söyledim, eğer istediğim şeyi vermezse bağırsaklarını deşeceğimi ve bir şişin üzerinde onu kızartacağımı söyleyerek tehdit ettim.”

Buruk bir şekilde gülümsüyordu. “Sana söylediğim gibi, Sassenach, bazen barbar olarak bilinmenin avantajı oluyor. Şimdiye kadar Kızıl Jamie Fraser’i duyduklarını düşünüyorum.”

“Evet, duymadılarsa, duyacaklar,” dedim. Loş ışıkta görebildiğim kadar ona bakıyordum. “Ne, çamaşırcı kadın vurmadı mı?”

“Saçımı çekti,” dedi düşünceyle. “Kökünden bir tutam yoldu. Sana şimdiden söyleyeyim, Sassenach; eğer görev değiştirme gibi bir duruma ihtiyacım olduğunu düşünürsem, kadınlara saldırma gibi bir işi kabul etmeyi düşünmüyorum- geçinmek için lanet olası bir yol.”

Şafağa yakın hafiften kar yağmaya başladı ama Ewan Gibson’un atını belli bir noktada durdurup beceriksiz bir biçimde etrafa bakmak için üzengileri çekip, sol tarafta duran tepeyi işaret etmeden önce bir müddet daha yola devam ettik.

Hava karanlık olduğundan tepeye atlarla çıkmak imkânsızdı. Yere indik ve atları arkamızdan çektik, süpürge otu ve granitlerin içinden zikzak yaparak neredeyse görünmez yol boyunca ayaklarımız çamurda bata çıka ilerledik. Tepede soluk almak için durduğumuzda şafak gökyüzünü hafiften aydınlatmaya başlamıştı. Ufuk, bulutlar kaplı olduğu için saklanmıştı ama belli olmayan soluk gri gecenin koyu griliğinin yerini almaya başlıyordu. En azından şimdi bileklerime kadar girdiğim soğuk dereceği görebiliyordum ve tepenin aşağısındaki yolda karşılaştığımız kaya engellerini ve böğürtlen çalılıklarına takılıp ayak burkmasından kendimi sakınabiliyordum.

Tepenin aşağısında altı evli, etrafı dağlarla çevirili küçük bir ova vardı-ama “ev” kelimesi melez çamlarının altına kurulan kaba yapılar için fazlaydı. Sazlık çatılar yerin birkaç adım yukarısındaydı, etrafını saran taş duvarlar çok az görünüyordu.

Bir sınırın dışında durduk, Ewan Jamie’ye baktı sanki yönünü kaybetmiş gibi tereddüt ediyordu sonra Jamie’nin başını sallamasıyla kulübenin saçaklarının altına daldı ve gözden kayboldu. Jamie’ye yaklaşıp elimi koluna koydum.

“Burası Hugh Munro’nun evi,” dedi bana kısık bir sesle. “Onu, eve eşine getirdim. Delikanlı kadına söylemek için içeri gitti.”

Kulübenin karanlık, alçak girişten iki kişinin şimdi attan indirdikleri güçsüz şala sarılı yığına bir göz attım. Jamie'nin kolunu tuttuğumda küçük bir sarsıntı geçirdiğini hissedebiliyordum. Bir anlığına gözlerini kapattı ve ben de dudaklarının kıpırdadığını gördüm; sonra öne doğru adım attı ve bu sorumluluk için kolları sıvadı. Ben de derin bir nefes aldım, yüzümdeki saçları geriye doğru attım ve onu takip ettim, kapının üst pervazından aşağıya doğru kafasını eğiyordu.

Yeterince kötü olmasına rağmen korktuğum kadar kötü değildi. Hugh'un dul eşi sessizdi, Jamie'nin kısık bir sesle söylediği Gaelce taziyesini başını sallamasıyla kabul etti, yüzünden akan yaşlar yağmur gibiydi. Geçici olarak şala uzandı sanki onu çekip atmak istiyor gibiydi ama sonra sinirleri gevşedi ve öylece kaldı, bir eli beceriksizce kefenin kıvrımında dururken diğer eli küçük bir çocuğu uyluğuna doğru çekiyordu.

Ateşin yanında birbirlerine sarılarak atılan birkaç tane çocuk vardı- Hugh'un üvey evlatları- ve şöminenin yanındaki kaba bir yatakta da kundaklı bir top. Bebeğe bakarken az da olsa içim rahatladı; en azından Hugh'dan kalan bir şey vardı. Sonra içimin rahatlaması, gölgelerle uyumlu, yüzleri kirli çocuklara bakarken sıkıcı bir korkuyla bunaldı. Hugh onların asıl destekçisiydi. Ewan cesur ve istekliydi ama en fazla on dört yaşındaydı ve ondan küçük kardeşi bir kızdı ve on iki yaşındaydı ya da onun gibi bir şeydi. Nasıl üstesinden geleceklerdi?

Kadının yüzündeki yıpranmış çizgileri arttı, neredeyse dişsizdi. Büyük bir şaşkınlıkla kadının benden birkaç yaş büyük olduğunu sonradan fark ettim. Kadın tek kişilik yatağa işaret etti ve Jamie nazikçe bedeni oraya koydu. Kadınla yeniden Gaelce konuştu; ümitsizce başını iki yana salladı, gözleri hâlâ onun yatağının üstündeki uzun şekildeydi.

Jamie yatağın yanına diz çöktü, başını eğdi ve bir elini cesedin üzerine koydu. Sözleri kısıktı ama açıkça konuşuyordu ve benim sınırlı Gaelcem bile bunları takip edebiliyordu.

"Sana yemin ediyorum, arkadaşım ve her şeye gücü yeten Tanrı'm bana şahit olsun. Bana duyduğun sevgi aşkına, verecek hiçbir şeyim olmadığı zaman da bile senin ailen gitmek isteler bile gitmeyecekler." Uzun bir süre hareket etmeden durdu, çiftlik evinde hiç ses yoktu sadece şöminedeki tezeğin çıtırtısı ve sazlık çatıya vuran yağmurun sesi vardı. Jamie'nin öne

eğik başındaki ıslaklık koyulaştı; ıslak damlalar şalının kıvrımında mücevher gibi parlıyordu. Sonra elini bir kez uğurlarcasına sıktı ve ayağa kalktı.

Jamie Bayan Munro'ya reverans yaptı ve benim kolumu tutmak için döndü. Ayrılmadan önce düşük girişin karşısına asılan sığır derisini kenara itti ve ben de Murtgah'ı takip eden Mary Hawkins'e yol verdim.

Mary dağınık ve şaşkın görünüyordu, ıslak bir şal omuzlarını örtüyordu ve çamurlu yatak odası terlikleri sırılsıklam olmuş geceliğinin kenarlarının altından çıkıyordu. Beni fark ederek iyice yanıma geldi, sanki varlığımdan dolayı minnettarlık duyuyordu.

"Ben i-içeriye gelmek istemedim," diye kulağıma fısıldadı, çekingen bir halde Hugh'un dul eşine bir göz attı, "ama Bay Murtagh ısrar etti."

Murtgah saygıyla Bayan Munro'ya başıyla selam verip Gaelce bir şeyler söylerken Jamie merakla kaşlarını yukarıya kaldırdı. Küçük klan üyesi her zaman baktığı gibi baktı, asık suratlıydı ve kararlıydı ama onun bu davranışında fazladan bir ince ima olduğunu düşünüyordum. Önünde heybelerden birini taşıyordu, bir şeyle doluydu. Belki Bayan Munro için ayrılmış bir hediye diye düşündüm.

Murtagh yere ayaklarımın ucuna çantayı koydu sonra doğruldu ve bir bana bir Mary'e sonra Hugh'un dul eşine ve sonunda benimde şaşkın bir şekilde baktığım gibi şaşkın bir halde bakan Jamie'ye baktı. Seyircilerinden emin olduktan sonra formalite icabı Murtagh bana reverans yaptı, bir tutam ıslak saç özgürce alnına düştü.

"Size intikamınızı getirdim, leydim," dedi duyduğum en sessiz konuşmasıydı. Doğruldu ve başıyla sırayla Mary'i ve Bayan Munro'yu işaret etti. "Ve size yapılan yanlıştan dolayı adaleti."

Mary hapşırdı ve burnunu aceleyle şalının bir ucuna sildi. Murtagh'a dik dik bakıyordu, gözleri kocamandı ve şaşkın şaşkın bakıyordu. Ben de şişkin heybeye dik dik bakıyordum, birden dışarıdaki soğukla ilgisi olmayan derin bir ürperti hissettim. Dizlerini yere koyan, sabit elleriyle çantayı açan Hugh Munro'nun eşi Sandringham, Dükü'nün kellesini çekti.

45
Bütün Randallların Canı Cahenneme

Kuzey İskoçya’nın kuzeyine doğru yapılan yolculuk acı veren bir yolculuktu. Kaçmak ve saklanmak zorunda kaldık, Kuzey İskoçyalı olarak fark edileceğimizden her zaman korktuk, yiyecek satın alamıyor ve dilenemiyorduk, başıboş kulübelerden birkaç parça yiyecek çalmaya ya da benim tarlada bulabildiğim yenilebilir kökleri toplamaya ihtiyaç duyduk.

Yavaş yavaş kuzeye doğru ilerledik. Şimdi İskoçya ordusunun nerede olduğunu söyleyemiyorduk, sadece kuzeyde değillerdi. Ordunun nerede olduğunu öğrenmenin bir yolu olmadığı için Edinburgh’a gitmeye karar verdik; en azından mücadele ilgili haberler vardı. Birkaç haftadır hiçbir şeyden haberimiz yoktu; İngilizler tarafından Stirling Şatosu’nun tahliyesinin başarısız olduğunu biliyordum, Jamie de Falkirk Savaşı’nın başarıyla sonuçlandığını biliyordu, zafer İskoçyalılarındı. Ama sonra ne oldu?

Sonunda Royal Mile’ın gri çakıl taşlı sokağında ata binerken, Jamie hemen ordunun karargâhına gitti, beni Alex Randall’ın yerine giden Mary ile gönderdi. İkimiz de sokakta giderken acele ediyorduk, neredeyse konuşmuyorduk ve ikimizde karşılaşacağımız şeyden korkuyorduk.

O oradaydı ve Mary içeri girerken dizlerinin tutmadığını gördüm, hemen yatağın kenarına çöktü. İkimizin verdiği şaşkınlıkla gözlerini açtı ve bir kez gözlerini kırpıştırdı sonra Alex Randall’ın yüzü alevle parladı sanki cennetten gelen bir ziyaret kabul ediyordu.

“Ah, Tanrı’m!” sözleri Mary’nin saçları arasında mırıltı olarak çıkıyordu. “Ah, Tanrı’m. Biliyordum…ah, Yüce Tanrı’m, seni bir kez daha… görmek için öyle dua ettim ki. Sadece bir kez. Ah, Yüce Tanrım!”

Bakışlarımı etkisizce başka tarafa çeviriyordum; odadan dışarıya çıktım ve bir yarım saat merdivenlerde oturdum, bitkin başımı dizlerimde dinlendiriyordum.

Dönmek için uygun bir zaman olduğunu anlayınca küçük odaya yeniden girdim, Mary’nin olmadığı haftalar yüzünden oda kirli ve iç karartıcıydı.

Onu muayene ediyordum, ellerim kibarca heba olmuş etin üzerindeydi. Bu kadar uzun süre yaşamasına şaşırdım; bu kadar uzun sürmemesi gerekiyordu.

Alex yüzümdeki gerçeği okuyabilmişti ve başını aşağı yukarı salladı, şaşkın değildi.

“Bekledim,” dedi kısık bir sesle, yastıklarının üstünde yorgun bir şekilde yatıyordu. “Onun…bir kez daha gelmesini bekliyordum. Bir sebebim yoktu…ama dua ettim. Ve şimdi cevap verildi. Huzur içinde ölebilirim.”

“Alex!” Mary’nin ızdırap dolu çığlığı birden çıkıverdi, sanki Alex’in sözleri bir esinti savurmuştu ama Alex gülümseyip onun elini bastırıyordu.

“Biz bunu uzun zamandır biliyorduk, aşkım,” diye ona fısıldadı. “Umudunu kesme. Ben her zaman seninle olacağım, seni izleyeceğim, seni seveceğim. Ağlama, gözbebeğim.” Mary uysalca pembe yanaklarına hafifçe dokundu ama akan gözyaşlarını önlemek için hiçbir şey yapamıyordu. Belli olan umutsuzluğu ile hiç çiçek açmıyor gibi görünüyordu.

“Bayan Fraser,”dedi Alex, bir yardım daha istemek için gücünü toplamaya çalıştığı açıktı. “Yarın…yeniden gelip…eşinizi de getirir misiniz? Bu çok önemli.”

Bir an tereddüt ettim. Jamie her ne öğrenirse öğrensin adamlarının geri kalan kısmını bulmak için hemen orduya katılmak istediğinden Edinburgh’dan ayrılmak isteyecekti. Ama bir gün daha beklemek savaşın sonucunu etkilemezdi- ve ben bana böyle umutla bakan bir çift gözdeki çağrıyı inkâr edemezdim.

“Geleceğiz,” dedim.

“Ben bir aptalım,” diye Jamie homurdanıyordu, Alex Randall’ın odasının bulunduğu çakıl taşlı sokağa adımlarını atıyordu. “Dün gitmemiz gerekirdi, hemen, senin inci kolyeni tefeciden alır almaz! Inverness’e ne kadar uzakta olduğunu biliyor musun? Ve oraya gitmemiz için küçük bir ihtiyar attan başka bir şeyimiz olmadığını?”

“Biliyorum,” dedim sabırsızca. “Ama söz veriyorum. Ve onu gördüğünde…sadece bir dakika göreceksin ve sonra durumu anlayacaksın.”

“Hmm.” Ama benim için sokak kapısını tuttu ve daha fazla şikâyet etmeden eski binanın dönen merdivenlerinde beni takip etti.

Mary yatakta yarı oturur yarı yatar vaziyetteydi. Hâlâ parçalanmış seyahat kıyafetinin içindeydi, Alex’i tutuyordu, şiddetli bir şekilde onu göğsünde tutuyordu. Bütün gece onunla kalmış olmalıydı.

Beni görünce Alex onun tutuşundan kibarca kendini özgür bıraktı, Mary’nin ellerini yana koyarken ellerini okşuyordu. Alex bir dirseğinin üzerine dayandı, yüzü üzerine uzandığı çarşaflardan daha solgundu.

“Bayan Fraser,” dedi. Sağlıksız terin parıltısına ve kötü bir atağa işaret eden gri solgunluğa rağmen belli belirsiz gülümsüyordu.

“İyi ki geldiniz,” dedi, biraz kesik kesik nefes alıyordu. Benden geriye bir göz attı. “Eşiniz…sizinle mi?”

Cevap verir gibi Jamie benim arkamdan içeriye adımını attı. İçeri girmemizle üzüntüsünden uyanan Mary bir bana bir Jamie’ye baktı sonra ayağa kalktı, ürkekçe bir elini Alex’in kolunun üzerine koydu.

“Benim…bizim…s-size ihtiyacımız var, Lord Tuarach.” Ona dokunan bir sözden çok bunun bir kekeleme olduğunu düşündüm. Jamie hâlâ nemrut suratlı olmasına rağmen az da olsa gerilimi azalmıştı. Başını nazikçe ona doğru çevirdi.

“Eşinizden sizi getirmesini istedim, Lordum. Gördüğünüz gibi ölüyorum.” Alex Randall doğrulmak için kendini zorladı, yatağın kenarına oturuyordu. İnce uzun bacakları geceliğinin yıpran kenarının altındaki kemiği gibi beyaz beyaz parlıyordu. Ayak parmağı uzun, ince ve kansızdı, zayıf dolaşımının hüznü onu gölgelendirmişti.

Daha önce ölümü her şekliyle gördüm ama bu en kötüsüydü-ve en iyisiydi; hekiminin beyhude çabaları bir yana düşerken bilgisiyle, cesaretiyle ölümü karşılayan bir adam. Beyhude ya da değil, onun için yaptığım karışımı bulmak için kutumun içindekileri didik didik aradım. Değişken etkilerde, cam şişelerde kahverengi sıvıların görüngesinde birkaç kaynak içeceğim vardı. Tereddüt etmeden en koyu şişeyi aldım; nefesinin ciğerlerindeki suyun kabardığını duyabiliyordum.

Bu o karışım değildi ama şuan Alex'i destekleyen amacı bir parıltıyla aydınlanıyordu sanki yüzünün bal mumu teninin arkasında bir mum yanıyordu. Bunu birkaç zaman önce gördüm; adam -ya da kadın- istekleri biraz zaman için kan zorunluluğundan daha baskın oluyordu.

Belki hayaletler böyle yapılıyordur diye düşünüyordum; bir isteğin ve amacın olduğu yerde bir kenara atılan kırılgan bedene umursamadan hayatı uzun süre baskı altında tutamıyordu. Alex Randall tarafından avlanmak istemiyordum; Jamie'nin bugün benimle gelmesini sağladığım sebeplerin arasındaydı.

Jamie'nin de benzer bir sonuca vardığı görülüyordu.

"Öyle,"dedi kısık bir şekilde. "Görüyorum. Benden bir şey istiyor musun?"

Alex evet anlamında başını salladı, bir an gözlerini kapattı. Ona verdiğim şişeyi aldı ve içti, acı tattan dolayı bir an ürperdi. Gözlerini açtı ve Jamie'ye gülümsedi.

"Sadece hoşgörülü varlığınız. Söz veriyorum sizi uzun süre tutmayacağım. Bir kişiyi daha bekliyoruz."

Biz beklerken bu şartlar altında pek olmasa da Alex Randall için yapabildiğim şeyi yaptım. Nefesini rahatlatmak için yüksük otu ve bir parça kâfurlu karışımı. Verdiğim bazı idareli ilaçlardan sonra biraz daha hafiflemiş görünüyordu ama yine de benim el yapımı stateskopumu çökmüş göğsüne yerleştirdim, kalbinin yorulan düşme sesini duyabiliyordum, her an duracağını beklediğim ses, sık titreme ve çırpıntıyla kesiliyordu.

Mary muayene boyunca elini tuttu ve Alex gözlerini ona dikti sanki Mary'nin yüzündeki her çizgiyi hafızasına kazıyordu. Onlarla birlikte aynı odada zorla bir ihlal olacak gibi görünüyordu.

Kapı açıldı ve Jack Randall eşikte duruyordu. Bir anlığına anlamsızca bana ve Mary'e baktı sonra bakışları Jamie'de takıldı ve taş gibi durdu. Jamie de direk olarak onun gözlerine baktı sonra döndü ve başıyla yatağan işaret etti.

Bezgin yüzü gören Jack Randall hızlıca odanın karşısına geldi ve dizini yere koyarak yatağın yanına düştü.

“Alex!”dedi. “Tanrı’m, Alex…”

“İyiyim,” dedi erkek kardeşi. Jack’in yüzünü kırılgan ellerinin arasında tuttu ve ona gülümsedi, onu rahatlatmaya çalışıyordu. “İyiyim, Johnny,”dedi.

Elimi Mary’nin dirseğinin altına koydum, kibarca onun yataktan kalkmasını sağladım. Jack Randall her ne olursa olsun, erkek kardeşiyle konuşacağı birkaç özel şeyleri olmalıydı. Üzüntüden şaşkına dönen Mary itiraz etmedi ve benimle birlikte odanın diğer tarafına geldi, orada onu bir sandalyeye oturttum. İbrikten biraz su alıp mendilimi ıslattım. Gözlerini silmesi için ona vermeye çalıştım ama o sadece oturuyor cansız bir şekilde mendili tutuyordu. İç çekerek onu aldım ve yüzünü sildim, yapabildiğimce saçlarını düzelttim.

Yatağa doğru bakmamı sağlayan hafif bir öksürük sesi geldi. Hâlâ dizlerinin üstünde oturan Jack, yüzünü kardeşinin kucağına gömerken Alex onun başını okşuyor, bir elini tutuyordu.

“John,”dedi. “Bunu düşünmeden sormadığımı anlayacaksın. Ama bana duyduğun sevgi aşkına…” Öksürmek için konuşmasını kesti, zorlanmayla yanakları iyice kızartı.

Jamie’nin daha bir kaskatı kesildiğini hissediyordum tabi böyle bir şey mümkünse. Jonathan Randall da kaskatı kesildi sanki Jamie’nin gözlerinin onun üzerinde olduğunu hissediyordu ama bakmıyordu.

“Alex,” dedi sessizce. Elini genç kardeşinin omzuna koydu sanki öksürmesini kesmek istiyordu. “Kafana takma, Alex. Bunu sormana gerek bile yok; istediğin her şeyi yapacağım. Konu kız- kız arkadaşın mı?” Mary’nin olduğu yere doğru bir göz attı ama ona bakmaktan kendini alı koyamıyordu.

Alex başını evet anlamında salladı, hâlâ öksürüyordu.

“Tamam,” dedi John. Ellerini Alex’in omuzlarının üstüne koydu, yeniden yastığına yatmasını sağlamaya çalışıyordu. “Onun hiçbir şeye muhtaç kalmasına izin vermeyeceğim. İçin rahat olsun.”

Jamie bana bakıyordu, gözleri büyümüştü. Başımı yavaşça iki yana doğru salladım, ensemdeki saçlarımın karıncalandığını hissediyordum. Şimdi

söylenen her şey bir yere çekilebiliyordu; üzgün olmasına ve Londra'lı Yahudi ile evlenmeyi açıkça istememesine rağmen Mary'nin yanakları çiçek açmıştı.

"Para değil," dedim. "O hamile. Alex…"sözlerimi yarıda kesip boğazımı temizledim, "Sanırım Alex, senin onunla evlenmeni istiyor."

Alex başını aşağı yukarı salladı, gözleri hâlâ kapalıydı. Bir anlığına ağır ağır nefes aldı sonra gözlerini açtı, ela gözleri parlıyordu, şaşkın ve ne olduğunu anlamacasına bakan ağabeysinin yüzüne bakıyordu.

"Evet," dedi. "John…Johny, benim için ona bakmana ihtiyacım var. Ben…çocuğumun Randall adını taşımasını istiyorum. Sen…onlara dünyadaki en iyi imkânları sağlayabilirsin- benim yapabileceğimden daha iyi." Bir elini uzattı, bir şey arıyordu, Mary elini tuttu, koynuna bastırdı sanki o bir hayat koruyucusuydu. Alex ona nazikçe gülümsedi ve yanaklarına düşüp yüzünü saklayan parlak siyah lülelere dokunmak diğer bir elini uzattı.

"Mary. Ben…iyisini istiyorum, sen benim ne istediğimi biliyorsun, hayatım; birçok şeyi. Ve üzüldüğüm birçok şeyi de. Ama yaşadığımız aşktan pişman değilim. Böyle bir sevinci yaşadığım için huzur içinde ölebilirim sadece utanç ve yüz karası şeylere maruz kalacaksın diye korkuyorum."

"Umurumda değil!" diye Mary şiddetle bağırdı. "Kim bilirse bilsin umurumda değil!"

"Ama ben seni umursuyorum,"dedi Alex, kısık bir sesle. Bir elini ağabeysini uzattı, Jack bir anlığına tereddütten sonra kardeşinin elini tuttu. Sonra Alex ellerini birleştirdi, Mary'nin elini Randall'ın eline bıraktı. Mary'nin eli cansız bir şekilde duruyordu ve Jack Randall'ınki de tahta döşemenin üstündeki ölü bir balık gibi kaskatı duruyordu ama Alex ellerini ikisinin üstünde sıkıca bastırdı, sıkıca onları tutuyordu.

"Sizi birbirinize veriyorum, benim sevgili bir taneciklerim," dedi kısık bir sesle. Alex bakışlarını bir yüzden diğerine çeviriyordu, her biri korku yansıtıyordu, olması yakın kaybın kahredici hüznünü bastırıyordu.

“Ama…” tanışmamızda ilk defa Jonathan Randall’ın söyleyecek sözü olmadığını görüyordum.

“İyi.” Neredeyse bir fısıltı halinde çıktı. Alex gözlerini açtı ve tuttuğu nefesini bıraktı, ağabeysine gülümsüyordu. “Fazla zaman yok. Sizi ben kendim evlendireceğim. Şimdi. Bayan Fraser’dan eşini getirmesini istememin sebebi de buydu- eşinizle şahit olur musunuz, efendim?” Bir an şaşkınlıktan hareketsiz durup sonra otomatik olarak başını evet anlamında sallayan Jamie’ye baktı.

Bu üç insanı bu kadar perişan gördüğüme inanamıyordum.

Alex öyle zayıftı ki yüzü taş gibi olan ağabeysi ona yardım etmek zorunda kaldı, soluk boğazının etrafına papazın beyaz örtüsünü bağladı. Jonathan’ın kendisi daha iyi görünüyordu. Hastalıktan zayıf düşmüştü, yüzündeki çizgiler öyle derindi ki kendi yaşından birkaç yaş daha büyük gibi görünüyordu ve gözleri, kemiğin oyuğu gibi derin göz çukurlarından bakıyordu. Her zamanki kusursuz kıyafetiyle terzinin dikkatsizce bir parça odunu, kötü ve sahte bir özellikle yontmuş gibi bakıyordu.

Mary’e gelince, yatağın üstünde zavallı bir halde oturuyordu, pelerinin içince çaresizce ağlıyordu, saçları karmakarışıktı ve elektriklenmişti. Onun için yapmam gerekeni yaptım, elbisesini düzeltip, saçlarını taradım. İç karartıcı bir şekilde oturuyor, burnunu çekiyordu, gözleri Alex’e odaklıydı.

Bir eliyle yazı masasından destek alan Alex çekmeciyi yokladı ve büyük dua kitabını ortaya çıkardı. Normal bir şekilde önünde tutmak için kitap onun için oldukça ağırdı. Dayanamıyordu ama ağır bir şekilde yatakta doğruldu, dizlerinin üstünde tuttuğu kitap açıktı. Gözlerini kapattı, yavaşça nefes aldı, bir damla ter yüzünden aşağıya aktı ve sayfanın üstünü lekeledi.

“Sevgili âşıklar,” diye başladı Alex, herkesin yararına olduğu kadar kendi yararına tören sözlerini kısa tutar diye umuyordum.

Mary ağlamayı kesti ama beyaz yüzündeki burnu kırmızıydı ve parlıyordu, küçük bir salyangoz üst dudağında iz yaptı. Jonathan bunu fark edip donuk bir ifadeyle kolundan büyük kare bir bezi çıkardı ve sessizce ona verdi.

Mary belli belirsiz bir baş sallamasıyla bezi aldı ve dikkatsizce yüzünü sildi.

"Ediyorum," dedi vakit geldiğinde sanki şimdi söyledikleri umurunda değildi.

Jack Randall katı bir sesle sözünü verdi ama sanki sahneyi uzaktan izleyen biri gibiydi.

Birbirlerinden habersiz olan bu iki insanın sözleşmeli evliliklerini görmek bana çok tuhaf gelmişti; ikisi de bütün dikkatlerini önlerinde oturan gözleri kitaba odaklı olan adama verdiler.

Sonunda oldu. Evli çifti sırayla tebrik etmek oldukça zor görünüyordu ve tuhaf bir sessizlik vardı. Jamie soru sorarcasına bana bir göz attı ve ben de omuz silktim. Jamie ile evlendikten hemen sonra bayılmıştım ve Mary de sanki benim yaptığımı yapacak gibi bakıyordu.

Olayı tamamlayan Alex bir an sessizce oturdu. Hafiften gülümsüyordu ve bilerek bakışlarını odada gezdiriyordu, bir anlığına gözleri sırasıyla bütün yüzlere odaklanıyordu. Jonathan'a, Jamie'ye, Mary'e ve bana. Gözleri benimkiyle buluştuğunda bu kısık ela gözlerin derinliklerinde bir parlaklık gördüm. Mumun dip koçanı hafiften yanıyordu ama o son parlayıştı, bir anlığına parlak ve güçlüydü.

Bakışları Mary'nin yüzüne odaklanmıştı sonra kısaca gözlerini kapattı sanki ona bakmaya dayanamıyordu ve nefesinin yavaş hırıltı sesini duyabiliyordum. Derisinin parlaklığı ağar ve soldu, mum eriyip akıyordu.

Gözlerini açmadan, elini uzattı, körü körüne bir şey arıyordu. Jonathan elini tuttu, omuzlarının altından onu kavradı ve yavaşça yastığın üstüne yatırdı. Uzun, bir çocuğun gibi yumuşak elleri huzursuzca seğirdi, üzerinde durduğu çarşaftan daha beyazlardı.

"Mary." Mor dudakları fısıltı halinde kımıldadı ve Mary endişeli elleri kendi ellerinin arasına aldı, koynunda tutuyordu.

"Buradayım, Alex. Ah, Alex, buradayım!" ona doğru eğildi, kulağına fısıldıyordu. Bu hareket Jonathan Randall'ın biraz da olsa gerilemesini sağladı bu yüzden yataktan uzaklaştı. Ayakta duruyordu, ifadesiz bir şekilde aşağıya bakıyordu.

Ağır kubbeli göz kapakları bir kez daha kalktı, bu sefer yarı şekildeydi, bir yüzü aradı ve buldu.

“Johnny. Bana…öyle iyi davrandın ki. Her zaman, Johnny.”

Mary onun üzerine eğildi, düşen saçlarının gölgesi Alex’in yüzünü saklıyordu. Jonathan Randall ayaktaydı, dikili taşlardan bir tanesi gibi hareketsizdi, erkek kardeşini ve eşini izliyordu. Odada hiç ses yoktu sadece ateşin fısıltısı ve Mary Randall’ın hıçkırık sesleri.

Omzuma bir elin dokunduğunu hissettim ve Jamie’ye yukarıya baktım. Başıyla Mary’i gösterdi.

“Onunla kal,” dedi sessizce. “Uzun sürmeyecek, değil mi?”

“Hayır.”

Başıyla tamam dedi. Sonra derin bir nefes aldı, yavaşça verdi ve Jonathan Randall’a doğru odanın karşısına yürüdü. Donuk bedeni kolundan tuttu ve kibarca kapıya doğru yöneltti.

“Gel, adamım,” dedi sessizce. “Seni odanda güvenli bir şekilde görmek istiyorum.”

Eğri kapı Jamie ayrılırken gıcırdadı, Jonathan Randall’ın düğün gecesini yalnız geçireceği odasına götürmek için yardım ediyordu.

Kaldığımız misafirhanedeki odamızın kapısını arkamdan kapattım yaslandım, yorgundum. Dışarısı yeni kararmıştı ve bekçilerin bağrışları sokakta yankılanıyordu.

Jamie pencerenin yanında durmuş beni izliyordu. Hemen benim yanıma geldi daha pelerinimi çıkartmadan kendine doğru sıkıca çekti. Ona doğru eğik duruyordum, onun sıcaklığından ve sert gücünden memnundum. Bir kolunu dizimin altına atarak beni kucakladı ve pencerenin önündeki koltuğa taşıdı.

“Bir yudum bir şey iç, Sassenach,”dedi. “Şüphesiz çok yorgun görüyorsun.” Masanın üstündeki matarayı aldı ve konyak ile susuz tuz gibi görünen şeyi karıştırdı.

Yorgun bir halde bir elimi saçıma götürdüm. Ladywalk Wynd'daki odaya kahvaltıdan hemen sonra gittik; şimdi saat altıyı geçiyordu. Ama sanki günlerdir yokmuşum gibiydi.

"Uzun sürmedi, zavallı çocuk. Sanki Mary'nin güvenli ellerde olmasını görmeyi bekliyor. Mary'nin halasının evine bir not gönderdim; hala ve iki kuzeni onu almaya geldiler. Onlar…Alex ile ilgilenecekler." Memnun bir halde konyağımı yudumladım. Boğazımı yakıyordu ve kafamın içinde kırlardan kalkan sisler gibi dumanlar yükseliyordu ama umurumda değildi.

"Evet,"dedim gülümsemeye çalışıyordum, "en azından Frank'in güvende olduğunu biliyoruz, sonuç olarak."

Jamie bana öfkeyle baktı, kırmızı kaşları neredeyse birbirine değiyordu.

"Frank'e lanet olsun!" dedi acımasızca. "Bütün Randalllara lanet olsun! Jack Randall'a lanet olsun ve Mary Hawkins Randall'a da lanet olsun ve Alex Randall'a da lanet olsun- şey, huzur içinde yatsın, demek istedim,"

"Senin kıskanmadığını sanıyordum-"diye konuşmaya başladım. Dik dik bana bakıyordu.

"Yalan söyledim."

Beni omuzlarımdan tuttu ve yavaşça sallamaya başladı, kol boyunda beni tutuyordu.

"Ve ben her şeye yeniden başlarken sana da lanet olsun, Claire Randall Fraser!" dedi. "Kıskandığım için de lanet olsun! Senin bana ait olmayan her anını, başkası için döktüğün her gözyaşını ve başka bir adamın yatağında geçirdiğin her dakikayı kıskanıyorum! Sana lanet olsun!"

Elimdeki bardağa vurdu- kazara diye düşündüm- beni kendine doğru çekti ve sertçe beni öptü. Beni yeniden sallamak için yeterince geri çekildi.

"Sen benimsin, lanet olasıca, Claire Fraser! Benim ve birlikte yaşadığımız sürece ben seni paylaşamam, başka bir adamla ya da bir anıyla ya da başka bir şeyle. Bana bir daha o adamın adının imasını bile yapma. Duyuyor musun?" Durumun önemini vurgulamak için beni şiddetli bir şekilde öptü. "Beni duydun mu?" diye sordu, ara vererek.

“Evet,” dedim, biraz zorlukla. “Eğer…beni…sallamayı kesersen, sana… cevap verebilirim.”

Biraz mahcup bir şekilde omuzlarımı bıraktı.

“Üzgünüm, Sassenach. Sadece…Tanrım, niye sen…şey, evet, nedenini anlıyorum… ama zorunda mısın-” Başının arkasına elimi koyarak bu uyumsuz anlaşılmaz konuşmayı yarıda kestim ve onu kendime doğru çektim.

“Evet,” dedim kararlı bir şekilde, onu rahatlatmaya çalışarak. “Zorundaydım. Ama artık bitti.” Pelerinimin bağcığını açtım ve omuzlarımdan yere düşmesine izin verdim. Onu almak için eğildi ama ben onu durdurdum.

“Jamie,”dedim. “Çok yorgunum. Beni yatağa götürür müsün?”

Derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi, aşağıya bana bakıyordu, gözleri yorgunluktan ve gerginlikten çöktü.

“Tamam,”dedi kısık bir şekilde, sonunda. “Tamam, götüreyim.”

Başlangıçta sessiz ve kabaydı, kızgınlığı aşkını kamçılıyordu.

“Oovv!” dedim bir noktada.

“Tanrı’m, özür dilerim, mo duinne. Ben…”

“Tamam.” Özür dilemesini dudaklarımla yarıda kestim ve sıkıca ona sarıldım, aramızdaki şefkat büyüdükçe büyük öfkenin de çekildiğini hissediyordum. Öpmekten vazgeçmiyordu ama kendisi hareketsizdi, kibarca dudaklarımı inceliyordu, dilinin ucu okşuyordu, zar zor vuruyordu.

Dilimle bende ona dokunuyordum ve yüzünü ellerimin arasında tutuyordum. Bu sabah tıraş olmamıştı ve belli belirsiz kırmızı kirli sakalı parmak uçlarımın altında tatlılıkla ses çıkartıyordu.

Kendini alçaltı ve yavaşça yana yuvarlandı, ağırlığıyla beni ezmek istemiyordu ve devam ettik, kollarımıza dokunuyor, sessiz dillerimizin gizli konuşmasına eşlik ediyorduk.

Hayattaydık ve tektik. Biz bir olduk ve birbirimize aşıkken ölüm bize asla dokunamayacaktı. “Mezar güzel ve gizli bir yerdir / Ama hiçbiri kucaklayamaz diye düşünüyordum.” Alex Randall yatağında cansız yatıyordu ve Mary Randall kendi odasında yalnızdı. Ama biz burada birlikteydik ve bunun ötesinde hiç kimse ve hiçbir şey önemli değildi.

Kalçalarımı tuttu, tenimin üstündeki büyük elleri sıcaktı ve beni kendine doğru çekti ve beni saran ürperme onu da sarmıştı, sanki tek bedeni paylaşıyorduk.

Gece uyandım, hâlâ kollarının arasındaydım ve onun da uyumadığını biliyordum.

“Uyu, mo duinne.” Sesi yumuşaktı, kısıktı ve rahatlatıcıydı ama yanaklarının ıslaklığını hissetmek için ona uzanmamı sağlayan bir şey vardı.

“Bu nedir, aşkım?” diye fısıldadım. “Jamie, ben seni çok seviyorum.”

“Biliyorum,”dedi sessizce. “Kendimi bildiğim gibi biliyorum. Seni ne kadar sevdiğimi uykunda söylememe izin ver. Uyanıkken söylemek istediğim birçok şeyi söyleyemiyorum sadece tekrarlanan basit sözler oluyor. Sen kollarımda uyurken, sana sözlerimi söyleyebilirim, şaşkın bir şekilde uyandığında sadece rüyaların sözlerimin ne kadar gerçek olduğunu bilecekler. Uyu, mo duinne.”

Dudaklarım küçük üç köşeli yara izinin altında atan nabzının olduğu boğazına değecek kadar başımı çevirdim. Sonra elimi göğsüne koydum ve rüyalarımı onun kollarının arasına bıraktım.

46
Ölüm Korkusu

Kuzeye doğru yol aldığımızda her bir tarafta askerler ve izleri vardı, Kuzey İskoçya ordusunun izlerini takip ediyorduk. Yaya hareket eden bir grup askeri geçtik, inatla yürüyorlardı, rüzgârla yağan yağmura karşı başları eğikti. Diğerleri hendeklerde ve ağaçlardan oluşan çitlerin altında yatıyorlardı; devam etmek için çok yorulmuşlardı. Yol boyunca araçlar ve silahlar vardı; burada bir araba ters dönmüş duruyordu, içindeki un çuvalı yarılmış ve nemden çürümüştü, bir ağacın altında küçük bir top arabasının ayracı vardı, karanlık gölgede ikiz namlular parıldıyordu.

Yol boyunca hava hep kötüydü, bizi geciktiriyordu. Nisan'ın 13'üydü ve ben kalbimin altında sürekli, kemirici korku hissiyle ata biniyor ve yürüyordum. Lord George ve klan beyleri, Prens ve akıl hocaları- hepsi Culloden Evi'ndeydiler ya da MacDonaldlardan birinin dediğine göre yolda onlarla karşılaşabilirdik. Bundan daha fazla bir şey bilmiyordu ve biz de onu alıkoyamadık; adam sisin içinde tökezliyordu, bir zombi gibi hareket ediyordu. Bir ay önce İngilizler tarafından esir alındığımda er azığı azalmıştı; durumların kötüden daha betere gittiği açıktı. Gördüğümüz adamlar yavaşça hareket ediyordu, çoğu yorgunluktan ve açlıktan sendeliyordu. Ama inatla kuzeye doğru hareket ediyorlardı, hepsi aynıydı, Prens'in emrine uyuyorlardı. İskoçların hareket ettiği yere Drumossie Kırı deniyor. Culloden'e yakın.

Yolun bir kısmı, midilli atlarının sendeleyerek ilerlemesine sebep olduğu için oldukça kötü oldu. Yarım mil ötede yolun iyi olduğu, ıslak ilkbahar süpürge otlarının içinden geçildiği küçük ormanın dışından gitmeleri için bırakılmalıydılar.

"Ormanın içinden yürümek daha hızlı olur,"diye Jamie beni bilgilendirdi, uyuşmuş ellerimden dizginleri aldı. Çam ve meşelerden oluşan küçük koruya doğru başıyla işaret etti, ıslak yaprakların hoş, tazeleyici kokusu sırılsıklam olan topraktan kalkıyordu. "Bu yoldan git, Sassenach; diğer tarafta buluşuruz."

Tartışamayacak kadar yorgundum. Bir ayağımı diğerinin önüne koymak bile büyük bir çaba gerektiriyordu ve çabalamam, çamurlu, tehlikeli

süpürge otlarından ormandaki yumuşak yapraklarla, çam ağacı yapraklarının arasındaki çabalamamdan şüphesiz daha az olacaktı.

Ormanın içi sessizdi, rüzgârın ağlaması üzerimizdeki çam ağacının dallarında fısıldıyordu. Yağmur düşen sert meşe yapraklarının üzerini yavaşça okşadığında, yapraklar ıslakken bile hışırdamaya ve çıtırdamaya devam ediyordu.

Adam, ormanın kenarının yarım metre uzağında yatıyordu, büyük gri bir kaya parçasının yanındaydı. Kayanın açık yeşil yosunu onun tartanıyla aynı renkteydi ve düşen yapraklarla tartanın kahverengi yeri onu yarı örtüyordu. Öyle ormanın bir parçası gibi görünüyordu ki eğer bir çift parlak mavi nokta beni durdurmasaydı az kalsın üstüne basacaktım.

Heyecan verici, canlı bir maviydi, sade ve tuhaf. Böylesini daha önce hiç görmemiştim ama hemşirelik yaptığım Birinci Dünya Savaşı'nda hendekte savaşan yaşlı bir askerden duymuştum.

"Biz buna ölü-mumu deriz," dedi bana. "Mavi, parlak mavi. Hiçbir yerde göremezsin, ancak savaş arazinde ölen bir adamda görebilirsin." Bana baktı, beyaz sargının altındaki yaşlı gözleri kafa karıştırıcıydı.

"Savaş arasında nerede yaşadığını hepmerak etmişimdir."

Belki, havada görünmez kökleri bir fırsat yakalamayı bekliyordur diye düşünüyordum. Renk parlaktı, çivitotu mavisi gibi farklı, parlaktı, bu adamın atası savaşa gitmeden önce kendini boyardı.

Ormanın içini bir rüzgâr aldı, adamın saçlarını kımıldatıyordu. Hareket etti ve kalktı, ipeksi ve canlı gibiydi. Arkamdan bir yaprak çıtırdaması geldi ve kendimden geçmiş halde durup cesede bakarken sarsılarak kendime geldim.

Jamie yanımda duruyor, aşağıya bakıyordu. Hiçbir şey söylemiyordu; sadece beni dirseğimden tuttu ve ormandan çıkarttı, savaşın ve fedakârlığın çürük rengine bürünen ölü adamı arkamızda bırakıyorduk.

Culloden Evi'ne vardığımızda Nisan'ın 15'i kuşluk vaktiydi, buraya ulaşmak için insafsızca kendimizi ve atlarımızı zorlamıştık. Güneyden buraya geldik, ek bina grubunun içinden geldik. Yoldaki adamlar neredeyse öfkeyle hareket ediyordu ama ahır ilginç bir biçimde terk edilmişti.

Jamie atından indi ve dizginleri Murtagh’a verdi.

“Burada bekle,” dedi. “Burada bazı şeyler yolunda değilmiş gibi görünüyor.”

Murtagh ahırın kapısına bir göz attı, aralık duruyordu ve başıyla tamam dedi. Klan adamının arkasında atının üstünde olan Fergus, Jamie’yi takip edecekti ama Murtagh sert ve kısa bir sözle onu durdurdu.

Yorgunluktan kaskatı olmuş bir halde kendi atımdan aşağıya kaydım ve ahırın çamurunda kayan Jamie’yi takip ettim. Ahırda bir tuhaflık vardı. Ahırın kapısından içeriye girmek için onu takip ederken fark ettiğim tek şey buranın çok sessiz oluşuydu.

İçerdeki her şey hareketsizdi; bina soğuktu ve loştu, ahırın her zamanki sıcaklığı ve hareketliliği yoktu. Ama yine de içerisi bütün canlılıktan yoksun değildi; siyah bir figür kasvetli bir halde hareket etti, fare ya da tilkiden oldukça büyüktü.

“Kim var orada?” diye sordu Jamie, otomatik olarak beni arkasına almak için öne doğru bir adım attı. “Alec? Sen misin?”

Samanda oturan figür yavaşça başını kaldırdı ve şalı arkaya düştü. Leoch Şatosu’nun At Ustasıydı ama tek gözlüydü; diğer gözü birkaç sene önce bir iş kazasında kör oldu, siyah bir bezle kapalıydı. Normalde bir göz ona yetiyordu; canlı ve kıvılcım saçan bir maviydi, seyislerin, atların ve binicilerin itaatlerini istemeye yetiyordu.

Şimdi Alec McMahon MacKenzie’nin gözü tozlu damtaşı gibi donuktu. Bir zamanlar heybetli sağlam olan bedeni kendi içine kapanmış ve yüzündeki yanakları açlıktan cansız bir şekilde çökmüştü.

Yağışlı havalarda yaşlı adamın kireçlenmeden rahatsız olduğunu bilen Jamie onun ayağa kalkmasını önleyerek yanına çömeldi.

“Neler oluyor?” diye sordu. “Yeni geldik; burada neler oluyor?”

Yaşlı Alec’in soruyu kavrayıp, onu sindirmesi ve cevabını kelimelere dökmesi oldukça uzun zaman aldı; belki, sonunda sözleri çıktığında onları boş bir halkaya dönüşmesini sağlayan içi boş karanlık ahırın durgunluğundandı.

“Hepsi avlanmaya gitti,” dedi. “İki gece önce Nairn’e hareket ettiler ve dün de kaçarak geri geldiler. Majesteleri Culloden’de kararlı olduklarını söyledi; Lord George şimdi topladığı orduyla orada.”

Culloden adını duyduğumda çıkan küçük iniltiyi bastıramadım. O zaman burasıydı. Her şeye rağmen geçmek için gelmişti ve biz buradaydık.

Jamie’yi de bir ürperti sardı; kollarındaki kızıl tüylerinin diken diken olduğunu görebiliyordum ama sesi içinde hissettiği endişeyi yansıtmıyordu.

“Ordu- hepsi hasta- savaşmak için hazır. Lord George onların dinlenmesi ve yemek yemeleri gerektiğini fark etmiyor mu?”

Yaşlı Alec’den çıkan çıtırtılı ses sanırım kahkaha gölgesiydi.

“Lord hazretleri için pek fark etmiyor, delikanlı. Majesteleri ordunun götürülmesini istedi. Ve Majesteleri, Drumossie üzerinden İngiltere’ye dayanacağımızı söylüyor. Yemeğe gelince-” Yaşlı adamın kaşları kalın ve fırça gibiydi, geçen sene hepsi beyazlamıştı, aralarından iri tüyler çıkmıştı. Şimdi bir kaşını yavaşça havaya kaldırdı sanki bu küçük ifade değişimi bile yorgunluktandı. Eğri büğrü ellerinden bir tanesi kucağında kımıldadı, ahırdaki atların bulunduğu boş tek bölmelere doğru bir hareket yaptı.

“Geçen ay atları yediler,” dedi, basit bir şekilde. “Ondan beri de yiyecek çok az şey var.”

Jamie dalgın bir halde durdu ve duvara yaslandı, şaşkınlıktan başı eğik bir haldeydi. Yüzünü göremiyordum ama ahırın tahtaları gibi bedeni kaskatıydı.

“Tamam,” dedi sonunda. “Tamam. Adamlarım- onlarda etten hisselerine düşen payı aldırlar mı? Donas…o…iri bir attı.” Sessizce konuşuyordu ama benimde duyduğum gibi Jamie’nin sesindeki çabaya karşılık, Alec’in tek gözüyle birden baktığını gördüm.

Yaşlı adam yavaşça oturduğu samandan kalktı, sakat bedeni acı bir tartışmayla hareket ediyordu. Eğri büğrü elini Jamie’nin omzuna koydu; kireçlenmiş parmakları kapanmıyordu ama eli oradaydı, rahatlatıcı hissiz ağırlık oradaydı.

“Donas’ı almadılar,” dedi sessizce. “Onu Prens Tcharlach’ın binmesi için tutuyorlar, Edinburgh’a zaferle döndüğünde. O’Sullivan…Majesteleri’nin yürümesinin uygun olmayacağını söyledi.”

Jamie yüzünü elleriyle kapadı ve başını boş ahırın kapısına doğru iki yana sallamaya başladı.

“Ben bir aptalım,” dedi sonunda, nefesini düzeltmek için kesik kesik alıyordu. “Ah, Tanrı’m ben bir aptalım.” Ellerini serbest bıraktı, yüzünü gösteriyordu, gözyaşları kirin içinde seyahate çıktı. Yanaklarını elinin tersiyle sildi ama yaşları gözlerinden akmaya devam ediyordu sanki bu süreç onun kontrolü dışındaydı.

“Dava kaybedildi, adamlarım katliama götürüldü, ormanda kokuşmaya başlayan ölüler var…ve ben bir at için ağlıyorum! Ah, Tanrım,” diye fısıldadı, başını iki yana sallıyordu. “Ben bir aptalım.”

Yaşlı Alec bir iç çekti ve elini yavaşça Jamie’nin koluna kaydırdı.

“En azından senin dayanacağın bir şey var, delikanlı,” dedi. “Ben artık ondan da geçtim.”

Yaşlı adam beceriksizce bir bacağını diğer bacağının üzerine attı ve bir kez daha kendini rahatlattı. Jamie bir anlığına durdu, Yaşlı Alec’e baktı. Yaşlar hâlâ kontrolsüzce yüzünden süzülüyordu ama parlak granit taşına yağan yağmur gibiydi. Sonra beni dirseğimden tuttu ve tek kelime bile etmeden arkasına döndü.

Ahır kapısına geldiğimiz zaman arkamı dönüp Alec’e baktım. Sessizce oturuyordu, şalının içinde karanlık kambur bir figürdü, bir gözü diğeri gibi görmüyordu.

Adamlar evin içine dağıldı, hepsi yorgunluktan perişandı, içlerini kemiren açlıktan, geleceği belli olan yakın felaketi bildiklerinden sarhoş gibiydiler. Burada hiç kadın yoktu; buranın beyleri kadınlarını güvenli bir yere yerleştirmek için leydilere eşlik etmişlerdi- gelen yazgı uzun bir gölge gibiydi.

Jamie fısıltıyla söylediği sözlerle beni Prens’in geçici odalarına açıldığı bir kapının dışında bıraktı. Varlığım bir işe yaramayacaktı. Yavaşça evin

içinde yürümeye başladım, uyuyan adamların ağır mırıltıları, üzüntüyle dolu olan kasvetli bir hava vardı.

Evin üst katında küçük bir sandık odası buldum. Hırdavatlar ve atılan mobilyalarla doluydu, en azından başkaları tarafından işgal edilmemişti. Antika kalabalığının içine doğru yürüdüm, kendimi küçük bir kemirgen gibi hissediyordum, yıkıma hazır olan bu büyük, perişan dünyada bir sığınak arıyordum.

Sadece küçük bir pencere vardı, sisli gri sabahı içeri dolduruyordu. Pelerinimin bir ucuyla bir pencere gözünü sildim ama hiçbir şey görülmüyordu sadece etrafı kuşatan sis vardı ortada. Alnımı soğuk cama dayadım. Dışarılarda bir yerlerde Culloden Arazisi vardı ama kendi loş yansımamdan başka bir şey göremiyordum.

Sandringham Dükü'nün korkunç dehşet verici haberlerinin Prens Charles'a geldiğini biliyordum; kuzeye doğru gelirken konuştuğumuz herkes bunu söylemişti ve yeniden kendimizi göstermek iyiydi. Tam olarak ne yaptık? Merak ediyordum. Eğer II. James davasını iyi ve yorgun bir gecelik macera için kötü bir yazgıya mahkûm etmiş miydik ya da istemeyerek Charles Stuart'ı bir İngiliz tuzağından mı kurtarmıştık? Buğulu camın aşağısını doğru bir parmağımı gıcırdayan bir sesle çektim, hiç bulamayacağım şeyi hesaba katıyordum.

Sığınağımın dışarısındaki halısız merdivenlerde ayak sesleri duymadan önce uzun zaman geçmiş gibi görünüyordu. Jamie'yi merdiven boşluğuna gelirken görmek için kapıya yaklaştım. Yüzündeki bir bakış yeterliydi.

"Alec haklı," dedi, ön konuşma yapmadan. Yüzündeki kemikler teninin altında sertti, açlıktan belirginleşmişler, sinirden keskinleşmişlerdi. "Ordu Culloden'e gidiyor. İki gündür ne uyudular ne de yemek yediler, top arabası için mühimmat yok- ama onlar gidiyor." Birden siniri patlak verdi ve yumruğunu çürük masaya indirdi. Kat kat dizilmiş, pirinçten yapılmış küçük yemek tabakları enkazından çıkan uygunsuz gürültüyle yankılanan tavan arası, ev halkını uyandırdı.

Sabırsız bir hareketle kemerinden hançerini çıkardı ve şiddetle masaya sapladı, hançer masada duruyor, sarsıntının gücüyle titriyordu.

“Kasaba halkı diyor ki eğer hançerinde kan varsa bu ölüm demektir.” Bir tıslamayla nefes aldı, yumruğunu masaya vurdu. “Evet, bunu görüyorum! Ve onların hepsi de görüyor. Biliyorlar - Kilmarnock, Lochiel ve geri kalan hepsi. Ve bunu görmek bir parça da olsa işe yaramıyor!”

Başını eğdi, elleriyle masadan destek alıyordu, dik dik hançerine bakıyordu. Jamie odanın eşiği için oldukça iriydi, sinirden için için yanan bedeni birden alev alacak gibiydi. Onun yerine ellerini savurdu ve zayıf düşmüş bedenini tahta bir kanepeye attı ve oturduğu yerde başını ellerinin içine gömdü.

“Jamie,”dedim ve yutkundum. Bir sonraki sözleri neredeyse söyleyemeyecektim ama söylenmek zorundaydılar. Onun getirdiği haberleri biliyordum ve ne yapılması gerektiğini düşünüyordum. “Jamie. Bir şey var - mümkün olan sadece bir şey var.”

Ellerinin arasındaki başını iki yana salladı, bana bakmıyordu.

“Hiçbir yol yok,”dedi. “İnat ediyor. Murray onu vazgeçirmeye çalıştı, Lochiel de öyle. Balmerino. Ben. Ama adamlar şu an ovada duruyor. Cumberland Drumossie için yola çıktı. Hiçbir yol yok.”

Şifalı bitkiler en etkili olanlardan bir tanesidir ve her bir hekim bunların zarar vereceğini bildiği gibi iyileştirici dozajında da deneyimlidir. Colum’a kullanmaya zamanı olmadığı bir siyanür verdim ve yattığı yatağın yanındaki masadan şişeyi geri aldım. Şimdi ilaç kutumun içindeydi, kabaca arındırılmış, donuk kahverengi kristaller görünüşte aldatıcı bir şekilde zararsızdı.

Ağzım öyle kurumuştu ki bir seferde konuşamıyordum. Mataramda çok az şarap kalmıştı, onu içtim ve asit dilimde huzursuz bir tat bıraktı.

“Bir yol var,” dedim. “Sadece bir yol.”

Jamie’nin başı ellerinim arasına gömülü bir halde duruyordu. Uzun bir yolculuk geçirmiştik ve Alec’in verdiği haberlerin şaşkınlığı yorgunluğumuza üzüntü de katmıştı. Jamie’nin grubundaki adamlarını bulabilmek için dolambaçlı yoldan gelmiştik. Charles ile görüşmenin artık pek bir önemi kalmamıştı.

“Öyle mi?”dedi.

Tereddüt ettim ama konuşmak zorundaydım. Bu olasılık dile getirilmeliydi. O ya da ben, bu durumla karşı karşıya kalacaktık ya da kalmayacaktık.

“Charles Stuart,” dedim sonunda. “O, her şey demek. Mücadele, savaş... Her şey ona bağlı, öyle değil mi?”

“Öyle mi?” Jamie şimdi bana bakıyordu, kan çanağı olmuş gözleri sorgulayıcıydı.

“Eğer o ölürse…”diye fısıldadım sonunda.

Jamie’nin gözleri kapalıydı.

“Eğer öldürülürse…şimdi. Bugün. Ya da bu gece. Jamie, Charles olmadan savaşmak için bir sebep olmaz. Hiç kimse Culloden’e gitmek için emir vermez. Savaş olmaz.”

Gözlerini açtı ve dik dik bana baktı, dehşete düşmüştü.

“Tanrım,” diye fısıldadı. “Tanrım, gerçekten bunu söylüyor olamazsın.”

Elim boynumdaki kolyeme gitti.

Falkirk’den önce Prens’e eşlik etmemi isteselerdi. O’Sullivan, Tullibardine ve diğerleri. Majesteleri hastaydı, onlar rahatsız diyorlardı. Charles’ı gördüm, göğsünü ve kollarını açmasını istedim, ağzını ve gözünü inceledim.

Yetersiz beslenmeden kaynaklanan birçok hastalık vardı. Bunun gibi birçok şey söyledim.

“Saçmalık!” dedi Sheridan, öfkeliydi. Majesteleri sıradan bir köylü gibi bu tür bir hastalık çekemez!”

“Ama bir köylünün yediği şeyleri yiyor!” diye karşılık verdim. “Ya da daha kötülerini.” ‘Köylüler’ hiçbir şey bulamadıkları zaman soğan ve lahana yemek zorunda kalıyorlardı. Böyle zavallı bir yiyeceği hor gören Majesteleri ve akıl hocaları ise et veya daha azını yiyordu. Korkan, dargın yüzlerin oluşturduğu halkaya baktığımda, taze yiyecek eksikliğinden kaynaklanan belirtilerin birkaçında olmadığını gördüm. İshal, diş dökme,

hafiften diş eti kanaması, iltihap, saç kökü kaşıntısı... Majesteleri’nde hepsi vardı.

Değerli kuşburnu ve kuru böğürtlen bitkilerimi vermek için gönülsüz olmama rağmen istemeyerek Prens Charles’a bunlardan bir çay yapmayı önermiştim. Teklifim küçük bir nezaketle geri çevrilmiş ve bir kutu sülük ve neşteriyle Kraliyet kanını kaşıntıdan kurtarıp kurtaramadığını görmek için Archie Cameron çağrılmıştı.

“Bunu yapabilirim,”dedim. Kalbim göğsümde ağır ağır atıyor, nefes almayı zorlaştırıyordu. “Ona bir karışım hazırlayabilirim. İçmesi için onu ikna edebileceğimi düşünüyorum.”

“Peki senin ilaçlardan içip ölürse? Tanrım, Claire! Oracıkta hemen seni öldürürler!”

“B-bu önemli mi?”diye sordum, çaresizce sesimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Aslında bu doğruydu. Şu an kendi hayatım kurtarabileceğim yüzlercesinden daha ağır geliyordu. Yumruklarımı sıktım ve korkuyla ürperdim, kapana kısılmış bir fare gibiydim.

Jamie bir anlığına yanıma geldi. Bacaklarım çok iyi tutmuyordu, beni kırık koltuğa taşıdı ve birlikte oturduk, kollarıyla beni sıkıca sarıyordu.

“Sende bir aslanın cesareti var, mo duinne,” diye mırıldandı kulağıma. “Bir ayının, bir kurdun! Ama bunu yapman için sana izin vermeyeceğimi biliyorsun.”

Titreme hafiften geçmişti ama hâlâ üşüyordum ve söylediklerimin korkusuyla midem bulanıyordu.

“Başka bir yol olmalı,”dedim. “Çok az yiyecek var ama Prens’e yiyecek gidiyor. Fark edilmeden yemeğine bir şey katmak o kadar zor olmaz diye düşünüyorum, her şey öyle düzensiz ki.” Bu doğruydu; komutanlar yerde uyuyorlardı, çizmeleri hâlâ üzerlerindeydi ve kollarını yana koyacak kadar bile dermanları yoktu. Sürekli gelenler ve gidenlerle evin içi karmakarışıktı. Ölümcül tozu akşam yemeğine koymak için bir hizmetçiyi uzun süre meşgul etmek basit bir yol gibi görünüyordu.

Ani sarsıntı yavaştan geri çekilmişti ama korkunç teklifim bir zehir gibi duruyor, kanımı donduruyordu. Jamie’nin kolları kısa bir anlığına

omuzlarımı sıkıca kavradı ve sonra durumu düşünürken yavaşça aşağıya düştü.

Charles Stuart'ın ölümü Ayaklanma'nın sonu olmayacak, olaylar daha ileriye gidecekti. Lord George Murray, Balmerino, Kilmarnock, Lochiel, Clanranald - hepimiz vatan haini sayılacaktık, Saray'da cezalı durumundaydık. Kuzey İskoçya ordusu parçalanacaktı; toplanmak için Charles'ın başı olmadan, duman gibi dağılacaktı. Preston ve Falkirk'de korkan ve gururları çiğnenen İngilizler kaçakları takip edip kaybedilen onurlarını kazanmak ve kanla yaralarını kapatmak için artık hiçbir konuda tereddüt etmeyeceklerdi.

Yorklu Henry'nin, Charles'ın dindar genç erkek kardeşi için çok az bir şans vardı, çoktan yeminle kiliseye bağlanmıştı ve belki yenilenme için mücadeleye devam edip ağabeyinin yerini alabilirdi. İleride felaket ve yıkımdan başka hiçbir şey yoktu, hiçbir şey bunu engelleyemeyecekti. Kurtarılma ihtimali olan her şey şimdi, yarın kırda ölecek olan adamların hayatlarıydı.

Culloden'de savaşmayı tercih eden Charles'dı, Charles'ın inatçılığı, dar görüşlü mutlak hâkimiyeti kendi generallerinin tavsiyesine karşı gelmesine ve İngiltere'yi işgal etmeye kadar gitmişti. Ve Sandringham'ın ona önerdiği teklif iyi ya da kötü olsun, onunla birlikte ölmüitü. Güney'den hiçbir şekilde destek yoktu; İngiliz II. James yanlıları bile bekledikleri krallarının sancağı altında toplanmamışlardı. Geri çekilmeye zorlanan Charles bu inatçı yeri seçmişti, Cumberland'in top ateşinin gazabıyla yüzleşmek için silahları olmadan, aç askerlerini yağmurla yıkan savaşa yollamıştı. Eğer Charles Stuart ölürse, Culloden savaşı olmayabilirdi. İki bine karşı bir hayat. Bir hayat ama Kraliyet hayatı.

Oturduğumuz küçük odada bir şömine vardı ama ateş yanmıyordu. Jamie ona kızgınlıkla bakıyordu, sanki görünmez alevlerin içinde bir cevap arıyor gibiydi. Katil. Sadece katil değil ama bir kral katili. Sadece bir cinayet değil ama bir zamanlar arkadaşı olan birinin cinayeti.

Böyle olduğu halde savaş planı ayarlanıp yeniden düzenlenirken, Kuzey İskoçyalı klan adamları çoktan kırda titremeye, sıralarını ayarlamaya başlamışlardı, birçoğu da onlara katılmak için sürükleniyordu. Onların

arasında Leochlu MacKenzieler, Beaulyli Fraserler, Jamie'nin kanından dört yüz adam vardı. Ve Lallybrochlu adamlar, kendi adamları.

Düşünürken yüzü donuklaştı, sonra ellerini dizlerine dolayıp oturdu. Sakat parmakları ve düzgün olanlar birlikte çabalıyor, bükülüyorlardı. Yanında oturuyordum ve neredeyse nefes almaya bile cesaretim yoktu, onun kararını bekliyordum.

Neredeyse duyulmayan bir iç çekişle sonunda nefesini verdi ve bana döndü, gözlerinde anlatılamayan üzgün bir bakış vardı.

"Yapamam," diye fısıldadı. Elleri kısa bir an yüzüme dokundu, yanağımı tutuyordu. "Tanrı ne yapacağımı bilir, Sassenach. Bunu yapamam."

Konuşmanın etkisiyle bir iç rahatlama boydan boya beni yıkamıştı ama o ne hissettiğimi görüyordu ve ellerimi ellerinin arasına aldı.

"Ah, Tanrım, Jamie, öyle mutluyum ki!" diye fısıldadım.

Başını ellerimin üzerine eğdi. Yanağımı saçlarına yaslamak için başımı çevirdim ve donup kaldım.

Koridorda nefret dolu bakışlarla biri bana bakıyordu, Dougal MacKenzie.

Geçen aylar onu yaşlandırmıştı; Rupert'in ölümü, uykusuz gecelerin sonuçsuz çatışması, zorlu mücadelenin gerginliği ve şimdi de olması yakın yenilginin acısı. Kırmızımsı kahverengi sakalında gri tüyler vardı. Şaşkınlıkla onun erkek kardeşine ne kadar benzdiğini fark ettim, Colum'a. O önderlik yapmak istiyordu, Dougal MacKenzie. Şimdi beylik ona miras kalmıştı ve onun bedelini ödüyordu.

"Ahlaksız…hain…kaltak…cadı!"

Jamie birden vurulmuşçasına başını çekti, yüzü dışarıdaki kar gibi bembeyazdı. Ayağa fırladım, odada yankılanan bir gürültüyle tahta koltuk devrildi.

Dougal MacKenzie yavaşça bana doğru ilerliyordu, pelerinin bir katını yana çekti, kılıcının kabzasını eline alabildi. Arkamdaki kapının açıldığını duymamıştım, kapı aralık kalmış olmalıydı. Ne kadardır kapının diğer tarafındaydı ve bizi dinliyordu?

“Sen,” dedi yavaşça. “Bunu bilmeliydim; seni ilk gördüğüm andan beri bunu bilmeliydim.” Gözleri bana odaklanmıştı, bulutlu yeşil derinliklerde korku ve öfke hâkimdi.

Aniden yanımda bir hareketlenme oldu. Jamie kolumu tutmuş, arkasına geçmemi işaret ediyordu.

“Dougal,” dedi. “Düşündüğün gibi değil. Sadece...”

“Hayır mı?” diye Dougal Jamie’nin lafını kesti. Bir anlığına bakışlarını benden çekti ve hemen Jamie’nin arkasına büzüldüm, bir anlık aradan dolayı memnundum.

“Düşündüğüm gibi değil demek?” dedi, hâlâ yumuşak konuşuyordu. “Bu kadının seni çirkin bir cinayete - senin Prensi’nin cinayetine zorladığını duydum! Sadece iğrenç bir katil değil aynı zamanda bir vatan haini! Ve sen bana bunu duymadığımı mı söylüyorsun?”Başını iki yana salladı, omzunun üzerindeki kahverengimsi kızıl bukleleri uzun, cansız ve yağlıydı. Diğerlerimiz gibi o da açlık çekiyordu, kemikleri çıkıktı ama göz çukurlarındaki gözleri kıvılcım saçıyordu.

“Seni suçlamıyorum, delikanlı,” dedi. Sesi birden yorgun çıkınca bu adamın elli yaşlarında olduğunu hatırlamıştım. “Senin suçun değil, Jamie. Bu kadın seni büyülemiş, bunu herkes anlayabilir.”

“Evet, bunun ne zamandır farkındaydım. Zamanında aynı büyüyü bana da yapmaya çalıştı.” Gözleri beni adeta parçalıyor, yakıyordu. “Bir katil, yatmaya meraklı bir fahişe... Senin üzerinde yatarken yaptığı büyü budur, delikanlı - o ve diğer cadılar. Seni yataklarına götürürler ve sen başını göğüslerine yaslayıp uyurken onlar senin ruhunu çalar. Ruhunu alırlar ve erkekliğini de bitirirler, Jamie.”

Hâlâ dik dik bana bakıyordu ve eli kılıcının kabzasını sıkıca tutuyordu.

“Yana çekil, delikanlı. Seni bu cadıdan kurtaracağım.”

Jamie benim önüme geçti ve bir anlığına Dougal’ı görüş alanımdan çekti.

“Yorgunsun, Dougal,” dedi, sakince konuşuyordu, sesi yatıştırıcıydı. “Yorgunsun ve bunları duydun. Şimdi aşağıya in. Ben...”

Konuşmasını bitirmeye fırsat olmamıştı. Dougal onu dinlemiyordu; koyu yeşil gözleri yüzüme odaklanmıştı ve MacKenzie beyi belindeki kınından kılıcını çekti.

“Senin boğazını keseceğim,”dedi bana yumuşak bir ses tonuyla. “Seni ilk gördüğüm zaman bunu yapmalıydım. Hepimizi büyük bir felaketten kurtarmış olurdum.”

Haklı olmadığından emin değildim ama bu, bu duruma deva olmasına izin vereceğim anlamına gelmiyordu. Üç adım geriledim ve masaya sertçe yaslandım.

“Geri çekil!” diyerek Jamie önüm atıldı, Dougal bana doğru ilerlerken korurcasına koluyla bana siper oluyordu.

MacKenzie beyi başını iki yana salladı, boğa gibi kırmızı gözleri bana bakıyordu.

“O benim,” dedi kısık bir sesle. “Cadı. Hain. Kenara çekil, delikanlı. Sana zarar vermeyeceğim ama Tanrı biliyor ya eğer bu kadını korumaya devam edersen bu çocuğu ben büyüttüm demem seni de öldürürüm.”

Jamie’yi geçti ve beni kolumdan tuttu. Yorgun, aç ve yaşlı olmasıyla birlikte hâlâ güçlü bir adamdı ve parmakları etime batıyordu.

Acıyla bağırdım ve beni kendine doğru çekerken onu ümitsizce tekmeledim. Saçımı yakaladı, başımı geriye doğru çekiyordu. Yüzümdeki nefesi sıcak ve acıydı. Bağırdım ve ona vurdum, kurtulmak için tırnaklarımı yanağına geçirdim.

Jamie ilk yumruğu Dougal’ın karnına vurduğunda birden ciğerlerinde bir hava patlaması oldu ve uyuşturan bir esintiyle Jamie’nin diğer yumruğu Dougal’ın omzuna denk geldiğinde ise saçımdaki tutuşu gevşedi. Birden özgür kalarak masaya doğru geriledim, korku ve acıdan ağlıyordum.

Dougal Jamie’nin yüzüne bakmak için döndü, bir savaşçının çömelme pozisyonunu alarak kılıcını yukarıya kaldırdı.

“Öyle olsun o zaman,”dedi, ağır ağır nefes alıyordu. Bir yandan diğer yana kayıyordu, fırsat yakalamaya çalışırken ağırlığının yönünü

değiştiriyordu. “Kanından hainlik akıyor. Buraya gel, tilki yavrusu. Annenin hatırına, seni hemen öldüreyim.”

Küçük çatı katındaki oda büyük değildi. Oda kılıcı çekmek için büyük değildi, hançerini hızlıca masanın üstüne saplayan Jamie silahsızdı. Gözleri tetikteydi, Dougal’ın elindeki kılıca odaklanmıştı.

“Onu aşağıya indir, Dougal,”dedi. “Eğer aklında annem varsa, onun hatırına beni dinle!”

MacKenzie cevap vermedi ama birden kılıcını hızla vurdu ve müthiş bir esinti oldu.

Jamie kenara çekildi, geniş kılıç bir yandan diğer yana savruluyordu. Jamie gençliğin verdiği çevikliğe sahipti ama Dougal’da da kılıç vardı.

Dougal birden yakınlaştı ve kılıç Jamie’nin yanından aşağıya doğru kaydı, gömleğini yırttı ve etinde koyu bir çizgi oluştu. Acıyla tıslayan Jamie geri çekildi, Dougal’ın bileğini tutuyordu, bıçağı aşağıya eğmek için bileğini yakalamıştı.

Bıçağın donuk parlaklığı bir an kendini gösterdi ve sonra mücadele eden bedenlerin arasında kayboldu. Birlikte çabalıyorlardı, âşıklar gibi birbirlerine kilitlenmişlerdi, içerideki hava erkek teri ve öfke kokusuyla dolmuştu. Bıçak yeniden göründü, iki el de kabzayı tutuyordu. Bir yön değiştirme, bir ani çekiş, ani bir çabalama inlemesi ve birinin acısı. Dougal geriledi, sendeliyordu, yüzü şişkindi ve ter döküyordu, bıçağın kabzası boğazının alt kısmını delmişti.

Jamie nefes nefese masaya yaslanmıştı. Gözleri şaşkınlıktan kararmıştı, saçları terden sırılsıklamdı ve gömleğinin yırtık kenarı sıyrıktan akan kana bulanmıştı.

Dougal’dan korkunç bir ses geldi, şaşkınlık ve tıkanma sesi. Jamie, o sendeleyip düşerken onu yakaladı, Dougal’ın ağırlığı onun dizlerinin üzerine çökmesine sebep oldu. Dougal’ın başı Jamie’nin omuzlarındaydı, Jamie kollarını sütbabasına sardı.

Onların yanına diz çöktüm, yardım etmek için uzandım, Dougal’ı tutmaya çalışıyordum. Ama çok geçti. Büyük beden kasılmış, Jamie’nin kucağından

yana kayıyordu. Dougal yerde bükülmüş bir halde uzanıyor, sudan çıkmış balık gibi çırpınıyordu.

Yüzü kıpkırmızı ve gözleri aralıktı. Ağzı sürekli kımıldıyordu, büyük bir zorlukla konuşuyordu ama sesi çıkmıyordu sadece kesilmiş boğazından hırıltılı bir ses geliyordu.

Jamie'nin yüzü çok solgundu. Şiddetli bir şekilde çabalıyor, çırpınan bedeni tutmaya çalışıyordu. Son bir kasılma oldu ve sonra korkunç bir hırıltılı ses geldi. Dougal MacKenzie hareketsiz bir şekilde yatıyordu, Jamie'nin elleri onun omuzlarına kenetlenmişti, sanki yeniden yükselmesini önlemek ister gibiydi.

"Yüce Tanrım bizi korusun!" Koridordan kısık bir ses geldi. Bu Willie Coulter'dı, Dougal'ın adamlarından biri. Beyinin cansız bedenine afallamış bir halde bakıyordu. Bedenin altında küçük bir idrar birikintisi vardı, dağınık şalın altından sızıyordu. Adam kendini kutsadı, hâlâ öylece bakıyordu.

"Willie." Jamie ayağa fırladı, yüzüne bir ürperti gelmişti. "Willie." Adam sersem gibiydi. Jamie'ye şaşkınlıkla bakıyordu, ağzı açıktı.

"Bir saate ihtiyacım var." Jamie bir elini Willie Coulter'ın omzuna koydu, onu rahatlatmaya çalışıyordu. "Eşimin güvende olduğunu görmem için bir saat. Sonra bu olanları anlatmak için geri geleceğim. Sana söz veriyorum, şerefim üzerine. Ama bir saat özgür kalmaya ihtiyacım var. Sadece bir saat. Konuşmadan önce bana bir saat verecek misin?"

Willie bir beyinin cansız bedenine bir de beyinin yeğenine bakıp duruyordu, olanlara akıl erdiremeyecek kadar korktuğu açıktı. Sonunda başını yukarı aşağı salladı, ne yapacağını bilmediği açıktı, bu ricaya uymayı tercih etti çünkü başka bir seçenek sunulmamıştı.

"Güzel," dedi Jamie, yavaşça yutkundu ve yüzünü şalıyla sildi. Willie'nin omzunu sıvazladı. "Burada kal, adamım. Onun için dua et,"– yerdeki cansız bedene doğru başıyla işaret etti ama ona bakmıyordu - "ve benim için." Masadan hançerini çekmek için Willie'yi geçti ve sonra beni öne doğru itip kapıya sonra da merdivenlere doğru ilerledi.

Yarı yolda durdu , gözleri kapalı bir halde duvara yaslandı. Derin ve düzgün olmayan bir nefes aldı, sanki bayılmak üzereydi ve ben de elimi göğsüne koydum, korkmuştum. Kalbi davul gibi atıyordu ve titriyordu ama bir müddet sonra kendini toparladı, başıyla bana işaret verdi ve kolumu tuttu.

“Murtagh’a ihtiyacım var,” dedi.

Klan adamını dışarıda bulduk, yağmurla karışık yağan kara karşı şalını başına geçirmiş, evin saçaklarının altında kuru bir yerde oturuyordu. Fergus da yanında kıvrılmış, uzun yolculuktan dolayı yorgun olduğundan uyuyakalmıştı.

Murtagh Jamie’nin yüzüne baktı ve hemen ayağa fırladı, yüzü öyle karanlık ve somurtkandı ki her şeye hazırdı.

“Dougal MacKenzie’yi öldürdüm,” dedi Jamie dalgın bir halde.

Murtagh’ın yüzü bir anlığına donuklaştı ve sonra her zamanki gaddar ifadesine geri büründü.

“Evet,” dedi. “O zaman ne yapıyoruz?”

Jamie kesesini yokladı ve dışarıya katlanmış bir kâğıt çıkardı. Kâğıdı açmaya çalışırken elleri titriyordu, kâğıdı elinden alıp saçaklarının altında açtım.

“Temellük Tapu Senedi” yazıyordu kâğıdın başında. Kısa bir dökümandı, birkaç satırdan oluşuyordu, Broch Tuarach adlı malikânenin tapu senedi James Jacob Fraser Murray’a devredilmiştir, adı geçen James Murray’nın rüştüne kadar bahsi geçen malikâne, James Murray’nın ebeveynleri, Janet Fraser Murray ve Ian Gordon Murray tarafından güvenle tutulacak ve yönetilecektir. Jamie’nin imzası en alttaydı ve iki tane daha boşluk vardı, her birinde “şahit”yazıyordu. 1 Temmuz 1745 tarihliydi- Charles Stuart’ın İskoçya kıyılarında isyanı başlatmadan ve Jamie’yi Kral’a karşı vatan haini yapmadan bir ay önce.

“Bunu imzalamanıza ihtiyacım var, senin ve Claire’in,” dedi. Jamie, dokümanı benden alarak Murtagh’a verdi. “Ama bu kendinizi yeminle inkâr ettiğiniz anlamına geliyor; bunu sorgulamak için hiçbir hakkım yok.”

Murtagh’ın küçük siyah gözleri tapu senedini çabucak inceledi. “Hayır.”dedi kuru bir şekilde. “Ne hakkın ne de ihtiyacın var.”Fergus’u ayağıyla hafiften dürttü ve çocuk hemen dimdik oturdu, gözlerini kırpıştırıyordu.

“Acele eve git ve beyine mürekkep ile kalem getir, delikanlı,”dedi Murtagh. “Ve çabuk ol- git!”

Fergus kendine gelmek için başını iki yana salladı, onaylarcasına bir baş işareti almak için Jamie’ye bir göz attı- ve gitti.

Saçaklardan akan su ensemden içeriye girmişti. Ürperdim ve arisaidimi iyice omuzlarıma çektim. Jamie’nin bu dokümanı ne zaman yazdığını merak diyordum. Malına ve toprağına el konulmasıyla Jamie, vatan haini olarak ilan edilmeden önce bu sahte tarih mülkün devredildiğini gösteriyordu- eğer sorgulanmazsa, mülk küçük Jamie’ye geçecekti. En azından hâlâ toprağa ve çiftlik evine sahip olan Jenny’nin ailesi güvende olacaktı.

Jamie buna ne olur ne olmaz diye gerek duymuştu ama bunu biz Lallybroch’dan ayrılmadan önce yazmamıştı, her nasılsa geri dönüp yeniden yerinin başına geçeceğine umut ediyordu. Şimdi bu gerekliydi ve malikâne el konulmaktan kurtarılmıştı. Dokümanın gerçekten ne zaman imzalandığını hiç kimse söyleyemezdi- şahitler yani ben ve Murtagh hariç.

Fergus küçük bir cam bardağın içindeki mürekkep ve eğri büğrü bir kuş tüyü kalemle geri döndü, nefes nefese kalmıştı. Kâğıdı hemen imzalamış, mürekkebin kalemden kâğıda akmaması için dikkatli davranmıştık. İlk başta Murtagh imzalayınca ikinci adını gördüm; FitzGibbons.

“Kız kardeşinize götürmemi ister misiniz?”diye sordu Murtagh, ben de o sırada kuruması için kâğıdı sallıyordum.

Jamie başını iki yana salladı. Yağmur kirpiklerinde gözyaşı gibi parlıyordu.

“Hayır. Fergus götürecek.”

“Ben mi?” Çocuğun gözleri şaşkınlıktan büyümüştü.

Jamie kâğıdı benden aldı, katladı ve sonra dizlerinin üstüne çökerek katlayıp Fergus’un gömleğinin içine soktu.

“Bunun kız kardeşime ulaşması gerek – Madam Murray’a- ama sorunsuz bir şekilde. Bu benim hayatımdan daha önemli, hatta senin hayatından bile.”

Verilen görevin büyük sorumluluğu karşısında nefessiz kalan Fergus dimdik duruyordu.

“Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım, lordum!”

Jamie’nin dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi ve kısa bir an için elini Fergus’un saçlarının üstündeki yumuşak kasketin üstüne koydu.

“Biliyorum ve bundan dolayı çok mutluyum,” dedi. Sol elindeki yüzüğü çıkarmak için uğraşıyordu. Babasına ait olan yakut taşlı bir yüzüktü. “İşte burada,” dedi, yüzüğü Fergus’a verdi. “Ahıra git ve göreceğin yaşlı adama yüzüğü göster. Ona, Donas’ı alman için seni benim gönderdiğimi söyle. Atı al ve hemen Lallybroch’a git. Hiçbir şey için durma, uyumak için kendini zorunlu hissettiğin zamanlar hariç ve uyuduğun zaman kendini iyi sakla.”

Fergus korku dolu bir heyecanla konuşamıyordu ama Murtagh şüpheyle kaşlarını çatarak ona bakıyordu.

“Çocuğun o tehlikeli hayvanla başa çıkacağına inanıyor musun?”

“Evet, yapabilir,”dedi Jamie kararlı bir şekilde. Kendine gelen Fergus kekeledi ve sonra diz çökerek Jamie’nin elini hevesle öptü. Hemen ayağa fırlayıp ahırların olduğu yere doğru koştu ve küçük bedeni sislerin içinde kayboldu.

Daha sonra Jamie kararlı bir şekilde Murtagh’a döndü.

“Ve sen- mo caraidh - adamlarımı toplamana ihtiyacım var.

“Tamam,” dedi. “Peki ne zaman?”

Jamie bana bir göz attı ve sonra vaftiz babasına döndü. “Şimdi kırdadırlar diye düşünüyorum, Genç Simon ile birlikte. Hemen onları bir yerde topla. Ben eşimin güvende olduğunu görmek istiyorum ve sonra seni bulacağım. Gelmemi bekle.”

Murtagh bir kez daha başını salladı ve gitmek için geri döndü. Sonra durdu ve Jamie'ye bakmak için döndü."Sana tek bir şey söyleyeceğim, delikanlı- İngilizleri bırak. Kendi halkını değil."

Jamie hafiften çekindi ama bir müddet sonra o da başını aşağı yukarı sallayarak cevap verdi. Sonra konuşmadan kollarını yaşlı adama uzattı. Çabucak kucaklaştılar ve Murtagh gitti.

Sıranın en sonunda ben vardım.

"Haydi, Sassenach," dedi, kolumdan tutuyordu. "Gitmemiz gerek."

Kimse bizi durdurmadı; yolda öyle çok gelen giden vardı ki arazinin yanındayken bile neredeyse fark edilmemiştik. Çok uzakta ana yoldan ayrıldığımızda, artık bizi görecek kimse kalmamıştı.

Jamie tamamen sessizdi, yapacağı işe konsantre olmuştu. Ben de ona hiçbir şey söylemiyordum, sohbet edemeyecek kadar korkmuştum ve şaşkındım.

"Eşimin güvende olduğunu görmek istiyorum." Bununla ne demek istediğini anlamamıştım ama birkaç saat içinde ne demek istediği ortaya çıktı, atını güneye doğru yöneltti ve Craigh na Dun denen yeşil dik tepe karşımızdaydı.

"Hayır!" dedim, tepeyi görüp nereye gittiğimizi anladığımız zaman. "Jamie, hayır! Gitmeyeceğim!"

Bana cevap vermedi, sadece atını hızlıca ileriye sürüyordu ve bana onu takip etmekten başka bir seçenek bırakmıyordu.

Duygularım karmakarışıktı; yaklaşan savaşın yazgısının ve Dougal'ın korkunç ölümünün üzerine şimdi de bu taşlar çıkmıştı. Bu lanetli dikili taşlar. Jamie'nin beni göndermeye, kendi zamanıma göndermeye niyetli olduğu açıktı, tabii eğer bu mümkün olursa.

O istediğini yapsın diye düşünüyordum, süpürge otlarının içindeki dar yoldan aşağıya onu takip ederken çenemi sıkıyordum. Dünyadaki hiçbir güç onu şimdi bırakmamı sağlayamayacaktı.

Tepenin yamacında durduk, zirvenin aşağısında yıkılmış bir köy evinin küçük bir avlusu vardı. Yıllardır burada yaşayan yoktu; yerel halk tepenin perili olduğunu söylüyordu - bir peri tepesi.

Jamie itirazlarıma dikkat etmiyordu. En sonunda köy evinde durdu ve yere çöktü.

“Tamam,” dedi sonunda. “Burada biraz zaman geçirebiliriz; bizi burada kimse bulamaz.”

Yere oturdu ve ısınmak için şalına sarındı. Bir anlığına yağmur durmuştu ama karların tepeleri kapladığı ve geçitleri tıkadığı dağlardan esen rüzgâr soğuktu. Başını dizlerine koydu, uçarcasına geldiği yolculuktan yorulmuştu.

Ben de yanına oturdum, pelerinime iyice sarındım. Panik geçerken nefesinin yavaş yavaş düzeldiğini hissedebiliyordum. Bir müddet sessizce oturduk, aşağıdaki düzensizliğin üzerine tüneyen güvenilmez görünen tüneğe doğru hareket etmekten korkar gibiydik. İçimde hissettiğim kargaşaya yardımcı olmak istiyordum.

“Jamie,”dedim sonunda. Elimi koluna koymak için uzandım ama sonra çekip elimin düşmesine izin verdim. “Jamie, üzgünüm.”

Aşağıdaki karanlığa bakmaya devam ediyordu. Bir anlığına beni duymadığını düşündüm.

Gözlerini kapadı. Sonra yavaşça başını iki yana doğru salladı.

“Hayır,” dedi. “Buna gerek yok.”

“Geri gitmeliydim. Jamie... Eğer gitseydim, o zaman, beni Cranesmuir’den buraya getirdiğin zaman… belki o zaman...”

“Evet, belki,” diye sözümü yarıda kesti. Birden bana döndü. Gözlerinin bana odaklandığını görebiliyordum. Orada benimkiyle uyuşan özlem ve acı vardı ama öfke yoktu, suçlama yoktu.

Başını yeniden iki yana doğru salladı.

“Hayır,” dedi bir kez daha. “Ne demek istediğini biliyorum, mo duinne. Ama öyle değil. Eğer gitseydin, durumlar yine olması gerektiği gibi olurdu. Belki öyle, belki böyle. Belki daha yakın bir zamanda olacaktı. Belki farklı

olacaktı. Belki- sadece belki... Önemli değil. Ama bu işin içinde bizim ikimizin haricinde olan birçok halk var ve ben kendini suçlayarak bu sorumluluğu üzerine almanı istemiyorum.”

Eli saçıma değiyor, gözlerimin önüme gelen saçlarımı düzeltiyordu. Bir yaş yanağımdan süzülürken parmağıyla onu aldı.

“Bu değil,” dedim. Bir elimi karanlığa doğru açtım, orduları, Charles’ı, ormanda açlıktan ölen adamı ve yaklaşan felaketi düşünüyordum. “Bu değil. Sana yaptığım şey...”

Büyük bir şefkatle gülümsedi ve avucunu yanağıma dayadı, buz gibi tenimde sıcacıktı.

“Öyle mi? Peki o zaman benim sana yaptığım şey ne Sassenach? Seni yerinden ettim, sefalete, sürgüne sürükledim, savaş alanlarına götürüp hayatını riske attım. Bunlar için beni suçlar mısın?”

“Suçlamayacağımı biliyorsun.”

Gülümsedi. “Evet, ben de söylemem, Sassenach.” Tepeye bir göz attığında yüzündeki gülümseme soldu. Taşlar görünüyordu ama ben onların tehlikeli olduklarını hissedebiliyordum, çok yakındalardı.

“Geri gitmeyeceğim, Jamie,” dedim inatla. “Seninle kalıyorum.”

“Hayır.” Başını iki yana salladı. Kibarca konuşuyordu ama ses tonu kararlıydı. “Ben geri gitmek zorundayım, Claire.”

“Jamie, yapamazsın!” Hemen koluna yapıştım. “Jamie, şimdiye kadar Dougal’ı bulmuşlardır! Willie Coulter birilerine anlatmıştır.”

“Evet, anlatmıştır.” Bir elini kolumun üzerine koydu ve okşadı. Tepeye gelirken kararını vermişti, gölgeli yüzünde bunu görebiliyordum; razı gelişini ve kararlılığını. Orada acı vardı, hüzün de ama onları bir kenara bırakmıştı. Şimdi ağlamak için vakti yoktu.

“Fransa’ya geri dönmeyi deneyebiliriz,” dedim. “Jamie, yapmak zorundayız!”Ama konuşmama rağmen verdiği lanet karardan onu döndüremeyeceğimi biliyordum.

“Hayır,” dedi yeniden. Döndü ve tepelerin ötesinde duran karanlık vadiyi gösterdi. “Kasaba harekete geçti, Sassenach. Limanlar kapalı. O’Brien, Prens’i kurtarmak için üç aydır bir gemi getirmeye çalışıyor, onu sağ salim Fransa’ya göndermek için. Dougal söyledi…” Yüzünü korku kaplamıştı ve ani bir acı kasılmasıyla kaşları büzüldü. Ama bunu da bir kenara bıraktı ve kararlı bir ses tonuyla konuşmasına devam etti.

“Charles Stuart’ı avlayan sadece İngilizler. Beni de avlayacak olanlar İngilizler ve tabii ki de klanlar. İki kez vatan haini oldum, bir isyancı ve bir katil. Claire…” Durdu, bir eliyle ensesini ovaladı sonra kibarca konuşmaya başladı, “Claire, ben ölü bir adamım.”

Yanağımdaki gözyaşları donmuş, tenimde buzlu bir yol bırakmıştı.

“Hayır,” dedim yeniden ama faydası yoktu.

“Tam olarak ehemmiyetsiz biri değilim, biliyorsun,” dedi, bir elini saçlarına götürürken durumla dalga geçmeye çalışıyordu. “Kızıl Jamie uzağa gidemez diye düşünüyorum. Ama sen…” Parmağıyla dudaklarımın kıvrımlarını takip ediyordu. “Seni kurtarabilirim, Claire ve yapacağım. Şu an en önemli şey bu. Ama sonra geri döneceğim...adamlarım için.”

“Lallybrochlu adamlar için mi? Ama nasıl?”

Jamie kaşlarını çattı, düşünürken, dalgın bir halde parmakları kılıcının kabzasına dokunuyordu.

“Onları uzaklaştıracağımı düşünüyorum. Arazi karışıktır, adamlar, atlar bir oraya bir buraya koşuşturuyordur, emirler söylenir, onlara karşı çıkılır; savaş çok kirli bir iştir. Ve eğer yaptığım...yaptığım şey bilinse bile beni durduracak kimse olamaz, hem de savaş başlamak üzereyken. Evet, bunu yapabilirim,” dedi. Sesi kararlıydı.

“Soru sormadan beni takip edeceklerdir. Tanrım onlara yardım et, onları buraya getirme sebebim bu! Murtagh onları benim için topladı, onları alıp araziden uzaklaştırırım. Eğer biri beni durdurmaya çalışırsa, savaşta kendi adamlarımı yönetme hakkım olduğumu söylerim. Genç Simon bile bunu reddedemez.”

Derin bir nefes aldı, zihninde sabah olacak savaş arazisindeki manzarayı canlandırıyor gibi kaşlarını çattı.

“Onları güvenli bir şekilde uzaklaştırabilirim. Arazi yeterince geniş ve kaçmadığımızı sadece yeni bir pozisyon için hareket ettiğimizi fark etmeyecek yeterince adam var. Onları araziden çıkarabilirim.”

“Ve sonra?” diye sordum, cevabı bilmek istemiyordum ama kendimi de durduramıyordum.

“Ve sonra ben Culloden’a geri döneceğim,” dedi. Yüzünde titrek bir gülümseme vardı. “Ölmekten korkmuyorum, Sassenach.” Ağzı alaycı bir şekilde titriyordu. “Evet…o kadar çok değil, neyse. Ama gerçeği başarmanın birkaç yolu…” Kısa, irade dışı bir titreme onu sardı ama yine de gülümsemeye çalışıyordu.

“Gerçek bir profesyonel hizmetin değerli olduğunu düşündüğümden şüpheliyim ama öyle bir durumda umuyorum, hem Mösyö Forez hem de kendim bunu bulabiliriz…garip. Şarabı paylaştığım birinin kalbimi parçalamasından bahsediyorum…”

Huzursuz bir sesle kollarımı ona doğru açtım, sıkıca ona sarılıyordum.

“Tamam,” diye fısıldadı saçlarımın arasına. “Tamam, Sassenach. Bir tüfek topu. Belki bir bıçak. Çabucak hallolur.”

Bunun bir yalan olduğunu biliyordum; savaş yaralarını ve savaşçı ölümlerini yeterince biliyordum. Gerçek olan tek şey cellâdın bağını beklemektense bunun daha iyi olduğuydu. Sandringham’ın malikânesinde beni saran korku şimdi daha yukarıya tırmanıyor, beni boğuyor, tıkıyordu. Kulaklarım kendi nabız sesimle çınlıyordu ve boğazım öyle düğüm düğüm olmuştu ki kendimi nefes alamıyormuş gibi hissediyordum.

Sonra birden korku beni bıraktı. Onu bırakamazdım ve bırakmayacaktım.

“Jamie,” dedim. “Seninle geri dönüyorum.”

Kendini geriye çekti ve bana dik dik baktı. “Ne halt etmeye!”dedi.

“Geliyorum.” Kendimi çok sakin hissediyordum, içimde hiç şüphe yoktu. “Arisaidimden bir kilt etek yapabilirim, orduda boylarını geçtiğim bir sürü genç çocuk var. Ortalığın karışık olacağını sen kendin söyledin. Kimse fark etmez.”

“Hayır!” dedi. “Hayır, Claire!” Korku ve öfkeyle karışık bir bakışla bana bakıyordu.

“Eğer sen korkmuyorsan, ben de korkmuyorum,” dedim. Çabucak… hallolacak. Sen böyle söyledin.” Kararlı olmama rağmen çenem titremeye başlamıştı. “Jamie, gitmeyeceğim…Yapamam…Ben sensiz yaşayamam!”

Ağzını açtı, konuşamıyor, sadece başını iki yana sallamakla yetiniyordu. Dağların üstündeki aydınlık soluyordu, bulutlar donuk kırmızıya boyanmıştı. Sonunda bana uzandı, beni yanına çekti ve sarıldı.

“Bilmediğimi mi sanıyorsun?” diye sordu yumuşak bir şekilde. “En kolay kısmın bende olduğunu mu sanıyorsun? Benim sana hissettiğim gibi sen de benim için hissediyorsan... O zaman senden kalbini söküp atmanı ve onsuz yaşamanı istiyorum.” Saçlarımı okşuyordu.

“Ama bunu yapmak zorundasın, mo duinne. Benim cesur aslanım. Yapmak zorundasın.”

“Neden?” diye direttim, ona bakmak için geri çekildim. “Cranesmuir’de beni cadı mahkemesinden aldığında, eğer öyle bir durum olursa benimle öleceğini, benimle darağacına gideceğini söylemiştin!”

Ellerimi tuttu, kararlı mavi gözleri bana bakıyordu.

“Evet, yaparım,” dedi. “Ama ben senin çocuğunu taşımıyorum.”

Rüzgâr beni dondurmuştu, beni sallayan soğuk diye düşünüyordum. Soğuk nefesimi kesiyordu.

“Söyleyemezsin,” dedim sonunda. “Emin olmak için çok erken.”

Kısa bir an homurdandı ve gözlerinde küçük bir şaşkınlık belirdi.

“Ve ben de bir çiftçiyim! Sassenach, adetlerinin bir gününü bile kaçırmazdın. Kırk altı gündür adet olmuyorsun.”

“Seni piç kurusu!” dedim, kızmıştım. “Hesaplamışsın! Bu lanet olası savaşın ortasında bunu hesaplamışsın!”

“Sen hesaplamadın mı?”

“Hayır!” Hesaplamamıştım; bu umut ettiğim, uzun zamandır gelsin diye dua ettiğim şeyin ihtimalini bilmekten çok korkuyordum ama gelmesi çok gecikti.

“Ayrıca,” diye devam ettim, bu ihtimali hâlâ inkâr etmeye çalışıyordum, “bu bir şey demek değildir. Açlık da bunun sebebi olabilir, genelde böyle olur.”

Tek kaşını yukarıya kaldırdı ve büyük bir elini kibarca göğsümün altına koydu.

“Evet, yeterince zayıfsın ama zayıf olduğun kadar göğüslerin de dolu ve uçları da Champagne üzümlerinin rengi gibi. Sen unuttun,”dedi, “Seni daha önce de öyle gördüm. Buna hiçbir şüphem yok.”

Mide bulantısı hissiyle savaşmaya çalışıyordum- bu çok kolaydı- koru ve açlığa dayanabilirdim- ama küçük bir ağırlık ve rahmimde bir yanma hissediyordum. Dudağımı sertçe ısırdım ama mide bulantısı beni sardı.

Jamie ellerimi bıraktı ve önümde durdu.

“Claire,” dedi sessizce. “Ben yarın öleceğim. Bu çocuk…benden kalan tek şey. Claire bunu senden istiyorum, sana yalvarıyorum, senin güvende olduğunu görmek istiyorum.”

Öylece kalakaldım, görüntü bulanıklaşıyordu ve o anda kalp atışlarımın kesildiğini duydum.

Sonunda ona doğru başımı eğdim, rüzgâr kulağımda kederle uğulduyordu.

“Tamam,”diye fısıldadım. “Tamam. Gideceğim.”

Neredeyse hava kararmıştı. Arkamdan geldi ve bana sarıldı, ona yaslandım, omuzlarımın üzerinden bana bakıyordu. Gözcü ateşlerinin ışıkları uzakta küçük parıltılar halinde yanıyordu. Uzun bir süre sessizce durduk, hava iyice hava kararmıştı. Tepe tamamen sessizdi, Jamie’nin sesinden başka hiçbir şey duymuyordum. Her nefesi öyle değerliydi ki...

“Seni bulacağım,” diye kulağıma fısıldadı. “Söz veriyorum. Eğer Araf’ta iki yüz yıl dayanırsam, sensiz iki yüz yıl… İşte o zaman o benim cezam olur, suçlarımdan dolayı kazandığım cezam. Yalan söylediğim, öldürdüğüm

ve çaldığım için; ihanet edip, insanların güvenleri kırdığım için. Ama yalanları dengeleyecek tek şey var. Tanrı'nın karşısına çıktığım zaman geri kalanını dengelemek için tek bir şey söyleyeceğim."

Sesi kısıldı, neredeyse fısıltı halindeydi ve beni soran kolları artık daha bir sıkı sarıyordu.

"Yüce Tanrım, bana eşsiz bir kadın verdin ve Tanrım, ben onu çok sevdim."

Yavaş ve dikkatliydi, ben de öyle. Her dokunuşun her dakikanın tadını çıkartıyor, her anı zihnimize kazımaya çalışıyorduk...

Bedeninin her gizli yerine dokunuyordum. Her kıvrımlı kemiğin güzelliğini ve sağlamlığını hissediyordum, kaynayan kasların mucizesini, omuzlarının dayanıklılığını ve genişliğini, sırtının pürüzsüzlüğünü ve sertliğini, uyluklarının olgun meşe odunu gibi sertliğini hissediyordum.

Boğazının derinlikleri tuzlu, tatlı bir tattaydı, bacaklarının arasındaki tüyler misk kokuyordu, yumuşak geniş ağzının tatlılığı, kuru elma ve ardıç meyvesinin acı tadıyla karışmıştı.

"Öyle güzelsin ki, benim canım," diye fısıldıyordu, bacaklarımın arasındaki kayganlığa, narin tenime dokunuyordu.

Başı beyaz göğüslerimin yanında çok karaydı. Tepelerdeki ilkbahar gök gürültüsünün yumuşak mırıltıları kırılgan duvarlarımızda yankılanıyordu. Elimde sertti, öyle sertti ki dokunuşum onun acıyla inlemesine neden oldu.

Daha fazla bekleyemeyeceği için beni aldı, kınına kılıcını sokar gibiydi. Sert bir şekilde hareket ediyorduk, birbirimize öyle şevkle ihtiyaç duyuyorduk ki son dakikaların zevkini çıkartıyor ve o ana ulaşacağımız için korkuyorduk, sonsuz ayrılığı bildiğimiz için.

Duygunun zirvesine ulaşmak için beni tekrar tekrar aldı, kendini geri tutuyor, duruyor, nefes nefese kalıyor ve sınırda titriyordu. En son onun yüzüne dokunana kadar, parmaklarımı saçlarına dolayana kadar, onu sıkıca tutuyordum. Kalçalarımla onu teşvik ediyor, onu zorluyordum.

"Şimdi," dedim ona, yavaşça. "Şimdi. Benimle gel, bana gel, şimdi. Şimdi!"

Bana teslim oldu ve ben de ona... Umutsuzluk tutkuya dönüşmüştü, öyle ki bağrışlarımız yavaşça yok oldu ve soğuk taş kulübenin karanlığında çınladı.

Beraber yatıyor, hiç hareket etmiyorduk. Bedeni öyle sağlam, öyle sıcak ve hayat doluydu ki, birkaç saat içerisinde Jamie'nin yok olması mümkün müydü?

"Dinle," dedi sonunda, yumuşak bir sesle. "Duyuyor musun?"

İlk başta hiçbir şey duyamıyordum sadece rüzgârın sesi ve yağmurun tıkırtısı vardı. Sonra bana karşı atan kalbinin sağlamlığını duydum, benimki de onun için atıyordu.

Öylece yatıyorduk, birbirimize iyice sarılmıştık. Sonra en sonunda o yana doğru kaydı ve beni kendinden uzaklaştırdı, elleriyle karnımı tuttu, ensemde nefesinin sıcaklığını hissediyordum.

"Şimdi biraz uyu, mo duinne,"diye fısıldadı. "Son bir kez daha bu şekilde uyuyacağım, sana sarılarak bebeğim."

Uyuyamayacağımı sanıyordum ama yorgunluk öyle fazlaydı ki nadir bir dalgalanmayla uykuya dalmıştım. Şafak vaktinde uyandım, hâlâ Jamie'nin kolları arasındaydım ve hissedilemez gecenin güne dönüşmesini izleyerek yatıyordum, beyhude yere dost canlısı karanlığın sığınağını istiyordum.

Yan tarafa kaydım ve onu izlemek için kalktım, uykuda masum görünen cesur yüzüne dokunan ışığı görmek için, şafak güneşinin alev saçlarına dokunuşunu görmek için... Son bir kez.

Bir hüzün dalgası içimi kapladı, öyle keskindi ki onun gözlerini açması için bir ses yapmak istiyordum. Beni gördüğü zaman gülümsedi. Yüzümü hafızasına kazıdığını biliyordum.

"Jamie," dedim. Sesim uykudan ve bastırdığım gözyaşlarından dolayı kısık çıkıyordu. "Jamie. Ben de bir iz bırakmanı istiyorum."

"Ne?" dedi, şaşırmıştı.

Çorabında taşıdığı tinysgian dhu hemen yakındaydı. Ona uzandım ve Jamie'ye verdim.

“Kes beni,”dedim teşvik edercesine. “İz bırakacak kadar derin olsun. Dokunuşunu benimle götürmek istiyorum, her zaman yanımda olacak, senden bir şey olsun istiyorum. Acıması umurumda değil, hiçbir şey senden ayrılmam kadar canımı yakamaz. En azından ona dokunduğum zaman, nerede olursam olayım, dokunuşunun üzerimde olduğunu hissedebilirim.”

Eli bıçağın kabzasını koyduğu elimin üstündeydi. Bir müddet sonra, onu sıktı ve başını salladı. İlk önce tereddüt etti, keskin bıçak elindeydi ve ona sağ elimi uzattım

Avucumu yukarıya doğru çevirdi, dikkatlice inceledi ve sonra onu dudaklarına götürdü. Avucuma yumuşak bir öpücük kondurdu sonra başparmağımın altını sert bir şekilde tuttu ve ısırdı. Sonra bıraktı ve çabucak uyuşmuş eti kesti. Hafif yakıcı bir histen başka bir şey hissetmemiştim ama kanama oldukça fazlaydı. Elimi çabucak yeniden ağzına götürdü, kan seli yavaşlayana kadar orada tuttu. Şimdi dikkatlice mendile sarılan elim sızlıyordu. Küçük eğri büğrü bir “J” harfi kesmişti.

Küçük bıçağı bana doğru tutuyordu. Aldım ve biraz tereddütle bana uzattığı eli tuttum.

Gözlerini kısa bir süre için kapadı ve dudaklarını gerdi. Bıçağın ucunu başparmağının altındaki şişkin ete batırırken acının oluşturduğu küçük bir inilti meydana geldi. Venüs atı, bir el falcısı bana tutkunun ve aşkın sembolü olduğunu söylemişti.

Küçük yarım dairesel kesiği tamamlamıştım ki o zaman onun bana sol elini verdiğini fark ettim.

“Diğer elini almalıydım,” dedim. “Kılıcının kabzası ona değecek.”

Belli belirsiz gülümsedi.

“Son savaşımda dokunuşunu hissetmekten başka bir şey istemiyorum - neresi olursa olsun.”

Kana bulan mendili açarak yaramı sıkıca onun yarasının üstüne bastırdım, parmaklarımız birbirine dolandı. Kan sıcak ve kaygandı ama ellerimizin arasında yapış yapış değildi.

“Kanımın kanı…”diye fısıldadım.

“…ve canımın canı,”diye cevap verdi. İkimiz de bu yemini tamamlayamadık, “ikimiz yaşadığımız sürece,”ama söylenemeyen sözler canımızı yakıyordu. Sonunda gülümsedik.

“Bundan daha uzundu,”dedi sadece ve bir kez daha beni kendine doğru çekti.

“Frank,” dedi sonunda, bir iç çekişle. “Evet, benim hakkımda söyleyeceğin şeyleri sana bırakıyorum. Muhtemelen duymak istemeyecektir. Ama duymak isterse, eğer benden bahsetmenin bir yolunu bulursan senin bana ondan bahsettiğin gibi, ona şöyle de…ben mutluyum. Ona güvendiğimi söyle çünkü güvenmek zorundayım. Ve ona de ki,” kollarımdaki elleri birden sıkılaştı ve kahkaha ile samimiyetin karıştığı bir tonla konuşmaya başladı, “bağırsaklarından omurilik kemiğine kadar onun her yerinden nefret ediyorum!”

Giyindik. Şafak ışığı iyiden iyiye kendini güne bırakmıştı. Yapılacak hiçbir şey kalmamıştı…ve söylenecek bir şey de kalmamıştı.

Drumossie Kırı’na zamanında ulaşmak için şimdi beni bırakacaktı. Bu son ayrılışımızdı ve birbirimize hoşça kal demenin bir yolunu bulamıyorduk.

Sonunda yarım yamalak gülümsedi, eğildi ve kibarca dudaklarımdan öptü.

“Derler ki…”diye konuşmaya başladı ve boğazını temizlemek için sustu. “Eski zamanlarda derler ki, bir adam büyük bir iş için uzağa gittiği zaman, bilge bir kadın bulur ve ona dua etmesini ister. Adam gideceği yere doğru uzağa bakarak durur ve kadın arkasından gelip ona duasını okur. Kadın dua okumayı bitirdiği zaman, adam direk yürümeye başlar ve hiç arkasına bakmaz, arayışına kötü şans getirmesin diye.”

Bir kez daha yüzüme dokundu ve arkasına döndü, yüzü açık kapıya dönüktü. Sabah güneşi parıldıyor, binlerce alev içindeki saçlarını aydınlatıyordu.

“Dua et bana, bilge kadın,” dedi yumuşak bir sesle, “ve git.”

Bir elimi omzuna koydum, kelimeleri bulmaya çalışıyordum. Jenny bana korunma için Keltçe birkaç kelime dua öğretmişti, aklımda kelimeleri

toparlamaya çalışıyordum.

"Yüce İsa, Meryem Ana'nın oğlu," diye başladım, kısık sesle konuşuyordum, "senin adını çağırıyorum; müridin sevgili John'un adını çağırıyorum. Ve kızıl toprakta yatan bütün azizlerin adını çağırıyorum, yaklaşan savaşta seni koruması için…"

Durdum, tepenin aşağısındaki sesler yüzünden duam yarım kalmıştı. Konuşma ve ayak sesleri geliyordu.

Jamie bir an donakaldı, elimin altındaki omuzu sertti sonra döndü ve beni köy evinin arkasına doğru itti.

"Buradan!" dedi. "İngilizler! Claire, git!"

Jamie elinde kılıcıyla kapıya doğru dönerken ben de duvarın açıklığına doğru koştum, yüreğim ağzıma gelmişti. Bir anlığına durdum, son bir kez onu görmek istiyordum. Başını çevirdi ve bana baktı ve birden benim yanıma geldi, üzüntünün verdiği acıyla sert bir şekilde beni duvara itti. Şiddetli bir şekilde beni kendine çekti. Sertleşmesini ve bacağıma batan hançerinin kabzasını hissedebiliyordum.

Saçlarımın içinde kısık bir sesle konuşuyordu. "Bir kez daha. Yapmak zorundayım! Ama çabuk!" Beni duvara doğru itti ve o eteğini kaldırırken ben de eteklerimi yukarıya topladım. Bu bir sevişme değildi, beni çabucak ve güçlü bir şekilde aldı ve birkaç dakika içinde bitti. Sesler yakınlaşmıştı, sadece yüz metre ilerdeydiler.

Bir kez daha beni öptü, dudaklarımda kan tadını bırakacak kadar sertti. "Adı Brian olsun," dedi, "babam için." Sonra beni açıklığa doğru itti. Oraya doğru koşarken ona bakmak için arkaya bir göz attım, kapı girişinin ortasında duruyordu, kılıcı yarı çekikti ve sağ elindeki hançeri hazırdı.

Köy evinin dolu olduğundan habersiz olan İngilizler arkayı kolaçan etmek için bir izci yollamayı düşünmemişlerdi. Köy evinin arkasındaki yokuş, hızlıca koşup tepenin aşağısındaki kısa akçaağaçların arasından geçerken tenhaydı.

Dalların ve çalılıkların arasından koşuyordum, gözyaşlarım beni kör etmişçesine kayaların üstünden tökezleyerek geçiyordum. Arkamdan köy evinden gelen bağrışları ve çarpışan metal seslerini duyabiliyordum.

Tepenin yamacı hiç yakınlaşacak gibi görünmüyordu, geri kalan hayatımı bu boğucu ağaçların arasında koşarak geçireceğimden emindim!

Arkamdaki çalılıkta bir hışırtı vardı. Birisi beni köy evinden kaçarken görmüş olmalıydı. Gözyaşlarımı sildim ve yukarıya doğru tırmanmaya başladım. Şimdi açık bir yerdeydim, granit taşlarından oluşan bu sığınağı hatırlıyordum. Tepede yetişen küçük kızılcık ağacı oradaydı ve devrilmiş küçük kaya parçaları.

Dikili taşların oluşturduğu halkanın kenarında durdum, aşağıya bakıyordum, çaresizce aşağıda neler olduğunu görmeye çalışıyordum. Köy evine kaç asker gelmişti? Jamie onlardan kurtulup aşağıdaki topallayan atına ulaşmış mıydı? Onsuz asla Culloden’a zamanında ulaşamazdı.

Birdenbire aşağıdaki çalılık kırmızı bir parıltıyla ortadan ikiye ayrıldı. Bir İngiliz askeri. Döndüm, halkanın çimenliğine doğru nefes nefese koştum ve kendimi aceleyle taşların arasındaki boşluğa attım.

BÖLÜM 7
Acıtan Gerçekler

47
Yarım Kalan İşler

"O tabii ki de haklıydı. Lanet olası adam, neredeyse her zaman haklıydı." Claire'in yüzünde üzgün bir gülümseme vardı, sonra şöminenin karşısında oturan Brianna'ya baktı. Genç kızın suratında hiçbir ifade yoktu.

"Tehlikeli bir hamilelikti - yeniden- ve riskli bir doğum. Neredeyse ikimiz de hayatımızı kaybedecektik." Sanki odada yalnızlarmış gibi sadece kızına bakarak konuşuyordu. Geçmişin büyüsünden yavaş yavaş uyanan Roger, kendini davetsiz misafir gibi hissediyordu.

"İşte gerçek böyle. Ondan ayrı kalmaya dayanamıyordum," diye devam etti Claire. "Senin için bile…sen doğmadan önce az da olsa senden nefret etmiştim çünkü senin yüzünden gitmemi istemişti. Ölmek umurumda değildi. Ama yaşamaya, onsuz yaşamaya devam etmek zorunda kalmak…. O haklıydı, bu yapılabilecek en kötü pazarlıktı ama devam ettim çünkü onu seviyordum. Ve biz yaşadık, sen ve ben, çünkü o da seni seviyordu."

Brianna hareket etmiyor, gözlerini annesinin yüzünden ayırmadan öylece duruyordu.

"Ne kadar süre…benden nefret ettin?"

"Sen doğana kadar. Seni kucağıma alıp seni emzirdiğim zaman ve babanın gözleriyle bana baktığını gördüğüm zaman birden her şey değişti."

Brianna belli belirsiz boğuk bir ses çıkarttı ama annesi anlatmaya devam ediyordu.

"Ve sonra seni tanımaya başladım. Ve seni, sen olduğun için sevdim, sadece senin baban olan adamdan dolayı değil."

Brianna birden doğruldu. Aslan yelesine benzeyen saçları diken diken olmuştu ve mavi gözleri arkasındaki alevler gibi parlıyordu.

"Benim babam Frank Randall!" dedi. "O benim babam! Biliyorum!" Annesine dik dik bakıyor, sesi öfkeden titriyordu.

“Bunu neden yaptığını bilmiyorum. Belki benden nefret ettiğin için, belki hâlâ benden nefret ettiğin için!”Gözyaşları yanaklarından aşağıya süzülmeye başlamıştı, elinin tersiyle kızgın bir şekilde onları siliyordu.

“Babam…babam beni sevdi. Ben onun yerinde olsaydım, bunu yapamazdım! Neden bana onun benim babam olmadığına inandırmaya çalışıyorsun? Neden beni kıskanıyorsun? Sebebi bu mu? Beni sevmesi mi seni rahatsız ediyor? O seni hiç sevmedi, bunu biliyorum!”

Roger, Brianna onun varlığını fark etmeden ve eriyen kızgınlığını ona çevirmeden kapıdan sıvışmak için içinde güçlü bir istek duyuyordu. Ama onun rahatsızlığının ötesinde büyüyen bir korkunun da farkındaydı. Üvey babasını korumak için öfkeyle tıslayan genç kız, Kuzey İskoçyalı savaşçıların bağıran ölüm perisi gibi düşmanlarının üzerine vahşi bir güçle alev saçıyordu. Uzun dik burnu gölgelerin arasında daha da dikleşmişti ve gözleri bir kedi gibi yana yatıktı, babasının bir kopyasıydı ve açıkçası, onun babası masanın üstündeki kitabın kapağını süsleyen fotoğraftaki esmer sessiz profesör değildi.

Claire bir kez daha ağzını açtı ama sonra tamamıyla büyülenmişçesine kızını izlemekten başka bir şey yapamadı. Roger, Claire’in bunu daha önceleri de defalarca gördüğünü düşünüyordu ama Brianna’da değil.

Birdenbire Brianna ayağa fırladı, masadan sararmış haber kupürlerini alıp ateşe attı. Sonra ocak demirini kaptı ve çıra yığınlarının içine acımasızca vurdu, şömineden ayaklarına sıçrayan kıvılcımlar umurunda değildi.

Parlayan kâğıtların hızlıca kararmasını izleyip döndü ve bir ayağını şömineye vurdu.

“Fahişe!” diye bağırdı annesine. “Benden nefret mi ediyorsun? İyi, ben de senden nefret ediyorum!” Ocak demirini eline alınca Roger içgüdüsel olarak gerilmişti, kızın ona saldırmasına hazırdı ama genç kız döndü ve usta bir mızrak atıcısı gibi demiri cama doğru fırlattı. Pencere parçalara ayrılıp yere düşmeden önce gece siyahı camlarda son görülen öfkeli bir kadının yansımasıydı.

Çalışma odasındaki sessizlik sinir bozucuydu. Brianna’nın peşinden gitmek için ayağa fırlayan Roger odanın ortasında öylece kalakalmıştı. Sanki onlarla ne yapacağından emin değilmiş gibi ellerine, sonra da

Claire’e baktı. Claire kımıldamadan koltukta oturuyordu, tıpkı gecenin gölgesinde hiç hareket etmeden duran yırtıcı bir kuşa benziyordu.

Birkaç dakika sonra, Roger onun yanına doğru ilerledi.

“Ne diyeceğimi bilmiyorum,” dedi.

Claire’in dudakları belli belirsiz titredi. “Ben de.”

Bir müddet sessizce oturdular. Eski ev adeta çatırdıyordu ve koridorun aşağısındaki mutfaktan tangırdayan bir tencerenin belli belirsiz sesi geliyordu. Fiona akşam yemeği için bir şeyler hazırlıyordu. Roger’ın şaşkınlık hissi ve zoraki sıkıntısı giderek başka bir şeye yöneliyordu, ne olduğundan emin değildi. Elleri soğuktan adeta donmuştu.

“Ben…” diye konuşmaya başladı, sonra durdu ve başını iki yana salladı.

Claire derin bir nefes aldı ve Roger, Brianna gittiğinden beri onun yaptığı ilk hareketin bu olduğunu fark etti.

“Bana inanıyor musun?” diye sordu.

Roger düşünceli bir şekilde ona baktı. “Eğer bunu bilseydim, sanırım lanetlenirdim,” dedi sonunda.

Claire gülümsedi. “Bu Jamie’nin söylediği şey,” dedi, “Ona nerden geldiğimi düşünüyorsun diye sorduğumda böyle demişti.”

“Onu suçladığımı söyleyemem.” Roger ilk önce tereddüt etti ama sonra onun yanına gitti. “Bakabilir miyim?” Diz çöktü ve onun karşı koymayan elini avucunun içine aldı ve ışığa tuttu. Gerçek bir fildişi olduğunu söyleyebilirsin, diye düşündü, sonra birdenbire hatırladı çünkü dokunuşun gerçekten nazik bir sıcaklık hissi vardı. Avucunun içi tatlı bir pembe rengindeydi ama başparmağının altındaki belli belirsiz “J” harfi kemik kadar beyazdı.

“Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz,” dedi, Roger’ın yüzüne bakıyordu. “Bir kaza eseri olabilir, ya da kendim yapmış olabilirim.”

“Ama sen yapmadın, değil mi?” Roger, sanki kırılgan bir sanat eseriymiş gibi kadının elini nazik bir şekilde Claire’in kucağına bıraktı.

“Ben yapmadım. Ama bunu ispat edemem. İnciler,” - eli boynunda parıldayan kolyeye gitti - “bunlar gerçek ve bu doğrulanabilir. Ama onları nereden aldığımı ispatlayabilir miyim? Hayır.”

“Peki Ellen MacKenzie’nin portesi...” diye söze başladı Roger.

“Aynı şekilde. Bir rastlantı. Benim kuruntuma dayanan bir şey. Uydurduğum bir yalan.” Yeterince sakin konuşmasına rağmen sesinde belli belirsiz bir acı vardı. Giderek sakinliğini kaybediyordu. Bir heykelin hayata gelişi, diye düşündü Roger ve ayağa kalktı. Yavaşça bir ileri bir geri yürüyor, eliyle saçlarını karıştırıyordu.

“Ama senin için önemli bir şey, değil mi? Bu çok önemli.”

“Evet.” Claire de ayağa kalktı ve Roger’ın araştırmalarının bulunduğu çalışma masasına gitti. Derin bir saygıyla Manila yaprağına dokundu, sanki bir mezar taşıydı.

“Bilmek zorundaydım.” Claire’in sesi hafiften titriyordu ama Roger çenesinin sabit bir şekilde durduğunu görmüştü, içindeki duyguları bastırmaya çalışıyordu. “Onu yapıp yapmadığını bilmek zorundaydım, adamlarını kurtarıp kurtarmadığını ya da hiçbir şey uğruna kendini feda edip etmediğini. Ve Brianna’ya anlatmak zorundaydım. İnanmasa bile, hiç inanmasa bile Jamie onun babası. Bunu ona söylemek zorundaydım.”

“Evet, anlıyorum. Ve Dr. Randall – eşiniz – yani Frank demek istedim, yapamazdınız. Yani o hayattayken demek istedim.”

Belli belirsiz gülümsedi. “Sorun değil, Frank’den eşim olarak bahsedebilirsin. Ne de olsa birkaç iyi güzel yıl boyunca öyleydi. Ve bir yerde Bree haklı, o onun babasıydı, en az Jamie kadar.” Ellerine baktı ve parmaklarını ışığa tuttu. Işık taktığı gümüş ve altın yüzükleri aydınlatıyordu. Roger’ın aklına birden bir şey gelmişti.

“Yüzüğün,” dedi, Claire’in yanına yaklaşarak. “Gümüş olan. İçinde yüzüğü yapandan bir işaret var mı? On sekizinci yüzyıldaki bazı İskoçyalı gümüşçüler böyle yapardı. Belki tam bir kanıt olmaz ama yine de bir şeydir.”

Claire şaşkınlıkla bakıyordu. Sol eli, sağ elini korurcasına tuttu, Kuzey İskoçya’nın gerdanlık ve devedikeni çiçeği örneğiyle bezenmiş geniş

gümüş yüzüğü okşadı.

“Bilmiyorum,” dedi. Yanakları hafiften kızardı. “İçine bakmadım. Parmağımdan hiç çıkartmadım ki.”Yüzüğü yavaşça parmağından çıkarttı, parmakları inceydi ama uzun zamandır yüzüğü taktığı için etinde derin bir iz oluşturmuştu.

Yüzüğün içine gözlerini kısarak baktı, sonra ayağa kalktı ve masaya geldi, Roger’ın yanında durdu. Yüzüğü masa lambasına doğru tuttu.

“İçinde bir şeyler yazıyor,” dedi heyecanla. “Hiç fark etmemiştim… Ah, Yüce Tanrım.” Yüzük parmaklarının arasından kaydı ve tıngırdayarak masanın üzerine düştü. Roger onu durdurmaya çalıştı ama Claire uzaklaştı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Roger, Claire’in, yüzünü göstermek istemediğini biliyordu. Brianna’nın da gitmesiyle gün boyunca hâkim olduğu kontrolünü kaybetmişti.

Roger bir müddet öyle kaldı, kendini dayanılamayacak kadar tuhaf olayların içinde hissediyordu. Bildiği her şeyden daha derin olan bu gizliliği ihlal etmesiyle oluşan korkunç bir hisse kapılmıştı ama ne yapması gerektiğini de bilmiyordu, küçük metal halkayı ışığa tuttu ve içindeki sözleri okudu.

“Da mi basia mille…” Ama sözleri söyleyen Claire’in sesiydi kendisininki değil. Sesi titriyordu ve Roger, onun ağladığını söyleyebilirdi ama kadın yeniden kendini toparlamaya başlamıştı.

“Catullus’un. Bir aşk şiirinden birkaç söz. Hugh…Hugh Munro - düğün hediyesi için bu şiiri bana o vermişti, içinde yusufçuk bulunan bir kehribar taşının etrafına sarılıydı.” Hâlâ yumruk halinde olan elleri şimdi iki yanına düşmüştü. “Hepsini söyleyemem ama bu kısmını çok iyi biliyorum.” Sesi konuştukça sakinleşiyordu ama yine de kendini Roger’a doğru dönmekten kendini alıkoyuyordu. Avucundaki küçük gümüş halka, hâlâ ayrıldığı parmağın sıcaklığını taşıyordu.

“…da mi basia mille…”

Döndü ve sözcükleri çevirmeye başladı.

O zaman aşk dolu öpücüklerimizin yaşamasına izin ver

Dudaklarımızda başlasın,

Anlatalım binlerce ve yüzlerce kez

Yüzlerce ve binlerce kez daha.

Bitirdikten sonra bir müddet durdu ve ona bakmak için yeniden yavaşça arkasına döndü. Yanakları kızarmıştı ve ıslaktı, kirpikleri birbirine yapışmıştı ama görünüşte sakindi.

"Yüzlerce ve binlerce kez daha,"dedi ve gülümsemeye çalıştı. "Ama yapandan bir işaret yok. Bu yüzden bu da bir kanıt değil."

"Evet, öyle." Roger boğazına bir şey yapışmış gibi hissetti ve öksürerek temizledi. "Tam bir kanıt. Benim için."

Claire'in gözlerinin derinliklerinde bir şey parıldadı ve gülümsemesi gerçeğe dönüştü. Sonra gözleri doldu ve ilk ve son kez kontrolünü kaybettiğinde gözyaşları tekrar akmaya başladı.

"Üzgünüm," dedi sonunda. Koltukta oturuyordu, dirsekleri dizindeydi, yüzü Papaz Efendi Bay Wakefield'ın büyük beyaz mendiline gömülmüş duruyordu. Roger yanında oturuyordu. Claire çok küçük ve savunmasız görünüyordu. Roger, onun buklelerini okşamak istedi ama çekindi.

"Ben hiç böyle düşünmemiştim…" dedi ve burnunu yeniden sildi. "Bunun ne demek olduğunu bilmiyordum, birisinin bana inanmasının."

"Brianna olmasa bile mi?"

Roger'ın bu sözleri yüzünün tekrar buruşmasına sebep oldu.

"Bir şok geçirdi," diyerek kızını savundu. "Doğal olarak, inanamadı - babasına öyle düşkün ki - Frank'e, demek istiyorum," diye ekledi aceleyle. "İlk başta her şeyi anlayamayacağını biliyordum. Ama…eminim bunu düşünmeye başladığı zaman, soru sormaya başladığı zaman…" Sesi kısılmış, omuzları çökmüştü.

"Çok tuhaf, değil mi? Bir II. James uzmanıyla yirmi yıl yaşayıp, onun kitaplarından birini bile okumaya dayanamayıp öğrenmekten korkmak?" Başını iki yana salladı, hâlâ kitaplara bakıyordu. "Onların birçoğuna ne olduğunu bilmiyorum, asla bakmaya dayanamadım. Tanıdığım bütün

adamlar; onları unutamıyorum. Ama onları gömebiliyorum, anılarını körfezde bıraktım. Kısa bir süre için.”

Roger yığınların tepesindeki bir kitabı aldı. Belki en azından aklını Brianna’dan uzaklaştırabilirdi.

“Anlatmamı ister misin?” diye sordu Roger sessizce.

Claire uzun bir süre tereddüt etti ama sonra sanki uzun süre onu düşünmeyi bırakırsa bundan dolayı pişman olacakmış gibi hissediyordu.

Roger kuru dudaklarını yaladı ve konuşmaya başladı. Kitaba bakmaya ihtiyacı yoktu. Hâlâ Frank Randall’ın kitabını b,r kalkan gibi göğsünde tutuyordu.

“Francis Townsend,”diye başladı. “Charles için Carlisle’yi tutan adam. Tutuklandı. Vatan hainliğinden yargılandı, asıldı ve bağırsakları çıkartıldı.”

Roger durdu ama beyaz yüzündeki kan çoktan çekilmişti, daha ilerisi mümkün değildi. Claire ondan uzakta, masanın karşısında oturuyordu, mermer bir kolon gibi hareketsizdi.

“Keppochlu MacDonald erkek kardeşi Donald ile birlikte Culloden’deki arazide savaştı. İkisi de İngilizlerin top ateşiyle parçalandı. Lord Kilmarnock savaş arazisinde yaralandı ama ölüleri araştırmaya çıkan Lord Ancrum onu fark etti ve onu Cumberland’in adamlarından kurtardı. Pek büyük bir iyilik sayılmazdı çünkü sonraki ağustos ayında Balmerino ile birlikte Tower Hill’de boynu vuruldu. Kilmarnock’un genç oğlu savaş alanında öldü, bedeni hiç bulunamadı.”

“Balmerino’yu her zaman sevdim,” diye mırıldandı Claire. “Peki Yaşlı Tilki? Lord Lovat?” Sesi fısıltıdan biraz daha yüksek çıkmıştı. “Bir baltanın gölgesi…”

“Evet.” Roger’ın parmakları bilinçsizce kitabın kaygan kapağına vuruyordu sanki kelimeleri Braille alfabesiyle okuyordu. “Vatan hainliğinden yargılandı ve boynunun vurulmasına karar verildi. Onun için iyi bir son olmuştu. Bütün kitaplar ölümünün büyük bir saygıyla karşıladığını söylüyor.”

Roger’ın aklında bir sahne belirmişti; Hogarth’dan kısa bir hikâye. Hikâyeyi ezberinden okuyordu. “İngilizlerin oluşturduğu bir kalabalığın barış ve yuhalarıyla kuleye doğru götürülürken Fraserlerin yaşlı klan beyi soğukkanlı görünüyordu, başından geçen mermilere karşı kayıtsızdı, hatta neredeyse güler yüzlüydü. “Kelini doğratmaya gidiyorsun, seni bunak İskoç köpeği!” diyen yaşlı bir kadının bağrışına cevaben, arabasının camından eğilip neşeyle şöyle bağırmıştı: “Öyle olacağımı umuyorum, seni çirkin bunak İngiliz fahişesi!”

Claire gülümsüyordu ama ses tonu kahkaha ve hıçkırıkla ağlama arasındaydı.

“Öyle yaptığına bahse girerim, lanet olası yaşlı piç kurusu.”

“Cellât kütüğüne yönlendirildiği zaman,” Roger dikkatlice devam ediyordu, “bıçağı incelemek istediğini söyledi ve cellâda iyi bir iş çıkarması için talimat verdi. Adama şöyle dedi: İşini düzgün yap eğer yapmazsan çok sinirlenirim.”

Claire’in kapalı gözkapaklarının altından akan yaşlar şöminenin ışığında bir mücevher gibi parlıyordu. Roger ona doğru bir hareket yaptı ama o bunu hissederek başını iki yana salladı, gözleri hâlâ kapalıydı.

“Ben iyiyim. Devam et.”

“Fazla bir şey yok. Bazıları kurtuldu, biliyorsun. Lochiel Fransa’ya kaçtı.” Klan beyinin erkek kardeşi Archibald Cameron’dan bahsedecekken kendini dikkatli bir şekilde tuttu. Doktor asılmış, bağırsakları çıkartılmış ve Tyburn’de boynu vurulmuş, kalbi yerinden sökülüp ateşe atılmıştı. Claire bu eksikliği fark etmemiş gibi görünüyordu.

Roger hızlıca listesini bitirdi, bir yandan da onu izliyordu. Gözyaşları durmuştu ama başı önde oturuyordu, kalın kıvırcık saçları bütün ifadesini saklıyordu.

Roger konuşmayı bitirdiğinde bir an durdu, sonra yerinden kalktı ve kararlı bir şekilde Claire’in kolundan tuttu.

“Hadi,” dedi. “Biraz hava almaya ihtiyacınız var. Yağmur durdu, dışarı çıkalım.”

Dışarıdaki hava taze ve serindi, Papaz Efendi’nin çalışma odasının boğucu havasından sonra neredeyse mest ediciydi. Şiddetli yağmur güneşin ortaya çıkması için durmuştu ve şimdi akşamüzeri havasında sadece ağaçlardan ve çalılardan damlayan suların sesi duyuluyordu.

Evden kurtulmak içimde karşı konulamaz bir rahatlama hissinin oluşmasına yol açmıştı. Uzun zamandır bundan korkuyordum ve artık bitmişti. Bree bile hiç…ama hayır, yapacaktı. Uzun zaman alsa bile, eminim gerçeği anlayacaktı. Anlamak zorundaydı; her sabah aynada gördüğü yüzü oydu; damarlarında akan kan onundu. Şu an için ona her şeyi anlatmıştım ve kendimi, günah çıkartmayı bırak, içini dökerken ürperen bir ruh gibi hafif hissediyordum.

Doğum yapmak gibi diye düşündüm. Büyük zorluklarla geçen kısa zaman ve parçalanan acı, gelecekteki uykusuz gecelerin bilinci ve sinir bozucu günler. Ama şimdilik, kutsal, huzur dolu bir an için hiçbir şey yoktu, sadece ruhu dolduran sessiz bir coşku vardı ve endişe edecek hiçbir sır kalmamıştı. Tanıdığım adamların taze acısı bile böyle bir anda dilsizdi, parçalanan bulutların arasından parlayan yıldızlar gibi yumuşaktı.

Akşam erken gelen baharla nemlenmişti ve yakındaki ana yoldan geçen arabaların lastikleri ıslak yolda tıslıyordu. Roger hiç konuşmadan beni evin arkasındaki yokuştan aşağıya götürüyordu, sonra küçük yosunlu bir araziyi geçtik ve yeniden aşağıya indik, orada nehre giden bir yol vardı. Siyah bir demiryolu köprüsü buradaki nehre uzanıyordu; yolun kenarında bir direğe bağlanmış demir merdivenler vardı. Beyaz sprey boyayla boyanmış silahlı biri utanmaz bir halde kemerin üstündeki ÖZGÜR İSKOÇYA yazısını gösteriyordu.

Anıların acı olmasına rağmen kendimi huzurlu hissediyordum ya da ona yakın bir şey. Zor olan kısmı halletmiştim. Bree kim olduğunu biliyordu. Şiddetli bir şekilde zaman içinde onun buna inanmasını umuyordum - sırf kendi hatırına değil, biliyorum, aynı zamanda benim için de. Kabul ettiğim birçok şeyin yanı sıra çevremde Jamie’yi hatırlatan birinin olmasını istiyordum; ondan bahsedeceğim biri.

Hem zihnime hem de bedenime dokunan iç rahatlatan bir yorgunluk hissediyordum. Ama bir kez daha belimi doğrulttum, daha önceleri de yaptığım gibi bedenimin sınırlarını zorluyordum. Ağrıyan eklemlerime,

gerilmiş zihnime, yeniden paramparça olmuş kalbime söz verdim. Daha sonra dinlenebilirdim. Hayaletlerimle birlikte ateşin yanında yapayalnız pansiyonun küçük sıcak odasında oturabilirdim. Huzur içinde onlara ağlayabilir, gözyaşlarımla zayıflığımın yok olmasına izin verebilir ve en sonunda bir kez daha onlarla buluşacağım geçici uyku bilinçsizliğine dalabilirdim.

Ama şimdi değil. Uyumadan önce yapacağım bir şey daha vardı.

Bir müddet sessiz yürüdüler, hiç ses yoktu sadece yakındaki trafiğin ve nehrin kenarına vuran küçük dalgaların sesi vardı. Roger, Claire'in unutmaya çalıştığı şeyleri hatırlatma riskinden dolayı sohbete başlamak konusunda kendini isteksiz hissediyordu. Ama artık bütün bu ortaya dökülenleri geriye almanın bir yolu yoktu.

Claire ona küçük sorular sormaya başlamıştı, gerçi tereddütlüydü ve arada sırada duruyordu. Roger yapabildiği en iyi şekilde onlara cevap veriyordu ve tereddüt etme sırası ondaydı, sonra birkaç tane de o sormuştu. Sırrın saklandığı birçok seneden sonra birden özgürce ondan bahsetmek Claire için uyuşturucu gibi bir etki yapmıştı ve onu büyülenmişçesine dinleyen Roger, Claire'in bu konudaki tutuculuğuna rağmen onun içindekileri dışarıya çıkartmasını sağlıyordu. Demiryolu köprüsüne ulaştıklarında, Claire, Roger'ın onu ilk gördüğü gün olduğu gibi enerjisini ve gücünü yeniden kazanmıştı.

"O bir aptaldı, sarhoştu, zayıftı ve sersem bir adamdı," diye açıklama yapıyordu tutkuyla. "Hepsi aptaldı - Lochiel, Glengarry ve diğerleri. Birlikteyken çok fazla içiyorlardı ve kendilerini Charles'ın aptalca hayallerine kaptırıyorlardı. Ne de olsa konuşmak bedavaydı ve Dougal haklıydı, sıcak bir odada bir bardak birayla oturarak cesur olmak kolay işti. İçkiyle daha bir aptal oluyorlardı ve sonra sözlerinden dönmelerine engel olan lanet olasıca şerefleriyle gurur duyuyorlardı. Adamlarını kamçılıyorlar, tehdit ediyorlar ve onlara rüşvet veriyor, onların akıllarını çeliyorlardı. Şeref ve zafer uğuruna hepsini lanet olası bir bozguna uğrattılar."

Claire bir müddet sessiz kaldı. Sonra şaşırılacak derecede şen bir kahkahayla gülmeye başladı.

“Ama komik olan şey ne, biliyor musun? Bu zavallı, aptal ayyaş ve onun açgözlü aptal yardımcıları; geriye dönmek için kendilerine gelemeyen aptal, şerefli adamlar…içlerinde sadece küçük bir ahlak vardı; inançları. Ve bu tuhaf inanç, uğruna çabaladıkları tek şeydi. Ama sonra ne oldu? Bütün aptallıkları, kusurları, korkaklıkları ve sarhoş gururları; hepsi yok oldu. Şimdi, Charles Stuart ve adamlarının her zaman aradıkları ama hiç bulamadıkları zafer yok oldu gitti.”

“Belki Raymond haklıydı,” diye ekledi yumuşak bir ses tonuyla, “hesaba katılacak sadece tek bir şey var. Zaman her şeyi alıp götürdüğünde, geriye kalan kemiklerin sertliği.”

“Sanırım tarihçilere de biraz acıyorsun,” dedi Roger. “Çünkü bunu yanlış anlayan her yazar onu bir kahraman yaptı. Yani demek istediğim, şekerleme kavanozlarının ve hediyelik turist kupalarının üstünde Süslü Prens’i görmediğin bir Kuzey İskoçya’da gezemezsin.”

Claire başını iki yana salladı, uzaklara bakıyordu. Akşam sisi gittikçe artıyordu, çalıların yapraklarının uçlarından yeniden damlalar birikmeye başlamıştı.

“Tarihçiler değil. Hayır, onlar değil. Onların en büyük suçu ne olduğunu ve olayların nasıl geliştiğini bildiklerini zannetmeleri - büyük bir çoğunluğu - sadece arkalarında bir şeyler bırakmak için düşündürüldükleri şeyi düşünürler ve sanat eserlerinin ve kâğıtların oluşturduğu dumanlı sahnenin arkasında gerçekten ne olduğunu gören nadiren sadece bir kişidir.”

Uzakta belli belirsiz bir gürültü vardı. Roger bunun Londra’dan gelen akşam treni olduğunu biliyordu. Sessiz gecelerde papaz evinden trenin düdüğünü duyabilirdiniz.

“Hayır, sahtelik sanatçılarla devam eder,” diye devam etti Claire. “Yazarlar, şarkıcılar, hikâye anlatanlar. Geçmişi alıp kendi istedikleri gibi yeniden yazan onlar. Onlar aptal birini alıp senin karşına kahraman diye çıkartabilirler, bir ayyaşı alıp onu kral yapabilirler.”

“Hepsi yalancı mı?” diye sordu Roger. Claire birden ürperdi. Soğuk havaya rağmen takım elbisesinin üzerine sadece ceketini almıştı.

“Yalancılar mı?” diye sordu, “yoksa büyücü mü? Toprağın tozundaki kemikleri görüp, bir şeyin esasını görüp, yeni bir ete büründürerek hantal bir hayvanı muhteşem bir canavar olarak yeniden ortaya çıkartmazlar mı?”

“Ve bunu yaptıkları için haksızlar mı?” diye sordu Roger.

Claire köprünün üstündeki ÖZGÜR İSKOÇYA yazısına bakıyordu.

“Hâlâ anlamadın, değil mi?” dedi Claire. Sinirliydi ama kısık hâlâ normal seviyedeydi.

“Nedenini bilmiyorsun,”dedi. “Bilmiyorsun ve ben de bilmiyorum ve asla da bilmeyeceğiz. Görmüyor musun? Bilmiyorsun çünkü sonun ne olduğunu söyleyemezsin - son diye bir şey yok. ‘Bu özel olay’ın olması için kaderde yazılı olduğunu söyleyemezsin ve bu yüzden diğer bütün şeyler oldu. Charles’ın İskoçya halkına yaptığı şey - bu olması gereken ‘şey’ miydi? Ya da bu olması gerektiği gibi oldu demek mi oluyor ve Charles’ın gerçek amacı şimdi olduğu gibi bir simge mi olmalıydı? Onsuz, İskoçya iki yüzyıl boyunca İngiltere’ye bağımlı yaşadı ve hâlâ” - üstte uzanan harfleri gösterdi - “kendi kimliğini saklıyor mu?”

“Bilmiyorum!” dedi Roger, dönen ışıldak ağaçları, yolu ve üzerlerindeki köprüde yol alan treni aydınlatırken bağırmak zorunda kalmıştı.

Çarpma ve uğultu sesinden oluşan birkaç sert dakika onları durdukları yere çivilemişti. En sonunda tren gitti ve gürültü uzaktan gelen ağlamaya dönüştü.

“Evet, hepsi cehennem gibi değil mi? Hiç bilmiyorsun ama oynamak zorundasın.”

Birden ellerini açtı, yüzükleri ışıkta parlıyordu.

“Doktor olduğunda öğrenirsin. Okulda değil -her durumda öğrendiğin yer orası değil- ama ellerini insanların üzerine koyup, onları iyileştirmeyi düşündüğünde hiç dokunamayacağın birçoğu, esaslarını bulamayacağın birçoğu, parmaklarının arasından kayıp giden birçoğu var. Ama onları düşünemezsin. Yapabileceğin tek şey- tek şey- önündeki insan için çabalamaktır. Sanki dünyadaki tek hastaymış gibi davranmaktır çünkü diğer türlü davranman diğerlerini de kaybetmene yol açar. Ve sırf yardım

edemeyeceğin biri için üzülmemen gerektiğini değil ne yapman gerektiğini öğrenirsin.”

Claire Roger’a geri döndü, yüzü yorgunluktan bezgindi ama gözleri yağmur ışığında parlıyordu. Eli Roger’ın kolundaydı.

“Eve geri dönelim, Roger,” dedi. “Sana söylemem gereken özel şeyler var.”

Claire eve dönüş yolunda sessizdi, Roger’ın belirsiz sorularından kaçınıyordu. Daha önceden uzattığı kolu reddetmişti, yalnız yürüyordu, zihni düşüncelerle doluydu ve başı aşağıya eğikti. Sanki karar veremiyor gibi, diye düşündü Roger. Oysa Claire çoktan bunu yapmıştı. Ne söyleyeceğine karar veriyordu.

Roger merak ediyordu. Sessizlik gündüz yapılan açıklamanın karışıklığında biraz da olsa ona soluk aldırmıştı. Claire’in neden onu da bu işe dâhil ettiğini merak ediyordu. Eğer isteseydi Brianna’ya yalnızken de rahatlıkla söyleyebilirdi. Sadece Brianna’nın hikâyeye olan tepkisinden korktuğu ve bunu yalnız karşılamaya isteksiz olduğu için mi? Ya da Claire, Roger ona inandığı için ve böylece gerçeği anlatma durumunda onun da yardım etmesini sağlamak için mi böyle yapmıştı?

Papaz evine ulaştıklarında Roger’ın merakı artık kaynama noktasındaydı. Hâlâ, yapılması gereken bir iş vardı; birlikte uzun kitaplıklardan bir tanesini boşalttılar ve kırılan camın önüne doğru ittiler.

Roger köşedeki küçük içki masasından iki viski doldurmaya gittiğinde sarf ettiği çabadan dolayı yüzü kızaran Claire koltukta oturuyordu. Bayan Graham hayattayken, içecekleri her zaman tepsinin içinde getirirdi, tepsi, uygun peçeteler, dantelli bardakaltlıkları ve bisküvilerle bezenmiş olurdu. Fiona, eğer izin verilseydi, aynısı yapmaya hevesliydi ama Roger kendi içkisini tek başına doldururken daha çok sadeliği tercih ediyordu.

Claire ona teşekkür etti, içkisini yudumladı sonra onu bıraktı ve Roger’a baktı, yorgun ama sakindi.

“Bütün hikâyeyi neden senin de dinlemeni istediğimi büyük olasılıkla merak ediyorsundur,”dedi, Roger’ın düşüncelerini okuma kabiliyeti sinir bozucuydu.

“İki sebep var. Sana ikincisini birazdan anlatacağım ama ilkine gelince, senin de bunu duymaya hakkın olduğunu düşünüyorum.”

“Benim mi? Ne hakkı?”

Altın gözleri bir leoparın samimi bakışları gibi heyecan vericiydi. “Brianna’nın aynısı. Kim olduğunu bilme hakkı.” Odanın karşısına yürüdü. Yerden tavana kadar tıklım tıklımdı; fotoğraflar, resimler, boş kartvizitler, eski kilise programları, yedek anahtarlar ve diğer bir yığın çöplerle kat kat olmuştu. “Bu duvarı hatırlıyorum.” Claire gülümsüyordu, yerel bir ilkokuldaki bir Ödül Günü çekilmiş resme dokunuyordu. “Babanın buradan kaldırdığı bir şeyler oldu mu?”

Roger başını iki yana salladı, şaşkındı. “Hayır, kaldırdığını sanmıyorum. Her zaman çekmecelere konulan şeyleri asla bulamadığını söylerdi. Önemli bir şey varsa, göz önünde olmalıydı.”

“O zaman muhtemelen buradadır. Onun önemli olduğunu düşünürdü.” Uzandı, Claire üst üste duran katları yavaşça yoklamaya başladı, kibarca sararmış kâğıtları birbirinden ayırıyordu.

“Sanırım bu,”diye mırıldandı, kâğıdı bir öne bir arkaya çevirip baktıktan sonra. Vaaz notlarının ve araba yıkama biletlerinin oluşturduğu enkazın altına uzandı, bir kâğıdı ayırdı ve onu masanın üstüne koydu.

“Neden benim soyağacım?” diye sordu Roger şaşkınlıkla. “Yıllardır bu eski şeyi görmemiştim. Ve gördüğüm zamanda hiç dikkat etmemiştim,” diye ekledi. “Eğer benim evlatlık alındığımı söyleyeceksen, bunu zaten biliyorum.”

Claire başını evet dercesine salladı, resme odaklanmıştı. “Ah, evet. Bu yüzden senin baban - Bay Wakefield demek istedim - bu soy ağacını yaptı. Kendi adını sana vermesine rağmen senin gerçek aileni bilmek isteyeceğinden emin olmak istemişti.”

Roger iç çekti, Papaz Efendi’yi düşünüyordu ve yazı masasındaki küçük gümüş çerçeveli resimdeki, II. Dünya Savaşı’nda İngiliz Kraliyet Hava Kuvvetleri kıyafetiyle poz vermiş koyu saçlı adama olan benzerliğine gülümsüyordu.

“Evet, bunu da biliyorum. Benim ailemin soyadı MacKenzie. Benim, senin…şey, tanıdığın bazı MacKenziler’le bağlantım olduğunu mu söyleyeceksin? Bu resimde onların adını göremiyorum.”

Claire onu duymuyor gibi davranıyordu.

“Bay Wakefield doğruluk konusunda çok titiz bir adamdı,” diye mırıldandı, sanki kendi kendine konuşuyordu. “Hiç hata olsun istemezdi.” Parmağı sayfanın ortasında durdu.

“Burası,”dedi. “Olduğu yer burası. Bunun altındakiler de”- parmağı sayfanın altına gelmişti - “her şey normal. Bunlar senin anne ve baban, büyükanne baban ve büyük büyükanne baban ve böyle gidiyor. Ama daha üstü yok.” Parmağı yukarıda kalmıştı.

Roger tabloya eğilip baktı, yosun yeşili gözleri düşünceliydi.

“Bu mu? William Buccleigh MacKenzie, 1744 doğumlu, William John MacKenzie ve Sarah Innes’in oğlu. 1782’de öldü.”

Claire başını iki yana salladı. “1744’de öldü, iki aylıkken, çiçek hastalığından.” Claire yukarıya baktı ve altın gözleri, Roger’ın ürpermesine sebep olan bir bakışla onunkilerle buluştu. “Seninki bu ailedeki ilk evlat edinme olayı değil, biliyorsun,” dedi. Parmağıyla kâğıda vuruyordu. “Onun bir sütanneye ihtiyacı vardı,”dedi. “Kendi annesi ölmüştü - bu yüzden bebeklerini kaybetmiş bir aileye verildi. Onlar çocuğa, ölen çocuklarının adını verdiler - bu genel bir şeydir - ve hiç kimsenin yeni doğan bir çocuğun ataları için kilise kayıtlarına bakmakla ilgilendiklerini sanmıyorum. Ne de olsa doğduğunda bu çocuk vaftiz edilmişti ve bir daha bunu yapmaya gerek yoktu. Colum bana onu nereye yerleştirdiklerini anlatmıştı.”

“Geillis Duncan’ın oğlu,” dedi yavaşça. “Cadının çocuğu.”

“Doğru. Seni ilk gördüğümde böyle olduğunu anlamıştım. Gözler, bilirsin. Onun aynısı.”

Roger oturdu, kitaplığın hava cereyanını engellemesine ve şöminenin yakılı olmasına rağmen üşüdüğünü hissediyordu.

“Bundan emin misin?” dedi, ama tabii ki bundan emindi. Bütün hikâyenin uydurma ve hasta olan bir aklın süslü kurgusu olmadığını düşünürsek…

Roger ona baktı, elinde viskisiyle sakin bir şekilde oturuyordu, sanki peynirli çörek siparişi verir gibiydi.

Hasta olan bir akıl? Dr. Claire Beauchamp-Randall, büyük önemli bir hastanede personel şefi? Olağanüstü delilik, öfkeli kuruntu? Kendinin deli olduğuna inanması daha kolaydı. Aslında buna inanmaya da başlıyordu.

Derin bir nefes aldı ve ellerini resmin üzerine koydu, William Buccleigh MacKenzie'nin kayıt tarihini örttü.

"Evet, tamam bu çok ilginç ve sanırım bunu bana anlattığından dolayı memnunum. Ama bu gerçekten bir şeyi değiştirmez, değil mi? Bu soyağacının üst kısmını koparıp atmam dışında. Ne de olsa, Geilis Duncan'ın nereden geldiğini ne de çocuğuna kimin babalık yaptığını bilmiyoruz. Gerçi sen avallı yaşlı Arthur olmadığından emin gibi görüyorsun."

Claire başını iki yana salladı, gözlerinde keskin bir bakış vardı. "Ah, hayır, Arthur Duncan değil. Geilie'nin çocuğuna babalık yapan Dougal MacKenzie. Geilie'nin asıl öldürülme sebebi bu. Cadılık değil. Ama Colum MacKenzie, erkek kardeşinin hâkimin karısıyla caiz olmayan işlere bulaştığının bilinmesine izin veremezdi. Ve kadın Dougal ile evlenmek istiyordu, sanırım onu Hamish hakkındaki gerçekle tehdit ediyordu."

"Hamish? Evet, Colum'un oğlu. Evet, hatırlıyorum." Roger alnını ovalıyordu. Başı dönmeye başlamıştı.

"Colum'un oğlu değil," diye düzeltti onu Claire. "Dougal'ın. Colum çocuklara baba olamıyordu ama Dougal olabiliyordu ve yaptı. Hamish MacKenzie klanının beylik varisiydi; Colum Hamish'i tehdit eden birini öldürecekti ve yaptı."Claire derin bir nefes aldı. "Ve bu da," dedi, "sana hikâyeyi anlatmamın ikinci sebebine çıkıyor."

Roger ellerini saçlarının arasına gömdü, masaya dik dik bakıyordu, soyağacı resmindeki yazılar, onunla dalga geçen bir yılan gibi kıvrılıyor, isimlerin arasından çatal dilini çıkartıyor gibi görünüyordu.

"Geillis Duncan,"dedi kısık bir sesle. "Onda bir aşı izi vardı."

"Evet. İskoçya'ya geri dönmemi sağlayan son şey bu. Frank ile buradan ayrıldığım zaman, bir daha gelmeyeceğime dair kendime söz vermiştim.

Unutamayacağımı biliyordum ama hafızamın derinliklerine gömebileceğimi de biliyordum; uzakta kalabilir ve ben ayrıldıktan sonra neler olduğunu bilmek için kesinlikle araştırma yapmayabilirdim. İkisi için hem Frank hem de Jamie için yapabileceğim en iyi şey bu gibi görünüyordu. Hem gelen bebek için de.”

“Ama Geilie Cranesmuir’deki mahkemede benim hayatımı kurtardı. Belki her durumda o, kötü yazgısına mahkûm oldu. Ama beni kurtarmak için belki de sahip olduğu şansı bir kenara attı. Ve bana bir mesaj bıraktı. Dougal bana Jamie’nin hapishanede olduğu haberini getirdiğinde, Kuzey İskoçya’da bir mağarada o mesajı bana verdi. Mesaj iki parçalıktı. Bir cümle, ‘Mümkün olduğunu bilmiyorum ama öyle sanıyorum’ ve ardışık sıralanmış dört rakamdı -bir, dokuz, altı ve sekiz.”

“Bin dokuz yüz altmış sekiz,”dedi Roger, bunun bir rüya olduğunu düşünen bir ses tonuyla. Birazdan kendine geleceği kesindi. “Bu sene. Mümkün olduğunu düşünmekle ne demek istemiş?”

“Geri dönmek. Taşların içinden. Denemedi ama benim yapabileceğimi düşündü. Ve tabii ki de haklıydı.” Claire döndü ve masadan viski bardağını aldı. Bardağın kenarından Roger’a dik dik bakıyordu, gözleri bardağın içindeki viskiyle aynı renkteydi. “Bu sene 1968 yılındayız, bu yıl onun geçmişe gittiği yıl.”

Bardak Roger’ın elinden kaydı ama tam zamanında tutmayı başardı.

“Ne…burada mı? Ama o…neden…söylemiyorsun…” Heyecanla konuşmaya başlamıştı, düşünceleri uyumsuz bir halde çıkıyordu.

“Bilmiyorum,” dedi Claire. “Ama öyle düşünüyorum. Onun İskoç olduğundan kesinlikle eminim ve onun Kuzey İskoçya’dan bir yerden geldiği olasılığı da doğru. Craigh na Dun’un bir geçit olduğunu biliyoruz -onu kullanabilenler için. Ayrıca,” diye ekledi, tartışmaya son noktayı koyuyordu, “Fiona onu görmüş.”

“Fiona mı?” Roger bunun çok fazla olduğunu düşünüyordu. Tamamen mantıksızlık. Her şeye inanabilirdi - zaman yolculuğu, klan ihaneti, tarihi bağlantılar - ama işin içine Fiona’nın da girmesi onun dayanabileceği bir sebepten çok çok fazlaydı. Claire’e yalvarırcasına bakıyordu. “Bunu kast etmediğini söyle,”diye yalvardı. “Fiona değil.”

Claire gülümsedi. “Korkarım öyle,”dedi. “Ona büyükannesinin de dâhil olduğu Druid grubu hakkında sorular sordum. Sır olduğuna dair yemin etti tabii ki de ama ben zaten onlar hakkında az da olsa bir şeyler biliyordum ve evet…” omuz silkti, özür diler gibiydi. “onunla konuşmak o kadar zor olmadı. Bana başka bir kadının da bununla ilgili sorular sorduğunu söyledi. Uzun, sarışın bir kadın, çarpıcı derecede güzel yeşil gözlü bir kadın. Fiona kadının birini andırdığını söyledi,” diye nazikçe ekledi, ona bakmamaya dikkat ediyordu, “ama kim olduğunu çıkaramadım.”

Roger homurdandı ve alnı masaya değene kadar yavaşça öne eğildi. Gözlerini kapattı, başının altındaki serin sertliği hissedebiliyordu.

“Fiona onun kim olduğunu biliyor mu?” diye sordu, gözleri hâlâ kapalıydı.

“Adı Gillian Edgars,” diye cevap verdi Claire. Roger onun ayağa kalktığını duydu, odanın karşı tarafına geçmiş ve bardağına bir duble viski daha doldurmuştu. Geri geldi ve masanın yanında durdu. Roger, Claire’in ensesindeki bakışını hissedebiliyordu.

“Sana bırakıyorum,” dedi Claire, sessizce. “Söylemek senin hakkın. Onu araştırayım mı?”

Roger başını masadan kaldırdı ve ona kuşkuyla gözlerini kırpıştırarak baktı. “Onu araştıracak mısın?”dedi. “Eğer bu - eğer hepsi doğruysa - o zaman onu bulmak zorundayız, değil mi? Eğer canlı canlı yanmak için geçmişe dönecekse? Tabii ki de onu bul!”diye bağırdı.

“Peki onu bulursam?”diye cevap verdi. İnce elini kirli resmin üzerine koydu ve gözlerini Roger’ınkine dikti. “Sana ne olacak?”

Çaresizce parlak, karmakarışık çalışma odasına baktı, derlemelerle dolu duvara ve eski meşe ağacından yapılan masanın üstündeki yontulmuş eski çaydanlığa… Hepsi de gerçekti tıpkı… Oturduğu sandalyenin gerçek olduğu gibi kendisinin de gerçek olduğundan emin olmak istiyordu.

“Ama…ben gerçeğim!” diye bağırdı. “Ben…buhar olup uçamam ki!”

Claire kaşlarını düşünceli bir şekilde yukarı kaldırdı. “Olacağını bilmiyorum. Neler olacağı hakkında bir fikrim yok. Belki hiç olmayacaksın? Ne olursa olsun şimdi tedirgin olmana gerek yok. Belki

senin bir parçan seni tek yapacak, ruhun ya da ona her ne dersen işte… Belki her durumda var olman kaçınılmazdır ve sen sen olarak kalırsın ama belki soyunda biraz değişiklikle doğabilirsin. Buna rağmen, fiziksel yapının ne kadarı altı nesil gerideki ataların yüzünden değişir? Yüzde elli? Yüzde on?”

“Sana söylediğim gibi gözlerin Geilie’den geliyor. Ama sen de Dougal’ı da gördüm. MacKenzielerin elmacık kemiklerine sahip olmana rağmen pek de özel bir özellik değil; Bree’de de aynıları var. Hayır, senin hareketinde biraz daha incelik var; zarafet… hayır…” Başını iki yana salladı. “Tarif edemiyorum. Ama var işte. Kim olduğunu bilmeye ihtiyacın var mı? Dougal’dan bir parça olmadan yapamaz mısın?”

“Yirmi yıldan fazla zamanımı bunların cevabını aramakla geçirdim, Roger ve sana tek bir şey söyleyeyim: cevaplar yok, sadece seçenekler var. Birçoğunu ben kendimce yaptım ve hiç kimse bana onların doğru ya da yanlış olduğunu söylemedi. Usta Raymond belki ama ona da tam olarak inanmıyorum, gizeme inanan bir insandı.”

“Sana bunu anlatmak zorunda olduğum için bunun doğru olduğunu düşünüyorum ve seçimi sana bırakıyorum.”

Roger bardağı aldı ve içkisini bitirdi.

Bizim hükümdar olduğumuz yıl 1968. Geillis Duncan’ın dikili taşların arasından geçmişe gittiği yıl. Leoch yakınındaki bir tepede üvez ağacının altında kendi kaderiyle tanıştığı yıl. Bir gayri meşru çocuk ve sonra da yanarak gelen ölüm.

Roger ayağa kalktı ve çalışma odasını çevreleyen kitap yığınlarının arasında bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Kitaplar değişken olaylar ve tarihlerle doluydu.

Cevaplar yoktu sadece seçenekler vardı.

Huzursuzca parmaklarını kitaplığın üstündeki kitaplarda gezdirdi. II. James yanlılarının hareketlerini anlatan kitaplardı, ’15 ve ‘45’deki İsyan hikâyeleri. Claire bu kitaplarda anlatılan birçok erkeği ve kadını tanıyordu. Onlarla kavga etmiş ve onlarla acı çekmişti.. Büyük bir çaba içinde sevgisini kaybetmiş ve başarısız olmuştu. Ama seçim onundu, aynı şimdiki

seçimin de Roger’ın olduğu gibi. Bunun bir rüya ya da bir çeşit yanılgı olduğu gibi bir şans var mıydı? Claire’e bir bakış attı. Sandalyesine yaslanmıştı, gözleri kapalıydı ve hareketsiz duruyordu. Bir anlığına bunun bir hayal ürünü olduğuna kendini inandırabilirdi ama sadece Claire’e bakmadığı zaman. Her ne kadar inanmayı çok istese de, ona bakamıyor ve söylediklerinden şüphe edemiyordu.

Ellerini masaya koydu ve sonra onları ters çevirdi, avucundaki çapraz çizgilere bakıyordu. Burada ellerinde yatan kendi kaderi miydi yoksa bilinmeyen bir kadının hayatına mı bağlıydı?

Cevap yoktu. Ellerini kibarca kapattı, sanki yumruklarının içinde tuzağa düşmüş küçük bir şey tutuyordu ve seçimini yaptı.

“Onu bulalım.”

Arkası yüksek koltukta oturan bedenden ne ses geliyordu ne de hareket vardı sadece göğsü inip kalkıyordu. Claire uyumuştu.

48
Cadı Avı

Eski tip zil evin derinliklerinde bir yerden çalıyordu. Burası kasabanın ne en iyi ne de en kötü kısmıydı. Çoğu bunun gibi işçi sınıfı eviydi, iki ya da üç odalıydı. Zilin altındaki elle yazılmış yazılar dikkat çekiyordu, McHenry merdiveni - iki kez çalın. Roger dikkatli bir şekilde zile bir kez bastı, sonra elini pantolonuna sürdü. Elleri titriyordu ve bu durumda kalmaktan nefret ediyordu.

Kapı eşiğinde sarı fulyalar vardı, yarısı susuzluktan ölmüştü. Bıçak şeklindeki yaprakların uçları kahverengiydi ve kıvrılmıştı. Süslü sarı başları ise Roger'ın ayakkabısının yanından kederli bir şekilde sarkıyordu.

Claire saksıdaki kuru toprağa dokunarak, "Belki de evde kimse yoktur," dedi. Omuzları çökmüştü. "Sulanmayalı bir haftadan fazla olmuş olmalı."

Roger bu düşünceyle biraz rahatladı; Geillis Duncan'ın Gillian Edgar olduğuna inansa da inanmasa da bu ziyareti dört gözle beklemiyordu. Gitmek için arkasını döndüğünde arkasındaki kapı yüreğini ağzına getiren acı bir feryatla aniden açıldı.

"Evet?" Kapıyı açan adam onlara gözlerini kısarak bakıyordu, kızarmış gözleri şiş, baygın yüzü sakallarla gölgelenmişti.

"Şey… Sizi uykunuzdan uyandırdığımız için üzgünüz, bayım," dedi Roger kendini sakinleştirmeye çalışarak. Birden midesinin kasıldığını hissetti. "Bayan Gillian Edgar'a bakıyoruz da. Burası onun evi mi?"

Adam kalın, kıllı eliyle kafasını ovalıyordu. Saçları diken diken olmuştu.

"Burası Bayan Edgars'ın evi, Jimmy. Eşimle ne işiniz var?" Adamın alkolle dolu nefesi Roger'ın gerilemesine neden oldu ama Roger olduğu yerde durdu.

"Sadece onunla konuşmak istiyoruz," dedi mümkün olduğunca nazik davranmaya çalışarak. "Evde mi acaba?"

"Evde mi acaba?" dedi adam. Bu Bay Edgars olmalıydı, yabani bir şekilde dudaklarını büzdü, Roger'ın Oxfordlu şivesini taklit ediyordu.

“Hayır, evde değil. Toz olun,” diye tavsiyede bulundu ve kapıyı hızla çarptı öyle ki dantel perdeler sarsıntıyla titredi.

“Neden evde olmadığını anlıyorum,” dedi Claire. Parmak uçlarının üstüne basarak pencereden içeriye bakıyordu. “Eğer beni bekleyen şey bu olsaydı, ben de evde olmazdım.”

Roger, “Sessiz ol,” diyerek kısaca söylendi. “Öyle olduğu gün gibi ortada. Bu kadını bulmak için başka bir önerin var mı?”

Claire pencere eşiğinden indi.

“Televizyonun karşısına geçti,” diye bilgilendiriyordu Roger’ı. “Hadi onu burada bakalım en azından barlar açılana kadar. Bu arada biz de bu enstitüye gidiyoruz. Fiona orada bir kursa katıldığını söylemişti.”

Kuzey İskoçya Folklor ve Antikçağ Çalışmaları Enstitüsü iş bölgesinin dışında kalan dar bir evin en üst katına kurulmuştu. Kahverengi ceket ve baskı elbiseli küçük tombul görünümlü resepsiyon görevlisi onları görmekten hoşnut olmuşa benziyordu; burada pek arkadaşı yok herhalde diye düşündü Roger.

“Ah, Bayan Edgars,” dedi onların işini duyduğunda. Roger Bayan Andrews’un sesinde birden bir şüphe sezdi ama kadın canlı ve neşeli olmaya devam ediyordu. “Evet,” dedi. “Enstitünün düzenli üyelerinden biridir, borçlarını tamamen ödedi. Genelde buralarda olur, Bayan Edgars.” Bayan Andrews’dan daha çok dikkat ediyor, kulağa öyle geliyordu.

“Şansa şimdi burada değil, değil mi?” diye sordu Claire.

Bayan Andrews başını iki yana salladı, kafasında gri çizgili bigudiler dans ediyordu.

“Ah, hayır,” dedi. “Bugün Pazartesi. Sadece ben ve Dr. McEwan Pazartesi burada oluyoruz. O Müdür biliyorsunuz.” Ayıplarcasına Roger’a baktı sanki gerçekten bunu bilmesi gerekiyordu. Sonra onların saygınlığıyla rahatlayarak onlara merhamet etti.

“Eğer Bayan Edgars hakkında konuşmak istiyorsanız, Dr. McEwan ile görüşmelisiniz. Gitmemi ve burada olduğunuzu söylememi ister misiniz?”

Masasından kalkmaya çalıştığında Claire öne eğilerek onu durdurdu.

“Bayan Edgars’ın sizde bir fotoğrafı var mı?” diye sordu. Bayan Andrews’un şaşkın bakışlarını fark eden Claire büyüleyici bir şekilde gülümsedi ve açıklamasını yaptı: “Eğer yanlış kişiyse, Müdürün vaktini boşa harcamak istemeyiz, anlarsınız ya.”

Bayan Andrews yavaşça ağzını açtı ve altüst olmuşçasına gözlerini kırpıştırdı, bir müddet sonra da başını aşağı yukarı sallayarak masasını karıştırmaya başladı ve çekmeceleri açarken kendi kendine bir şeyler geveledi.

“Buralarda bir yerlerde olduğunu biliyorum. Daha dün gördüm, başka yere gitmiş olamazlar…Ah, işte burada!” Elinde tuttuğu ona sekizlik siyah beyaz fotoğrafı aşağı yukarı salladı ve hızlıca masaya bıraktı.

“İşte,” dedi. “Bu o, kazı çalışmalarından birinde, kasabanın dışı ama yüzünü göremiyorsunuz, değil mi? Eğer başka varsa bakabilir miyim…”

Homurdanmasına devam etti, kendi kendine konuşuyordu. Roger, Bayan Andrews’un masaya bıraktığı fotoğrafa Claire’in omzunun üstünden ilgiyle baktı. Fotoğrafta Land-Rover’ın yanında duran küçük bir grup insan, etraflarında ise bir yığın çuval ve araç vardı. Birkaçının yüzü kameraya dönük olsa da çoğu hazırlıksız yakalanmıştı. Claire’in parmağı tereddüt etmeksizin uzun, düz sarı saçlı kızı işaret etti. Fotoğrafa hafiften vurdu ve Roger’a doğru hafifçe kafasını salladı.

“Bu kadar emin olamazsın,” diye mırıldandı.

“Ne vardı?” diye sordu Bayan Andrews. Gözlüklerinin üzerinden dalgın dalgın bakıyordu. “Ah, bana demiyorsunuz. Tamam o zaman, ben daha iyi görünene bakayım. Burada... Yana dönmüş ama diğerinden daha iyi sanki.” Fotoğrafı diğerinin yanına pat diye bıraktı.

Bu fotoğrafta gözlüklü bir adam ve aynı sarışın kadın vardı. Roger’a paslı motor parçaları gibi görünen bir koleksiyonu tutarak masaya eğilmişlerdi ama şüphesiz tuttukları değerli antikalardı. Kızın saçları yanağının altından salınıyordu, başı yaşlı adama doğru dönüktü ama düz burnu, yuvarlak çenesi ve güzel ağzının kıvrımları açıkça belli oluyordu.

Gözlerini uzun, kalın kirpiklerinin altından devirmişti. Roger kendiliğinden gelen bir ıslığı dudaklarının arasından çıkartmamak için kendini zor tuttu. Büyükanne ya da değil, gerçek bir taş bebek diye saygısızca düşündü.

Claire'e bir göz attı. Claire tek kelime etmeksizin başını sallıyordu. Yüzü her zamankinden daha solgun görünüyordu. Roger boğazında atan nabzın hızlandığını görüyordu ama her zamanki ruh haliyle Bayan Andrews'a teşekkür etti.

"Evet, bu. Eğer uygunsa, sanırım Müdür ile görüşebiliriz."

Bayan Andrews masasının arkasından beyaz bölmeli kapıya bir göz attı.

"Evet, ben bir gidip sorayım, hayatım. Ne için görüşmek istediğinizi ona söyleyeyim mi?"

Roger ağzını açtı ama tam özür dileyecekken Claire kibarca araya girdi.

"Biz Oxfor'luyuz, aslen," dedi. "Bayan Edgars Antika Departmanı'na öğrenci bursu için başvuruda bulunmuştu ve delillerinin geri kalanı için burayı göstermişti. Bu yüzden, eğer mümkünse…?"

"Ah, anlıyorum," dedi Bayan Andrews. Etkilenmiş görünüyordu. "Oxford. Bir düşünsene! Sizi hemen görüp görmeyeceğini öğrenmek için Dr. McEwan'a bir sorayım."

Kadın beyaz bölmeli kapının arkasında kaybolurken, içeri girmeden önce formalite icabı kapıyı tıklattı. Roger, Claire'in kulağına fısıldamak için eğildi.

"Oxford'da Antika Departmanı gibi bir şey yok ki," diye tısladı. "Ve sen de bunu biliyorsun."

"Sen de biliyorsun," diye ciddi bir şekilde karşılık verdi. "Ve ben de biliyorum, buna dikkat ettiğin için çok akıllısın. Ama dünyada bunu bilmeyen birçok insan var ve biz de onlardan bir tanesiyle tanıştık."

Beyaz bölmeli kapı açılmaya başladı.

"Dua edelim de sadece buralarla ilgilenmiş olsunlar," dedi Roger. "Yoksa yalanın hemen ortaya çıkacak."

Claire ayağa kalktı ve Bayan Andrews'un işaretini görünce gülümseyerek mırıldandı.

“Ben mi? Fransa Kralı için ruhları okuyan ben mi?” Eteğinin eliyle silkeledi. “Bu çok kolay olacak.”

Roger ironik bir şekilde reverans yaptı ve ona kapıyı gösterdi. “Aprés vous, Madam.”

Claire onun önüne geçerken sessizce şunu ekledi: “Aprés vous, le déluge.” Omuzlarını dikleştirdi ama arkasına dönmedi.

Roger'ın şaşkınlığına rağmen bu çok kolay oldu. Claire'in hilede kabiliyetli olup olmadığından ya da Dr. McEwan'ın meşguliyetinden kaynaklanıp kaynaklanmadığından emin değildi ama iyi niyetleri sorgulanamazdı. Potansiyel dereceli bir öğrencinin geçini sorgulamak için Oxford'lu keşif grubunun Inverness'in balta girmemiş yerlerini idrak etmeleri adama tuhaf gelmemiş görünüyordu. Ama sonra Roger, Dr. McEwan'ın aklında bir şey var gibi görünüyor diye düşündü; ya da her zamanki gibi zekice düşünemiyordu.

“Eveeeeeeet…evet, Bayan Edgars şüphesiz zeki biri. Çok zeki,”dedi Müdür sanki kendini inandırmaya çalışıyordu. Uzun, zayıf bir adamdı, uzun üst dudağı kuşkuyla konuşmak için kelime ararken deveninki gibi oluyordu. “Siz hiç…o…bu şey…”sesi giderek azalıyordu, dudakları büzüldü sonra, “Siz Bayan Edgars ile görüştünüz mü?”diye sonunda sordu.

“Hayır,”diye Roger cevap verdi, Dr. McEwan'ı sert bir şekilde inceliyordu. “Buraya gelmemizin sebebi de bu.”

“Belki…” Claire kibar bir şekilde durdu, davetkârdı, “komitenin bilmesi gerektiğini düşündüğünüz bir şey var mı, Dr. McEwan?” Öne doğru eğildi ve gözlerini iyice açtı. “Bilirsiniz bu tür araştırmalar gizlidir. Ama bizim tamamen bilgilendirilmemiz önemli; güven gerektiren bir durum.” Sesi manalı bir şekilde kısıldı. “Bakanlık, anlıyorsunuz ya.”

“Ah, evet, sevgili bayan. Evet, tabii ki. Bakanlık. Tam anlamıyla anladım. Evet, evet, şey, ben…hımm, belki- hiçbir şekilde size saygıda kusur etmek istemem, anlıyorsunuzdur. Ve bu harika bir fırsat, şüphesiz…”

Roger ikisini birden gırtlaklamak istiyordu. Claire, Roger'ın ellerinin karşı konulamaz bir istekle kucağında büküldüğünü görmüş olmalıydı çünkü Müdür'ün zırvalamasını kesmek için kararlı bir şekilde araya girdi.

"Açıkçası iki şeyle ilgileniyoruz," dedi lafı dolandırmadan ve taşıdığı not defterini açtı. Bayan T için bir şişe şeri al, Roger gözünün bir ucuyla yazıyı okuyordu, piknik için jambon dilimle.

"İlk olarak Bayan Edgars'ın bursu hakkında fikirlerinizi, ikinci olarak da onun genel kişiliği hakkındaki fikirlerinizi öğrenmek istiyoruz. İlk olarak kendimiz bir değerlendirme yaptık, tabii ki" - not defterine kısa bir göz gezdirdi, yolcu biletlerinin değişimine bak yazısının yanına- "ama siz daha önemlisiniz ve daha detaylı bilgiye sahipsinizdir, tabii ki." Dr. McEwan başını sallıyordu, tamamen büyülenmişti.

"Evet, şey…" Hafiften yanaklarını şişirdi sonra kapının kapalı olduğundan emin olmak için hemen bir göz attı ve masaya doğru eğildi. "Çalışma şeklindeki titizliğinde öyle sanıyorum ki sizi tamamıyla tatmin edecek cevaplar verebilirim. Üzerinde çalıştığı birkaç işi göstereyim. Ve diğeri…" Roger, adamın dudağını bu noktada yeniden büzeceğini ve tehditkâr bir şekilde eğileceğini düşündü.

Dr. McEwan dalgın bir şekilde geriye yaslandı, şaşkın görünüyordu. "Bu çok önemli bir şey değildi," dedi. "Bu sadece…şey, istekli bir genç kadın. Belki ilgileri biraz…saplantılı gelebilir?" Sesi soru sorar gibiydi. Bir Roger'a bir Claire'e bakıyordu, tuzağa düşmüş fare gibiydi.

"Bu değişik bilgiler şu dikili taşlara mı dayanıyor? Taş halkalar?" diye önerdi Claire kibarca.

"Ah, öyle görünüyor ki başvurusunda var?" Müdür cebinden büyük, kirli bir mendil çıkardı ve bununla yüzünü sildi. "Evet, bu. Tabii ki, birçok insan o çevrede kayboldu," dedi. "Onlarla ilgili hikâye, gizemli. Yaz Döneminde Stonegenge'de olan kara cahil ruhlara bir bakın, kapüşonlu cüppeler giyip, ilahi söylüyorlar…hepsi saçmalık. Gillian Edgars ile kıyasladığım bu değil…"

Roger dinlemeyi bırakmıştı. Küçük oda artık ona boğucu geliyordu ve gömleğinin yakası çok sıkıydı. Kkalp atışlarını duyabiliyordu, her iki kulağında yavaş ve sürekli şekilde atıyorlardı, bu çok sinir bozucuydu.

Bu kadar basit olamaz! diye düşünüyordu. Tamamen imkânsız. Doğru, Claire Randall'ın hikâyesi inandırıcıydı - korkunç derecede inandırıcıydı.

Dr. McEwan çekmecesinden aldığı bir dizi anahtarı alıp kapılarla dekore edilmiş uzun koridordaki ikinci bir kapıya yönelmek için ayağa kalkarken, şıpır şıpır döktüğü terle Roger bunlara pek dikkat etmiyordu.

"Tek kişilik çalışma odaları," diye Müdür açıklama yaptı. Kapılardan birini açtı, bir yanı dört feet uzunluğunda olan küçük bölme, dar bir masayı, sandalyeyi ve küçük bir kitaplığı içinde barındıracak genişlikteydi. Masanın üstünde özenle dizilmiş farklı renkte bir yığın dosya vardı. Yanda, Roger gri kapaklı bir not defteri gördü, ön kısmındaki etiket düzgün bir el yazısıyla yazılmıştı. Bazı sebeplerden ötürü el yazısının düzenliliği onun ürpermesine neden olmuştu.

Bu çok kişisel bir şeydi. Önce fotoğraflar şimdi de kadının el yazısı. Geillis Duncan ile resmen tanışma hissi onu anlık bir paniğe soktu. Gillian Edgars demek istemişti. Artık kadın her kimse.

Müdür çeşitli dosyaları açıyordu, belli noktalara dikkat çekiyor ve adamın konuştuğu konuda bazı fikirleri koymada iyi olan Claire'e açıklama yapıyordu. Roger onun omzunun üstünden bakıyor, başını sallıyor ve sadece aralarda "Hmm-hmm, çok ilginç,"diyordu ama yana yatık çizgiler ve yazı düzeni düğümleri ona akıl almaz geliyordu.

Kadın bunları yazıyor diye düşünmeye devam ediyordu. O gerçekti. Eti, kanı, dudakları ve uzun kirpikleri. Eğer taşların içinden geçip geçe giderse, cayır cayır yanacak ve kömürleşecekti. Ve eğer gitmezse, o zaman…ben olmayacağım.

Şiddetli bir şekilde başını iki yana salladı.

"Siz öyle düşünmüyor musunuz, Bay Wakefield?" Enstitü Müdürü şaşkınlıkla ona bakıyordu.

Başını yeniden hayır anlamında salladı, bu sefer utanmıştı.

"Hayır, hayır. Demek istediğim…sadece…bir su alsam uygun olur mu acaba?"

“Tabii, tabii! Benimle gelin, hemen köşede bir çeşme var, size göstereyim.” Dr. McEwan onu odadan dışarıya, koridorun aşağısına çıkardı, oldukça akıcı konuşuyordu, onun sağlığı hakkında tutarsız bir şekilde endişelenmişti.

Odanın klostrofobik sınırından ve Gillian Edgars’ın kitaparı ve dosyalarının yakınlığından kurtulan Roger yavaş yavaş kendine gelmeye başlamıştı. Claire’in onun geçmişiyle ilgili konuştuğu kelimelerin bulunduğu küçük odaya geri dönme düşüncesi ince duvarlardan yankılanıyor gibi görünüyordu…hayır. Karar vermişti. Claire Dr. McEwan ile görüşmesini tek başına bitirebilirdi. Çabucak odayı geçti, içeri bakmıyordu ve resepsiyon masasının göründüğü yere geri döndü.

Bayan Andrews o içeri geldiğinde ona dik dik bakıyor, gözlükleri endişe ve merakla parlıyordu.

“Olur şey değil, Bay Wakefield. Kendinizi iyi hissetmiyor musunuz?”Roger eliyle yüzünü ovaladı; gerçekten ölü gibi görünüyor olmalıydı. Hafiften tombul sekretere zayıfça gülümsedi.

“Hayır, teşekkürler. İçerisi çok sıcak da; bu yüzden hava almak için dışarı çıktım.”

“Ah, anlıyorum.”Resepsiyonist anlarcasına başını salladı. “Kalorifer.”Kadın bunu “kalorrifer” diye söylemişti. “Takılı kalıyorlar ve kapanmıyorlar. Bir baksam iyi olacak.”Masasından kalktı, Gillian Edgars’ın fotoğrafı hâlâ masada duruyordu. Fotoğrafa bir göz attı sonra Roger’a baktı.

“Tuhaf değil mi?”dedi sohbet edercesine. “Ben de şimdi ona bakıyordum ve birden Bayan Edgars’ın yüzünde beni çeken şeyin ne olduğunu merak ettim. Ve ne olduğunu anlayamıyordum. Ama size benziyor, Bay Wakefield- özellikle göz kısmı. Bu tesadüf değil mi? Bay Wakefield?” Bayan Andrews merdivenlere doğru bakıyordu, Roger’ın ayak sesleri tahta merdivenlerde yankılanıyordu.

“Sıkıldı sanırım,”dedi kibarca. “Zavallı delikanlı.”

***

Claire onunla yeniden cadde buluştuğu zaman saat geçti; insanlar çaylarını içmek için evlerine gidiyorlardı ve havada genel bir rahatlama hissi vardı.

Roger hiçbir şey hissetmiyordu. Claire'e kapıyı açmak için arabaya yöneldi, ilk başta ne söyleyeceğine karar veremeyen karmaşık hisler içindeydi. Claire arabaya bindi, sempatik bir şekilde ona bakıyordu.

"Sarsıldın, değil mi?" Dediği tek şey buydu.

Yeni tek şeritli yolların acımasız labirenti, Roger'ın bütün dikkatini gerektiren bir görev gibiydi. Roger gözlerini yoldan çekip, "Sırada ne var?"diye sormadan önce yolculukları iyi gidiyordu.

Claire koltuğuna yaslandı, gözleri kapalıydı, saçlarının ucu tokasından gevşemişti. Roger'ın sorusu üzerine gözlerini açmadı ama yavaşça gerindi ve koltuğuna iyice yerleşti.

"Neden Brianna'ya akşam yemeği için bir yerlere gitmeyi önermiyorsun?"dedi. Akşam yemeği mi? Yaşamla ölüm arasında detektifçe bir araştırmanın ortasında akşam yemeği için durmak her nasılsa kurnazca görünüyordu ama diğer yandan Roger birden, son saatlerde yapılan açıklama yüzünden midesinin boş olduğunu fark etti.

"İyi, tamam,"dedi yavaşça. "Ama sonra yarın…"

"Niye yarına kadar bekliyorsun?"diye sözünü kesti Claire. Şimdi dik oturmuş, saçlarını düzeltiyordu. Kalın ve asiydiler, omuzlarına gelen saçları kıvır kıvırdı, Roger bu halinin onu daha genç gösterdiğini düşünüyordu. "Akşam yemeğinden sonra yeniden Greg Edgars ile konuşabilirsin, değil mi?"

"Adının Greg olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Roger merakla. "Ve adam benimle öğlen vakti konuşmak istemediyse neden akşam görüşsün?"

Claire Roger'a baktı sanki birden onun zekiliğinden şüphelenmeye başlamış gibiydi.

"Adını biliyorum çünkü mektup kutusunun üstündeki etikette gördüm," dedi. "Senin akşam konuşmana gelince, konuşacak çünkü bu sefer

gittiğinde yanında bir şişe viski götüreceksin.”

“Ve bunun bizi içeriye davet etmesini sağlayacağını düşünüyorsun?” Claire tek kaşını yukarıya kaldırdı. “Çöp kutusundaki boş içki koleksiyonunu görmedin mi? Tabii ki de içeriye davet edecek. Hem de hemen.”Geriye yaslandı, yumruklarını ceketinin cebine tıktı.

“Brianna’nın da seninle gelip gelmeyeceğini sorabilirsin,” dedi sıradan bir şekilde.

“Bununla hiçbir şekilde ilgilenmediğini söylüyor,” diye cevap verdi Roger.

Claire ona sabırsızlıkla baktı. Güneş arkasına geçmişti ve gözlerini kehribar gibi gösteriyordu, tıpkı kurtlarınki gibi.

“Bu durumda, ben sana, ona ne yaptığını söylememeyi tavsiye ediyorum,”dedi, bu ses tonu Roger’a bu kadının büyük bir hastanede şef olduğunu hatırlatmıştı.

Kulakları yandı ama inatla şöyle dedi, “Bunu çok iyi saklayamazsın, eğer sen ve ben…”

“Ben değil,” diye Claire lafını kesti. “Sen. Benim yapacak başka bir işim var.”

Roger bunun çok fazla olduğunu düşündü. Sinyal vermeden arabayı bir kenara çekti ve yolun kenarında aniden durdu. Ona kızgınlıkla bakıyordu.

“Yapacak başka bir işin mi var?”diye sordu. “Bu çok hoşuma gitti! Muhtemelen beni görür görmez bana saldıracak olan sarhoş bir adamı ikna etmem için zorlu işi bana bırakıyorsun ve bir de bunu kızının izlemesi için onun aklını çelmemi istiyorsun! Edgars içki şişesiyle beni dövdükten sonra kızının beni hastaneye götürmek istediğinde benim hakkımda ne düşünecek?”

“Hayır,” dedi Claire, Roger’ın kızgınlığını önemsemiyordu. “Sen ve Greg’in, Geilis Duncan olarak tanıdığım kadının Gillian Edgars olduğuna Bree’yi inandırmada benden daha başarılı olacağınızı düşünüyorum. Beni dinlemeyecektir. Eğer bugün Enstitü’de bulduğumuz şeyi anlatmaya kalkarsan muhtemelen seni de dinlemeyecektir. Ama Greg Edgars’ı

dinleyecektir.” Sesi kararlı ve katıydı ve Roger kızgınlığının yavaşça azaldığını hissediyordu. Arabayı çalıştırdı ve trafiğin içine daldılar.

“Tamam, deneyeceğim,”dedi, gönülsüzce, ona bakmıyordu. “Peki, ben bununla uğraşırken sen ne yapacaksın?”

Ellerini yeniden cebine sokarken yan tarafta hışırtılı bir hareketlenme oldu. Roger Claire’in avucunun karanlığında küçük bir objenin parıldadığını gördü. Bir anahtar.

“Enstitü’ye hırsızlık yapmaya gideceğim,” dedi sakince. “O defteri istiyorum.”

Claire belirsiz “ayakişleri”ni yapmak için özür diledikten sonra o ve Brianna bara gitmek için yola çıktılar ama sonra akşam yemeği için beklemeye karar verdiler çünkü bu akşam beklenmedik derecede iyi gidiyordu. Kısa bir yürüyüş için Ness Nehri’nin kenarına gittiler ve Roger, akşamki ziyaret için Brianna’nın arkadaşlığını isteme konusundaki endişelerini tamamen unuttu.

İlk başta dikkatli konuşuyorlardı, tartışmaya yol açacak her şeyden kaçınıyorlardı. Sonra sohbet Roger’ın işlerine geldi ve gittikçe daha bir neşeli hale büründü.

“Peki bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?” diye sordu Roger, sohbetlerinin ortasında.

“Babam öğretti,” diye cevap verdi. “Baba” kelimesini biraz daha bastırarak söylemiş ve susmuş tu sanki bunun üzerine Roger’ın bir şey demesini bekliyordu. “Benim gerçek babam,” diye altını çizdi.

“Evet, kesinlikle çok bilgiliydi,” diye cevap verdi Roger ılımlı bir biçimde, açılan mücadeleyi yalnız bırakmıştı. Bunun için daha çok zamanımız var, hayatım, diye düşündü.

Caddenin aşağısında Roger, Edgars’ın evini gördü. Av yatağı. Yaklaşan yüzleşmenin düşüncesiyle ani bir adrenalin artması hissetti.

Barın hoş atmosferine girip etli böreğin güzel kokusunu alınca adrenalin mide suyunun dalgalanmasıyla kaybolmuştu. Sohbet sıradan ve samimiydi, bir gün önceki papaz evinde yaşanılan konulardan kaçınıyorlardı. Roger,

bara giderken Claire’i taksi durağına bırakmadan önce anne ve kızın arasındaki soğukluğu fark etmişti. Arka koltukta yan yana oturuyorlardı, ona iki tuhaf kediyi hatırlatmışlardı; kulaklar arkaya doğru düz ve kuyrukları sallanıyordu ama ikisi de pençelerini ve tüylerinin kabarmasına neden olacak bakışlardan kaçınıyorlardı.

Yemekten sonra Brianna, Roger hesap öderken ceketlerini getirmişti.

“Bu ne için?”diye sordu, Roger’ın elindeki viski şişesini fark edince. “Daha sonra bir âlem mi yapacaksın?”

“Âlem mi?”dedi ona sırıtarak. “Sen de ilerleme var, değil mi? Sözlük çalışmanda başka neler kaptın bakalım?”

Brianna abartılı bir alçakgönüllülükle gözlerini aşağıya çevirdi.

“Ah, evet. Amerika’da Shag diye bahsedilen bir dans var. Sanırım benimle oraya gelmeni isteyemem.”

“Bunu kast etmezsen,”dedi. İkisi de kahkaha attı ama Roger, Brianna’nın yanağındaki kızarıklarının daha bir arttığını düşündü ve ceketini giymek yerine kolunda asılı kalmasını sağlayan teklifin bilincine varınca bir heyecanlanma hissetti.

“Evet, bunca şeyden sonra her şey mümkün,”dedi Brianna, kasıtlı bir gülüşle viskiyi göstermişti. “Ama tadı çok kötü.”

“Bu sonradan alındı, hayatım,”diye Roger onu bilgilendirdi, şivesi biraz daha belli oldu. “Sadece İskoçyalılar bununla doğar. Denemen için sana bir tane alacağım. Ama buna gelince sadece bir hediye- dönüşte bırakmak için söz verdiğim bir şey. Gelmek ister misin yoksa sonra mı bırakayım?”diye sordu. Roger, onun gelmesini isteyip istemediğinden emin değildi ama Brianna başını evet anlamında sallayıp kendi ceketini giyince içinde bir sevinç hissetti.

“Tamam, neden olmasın?”

“Güzel.”Uzandı ve Brianna’nın ceketinin yakasını nazikçe düzeltti böylece omuzlarında düz bir şekilde duruyordu. “Caddenin hemen aşağısında- hadi yürüyelim, olur mu?”

Mahalle akşamleyin biraz daha iyi görünüyordu. Eskiliği karanlıkla saklantı ve küçük ön bahçelerdeki camdan parlayan ışıklar, caddeye gün boyu eksik olan sıcak bir hava yayıyordu.

“Bir dakika bile sürmez,”dedi Roger Brianna’ya o sırada zile basıyordu. Haklı olmak isteyip istemediği konusunda kendinden emin değildi. Kapı açılınca ilk korkusu geçti; birisi evdeydi ve bilinci yerindeydi.

Edgars’ın arkasında göründüğü çökük büfenin kenarına dizilen şişelerin eşliğinde öğleden sonrasını geçirdiği açıktı. Şansa, akşam ziyaretçilerini öğlen yaptığı gibi haneye tecavüz ile bağdaştıracağı yoktu.

“Gilly’nin kuzeni mi? Onun bir kuzeni olduğunu bilmiyordum.”

“Evet, var,”dedi Roger, cesurca bu girişten yararlanıyordu. “Ben O’yum.”Eğer Gillian’ı görürse onunla başa çıkabilirdi. Eğer onu görürse.

Edgars bir iki kez gözlerini kırptı sonra bir yumruğuyla kızar gözünü ovuşturdu sanki onlara bakmak istiyordu. Gözleri biraz zorlukla, Roger’ın arkasında çekingen duran Brianna’ya takıldı.

“Bu kim?”diye sordu.

“Ee…kız arkadaşım,” dedi Roger. Brianna gözlerini kısarak ona baktı ama bir şey demedi. Bir bit yeniği kokusu almaya başladığı açıktı ama Greg Edgars onları içeri almak için kapıyı içeri açarken itiraz etmeden Roger’ın önünden içeri girdi.

Daire küçük ve havasızdı, ikinci el mobilyalarla döşenmişti. İçerisi sigara ve etkili bir şekilde çıkartılma çöp kokuyordu ve hazır yemek artıkları dikkatsizce evin her köşesine saçıldı. Brianna, Roger’a yandan bir bakış attı, ne güzel akrabaların var senin öyle der gibiydi ve Roger da hafiften omuz silkti. Benim suçum değil ki. Evin hanımın evde olmadığı açıktı ve uzun zamandır yoktu.

Ya da en azından fiziksel olarak yok. Edgars’ın gösterdiği sandalyeyi alan Roger büyük bir stüdyo çekimi fotoğrafla karşı karşıya gelmişti, sarı pirinçten çerçevelenmişti ve küçük bir şöminenin üstündeydi. Şaşkınlıkla oluşan bir çığlığı bastırmak için dilini ısırdı.

Kadın resimden ona bakıyor gibiydi, hafif bir gülümsemeyle ağzının köşesi kırıştı. Platin rengi sarı saçları omuzlarını geçiyordu, yoğundu ve düzgündü, yüz yapısı mükemmel derecede kalp şeklindeydi. Koyu yeşil gözleri kalın siyah kirpiklerinin altında kış yosunu gibiydi.

“Çok benziyorsunuz, değil mi?”Greg Edgars fotoğrafa baktı, yüzünde kin ve özlem karışık bir ifade vardı.

“Şey, evet. Aynı onun gibiyim.”Roger hafiften nefes alamıyordu ve sandalyesindeki buruş balık ve patates kızartması kâğıdını atmak için döndü. Brianna ilgiyle fotoğrafa bakıyordu. Bir fotoğrafa bir Roger’a bakıyordu, kıyaslama yaptığı açıktı. Kuzen, he?

“Gillian evde değil sanırım?”diye Roger konuşmaya başladı, Edgars’ın soru sorarcasına ona doğru tuttuğu şişeye hayır anlamında el salladı ama sonra fikir değiştirerek başıyla evet dedi. Belki beraber içilen bir içki Edgars’ın güvenini daha bir arttırırdı. Eğer Gillian evde yoksa onun nerede olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

Dişindeki lekeyi temizlemekle meşgul olan Edgars başını hayır anlamında salladı sonra nazikçe bal mumundan bir parça kopardı ve alt dudağını sildi.

“Zor, arkadaşım. O buradayken burası böyle harabe değildi.”Coşkulu bir el hareketi kül tablasındaki külleri uçurdu ve plastik içki bardaklarını devirdi. “Ona yakında ama bu kadar değildi.”Çini dolaptan üç tane şarap bardağı aldı, her birine şüpheyle doldurdu sanki toz var mı yok mu onu inceliyordu.

Sarhoş olmanın etkisiyle içkileri çok dikkatli koydu, bardakları bir bir alıp odanın karşısındaki misafirlerine götürdü. Brianna bir o kadar dikkatle kendisininkini aldı ama sandalyeye oturmayı geri çevirdi onun yerine çini dolaba yaslandı.

Edgars sonunda kırıntıları önemsemeden bir koltuğa çöktü ve bardağını havaya kaldırdı.

“Şerefe, arkadaşım,”dedi kısaca ve büyük, höpürtülü bir yudum aldı. “Hey, senin adın neydi?”dedi, oturuşundan birden doğruldu. “He, Roger, tamam. Gilly senden hiç bahsetmedi…ama gerçi o,”diye ekledi, dengesiz bir şekilde. “Ailesi hakkında hiçbir şey bilmezdi ve söylemezdi. Düşün

onların hepsinden utanç duyuyordu… ama sen böyle korkak birine benzemiyorsun,”dedi, cüretkar bir şekilde. “Kız arkadaşın en azından güzel. Evet kulağa güzel geliyor değil mi? Kız arkadaşın en azından güzel! Bunu duydun mu?”Gürültülü bir şekilde kahkaha attı, ağzından viski kalıntılarını sıçratıyordu.

“Evet,”dedi Roger. “Teşekkürler.”İçkisinden küçük bir yudum aldı. Gücen olan Brianna sırtını Edgars’a döndü ve kırık cam kapıdan çini dolabın içindekilere bakmaya başladı.

Etrafta ona vuracak bir şey yok diye karar verdi Roger. Eğer onu bu noktada kıçından vursa, Edgars bunu fark etmeyecekti ve yakında öleceği gibi önemli bir tehlike de vardı, hızlı bir şekilde ölüme gidiyordu.

“Gillian’ın nerede olduğunu biliyor musun?” diye açıkça sordu. Adını her söylediğinde dilinde tuhaf bir his oluyordu.

Edgars başını iki yana salladı, mısır ambarındaki öküz gibi bardağının üstünden başını yavaşça bir sağa bir sola sallıyordu. Kısa boylu tıknaz bir adamdı, belki Roger’ın yaşlarındaydı ama tıraş etmediği sakallarının oldukça uzaması ve dağınık siyah saçları yüzünden daha büyük görünüyordu.

“Hayır,”dedi. “Ben de belki sen bilirsin diye düşünmüştüm. Millet mi yoksa gül mü anlamadım. Kim olduğunu söyleyemiyorum.”

“Millet?” Roger’ın kalbi hızla atmaya başlamıştı. “İskoçya halkı mı demek istiyorsun?”

Edgars’ın göz kapakları düşmeye başlıyordu.

“Ah, evet. Lanet olası millet. Gilly ile tanıştığımız yer.”

“Ne zamandı, Bay Edgars?”

Roger şaşkınlıkla yukarı taraftan gelen yumuşak sese baktı. Konuşan fotoğraf değildi, Brianna dikkatle Greg Edgars’a bakıyordu. Roger, onun gerçekten sohbet mi ettiğini yoksa bir şeylerden mi şüphelendiğini anlayamıyordu. Yüzü kibar bir ilgiden başka bir şey yansıtmıyordu.

“Bilmiyorum…belki iki ya da üç yıl. İlk zamanlar çok güzeldi. Lanet olası İngilizleri atıp kendi başımıza barlarda biralarımızı içip Avrupa Ortak Pazarı’na gider ve toplantıdan eve karavanda kucaklaşarak gelirdik.” Edgars yeniden başını iki yana salladı, o anları yeniden yaşarcasına gözleri hülyalıydı. Sonra yüzündeki gülümseme soldu ve kaşlarını çattı. “Bu kafayı yemeden önceydi.”

“Kafayı yemek mi?” Roger bir kez daha fotoğrafa bir göz attı. Çılgın, evet. Öyle bakıyordu. Ama kafayı yemiş de değildi. Ya da fotoğraftan bunu söyleyebilir miydi?

“Evet. York Hanedan Halkı. Charlie hayatım. Bir daha gelmeyecek misin, hepsi zırvalık. Bütün Jimmylerin hepsi kilt etek giy ve peruk tak, kılıçlar vs. Bu tabii ki de senin hoşuna gidebilir,” diye ekledi, tarafsız bir şekilde gözlerini yukarıya kaldırırken. “Ama Gilly bu şeyi her zaman daha da çok uzatırdı. Devamlı Süslü Prens hakkında konuşuyordu ve ‘45’deki ayaklanmayı kazansa olmaz mıydı?’ deyip duruyordu. Saatlerce kendini mutfağa kapatıp, bira içiyor ve neden kazanmadı diye kendi kendine tartışıp duruyordu. Gaelce, tabii.”Gözlerini devirdi. “Hepsi zırvalık.” Olaya dikkat çekmek için içkisinden bir yudum aldı.

Roger, Brianna’nın gözlerinin onun ensesinin yanından bir matkap gibi deldiğini hissedebiliyordu. Gevşemesi için yakasını çekti ama kravat bağlamadığı için yaka düğmesini de iliklememişti.

“Eşinizin de dikili taşlarla ilgilendiğini sanmıyorum, ilgilenir miydi, Bay Edgars?”Brianna artık nazik davranmaya çalışmıyordu; sesi bıçak kadar keskindi. Bu etki Edgars’ın da dikkatini çekti.

“Taşlar mı?” Sersemlemiş görünüyordu ve bir işaret parmağını kulağına soktu, titizlikle karıştırıyordu sanki daha iyi duymasını sağlayacakmış gibi.

“Tarihi taş halka. Clava Cairns gibi,” dedi Roger. Battı balık yan gider diye düşündü, kabullenmiş bir iç çekişle. Brianna bir daha asla onunla konuşmayacaktı bu yüzden öğrenebildiği kadar öğrenebilirdi.

“Ah, şunlar. “Edgars kahkaha atmaya başladı. “Evet ve bahsedebileceğin eski zırvalıkların hepsine. Bu en sonuncusu ve en kötüsüydü. Gece gündüz şu enstitüye gidiyor, bütün parasını kursa harcıyor…kursa! Buna kargalar bile güler, değil mi? Orada onlara peri masallarını öğretiyorlar. Neden

daktilo kullanmasını öğrenmiyor? Eğer sıkılıyorsa gitsin iş bulsun. Bu ona söylediğim şey. Bu yüzden gitti,"dedi üzgün bir şekilde. "İki haftadır görmedim."Şarap bardağına dik dik baktı sanki boş bulmak onu şaşırtmıştı.

"Başka bir tane daha?"diye önerdi, şişeye uzandı ama Brianna kararlılıkla başını iki yana salladı.

"Hayır, teşekkürler. Bizim de gitmemiz gerekiyor. Değil mi, Roger?"

Gözlerindeki tehlikeli imayı gören Roger, kalkıp Gerg Edgars ile şişenin geri kalanını içmek için kalmanın iyi olmayacağından emin değildi. Brianna'nın arabayı kullanmasına izin verse bile eve gitme mesafesi uzundu. Bir iç çekişle ayağa kalktı ve vedalaşmak için Edgars'ın elini sıktı. Eli ıslak olmasına rağmen tutuşu sıcak ve şaşırılacak derecede sağlamdı.

Edgars onlara kapıya kadar eşlik etti, şişeyi ensesinde tutuyordu. Giderken onların arkasından bakıyordu, birden arkalarından seslendi. "Eğer Gilly'i görürsen, ona eve dönmesini söyle, tamam mı?"

Roger döndü ve kapının dikdörtgen şeklindeki aydınlanmış yerindeki bulanık figüre el salladı.

"Denerim," diye seslendi, kelimeler boğazına yapışmıştı.

Brianna ona dönmeden önce bara bakan caddenin aşağısına yürüyorlardı.

"Sen ne halt etmeye çalışıyordun?"dedi. Sesi kızgın çıkıyordu ama gülünç değildi. "Bana Kuzey İskoçya'da bir akraban olmadığını söylemiştin, bu kuzen olayı ne oluyor? Fotoğraftaki kadın kim?"

Güç almak için etrafındaki karanlık sokağa baktı ama yardım edecek gibi görünmüyordu. Derin bir nefes aldı ve Brianna'nın kolunu tuttu.

"Geillis Duncan,"dedi.

Brianna taş kesildi, şokun etkisi Roger'ın kolunu da sarsıyordu. Büyük bir tartışmayla Brianna kendi kolunu çekti. Akşamın nazik dokusu ortadan ikiye ayrılmıştı.

"Bana…dokunma,"dedi dişlerinin arasından. "Bu annemin işi mi?"

Anlamaya çalışmasına rağmen Roger sinirinin gittikçe arttığını hissediyordu.

“Bak,” dedi, “Sen bu konuda kendinden başka hiç kimseyi düşünmez misin? Biliyorum bu senin için büyük bir sarsıntı. Tanrım, bu nasıl olmaz? Sen bunun…gerçek olduğunu düşünmek istemeyebilirsin, bu kararı sana bırakmayacağım. Ama düşünmen gereken bir annen var. Ve ben de, aynı şekilde.”

“Sen mi? Senin bununla ne ilgin var?”Brianna’nın yüzünü görmek için hava çok karanlıktı ama sesindeki şaşkınlığı açıktı.

Ona bütün bağlantıları anlatarak durumu zorlaştırma niyetinde değildi ama sır tutmak için de artık çok geçti. Ve şüphesiz Claire, Brianna’yı yemeğe götür derken bunu fark etmişti.

Bunu açığa vurmakla aslında Claire’in ne yapmaya çalıştığını ilk kez anlamıştı. Claire için soruların ötesinde, Brianna’ya hikâyesini anlatmanın bir yolu vardı. Elinde, Geilis Duncan olarak Leoch’un üvez ağacının altında, yanan kazıklara bağlanmış kaderiyle daha yüzleşmeyen Gillian Edgars vardı. En inatçı kötümser kişi inandırılmak zorundaydı, diye düşünüyordu, gözlerinin önünden geçmişe gömülen birinin görüntüsü geldi. Claire’in Gillian Edgars’ı bulmak istediğine dair bir şüphe yoktu.

Birkaç kelimeyle Roger Brianna’ya Cranesmuir’deki cadıyla bir akrabalığı olduğunu anlattı.

“Ve öyle görünüyor ki bu ya benim hayatıma ya da onun hayatına mal olacak,” diye bitirdi, gülünç derecede ne kadar duygusal olduğunu korkunç bir biçimde fark ederek ürperdi. “Claire - senin annen - bunu bana bıraktı. Ama ben en azından onu bulmak zorunda olduğumuzu düşünüyorum.”

Brianna onu dinlemek için durdu. Köşedeki dükkânın loş ışığı Roger’a dik dik bakarken gözlerine yansıyordu.

“Sen de buna inandın, öyle mi?”diye sordu. Sesinde kuşku ya da aşağılama yoktu; tamamen ciddiydi.

Roger iç çekti ve onun kolunu yeniden tuttu. Bu sefer karşı koymadı ama onun yanına geldi.

“Evet,”dedi. “İnanmak zorundayım. Yüzüğün içindeki sözleri okuduğu zaman annenin yüzünü sen görmedin. Benim kalbimi kıracak kadar gerçekti - gerçek.”

“Bana söylemeliydin,”d edi, kısa bir sessizlikten sonra. “Ne sözü?”

Roger bu arada bütün hikâyeyi bitirdiğinde, barın arkasındaki araba parkına gelmişlerdi.

“Şey…” dedi Brianna tereddütle. “Eğer…” konuşmayı yeniden kesti, Roger’ın gözlerine bakıyordu. Roger onun nefesinin sıcaklığını hissedecek kadar, Brianna onun göğsünün yakınında duruyordu ama Roger ona uzanmak için bir şey yapmıyordu. St. Kilda kilisesi hedeflenen noktadan uzakta bir yerdeydi ve hiçbiri porsuk ağacının altındaki babasının adı yazılan mezarı hatırlamak istemiyordu.

“Bilmiyorum, Roger,”dedi, başını iki yana sallıyordu. Barın arka kapısının üstündeki neon işaret onun saçlarına da mor parıltılar bırakıyordu. “Ben sadece… ben sadece bunu düşünemiyorum. Ama…” Kelimeleri başarısızdı ama bir elini kaldırdı ve Roger’ın yanağına koydu, akşam rüzgâr esintisi gibi hafifti. “Ben sadece seni düşünüyorum,” diye fısıldadı.

Tam o noktaya geldiği zaman anahtar hırsızlığı suçu gerçekten zor bir durum değildi. Bayan Andrews’ın ya da Dr. McEwan’ın iş üzerindeyken beni yakalama şansı yok denecek kadar azdı. Yakalasalardı bile onlara söyleyebileceğim tek şey cüzdanımı kaybettiğim ve kapının da açık olduğunu gördüğümdü. Bu konuda pratik değildim ama hile benim doğamın ikinci bir parçası oldu. Yalan söylemek bisiklete binmek gibiydi diye düşünüyordum; nasıl olduğunu unutma.

Kalbimi hızlandırıp, kulaklarımın içinde atmasını sağlayan Gillian Edgars’ın defterini tutmam olayı değildi. Defterin kendisiydi.

Usta Raymond’un Paris’te bana dediği gibi, sihrin gücü ve tehlikesi ona inananların içinde yatar. Daha önce içindekilere bir bakış attığımdan, karton kapaklı defterin içinde yazılan bilgiler, olağan üstü gerçek karışımları, tahminler ve sadece yazara önemli gelen tam bir hayal ürünüydü. Ama bu deftere dokununca neredeyse fiziksel bir tiksinti hissettim. Bunun yazının kim olduğunu bildiğim için, ne olacağını da tahmin edebiliyordum; bir büyü kitabı, büyü kitabının sırrı.

Eğer Geillis Duncan ile ilgili küçük bir bilgi varsa burada olacaktı. Kaygan kapağa dokununca oluşan ürpermeyi bastırarak defteri ceketimin içine soktum, merdivenlere yapacağım yolculuk için dirseğimle onu tutuyordum. Güvenli bir şekilde sokağa çıkınca, defteri hâlâ dirseğimin altında tutuyordum, kapak yürürken terden yapış yapış oldu. Kendimi bir bomba taşıyorum gibi hissediyordum, patlamasını önlemek için titiz bir dikkatle tutulması gereken bir şeydi.

Bir müddet yürüdüm sonra nehrin kenarında teraslı bir İtalyan restoranın ön bahçesine döndüm. Akşam soğuktu ama küçük elektrik sobası yeterli derecede terastaki masaları ısıttı; bir tanesini seçtim ve bir bardak İtalyan şarabı istedim. Bir müddet içkimi yudumladım, defter, önümdeki kâğıt servis altlığının üstünde duruyordu, sarımsaklı ekmek sepetinin gölgesinde saklanıyordu.

Nisan sonuydu. 1 Mayıs'a- Beltane Festivali'ne birkaç gün vardı. Bu geçe yaptığım yolculuk zamanıydı. Tarihte bir şeyin olması ya da yılın genel zamanında bir şey olması mümkün müydü? Döndüğüm zaman Nisan'ın ortasıydı- ürkütücü bir yolculuktu. Ya da değildi; yılın zamanın bununla bir ilgisi yoktu. Bir bardak daha şarap istemiştim.

Genetik yapılarındaki bir şeyden dolayı diğer insanlara sağlam görünen duvardan geçmek belirli insanların özelliği miydi? Kim bilebilirdi? Jamie de içinden geçememişti ama ben geçebilmiştim. Ve Geillis Duncan da açıkça geçmişti- ya da geçecekti. Ya da geçemeyecekti, duruma bağlıydı. Genç Roger Wakefield'i düşündüm ve midemin hafiften bulandığını hissettim. Belki şarabın yanında biraz yemek de yesem iyi olacak diye düşündüm.

Enstitü'ye yapılan ziyaret, Gillian / Geillis herkimse, kendi kader yolculuğuna daha çıkmadığına bana inandırmamıştı. Kuzey İskoçyalıların efsanelerine çalışan herkes Beltane Festivali'nin yaklaştığını biliyordu; kesinlikle birileri böyle bir tecrübeyi üstlenmeyi planlıyor olabilirdi? Ama eğer evde yoksa, onun nerede olacağı hakkında bir fikrim yoktu; saklanıyor muydu? Fiona'nın neo-Druids grubundan elde ettiği bilgilerle garip ayin için bazı hazırlıklar mı yapıyordu? Defterde belki bazı ipuçları vardır ama sadece Tanrı bilir.

Bundaki amacımı tek bilen sadece Tanrı'ydı; yaptığımı düşündüm ama artık emin değilim. Geillis araştırmak için işin içe Roger'ı da kattım çünkü Brianna'yı inandırmanın tek yolu buydu? Hâl böyleyken- onu zamanında bulsak bile, benim kendi amacım, Gillian geçe giderse gerçekleşecekti. Ve böylece, ateşte yanarak ölecekti.

Geillis Duncan cadılıkla yargılandığında, Jamie bana şöyle dedi; "Onun için üzülme, Sasseanch; o ahlaksız bir kadın."Ahlaksız ya da deli olsun, şuan için pek bir şey fark ettirmiyordu. Yeterince yalnız kalmayıp kendi kaderini bulması için ona izin mi vermeliydim? Hâlâ, onun benim hayatımı kurtardığını düşünüyordum. Onun ne olduğuna-ne olacağına-rağmen, onun hayatını kurtarmaya çalışmak boynumun borcu muydu? Böyle olduğunda Roger kötü kaderine mahkûm mu olacaktı? Daha fazlasına burnumu sokmaya hakkım var mıydı?

Bu hak meselesi değil, Sassenach, Jamie'nin sesini duyuyordum, hafif sabırsızdı. Bu bir görev meselesiydi. Bir şeref.

"Şeref, öyle mi?"dedim yüksek sesle. "Peki bu ne?" Portofoni tortellini servis tabaklı garsona şaşkınlıkla bakıyordum.

"Ne?"dedi.

"Önemli değil," dedim, benim hakkımda düşündüğü şeye dikkate almak için dikkatim yeterince dağınıktı. "Şişenin geri kalanını getirsen iyi olur."

Hayaletlerle çevrili bir halde yemeğimi bitirdim. Sonunda, yemek ve şampanyayla kuvvetlenince, tabağımı kenara koydum ve Gillian Edgars'ın gri kapaklı not defterini açtım.

49
Kutsal Olanlar…

Aysız gecenin ortasında Kuzey İskoçya yolundan daha karanlık başka hiçbir yer yoktu. Ara sıra geçen farların ışığını seçebiliyordum, ani ışık parıltısıyla Roger'ın başı ve omuzları siluet gibi görünüyordu. Öne doğru eğilmişlerdi, Roger yaklaşan tehlikeye karşı sanki kendini savunuyordu. Bree de omuzları çökük halde oturuyordu, yanımdaki koltuğun bir köşesine kıvrılmıştı. Üçümüz de suskunduk, birbirimizden bağımsızdık, arabanın sessizliğinde ve telaşlı uçuşunda sessizliğin küçük, bireysel ceplerine mühürlenmiştik.

Ellerimi ceketimin cebine sokmuş, tembel tembel bozuk paralarla ve küçük yıkıntı kalıntılarıyla oynuyordum -parçalan bir mendil, kurşun kalem çöpü, küçük bir hastam tarafından ofisimde bırakılan küçük bir lastik bilye. Başparmağım bir Amerikan sentinin işlemeli kenarını, İngiliz penisinin geniş kabartılı yüzünü ve bir anahtarın tırtıklı kenarını -Enstitü'ye dönmek için bakımsız bulduğum Gillian Edgars'ın odasının anahtarı- çevreliyor ve tanımlıyordu.

Eski papaz evinden ayrılmadan hemen önce Greg Edgars'ı aramaya çalışmıştım. Telefon defalarca çalmış ama cevap veren olmamıştı.

Yanımdaki pencereden bakıyor, ne kendi yansımamı ne taş duvarların ağır şeklini ne de hışırdayan dağınık ağaçları görebiliyordum. Bunların yerine eczane kavanozları gibi odanın tek kitaplığına sıra sıra dizilmiş kitaplar gözümün önünden geçiyordu. Ve altında, düzgün bir el yazısıyla dolu olan not defteri bilgiyi ve yanılgıyı sert bir şekilde içinde barındırır bir halde duruyordu. Efsane ve bilim karışıktı... Bilge adamlardan ve efsanelerden alıntılar vardı, hepsi de rüyaların gücüne dayanıyordu. Sıradan bir gözlemciye göre tüm bunlar önemsiz ve karmakarışık düşünce toplulukları olarak görülebilirdi zira en iyisi zeki-aptal bir romanın karışımı gibiydi. Bana ise sadece dikkatli bir şekilde tasarlanan bir plan gibi geliyordu.

Bilimsel metodun küçük bir taklidi olan defterin ilk bölümüne "Gözlemler" diye bir başlık atılmıştı. Tutarsız örnekler, küçük resimler ve numaralan tablolardan oluşuyordu. "Beltane Festivali'ndeki güneşin ve ayın konumu" diyordu bir tanesinde ve altında iki yüzden fazla eşleşen figür

bulunuyordu. Benzer tablolar, Yılbaşı Arifesi, Yaz Dönümü Günü, Samhain Festivali ve Azizler Festivali içinde aynı uygulama yapılmıştı. Ateşin ve güneşin ve Beltane'nin güneş festivali yarın doğacaktı.

Defterin ikinci bölümü "Spekülasyonlar" adı altındaydı. En azından bu doğru diye buruk bir şekilde düşündüm. İlk sayfa giriş kısmıydı ve üzerine yana yatık bir el yazısıyla bir alıntı düşülmüştü: "Druidsler kurbanlarını insan şeklindeki bir cadı kafesinde yakarlar, fakat kişi boğularak öldürülür ve boğazı kan bedenden aksın diye kesilir. Burada asıl gerekli olan ateş midir yoksa kan mı?" Bu sorunun acımasız merakı gözümün önüne Geillis Duncan'ın yüzünü getirmişti -büyük gözlü olmayan, düz saçlı öğrencinin resmi Enstitü'yü süslüyordu ama ağzı sıkı ve yarı güler yüzlü hâkimin karısı, ondan on yaş daha büyüktü, kendi amaçları uğruna erkekleri cezbeden, beden ve uyuşturucu kullanmada hünerli bu kişi kendi sonunu başarmak için tutkusuz bir şekilde ölmüştü.

Ve kitabın son birkaç sayfasında düzenli bir şekilde "Sonuçlar" yazıyordu bu da bizi Beltane Festivali'nin arifesinde bu karanlık yolculuğa sürüklemişti. Parmaklarım anahtarın kıvrımlarında geziniyordu, Gred Edgars'ın telefona cevap vermesini bütün kalbimle umuyordum.

Roger yavaşladı ve Craigh na Dun olarak bilinen tepeye uzanan engebeli yola doğru döndü.

"Ben hiçbir şey göremiyorum," dedi. Durumun huysuz, saldırgan bir hale dönüşmemesi için uzun bir süre konuşmamıştı.

"Evet, tabii ki de göremezsin," dedi Brianna sabırsızca. "Buradan taş halkayı göremezsin."

Roger cevap olarak homurdandı ve arabayı bir kez daha yavaşlattı. Brianna'nın da sinirlerinin gerildiği apaçık ortadaydı. Sadece Claire sakin görünüyordu, arabanın içinde artan gerilime karşı tepkisizdi.

"Orada," dedi Claire birdenbire. Roger frene öyle bir asıldı ki Claire ve kızı sarsılıp önlerindeki koltuğun arkasına güm diye çarptılar.

Brianna öfkeli bir şekilde, "Dikkat et, seni aptal!" diye söylendi. Elini saçlarına götürdü, sonra çabucak yüzünden çekti, hareketleri sinirliydi.

Gözlerini kısarak karanlık cama doğru eğildiğinde boğazının şiştiği görülüyordu.

“Nerede?” diye sordu.

Claire sağ tarafa yukarı doğru başını salladı, elleri hâlâ cebindeydi.

“Bir araba var, ağaçlığın hemen arkasında.”

Roger dudaklarını yaladı ve kapı koluna uzandı.

“Bu Edgars’ın arabası. Ben gidip bir bakacağım; siz burada kalın.”

Brianna kendi tarafındaki kapıyı açınca yağsız menteşelerden kopuveren bir gıcırtı yükseldi. Sessiz bir şekilde aşağılarcasına bakması yukarılarındaki loş ışık huzmesinde Roger’ın kızarmasına sebep oldu.

Roger arabadan çıkmadan önce neredeyse geride duruyordu.

“Orada kimse yok,” dedi. Tepenin yamacına bir göz attı. “Sen düşünüyor musun ki…?”

Claire ceketini ilikledi ve kızının sorusuna cevap vermeksizin karanlığa adım attı.

“Yol bu tarafta,” dedi.

Mecburen yola öncülük ediyordu. Önündeki tepenin solgun hayalet gibi eğilimini izleyen Roger ise St. Kilda’nın avlusuna uzanan dik tepeye yapmış oldukları önceki gezintiyi hatırlamıştı.

Biranna da öyleydi; tereddüt etti ve Roger onun sinirli bir şekilde söylendiğini duydu. Ama sonra Biranna Roger’ın dirseğine uzandı ve sıkıca tuttu -Roger bunun cesaret verici mi yoksa destek için bir yalvarma mı olup olmadığını bilmiyordu.

Fakat bu onu cesaretlendirmişti, öyle ki Brianna’nın elini okşayıp kol kıvrımına yerleştirdi. Genel şüphesine ve beklentinin inkar edilemez olmasına rağmen tepenin sırtına yaklaştıklarında kendini daha bir heyecanlı hissetmeye başlamıştı.

Temiz bir geceydi, aysız ve çok karanlıktı, etraflarındaki gecede eski taş halkayı fark etmelerine yardımcı olan yıldızların ışığında micası küçük bir

parıltıdan ibaretti. Üçlü, kibarca yuvarlaklaştırılmış tepede durdu, kaçan bir koyun sürüsü gibi birbirlerine yapışlarmışdı. Roger'ın kendi nefesi kulağına tuhaf geliyordu.

"Bu," dedi Brianna dişlerinin arasından. "Aptalca!"

"Hayır, değil," dedi Roger. Birden kendini nefes alamıyor gibi hissetti sanki göğsünü sıkıştıran bir kemer vardı. "Orada bir ışık var."

Güç bela fark ediliyordu -birdenbire kaybolan bir pırıltıdan farksız değildi- ama Brianna da onu görmüştü. Roger onun nefes alıp verişinin keskinliğini duyabiliyordu.

Şimdi ne var? diye Roger merak ediyordu. Bağırmaları mı gerekiyordu? Yoksa ziyaretçilerin gürültüsü avlarını ani yapılan bir harekete sürükler miydi? Ve eğer öyleyse, ne yapılmalıydı?

Birden Claire'in başını iki yana salladığını gördü, vızıldayan bir sineği defetmeye çalışır gibi bir hali vardı. En yakın taştan uzağa bir adım geriledi ve Roger'a doğu sendeledi.

Roger onu kolundan tuttu ve mırıldanarak, "Sakin, sakin ol," dedi. Claire'in yüzü yıldızların ışığında loş görünüyordu ama Roger onun bedeninden yayılan titremeyi hissedebiliyordu, tıpkı elektrik kablosundan yayılan güç gibi. Roger kaskatı kesilmiş bir halde olduğu yerde duruyor ve onun kolunu tutuyordu.

Birden bir petrol kokusu aldı ve bu onun hareketlenmesine sebep oldu. Brianna'ya belli belirsiz baktı. Brianna kokuyu alınca başını öte yana çevirdi, halkanın sonuna kuzeye doğru ve sonra Claire'in kolunu bırakıp etrafı saran çalılıkların ve taşların arasına girdi, halkanın ortasındaydı, omuzları çökmüş silueti çimenlerin karanlık ışığında mürekkep lekesi gibi duruyordu.

Claire'in sesi onun arkasından yükseldi, güçlü ve teşvik ediciydi, sessizliği bölmüştü.

"Gillian!" diye seslendi.

Yuak ani bir hışırdamayla, gece ihtişamla aydınlandı. Göz kamaştırıcıydı. Roger bir adım geriledi, tökezledi ve dizlerinin üstüne düştü.

Bir müddet hiçbir şey olmadı, sadece ışığın keskinliği retinasını etkiliyordu ve alevlerin parlaklığı arkasındaki her şeyi saklıyordu. Bir çığlık duydu ve Brianna onun omzunun hemen yanına düştü. Zorlukla gözlerini kırpıştırıyordu, gözleri buğulanmıştı. Ve görüntü yavaş yavaş belirmeye başladı.

İnce figür ateşle onların arasında duruyordu, kum saati gibi görünüyordu. Görüşü düzeldiğinde kadının uzun bir eteği ve sıkı bir korsasının olduğunu fark etti -başka bir zamanın kıyafetiydi bu. Adı çağrıldığında onların tarafına döndü ve Roger o an kadının iri gözlerini, uçuşan sarı saçlarını gördü. Saçları havalanıyor ve ateşin oluşturduğu sıcak rüzgârda salınıyordu.

Roger ayağa kalkmak için zaman buldu ve buraya ağaç kütüğünü nasıl sürüklediğini merak etti. Sonra kokuşmuş et ve yanan saçlarının kokusu bir tokat gibi yüzüne çarptı ve birden hatırladı.

Greg Edgars bu akşam evde yoktu. Kanın mı yoksa ateşin mi gerekli unsur olduğunu bilememiş bu yüzden kadın her ikisini de seçmişti.

Roger, Brianna'yı iterek öne geçti ve önündeki uzun boylu, zayıf kadına odaklandı. Kadının yüzü sanki kendini yansıtıyordu. Kadın onun ilerlediğini görünce arkasını döndü ve halkanın sonundaki aralık taşa doğru hızla koştu.

Tek omzunda asılı olan sert kumaştan bir çanta vardı; onu yana atarken Roger kadının mırıldandığını duydu.

Kadın bir süre durdu, eli kayanın üzerinde gergindi. Arkasına baktı. Roger, kadının bakışlarının üzerinde gezindiğine, hatta bir süre kendisine odaklandığına yemin edebilirdi. Bir şey demek üzere ağzını açtı. Ancak kadın tam o an arkasını döndü ve dans eden bir kıvılcım gibi usulca kayanın içindeki aralıkta gözden kayboldu.

Ateş ve beden sağır edici bir gürültüyle gözden kaybolmuştu. Roger kendini çimenlerin üstünde yüzükoyun yatarken buldu, akıl sağlığını zorlayan benzer duyguları araştırmak için ümitsiz bir şekilde direnmişti. Fakat araştırma boşu boşunaydı; duygularının hiçbiri harekete geçmemişti - yerin dokunuşu bile etkisiz ve şekilsizdi sanki granit taşın üstünde değil de bir kumun üzerinde yatıyordu.

Beyazlıktan körelmiş, parçalanan taşların çığlığı kulaklarını tırmalıyordu. Roger eliyle bir yerleri arıyarak vahşice sallanıyordu. Kolları istemsizce hareket ederken Roger yoğun bir çekilmenin etkisi altında olduğunu biliyor ve buna karşı koymaya ihtiyaç duyuyordu.

Zaman geçişi diye bir şey yoktu. Zaman sanki durmuştu ve Roger sonsuzluğa doğru boşlukta süzüldüğünü hissediyordu. Tam o sırada kendi dışında bir şeylerin olduğunun farkına vardı.

Kollarını tutan eller, teselli edercesine onu sallıyor ve rahatlatıcı, yumuşak bir nefes yüzüne vuruyordu.

Duyma yetisi de zamanla geri gelmeye başladı ve ses onu çağırıyordu. Onun adını çağırıyor, sözlerin arasında hızlı hızlı nefes alıyordu.

“Seni aptal! Seni…Ahmak! Uyan, Roger, seni… Eşek herif!” Sesi boğuktu ama Roger’a kolayca ulaşıyordu. Roger doğaüstü bir güçle uzandı ve kızın bileklerini tuttu. Yuvarlandı, bir heyelanın başlaması gibi kendini cansız hissediyordu ve kendini Brianna Randall’ın gözyaşlarına bulanan yüzüne gözlerini kırpıştırarak aptalca bakarken buldu, gözleri sönen bir ateş gibi kapkaraydı.

Benzin ve kızarmış et kokusu bunaltıcıydı. Yana döndü ve öğürdü, ıslak çimenlerin üzerine kusmaya çalışıyordu. Koku duyusunun geri gelmiş olmasına memnun olacak kadar meşguldü.

Ağzını koluna sildi. Kararsız bir şekilde Brianna’nın kolunu tutmaya devam etti. Brianna titriyordu.

“Ah, Tanrım...” dedi. “Ah, Tanrım. Seni durduramayacağımı sandım. Oraya doğru gidiyordun. Ah, Tanrım.”

Roger onu kendine doğru çekerken, Brianna karşı koyamadı ama ona cevap da vermedi. Titremeye devam ederken boş bakışlı gözlerinde yaşlar boşalıyordu. Sürekli olarak aynı sözleri tekrarlıyordu. Bozuk bir plak gibiydi. “Ah, Tanrım.”

“Şşş...” dedi. Roger’ı okşuyordu. “Tamam. Şşşş...” Roger’ın baş dönmesi hafiflemişti ama hâlâ kendini parçalara bölünmüş ve zamanın içinde parçalanmış gibi hissediyordu.

Yerde kömürleşen nesneden belli belirsiz çatırdama sesleri gelse de Brianna'nın devam eden haykırmasının ötesinde gece sessizdi. Ellerini kulaklarına bastırdı sanki öldüren gürültünün yankısı devam etmekteydi.

"Sen de duydun mu?" diye sordu. Brianna ağlamaya devam ediyordu, fakat başını evet anlamında bir kukla gibi salladı.

"Senin..." dedi ve duraksadı. Düşüncelerini toplamak çok yorucuydu, ama sonra doğruldu ve tek seferde cümlesini kurdu.

"Annen!" diye bağırdı. Brianna'yı kollarından sıkıca tutuyordu. "Claire! Nerede?"

Brianna'nın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı ve tökezleyerek ayağa kalktı. Boş halkayı inceliyordu, adam yüksekliğindeki taşlar sağlamdı, sönen ateşin gölgesinde yarısı net olarak seçiliyordu.

"Anne!" diye bağırdı. "Anne, neredesin?"

"Tamam," dedi Roger ve sesinin otoriter bir şekilde rahatlatıcı çıkmasına çabaladı. "Şimdi iyi olacak."

Aslında Claire Randall'ın iyi olup olmayacağı hakkında bir fikri yoktu. En azından hayattaydı ve bu onu doğruluyordu.

Taşların kenarında hareketsiz bir şekilde yatarken onu bulmuşlardı, doğan ay kadar beyazdı, kalbinin attığını gösteren avcundan yavaşça kan sızıyordu. Aşağıdaki arabaya ulaşmak için yapılan cehennem gibi yolculukta Claire'in ölü ağırlığı omuzlarında sallanmış, istemeden taşlara ve ince dallara takılmıştı.

Lanetli tepenin aşağısına yapılan gezi onu çok yormuştu; yüz ifadesi sertleşen Brianna papaz evine kadar arabayı kullanmıştı, elleri bunu onaylarcasına direksiyona yapışmıştı.

Onun yanına koltuğa çöken Roger dikiz aynasından son bir kez daha arkalarında kalan tepenin belli belirsiz parıltısına bakmıştı. Tek görebildiği küçük parlak bir ateş bulutundan çıkan dumandı... Bu duman sona eren savaşın en sessiz tanığı olmuştu.

Brianna şimdi bir sanduka mezar taşı gibi hareketsiz olan annesinin yattığı koltuğun üzerinde duruyordu. Roger birden ürpererek ateş yığınının olduğu şömineden uzak durdu ve onun yerine Papaz Efendi'nin kışın ayaklarını ısıtmak için kullandığı küçük elektrik sobasını yaktı. Soba etrafına portakal rengi bir ışık vererek ısındı. Sıcacıktı ve çalışma odasının sessizliğini gürültülü, dostça sesiyle kaplamıştı.

Roger koltuğun yanında duran bir iskemleye oturdu, kendini gevşek ve cansız hissediyordu. Çözülmenin son kalıntılarıyla telefon masasına uzandı, eli ahizenin birkaç santim yukarısındaydı.

"Biz..." Boğazını temizlemek için duraksadı. "Biz… Doktor çağıralım mı? Ya da polis?"

"Hayır." Brianna'nın ses tonu kesin olsa da neredeyse dalgın gibi çıkmıştı. Sessizce yatan bedenin üzerine eğildi. "Kendine geliyor."

Kubbeli gözkapakları usul usul kımıldıyordu. Acı dolu hatıralarla bir an kısıldı, sonra gevşedi ve açıldı. Gözleri berrak ve bal gibi yumuşaktı. Bir aşağı bir yukarı hareket ediyor, Brianna'yı inceliyordu, çok geçmeden Roger'a sabitlendi.

Claire'in dudakları yüzünün geri kalanı gibi kansızdı; kelimeleri söylemek için uzun bir süre çabaladı, sonunda kısık bir sesle fısıldayabildi.

"Geçe…Gitti mi?"

Parmakları eteğinin kumaşına dolanıyordu. Roger o parmakların ardında bıraktığı belli belirsiz kan izlerini görünce kendi ellerini içgüdüsel olarak dizlerinin üzerine sildi. O da dayanmıştı, geçmişe direnirken çimenlere ve çakıllara tutunmuştu. Roger keskin hafızasına karşın gözlerini kapatıp başını salladı.

"Evet..." dedi. "Gitti."

Berrak gözler bir kez daha kızına odaklandı, ardından soru sorarcasına hafif bir kaş çatmasıyla kısıldı. Ama soru soran Brianna'ydı.

"Doğru, değil mi?" Tereddütle sordu. "Her şey doğru?"

Roger, genç kızın hafiften titrediğini hissetti ve istemsizce uzanıp elini tuttu. Brianna bu görüntü karşısında gayri ihtiyari ürktü ve birden aklına Papaz Efendi'nin sözleri geldi: "Kutsal olanlar görmeyen ama inananlardır." Peki inanmak için görmek zorunda olanlar? İnancın etkisi yanındaki ürperen kişiyi süslüyordu, şimdi inanmak zorunda olduğu şeyden korkuyordu.

Genç kız gerginken bile artık gördüğü gerçekle tanışmak için kendine destek oluyordu, Claire'in koltuğun üstündeki gergin bedeni de rahatladı. Solgun dudaklar gülümsemenin izleriyle kıvrıldı ve gurur duyduğu huzur dolu bir bakış beyaz yüzünü rahatlattı ve altın rengi gözlerini parlattı.

"Doğru," dedi. Soluk yanaklarına renk geldi. "Annen sana hiç yalan söyler mi?" Ve bir kez daha gözlerini kapattı.

Roger elektrik sobasını kapatmak için uzandı. Gece soğuktu ama geçici mabeti olan çalışma odasında artık kalmak istemiyordu. Hâlâ kendini halsiz hissediyor olsa da artık inkar edemezdi: Karar verilmeliydi.

Bir gece önce polis ve doktor işlerini bitirmeden önce formları doldurmuş, önemli işaretleri almış ve gerçeği açıklamak için yapabildiklerinin en iyisini yapmıştı. "Kutsal olanlar görmeyenlerdir," diye düşündü Roger içten içe. "Ama inananlardır." Özellikle de böyle bir durumda.

Sonunda gitmişlerdi... Formları, işaretleri ve taş halkalardan alınan Greg Edgars'ın bedeninin taşınmasını denetlemek için projektörlerle arabaları da almışlardı, kocasının aklını çelip ölümüne sebep olan eşinin tutuklanma emri çıkarılmış olsa da kadın kaçmıştı. Bunu bir kenara koyan Roger şaşkın bir şekilde düşünüyordu.

Hem zihnen hem bedenen yorgun olan Roger, Rondallar'ı doktorun ve Fiona'nın bakımına bıraktı ve yatağına gitti, üstünü çıkarmaya ve yatağın örtüsünü açmaya gerek duymaksızın hoş karşılan bilinçsizliğe doğru kendini bırakıverdi. Kemirgen bir açlıkla gün batımına yakın bir zamanda kalkıp misafirlerini bulmak için merdivenlerden aşağı indi, ortalık tanıdık bir şekilde sessizdi, eğer dağılmadılarsa Fiona'ya akşam yemeği için yardım ediyorlar olmalıydılar.

Neredeyse yemek vaktiydi. Atmosfer gergin değildi; sanki masadaki insanlarda görünmeyen bir iletişim vardı. Brianna annesinin yanında oturuyordu, yemekler geçerken ara sıra ona dokunuyor sanki kendi varlığından emin olmak istiyordu. Ara sıra Roger'a bakıyor, kirpiklerinin altından utangaç bakışlar atıyordu ama onunla konuşmuyordu.

Claire çok az konuşuyor ve neredeyse bir şey yemiyordu, fakat sessizce oturuyordu ve güneşteki körfez gibi huzur doluydu, içine kapanmıştı. Yemekten sonra özür dileyip koridorun sonundaki derin pencere koltuğuna oturmaya gitti, yorgunluktan kırılıyordu. Brianna annesine hemen bir göz attı, pencereye dönük yüzü batan güneşin parıltısıyla aydınlanıyordu. Brianna çok geçmeden Fiona'ya bulaşıkta yardım etmek için mutfağa gitti. Roger da düşünmek için çalışma odasına çekildi, Fiona'nın güzel yemekleri midesine oturmuştu.

İki saat sonra dikkate değer küçük bir çabayla hâlâ düşünüyordu. Kitapların bir kısmı masanın ve sıranın üzerine dağılmıştı, bir kısmı ise sandalyelerin üstünde ya da koltuğun gerisinde açık vaziyette duruyor ve gelişigüzel çalışmasının etkisini gösteriyordu.

Biraz zaman aldı ama sonunda bulmuştu -Claire Randall'ın adına yaptığı önceki çalışmadan hatırladığı kısa bir paragrafı. Bu sonuçlar Claire'in rahatını ve huzurunu getirmişti; ama eğer anlatırsa böyle olmayacaktı. Ve o haklıysa? Ama Roger haklı olmak zorundaydı; yanlış yerdeki mezarı düşününce, Culloden'dan çok uzakta.

Bir eliyle yüzünü ovuşturdu ve sakallarının hışırtısını hissetti. Her şey bir yana tıraş olmayı unutması şaşırılacak bir şey değildi. Gözlerini kapattığı zaman burnuna duman ve kan kokusu geldi; karanlık kayanın üstündeki ateşin kıvılcımlarını ve parmaklarının ötesinde uçuşan sarı saçları gördü. Bu anı hatırlayarak ürperdi ve ani bir kızgınlık hissetti. Claire onun zihin huzurunu yıkmıştı; ona az da olsa bir şey borçlu muydu? Ve Brianna -eğer şimdi gerçeği öğrendiyse, hepsini bilmeli miydi?

Claire hâlâ koridorun sonunda duruyordu; pencere kenarındaki koltuğun üstünde bacaklarını kavuşturmuştu, karanlık çöken camdan siyah boşluğa bakıyordu.

“Claire?” Sesi suskunluktan hırıltılı çıktı ve boğazını temizleyip yeniden denedi. “Claire? Benim…Sana bir şey demem lazım.”

Clare döndü ve ona baktı, yüzünde belli belirsiz endişeden başka bir şey yoktu. Sakin görünüyordu. Korkan, üzülen ve ağlayan bir ifadeydi takındığı... Kurtulmayla meydana gelen üzüntü ve çaba. Roger ona bakarken birden bunu yapamayacağını hissetti.

Ama Claire ona gerçeği söylemişti ve o da yapmak zorundaydı.

“Ben bir şey buldum.” Beyhude bir hareketle kitabı hafiften yukarı kaldırdı. “Şey…Jamie hakkında.” Bu adı sesli bir şekilde söylemek ona destek veriyor gibi görünüyordu sanki iri İskoçun kendisi onun adını anmasıyla çağrılmıştı, karısı ve Roger’ın arasında güçlü bir şekilde koridorda hareketsiz duruyordu. Roger hazırlık olsun diye derin bir nefes aldı.

“Nedir?”

“Onun bahsettiği en son şey. Ben... Ben onun yanıldığını düşünüyorum.”

Claire’in yüzü birden soldu ve kocaman gözlerle kitaba bir göz attı.

“Adamları mı? Ama ben senin bulduğunu düşünüyordum...”

Roger, “Buldum,” diyerek onun sözünü kesti. “Hayır, onda tamamen başarılı olduğundan eminim. Adamlarını Lallybroch’a götürdü; onları Culloden’dan kurtardı ve eve dönüş yoluna gönderdi.”

“Ama o zaman…”

“Geriye dönmeyi... Savaş için geri döneceğini söylemişti... Ve ben bunu da yaptığını düşünüyorum.” Gittikçe gönülsüzleşmeye başladı ama söylemek zorundaydı. Kendi sözlerini bulamadığından, kitabı açmak için sayfaları çevirdi ve sesli bir şekilde okumaya başladı:

“Culloden’daki son savaştan sonra, on sekiz tane II. James’lı komutanların hepsi yaralıydı ve eski bir eve götürüldü, iki gün tedavi olmadan orada yattılar; sonra vurulmak için dışarıya çıkarıldılar. Onlardan bir tanesi, Lovat’ın alayının Beyi, bir Fraser katliamdan kurtuldu; diğerleri milli parkın yanına gömüldü.”

“Bir kişi, Lovat’ın alayını beyi, bir Fraser, kaçtı…”diye Roger yavaşça tekrarladı. Roger gözlerini sayfadan kaldırdı ve Claire’in gözlerinin içine baktı, büyümüşlerdi ve gelen arabanın farlarından gözleri odaklanmış bir geyiğinki gibi görmüyordu.

“Culloden Arazisi’nde ölme niyetindeydi,” diye fısıldadı Roger. “Ama ölmedi.”